

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOOK 4 IN THE BESTSELLING ELF QUEEN SERIES

NIGHT MEETS

THE
ELF QUEEN

J.M. KEARL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Gece Elf Kraliçesi ile Buluşur

ELF KRALİÇESİ SERİSİ 4. KİTAP

J.M. KEARL

Gece Elf Kraliçesi ile Buluşur

Yazar: J.M. Kearl

Telif Hakkı J.M. Kearl 2025

Tüm hakları

Bu kitapta anlatılan karakterler ve olaylar kurgusal olup, gerçek kişilere atıfta bulunmamaktadır. Gerçek kişilere benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazarın kasıtlı değildir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde iletilemez.

Kapak tasarımı: Janie Hannan Kearl

Hayatımın aşkı Travis ve harika çocuklarımız Jaylee ve Titus için.

İçinde

[J.M. Kearl'ın diğer](#)

[kitapları İçerik Uyarısı](#)

[İsimlerin Telaffuz Kılavuzu](#)

[Kitap 1 Özet](#)

[Kitap 2 Özet](#)

[Kitap 3 Özet](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[42. Bölüm](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[52. Bölüm](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[58. Bölüm](#)

Son Söz

Teşekkür Yazar

Hakkında J.M.

Kearl'ın Diğer Eserleri

J.M. Kearl'ın diğerk eserleri

Müttefik Krallıklar Akademisi

Kan ve Gölgenin Laneti Fae

Ayının Laneti

Zalim ve Sevimli'nin Laneti

Gecenin Laneti

YÜKSELİŞ

ÜÇLEMESİ

YÜKSELİŞ

ÖFKE RAKİP

YÜKSELİŞ: Tam Üçleme

ALLORA KNIGHTSTAR: GÖK PERİSİ

Sky kızıCrown

of Sky'ın

ELF KRALİÇESİ

Elf Kraliçesi'nin önünde

eğilin Elf Kraliçesi çok yaşa

Kader Elf Kraliçesi'ni

çağırıyor Gece ElfKraliçesi

ile buluşuyor

İçerik Uyarısı

Bu kitap, tüm okuyucular için uygun olmayabilecek içerik barındırmaktadır. Kitapta şiddet, ölüm, kötü niyetli bir aşk karakteri, müstehcen içerik, aile içi şiddet (aşk karakterinden kaynaklanmayan) ve küfürlü ifadeler bulunmaktadır.

İsimlerin Telaffuz Kılavuzu

Layala- Lay- all-uh

Valeen- Vuh-leen

Katana- Kuh-tawn-uh

Evalyn- Ev-uh-lynn

Athayel- Ath-ā-el

Fennan- Fen-en

Mathekis- Math-eh-kiss

Atarah- Uh-tar-uh

Zaurahel- Zar-uh-hel

Ronan- Ro-nan

Orlandia- Or-land-ee-uh

Tifapine- Tif-uh-pine

Balneir- Bal-neer

Katana- Kuh-t-on-uh.

Servante - Serv-on-tay

Presco - Press-co

Palenor- Pal-eh-nor

Calladira- Cal-uh-deer-uh

Svenarum- Sven-are-um

Vessache- Vess-ach

Ryvengaard- Riven-gard

Adalon- Ad-uh-lon

Murlian- Mer-lee-an

Zythara- Z-ith-ar-uh: Valeen'in tanrıça kılıcının adı Realms

Runevale

Ryvengaard

Adalon Alt
Alemi Serenity

7 ilkel varlık - Runevale'nin 7 orijinal tanrısı Valeen,
gecenin tanrıçası
Katana, gün tanrıçası Elora,
bilgelik tanrıçası Creed,
doğa tanrısı Atlanta, su
tanrısı Synick, elementler
tanrısı Era, zaman tanrısı

Drivaar ve Primevar — tanrıların iki karşıt tarafı. Drivaar, Tüm Anne'yi en
yüksek tanrı olarak taparlar. Primevar ise Yaratıcı'ya taparlar.
her ikisinin de varlığına inanırlar.

Kitap 1 Özet

Layala, ebeveynlerini öldüren ve son büyücü olan onu aramak için baskınlar düzenleyen elf kralı Tenebris ve oğlu Prens Thane'i öldürmek için tüm hayatı boyunca saklanmayı öğrendi. Çocukluklarından beri büyüyle birbirlerine bağlı olan Thane, Layala ile yeniden bir araya gelmek için gününü bekliyordu, ancak kötü babası ortadan kalkmadan bunu yapamazdı. Thane, Kral Tenebris'i öldürdüğünü sandıktan sonra, Layala'nın insanlarla birlikte yaşadığı memleketi Briar Hollow'a gitti. Eşlerinin büyü süresi dolmak üzereydi ve Thane, Layala'yı evine götürerek onun Palenor Kraliçesi olarak yanında.

Layala'nın başka planları vardı ve Thane'in hayatını almaya çalıştıktan sonra bir anlaşmaya vardılar: Layala, eşlerinin aralarındaki büyüyü bozabilirse ayrılabilirlerdi. Layala'nın sekiz haftası vardı. O haftalarda, düşmanın onu solgunların yaratıcısı Kara Büyücü'yü diriltmek için kullanmak istediğini öğrendi. Sapkın, lanetli elfler onun büyüüne kapılmış ve onu esir almaya çalışıyordu.

Ayrıca Thane'in, onun sandığı gibi kötü bir kral olmadığını da fark etti ve zamanla ve birçok iniş çıkışın ardından birbirlerine aşık olmaya başladılar.

Sonunda aralarındaki bağı koparmanın bir yolunu buldu ama bunu yapmamayı tercih etti.

Bunun yerine Thane'i seçti.

Evlenip, solgunlara dönüşme lanetinden kurtulmak için eşleşme büyüsünü bozmayı planladılar, ancak Thane'in babası "ölümünden" geri döndü ve onun uşağı, ejderha şekil değiştiren Varlett, eşleşme bağına bozdu ve Thane'i lanetli ormanda ölüme terk etti.

Sonra Layala esir alındı ve kalbi kırık bir şekilde, Thane hayatta mıydı ve eğer öyleyse onu kurtarabilir miydi diye merak ederek kaldı.

Kitap 2 Özet

Layala, kötü Kral Tenebris ve onun uşakları Mathekis ve ejderha şekil değiştiren Varlett tarafından haftalarca esir tutuldu. Thane, Varlett tarafından neredeyse öldürölmekten kurtulduktan sonra, yaşlı büyücü Vesstan ve Tifapine ile birlikte haftalarca iyileşmek için uğraştı.

Layala kaçmaya çalıştıktan sonra, Kral Tenebris onu bir hapishane arabasına koydu ve onu, uzun zaman önce ortadan kaybolan Void'un yaratıcısı ve solgun lanetin kaynağı olan Kara Büyücü'yü geri getirmek için kullanmak üzere Void'a doğru yola çıktılar. O her zaman

Onu kurtaran ya da yok eden kişi olduğu söylenirdi. Bu sırada, Kara Büyücü'nün sesi onu çağırıyor, ona gelmesini söylüyordu.

Thane ve Ravens, onu tehlikeli Void'a zorla sokulmadan önce kurtardılar ve grup, Boşluk'u ve Kara Büyücü'yü yok etmenin bir yolunu bulmak için kaçmaya başladı.

Ancak Layala'nın kötü Kara Büyücü hakkındaki rüyaları yoğunluk ve canlılık kazanarak, onu ihtiyaç duydukları cevapları bulmaya daha da itti: neden onunla bağlantılı olduğu ve onu nasıl durdurabileceğı. Soluk olanlarla, sirenlerle savaştılar, bir arkadaşını kaybettiler ve Her Şeyi Gören Taş için Calladira'nın Efendisini öldürdüler, ardından Bilgelik Asasını bulmak için ejderha krallığına gittiler. Orada Prens Ronan ve Kraliyet Drakonan ejderhalarıyla tanıştılar ve Layala ile Thane, Bilgelik Asası'nı ele geçirmek için ejderha prensi Yoren ile savaşp onu yendiler.

İki parça birleştirildikten sonra, bilgelik tanrıçasına ulaştılar ve tanrıça, solgunların lanetini sona erdirmenin anahtarının Kara Büyücü'nün kalbi olduğunu ve ona ulaşmak için Layala'nın onu uyandırması gerektiğini söyledi.

Ravens, Kral Tenebris ve ordusuyla Void'da savaşa girdi. Layala, teyzesi Evalyn'i kurtarmak için Thane'in kız kardeşi Talon'u neredeyse öldürdü ve

savaş başladı. Epik bir savaşta Layala, Tenebris'i öldürme şansı yakaladı ama Varlett tarafından Void'a sürüklendi.

Thane onunla savaşır ve babasının canını alır.

Layala, Kara Büyücü'nün cesedini taşıyarak kuleye getirildi. Onu gördüğünde, Thane'e ne kadar benzediğine ve ne kadar çarpıcı olduğuna şaşırdı. Onu öldürerek laneti sona erdirmek niyetiyle, onu uyandırmak için kanını ve nefesini vererek büyü yaptı. Ancak kılıcı onun göğsünde kırıldı ve o kendine geldi. Büyüsü onu ele geçirdi, hareket edemez hale getirdi ve kötü bir gülümsemeyle onun karısı Valeen, yeniden doğmuş gece tanrıçası olduğunu, kendisinin ise yaramazlık ve büyü tanrısı olduğunu ve Thane'in kuzeni, savaş tanrısı olduğunu açıkladı.

O intikam almak ve karısını geri istiyor.

Kitap 3 Özet

Kara Büyücü Hel ve yaramazlık ve sihir tanrısı uyandı ve karısı ve eşi Valeen'i geri istedi. Ancak Layala onu ya da Valeen olarak geçirdiği geçmiş hayatını hatırlamıyordu ve bununla hiçbir ilgisi olmak istemiyordu.

Arzuladığı kişi, sevdiği Elf Kralı Thane'di ve bunu hatırlamaktan korkuyordu, çünkü bu her şeyi değiştirebilirdi.

Hel, güvenilmez ve inanılmaz kötü bir kötü adamdı. Thane ve Layala'nın itirazlarına rağmen Hel, Dredwich Kalesi'ne taşındı. Başka bir dünyadan gelen güçlü bir düşmana karşı kendini savunabilmesi için onu kendisiyle birlikte eğitmeye zorladı. Tanrıların Konseyi.

Layala, Hel ve Thane, önceki tüm yaşamlarında, onları ölüme ve gerçek kimlikleri olan reenkarne tanrılar olarak hatırlamadan yeniden doğmaya mahkum eden konsey tarafından gönderilen suikastçılar tarafından öldürülmüştü.

gerçekte oldukları reenkarne tanrıların anılarını kaybetmeden yeniden doğmaya mahkum etmişlerdi.

Hel ile yaptığı eğitim sayesinde, eski hayatının parçaları geri gelmeye başladı ve Hel'i sadece bir lanetin sorumlusu olarak görmemeye başladı. Thane de Hel'in kuzeni olduğunu ve ona bir kardeş kadar yakın olduğunu hatırlamaya başladı. Sevdiği ve karısını çalarak ihanet edemeyeceği bir kardeş.

Layala'dan yararlanmak istemeyen Thane, onu uzaklaştırdı. Geçmiş öğrenmesinin, Layala'nın ona ve Hel'e olan hislerini değiştirebileceğinden şüpheleniyordu.

Suikastçılar Layala'yı öldürmeye yaklaştığında ve Layala ısırlılıp neredeyse solgun birine dönüştüğünde, Thane ilişkilerini sonlandırdı ve ona Hel ile birlikte uzaklara gitmesini söyledi.

Ryvengaard'a gidip geçmişinden arkadaşı Presco ile buluştuktan sonra, gece tanrıçası olarak geçirdiğı hayatının ayrıntılarını anlatan günlüklerini çalmak için bir plan yaptılar. Günlükleri almak için Drakonan Ejderha Hazinesi'ne gizlice girdiler. Günlükleri okuduktan sonra hafızası tamamen geri geldi ve Varlett'in ihaneti ortaya ıktı.

Gerçek kimliğini  ğrenen Valeen, Thane ve Hel arasında bir seçim yaptı ve Hel'i seçti.

Palenor'a döndüler ve iblis prens suikastısını öldürdüler. Valeen ve Thane birlikte olabilecekleri hayat hakkında konuştular, ancak Valeen Hel'in yanında olmayı seçtiğini itiraf etti ve Thane, kalbi kırık olsa da, onun seçimini kabul etti.

Thane, Layala/Valeen ve Hel arasında barış yeniden sağlandıktan sonra, tanrıların evi olan Runevale'ye açılan geçitleri açtı ve orada kız kardeşi Katana ile eski düşmanı Synick hayata döndü.

Prolog

Masmavi gökyüzündeki parlak güneş, kır çiçekleriyle kaplı tarlaları kaplamıştı. Her bir çiçek yaprağı, serin sabah havasında çiğ damlalarıyla parıldıyordu. Elinde hasır sepetle Katana, çayırın ortasından geçen dere kenarında yürürken ıslık çalıyordu. Yumuşak bir uğultu onu bir an için durdurdu.

Beyaz bir tilki koşarak yanına geldi ve "Merhaba" dedi.

Katana gülümseyerek el salladı. "Günaydın, Bayan Sander."

Çocuklar için çiçek toplama işine geri döndü. Çeşmenin yanında oynayan çocuklar, çok küçük yaşta kaybolmuş ve ebeveynlerinin peşinden gelmelerini bekleyen çocuklardı. Onlara parlak çiçekleri verirken yüzlerindeki gülümsemeleri görmek, tüm çabasına değerdi. Bir avuç beyaz papatya ve bir demet düğün çiçeği kopardı ve dere kenarındaki dolambaçlı yolu takip etmeye devam etti. Sonunda, rüzgarda yeşil dalları sallanan zarif söğüt ağaçlarının bulunduğu sakin bir koruya ulaştı.

"Günaydın Katana," dedi en büyük söğüt ağacı. "Sana da günaydın Bay Söğüt."

"Ne güzel bir sabah," dedi sert sesiyle.

"Harika," diye cevapladı kadın gülümseyerek. Güneş ışınları ağaçların yapraklarından süzülerek yere ışık ve gölge desenleri oluşturuyordu. Kuş sesleri havayı dolduruyordu, bir melodi korusu... ve sonra yine o uğultu.

"Duydunuz mu, Bay Willow?"

Willow dönerek dallarını gıcırdatırken, bir sincap bir meşe palamudu taşıyarak aşağı atladı. "Ben bir şey duymuyorum," dedi kabarık kuyruklu sincap.

"Sadece yaklaşırken ıslık çaldığını duydum," dedi Bay Willow.

Kafasını eğdi ve artık dere sesini değil, uğultuyu takip ediyordu. Çıplak ayakları yumuşak yeşil çimlerin üzerinde hafifçe yürüdü. Bu ne olabilirdi?

Aniden hareketsiz kaldı, ensesindeki tüyler diken diken oldu. Önünde bir grup gece zambağı çiçek açmıştı... ama burada yoklardı. Onlar sadece gece tanrıçasının olduğu yerde vardı. "Valeen?" diye fısıldadı, etrafına bakınarak. Kız kardeşi de burada mıydı?

Artık yalnız olmadığı düşüncesiyle gülümsedi, ama sonra yavaşça gülümsemesi kayboldu. Valeen buradaysa, bu onun ölümlü dünyadan ayrıldığı, Tanrı Konseyi'nin kazandığı anlamına geliyordu. Bu, alemlerin onları koruyacak güzel bir ruhun eksik olduğu anlamına geliyordu.

Mırıldanma devam etti, ta ki zambakların üzerindeki havada bir yarık açılana kadar. Yarık hızla büyüdü ve içinden kolayca geçebileceği kadar geniş ve yüksek bir daire haline geldi. Diğer tarafta, etrafı eterik bir karanlıkla kaplı, ışıltılı gece gökyüzü bekliyordu. Ve orada, gece yarısı kadar siyah saçları, gün doğumu kadar güzel yüzü, öğle gökyüzü kadar mavi gözleriyle duruyordu. "Valeen!" diye heyecanla bağırdı, ama kız kardeşi dönmedi.

Parmaklarını parıldayan havuza doğru uzattı, dokunduğunda serin ve nemli bir hava hissetti. Valeen'in yanında başkaları da vardı.

"Git," diye yumuşak bir ses her yerden ama hiçbir yerden geldi.

Söğüt ve meşe ağaçlarının arasında yukarı baktı. Eski hayatına geri dönebilir miydi? Dirseğinin kıvrımındaki sepet sadece çiçekler için değildi. Ona ihtiyacı olan küçük yüzler içindi. Elbette onları seven tek kişi o değildi ama...

Göğsünde hissettiği bir çekiş, onu neredeyse portala doğru itti. Bu huzur ve sevgi dolu yere geleli ne kadar olmuştu? Buradan ayrılmak, burada olmayan acı ve ıstırap, karanlık ve kötülük anlamına gelirdi. Başına gelenlerle yeniden yüzleşmek anlamına gelirdi. Bu harika yerde korku, öfke, kıskançlık ya da cinayet yoktu.

Yutkundu ve hasır sepeti çimlerin üzerine bıraktı. Geri dönmek, çocuklarını, kız kardeşini ve özlediği diyarı görmek anlamına geliyordu. Bu, yeni bir hayata başlama şansıydı. Asla sahip olamayacağını düşündüğü bir şans.

Tilkiden Bayan Sander ortaya çıktı ve sepetin sapını ağzına aldı. Ne yapacağını biliyormuş gibi yumuşak tüylü kafasını salladı.

"Teşekkür ederim," dedi "Teşekkür ederim," dedi gülümseyerek.
gülümseyerek. Bayan Sander, sepeti sallayarak uzaklaştı ve çeşmedeki çocuklara doğru yöneldi.
Çocuklar ışığın içinde duruyordu.

Bölüm 1

VALEEN

Yüksek gelgitte kumun değişmesi kadar sık değişen bir yaşamın olduğu çağlarda var olan bir tanrıçayı çok az şey şaşırtabilirdi. İnsanların güç için aldatmak ve kandırmak için ne kadar ileri gidebileceğini keşfettikten sonra. Ölümlüler yaşar ve ölür, isimleri ancak çok şanslılarsa tarih kitaplarında hatırlanır. Tanrılar bile zamanın yıkımına kurban gidebilir, bir bardak bira eşliğinde konuşulan basit kalıntılara dönüşebilir.

O da öyle olmuştu.

Kız kardeşi Katana da öyle olmuştu, hafızasında bir fısıltı. Bu imkansızdı, ama ölüm, bu sefil dünyadan tanıdığı en saf ruhu çalmış olmasına rağmen, günün tanrıçası şimdi gece gökyüzünün parıldayan ışıkları altında duruyordu.

Valeen'i eziyet etmek için buraya gönderilmiş bir serap mıydı? Tüm Anneler, Valeen'in tüm günahları için onu daha fazla cezalandırmak mı istiyordu? Kız kardeşinin ne kadar acı verici derecede güzel olduğunu gören Valeen, onun görüntüsünü zihninin karanlık köşelerine nasıl kaybolmasına izin verebildiğini merak etti.

Katana'nın alabaster sarısı saçları bir pelerin gibi etrafını sarmış, dar kesim inci ipek elbisesi ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Heykel gibi hareketsiz duruyordu, dudakları aralık, Valeen'e sanki kendi gözlerine inanamıyormuş gibi bakıyordu.

"Katana, sen misin? Gerçekten sen misin?" Valeen'in sesi fısıltıdan biraz daha yüksekti. Bu bir aldatmaca, bir şekil değiştiren olabilir, ama kalbinin derinliklerinde

içinde onun Katana olduğunu biliyordu. Ruhunun derinliklerinde onu kendi gölgesi kadar tanıdık buluyordu. Heyecandan kalbi daha hızlı atmaya başladı.

Katana'nın yüzü güzel bir gülümsemeyle aydınlandı. Kız kardeşinin gülümsemesini ne kadar özlemişti. Eve dönmüş gibi hissetti. Onların bağı, tüm varlığı boyunca hiç sorgulamadığı tek şeydi. Valeen'in tamamen güvendiği tek kişi Katana'ydı. Katana, Valeen'in ayının arkadaşıydı.

"Valeen. Sevgili kardeşim. Gerçekten benim." Katana'nın gözleri doldu ve ellerini kalbinin üzerine koydu.

"Bu mutlu anı bölmek istemem ama yanılmıyorsam, gece tanrıçasıyla birlikte duranlar yeğenlerim mi?" Tenor ses, binlerce yıl önce Valeen'in kabuslarını süsleyen, uzun zamandır rahatsız etmesine izin vermediği bir sestir.

Valeen, Katana'dan gözlerini ayırıp, bir zamanlar ölümsüz öldürme silahı Soulender'ı sapladığı tanrıya çevirdi. Yatak odasının zemininde kanlar içinde yatarken, onun gözlerinden hayatın sönmesini izlemiş, dudaklarını lekeleyen kırmızı kanla boğulmasını izlemişti. Bazıları intikamın insanı asla iyi hissettirmedığını söylerdi, ama o piçi ölürken izlemenin verdiği tatmin intikam değildi, adaletti ve Valeen kendini iyi hissetmişti.

O başını çevirdi ve Valeen nefesini tuttu, o artık eskiden olduğu güzel tanrı değildi. Yüzünün yarısı grotesk bir hal almıştı. Derisi çürümüş yerlerden kafatasının beyazı görünüyordu. O yarısındaki eti buruşmuş ve çürümüş, hatta gözünün etrafından sızıyordu. Diğer yarısı güzel ve sağlamdı, bu zıtlık onu daha da iğrenç hale getiriyordu.

Synick'in parmakları siyah lekelerle kaplıydı, yüzü ve kum rengi saçları isle lekelenmişti, kıyafetlerinin kenarları sanki buraya gelmek için ateş ve külden geçerek savaşmış gibi yanmıştı. Geldiği geçit, onun bir şekilde yeraltı dünyasından sürünerek çıktığını düşündürdü, ama oradan sağ salim çıkamamıştı.

İkisi de birbirine yakın duruyordu, ayakta duruyorlardı. Ölümsüz silahlar, ona, Hel'e ve War'a olanlar gibi sürgün değildi, ölümsüz ruhları öldürerek onların yaşayanların dünyasına dönmelerini engelliyorlardı. Kafası karışık ve şaşkınlık, yavaşça kaynayan soğuk bir öfkeyle dans ediyordu. Nasıl oluyor da ikisi de şu anda burada duruyordu? Valeen, Soulender ile diğer tanrıları öldürmüştü ve onlar geri dönmemişti.

Valeen'in büyüü Katana'yı yaşayanların dünyasına geri getirmiş olabilir miydi? Portal açıldığı anda kız kardeşini düşünmüştü ve

onun ölümünün her şeyi başlatan domino taşı olduğunu...

Synick'in vücudunu yavaşça süzen bakışları, ensesindeki tüyleri diken diken etti ve tüyleri diken diken oldu. Uzaktan ona özlemle bakan aynı iğrenç gözler, onu şehvetle izliyordu. Çürümüş ağzının köşesi yukarı kalktı ve karanlık köşelerde mırıldandığı iğrenç sözleri hatırlattı.

Bu bir illüzyon değildi.

"En azından yarı ölü sayılırsın." Yaramazlık ve büyü tanrısı, eşi Hel, soğuk ve karanlık bir şekilde kolunu kavradı ve büyüünün fısıltısı onu sardı. "Eğer bir daha karıma öyle bakarsan, Synick, gözlerini oyup çıkarırım." Hel'in sesi alçak ve zehirliydi.

"Karım mı?" Tek kaşı kalktı.

"Karım, eşim, *kraliçem*...

Benim."

"Neyin daha şaşırtıcı olduğunu bilmiyorum," Katana'ya bir bakış attı, "onun karnına ölümsüz bir kılıç sapladıktan sonra onu tekrar canlı görmek mi, yoksa en umut vadeden öğrencimin ihanetine tanık olmak mı?"

Soulender'ın soğuk ağırlığı Valeen'in avucunda belirdi. "Ona bakma!" Elini ağrımaya başlayana kadar kılıcın kabzasına sıkıca sarıldı. "Bana bak. Sen hep istediğin ama asla sahip olamadığın kişi benim."

Katana yavaşça geri çekildi, gözleri korkuyla büyüdü, sonra dönüp koştu.

"Katana! Bekle!" Valeen, Hel'in elinden kurtuldu ve onun peşinden koştu, botları yumuşak çimlerin üzerinde uçarken, geceleri aydınlatan bir şimşek çaktı. Kalkanını kaldırdı ve ayaklarını yerden kesen yakıcı bir patlama ile vuruldu. Omuzu yere çarptı, koluna şiddetli bir acı yayıldı, bu acı onu daha hızlı ayağa kaldırdı.

Synick nefret dolu kahverengi gözleriyle ona baktı. "Beni öldürüp sonsuza kadar işkence göreceğim yeraltı dünyasına gönderdikten sonra seni öylece bırakacağımı mı sandın?" Gölgelerden on yaratık ortaya çıktı, her iki yanında beşer tane, insan benzeri, açlıktan kasları erimiş, çürümüş derileri dökülmüş, lekeli kemik saplı silahlar taşıyan, kenarlarında yeşil yapışkan bir madde bulunan. Zehir.

"Oraya kendini sen gönderdin," dedi Hel ve sonra her şey kaosa dönüştü. İskelet adamlar gırtlaktan gelen savaş çığlıklarıyla saldırdı. Hel, Synick'e birkaç santim uzaklıktaydı, büyüünün ağırlığı havada hissediliyordu. Valeen'in elf arkadaşları Leif ve Piper, iskeletlerle çarpıştı. Metal metale çarptı,

dişlerini sıkarak kükremeler geceyi doldurdu. Presco, ejderha sağ kolu, yarı canavar formuna dönüşmüş, pençeleri kemikleri parçalamak için hançer kadar ölümcül, ve Thane, bir zamanlar hayatını birlikte geçireceğini düşündüğü elf kralı, ona baktı.

"Kız kardeşimi bul. Onu koru. Lütfen." Valeen onun peşinden gitmek istedi, ama Hel'i bırakamazdı. Synick, zaman kadar eski bir ilkel tanrıydı ve Hel güçlü ve korkulan biri olsa da, onu kaybetme riskini göze alamazdı.

"O zaman onlara hiçbir şey olmasına izin verme." Piper ve Leif'e bir bakış attı.

"Yapacağım."

Thane dudaklarını sıkıştırdı, mavi gözlerine bir an baktı, sonra karanlıkta kayboldu. Onu bulacağına ve güvende tutacağına güvenmek zorundaydı.

Varlett, nefret ettiği ama birlikte yaşamaya mecbur kaldığı ejderha şekil değiştiren, pençelerini sallayarak içeri koştu. Birkaç saniye içinde üçünü öldürdü... ama ölü bedenler yeniden şekillendi, kesilen parçalar bir araya gelip birbirine yapıştı.

Canavarlar yeniden ayağa kalktı.

Presco gözlüklerini düzelterek bir adım geri attı. "Hazine'deki gargoyler gibi yenileniyorlar."

Yine mi, diye düşündü ve Hel'i aradı. Panik içindeydi, onu ve Synick'i bulamıyordu. "HEL!" Onları en son kavga ederken gördüğü yere doğru koştu. "Kafalarını kesin ve birbirinden ayırın!" diye emretti diğerlerine.

Zihni ona uzandı, *Hel, neredesin?* Kan, savaş davulları gibi kulaklarında cınladı, korku içini kapladı. Onu bir daha kaybedemezdi.

"Hel!" Tepeyi tırmanarak koştu ve Hel'in etrafında bir kasırga gibi dönen bir buz fırtınası gördü. İçinde onun silueti görünüyordu. Sanki fırtınadan korunuyormuş gibi dik duruyordu, ama nedense kışın girdabının oluşturduğu kafesten kaçamıyordu.

Gölgelerin arasında Valeen, Synick'in arkasında belirdi, yeniden şekillenerek altın kılıcını salladı. O eğildi ve kılıç başının üstünden vınlayarak geçti.

Valeen ona doğru kılıcını indirdi. Synick yuvarlandı ve ayağa fırladı. Kemik saplı bir kılıç, Valeen'in bir sonraki saldırısına karşı geldi ve ikisi birbirlerine karşı itişip kakıştılar.

"Sen, yaptıklarının intikamını almak istediğimi sanıyorsun," dedi Synick. "Ama ben seni öldürmek istemiyorum. Senin bedenini istiyorum. Senden hiç alamadığım çocuğu istiyorum."

Valeen omzunu indirdi ve yana kaçarak onun öne sendelemesine izin verdi. Yumruğunu savurdu ve çenesini kırdı. Parmak eklemlerindeki acı, onun sendelemesini görmek ve inlemesini duymak için yeterdi. Gölgele ayak bileklerinin ve ayaklarının etrafına sızdı ve ellerinden kaydı.

Hel'in etrafındaki şiddetli kış rüzgârları yavaşlamaya başladı. Kolunu yumrukladı ve buzda bir delik açtı.

"Sert vuruyorsun tanrıça, bunu kabul ediyorum." Ağzının köşesini sildi. "Ama bu yetmeyecek. Seni alacağım. Hel'in iddiası umurumda değil. Biz ilkel varlıklar her zaman birlikte olmak için yaratıldık."

"Olması gereken tek şey, kılıcımın kalbinden geçmesi."

Silahını çılgınca sallayarak ona doğru koştu. O eğilip zıpladı ve kolayca menziline çıktı. Ayakları titriyordu ve dengesi bozulmuştu. Her ıskaladığında daha da öfkelenerek kükredi. Valeen ayak bileğini onun ayak bileğine doladı ve o ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü. O gülümsedi.

"Görüyorum ki yeraltı dünyasında hiçbir şey öğrenmemişsin. Savaşta, seni son öldürdüğüm zamanki kadar berbatın. Bu, işimi neredeyse tatmin edici hale getirmiyor."

Ağzı rahatsız edici bir sırtışa dönüştü. "Aynı şeyi kız kardeşin için de söyleyebilirim. Kan vücudundan akarken çığlık attığı hali. O büyük gözlerindeki korku. İşte o tatmin ediciydi." Hırlayarak avucunu uzattı ve buz gibi bir rüzgâr estirdi. Savaşmak onun güçlü yanı olmasa da, bu onun güçlü yanıydı. Küçük hançerler gibi buz parçaları kalkanına çarptı ve önünde görünmesi imkânsız bir buz duvarı oluşturdu.

Birkaç saniye sonra, duvarı yıkarak onu yere devirdi ve nefesini keserek yere yapıştırdı. Ağır vücudu onu çimlere bastırırken, kız onun ağırlığına karşı direnerek debelendi. Soulender'ın kabzasıyla adamın şakağına vurdu. Adamın derisi yırtıldı ve kan yüzünün yanından sızmaya başladı, ama adam ellerini kızın boynuna doladı.

"Artık seni tam istediğim gibi yakaladım."

Öfkeli bir çığlık attı, gölgeler ve sarmaşıklar dev bir yılan gibi etrafına dolandı. Gözleri ve açık ağzı karardı, sonra çığlık atan o oldu. Ellerini başının iki yanına vurdu, ateşi söndürmek istercesine bastırdı. Bilincini kaybedene kadar içini yakacaktı.

Aniden kızın elinden kurtuldu ve geriye doğru uçu. Hel onu saçlarından yakaladı ve yere çarptı, dizini karnına indirdi ve kılıcının ucunu kalbine dayadı.

Valeen bağırdı, "Dur! Onu canlı tutmalıyız."

Hel'in kolu titredi, granat rengi gözleri nadiren gördüğü bir kötölükle doldu. Genelde sakın biriydi, öldürürken bile, ama şimdi öfkeye kapılmak üzereydi. Güzel yüzü çarpılmıştı. Gözlerinin etrafındaki gölgeler ve dudaklarının kıvrımı onu yeraltı dünyasında avlanan canavarlardan daha korkunç hale getiriyordu. Biraz daha baskı uygulasa kılıcı Synick'i delip geçecekti ve eğer artık ölümsüz değilse, o zaman ölmüş olacaktı.

"Gerçeğin Kılıcı'nın yerini bilen tek kişi o." Synick'i Tanrı Konseyi'ne karşı koz olarak kullanabilirlerdi. Bir tanrıyı öldürebilecek tek silahın yerini biliyordu. Ayrıca, portalın yeniden açılmasıyla, konsey onunla yeraltı dünyasında görüşebilirdi... tabii şeytan prensler izin verirse. Geçmişte, üç prens kimseyi ona yaklaştırmazdı ve orası onların dünyası olduğu için tanrılar bile onu bulamazdı.

Ama Valeen birkaç gün önce kardeşlerden birini öldürdüğü için, ne yapabilecekleri, konseyle ne tür bir anlaşma yapabilecekleri belli değildi. Bildiği kadarıyla, prensler ona ölümleri kontrol etme gücünü verenlerdi.

Ondan bilgiye ihtiyaçları vardı ve onu öldürdüklerinde geri dönemeyeceğinden emin olmaları gerekiyordu.

"Yap şunu," diye tısladı Synick. "Korkak olma, Hel. Sana merhamet öğretmedim."

Hel yaklaşarak dişlerinin arasından, "Seni öldürmek, yapacağım şeye kıyasla merhamet olur," dedi.

Valeen, Synick'in yüzüne tekme attı ve kafasını yana çevirdi. Synick geri dönmedi ve Valeen bir an için omurgasını kırdığını sandı, ama göğsü hala nefes alıyordu. Hel parmaklarını şıklattı ve ellerinde floresan yeşili bir ip belirdi. Hızla Synick'in bileklerini ve ayak bileklerini bağlayarak karmaşık bir düğüm attı. Sonra yavaşça ayağa kalktı. "Tanrım, hala eskisi kadar güçlü. Ve benim hilelerimi biliyor, Val." Sert bakışları ona takıldı. "Beni *tanıyor*. Beni ve War'ı o eğitti." Hel içinden küfretti ve arkasını döndü.

O zorlukla yutkundu ve elini uzattı. "O senin *kim olduğunu* biliyordu, şu anki kabus halini değil. Avantaj bizde." Hel her zaman bir adım önde olmaya alışkındı, düşmanlarını alt etmek için olağanüstü bir yeteneği vardı, ama Synick'in ortaya çıkması, özenle hazırladığı planlarını altüst etti. Onu bu kadar sarsılmış görmek nadirdi. Synick, farklı nedenlerle ikisini de tedirgin etmişti.

Varlett yaklaşıp kollarını kavuşturdu. "Onu şimdi öldürmelisin. Onu sorgulamak için bile yaşatmak hata olur. Eğer kaçarsa..."

Hel'in üst dudağı kıvrıldı. "Sen neredeydin lan?"

"Ölmek için uğraşıyordum," diye homurdandı. "O canavarları öldürmek kolay değil."

Valeen başını salladı. "Ona ihtiyacımız var. Gerçeğin Kılıcı bu savaşı kazanmamızı sağlayacak bir koz. İki silah da bizde olursa teslim bile olabilirler."

"Teslim olmalarını kabul edemem. Yaptıklarından sonra olmaz," dedi Hel. "Onun büyüünü bastırmak için katagas serumu lazım. Bu bastırıcı ip onu uzun süre tutmaya yetmez."

"Onda işe yarayacak mı?" diye sordu Valeen.

Varlett pantolonunun yanındaki bir keseyi açtı ve içinden şeffaf bir şişe ile bir çivi çıkardı.

"Sende işe yarıyor, değil mi?" Dikenli çivi şişeye batırdı ve Synick'in boynuna sapladı.

"Ben ölü bir elf bedenindeyim, ölümsüz birinde işe yaramaz. Ve sende de işe yaramıyor," diye itiraz etti Valeen.

"Ben mikro dozlarla kendimi buna karşı bağışık hale getirdim. O yapmadı. Ve bir tekmeyle baygın hale geldiği için, bizim gibi zayıf bir vücuda sahip." Hel, Synick'in çenesini tutup yüzünü çevirdi. Ağzının sağlam tarafından kan sızıyordu. "Ve bu da yetmezmiş gibi, yarısı çürümüş durumda. Tüm ölümsüz tanrılar kusursuzdur ve etraflarında bir ışıltı vardır. Onda yok. Ölülerden eskisi gibi geri dönmedi."

"Diğerlerinin iyi olduğundan emin olmalıyım." Valeen, diğer savaşın gerçekleştiği yeri görebileceği tepenin zirvesine geri döndü. Synick ile birlikte gelen ölümsüz yaratıkların başları ve kolları kesilmiş, hepsi ayrı ayrı kayalar, yedek ipler veya silahlarla sabitlenmişti. Her bir vücut parçası kıpırdanıyor ve yeniden birleşmek için mücadele ediyordu.

Piper kılıcını kınına sokarak yanlarına geldi. "Şimdilik hepsini bağladık. Ama daha kalıcı bir çözüm bulmalıyız. O iğrenç yaratıklar hala bir araya gelmeye çalışıyor. Kafalardan biri bana sürekli dişlerini gösteriyordu."

"İğrenç." Valeen titredi. "Onları kalemin zindanlarında tutabiliriz... tabii hala benimse. Ya da ağır taşlar bağlayıp denize atabiliriz."

"İkinci seçenek." Hel arkasına yaklaştı. "Kaleniz olsa bile. Synick'in kontrolü altında olmaları için Synick'in yakınında olamazlar."

Piper, Valeen'in omzunun üzerinden karanlığa baktı. "Thane'den henüz bir iz yok. Ya da kız kardeşinden."

Valeen, Katana ve Thane'in gittiği yöne döndü. Katana, geldiği yerden... her nereden gelirse gelsin, çok korkmuş olmalıydı ve Valeen, güvendiği tek kişiydi. *Tabii, ensesindeki tüyler diken diken olmadıkça, beni hatırlamıyorsa. Belki de bu yüzden kaçtı.*

Piper devam etti, "Sen gittikten sonra odana girdim ve tüm tanrıların olduğu kartları buldum. Katana'nın senin kız kardeşin olduğu yazdığı için Thane'e onu sordum. Synick tarafından nasıl öldürüldüğünü ve nedenini anlattı. Onu öldürmene şaşırdım."

"İnan bana, ben de istiyorum, ama önce onu sorgulamamız lazım. Diğer ölümsüz silahı bulmalıyız." O anda onun kafasını kesmemek için kendini zor tuttu. Onu hayatta tutmanın doğru karar olduğunu ve bunun daha sonra başlarına bela açmayacağını umuyordu.

"İyi düşündün." Ama Piper, bilinci kapalı bedenine kaşlarını çatarak baktı.

Ağır adımlar duyuldu. Presco, vücudunu hala inci pullarla kaplı halde onlara katıldı. Yuvarlak, altın rengi gözlüklerini burnuna doğru itti. "Ben War ve Katana'yı aramaya gidebilirim. Gökyüzünden onları en hızlı şekilde bulabilirim."

"Beni de götür," dedi Valeen. "Benden başka kimseyi tanımıyor ve korkuyor."

Hel'in beyaz kanatları ortaya çıktı ve başını salladı. "Seni ben götüreceğim."

"Hel, bizim Synick'in yanında kalmalı. Uyandığında, direnmeyi öğrenene kadar onları ikna edebilir." Varlett iknaya direnebilir, ama Leif ve Piper direnemezdi ve Varlett'in onlara yardım edeceğine güvenemezdi.

"Git" derken mutlu görünmüyordu. *Ama çabuk dönmezsen, Synick'i boş ver, seni aramaya gelirim.*

Valeen gölgeye dönüştü, Presco ise ejderhaya dönüştü. Havada süzülerek Presco'nun sırtına kondu ve sert pullarının üzerine yerleşti. Her şeyi hatırlamadan önce Hel ile birlikte ejderhaya bindiği son anı düşündü. Onu arzulamaktan korktuğu ama hızla aşık olduğu zamanları. Onu yakalamak istediği ama yanmaktan korktuğu bir yıldız gibi baktığı zamanları. Şimdi de yüzünde aynı ifade vardı. Onu bırakmakla kalmasını istemek arasında gidip geliyordu.

"Tifapine'i bulun!" Valeen çimleri tararken bağırdı. Muhtemelen kavga sırasında saklanmak için kaçmıştı, ama genellikle uzağa gitmezdi.

"Onu arayacağım!" diye bağırdı Leif.

Presco, büyük kanatlarıyla rüzgarı yakalayarak gece gökyüzüne yükseldi ve Piper'ın kırmızı saçlarını bağından çözdü.

"Acele etmeliyiz." Valeen, uçarken önündeki sivri çiviye sıkıca tuttu. "Synick'in yeraltı dünyasından tek başına gelmediğinden ve Varlett'in iblis prensinin yüzüğünü aldığından endişeleniyorum. Onu arayacaklardır."

"Hel tek başına çok güçlüdür," dedi Presco. "Onları terk edip sana gelmesinden daha çok endişeleniyorum. Sen her zaman onun birinci önceliği olacaksın."

Bölüm 2

THANE

Thane, karanlık manzarada koşarken nefesleri düzenli ve sabit bir şekilde geliyordu. Sevddiği herkesi kavga ederken geride bırakmak, tek bir istisna dışında tüm içgüdülerine aykırıydı: korkmuş ve muhtemelen çaresiz bir kızı korumak. Gündüz tanrıçası hakkında bildiği kadarıyla, o nazık biriydi ve kimseye zarar vermezdi, belki kendini savunmak için bile.

Kız, beklediğinden daha hızlıydı. En az bir mil koştu ama henüz onu yakalayamamıştı, ancak kokusu onu doğru yönde tutuyordu. Lavanta ve güneş ışığının vücut bulmuş hali gibi, o kokuyu başka hiçbir şeyle karıştırmak imkansızdı.

Yaklaştığını hissederek hızını artırdı ve ay ışığında gümüş rengi elbisesini gördü. Kız, dalları kısmen koruma sağlayan büyük bir ağlayan söğüt ağacının altında durmuştu. Yavaşladı ve iki elindeki silahlara baktı. Silahlar onu daha da korkutacaktı, bu yüzden onları sırtındaki kınlarına soktu ve dikkatlice ona doğru yürüdü.

Sarkan söğüt dallarının dışına geldiğinde, kız geniş gövdenin arkasına kısmen saklandı, parmakları kabuğa yapışmıştı. Dışarıya göz attı, lavanta rengi gözleri onun gözlerine kilitlendi. Layala ile olan eşlik bağı kopalı beri göğsünde açılan boşlukta bir şey ısındı. Boşluğa o kadar alışmıştı ki, orada olduğunu unutmuştu.

Silahı olmadığını ve zarar vermeyeceğini göstermek için ellerini kaldırdı. "Sen Katana, değil mi?"

"Evet," dedi yumuşak bir sesle, ama ağacın arkasından çıkmadı. Titreyen sesinde korku vardı. "Neden beni takip ediyorsun?"

"Valeen seni bulup sana yardım etmemi istedi. Sana zarar vermek için burada değilim." Kaşlarını çatarak, gövdenin arkasına biraz daha saklandı.

"Sen kimsin?"

"Adım Thane. Valeen'in arkadaşıyım. İyi misin?" "Neden kendisi gelmedi?"

"Sen kaçtığın anda kavga çıktı. O istedi." "Seni yerine gönderdiyse, sana güveniyor demektir."

Perde gibi dalları kenara çekip ağacın tepesine çıktı. Sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak, ağaç gövdesinden dikkatlice çıktı, bu da ona tekrar kaçmayacağına dair güvendiğinin bir işaretiydi. Silueti, arkasındaki ay ışığında belirginleşiyordu, saçlarının parlaklığı arka ışıkla aydınlanıyordu. Çok güzeldi. Valeen her zaman onun tanrıçalar arasında en güzeli olduğunu söylerdi ve onu gördükten sonra buna itiraz edemezdi. Sadece güzel yüzü, kalın saçları veya vücudunun kıvrımları değil, onda başka bir şey vardı. Sanki iyilik yayıyordu.

Göğsündeki sıcaklık şimdi karıncalanıyordu.

Bir dal yüzüne çarptı ve elini kaldırıp onu uzaklaştırmak istediğinde, kız geri çekildi ve tekrar kaçmaya hazırlandı. Birisi ona vurmuştu... ve onu daha yeni tanımış olmasına rağmen, bu onu çok kızdırdı.

Donakaldı. "Sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

Biraz rahatlayarak, zorla bir gülümseme attı. "Ben..." Sanki varlığını düşünür gibi, sözünü yarım bıraktı. "Ben Runevale'deyim."

"Evet."

"Sen de öyle."

Adam gülümsedi.

"Ben de." "Nasıl?"

"Bilmiyorum."

Neredeyse çocukça bir merakla etrafına baktı. "Bir ses duydum... ama nerede olduğumu hatırlamıyorum. Yine de kalbimde bunun güzel ve iyi bir şey olduğunu biliyorum. Kötülük ve hainlik yoktu."

Thane çenesini ovuşturdu, onun Serenity denen yere, iyi ruhların ölümünden sonra gittiği yere gitmiş olabileceğini düşündü. "Valeen'i hatırlıyor musun?"

"Elbette. O benim kız kardeşim."

Onun burada hayatta olduğu zamanları hatırlamaya çalıştı, ama o, War olarak doğmadan çok önceydi. Valeen, onun doğumundan en az bin yıl önce öldürülmüştü. O zamanların olaylarını ve insanlarını bilemezdi.

"Neden hepiniz Synick'in yanındaydınız?" Güzel yüzü tiksinti ile buruştu.

"Onunla birlikte değildik. O, seninle aynı anda ortaya çıktı." "Ortaya çıktı derken ne demek istiyorsun?"

"Bir portal açıldı."

"Nereden?"

"Sadece tahmin edebilirim. O ölmüştü, ama seninle aynı yerde olduğunu sanmıyorum, anlıyor musun?"

"O beni öldürdü." Uzun saçlarını elleriyle taradı, sonra gözlerini tekrar kaldırdı, artık korku değil merakla. "Eğer öldüyse, onu kim öldürdü?"

"Valeen. Çok uzun zaman önce."

"Ne kadar oldu?"

Onun ölümünden bahsetmek onu biraz rahatsız ediyordu. O tamamen bir yabancıydı ve Valeen'den olanları biraz duymuştu ama ona teselli edilecek bir şey söyleyemezdi. "Birkaç bin yıl."

"Birkaç *bin* mi?" diye tekrarladı ve elini ağzına götürdü. Narin parmaklarını yavaşça çenesinden boğazına doğru indirdi ve göğsünde yumruk haline getirerek durdu. "Yukarıdaki tüm annelerim," diye fısıldadı. "Çocuklarım iyi mi? Valeen nasıl?"

Kocası Atlanta'dan bahsetmemesi garipti. "Çocuklarınız hakkında konuşamam çünkü bilmiyorum. Valeen... o da gitti. Tanrıların Konseyi tarafından sürgün edildi."

Ağzının köşesi seğirdi ve birkaç kez gözlerini kırptı. "Sanırım bunu biliyordum. Onu kurtarmaya geldim. Gece Evi'nde değil. Evine geri dönmesi gerekiyor."

Thane gülümsedi. "Evet. Adalon'da bir elf olarak yeniden doğdu, ama şimdi buradayız."

"Yeniden doğdu mu? Ama o bir tanrıça."

"Konsey onu sürgün etti dediğimde, ölümsüzlüğünü elinden alıp onu öldürdüklerini, onu defalarca yeniden doğmaya zorladıklarını, kim olduğunu asla hatırlamayacağını kastetmiştim... ta ki şimdiye kadar."

Bunu duyunca kaşlarını çatı. "Zavallı kardeşim. O bu zulmü hak etmiyor." Lavanta rengi gözleri baştan aşağı onu süzdü. "Sen de

bir elf, ama sende daha fazlasını hissediyorum."

"Ben savaş tanrısıyım, adım War. Valeen'e olanların aynısı bana da oldu."

"Ama adının Thane olduğunu söylemiştin."

O gülümsedi. "Bunun kafa karıştırıcı olabileceğini anlıyorum. Yirmi dokuz yıl önce, bir Elf Kralının oğlu olarak bir elf olarak yeniden doğdum. Adım Thane Athayel ve şimdi Palenor'un Yüksek Elf Kralıyım. Sanırım bu adı daha çok seviyorum. Savaş benim tüm kimliğim değil. Savaşın kendisi çirkin bir şey ve ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok artık o isimle anılmak istemiyorum."

"Thane," dedi kız ve güzel beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. "Sen ve Valeen birlikte sürgün ediliyorsanız, onunla ilişkiniz nedir? Suçunuz neydi?"

Thane dudaklarını ovuşturdu, sonra uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Bu zor bir soru."

Kız kıkırdadı ve sesi çan gibi çınladı. "Bence oldukça basit bir soru."

"Aslında oldukça karmaşık."

"Sevgilin mi?"

"Bir kez," diye cevapladı.

"Ah," dedi kız, anladığını fark ederek. "Başka bir zaman anlatırsın."

"Valeen sana anlatabilir." O anı tekrar yaşamak istemiyordu. Çok acı vericiydi. Onu başka biriyle görmek acı vericiydi, bunu anlasa da, onu bırakmış olsa da. Hel uyandıktan sonraki tüm o aylar boyunca, Layala'nın geçmişini hatırlamasını beklemiş, onu seçeceğini ummuştu. Daha iyi bilmeliydi.

Valeen her zaman Hel'i seçecekti, Layala olarak onun olsa bile.

"Peki suç neydi?"

"Çoğunlukla, konsey onun Soulender silahını çaldığını öğrendiğinde onun tarafını tutmak. Silahı geri istiyorlar."

Kız başını salladı. "Sanırım ben de biliyordum. Oradaki anılarım bulanık. Rüyadan uyanmak gibi, ayrıntılar kayboluyor, etere karışıyor."

Omzunun üzerinden, geldikleri yöne doğru baktı. Hel ve Valeen'in bu işi halledebileceğine güveniyor olsa da, diğerlerinin yanına dönmesi gerekiyordu. Bir şeyler ters gidebilirdi. Synick bir ilkeldi ve

herkes kadar acımasızdı; bunu Synick çok iyi bilirdi, çünkü onu o yetiştirmişti. Sonra ay ışığı, dallardan sarkan küçük beyaz bir şeyi yakaladı. Thane kaşlarını çattı ve Katana'nın omzuna uzun bacaklı, ince bir böcek düştüğünü fark etti.

Onu korkutmamak için olabildiğince sakın bir sesle konuştu. "Üzerinde bir örümcek var." Onu kovmak kabalık olur mu? İzni olmadan ona dokunmak istemiyordu. Arkadaş değillerdi, tanışıklıkları da yok denecek kadar azdı.

Gözleri parladı ve rastgele vurmaya başladı. "Nerede? Çek onu ."

Örümcek omzunun üzerinden süründü. Kahretsin. Hızla aralarındaki mesafeyi kapattı aralarındaki mesafeyi kapatıp onu döndürdü, saçlarını kenara itti. Zehirli olabilirdi ve son istediği şey, onu ölümcül bir ısırıkla Valeen'e geri götürmekti.

Dokunuşuyla tüyleri diken diken oldu. Örümcek, tam onu gördüğü anda elbisesinin arkasından kaydı. Tanrım, o... "Elbisenin altına girdi, ben..."

"Yakala! Yakala!" Vücudunu salladı ve çılgılık attı.

Elini ipek elbisesinin içine sokup rahatsız edici yarattığı yakalamaya çalışırken gülmemeye çalıştı. Val ya da Piper olsaydı, iki kez düşünmezdi, ama bu günün tanrıçasıydı. Bir efsane. "Bulamıyorum." Ama yumuşak, tatlı bir cilt bulduğu kesindi.

"Sol tarafta! Bacaklarını hissediyorum!"

İpeksi iç çamaşırının kenarı parmaklarına değdi, ama örümcek hala yoktu. Elbisesinin arkasını bir arada tutan ipi birden çekince, kumaş açıldı. Önünü tutmak için kollarını kendine doladı ve başparmağının ucu kadar beyaz örümcek, elbisesinin üstüne tırmandı.

—kıçına. Hızlı bir hareketle onu çimlere düşürdü ve botunun topuğu onu mezarına gömdü.

"Yakaladım," dedi zaferle.

Kadın dönüp emin olmak için yere baktı. Sonra gözlerini ona çevirdi ve gülmeye başladı. "Düşünsene, örümceklerden korkan bir ilkel tanrıça. Teşekkürler. Kendimi eskisinden daha savunmasız hissediyorum. Artık eskisi gibi değilim galiba."

"Lay—Valeen ve ben bu duyguyu biliriz. Hel biraz farklı. Onun büyü eskisi kadar güçlü." Bir elf olarak, tanrının iyileştirme yeteneklerine, hızına, gücüne ve büyüüne rağmen, Thane ölümsüzlüğü olmadan tam bir tanrı değildi

Ölümsüzlüğü olmadan tam bir tanrı değildi. Vücudunda ve hatta büyüünde daha önce olmayan zayıflıklar vardı.

“Hel mi? Ve ‘Lay’ mi dedin?”

“Ah, doğru, onu tanıımıyorsun. Zaurahel, Valeen’in kocası ve eşi.” Son sekiz ayda olanları düşünerek endişeyle yerinden kıpırdadı. “Yakın zamanda barıştılar.”

"İki erkek aynı tanrıçayı sevdiğinde işler asla iyi bitmez. Genellikle savaşıla sonuçlanır. Sizler bölgesel yaratıklarsınız."

"Bunu daha önce yaşadık," dedi Thane gülerek. "Başka bir hayatta. Bunu aştık. Valeen, Layala olarak yeniden doğdu, ama artık o isimle anılmak istemiyor."

"Ama sen hala elf isminle anılmak istiyorsun," dedi kız, sesinde merakla.

"Doğru." Bakışları düştü ve boynunda bir sıcaklık hissetti. Göğüsler. Yuvarlak, dolgun göğüsler. Göğsüne bastırıldığı ipek elbise, meme uçlarını zar zor örtüyordu ve bunu fark ettiği için kendini pislik gibi hissetti, ama gözden kaçması imkansızdı. Onun ne kadarını ortaya çıkardığının farkında olmadığına emindi ve hızla başını çevirdi. "Elbisen, şey, düşüyor."

"Oh, özür dilerim. Sana bedava bir bakış atmak istemedim." Sanki bu onu rahatsız etmiş gibi gülümsedi ve omuzlarındaki askıları çekti. "Şimdi, beni neredeyse elbisesinden çıkardığına göre, onu tekrar bağlayan gerekecek."

Kalbi bir an durdu ve gülümsememek için dudaklarını sıktı. Kız, tahmin ettiğinden çok farklıydı. Utangaç olmadığı belliydi. "Tabii ki." Arkasına geçti ve parmakları, ilk kez bir bayana dokunan genç bir delikanlı gibi titreyerek iki parçayı birleştirdi ve ipi ilmeğe geçirdi. "Diğerlerine dönmeliyiz ve senin de benimle gelmeni ısrarla istiyorum. Burası tehlikeli olabilir."

Kız başını çevirdiğinde, sevimli dudaklarının köşelerinde beliren gülümsemeyi yakaladı. "Sen doğuştan koruyucusun."

"Bir kral olarak bu benim görevim."

"Ve bir tanrı olarak. Diyarların koruyucusu," diye ekledi kız.

"Evet, o da." Yayı bağlamayı bitirdi ve geri adım attı, sanki ellerini arkasına saklamazsa kendi iradeleriyle ona tekrar dokunacaklarmış gibi.

Hâlâ içindeki iki tarafın hakimiyet için savaştığını hissediyordu. Geçmişini görmezden gelemezdi, ama Thane, Yüksek Kral olarak hayatı daha çok hoşuna gidiyordu. Belki de en son yaşadığı şey olduğu için, Valeen kadar çabuk bu yeni gerçekliğe uyum sağlayamıyordu. Ondan önce hatırlamış ve kabullenmişti, ama Palenor'da olmayı özlüyordu. Dredwich Kalesi'nde olmayı özlüyordu. Belki de burada ailesini henüz görmediği içindi, ama tanrıların evi Runevale ve ejderhaların evi Ryvengaard uzak anılardı. Kötü anılar. Burası trajedi gibi geliyordu.

Kanatların şingırdaması dikkatini çekti. Dönerek onu arkasına itti ve sırtıyla ağaca yaslayarak koruyucu bir şekilde önüne geçti. Kılıcı çekince metal metalin sürtünme sesi duyuldu ve damarlarında büyüğü uğulduadı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı kız.

Büyük bir ejderha gökyüzünde, buradan bir gölge gibi görünüyordu. Ejderha devasa boyuttaydı ve pulları daha açıktı, yani Varlett değildi — onun ejderha hali simsiyahdı. *Lütfen düşman olma*. Şu anda en son savaşmak istediğı şey bir ejderhaydı. Canavar alçalmaya başladı, ta ki inci pulları ay ışığında parıldayana kadar. Thane iç geçirdi ve omzunun üzerinden baktı. "Bu Presco."

"Bu ejderhayı tanıyor musun?"

"Evet, o bir şekil değıştiren ve Valeen'in sağ kolu."

Katana başını salladı ve kolunu bıraktı. Onu tuttuğunu fark etmemişti bile.

"Hadi. Burası güvenli." Katana'nın hemen arkasında, önünden çıkmaya başladı.

Valeen Presco'nun sırtından atladı, botları yumuşak bir sesle yere çarptı. Siyah saçındaki beyaz çizgiyi yüzünden çekip ileri doğru yürüdü. Adımları yavaştı, ta ki Katana Thane'in arkasından çıkana kadar. Valeen gülümsedi ve koşarak Katana'ya sarıldı.

Katana da ona sarıldı ve ikisi de hıçkırarak ağladı, konuşmaya çalıştılar ama sözcükler boğazlarında düğümlendi. Thane bile onların kavuşmasına tanık olunca boğazı düğümlendi. Keşke geçmişte her şey farklı olsaydı da Hel ile de böyle kavuşabilseydi.

"Sen olduğuna inanamıyorum!" Valeen'in sesi duygudan titriyordu. Sonunda geri çekildi ve Katana'nın yüzüne baktı. "Gerçekten sensin." Yanaklarındaki gözyaşlarını sildi ama daha fazlası akmaya devam etti.

"Benim, ben bile inanamıyorum. Sen nasılsın?"

Valeen hıçkırarak tekrar ona sarıldı. "Oh, Katana, ben iyiyim. Sen nasılsın? İyi misin? Ne olduğunu anlamıyorum ama önemli değil, sen buradasın."

Katana, bir anne gibi Valeen'in saçlarını okşadı ve kız kardeşinin gözyaşlarını sildi, ama kendi gözyaşlarını akıtmaya devam etti. "Ben de bilmiyorum, ama seni özledim. Hatırladığım kadar güzelsin. Bu ne?" Beyaz saç telini aldı ve Valeen'in sivri kulağına, sonra da ay ve yıldızdan oluşan tacına dokunduğunda kıkırdadı. "Gece elf kraliçesi!"

"Biliyorum, garip, değil mi?" dedi, onunla birlikte gülerek. Thane, Valeen'i hiç bu kadar mutlu görmediğinden emin değildi. Onu bu kadar ıslık ıslık görmek göğsünü ısıttı. Valeen ona döndü. "Thane kendini tanıttı, umarım. Ona güvenebilirsin. En yakın arkadaşlarımdan biridir."

"O yaptı." Kadın başını salladı ve ikisi birbirinden ayrıldı. "O çok sevimli." "İstediği zaman."

"Hey." Thane gözlerini kısarak baktı. "Sen istediğinde onun peşinden koştum. Bir 'teşekkür' etsen fena olmazdı." Onun davranışlarından herkesin iyi olduğunu varsaydı. Eğer bir sorun olsaydı, onu kavgaya sürüklerdi.

"Teşekkürler, Thane." Valeen gülümsedi, Katana'nın elini tutup Presco'ya doğru çekti. "Gidelim. Seni diğerleriyle tanıştırmak istiyorum. Hel ile tanışmalısın."

Katana durdu ve elini çekti.

Valeen'in gözleri Thane'e, sonra tekrar kız kardeşine kaydı. "Sorun yok. Synick sana zarar veremez. Onu... etkisiz hale getirdik."

"Ya kaçarsa?" diye fısıldadı. "Onu görmeye hazır değilim. Yapamam."

"Sana zarar vermesine izin vermeyeceğiz," diye ekledi Thane.

"Gerek yok." Valeen'in dudakları sert bir çizgi oluşturdu ve elini saçlarına attı. "Thane, Presco seni diğerlerine geri götürebilir, Katana ve ben de Synick'i bir yere saklayana kadar burada bekleriz."

"Sizi burada bırakamam. Şu anda bu bölgenin kontrolünün kimde olduğunu bilmiyoruz. Synick'in yalnız olup olmadığını bilmiyoruz. Duvarınızın bunca zaman sonra hala ayakta olup olmadığını bilmiyoruz. Burası konseyin suikastçılarıyla dolu olabilir. Buradaki yeni hükümdar sizi bir tehdit olarak görebilir. Hiçbir şey bilmiyoruz."

"Biz iyi

olacağız."

"Hayır."

"Sen onunla kalabilirsin *War*, değil mi? Çifte standartlara tahammülüm kalmadı. Sen ve Hel beni porselen bebekmişim gibi davrandınız."

Thane gözlerini devirdi. "*Thane*, mesele o değil, Valeen. Konsey önce seni arıyor, beni değil. Soulender'ın yanında olan sen, ben değilim. Hel ve ben bu yüzden seni bu kadar koruyoruz. Bizi bu kadar önemseydiğin için minnettar olmalısın."

"İkinizi de seviyorum ve minnettarım ama bazen bu çok boğucu oluyor," dedi Valeen sakın bir şekilde. "Ve bence o şeyi o kadar yüksek sesle söylememelisin."

Etrafa baktı. "Burada bizden başka kimse var mı? Presco'nun da seni bırakmak isteyeceğini sanmıyorum." Thane dişlerini sıktı. Tanrım, bu kız tam bir baş belasıydı. Tanıdığı en inatçı insandı. Her zaman öyleydi. Bazen onu neden sevdiğini merak ediyordu. İlişkilerinin yarısı kavga etmekle geçmişti.

"Beni bu işe karıştırma," diye homurdandı Presco, kafasını kocaman pençelerinin üzerine koyarak.

"Etrafta kimse yoksa, biz beklerken Presco ile gitmen sorun olmaz. Katana ve ben yürümeye başlayıp kalem bulabiliriz. Orada buluşuruz."

"*Valeen*."

Küstahça kollarını kavuşturdu. "Thane."

"Baksana, ben Hel'i çağırıp *kocanla* konuşayım seni dinlemesini sağlar, çünkü sen beni asla dinlemezsin."

"Bana ne yapacağımı söyleyen iki *huysuz* erkeğe ihtiyacım yok ama teşekkürler."

"Tam olarak ne kadar zaman önce sevgiliydiniz?" Katana araya girdi. "Bana öyle geliyor ki... çok yakın bir zamanda."

Çok yakın zamanda oldu, diye düşündü Valeen'den uzaklaşarak. Şu anda ona bakamıyordu bile. Hayatta kalmak için birbirlerine ihtiyaçları olmasaydı, bir süre ayrı kalmaları daha iyi olurdu. Hem de *çok* uzaklarda. O ve Hel, Ryvengaard'da tamamen farklı bir alemdeyken işler onun için kesinlikle daha kolaydı.

Uzun bir sessizlikten sonra Katana, "Gideceğim. Diğerlerini bulmak için ikinizle birlikte gideceğim, böylece kimse benimle burada kalmak zorunda kalmaz. Sadece Synick'i benden uzak tutun," dedi.

Bölüm 3

HEL

Synick'i büyüsuyle peşinden sürükleyen Hel, ağır adımlarla ilerledi. Bu topraklarla ilgili anıları sandığı kadar net değildi. Seyrek ağaçların ve çeşitli yerlerden çıkıntı yapan siyah kayalıkların bulunduğu geniş açık çimenlik alanlar tanındı, ama Valeen'in eski kalesinin buradan nerede olduğunu hiç bilmiyordu. Herhangi bir yönde olabilirdi. Yıldızlara baktı, onlar bile Adalon'dakilerden farklıydı, takımyıldızlar benzersiz şekiller oluşturuyordu. Gökyüzündeki en parlak yıldızlar kuzeyde, diğerleri güneydeydi, en güneydeki yıldız kırmızıydı.

Durdu ve bir civar çıkardı, ucu akşam ışığında parlak bir şekilde yanıyordu ve onu dudaklarına götürdü. Lanet olası kale buradan neredeydi? Onun altında inşa ettiği yıldızları hatırlamaya çalıştı. Birçok kez dans ettikleri ve seviştikleri yıldızları. Odanın balkonunda uzandıkları zamanları düşündü, kızın yukarıyı işaret edip ona gülümsediğini görebiliyordu. Kızın ne kadar güzel olduğunu, şu anki haline kıyasla ne kadar kaygısız ve hafif olduğunu hatırladı, kız o kaleyi neden o yere inşa ettiğini açıklarken... Henüz evlenmemişlerdi ve tek düşünebildiği onu öpmek, ona dokunmak için yanan arzusu idi, ama bunun atlarla bir ilgisi var mıydı?

Ayrıntılar aklından kaçarken sessizce küfretti ve bir duman bulutu çıkardı. Çok uzun zaman önceydi. O zamanki bazı olaylar zihnine kazınmıştı, asla kurtulamayacağı bir yara izi gibi, diğerleri ise rüzgar

süpürüp başka bir yere saklamış gibi kaybolmuştu. Ama oradaydı, dilinin ucundaydı.

Leif, Piper ve ejderha formundaki Varlett, ölümsüzlerle uğraşıyordu. Varlett, ejderha formunda iki elfi denize taşıyarak, yeraltı dünyasının yaratıklarını sulu mezarlarına atıyordu. Havada hafif bir tuz kokusu vardı, bu yüzden çok uzak olmadıklarını biliyordu. Varlett hatırlıyor olabilirdi, ama ona yardım istemek bir yana, ona bakmaya bile tahammül edemiyordu.

Varlett'in göğsüne elini sokup kalbini sökmekten başka bir şey yapmak istemiyordu. Ama Valeen ile arasındaki bağı koparmak zor olacaktı. Varlett'in büyüüne karşı rün büyüü kullanırsa, başka sonuçları olacaktı; Varlett önlemlerini almıştı. O kaltak zekiydi ve bildiklerinin çoğunu ondan öğrenmişti.

Hel durakladı ve botunu Synick'in kafasının arkasına bastırarak yüzünü çimlere gömdü. Eski akıl hocası mırıldandı ve direndi, bu da Hel'in yüzünde bir gülümseme oluşturdu. Bu, Hel'in onun elinde çektiği yıllarca süren işkence ve karısına ve kız kardeşine yaptıkları için sadece küçük bir intikamdı.

Valeen'e, kalesini tam altına inşa ettiği takımyıldızın adını sormak da bir seçenektir elbette, ama o, Valeen'den önce bulmak istiyordu. Valeen, her şeyin eskisi gibi olacağını, kalesinin ayakta kalacağını, anısına bir tapınak yapılacağını ve özenle korunacağını umuyordu.

O, bu duyguları paylaşmıyordu, ama bunu kendine saklıyordu. İki bin yıl uzun bir süreydi ve Katana ile Synick'in dönüşünün yarattığı kaosun içinde, o fark edememiş olabilirdi, ama üç aydan biri çatlamıştı ve parçaları gümüş küreden uzaklaşarak süzülüyordu. Onun topraklarını, Gece Evi'ni Runevale'nin geri kalan topraklarından koruyan sihirli duvarı, bu ayların gücüne bağlıydı. Civarından derin bir nefes daha aldı, vücuduna sakinlik hissi yayıldı, sadece birkaç saniye sürse de, tehlikeli düşüncelerini uzak tutmaya yardımcı oldu.

Fennor'un durumuna bakılırsa, Valeen'in duvarı muhtemelen yıkılmıştı ve bunun ne anlama geldiğini, onların yokluğunda bu yerin ne hale geldiğini düşünmeye bile cesaret edemedi. *Kahretsin*. Konsey, onlara karşı çıkanlara ne olduğunu herkese göstermek için Villhara ve halkına korkunç şeyler yapmıştı.

Arkasındaki çimlerdeki bir hışırtı dikkatini çekti. Hel sonunda botunu Synick'in kafasından kaldırdı ve döndü. Damarlarında dolaşan büyü,

ve öldürmeye hazırdı.

Önce donuk kırmızı bir şapka görüldü, ardından Tifapine adındaki küçük cüce, başının bir iki santim üzerinde uzun çimleri ayırarak yanına geldi. Şapkasını düzeltti, kirli çiçek desenli elbisesini kısa ellerle silkeledi ve büyük kahverengi gözlerini kaldırdı. "Merhaba. Sizi takip ettiğim için kusura bakmayın. Burası çok ürkütücü."

Nedense, onun seviyesine çömelmek istedi, ama yapmadı. "Seni arıyorlar."

"Leif ve Piper'ın beni çağırdığını duydum, ama o canavarlar onların yanındaydı ve ben canavarlarla başa çıkacak yapıda değilim. Kollardan biri, sadece kol, beni yakalamaya çalıştı. Parmakları beni çimlerin içine çekti!" diye ağladı.

Bu, onu bile rahatsız etti ve küçük bir cüce için ne kadar korkutucu olduğunu hayal edebiliyordu. "Güvenliğin önceliğince, Valeen'in dönmesini beklemeden saklandığın yerden çıkmaya şaşırdım." O ve cüce pek tanışık değillerdi. Hatta geçmişte cüce ondan korkuyordu.

"Şey," diye başladı ve parmağıyla çenesine dokundu, "artık onun, şey, sevgilisi olduğuna göre, sanırım güvendesin. Senden daha korkutucu kimse yok ve artık bizim tarafındasın. Ve benim gibi sevimli birine zarar vermezsin, sen kendin söyledin. Thane benden senden uzak durmamı söylese bile. O bazen abartır."

Adam gülümsedi ve civarından bir yudum daha aldı. "Ben onun kocası ve eşim, sevgilisinden daha fazlasıyım. Kralın muhtemelen haklıdır, ama sana zarar vermem."

"Sormak istiyordum ama o ürkütücü şeyler ortaya çıkıp savaşmak zorunda kaldığın için uygun bir zaman olmadı. Neden üç ay var? Neden biri kırık ve birinin ortası kırmızı, sanki kanıyor gibi görünüyor?"

"Üç tane var çünkü öyle." Kırmızı merkezli olanı işaret etti. "O Luna. Soulender'ın onun kalbinden yaratıldığını ve bu yüzden kanadığını söylüyorlar."

Gözleri büyüdü ve şapkasını iki yanından tutup çekiştirdi. "Bu doğru mu?"

"Olabilir. Belki de eski bir efsanedir. Kırık olan Fennor... Neden kırık olduğunu bilmiyorum. Belki bir yıldız düşüp çarpmıştır." Ya da konsey bir şekilde ele geçirmiştir. "Yüzükleri olan Nuna."

"Hiçbirinin etrafında yüzük görmüyorum."

Hel tekrar baktı ve kaşlarını çatı. Bir zamanlar parlak olan halkalar o kadar solmuştu ki zar zor görünüyordu. Gnome muhtemelen onları görebilecek kadar iyi görmüyordu. Daha önce fark etmediği için kendine lanetler okurken çenesini sertçe ovuşturdu. Koruyucu duvarın yıkılmış olabileceğinin bir başka işareti.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu

Tifapine. "Valeen'in kalesini arıyorum."

"Yakınlarda mı?"

"Sanırım. O inşa etti" —konumu aniden aklına geldi—"kuzeybatıda, kanatlı at Sargentos takımyıldızının altında."

Ametist, turkuaz ve parlak yeşil renklerin dans ettiği ışıltılı gece gökyüzünü aradıktan sonra Sargentos'u buldu. Kuzeyde yaklaşık üç mil ilerlerse, şatosu orada olmalıydı.

"Diğerlerini bekleyelim mi, yoksa gidip bakalım mı? Dün gece bana ne kadar güzel olduğunu anlatıyordu, aytaşından yapılmış, karanlıkta parlıyor, tepeleri ve vadileri hilal aylar ve yıldızlarla süslenmiş. Kale girişine giden yolun, yukarıdaki yıldızları yansıtan parıldayan siyah taşlarla döşeli olduğunu ve çok güzel olduğunu söyledi. Havada, hiç solmayan wisteria ve yasemin kokusu ile büyük bahçelerindeki siyah zambaklarının kokusu vardı. Görmek için sabırsızlanıyorum."

"Yetişebilirsen sen de gelebilirsin."

"Bacaklarım çok hızlı koşamıyor, geride kalabilirim ama çimlerden izini bulurum," dedi her zamanki neşesiyle.

Civarından son bir yudum aldı, sonra dudaklarını birbirine bastırdı. Neden bu küçük yaratığın geride kalması onu rahatsız ediyordu? Eğilip onu tumbul belinden kaldırdı ve omzuna oturttu.

"Vay," dedi kız kıkırdarak. "Karanlığın efendisinin omzuna bineceğimi hiç beklemiyordum."

"Karanlığın neyin efendisi?"

"Gülümsediğinde gamzelerin var. Bu garip, karnımda kelebekler uçuyor." Kızın yüzü kızardı, parmağıyla buklesini çevirmeye başladı. "Ah, karanlığın efendisi dedim. Sen öylesin, değil mi? Kara Büyücü'den daha çok beğendim, henüz ilk isimlerle hitap edebilir miyiz bilmiyorum. Tabii Hel dememi tercih edersen başka."

"Karanlığın efendisi hoşuma gitti." Kıkırdadı ve sivri uçlu botunu Synick'in yüzüne düşürdü, botuyla üzerine basarak ezdi.

"Ahh, acıyor!"

“Öyle mi? Hiç tahmin edemezdim.” Onu şimdi öldürerek sorundan kurtulmak için canı çekiyordu. Valeen ile ne kadar kavga ederdi? Alt dudağını yaladı, tartışmaya değer miydi? Her halükarda, çok yakın bir gelecekte, Valeen'e dokunduğu için Synick ölecekti. Onun boynuna ellerini doladığı şekilde... Hel, Synick'in eline bastı, parmaklarını ezdi ve kemiklerin kırıldığını duyana kadar durmadı.

Synick bir kez çılgılık attı ve çenesini kapattı. Sonra Hel parmaklarını şıklattı ve Synick yerden birkaç santim havalandı ve yine onun arkasında süzölmeye başladı.

Hızlı bir yürüyüşün ardından Hel, tanıdık siyah kayalık bir sırta ulaştı. Parlak kayalar çimlerin yaklaşık üç metre yukarısına çıkıntı yapıyordu ve aşağıdaki vadide Starcrest Kalesi'nin yeri bekliyordu.

Adımlarını hızlandırarak kayaların arasındaki bir boşluğa girdi. Rüzgâr şiddetini artırdı, siyah saçlarını savurdu, pelerinini arkasında çırpındı. Hel'in içini bir tedirginlik kapladı ve yutkundu. Tifapine nefesini tuttu ve elini ağzına kapattı.

Burası gerçekten Valeen'in kalesiydi, ama harabeye dönmüştü. Aytaşı çökmüş, üstüne yosun ve diğer bitkiler büyümüştü. Duvarların hala ayakta olduğu bir bölüm delik deşik ve yıpranmıştı. Asma benzeri yabani otlar büyük bir kısmını kaplamış, bir zamanlar taht odası olduğunu tahmin ettiği yerden büyük bir meşe ağacı büyümüştü. Etrafında birçok çiçek açmış olsa da, eskiden olduğu gibi bir çiçek bahçesi olduğunu söylemek mümkün değildi. Çiçeklerin arasında çimenler, yabani otlar ve birkaç huş ve titrek kavak ağacı büyümüş, vahşi doğa her yeri kaplamıştı.

Valeen'i eğitirken aylarca kaldıkları Ryvengaard'daki malikaneden daha kötü durumdaydı. Valeen, orada yavaş yavaş geçmişini hatırlamaya başlamıştı. Burası yaşanacak bir yer değildi ve kesinlikle kraliçesine yakışan bir yer değildi. Duvarların ayakta kaldığı kısma adım atmak bile tehlikeliydi.

Göğsündeki hafif bir ağrı onu rahatsız etti. Burası Valeen ile evlendiği, ona aşkını verdiği, ona her şeyini verdiği yerdi ve şimdi yok olmuştu, düşman tarafından alınmıştı, zamanın acımasızlığı, onlardan çalınan zaman. Ona tahtına geri döndüreceğini söylemişti, ama şimdi bu sözünü tutamayacak gibi görünüyordu. Ama bunun sorumlusu olanları ona boyun eğdirecek ve onların lanet kemiklerinden yeni bir taht inşa edecekti.

"Orası kale mi?" diye sızlandı Tif.

"Evet," diye mırıldandı Hel.

"O yıkılacak."

Neredesin? Valeen'in sesi zihninde yankılandı.

Sonunda tekrar nefes alabildiğini hissetti. Katana olmasaydı, Presco onu geri getirecek olsa bile onu peşlerinden göndermezdi. Burası Palenor'dan çok daha tehlikeliydi. Burada ölümsüzler yaşıyordu. Ellerini yumruk haline getirdi. *"Kalenizi buldum. Şu anda ona bakıyorum,"* diye cevapladı.

Oh, iyi. O zaman sana doğru geliyoruz. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu ve

onu uyarmayı düşündü ama vazgeçti. Onu buna hazırlayacak hiçbir şey yoktu.

"Sıkı tutun." Uzanıp cücenin küçük bacaklarını kavradı ve yirmi fit kadar yükseklikteki uçurumdan atladı. Düşerken rüzgar yüzlerine çarptı. Tif çığlık attı ve sonra yumuşak çimlere çarparak çömeldi.

Bir an sonra yanında yüksek bir gümbürtü duyuldu ve Synick inledi. "Lanet olası pislik," diye hırıltıyla konuştu. "Düşüşümü yumuşatabilirdin."

"Neden yapayım ki?" diye düşündü Hel.

"Bu delilikti!" diye çığlık attı Tif. "Az kalsin bacaklarımı parçalayıp kıracak bir uçurumdan atladsın ve dürüst olalım, büyük olasılıkla ölmüş olurum. Muhtemelen güzel bir yuvarlak ekmek yerine krep gibi görünürdüm."

"Sessiz ol."

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

Burnundan nefes alırken, keskin bir sidik ve bok kokusu aldı. Ayağa kalktı ve eski harabelere doğru yürüdü, sonra taze bir gübre yığınının üzerinde ayağı havada donakaldı. Buralarda büyük bir hayvan vardı ve muhtemelen birden fazla.

Harabelerin ayakta kalan kısmının tepesinden taze bir duman yükseldi. "İçeride ne var acaba?"

"Kim olurlarsa olsunlar, muhtemelen çok uzun süre nefes alamayacaklar." Tif harabelere yumruğunu salladı.

Adam sırtıttı. "Hayır, muhtemelen nefes almayacaklar."

Bölüm 4

VALEEN

Presco keskin bir dönüş yaparken rüzgar Valeen'in saçlarını savurdu. Hızlı iniş midesini gıdıkladı ve önündeki toz mavisi sivri ucu biraz daha sıkı kavradı.

Katana, kollarını Valeen'in beline doladı ve kahkaha attı. "Vay canına! Bu çok eğlenceli! Daha önce hiç ejderha binmemiştim!"

Presco'nun devasa, pullu vücudu derin bir kahkahayla titredi. "Sana eşlik eden ilk kişi olduğum için mutluyum."

"Bu kadar hızlı dönme, Presco," diye bağırdı Thane. Valeen önde, Katana onun arkasında ve Thane de onun arkasında oturuyordu, ama dengesi için kız kardeşine tutunmuyordu. Sırtının dayandığı daha küçük sivri ucu sıkıca tutuyordu ve dizleri göğsüne kadar çekmişti. Yüzündeki endişeli ifade onu güldürdü.

"En rahat ejderha süren sen sanıyordum," diye alay etti Valeen. "Sana asma ile emniyet kemeri bağlayayım mı?"

Ona alaycı bir şekilde baktı. "Ben iyiyim. Sadece garip bir poz isyondayım, hepsi hepsi."

"Bana tutunabilirsin," dedi Katana, onun arkasındaki yeri okşayarak. Rüzgârlı denizde yırtık bir yelken gibi saçları arkasında dalgalanıyordu. Uzanıp saçlarını tuttu, büküp elbisesinin askısının altına sıkıştırdı. "Yaklaş biraz. Ya da daha rahat edersen Val'e tutun, ben de seni tutarım."

Kaşları havaya kalktı. Bu, düşme ihtimalinden daha çok onu korkutmuş gibiydi. "İkinizin arasında sandviç gibi oturmak mı? Ben burada iyiyim, teşekkürler."

Kız kardeşler birbirlerine bir bakış attılar ve birlikte kıkırdandılar. "Bence güzelliğin onu tedirgin ediyor," dedi Valeen sessizce.

"Bence onu tedirgin eden şey, *iki* tanrıça tarafından sıkıştırılmak."

Valeen güldü. "Bunu çok sevecektir, kim sevmez ki?"

"Sen çok yaramazsın Val, ama sana katılıyorum. Bu, hemen hemen her erkek için bir rüyanın gerçekleşmesi olurdu." Katana kıkırdadı. Oh, kız kardeşini tekrar görmek ne güzeldi. Eskiden peşlerinde koşan erkekler sayısızdı ve onlar da onlarla dalga geçmeyi çok severdi. Sanki hiç ayrılmamışlar gibi arkadaşlıklarına hemen geri döndüler.

"Seni duyabiliyorum, biliyor musun?" diye homurdandı Thane.

"O zaman neden daveti kabul etmedin?" Valeen omzunun üzerinden ona göz kırptı. Bunun için henüz çok erken olabilir, ama Thane'i onunla alay ettiği gibi alay etmeyi her zaman sevmişti. "Bana sarılabilirsin. Garip bir durum yaratma, yaratmayacak."

"*Garip* değil. Ama indiğimizde Hel beni sana sarılmış görürse, kafayı yer. Şu anda onun saçmalıklarıyla uğraşacak halim yok. Son birkaç aydır yeterince uğraştım."

Bu kesinlikle doğrudu. Ama Hel'in kıskançlığını biraz seviyordu, sadece bunun Thane'in pahasına olmasını istemiyordu ve şu anda onu kışkırtmak için uygun bir zaman değildi. Bunun için çok erkendi. Hel ve Thane kısa bir süre önce tekrar arkadaş olmayı kabul etmişlerdi. Katana'yla birlikte olmak onu biraz daha yaramaz hissettiriyordu.

"Öyleyse, *bana* tutun." Katana sıırttı. "Düşecekmiş gibi görünüyorsun. Gel." Katana arkasında yer alan yeri tekrar okşadı. "Evet, Thane, hadi," diye alay etti.

Sonunda, somurtkan bakışları dağıldı ve gülümsememeye çalışsa da başaramadı. "Tamam. Madem ikiniz de başımın etini yiyorsunuz." Botlarını Presco'nun yanına bıraktı ve öne doğru kayarak Katana'nın arkasına geçti.

"Şimdi belimi tut." Katana onun ellerini tutup kendi kalçalarına koydu. "Gördün mü, o kadar da zor değil."

"Siz ikiniz bana sorun çıkaracaksınız, değil mi?"

Katana güldü ve başını onun göğsüne yasladı. "Sadece zevk alacağın sorunlar. Presco, sana çılgınca bir şey yapmaya cesaret edersin!"

"Bekle," diye gürledi derin sesi.

Oh, bu Presco'ya vermemesi gereken bir meydan okumaydı. Valeen kendini onun sivri ucuna bastırđı ve sıkıca tutundu. Presco sola yuvarlandı ve tam bir daire çizdi. Katana, yarı korku yarı sevinçle, kulağının dibinde çığlık attı. Thane koltuğundan kalktı ve Presco dengelendiğinde tekrar yere çarptı.

"Lanet olsun, Presco." Thane'in kolları Katana'yı tamamen sarmıştı

Devasa kafasını çevirdi. "Çok mu fazla? Ben asla binicilerimi kaybetmem . Düşersen seni yakalarım."

"Bu çok rahatlatıcı," diye mırıldandı Thane.

"Onları burada bırakmıştık." Presco dalışa geçti, yer hızla yaklaşırken midesinde bir sıçrama hissetti, ta ki inci kanatları rüzgara karşı bir patlama sesiyle açılıp inişlerini yavaşlatana kadar. Pençeleri, sadece deneyimli bir ejderhanın yapabileceği nazık bir inişle yere değdi. Eski hayatında, onu House of Night'ın her yerine uçurmuş, bölgenin yönetimine yardım eden lordlar ve leydilerle buluşmasını sağlamıştı. Krallıklar arasındaki büyük savaşta, o onun savaş ejderhasıydı, en kanlı çatışmalara onunla birlikte katılan ejderhaydı. Kitaplara ve kütüphanelere daha uygun parlak bir zekası olabilir, ama özellikle tanrıçasını ve kraliçesini korumaya gelince, o vahşi bir savaşçıydı.

"Hel burada bile değil, sanırım boşuna endişelenmişim. Synick de burada değil." Gösteriş yapmak için, Thane Presco'nun dirseğine eğildi. Büyüleyici gülümsemesiyle elini kaldırdı. "İlk kim?"

Presco, onları bırakmak için daha da eğildi. "Aslında Valeen, özel olarak konuşabilir miyiz?"

Sinirli bir titreşim karnında yükseldi. Kız kardeşi ile yeniden bir araya gelmenin verdiği kısa süreli kaygısız eğlence havası bir anda yok oldu. "Tabii."

Katana omzuna dokundu. "Bir sorun mu var?"

"Hayır, sadece Valeen'le bir şey konuşmam lazım. Tehlikeli bir durum yok." Presco karnının üstüne uzandı, böylece onlar da daha kolay inebildi.

Katana, Thane'in uzattığı eli tuttu. "Ne centilmen. Teşekkürler." Thane, Katana'nın çimlere inmesine yardım etti, sonra Katana Presco'ya gülümsedi ve ona bir öpücük gönderdi. "Ve bizi getirdiğin için teşekkürler. Sanırım daha sık ejderha ile seyahat etmeliyim. Ne heyecan verici."

Kanat çırpma sesleri kulağına ulaştı. Yukarıda, Varlett'in pürüzsüz siyah ejderha şekli, sırtında Piper ve Leif ile alçalıp geliyordu. Pulları parlıyordu

renkli gece gökyüzünü yansıtıyordu. O kadını bu kadar nefret etmeseydi, güzel ejderha şekline hayran kalabilirdi.

Presco, Hel'in nereye gittiğini diğerlerine soracak zaman vermedi. Uzun adımlarıyla onu bir yandan diğer yana sallıyordu. Serin bir esinti, kiraz çiçeklerinin kokusunu getirdi. Cırcır böcekleri cıvıldıyordu ve yakındaki bir ağaçta bir baykuş öttü.

"Uçarken manzarayı izledin mi?"

Kaşlarını çatarak geriye döndü. Çoğunlukla eğleniyordu ve manzaraya dikkat etmiyordu. Gördüğü kadarıyla, çoğunlukla çorak bir arazi ve birkaç dağınık çiftlik vardı. Şehirlerin dış mahalleri hep böyleydi. Yıldızlara bakarak, konumunu belirleyecek takımyıldızları aradı. Sargento neredeyse tam üstündeydi. Kalesinin birkaç mil çevresinde şehir inşa edilmesine izin verilmiyordu. Mahremiyet onun için önemliydi.

"Doğrudan konuş, Presco."

"Çiftliklerde hayvan yoktu, evler çok eski, antik..."

"Demek terk edilmişler. Ne önemi var?"

"Bir şeyler farklı geliyor. En kötüsüne hazırlıklı olmanı istiyorum."

Valeen alt dudağını dişlerinin arasına çekti. "Buradaki hükümdar gücünü kötüye kullanmışsa, ben düzeltirim. Her şeyi yoluna koyarız."

"Seni üzmem istemiyorum. Kız kardeşinin dönüşünden mutlu olduğunu biliyorum ve bunu mahvetmek istemem."

"Üzgün değilim," dedi, sesini hafifletmeye çalışarak. Ama o onun yalanını anladı.

"Çok zaman geçti. Bunu unutma. İnsanlar artık seni tanımayabilir."

"Lütfen beni diğerlerinin yanına götür." Sesi kesikti. Her zamanki gibi harika bir sağ kol danışmanıydı, ama o bunu duymak istemiyordu.

Başka bir şey söylemeden gruba doğru yürüdü ve yere yatarak hafifçe yeri salladı. Valeen gölgeli şekline büründü ve yumuşak çimlere hızla oturdu.

Piper, Leif ve Varlett, Thane'in yanında garip bir şekilde duran ve ellerini oynayan Katana'ya baktılar. Muhtemelen onu çoktan tanıtmıştı, ama Leif ve Piper daha önce başka bir tanrıça görmemişti. Leif, aptalca bir gülümsemeyle elini uzatarak ilk adımını attı. Valeen, bunun nasıl sonuçlanacağını bildiği için gözlerini devirdi

bu durumun nasıl sonuçlanacağını biliyordu. Her zaman utanmaz bir çapkındı ve son derece uygunsuz davranıyordu.

"Ben Leif, hizmetinizdeyim, leydim." Elini tutup üstüne öptü, sonra dramatik bir reverans yaptı. Karışık kızıl saçları öne düştü.

"Nasılsınız?"

Düz durdu, saçını düzeltti ve koluyla yanağındaki kiri sildi. "Sizinle tanıştığıma göre, çok daha iyiyim."

Katana kıkırdadı ve yaklaşan Piper'a döndü. Piper onun önünde diz çöktü ve başını eğdi. "Günün tanrıçası, benim adım Piper."

"Oh, lütfen formalitelere gerek yok. Eminim yakında yakın arkadaş olacağız."

Bazı durumlarda Katana övgülerden hoşlanırdı. Başkalarının ona saygı duyduğunu ve bunu onlardan almayacağını biliyordu, ancak yakın bir grup içindeyken her zaman rahat davranırdı, sanki ilkel bir tanrıça değilmiş gibi, en azından Valeen onu yıllar önce böyle tanıyordu.

Altın sarısı saçlarını sıkı bir örgüyle arkaya bağlamış, rahatsız edici sürüngen gözleriyle Katana'yı bir tehdit değerlendirir gibi süzen Varlett, siyah pençelerini hafifçe vurdu. Beş inç uzunluğundaki siyah boynuzları, başının tepesinden iki kavisli sivri uç olarak yükseliyordu. "Gerçek bir güzelliğe rastlamayalı uzun zaman oldu. Sana bakmak neredeyse zor."

Katana, ikili övgüyü umursamadan ona gülümsedi. "Sen kimsin?"

"Varlett. Tanıştığımıza memnun oldum, tanrıça."

Katana, bir insan olabileceği kadar tatlı ve sevimliydi, ama bu dünyanın entrikalarına ve karanlığına yabancı değildi. Gözlerinin etrafındaki ince gerginliği, kalçalarının neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe kaymasını başka biri fark etse şaşırdı. "Varlett, tanıştığımıza memnun oldum. Vay canına, ne eğlenceli bir grup. Elfler, ejderhalar ve tanrılar."

"O kaltağın seni kandırmasına izin verme tanrıça, o kendi isteğiyle aramızda değil." Hel'in sesi omurgasında titredi. Bir an sonra eli boynunun arkasına kaydı ve dirseğini oraya doladı. Gamzesi belirgindi ve koyu renkli gözleri parıldıyordu. Hel'i uzun zamandır tanıyor olsa bile, bu uzlaşma hala yeniydi. Basit dokunuşu, içini ısıttı ve yanaklarını kızarttı. "Merhaba, aşkım." Dişleri kulağını ısırdı ve nefesini yavaşça vermek zorunda kaldı. Kalbi çoktan çarpmaya başlamıştı.

"Merhaba." Gözlerine bakarak Synick'e ne yaptığını merak etti.

O sakın, merak etme.

Onun niyeti olmasa bile onu okuyabilmesi ürkütücüydü.

Katana'nın lavanta rengi gözleri Hel ve Varlett arasında gidip geldi. Varlett'in neden onlardan biri olmadığına dair hikaye daha sonra ortaya çıkabilirdi. Şu anda Katana'nın bilmesi gereken tek şey, şekil değiştirenin güvenilirmez olduğuydu, ancak içgüdüsel olarak kız kardeşi de bunu çoktan hissetmişti.

Valeen, Hel'i tanıtmak için ağzını açtığı anda, Tif çimlerin arasından fırlayıp ona koştu ve küçük kollarını botunun yarısına kadar doladı. "Geri geldiğine çok sevindim. Burası çok korkutucu."

"Tif, beni endişelendirdin. Nereye gittin?"

"Şey, o ürkütücü iskeletler ortaya çıktığında kaçtım. Cesurlaştım ama o kadar da cesur değilim."

"Hel'i bulduğun için şanslısın. Başına bir şey gelebilirdi." "Karanlığın efendisi beni korurken ne olabilir ki?" Parmak uçları parmak uçları, sanki onun küçük yordakçısı olmuş gibi birbirine vuruyordu.

Karanlığın efendisi mi? Valeen, Hel'in yanına dirsek attı.

Ne? Bunu o uydurdu, ben değil.

Elini onun göğsüne kaldırıp deri zırhına bastırarak, "Hel, kardeşim Katana. Katana, bu benim kocam Hel." dedi.

Gümüş beyazı elbisesinin kenarlarından tutarak reverans yaptı. "Sizinle tanışmak harika."

"O sihir tanrısı ve tabii ki senin gün tanrıçası olduğunu biliyor."

"Yaramazlık kısmını da unutmayalım. *Yaramazlık* ve sihir tanrısı. Bu benim en ilginç özelliğim."

Katana gülümsedi. "Gerçekten gizemli bir havan var." Valeen'e kaşlarını oynattı. "İyi yakaladın. Her zaman karanlık ve düşünceli tiplere zaafın vardı, ve sonunda aradığını bulmuşsun."

"Kız kardeş iyi dedikodularla geliyor. Başka kim vardı?" Hel, Valeen'in örgüsünü hafifçe çekti. "İsimleri yeter Katana. Onlardan bulabilirim. Birini zaten biliyorum ve hayatta olduğu için şanslı." Gözleri Thane'e kaydı.

"Başlıyoruz," diye hayıflanarak dedi Thane.

"Oh." Katana birkaç kez gözlerini kırttı. "Um, kimse yok. O..."

"Dalga geçiyor." Valeen, hala omzuna dolanmış olan koluna vurdu.

"Öyle miyim?" Sonra Katana'ya dudaklarıyla konuştu. "Sonra söyle."

"Kes şunu. Aklını kaçırdığını düşünecek." Tam bir anne, kıskanç Hel'i düşündü ve anladı.

"Yani, değerlendirme çok da yanlış olmaz. Artık bilsen de olur." Hel, Valeen'den uzaklaştı ve elini ona uzattı. İlginç bir şekilde, Katana tereddüt etti ama elini tuttu. Belki de onda onu korkutan bir şey vardı, ama korkmuş gibi görünmüyordu. Daha çok kararsızdı.

Kız kardeşi şaşkın bir ifadeyle bakınca, Valeen sonunda tereddütün nedenini anladı ve güldü. "El sıkışmak yeni ama geleneksel bir selamlaşma şekli."

"Oh." Katana Hel'e gülümsedi. "Yani birbirimizin ellerini bir an tutuyoruz ve hafifçe, ama çok hafifçe sıkıyoruz. Hoşuma gitti. Elimi öpeceksin sandım, bu evli bir erkeğin, özellikle de karısının önünde yapması geleneksel olmayan bir şey. Leif evli değil sanırım."

"Kesinlikle bekâr ama arayışta," dedi Leif. "Eğer sen de arıyorsan." Piper ona dirsek attı. "O bir tanrıça, biraz saygı göster." "Onu hayranlıkla izlemek yanlış değil."

"Onunla yeni tanıştığınızda ona koca arıyor musun diye sormak *hayranlık* değildir."

Hel, kesintilere rağmen gülümsedi. "Tanıştığımıza memnun oldum, Katana. Biraz deliyimdir ama kız kardeşini çok seviyorum, o yüzden endişelenme. Valeen bana senden çok bahsetti." Normalde, tanışmasına karışan insanlara bir şeyler söylerdi, bunu saygısızlık olarak görürdü, ama bir şey onun karanlık tarafını uzak tutuyordu. Bu, kadının ensesindeki tüyleri diken diken etti. Aniden midesinde bir boşluk hissetti ve midesi bulandı.

Bir terslik vardı.

Etraflarındaki gölgeleri aradı. Birkaç metre ötedeki siyah kayaların yanında Hel'in büyüyle bağlanmış Synick'i buldu. Başka bir davetsiz misafir izi yoktu. Presco yarı dönüşmüş haliyle, sırtından kanatları çıkmış olarak indi. Onun tekrar gittiğini fark etmemişti bile. Yüzündeki ciddi ifade dikkatini çekti ve Hel ile Katana'nın konuşması arka planda bir gürültüye dönüştü.

"Umarım hepsi iyi şeylerdir," dedi Katana.

"Kötü bir şey mi söyleyeceksin? Kız kardeşinden senin oldukça mükemmel olduğunu duydum."

"Çok nazıksın. Ben mükemmel olmaktan çok uzağım."

"Alçakgönüllülük bir tanrıçada nadir görülen bir özellik," diye düşündü Hel. Kolunu tekrar Valeen'in omzuna attı. "Bu kızda üstünlük kompleksi var."

Valeen'in dikkati tekrar Hel'e döndü. Parmakları Hel'in pelerininin yumuşak siyah kumaşını kavradı. "Kalen nerede?"

Kolunun altından çekildi ve sırta doğru yürümeye başladı. Yıldızlar doğruysa ve hafızası keskinse, kale bu kayalık sırtın altında onu bekliyordu. Palenor'un Dredwich Kalesi güzeldi, ama onun Starcrest Kalesi ile kıyaslanamazdı. Gümüş aytaşı ve yıllarca kendi zevkine göre mükemmelleştirdiği her odanın zarafeti ve detayları. Eğer onu birinden geri çalmak zorunda kalırlarsa, bunu yapmaya hazırdı.

Hel bileğini yakaladı, onu döndürdü ve şakacı bir şekilde belinden tuttu. "Az önce benim haklı olduğumu kanıtladın." Ama yüzünde onu endişelendiren bir şey vardı. Gülümsüyor olabilir, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor, yanağındaki gamzeyi ortaya çıkarmıyordu.

"Hel?" diye fısıldadı.

Elinin tersiyle kızın yüzünün yanını okşadı ve yanağından sarkan saçları taradı. "Ayları bak."

Midesinde bir sancı hissetti ve onun kollarından kurtuldu. Thane ona... acıyarak bakıyordu. Hel burada olmasaydı, Hel'in yanına gideceğinden emindi. Bir şeylerin ters gittiğine inanmak istemiyordu, ama birden nefes almakta zorlandı. Bacakları güçsüzleşti ve kalbi patlamak üzere olan bir ateş gibi göğsünde çarpmaya başladı. Üç aydan ikisi bulutlarla kaplıydı. Ne dediğini anlamadı. Elini sallayarak bulutları uzaklaştırdı... Hayır.

Fennor çatlamıştı, sol üst köşesinde koyu bir çizgi vardı ve gümüş parçalar koparak dev bir yarık bırakmıştı. Nuna'nın yüzükleri neredeyse yok olmuştu.

Bu nasıl mümkün olabilir?

"Ne diyorsun?" Sesi boğuktu, ama kalbinde bunun koruyucu duvarının yıkıldığı anlamına geldiğini biliyordu. Bu duvar, topraklarını ve halkını diğer tanrıların istilalarından koruyan tek şeydi, konseyin dev orduları ile Gece Evi arasındaki tek engeldi... "Hayır." Kafasını salladı, paniği göğsüne tırmanıyordu. "Kale ve bu topraklar kimde, Hel? Konseyden biri mi?"

Uçuruma doğru ilerlemeye başladı ve Hel, gözleri yumuşak bir şekilde önünde belirdi. "Gitti, aşkım."

"Gitti mi?" Sanki göğsüne yumruk atmış gibi hissetti. "Ne demek istiyorsun? Olamaz. O sihirle yapılmıştı... Ryvengaard'daki malikane gibi, değil mi? Onarabiliriz. Sadece zaman alır."

"Tamamen harap olmuş. Üzgünüm." Boğazı titredi ve kadının elini tuttu.

"Görmek istiyorum."

İsteksizce kenara çekildi ve kız uçurumun kenarına koştu. Nefesi ciğerlerinden kopmuştu. Elini göğsüne götürerek buz gibi yayılan acıyı bastırmaya çalıştı. Bir zamanlar ayakta duran duvarlar ve odalar, yıllar boyunca doğanın geri aldığı evini kaplayan kırık taş yığınlarına dönüşmüştü. Çiçek bahçeleri özenli bir elin değil, vahşi doğanın izlerini taşıyordu.

Portaldan geçtiğinde, parıldayan gece gökyüzü onu karşıladı, uçsuz bucaksız yeşil tepeler ve yukarıdaki rengarenk ışıklar... Burasıydı, kalbi buraya ait olmak istiyordu... Yavaşça dizlerinin üzerine çöktü ve topuklarının üzerine oturdu. Tam da Tanrıların Konseyi'nin ondan her şeyini almadığını, belki de sevdiği her şeyi kirletip mahvetmediklerini umduğu anda...

Synick'in kahkahası, sırtını tırmalayan keskin tırnaklar gibi hüzünlü sessizliği yırttı. "Ah, ne kadar da düşmüşsün. Artık hiçbir şeyin kalmadı!" Kahkahası daha da yükseldi. "Bana yaptıklarının cezasını çekiyorsun."

Sıcak bir gözyaşı, yanağının serin derisinden aşağı süzüldü. Valeen yavaşça başını çevirdi. Kulaklarında kan gürültüyle atıyordu, sanki savaş davulları çalıyordu. Sanki başka biri onu tutmuş gibi, parmakları tanrıça kılıcı Zythara'nın etrafına kıvrıldı ve onu kınından çekip çıkardı. Altın, ay ışığında parladı.

"Valeen. Yaralandığını biliyorum. Korkunç olduğunu biliyorum." Thane, onun yanına yaklaştı. "Ama şimdi zamanı değil..."

"Yaralı mı? Yaralıdan da öteyim!" Başını onun yönüne çevirdi.

"Kraliçeye kale yok!" Synick çığlık attı, artık histerik bir şekilde gülüyordu. "Artık tanrıça bile değilsin. Hiçbir şeyi kalmamış zavallı bir ölümlüsün. Bir *köylü*."

Aniden boğulmaya ve nefes almaya çalışmaya başladı. Hel nefesini kesmiş olmalıydı.

"Onu bir neden için hayatta tuttun. Düşün," dedi Thane. "Hepsi yalan. Sen bir tanrıçısın ve kraliçesin. Kimse bunu senden alamaz."

Ama bunlar yalan değildi. Ve bunu ondan alabilirlerdi. Gerçek, herhangi bir yalandan daha acı vericiydi. Kendini durduramadı ve ona doğru uçarak kılıcını havaya kaldırdı.

Thane aniden onun önüne geçti ve kılıcı tutan kolunu tuttu. Onu itti ve geri adım atmaya zorladı. "O, bu savaşı kazanmamız için çok önemli şeyler biliyor."

"Bırak beni," diye homurdandı. Bir zamanlar sevdiği erkeği artık görmüyordu, sadece yoluna çıkan pisliği görüyordu. Dizini onun kasıklarına vurmak için can atıyordu.

"Öldür onu." Varlett ateşe benzin döktü.

"Bir dakika düşün. O, Hakikat Kılıcı'nın yerini biliyor." "Öldür onu," dedi Varlett tekrar.

Thane başını ona doğru çevirdi. "Kapa çeneni! Bunun seninle bir ilgisi yok."

"Benimle her şeyi var." "Bırak beni," Valeen çekildi.

Thane onun kolunu daha sıkı tuttu. "Sakinleşince bırakırım."

"Bana ne yapacağımı söyleme. Beni bırakacaksın, Thane."

İkisi birbirlerinin yüzüne bakarak irade savaşına girdiler. Valeen gözünün ucuyla yaklaşan karanlık bir gölge gördü: Hel. "Bu işin gereğinden öteye gitmemesi için üç saniyen var kuzen. Bırak onu." Hel, Thane başka biri olsaydı çoktan kendini kaybetmiş olurdu. Boynunu kırmış olurdu.

Thane göz teması kuran ilk kişi oldu ve parmaklarını yavaşça açtı. Valeen geri çekildi. Diğerlerine bakmadan döndü ve uçurumun kenarından yere atladı. Ateşten çıkan duman, ayakta kalan tek duvardan dışarı süzülüyordu. Burası eskiden onun taht odasıydı. Yerini tanıdı.

"Valeen, bekle!" Presco ona doğru bağırdı. Arkasında gölgesi uzanırken, onu duymazdan geldi. Gece yarısı zambakları yol boyunca açıp çiçek açtı. Aklında tek bir şey vardı ve hiçbir şey onu engelleyemezdi.

Bunun bedelini biri ödemeliydi.

Onu yere çöküp bir daha kalkamamasını engelleyen acının yükünü birisi üstlenmeliydi.

"Bizi bekle!" Piper ekledi. "Orada ne olduğunu bilmiyorsun!"

Botları, bir zamanlar evi olan çakıl taşları ve taşların üzerinde çıtırdadı. Hafif bir rüzgâr, yanan odun ve... et kokusunu taşıdı. O duvarların içindeki her kimse, et pişiriyordu. İkinci bir çift ayak sesi onun ayak seslerine katıldı ve yan tarafında karanlık bir pelerin belirdi.

"Kız kardeşini çok korkuttun." Hel sinirli bir sesle konuştu. "Şu anda kime güveneceğini bilmiyor ve sen ona güvenebileceğini söylediğin Savaş'la savaşmak üzereydin."

Zythara'yı daha sıkı tutarak ilerledi. Neden haklı olmak zorundaydı ki?

"Şimdi ne yapmayı planlıyorsun? Geri alabileceğin bir şey yok. Bırak gitsin."

Ona hırladı. "Orası bizim *evimiz*!" Koşmaya başladı, büyük taşları atlayarak eski taht odasına açılan kara deliğe doğru ilerledi. Vahşi hayvanların çığlıkları ve haykırıışları dışarıya sızıyordu. Karanlık eşikten geçmeden, yakalandı ve duvara itildi.

Hel, kollarını sıkıca tutup onu yerinde tuttu. Ölümcül bir sakinlik ve şiddetli bir güçle. "Hemen kendine gel. Orada en az yüz goblin var, belki daha fazla, kim bilir başka neler var. Şimdi, seninle birlikte içeri girip hareket eden her şeyi öldüreceğim, ama duygularını kontrol altına al. Asla kör bir öfkeyle savaşa girme, bu seni her yönden tehlikeye atar. Sen bunu çok iyi bilirsin. Öyle ölürsün."

"Korkmuyorum."

"Belli olmuyor mu, ama dikkatli olmalısın."

"Goblinlerden korkmuyorum ve karanlıktan da kesinlikle korkmuyorum." Kalbi çarpıyordu ve nefesi kesik kesik ve düzensizdi. Bazen en sakin insanlar zorlandıklarında patlardı ve o bundan çok uzaktı. O, ışık olmadan karanlıkta doğmuş bir gece korkusuydu.

"Dinle, küçük tavşan."

"Bana öyle deme."

"Küçük tavşan." Dilini alt dudağının üzerinde gezdirerek onu kışkırttı.

Ah, o kendini beğenmiş bakışını yüzünden silmek için yumruğunu atmak istiyordu. "Bir kez daha söyle."

"Ve sen ne yapacaksın? Duymak için sabırsızlanıyorum." Onun sırtışı onu neredeyse çıldırtıyordu. Sonra dudakları sertçe dudaklarına yapıştı. Ona tırmalamak ve tükürmek istedi, ama o onun zihnini boşaltmak için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Nefesi yavaşladı, kalp atışları da öyle. Etraflarındaki tüm sesler

yeniden odaklanmaya başladı, vücudundaki elleri, dudaklarının ve dilinin dudaklarında hissettiği duyumlar da öyle. Öpücüğünü bitirince, kızın yüzünü inceledi. "Artık seni bırakabilir miyim, yoksa bu tavrına devam edecek misin?"

"Beni kızdırmayı gerçekten iyi biliyorsun. Bırak beni."

O da yaptı. "Oraya girip bu goblinleri öldürerek ne kazanacaksın?"

"Geriye ne kaldığını görmek istiyorum. Oraya gitmeliyim. Ben sadece..." Gözleri yaşlarla doldu. Boğazında bir yumru belirdi. "Benden her şeyimi aldılar. Tahtı ve halkı olmayan bir kraliçe neye yarar? Ölümsüzlüğü olmayan bir tanrıça ne işe yarar? Synick haklı, benim hiçbir şeyim yok." Gözyaşları yanaklarından süzülerek eski hayatının kalıntılarına damladı. Bunu beklemeliydi, bu sonuca hazırlıklı olmalıydı ama umut etmişti. Umut, tehlikeli zamanlarda onu ayakta tutan tek şeydi ve bir aynaya çarpan taş gibi paramparça olmuştu.

Artık ne için savaşıacaktı ki?

"Bana sahipsin, seni seven ve senin için her şeyi yapacak insanlar var." Yüzünü avuçladı. "Hepsini geri alacağım, hatta daha fazlasını. Söz veriyorum."

"Bu benim hatam. Seni asla terk etmemeliydim. Sana güvenmeliydim. House of Night'ın tamamı yok oldu. Senin halkın da kesinlikle yok oldu. Presco işaretleri göstermişti ama ben görmezden geldim. Villhara halkı muhtemelen benim yüzümden köle oldu ya da öldü. Bütün o insanlar... Tanrım, Varlett'in beni kandırmasına izin verdim ve şimdi her şey mahvoldu. Her şey gitti." Öfke paniğe dönüştü. Nefes almakta zorlanıyordu; boğazı tıkanıyordu.

"Şşş." Başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. "Bebeğim, beni dinle. Artık bunların hiçbir önemi yok. Yok, tamam mı? Önemli olan şu anda birlikte olmamız. Her şeyi geri alabiliriz."

"Nefes alamıyorum," diye nefes nefese, göğsüne yapışarak söyledi.

Onu kollarına aldı ve bir anda karanlığın içinden geçerek büyük bir meşe ağacının dibine çıktılar. Onu ayakları üzerine koydu ama belinden tuttu. Onu düşmekten alıkoyan tek şey onun tutuşuydu. "Burnundan nefes al, ağzından ver. Hadi, derin nefes al." Sesi boğuk ve uzak geliyordu, sanki su altındaymış gibi. Kulaklarında çınlama şiddetlendi. Adamın pelerinin kenarlarını sıktı ve hareket eden dudaklarına odaklandı. "Nefes al, aşkım. Halkımız köle olduysa, onları özgürleştireceğiz. Bu senin suçun değil. Suçlu olanlar konseydeki pislikler, sen değilsin."

Bunu onlar yaptı. Varlett ne yaparsa yapsın, Soulender için senin peşine düşeceklerdi. Bunların hiçbiri senin suçun değil."

Onun sesi yavaşça netleşmeye başladı, ama hala nefes alamıyordu. Yer sanki eğiliyor ve sallanıyordu, sanki bir gemide duruyormuş gibi. "Neden tüm bunlar oldu?" diye hıçkırarak ağladı ve ona daha sıkı sarıldı. Onu düşmekten, yere yatıp umutsuz bir çaresizlik çukuruna kapılmaktan alıkoyan tek şey oydu.

"Belki bir nedeni yoktur, belki asla anlaşılamayacaktır, ama pes edemeyiz. Biz tekrar bir araya getirildik, aşkım. Şu anda burada birlikte durmamız, senin Tüm Annenden bir armağandır. Kız kardeşin *hayatta*. Henüz bitmedi."

Sakinleştirici sesine, kalp atışlarının düzenli ritmine odaklandı. Nefes alması kolaylaştı; ciğerleri ve boğazı açıldı. Çenesini kaldırdı ve onun granat rengi gözlerine baktı. Tüm dünyadan nefret eden biri için, herkesten daha fazla inancı vardı. "Hediye mi? Binlerce yıldır birbirimizi unutmuştuk."

"Seninle bir an bile olsa birlikte olabilmek için bunu bin kez, bin kez daha yapardım. Hiçbir şey seni benden ayıramaz." Yumuşak dudakları dudaklarına değdi. "Yoluma çıkan herkes, hiç doğmamış olmayı diler. Düşmanlarımız af dilerler ama affedilmezler, merhamet isterler ama merhamet görmezler. Onların ölümsüzlüğünü senden almak için onları öldürsem bile, sana ölümsüzlüğünü vereceğim ve tahtını ve kaleni, onların kafataslarından ve kırık kemiklerinden inşa etmem gerekse bile, sana vereceğim."

Sözleri güzeldi, hatta şiirseldi. "Hiçbir şeyimiz yok Hel. Onları nasıl yenebiliriz?"

"Sen benim senin için ne kadar ileri gidebileceğimi hafife alıyorsun. Sen bir ilkel varlık olarak nasıl bu kadar şüphe duyabiliyorsun? Ejderhaların önünde diz çöktüğünü unuttun mu? Bir zamanlar alemlerin her köşesinden ölümlüler tarafından tapınıldın. Düşmanın olan yaramazlık tanrısını bir değil, iki kez sevgiline dönüştürdüğünü unuttun mu?"

Valeen yarı ağlayarak, yarı gülerek öksürdü.

"Kız kardeşin geri döndü, arkadaşların da yanında, savaş tanrısı bizim tarafımızda ve ondan daha iyi savaşan kimse yok. Hiçbir şeyimiz yok diyemem." Gülümsedi. "Ve emrimizi bekleyen lanetli elflerden oluşan bir ordumuz var. Bu bir hayal kırıklığı, son değil."

Çenesi titredi ve gözleri daha da doldu. "Soluk olanlar olsa bile sayıca binlerce kişi daha fazla olacaklar. Konseyde on bir üye var, bu on bir ordu, on bir tanrı ve on bir bölge demek, ayrıca başka müttefikleri de olacak. Bu duvar kazanmamız için tek şansımızdı ve artık yok. Tek bir kale bile yok. İki bin yıldır bize karşı zehirlenmiş olanlar kim bizim tarafımıza geçecek? Palenor'a geri dönersek orayı yok ederler. Ryvengaard'a gidersek Drakonanlar hala bizi arıyor. Onlar tüm krallıkların en zengin ve en nüfuzlu ejderha ailesi. Caliban'ı öldürdüğümüz ve hazinelerine girdiğimiz için bize karşı savaşacaklar. Hiçbir şeyimiz yok derken bunu kastetmiştim. Kimse yok."

Yanağından bir damla gözyaşı daha sildi. "Ben olaya farklı bakıyorum. Bu kadar uzun süredir intikamımı planlamışken, tek bir aksilikle vazgeçmeyeceğim. Bu bir trajedi, ama House of Night'ın duvarlarının bunca zaman sonra hala ayakta kalacağını tahmin etmemiştim. Ordumun beklediği, Savaş'ın hüküm sürdüğü Palenor'a geri döneceğiz. Onlar geldiğinde hazır olacağız." Çenesini tutup kaldırdı. "Ve sen, aşkım, onlara neden gecenin kraliçesi olduğunu göstereceksin."

Bölüm 5

THANE

Thane, Valeen'in kalıntılarından geriye kalanların dibinde durmuş, uzaktan onu ve Hel'i izliyordu. Onunla kavga etmek istediği son şeydi ama Synick'i öldürmesine izin veremezdi. Henüz değil.

Neden hayattaydı? Buraya nasıl gelmişti? Konsey, onu geri getirmek için iblis prensleriyle anlaşma mı yapmıştı? Gelecekteki saldırıları planlamak için bunları bilmeleri gerekiyordu. Çünkü anlaşma yapmamışlarsa, bu Synick'in başka bir yolla yeraltı dünyasından çıktığı anlamına geliyordu ve bu da kapının açık olduğu ve başka neler çıkabileceğini sadece Yaratıcı'nın bildiği anlamına gelebilirdi.

Eski taş yığınının döndü, bir zamanlar tüm ihtişamıyla ne olduğunu hatırlayabilmeyi diledi. Çok uzun zaman olmuştu. Zihninin derinliklerinde başka bir zamanın görüntüleri parıldıyordu: yasemin çardakları, taş duvarlardaki süslü göksel aplikler, Valeen'le dans ettiği aytaşından yapılmış parlak zemin. Ama daha ince ayrıntılar kaybolmuştu.

Şimdi burayı goblinler ve canavarlar ele geçirmişti. Burada kalmamalıydılar.

Burası hiç onun evi olmamasına rağmen, bir zamanlar ne olduğunu ve onun yokluğunda ne hale geldiğini bilmek yıkıcıydı. Sesindeki acıyı duymak, yüzünün ıstıraptan buruşmasını görmek, onu derinden yaraladı. Bir parçası, meşe ağacının altında gözyaşlarını silen kişinin kendisi olmasını diledi, ama onları birlikte görmek... Hel'in yaptığı gibi onu hiç teselli edememişti.

Ona aynı şekilde güvenmiyordu, bunu itiraf etmekten nefret ediyordu, kendine bile.

Synick, Thane'in botunun altında inledi. Göğsü, ağırlığı altında nefes almaya çalışırken yukarı aşağı inip çıkıyordu. "Senin ihanetine inanamıyorum, War. Zaurahel'i anlıyorum, o hiç sadık olmamıştı, isyankar biriydi, ama sen nasıl kendi halkına ihanet edip Drivaar'lardan birinin tarafına geçebildin? Beni öldüren adamdan bahsetmiyorum bile."

Drivaar, Primevarr... Tanrının iki yüzü, uzun zamandır düşünmediği bir konuydu. All Mother ile Maker'ın hangisinin üstün olduğu konusunda tartışmak artık aptalca geliyordu.

Thane çenesini aşağı eğdi. Uzun zaman sonra Synick'i görmek garip duygular uyandırdı. Bu, ona ve Hel'e acımasızlık ve kötülükle rehberlik eden tanrıydı, ama aynı zamanda kuzeni ile arasına güçlü bir bağ kuran şeylerden biriydi.

"O seni yalanlarıyla zehirledi. Kadınlar ve onların hileleri, onlara güvenemezsin. Özellikle de ilkel bir tanrıça. Zevk vaat ederek senden her şeyi alacaktır."

"Konuşma."

"Ona olan düşmanlığımı anlıyorsun, değil mi? O benim hayatımı aldı, Savaş. Beni yeraltı dünyasına gönderdi. Bu adil..."

"Sen onun kız kardeşini öldürdün. Masummuş gibi davranma."

Katana birkaç metre ötede, bir ağacın altına kıvrılmış, kollarını dizlerine dolamıştı. Umarım Synick'i duyamazdı. Yüzü öncekinden daha solgundu, lavanta rengi gözleri neredeyse çökmüştü.

Diğerleri kırık taşların üzerine toplanarak Valeen'in kendini toparlamasını beklerken oturdular. Sanki Valeen'in bundan sonra ne olacağına karar verecek kişi olduğu konusunda aralarında sözsüz bir anlaşma varmış gibiydi.

"Masum ya da masum değil diye bir şey yok, sadece güç ve gücü elinde tutan var," diye karşılık verdi Synick.

"O mantığa göre, şu anda güç bizde." Thane, eski akıl hocasının çarpık dünya görüşüne başını salladı. Farkında olsun ya da olmasın, Hel onun en kötü özelliklerinden bazılarını kapmıştı.

"Sadece beni dinle. Valeen kazanmayacak. Onun tarafını seçerek kazanamazsın. İkinizi de beceriyor mu? Bu yüzden mi ona bu kadar bağlandın?"

Thane sırtındaki kınından kılıcını çekip Synick'in kafasına vurdu. Vücudu baygınlık nedeniyle gevşedi.

Kollarını kavuşturmuş Piper, ona kaşlarını kaldırdı. "Sinirlendin mi?" "Onun sesini daha fazla duyamazdım."

Leif botlarına vurdu ve sesini alçaltarak, "Onu hiç böyle görmemiştim," dedi.

"Leif, evini ve içindeki tüm insanları kaybettiğini yeni fark etti," dedi Piper yumuşak bir sesle. "Geriye kimse kalmadı."

"Onlar çoktan kaybedilmişti," dedi Thane. "Umutlanmamalıydı."

"Ben olsam ona öyle demezdim," dedi Leif yavaşça. "Erkekliğini kaybedebilirsin."

Daha önceki gerginlikten sonra, Leif muhtemelen haklıydı. Onu kızdırmak için iyi bir zaman değildi. Thane onu tanıdığı onca yıl boyunca, daha kötü çöküşler yaşamış olduğunu görmüştü. Hel'in ihanetini öğrendiği zaman. Katana'yı kaybettiğinde onu tanımıyormuş, ama bunun onu karanlık bir yola sürüklediğini tahmin edebiliyordu.

"Thane, konuşabilir miyiz?" Piper ayağa kalkıp kollarını kavuşturdu.

Leif'e Synick'i izlemesini işaret etti ve Piper'ın peşinden diğerlerinden uzaklaştı. Kulaklarının duyamayacağı bir mesafeye geldiklerinde ikinci adamına döndü. "Neler oluyor?"

"Ona sanki seninmiş gibi bakamazsın." Piper elini hançerinin kabzasına koydu, bu hepimizin eski bir alışkanlığıydı.

"Katana?" Onu izliyordu, onu nasıl rahatlatılabileceğini düşünüyordu. Bir insanda travmanın nasıl görüldüğünü bilirdi ve o travma ile doluydu.

"Aptal mısın? Valeen, tabii ki. O artık Layala değil. Hayatın boyunca Thane olarak onu istediğini ve onun senin olması gerektiğini düşündüğünü biliyorum, ama Hel'in yanındaki kişi o değil. Onun zihninde binlerce yaşında olduğu düşünülürse bu çok mantıklı."

Piper gibi hissetmese de, Layala ve Valeen'in aynı kişi olmadığını düşünmesinin nedenini anlıyordu. "Onunla konuşursan, onun hala o olduğunu göreceksin. Ryvengaard'dan döndüğünden beri ondan kaçınıyorsun."

"Sen kendin farklı bir insan olduğunu söyledin," diye mırıldandı Piper. "Bu yüzden onu uzaklaştırdın." Layala ve Hel Ryvengaard'a gittikleri gün, ona öfkelerini tattırmıştı. Onu hiç bu kadar üzgün görmemişti. Sanki o da onu kaybetmiş gibi ağlamıştı. Bir bakıma, öyle de olmuştu. Arkadaşına veda edemediği için ona bağırırmıştı. Onu bir daha

Onu bir daha görebilecek miydi, bilmiyordu. "Ve bu konuyu bana çevirmeye çalışma. *Siyah Büyücü'yü* o seçti."

"Onun beni değil onu seçtiğinin çok iyi farkındayım, Piper. Bundan benim daha iyi bilen yok."

"Öyle mi? Çünkü şu anda ona hâlâ bir şans varmış gibi bakıyorsun."

"Hayır, bakmıyorum." Sesi keskinleşti.

"Onun onunla olması senin suçun. Ona gitmesini sen söyledin."

Thane kaşlarını çatı, aylardır görmezden geldiği göğsündeki çatlak açılmaya ve zonklamaya başladı. "Mecburdum. Kim olduğunu tam olarak bilmesi gerekiyordu. Onu engelliyordum."

"Onu kaybettin, bizimle olmadıkları zaman bir şeydi ama şimdi... şimdi o onunla birlikte. Onu nasıl sevebiliyor anlamıyorum. *Onu*. Palenor'a yaptıklarından sonra. Yüzlerce yıl boyunca solgunlarla savaşmak zorunda kaldık, onun sorumlu olduğu lanet yüzünden sayısız insanı kaybettik, ve ilk geldiğinde hepimize nasıl davrandığını da unutmayalım. Senin ve onun onu kollarını açarak kabul etmenizi anlayamıyorum. Ona her dokunduğunda ve onu *karım diye* çağırdığında iğreniyorum. Solukları o yarattı, Thane."

Thane elini başının üstünden geçirdi. Söylediği her şey kesinlikle doğruydı, ama o onu Valeen ve kendisinin tanıdığı gibi tanıımıyordur ve asla tanıyamayacaktı. Onun için de hiçbir mazeret yoktu. "Onu tanıdıkça o kadar da kötü biri olmadığını göreceksin" diyemezdi... çünkü Hel bir kahraman değildi. Piper'ın ahlak anlayışını paylaşmıyordu. Valeen'i kurtarmak için her şeyi yapardı.

"Onun ne yaptığını biliyorum. Artık bizimle olduğunu kabul etmelisin."

"Neden kabul edeyim? Neden buradayız ki, Thane? Bu onların meselesi, bizim değil."
"Biz."

"Onun koruması olacağına yemin etmedin mi? Onu korumak için?"

Harabelerin tepesinden düşen bir çakıl taşı zıplayarak ayağına kadar yuvarlandı.

"Sana sadakat yemini ettim, ve senin aracılığınla, ona, senin gelecekteki kraliçene. O artık öyle biri değil." Piper uzun bir nefes verdi. "O... bizden biri değil. O, bu garip dünyadan gelen bir tanrıça. Ve ben onun yeteneklerinin sadece bir kısmını gördüm, ama o ve Hel kendi başlarına iyi olacaklar."

"Karşı karşıya olduğumuz şeyin farkında değilsin. Ve o hala senin arkadaşın." Harabelerin içindeki goblinlerin sesi dikkatini çekti ve sesini alçaltı. Yaratıklar buraya gelip onları bulursa, bu gereksiz bir kavga olurdu. "Sen beni sadece Thane olarak tanıyorsun, ama ben de bu dünyadan geldim."

"Bırak Hel onu korusun. Biz eve dönebiliriz. Tanrılar bizi Palenor'da rahat bırakacaktır. Onların peşinde olan o, değil mi?"

"Vay canına, onu gerçekten ölüme terk mi edeceksin? Seni tanıdığım gibi biri değilsin. Ve hayır, bizi rahat bırakmayacaklar."

Piper başını sallayarak başka yere baktı. "Bunu yapıyorsun çünkü hala ona aşıksın."

"Öyle olsam ne olur? O benim için dünyadaki en yakın insanlardan biri. Onu seviyorum."

"Eğer durum tersine dönseydi ve o seni Hel'i değil seni seçseydi, o burada olmazdı. İkisine de sadakat borcun yok."

"O benim ailem, Piper."

"Aldrich de öyle ve fırsatın olsaydı onu öldürürdün. O sinsi herif nereye kaybolduysa."

Thane dişlerini o kadar sıkı sıkı ki çenesi ağrımaya başladı. Piper, Valeen kadar inatçıydı ve kralına bile karşı gelmezdi. "Aldrich benimle yüzlerce yıl geçirmemişti. Çocukken beni korumamıştı, benim için dayak yememişti, ihtiyacım olduğunda yanımda durmamıştı. Hel ve ben ayrılmaz bir ikiliydik ta ki... Sen onu önce Kara Büyücü olarak gördüğün için bunu asla anlayamazsın."

"Eve gitmek istiyorum."

Harabelere eliyle işaret etti. "Görüyor musun? Palenor'a yapacakları şey bu. Hiç görmediğin ordularla gelecekler. Her alemde yaratıklar, canavarlar, Ravenlar kadar kılıç kullanmayı bilen ırklar. Bin ejderha benim yanımdaydı ama yine de kaybettik. Valeen ve ben tüm gücümüzle yakalandık, Hel de öyle. Ve tanrılar, Valeen'in kılıcı dışında hiçbir şeyle öldürülemezler. O ve Hel kalsaydı ve biz eve dönseydik, beni cezalandırmak, onları cezalandırmak için Palenor'u yok ederlerdi."

Kaşları, kalıcı bir kaş çatışına dönüşecek gibi çatıldı. "Nasıl Palenor'daki tüm masum insanlara bunu yapabilirler? Tanrılar adil ve hakkaniyetli olması gerekmez miydi?"

Thane gülmeden güldü. "Adil mi? Bunlar çocuk masalları. Runevale tanrıları adaleti ve barışı uzun zaman önce yitirdiler. Synick'in dediği gibi, mesele güç ve gücün kimde olduğu. Biz onların için bir tehditiz." Gözünün ucuyla Valeen ve Hel'in meşe ağacının gölgesinden çıktığını gördü. Valeen sakın görünüyordu ama bu mesafeden bile yüzünde hüznün okunuyordu. "Onunla konuş ve Layala'nın hala orada olduğunu gör."

Piper gözlerini devirerek inatla kollarını kavuşturdu. "Konuşacağım ama Hel'in yanında olmayı seçtiği için onu affedebileceğimi sanmıyorum. Ona karşı hiçbir şey hissetmediğine, ona sadakati olmadığına yemin etmişti, sonra birkaç ay ortadan kayboldular ve şimdi onun *karısı* oldu."

Boğuk, gırtlaktan gelen bir ses havayı yırttı; Thane başını o yöne çevirdi. Gri-siyah tenli, yüzünün üst yarısını kaplayan dişli bir kafatası olan bir goblin, eski kale kalıntılarının karanlık eşiğinde duruyordu. Başının üzerine bir mızrak kaldırdı ve savaş çılgılığı yüzlerce goblinin duvarın tepesine tırmanmasına ve örümcekler gibi iplerden aşağıya inmesine neden oldu.

Bölüm 6

VALEEN

"Kutsal Ana," diye fısıldadı Valeen. Duvarlardan atlayan, taşların çatlaklarından dökülen goblinlerin sayısı, ona saldırı altındaki bir tepeden dağılan karıncaları hatırlattı. Kirli, paslı zırhları ve yağlı siyah saçlarıyla, ayın loş ışığında da onlara benziyorlardı.

"Sana kaç tane olduklarını söylemiştim." Hel, elektrikli mavi kılıcını çekip yaklaşan istilaya karşı durdu. Siyah bir dalga üzerlerine doğru ilerlerken, olabildiğince sakın bir şekilde yanan bir civar'ı dudaklarına götürdü. Toprak, ayak sesleriyle gürledi. Trill sesleri uçurumdan ve harabelerden yankılandı. "Hâlâ savaşmak istiyor musun?"

Valeen, Zythara'yı belinden çekti. Ayaklarının etrafında gölgeler toplandı. Siyah asmaları yerden yükselerek emir bekliyordu. "Onlarla savaşmak istemiyorum. Onları yok etmek istiyorum."

"Öyle olsun." Hel kolunu salladı ve mavi bir alev yayıldı, manzarayı keserek yükseldi. Doğal olmayan bir hızla goblinlerin kaçış yolunu kesti. Thane, diğerlerini uçuruma doğru koşturarak bu vadiden çıkmaya çalışıyordu. Presco Katana'yı kaldırdı ve kanatlarıyla uzaklara taşıdı, ama Varlett kaldı. Siyah ejderhaya dönüştü ve kükredi, yukarı doğru bir ateş yaydı ve geceyi kırmızı alevlerle aydınlattı.

Valeen yuvarlanan asmaya koştu ve onu bir dalga gibi sürdü. Hel beyaz kanatlarıyla yukarıda süzülerek bir ölüm tanrısı gibi görünüyordu.

Goblinler ıgık attılar ve kükrediler, ateş duvarının arkasında silahlarını kaldırdılar. Savaşmak istiyorlardı. Küçük canavarlar ölmekten korkmuyordu.

Valeen'in asması onu alevlerin üzerinden yükseğe çıkardı ve o da atlayarak bir goblinin boğazını kılıcıyla kesti. Siyah kan havaya fıskırdı. Keskin olmayan bir kılıcın altından eğildi ve tanrıça kılıcını saldırganın göğsüne sapladı. Goblinlerin arasından ilerleyerek kesip biçti, parçaladı. Düşünmesine gerek yoktu, yıllarca kılıcını bilediği için hareketleri metodik bir dans gibiydi. Büyüsü parladı, etrafını gölgeler sardı, böylece düşman onu göremezdi. Asmaları yerden mızrak gibi fırladı ve topraklarını ele geçiren canavarları delip geçti.

Aniden Hel sağında belirdi, mavi kılıcını savurdu ve iki kafayı kesti. Siyah kan, acımasızca güzel yüzünden akıyordu. Bir an oradaydı, bir an sonra yok olmuştu. Büyüsü, yasalara karşı gelmesini, uzayda hareket etmesini, milisaniyeler içinde yok olup yeniden oluşmasını sağlıyordu. Etrafındaki goblinler, kafalarını tutarak ıgık atarak yere yığıldılar, bacak kemikleri kırıldı ve büküldü.

Varlett, kafalarının üzerinden uçarak pençeleriyle grupları tırmaladı ve bedenleri havaya fırlattı.

Etrafındaki ateş, yükselen sıcakı dayanılmaz hale getiriyordu, ama Valeen sallamaya devam etti. İntikam onu harekete geçiriyordu.

Bu, halkı içindi. Bu, evi içindi.

Her ne kadar harap olmuş olsa da, bir gün onu yeniden inşa edecekti.

Keşke şimdi savaştığı goblinler değil de, onların barbarlığından faydalanmış olan konsey olsaydı.

Thane soluna geldi, rüzgar gibi hareket edip yuvarlanarak iki kılıcıyla düşmanları sanki hareket etmiyorlarmış gibi kesip biçti. Kopan uzuvlar yere düşerek gürültüyle patladı, kan nehirler gibi akıyordu. Cesetler yığıldıkça goblinler gelmeye devam ediyordu. Harabelerden akın akın çıkan sayıları sonsuz gibi görünüyordu.

Valeen sivri bir kılıcın altından eğildi. Damarlarında buz gibi bir his dolaştı. Kanını bir güç doldurdu, gök gürültüsü öncesi bir şimşek gibi.

Hel yumruğunu yere vurdu ve önündeki toprak çatladı. Goblinler ıgık atarak uçuşuma düştüler. Valeen, dönen bir tekmeyle önündeki goblinin bacaklarını kırdı, kılıcını kınına soktu ve avuçlarını öne doğru uzattı. Güç

onun içinden geçerek bağırdı; büyük bir gölge bulutu yayıldı ve bir okyanus dalgası şekline büründü. Dalganın tepe noktası goblinlerin üzerinden geçerek onları çukura süpürdü.

Hel, Valeen'i belinden yakaladı ve havaya fırlattı. Hızdan dolayı Valeen, Hel'in boynuna sarıldı ve bacaklarını onun kalçalarına doladı, ayak bileklerini birbirine kenetleyerek yükseldiler. Ancak Thane hala alevlerin ve genişleyen yarıktaki aşağıda kalmıştı. Panikleyen Valeen, yere bakındı ve onu gördü. Thane, sanki ayaklarına kanatlar çıkmış gibi, cesetlerin ve alevlerin üzerinden koşarak uçurumun kenarına, diğerlerinin beklediği yere atladı.

Yükselişleri durdu ve Hel'in dev beyaz kanatları yavaşça çırparak onları havada tuttu. Mavi, kırmızı ve turuncu közler gece gökyüzüne süzüldü. Alevler her şeyi sardı. Kalesinden geriye kalanların bu yaratıkların yuvası olmaktansa yanıp kül olmasını tercih ederdi. Hel'in elini sıkmasıyla yarık yön değiştirdi ve kapanmaya başladı. Onu savaşırken görmeyeli uzun zaman olmuştu. O kesinlikle büyü tanrısıydı. Ve işte bu yüzden herkes ondan korkuyordu.

Yerdeki yarık yeniden oluşunca Hel parmaklarını şıklattı ve alevler sanki bir şelale toprağı yıkamış gibi söndü. Harabelerin duvarları yıkılmıştı, geriye taş yığını ve kararmış bitkiler ile etrafa saçılmış küllerden başka bir şey kalmamıştı.

Kayalıkların tepesine indiğinde, Piper ve Leif ona sanki tamamen yabancı biriymiş gibi baktılar. Piper, cildine yapışan nemi silmek için kolunu yüzüne sürerek ileriye doğru yürüdü.

Leif aniden dizlerinin üzerine çöktü. "Tanrıça," diye mırıldandı. "Beni affet, Valeen. Ben... Seni bizden biriymişsin gibi davrandım. Sen değilsin."

Bu kadar saygıyla bakılalı çok uzun zaman olmuştu sanki. Ejderhalar ona eğilmişti, ama bu kişisel bir şeydi; bu bir aydınlanmaydı. Dudaklarında yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Leif, hala benim."

"Hayatım boyunca kılıcım senin." Alnında göksel dövmelerin olduğu yere dokundu ve burnunu yere bastırdı.

Valeen çömeldi ve nazikçe elini omzuna koydu. "Sen de benimkini aldın, Leif."

Başını kaldırdı, yanakları ıslaktı. "Nana her zaman, gündüz ve gece tanrıçalarının bir gün geri döneceğini söylerdi." Mavi gözleri bir an Katana'ya kaydı. "Sana hiç söylemedim ama kabilemde, koruma için dua ettiğimiz seçilmiş tanrıçalar sizlersiniz."

"Ve kabilen dileğini yerine getirecek. Palenor'a, evimize dönüyoruz. House of Night'ı kaybettiğim gibi elfleri de kaybetmeyeceğim."

Güneş doğarken ufuk pembe ve somon rengiyle boyandı. Serin sabah havası yanaklarını ısırdı. Çimlerin üzerindeki çiğ, botlarını nemlendirdi. Valeen, tepenin zirvesinde, Güneş Vadisi'ne bakan, yeni tamamlanmış yüksek taş duvarın hemen içinde duruyordu. Duvarın inşası Hel uyanmadan çok önce başlamıştı. Aslında solgunları uzak tutmak için yapılmıştı. Şimdi ise yeni düşmanlarına karşı ihtiyaçları vardı.

Altın rengi çatılar, günün bu saatinde şehri aydınlatıyordu ve en yaşlı elflerin bile nefesini kesiyordu. Bu, krallıklarda nadir görülen bir güzellik ve ihtişamdı. Bu sadece görünüşle sınırlı değildi. Burada iyilik ve umut yayılan bir his vardı.

Dredwich Kalesi güçlü ve güzel duruyordu. Palenor bayrağı en yüksek tepede dalgalanıyordu. Şelale, bir zamanlar hapisane olmasına rağmen onun sığınağı haline gelen kaleyi koruyan vadiye 70 fit yükseklikten gürültüyle dökülüyordu.

Sadece bir gün önce ayrılmışlardı, ama sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Birkaç saat içinde her şeyini kaybetmiş, ama aynı zamanda her şeyi kazanmıştı. Kalesi böyle olmalıydı, sağlam ve sarsılmaz. Halkı, aşağıdaki sokaklarda Palenor elfleri gibi koşuşturmalıydı. Yumuşak bir müzik çimenlerin ve çiçeklerin üzerinde süzülüyordu, fırınların kokusu ve yakındaki demircilerin odunlarının yanma kokusu esintiyle geliyordu... Sonra anladı.

Bunlar da onun halkıydı.

O, tanrıça olduğu kadar elf deydi ve konsey onun bir parçasını elinden alsa bile, hepsini almalarına izin vermeyecekti.

Hel bu sonucu bekliyor gibiydi. Sanki onu sakinleştirmek için portalın içinden geçmişti, böylece büyük Gece Tanrıçası'nın Evi'nin artık sadece anılarda var olduğunu kendi gözleriyle görebilsin diye. Umut, onu apaçık olanı görmesini engellemişti. Konsey, onun topraklarını asla bırakmazdı, bu onun cezasının bir parçasıydı. İsyanın kabul edilmeyeceğini ona ve herkese göstermek için aylarından birini bile yok etmişlerdi. İşte bu kadar acımasızdılar.

Bütün bu olanların tek iyi yanı, portalı açarak Katana'sını geri kazanmasıydı. Eğer bütün bunlar kız kardeşinin geri dönmesi için gerekliyse, O'nun hediyesini kabul edecek ve pişmanlıklarından ve geçmişinden kurtulacaktı.

Artık ileriye bakacak ve kalesi yeniden inşa edilene kadar bunu zihninde canlandıracaktı. Bu, savaşı kazanma arzusunu daha da körükledi. Konseyi ve onlara karşı çıkan herkesi ortadan kaldırmak için.

Hel'in civarından çıkan duman, kıvrımlı bir dalga halinde yüzünün önünden geçerek dikkatini tekrar buraya, şu ana getirdi. "Bu yerin özel bir yanı var, değil mi?"

"Onu düşürmemeliyiz," diye fısıldadı Valeen. Onun mahvolduğunu göremezdi. Ama tanrılar portalların açık olduğunu fark ettiklerinde, ordularını buraya gönderip onları yok edeceklerdi.

Ancak Synick'i ellerinde tuttukları sürece, hazırlık yapmak için zaman kazanacaklardı. O da onlara gidip alarmı çalamayacaktı.

Thane ve Presco, Synick'i aralarında sürükleyerek hızla kaleye doğru ilerlediler. Piper ve Tif hemen arkalarındaydı. Tif neşeyle zıplarken rüzgarda kelebekler uçuşuyordu. Piper, Leif'e bir şey söyledi ve ikisi güldü. Piper onların mutluluğuna kıskançlık duymadı. Ezilen onların dünyası değildi. Ezilip kanayan onların kalpleri değildi.

Katana yanına yaklaşıp, sıcak elini onun eline doladı. "Çok güzel."

Gülümsemesi parlak ve neşeliydi, bu dünya için fazla güzeldi. "Her zaman Palenor'a dönüp yüksek elflerin ihtişamını bir kez daha görmek istemişimdir.

Bir ara beni şehri gezdirmelisin." Valeen dalgın dalgın başını salladı. Kız kardeşinin eli n i nazikçe sıkıp, zorla bir gülümseme takınmak,

yapabileceğinin en iyisiydi. Thane'in sırtını saran ve Raven zırhına çarpan

koyu saçlarını izledi. Kral eve dönmüştü. Orlandia ve Talon şüphesiz kutlama yemeği vermek isteyeceklerdi ve Valeen bunun

için havasında değildi. "Hadi, Val." Katana onu nazikçe çekti.

"Sen git. Ben birazdan gelirim."

Ona endişe ve üzüntü dolu uzun bir bakış attı. Katana empati yeteneğine sahipti ve şüphesiz kız kardeşinin acısını hissediyordu, ama onu bırakıp zarif adımlarla tepenin aşağısına doğru yürüdü. Arkalarında bir yerde Varlett'in varlığını hissetti. Ejderha, Thane'in evinde hoş karşılanmadığını biliyordu ve zaten dışarıda olmayı tercih ediyordu. Düşünmesi gereken onca şey varken Valeen onun için endişelenemezdi; Varlett bu kadar uzun süre hayatta kalmıştı.

Valeen yere çöktü, bacaklarını kollarıyla sardı ve çenesini dizlerine dayadı. Öfke, keder ve içini parçalayan gücün ardından gelen duygu uyuşukluktu.

Hel yanına oturdu. Konuşmadı. Ama varlığı gerekliydi. Ona ve Thane'e sinirlenip bağırdığı için kendini kötü hissediyordu. Gerçi Thane ona defalarca "küçük tavşan" dedikten sonra o kadar da kötü hissetmiyordu.

Saatler geçti, güneş gökyüzünde yükseldiğinde Valeen konuşmaya başladı. Boğazı yangının dumanından hala kaşınıyordu ve saçları yanık toprak ve ölüm kokuyordu. "Yıkanmam lazım. Üzerimdeki bu kokuyu ve kanı yıkamalıyım."

Elini tutup ayağa kaldırdı. Bir anda, Dredwich Kalesi'nin içindeydiler. Thane'in yanındaki eski odasında hala hoş karşılanıp karşılanmayacağını bilmiyordu, ama orası tanıdık bir yerdi ve şimdi orada duruyordu. Hızla zırhını ve kıyafetlerini çıkardı. Hel, altın leğene sıcak su getirmişti. Gül yaprakları ve kokulu yağlar yüzeyde yüzüyordu. Bacağını kenara attı ve içine daldı, sıcaklığın içinde kayboldu.

O akşam geç saatlerde, yumuşak yorganın üzerine yan yatarak kıvrıldı. Suçluluk duygusu zihninin derinliklerine yapışmıştı. Bu yeni yerde, kendisine yabancı insanların arasında kız kardeşinin yanında olmalı ya da en azından onun rahat bir odada kaldığından emin olmalıydı. Zindanlara gidip Synick'i sorgulamalıydı. Presco'yu bulmalı ve onun da iyi bakıldığından emin olmalıydı. O bunu onun için yapardı, ama yorgunluk onu bu yatakta tutuyordu, nemli saçları ipek yastıkların üzerine yayılmıştı.

Hel yanına uzanmış, parmak uçlarıyla sırtını okşuyordu. am sabunu ve ona özgü baştan çıkarıcı bir misk kokuyordu. Vücudunun ısısı ve şarkının yumuşak mırıldanması onu hipnotik bir rahatlama haline soktu. Belki de onu sakinleştirmek için büyüsünü kullanıyordu. Belki de sadece eşinin yanında olmasıydı. Parmakları göğsüne kıvrıldı ve kendini ona daha da yaklaştırdı; ona yeterince yakın olamazdı.

"Uyu, aşkım. Seni koruyacağım."

Bölüm 7

VALEEN

Pencerenin dışında cıvıldaayan kuşlar Valeen'i uykusundan uyandırdı. Ağır göz kapaklarını zar zor açarak oturdu ve dağınık saçlarını elleriyle düzeltti. Güneş çıkmıştı ve açık perdelerden parlak ışığı içeri süzülüyordu. Yatağın etrafını saran yeşil sarmaşıklar onu neredeyse korkuttu; rüyasında hala Ryvengaard'da Hel ile birlikte malikanede olduğunu görmüştü. Beyaz şömineli geniş şömine, Thane'in odasına açılıyordu. Göğsünde bir suçluluk duygusu belirdi. Onun karısı olması gereken bu odada bulunmak yanlış geliyordu, özellikle de o kişi olması gereken kişi oydu. Birbirlerine uzanan heykelleri hala rafta duruyordu. Onun için yaptığı elbiseler hala dolapta bekliyordu. O Ryvengaard'a gittiğinde bu odaya dokunmamıştı.

Derinin gıcırdaması sesiyle başını çevirdi. Koyu renk saçlar fildişi tenine kıvrılmıştı. Bordo gözler, pencereden bir kuşu izleyen bir kedi gibi, onu ilkel bir ihtiyaç ve merakla izliyordu. "Günaydın, aşkım." Hel, köşedeki kahverengi deri koltuğa oturmuş, ayaklarını aynı renkteki ayak dayama yerine uzatmıştı. Bundan sonra her sabah ilk gördüğü şey o olursa, mutlu olacaktı.

"Ne kadar uyudum?" Uyuyakaldığında güneş daha batmamıştı. Hala aynı gün müydü? Baş ağrıyordu ve boğazı kurumuştu.

"İki gün boyunca uyudun."

İnanamadan gözlerini kırptı. Gözlerini kapatalı çok az zaman geçmiş gibi geliyordu. "Neden beni uyandırmadın?"

Botlarını yere sertçe bırakıp öne eğildi. "Portalin açılmasından sonra ve hatta ondan önce şeytan saldırısı sırasında yaşadığın onca şeyden sonra dinlenmen gerekiyordu Val. Kimse gelmedi. Seni uyandırmam için bir neden yoktu."

"Bir şey kaçırdım mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Buradaydım ve kimse panik içinde kapıyı çalmadı. Her şey yolunda... şimdilik."

"Bütün bu süre boyunca burada mı kaldın?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Sana göz kulak olacağım demiştim, değil mi? Portallar açık. Hayatına kastetme girişimleri daha da şiddetlenecek." Bakışlarını ondan ayırıp pencereye doğru somurtarak baktı. "Synick'i konuşmak için bir süreliğine War geldi. Kız kardeşin ve Presco da seni kontrol etmek için uğradılar. Cücen ve birkaç hizmetçi yemek getirdi, ben de dışarı çıkmam gerekmedi."

Gözlerindeki uykuyu ovuşturdu ve ayaklarını yere salladı; taş soğuktu. "Katana..." Ayağa kalktı ve kollarını başının üzerine uzattı. "Ben berbat bir ablayım."

"Seni uyandırmamamız konusunda *en* ısrarcı olan oydu."

"O nasıl? Oda var mı? Talon ona kaba bir şey söyledi mi?" Makyaj masasına koştu, çekmecedен bir tarak çıkardı ve saçlarını taramaya başladı. "Presco nerede?"

Hel aniden ortaya çıktı ve onu arkadan kucaklayarak ikisini de aynanın çerçevesine soktu. Çenesini omzuna dayadı. "War, kız kardeşinin koridorda uyumasına izin verir mi sanıyorsun? Tabii ki Katana'nın odası var. Bildiğim kadarıyla Presco son iki gündür kütüphanede, seninle Varlett arasındaki bağı koparmanın bir yolunu arıyor. Rahatla."

Onun güven verici sözleri omuzlarındaki yükü biraz hafifletti ama rahatlamak ona pek iyi gelmiyordu. Çok uzun süredir avlanıyordu. Her zaman onu kullanmak, incitmek ya da öldürmek isteyenler vardı. Tarakı makyaj masasına geri koydu. "Avlanırken ve sırf burada olduğum için tüm Adalon acı çekerken rahatlayamam. Palenor'un etrafına başka bir sihirli bariyer oluşturup onu bu aya bağlamalıyım, ama artık o kadar gücüm var mı bilmiyorum ve bir dayanak noktasına ihtiyacımız var. Güçlü bir dayanak noktasına. House of Night'ta bu, aytaşından yapılmış kalem ve tabii ki kendi sihrimdi. Ve bunu yaparsam bu ayın parçalanma riski var."

"Tek bir ayla bariyer oluşturabilir misin?"

Kara saçlarını elleriyle taradı, Hel'in kollarından kurtuldu ve pencereye yürüyerek şato bahçesine baktı. Ön yolun kenarındaki ağaçlar yumuşak pembe ve beyaz çiçeklerle açmıştı. Esen rüzgârla, yapraklar kar taneleri gibi havada uçuşuyordu. "O kadar güçlü olmaz ama hiç yoktan iyidir. En azından onları yavaşlatır ve suikastçıları uzak tutar."

"Dredwich Kalesi'ni çapa olarak kullanabilir misin?" "Hayır, taşları aya bağlı değil." "Ne bağlı?"

Valeen omzunu kaldırdı. "Benden başka...?"

"Sadece seni tüketir diye tahmin ediyorum. Başka bir şey bul."

"Çok talepkarsın," dedi Valeen, kollarını kavuşturup pencere pervazına yaslandı.

"Evet, seni bok gibi davranan insanları korumak için acı çekmeni izlemeyeceğim. Senin hakkında dedikodu yazan, doğduğundan beri ölümünü isteyen gizli örgütleri olan, senin karanlık bir büyücü, halkının belası olduğuna inanan insanlar. Onların benim hakkımda ne düşündükleri umurumda değil, ama senin hakkında söyledikleri umurumda. Kendini, teyzeni, kız kardeşini ve arkadaşlarını korumak için o bariyeri sen yarattın."

"Ben sen değilim Hel, Palenor'da bana karşı böyle hissetmeyen birçok masum insan olduğunu görmezden gelemem."

"Sen masumsun."

Bu, onun taviz vereceği bir tartışma değildi ve sonunda ikisi de farklı nedenlerle aynı şeyi istiyordu. "Presco ile konuşacağım. İlkini yaratmama o yardım etti."

"Beni kıskandırmaya mı çalışıyorsun?" diye mırıldandı. "Sihir tanrısıyla konuşabilirsin."

Valeen gülerek ona doğru yürüdü ve kollarını boynuna doladı. "Katılıyorum, ama üç kafa daha iyidir. Presco çok zeki."

"Biliyorum. Çok zekice. Beni rahatsız ediyor."

"Kes şunu," Valeen güldü. "Presco'yu seviyorsun."

"O kadar da kötü değil," dedi Hel, gülümsemesini saklayamadan.

Kapının çalınması onu ürküttü. *Hizmetçiler... Ben pek düşünmemiştim ama... Hel ile aynı odada kalıyoruz...*

"Evet, kralın eski nişanlısı şimdi kuzeniyle yatıyor. Kesinlikle herkes bunu konuşuyordur." Bir an sessiz kaldı. "Neredeyse ona acıyorum"

onun için."

Valeen yavaşça nefes verdi. Önümüzdeki haftalar zor olacaktı. Layala olarak onu tanıyan herkesten uzak, Gece Evi'nde olmaları gerekiyordu. "Bence benim seçimimle barışık. Anlıyor."

Hel parmağını şakağına koydu. "Burada anlıyor." Sonra elini kalbine koydu, "Ama bunu anlamak ve unutmak zaman alacak ve sen hep etrafta olup insanlar dedikodu yaparken bu çok zor olacak. Güven bana, biliyorum."

Valeen alt dudaklarını dişlerinin arasına çekti. "Ryvengaard'a giderken Thane herkese ne söylediğini bile bilmiyorum. Nişanımızın bozulduğu duyuruldu mu?"

"Talon ve o korkunç annesi bunu *Palenor Scroll*'a sızdırmak için can atıyorlardı herhalde."

Bir kez daha kapı çalındı. "Kahvaltınız hazır, Lord Hel," diye kadın sesi duyuldu.

Hel elini salladı, büyüünün sıcaklığı kadının cildinde karıncalanma hissi yarattı, sonra seslendi: "Git buradan. İşimiz var." Sonra elini yumruk yaptı. Kadın onun hangi büyüü kullandığını sormadı bile, ama odada bir sessizlik büyüü olduğunu tahmin etti.

"Lord? Bu kadar kaba olmak zorunda mısın?"

"Ben doğrudan konuşurum. Evet, 'Lord'. Ben kralın kuzeniyim. Tabii ki sadece Hel değilim. Aslında en muhteşem Lord, en bilge ve güçlü tanrı Hel olmalıyım, ama 'Lord' deyip geçiyorum."

Kız gözlerini devirdi. "Synick konuştu mu?"

O, kızın yanağına öpücük kondurdu ve kollarını kızın belinden çekti. "Onu zindanın karanlığında bekletiyoruz. Oraya indiğinde konuşacaktır."

Valeen döndü ve ona yaslandı, dudaklarına sert bir öpücük kondurdu. "Benimle kaldığın için teşekkür ederim."

Dudaklarına gülümsedi. "Olmak istediğim başka bir yer yok. Seni özledim. Sana doyamıyorum. *Daha fazlasını* istiyorum." Elleri kalçalarının yanlarından yukarı kayd ve yavaşça beline indi. Başını yana eğdi ve boynunu ona açtı. Dudakları hassas tenine değdi ve ondan bir inilti kopardı. Büyüsü sıcak su gibi üzerine akarken, elbisesinin eteği yukarı kalktı ve eli elbisenin altına girerek iç bacağına okşadı.

"Sen benim her şeyimsin. Seni gördüğüm andan itibaren her şeyin değişeceğini biliyordum. Tanrım, sanırım seni tanımadan önce bile biliyordum."

Valeen kendini ona yaklaştırdı, onun baş döndüren kokusunu içine çekti. Yüzünü boynuna gömdü ve derisini ısırdı. Onun karşılık verdiği inilti ve onu sıkıca sarması onu gülümsetti. Onu tahrik etmek için tek bir ısırık yeterli olduğunu bilmek onu son derece tatmin ediyordu. Onu yavaşça yatağa doğru yönlendirdi, ta ki bacaklarının arkası yatağın kenarına çarpana kadar. Dudaklarını onun dudaklarına bastırdı ve onu üstüne çekti. Öpücükleri boğazına, boynuna, çenesine sertçe indi. Vücudunda kayan dokunuşları zevk vaat ediyordu. Parmakları sırtına sertçe gömüldü ve o inledi. O uzaklaştı, yataktan kaydı ve kız kaşlarını çatı.

"Gidiyor musun?" Geceliği beline kadar sıyrılmıştı ve iç çamaşırı giymemişti.

"Gidiyor muyum?" Kaşları kalktı. "Neden gideyim ki?" "Sadece... üstümden kalktın."

Gömleğini başından çekerek, çekici vücudunu ortaya çıkardı. Kasları gergindi ve güneş ışığı cildini parlatıyordu. Gözleri, göbek deliğinin altındaki "KING" dövmesine kaydı. "Giysilerim üzerimdeyken seni düzgün bir şekilde sevemem."

Kemerinin şingirdaması ve yere düşmesiyle gülümsedi.

"Seni asla tatminsiz bırakmayacağımı sanma, aşkım. Beni istediğin zaman, istediğin yerde alabilirsin. İstersen herkes akşam yemeği için masada otururken bile."

"Sen çok kötüsün," diye alay etti.

"Bu senin fantezilerinden biri değil mi?" "Hayır!"

Gülerek başını geriye attı. "Ben de seyirci tiplerden değilim. Ama sanırım sana bir şey göstermek için seni War'ın boş odasına götürmek istiyorum."

"Dur."

"Şaka yapıyorum. Biraz."

"Bunu yüzüme vurmana gerek yok. Zaten beni ele geçirdin."

"Doğru, aldım. O güzel bacaklarını benim için aç." Üstüne geri süründü ve kızın elleri çıplak göğsünde kayarak boynuna dolandı. Dudakları, kızın istediğini verirken dudaklarına çarptı.

Sihri, sanki fazladan eller onu yoğurup okşuyormuş gibi, kadının cildinde fısıldadı. Kadın, onun granat rengi gözlerine bakarak kalçalarını ona doğru salladı. O

çok güzeldi ve kimse görmese bile, o görüyordu. Onun karanlığının içinde bir kalp vardı ve onu sevmeye, ona tapınma biçiminde hissediyordu.

Dokunuşu, büyüleyici, kesinlikle sarhoş edici dokunuşu, gözlerini geriye çevirdi ve omzunu hafifçe ısıtarak inlemesini bastırdı.

"Sessiz olmana gerek yok," diye fısıldadı. "Bu odada ses yalıtımı var."

O da sessiz kalmadı. Her zevki vücudunda hissetti, o kalçalarını sallarken inleyip iç çekerek. Bu, önceki günlerde hissettiği kaybın acısından kurtulmak için ihtiyacı olan coşkuydu. Sanki gökyüzünde süzülüyormuş gibi, elleri saçlarını okşayan rüzgâr gibiydi. Dilini boğazında gezdirerek cildinin tuzunu tattı ve o titredi. "*Siktir*," diye mırıldandı.

Geceliğinin üstünü aşağı çekerek çıplak göğüslerini gördü ve yüzü zevkten eridi. *Sadece bakarak boşalabilirdi.*

Kollarında gölgeler belirdi. Hel'le birlikteyken güçleri kontrol edilemez hale geliyordu. O, sanki kendi gücüyümüş gibi, onun tüm kontrolünü elinden alıyordu. Dudakları saatler sürmüş gibi vücudunu kapladı. O anda kendini ona kaptırdı. Başka hiçbir şey yoktu, sorun yoktu, kayıp yoktu, onu öldürmek isteyen kimse yoktu. Şu anda Hel'den başka hiçbir şey yoktu.

Ayak bileklerini onun kalçalarının arkasına doladı. Aniden onu yataktan kaldırdı ve duvara doğru götürdü. Öpücükleri hem nazikti hem de şiddetli bir fırtına gibiydi. Tırnaklarını onun etine batırınca, gözlerini sıkıca kapattı. *Kontrolümü kaybediyorum.*

Kaybet.

Ona girmeye devam ederken, rünleri parlamaya başladı, ta ki kızın cildi güneş ışığında parıldayan elmaslar gibi ışıldayana kadar. Kız yüzünü onun boynuna gömdü.

"Uh, çok iyisin. Çok iyisin." Kollarını omuzlarına dolayarak neredeyse gülmeye başladı. "Bunu bu kadar uzun süre kaçırdığımı inanamıyorum."

Hala onu duvara sıkıca tutarken kulağına nefes nefese konuştu. "Bu başka hiçbir şeye benzemiyor. Kimse beni hiç böyle hissettirmemişti." Sonra alnını alnına bastırdı. "Seni asla unutamayacağım."

Bölüm 8

HEL

Zindanların ekşi kokusu Hel'in burun deliklerini doldurdu. Parmak uçlarını hafifçe vurdu ve küfü maskeleyerek için aralarında yanan bir civar belirdi. Elini sallayınca duvarlar boyunca dizili meşaleler yandı ve karanlığa turuncu bir ışık yayıldı. Botları kirli taş basamaklarda hafifçe çınlayarak en alt kata indi ve köşeyi döndüğünde Synick'i parmaklıklar ardında duvara yaslanmış bir sandalyede otururken gördü. Hel, hücrenin hemen önünde durdu ve bir nefes çekti.

"Tanrım, burası bok kokuyor."

"Zindan kokusu," dedi War, sanki bu çok açılmış gibi. Buraya ilk gelen oydu ama taze kan izi olmadığına göre kuzeni pek bir şey yapmamıştı.

Kirli işi Hel'e bırakmak en iyisiydi. Hel de bunu umursamıyordu.

Synick başını kaldırdı. Çürümüş yüzünü tamamen görebiliyordu. Başından ayaklarına kadar kir içindeydi ve üstündeki kan lekeleri kahverengi ve paslı görünüyordu. Katagas serumu ve zincirler onu hücresinde tutuyordu.

"Şeytanın kışından çıkmış gibi görünüyorsun," dedi Hel ve tatlı otlardan bir nefes çekti.

Synick gözlerini devirdi, ya da en azından denedi. Sadece iyi olan gözü hareket edebiliyordu. Çürümüş gözü bulanıktı ve sonsuza dek ileriye bakıyordu. "Beni bu zincirlerden kurtar."

"Hemen halledeyim." Bunun yerine ona orta parmağını gösterdi.

War kilide bir anahtar soktu ve metal metalin içine girerken gıcırdadı, kapıyı açarken çığlık attı. Hel duvardan kirli bir tahta sandalye çekip döndürerek oturdu. Dirseklerini sandalyenin arkasına dayadı ve civarından bir nefes çekti. Synick'in çürümüş yüzünde bir şey hareket etti, belki bir kurtçuktu. Hel neredeyse titredi. "Alt dünyadan nasıl çıktın?" Yüzüne duman üfledi. "Birinin sikini yaladın da iyilik mi yaptılar?"

"Siktir git," diye homurdandı Synick.

War'ın yumruğu, Synick'in sağlam kalan yarısına çarptı ve kan yere sıçradı. Synick inledi ama çenesini meydan okurcasına kaldırdı.

"Eskiden kanın daha az akardı," dedi War.

"Hadi ama Syn," dedi Hel alaycı bir sesle. "İtiraf etmek ruha iyi gelir. Öyle duydum."

"Benden ne bileyim? Bir fırsat gördüm ve değerlendirdim."

"Orada sefalet içinde oturuyordun ve birdenbire bir portal mı açıldı? Orada bir tanrı için sefalet gerçekten çok zor olmalı. Bu, zamanın en eski rekabeti, iblisler ve tanrılar." Şüphesiz onun yaşadıklarını yaşamak zorunda kalan bazı insanlar için üzüldü, ama Synick o insanlardan biri değildi. "O kadar uzun zaman oldu ki yalanları tadabildiğimi unuttun mu?"

Synick ona baktı. Bulutlu, kapaksız gözü aniden bir yandan diğer yana, sonra tekrar öne doğru hareket etti. "Senin hayal edebileceğinden daha kötü."

"Hayal etmeme gerek yok. Ben de o yollardan geçtim." "Benim kadar uzun sürmedi."

"Bunun için Yaradan'a şükrederim. Ama mesele şu," Hel, civarından bir yudum daha aldı, "Valeen'in Runevale'ye açılan portalı ne zaman açacağını kimse bilemezdi. Ve bu, yeraltı dünyasına açılan bir kapıyı açıklamaz."

"Bilmiyorum."

War yine yüzüne vurdu, onu ve sandalyesini yere devirdi. Synick inledi, sonra Hel'in botunun yanına tükürdü. War onu ve sandalyesini tekrar ayağa kaldırdı. "Gerçekten gözden düşmüşsün. Çürümüş, pis, o gözünle bir şey görebiliyor musun?"

"O *kaltak* beni öldürdükten sonra aynı kalacağımı bekleyemezdin, değil mi?"

Hel hırladı, öne eğildi ve Synick'in saçlarından bir tutam kopardı, tırnaklarını kafasına sürdü. "Dilini keserdim ama konuşabilmen lazım. Ama neye ihtiyacın yok biliyor musun?" Hel'in

Hel'in civarının ucu, zindanın loş ışığında turuncu renkte parlıyordu. Parmakları arasında yuvarladı, sonra Synick'in sağlam gözüne soktu. "Görmek."

"Seni lanet olası piç!" Synick, oltaya takılmış bir balık gibi çırpınarak bağırdı. Hel sandalyesinden kalkıp sandalyeyi tekmeledi ve Synick'in geriye düşmesini engellemek için dizini onun uyluğuna vurdu ve gülümsedi. Çocukluğundan beri hayatını cehenneme çeviren adamı işkence edebilmenin şiirsel bir yanı vardı.

"Devam edelim. Nasıl kaçtığın önemli değil. Zaten buradasın. Konsey ölümsüzlüğümüzü nereye sakladı? En gizli saklanma yerleri neresi?" Civarı geri çekip diğer göze hazırladı.

"Uzun zamandır yoktum. Ve onlar senin ölümsüzlüğünü almak için ritüellerini yapmadan önce ben ölmüştüm. Bu konuda bilgim olmasını bekleyemezsin."

Synick ritüeli biliyorsa, iblis prensleriyle bir ilişkisi vardı, bu da üçüncü kardeşin yüzüğünü kimin aldığını biliyorlar mı diye merak etmesine neden oldu. Ama sormayacaktı. Bu bilgi, Synick'in bile merak etmesine izin veremeyecek kadar tehlikeliydi.

"Sana onların nerede olduğunu sormadım, değil mi?" Hel, Synick'in yağlı saçlarını bıraktı ve elini siyah paltosuna sildi. İğrenç.

"Bir şeyleri saklayabilecekleri sayısız yer var. Ama ölümsüzlük kadar değerli ve nadir bir şey için, Ryvengaard'daki Drakonan Hazinesi en uygun yer. Orası, krallıklardaki en güvenli yer ve hiç ihlal edilmedi."

Hel alaycı bir gülümseme attı. "Artık öyle değil, ama orada olamaz. Valeen idam edildikten sonra Runevale'ye giriş ve çıkış kapıları kapatıldı. Runevale'de saklanmış olmalılar. Nerede?"

"Beni bu zincirlerden kurtardığında konuşmaya başlarım."

"Bu olmayacak," dedi War, belindeki hançerin sapını parmaklarıyla vurarak. "Merhametin aptallar ve kadınlar için olduğunu söyleyenin sen olduğunu unutmayalım, biz ikisi de değiliz."

"Konuşmaya başlayacaksın, çünkü konuşmazsan, bize yaptıklarını çocuk oyuncağı gibi göstereceğim."

"Şeytanların yaptıklarından daha kötüsünü yapamazsın, emin ol Hel. Benden hiçbir şey alamayacaksın. Valeen'in Soulander'ı asla teslim etmeyeceği gibi, ben de hiçbir kozumu teslim etmeyeceğim. Hakikat Kılıcı'nı sormaya bile zahmet etme. Onu benden şeytanlar bile alamadı."

Hel botunun burnuna vurdu. Bu doğru olabilir, ama bunu kendi gözleriyle görecekti.

Synick karanlık bir kahkaha attı. "*Karından* bahsetmişken, Valeen hakkında bahse girdiğimizde ona aşık olmamalısın. Rakibinden kurtulmak için onu öldürmesine yardım ettin mi?"

Hel'in boğazında kahkahalar kabardı ve yüzünde yayılan gülümsemeye engel olamadı. "*Sen benim* rakibim mi? Kendini çok beğendiğini biliyorum, ama bu kadar hayalperest olduğunu sanmıyordum. O seni hep hor görmüştür. Bütün alemlerde senden daha çok nefret ettiği birisi olduğunu sanmıyorum. Ben pisliğin teki olabilirim ama en azından hala yakışıklıyım. Sen ise..." Hel, acı verip vermediğini görmek için Synick'in çürümüş gözüne taze bir civar daha soktu. Synick dişlerinin arasından çığlık attı ve geri çekildi. "Soulender'ı kullanıp o gözü kalıcı olarak yok edebilirim."

"Ölümsüzlüğümüzü nereye saklarlar?" War kollarını kavuşturdu.

"Konuşmayacağım demiştim."

Hel, büyümlü kırmızı yılanı Selene'yi çağırdı ve kısa sürede yılan koluna dolandı. Siyah çatallı dili dışarı çıktı ve sarı gözleri loş meşale ışığında parladı. "Hiçbir şey bilmiyorsan, seni hayatta tutmanın bir anlamı yok."

Synick sertleşti ve sandalyesinde geriye yaslandı. "Konuşmayacağımı söyledim, bir şey bilmediğimi değil. Ölümsüzlüğünüzü saklayabilecekleri birkaç yer biliyorum. Bilmeden asla bulamayacağınız yerler."

"Çok geç. Artık senden sıkıldım." Hel omzunu kaldırdı ve Selene bileklerine kayarak Synick'in kucağına indi. "Göremediğini biliyorum, o yüzden ayrıntılı anlatayım. Buradaki yılan arkadaşımın ısırtığı saniyeler içinde öldürücüdür, ama önce çok şiddetli bir yanma hissedersin, sanki iç organların eriyormuş gibi. Eminim şeytan prensler seni özleyecektir, hatta hoş geldin partisi bile verebilirler. Gelemeyeceğim için üzgünüm. Meşgulüm, anlarsın ya."

War, Hel'e biraz daha yaklaştı ve ona temkinli bir bakış attı. Ondandır bilgi almaları gerekiyordu ve War, onu gerçekten öldürüp öldürmeyeceğinden emin değildi. Ama Synick, cephaneliklerindeki tek araçtı. Synick'in sorgulanmak için hayatta kalmasını hiç planlamamıştı. Onsuz da ölümsüzlüğün sırrını bulacaktı. Gerçek Kılıcı, bu pisliği hayatta tutmaya değer tek şeydi, ama onu işkenceyle bile alamazlardı... Onu kullanırken onunla savaşmak zorunda kalacaklardı.

Synick tekmeledi ve kıvrandı, Selene'yi üzerinden atmaya çalıştı. Kuyruğunu onun baldırına doladı ve göğsüne doğru kayd. "Konseye gidip

ve bu meseleyi halledebiliriz. Beni geri alırlar ve yeğenlerimi affedebilirim."

"O halde seni geri alacaklarını mı sanıyorsun?" diye sordu War. "Grotesk bir iblis gibi görünürken mi? Hayır."

"Teklifinde sorunlar var, Synick. Öncelikle, konseydeki herkesi öldüreceğime söz verdim ve sözümünden dönmem. İkincisi, barış antlaşması yapabilirsek bile karımı anlaşılmaya dahil etmedin. Ve en önemlisi, Valeen senin gibi bir pislikle yatmadığı için Katana'yı öldürdün. Ve bunun için bir gün sadece gözlerini değil, kalbini de oyup bedenini trollerin parçalaması için vereceğim ve ruhun sonsuza kadar yeraltı dünyasında kalacak. İblis prenslerine sana asla barış vermemeleri için cömertçe ödeme yapacağım."

Synick yüzünü alaycı bir ifadeye bürüdü. "Sen de benim kadar canavarsın, Hel. Bir gün sen de oraya gidebilirsin."

Hel, içkisini bir yudum aldı. "O zaman yeraltı dünyasında prensler olmaz, *kral* olur. Şimdi, üçe kadar sayacağım ve o ısırır. Çünkü senin yaşaman ya da ölmen umurunda değil. Vücudunun geri kalanı çürür, ruhun sonsuza kadar işkence görür, umurunda değil. Ben bebek gibi uyuyacağım ve bir şekilde istediğimi alacağım." Hel, War'a sert bir bakış attı, doğruyu söylediğini anlamasını istedi. O da araya girmeye çalışmasa iyi olur. War'ın çene kasları seğirdi, gözlerini kısarak baktı ama sessiz kaldı.

"Aslında, saymayı bırakalım. Üç," dedi Hel.

"Dur!" Synick çığlık attı. "Ben yardım ederim. Bu yılanı benden uzaklaştırın."

Hel parmaklarını şıklattı ve kız kayboldu, War'ın omuzlarının etrafında yeniden belirdi. "Bu kadar kolay olması biraz hayal kırıklığı yaratıcı," dedi War'a.

War başını salladı ama gülümsedi. "Ee, Synick, nereden başlamalıyız?"

"Rogue'dan başlayalım. İblislerin uğraştığı şeylerden biri sırlardır ve Rogue'un onu pes ettirecek bir sırrı var."

"Bu bir yer değil," dedi War, yumruğunu kaldırarak. "Bize yerleri vereceğini söylemiştin."

"Hayır, bizim ölümsüzlüğümüzü saklayabilecek rastgele yerlerden daha iyidir." Hel, War'ın bileğini tutarak yumruğunu indirmekten alıkoydu.

"Aramak için aylarca zaman harcayabiliriz, ama o kadar zamanımız yok ve yine de hiçbir şey bulamayabiliriz. Onun sırrı ne?"

WAR, Synick'in bulunduğu zindan kanadının ağır metal kapısını kapattı. Kalenin derinliklerinde, varlığından çok az kişinin haberi olan bir bölüm. "Onu öldüreceğini sanmıştım," dedi War, kapıyı kilitlerken.

"Öldürecektim. Benim gibi korkulan biri olmak istiyorsan, War, blöf yapmamalısın. Bunu yapmaya hazır olmalısın."

"Thane. Benim adım Thane."

Hel başını eğdi. "Gerçekten bunu mu söyleyeceksin?"

"Evet."

"Yani geçmişi siktir et, ha?"

Ona sert bir bakış attı. "Thane daha çok hoşuma gidiyor, bunu olduğundan fazla gösterme." "Hayır, sen o kısmını atıyorsun. Benim kardeşim olan kısmı."

Elini kuzeninin üzerinde yukarı aşağı salladı. "Artık tamamen elf oldun."

"Sen benim kardeşimisin Hel, adım Thane ya da War olsun. Ama bu iş bittiğinde burada Yüksek Kral olarak kalacağım, o yüzden adım Thane."

"Peki." Hel bundan hoşlanmamıştı, yüzlerce yıldır ona War diyordu, ama bu onun seçimi değildi. Thane'in hayatındaki en değerli şeyi, *Layala'yı* zaten elinden almıştı, bu yüzden ona bunu verecekti. Omuz omuza, nemli ve küflü bir koridordan yürüdüler. "Hala Synick'ten kurtulmamızın en iyisi olduğunu düşünüyorum, böylece kimse Hakikat Kılıcı'nın yerini asla bilemez."

"Ama onun burada olduğunu bilmiyoruz. Ya tekrar dışarı çıkarılırsa?"

"Ölüler ölü kalmalı. Onlar öylece dışarı çıkamazlar."

Şeytan prensleri bir tanrı veya tanrıçanın yardımı olmadan kendilerini bile terk edemezler ve tanrılar da ölüleri dışarı çıkaramazlar, bu yüzden başka bir şey oldu."

"Ne?"

"Belki Valeen her alemde geçici bir yırtık oluşturdu. Bilmiyorum. Belki de asla bilemeyeceğiz."

Thane durdu ve ona döndü. "Morv nasıl kurtuldu sence?"

"Konsey onu bizi öldürmesi için gönderdi. Açıkçası, geçidi açmak için güçlerini kullandılar. Runevale'den kendileri çıkamasalar bile, Runevale dışındaki insanlarla iletişim kurabiliyorlardı. Her yerden casusları ve suikastçıları var."

kapıların açık olduğunu bildiklerinden eminim. Bize karşı yapacakları her şeye hazırlıklı olmalıyız." Başka bir kapıya geldiler ve içeri girdiler. Buradaki hücreler tamamen boştu. Açıkçası, alan çok kötü kullanılmıştı. En azından bir suçtan dolayı hücreye atılması gereken birkaç kişi olmalıydı. Öncelikle Thane'in sinir bozucu elf kız kardeşi ve annesi. İkisini sadece birkaç dakika görmüştü ama şimdiden boyunlarını kırmak istiyordu. Tanrım, bir günlüğüne gitmişlerdi ve Orlandia oğlunu görünce bebek gibi ağlamıştı. "İblis prensin gücü hakkında ne biliyoruz, Thane?"

"*Thane'i* çabuk kabul ettin." Çenesini ovuşturdu. "Ve onların gücü ölümlerden besleniyor."

"Aynen öyle. Onu serbest bırakabilseler bile bırakmazlar. Onun ruhu binlerce ölümlünün ruhuna bedeldir ve üçüncü kardeşleri ve yüzüğü olmadan güçleri zaten zayıflıyor. Ve istersen sana hala War diyebilirim, pislik herif."

Parlak güneş ışığı kapının kenarlarından sızdı ve Hel'in bileğini hafifçe hareket ettirmesiyle kapı açıldı ve taze hava zindan tünellerine doldu. Dışarıda bilinmeyen bir grup muhafız bekliyordu ve kral ile kuzenini görünce başlarını eğdiler. Hel ve kralın eski nişanlısı *Layala'nın* aynı odada kaldığına dair kale personelinin dedikodularının ne olacağını hala merak ediyordu.

Hel, ilişkilerini kimseden saklamayacaktı, hele ki köylülerden ve *Palenor Scroll'un* dedikodu köşelerinden hiç saklamayacaktı. Gerçi bu sorunu aylar önce, yazarın ellerini ve dilini keserek halletmişti. Başka kimsenin karısı hakkında yazmaya cesaret edeceğini sanmıyordu. Ve eğer elfler onun Kara Büyücü olduğunu anlarsa, en azından biraz saygı gösterirlerdi. Kralının gölgesinde kalmaktan hoşlanmıyordu.

"Katana buraya nasıl geldiğini söyledi mi?" diye sordu Hel.

Thane başını salladı. "Hatırlamıyor. Valeen'e bir şekilde yardım etmesi gerektiğini düşündüğünü söyledi, ama hepsi bu."

"O, ilkel Atlanta ile evliydi. Hayatta olduğunu öğrenirse onu aramaya gelebilir ve içgüdülerim doğruysa, ki her zaman doğrudur, sorun çıkaracaktır. Şimdiye kadar onu sormuş olmalıydı; kahretsin, gelmemişse ona gitmek isteyecekti. Öldüğünde geri döndüğünde ilk görmek istediğin kişi sevgilindir."

"Belki onu sevmiyordur."

"Öğren." Hel parmağını çenesine vurdu. "Acaba neler yapabilir? Bizim için bir kazanç mı, yoksa bir yük mü olacak?"

"Herkes senin kullanabileceğin satranç tahtasındaki piyon değil."

"Hayır, şövalyeler, fil, kale, kral ve kraliçeler de var, bir de onları hareket ettiren el var. Leif, Piper, hatta Presco bile piyonlar, sen ve ben ise eliz."

Thane güldü. "Peki Valeen?"

"Omzumdaki melek. Tahtayı silip temizlememi engelleyen tek şey. Çünkü sadece ben olsaydım, ordumu alıp Runevale'deki tüm şehirleri yakıp yıkdım, solgunların sayısının artmasını ve sokakların kanla dolmasını izlerdim."

Thane'in koyu yeşil gözleri ona baktı, şaşkınlık ya da hayal kırıklığı yoktu. Hel'in tuhaflıklarına çok alışmıştı. "Binlerce masum insanı öldürürsün ve sonunda biri sana ulaşır. Seni tehdit olarak gören sadece konsey olmaz. Tüm tanrılar ve tanrıçalar da öyle görür."

Hel omzunu kaldırdı. "*Sadece* ben olsaydım dedim. Şimdi bunu yapamam. Onun hayatı da çok tehlikede ve benim yaşamak için bir nedenim var. Yeniden doğup her şeyi unutmak için tekrar ölmeyeceğim."

"Sence orduları gelene kadar ne kadar zamanımız var? Aylar değil, haftalar sanırım. Kuvvetlerini toplamaları zaman alacak, ama bunu bekliyorlardı."

Hel dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi. Bu soru son iki gündür onu uykusuz bırakmıştı. "Ben de." Bu savaşı ve konseyin düşüşünü izlemeyi sabırsızlıkla bekliyordu.

Kale çevresindeki yollar hiç olmadığı kadar çok askerle korunuyordu. Muhafızların sayısı üç katına çıkarılmıştı, Hel'in buradaki koruyucularının sayısı da öyle. Soluk tenliler Boşluk'ta hapsolmuş olduğundan, elf ordusu dağınık halde değil, şehir surlarını korumakla meşguldü.

Yaklaşıtlarında kale kapıları içe doğru çekildi. Thane içeri girerken sessizdi ve sonra antredeki avizenin altında durdu. Sesi alçaktı: "Ve senin planın, lanetli ordunu bize karşı sayıca elli kat üstün bir güce karşı savaşmaya göndermek mi? Onları konsey güçlerinin yanında *bize* saldırmayacak kadar kontrol edebilecek misin?"

Hel, muhafızlardan birine sert bir bakış attı ve o da hemen ön kapıları kapattı, onu ve Thane'i yalnız bıraktı. Soluk tenliler arasında istisnalar vardı

, ama çoğunluğu onun emirlerine uyuyordu. Hel'in bile açıklayamadığı bir şekilde ona çekiliyorlardı. "Tabii ki onları kontrol edeceğim. Planım da bu, ama sen bu savaşa ne katacaksın? Kuzgunların yetmez. Ejderhalara ihtiyacımız var."

Thane içini çekti ve elini saçlarının üstünden geçirdi. Yavaşça başını salladı ve yüzü hayal kırıklığıyla buruştu. "Kral Zale hala Ryvengaard'ın ejderha kralıysa, ki bu pek olası değil, onu tekrar konseye karşı benimle savaşmaya ikna etmek neredeyse imkansız olur. O savaşta halkının yarısından fazlasını kaybetti ve sonra ben esir alındım ve bir daha haberim olmadı. Hala hayattaysa, muhtemelen benden nefret ediyordur."

"Neyse ki kuzeyde o zamanları hatırlamayan bir ejderha ordusu var, çünkü onlar orada değillerdi, ve duyduğuma göre prenslerinin kalbini çalmış güzel bir kızıl saçlı asker var."

"Senin lanetin yüzünden bizimle savaşmayacaklar. Enfekte olmaktan korkuyorlar. Biz ve senin solgun adamların var."

Thane'i geride bırakarak geniş merdivenlerden yukarı çıktı. "Eskiden bu kadar kolay pes etmezdi. Bildiğim diplomatik zekanı ve çekiciliğini kullan. O yakışıklı suratını da." Omzunun üzerinden ona gülümsedi. "Bunu yapmamı gerçekten istemiyorsun, çünkü önce kralı öldüreceğim, sonra da kraliyet ailesinin tüm üyelerini öldüreceğim, ta ki varislerden biri savaşmayı kabul edip tacını başına takana kadar."

Bölüm 9

KATANA

Katana'nın alnı terle kaplıydı ve saçları nemlenmişti. Nefes nefese, göğsünü tutarak yatağın kenarına bacaklarını salladı. Başka bir korkunç rüya kalbini hızla çarptırdı. Güneş penceresinden içeri girmesine rağmen, o görüntüyü hala kafasından atamıyordu. İki gündür aynı kabusu görüyordu. Katana dizlerinin üzerinde, vücudundan akan kanı durdurmak istercesine avuçlarını yarasına bastırıyordu. Beyaz ipek elbisesini kanla lekeliyordu. Boğazı kuruyana kadar çığlık atıyordu. Synick köşede durmuş gülüyordu. Atlanta, onun acı çekmesini izlerken koltuğunda oturmuş, içkisini yudumluyordu. Atlanta, ona yardım etmesi için ağlarken, hiçbir duygu göstermiyor, kıpırdamıyordu. Bu, zihninin geçmişini yeniden yaşatmasıydı; tek fark, Atlanta onun öldüğü sırada orada olmamıştı.

Yalnız kalmıştı. Synick onu yalnız başına ölmeye terk etmişti.

Nefes almaya çalışan Katana, balkon kapılarına koştu ve temiz hava almak için kapıları açtı. Ona binlerce yıldır kayıp olduğunu söylemişlerdi, ama bu bir yalan gibi geliyordu. Ona göre, sanki kendi kanının içinde yatarak uykuya dalmış ve Valeen'in topraklarının ortasında şaşkın bir şekilde uyandığını hissediyordu. Zamanın boşluğunu belirsiz bir şekilde hissediyordu ve parlak bir portaldan geçmesi için çağrıldığını hatırlıyordu. Bu daha çok bir his gibiydi.

Ama öldüğü geceyi çok net hatırlıyordu ve avuçlarındaki yapışkan kanı, Synick'e yardım etmesi için yalvarışlarını, ona neden bunu yaptığını sorduğunu yeniden yaşamak zorunda kalmıştı. Onlar ilkel varlıklardı.

Başından beri birlikteydiler... O onun arkadaşı olmalıydı, onu korumalıydı, ona zarar vermemeliydi.

Onu en çok rahatsız eden şey buydu: Neden? Neden ona bunu yapmıştı? Böyle bir silahı nereden bulmuştu? Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı.

Boğazında garip bir his yükseldi, sanki bir şey çıkacakmış gibi, elini ağzına kapattı ve balkonun kenarına eğildi. Ölümlüler buna mide bulantısı mı diyordu? Burnundan derin nefesler alarak, temiz ve serin havayı ciğerlerine çekince, o his yavaş yavaş azaldı. Aşağıdan bir grup muhafız geçti, o da eğildi.

Nefes al, nefes al.

Synick'in zindana kapatıldığını söylemişlerdi. Ona ulaşamazdı. Bunu defalarca söylemişti ama işe yaramamıştı. Onun da bağlandığını bilmek bile, çok yüksek bir ses onu irkilmeye yetiyordu. Titrek bir mumun gölgesi bile paniğe neden oluyordu.

En kötüsü, eskisinden daha savunmasızdı. Kemiklerinin iliğinde bir zayıflık hissediyordu. Ölümsüz bir beden merdiven çıkmaktan yorulmaz, uykusuzluktan bitkin düşmezdi. Bir tanrıça uyuyordu, ama uyumasa da zayıflamazdı. Bu daha çok zihni temizlemek içindi, bedeni dinlendirmek için değil. Elleri hâlâ titriyordu, nedenini bilmiyordu. Midesi ağrıyordu ve garip bir gurultu çıkarıyordu, tamamen yeni bir his.

Bir zamanlar, hayatta kalmak için değil, zevk için yemek yiyordu. Tamamen yabancı bir yerde, tanıdığı tek kişi günlerdir uyuyordu ve o da bu işaretleri görmezden geldi. Ölümlü olmadığını iddia etmek istiyordu. Ölümlüler yemek ve suya ihtiyaç duyar, ama o geldiğinden beri pek bir şey yememişti. Belki de bilinçaltında, kendine bir test olarak yemek yememişti, bu garip ve kırılğan bedende olmadığını, zayıflığının geçeceğini ve gücünün geri geleceğini kanıtlamaya çalışıyordu.

Kendisine verilen yatak odasına geri döndü, bir çekmeceyi açtı ve gümüş bir mektup açacağı buldu. Sapını sıkıca tutup, ucunu avucunun içine sapladı. Acı koluna kadar yayıldı. Kan damlaları belirdi ve yarasının kapanmasını bekledi. Böylesine ince bir şeyle etini delmemesi gerekirdi ve yara anında kapanmalıydı, ama kırmızı bir iz cildinde kayarak yere damladı.

Bu bir kabus muydu? Her şey yanıltı.

Gerçekten bu dünyaya geri dönmüş müydü? Yoksa hepsini rüyada mı görmüştü?

Valeen... Onu bulmalıydı. Kız kardeşini bulursa, bunun gerçek olduğunu anlayacaktı. Panik, korkunç elleriyle göğsünü sıktı ve odadan fırlayarak koridora koştu, çıplak ayakları soğuk taşlara çarpıyordu. Duvarlardaki yabancıların portreleri bulanık bir şekilde önünden geçti. Burada hiçbir şey tanıdık gelmiyordu. Ne kokular, ne insanlar. Kuşların sesleri bile farklıydı. Martılar yoktu. Güneş o kadar yoğun değildi.

Onu sakinleştiren, siyah kuma vuran okyanus dalgaları neredeydi? Evi, deniz havasının cildini nemlendirdiği ve tuzun dudaklarında kaldığı kayalıkların üzerindeydi.

Bir köşeyi dönünce birine çarptı. Düşmeden önce dengede kalmak için kollarını savurdu.

Güçlü eller onu belinden yakaladı ve dengede tuttu. Çenesini kaldırdı ve tanıdık zümrüt yeşili gözlerin kendisine baktığını gördü. Uzun siyah saçları, yakışıklı ama şaşkın bir yüzü çerçeveliyordu.

Titreyerek, onun pürüzsüz yanağına dokundu. Cildi yumuşak ve sıcaktı. Dolgun dudaklarından yumuşak bir nefes çıktı. Koyu kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

Onu tanıyordu ama... "Sen gerçek misin?" diye fısıldadı.

Ağzının köşesi hafifçe kıvrıldı. "Evet, ben gerçeğim."

Yavaşça elini göğsüne indirdi ve avucunu kalbinin üzerine bastırdı. Orada düzenli bir *thud, thud, thud*, thud sesi duyuluyordu. Eğer bu bir rüya olsaydı, bu kadar güçlü bir kalp atışı duyamazdı.

"Yaralandın mı? Bir şey mi oldu?" Derin sesi, kadının içini titretti. Sesi gerçek gibiydi, gerçek gibi hissediyordu. Sanki bulanık endişesi bir anda dağıldı, tüm duyuları keskinleşti.

Yine hayatta olduğunu hissetti.

Burası Adalon'un diyarı, elflerin vatanıydı ve o, elflerin Yüksek Kralı Thane olarak da bilinen savaş tanrısının önünde duruyordu.

Elini göğsünden çekip avucunu çevirdiğinde, kendi kendine açtığı yaranın kanaması durmuş, ama hala acıyor ve parlak kırmızı renkteydi. Yarayı gizlemeye fırsat bulamadan, adam bileğini tutup parmaklarını açtı. "Bu nasıl oldu?"

"Ben... ben yaptım."

"Neden kendine zarar verdin?"

Kısa, ince bir gecelik giydiğini hatırlayarak aşağı baktı. Kendi elini neden bıçakladığını itiraf edemeyecek kadar utanmıştı ve gerçekliği sorgulayarak koridorlarda koşuşturuyordu.

koridorlarda koşuşturup gerçeklikten şüphe duyuyordu. "Valeen'i arıyorum."

"Burada ama oturmak ister misin?" Adam onu daha yakından inceleyerek kaşlarını çatı. "Su getireyim mi?"

Ağzı kurumuştı ve susuzluktan boğazı ağrıyordu. "Hayır, ben iyiyim. Ben... kabus gördüm ve şimdi çok saçma geliyor."

Onun elinden çekildi ve koridordan konuk odasına doğru geri dönmeye başladı, boynuna sıcaklık yayılıyordu. Biri yatağın yanındaki masaya bir sürahi su ve bir tepsi atıştırma bırakmıştı ve Thane'e yük olmak istemediği için onları yemeyi tercih etti. Elbette onun daha önemli işleri vardı.

"Katana, bekle." Birkaç gün önce buraya geldiklerinden beri onunla ya da başka kimseyle pek etkileşime girmemişti. "Anlat bana."

"Önemli bir şey değil."

"Bana gerçek olup olmadığımı sordun... Bence önemsiz bir şey değil."

Derin bir nefes aldı ve yavaşça durdu. Utanç boğazına kadar yükseldi. Aklını kaçırdığını mı düşünecekti? İtiraf ederken gözlerine bakmadı. "Synick'in beni öldürdüğü rüyayı sürekli görüyorum ve sonra belki de tüm bunların bir rüya olduğunu ve başka birine görünmem gerektiğini düşündüm. Görmem gerekiyordu..."

"Sen Palenor'dasın. Bu gerçek."

"Artık biliyorum."

"Seni daha önce kontrol etmeliydim. Valeen'i kontrol etmek dışında odandan çıkmadığın için yalnız kalmak istediğini düşündüm." Elini ona doğru uzattı ama sonra parmaklarını kıvırdı ve kolunu yanına indirdi.

Herkesten uzak olmak, muhtemelen onun bu şekilde hissetmesinin sebebiydi. "Özür dilemene gerek yok."

"O burada olduğu için mi? Onu başka bir yere götürebiliriz, ama sana söz veriyorum, çok iyi korunuyor. Sana zarar vermez."

Atlanta ona boş yere sızlanmayı kesmesini söylerdi, ama Thane, sırf kabus gördüğü için Synick'i başka bir yere götürmeyi teklif etti.

"Ne yaptığını bildiğine güveniyorum."

Yüzü yumuşadı. "Seni Valeen'in yanındaki odaya taşısam yardımcı olur mu? Orası benim eski odam. Ona yakın olabilirsin."

Katana'nın bacakları, paniğin etkisi geçince güçsüzleşti. Daha önce hiç böyle hissetmemişti ve kendini tutmak için duvara uzandı. "

Odanı sana vermeni isteyemem."

"Zaten vazgeçtim. Artık kimse orada yatmıyor."

"Neden vazgeçtin?"

Başını hafifçe yana eğdi. "Çünkü Valeen ve Hel hemen yan odada."

Valeen ile olan ilişkisinin ayrıntılarını henüz öğrenmemişti. Tek bildiği, onun eski sevgilisi olduğu idi. Son iki günün çoğunu odasında Valeen'in uyanmasını bekleyerek geçirmişti. "Teşekkür ederim. Düşüneceğim." Kız kardeşi ile tamamen farklı bir kanattaydı ve bu kale çok büyüktü, içinde kaybolmak çok kolaydı.

"Biraz solgun görünüyorsun. Yemek yedin mi?"

"Oh, şey, birkaç gün önce bir elma yedim. Sanırım." Etrafındaki koridor dönmeye başladı ve gözlerini kapatarak başını soğuk duvara yasladı. Sıcak parmaklar bileğini kavradı.

"Berbat bir ev sahibiyim. Sana bir şeyler yiyelim."

Kolunu onun koluna doladı ve istediğinden daha fazla ona yaslandı. Yemek salonunda Thane ona bir sandalye çekti ve masanın başına oturdu. Elinde gümüş bir tepsi olan bir erkek hizmetçi yan kapıdan içeri girdi. Ardından bir başkası geldi ve kadife mavi perdeleri açarak güneş ışığının ve yemyeşil şato bahçesinin muhteşem manzarasının içeri girmesini sağladı.

Uşak masaya yaklaştı ve bakışları kadının geceliğine takıldı. İnce askılar, onun alışık olduğundan daha fazla ten gösteriyordu. Yüzünde şaşkınlığı belli olmuyordu ama hiçbir şey söylemeden tepsiyi kadının ve Thane'in arasına koydu. Kapağı kaldırdı ve eğilerek selam verdi.

"Teşekkürler, Cassius," dedi Thane.

"Rica ederim, efendim." O ve diğer hizmetçi odadan çıkmadan önce kadına bir kez daha sorgulayıcı bir bakış attı.

Katana gülümsedi. Bir kral ve bir tanrı için hizmetkarlara teşekkür edecek kadar alçakgönüllü olmak iyi bir özellikti. Onun konumunda tanıdığı çoğu kişi, hizmetkarların varlığını, bir işi yapamadıkları sürece fark etmezdi bile.

Meyve, fındık ve peynirlerin yayıldığı masa ağzını sulandırdı. Krem rengi masa örtüsünün kenarıyla oynayarak onun ilk yemeye başlamasını bekledi. Aç olsa bile, onun misafiri olduğu için bu davranış uygun olurdu.

Gümüş tepsiyi ona doğru itti. "Hepsi senin. Ben yedim."

Bir üzüm tanesini ağzına attı ve tatlılığı dilinde patladığında içini çekti. Bu vücutta daha sulu ve daha lezzetli, en azından daha doyurucu geliyordu. Belki de bunu bir zevk olarak değil, ihtiyacı olduğu için yediği içindi. Karnı dolduğunu hissettiğinde tepsinin yarısından fazlasını yemişti ve son kalanları suyla yıkadı.

Thane sessizce onu izlemişti ve sonunda başını kaldırıp küçük bir gülümsemeyle karşılaştı. Bir peçete alıp ağzının kenarlarını sildi ve daha dik oturdu. "Görgü kurallarını unuttum galiba, Thane. Sabahın nasıl geçti? Yeni bir şey var mı?"

"Açsın. Terbiyen için endişelenmene gerek yok." Parmaklarıyla masanın üstüne vurdu. "Son birkaç günde olanları düşünürsek, sakın geçti. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum."

"O, o. Hepinizin konuşma şekli, aşağılık ölümlülerin konuşma şekli gibi ve Runevale'nin göksel dili yerine Murilian dilini kullanıyorsunuz. Ben yokken çok şey mi değişti?"

Kaşları hafifçe kalktı. "Sen hayattayken dilin bile değişeceğini düşünmemiştim. Kısaltmalarla konuşuyoruz ve Murilian, Adalon'un ana dili, ama ben göksel dili de biliyorum." Öne eğildi, masanın üzerinden uzanıp elini çevirdi, avucunu yukarı bakacak şekilde tuttu. "Sen ölümlüsün, değil mi? Bu yüzden bunu yaptın... görmek için."

O uzaklaştı ve elini göğsüne bastırdı. "Emin olmak zorundaydım. Açlık ağrıları da yeni bir şey. Sanki midem kendini yiyip bitirmeye çalışıyor ve vücudum titriyor gibi hissettim." Doymuş olmasına rağmen bir parça peynir aldı ve yedi.

"Günde en az iki kez yemek yemeli ve bol su içmelisin."

Dalgın dalgın başını salladı. "Valeen için endişeleniyorum. Bir elf için bu kadar çok uyumak normal mi?"

"Hayır." Thane gümüş bir kadeh aldı ve bir yudum içti. "Yorgun düşmüş olmalı. Ama Hel, ben sana rastlamadan önce uyanık olduğunu ve üstünü değiştiriyor olduğunu söyledi."

"Tüm Anneler'e şükürler olsun." İpek geceliğinin üzerinden elini geçirdi. "Benim de yapmam gereken tam olarak bu. Gördüğüm kadarıyla, kısa ve ince gecelikler Palenor'daki hanımlar arasında moda değil."

O gülümsedi. "Tam olarak öyle değil."

"Sen rahatsız görünmüyorsun, ama sanırım hizmetçin benim alçakgönüllülüğümden şaşırđı."

"Bence onun şaşkınlığı, alçakgönüllülüğün eksikliğinden çok, senin gecelik giymiş olman ve birlikte kahvaltı yapıyor olmamızdan kaynaklanıyordu."

"Aman Tanrım, sanki geceyi birlikte geçirmişiz gibi görünüyor." Kıkırdadı ve kahkahası patlamadan önce ağzını kapattı. "Bunu düşünmemiştim." Ama bir düşünce aklına geldi ve nefesini tuttu. "Karınız yok, değil mi? Eğer dedikodular başlarsa ve karınız incinirse çok kötü hissederim. Asla böyle bir şey yapmam."

O, sırtını sandalyeye yaslayarak oturdu. "Hayır."

"Nişanlı mısın?"

"Artık yok. Birkaç aydır tamamen bekarsın."

Katana rahatlayarak saçlarını kulaklarının arkasına attı. Son iki gündür odasında saklanmak yerine, kalede dolaşıp dedikoduları öğrenmek için daha fazla zaman harcamalıydı. Ama Valeen'in eski sevgilisi olduğunu ve Layala adında bir kadının yakın zamanda geri döndüğüne dair söylentiler olduğunu söylemişti. "Valeen senin nişanlımdı."

"O zaman adı Layala'ydı, ama evet."

"Doğru, Runevale'de ağacın altında söylemiştin. Yakın zamanda olduğunu sanmıştım ama ikiniz de öyle dememiştiniz. O zaman Hel'le birlikte onu görmek zor olmalı. Üzüldüm." Sevdığı kişinin başka biriyle birlikte olduğunu görmek nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordu. Kocasđ Atlanta, evlendikten sonra birkaç eş ve cariyeye almıştı. Bir tanrının tek bir kişiye sadık kalması nadir bir durumdu, ama kabul edilse bile acısı daha az olmuyordu. Kendini onun zevki için kullanılan bir beden, çocuk doğurmak için sırayla kullanılan kadınlardan biri gibi hissediyordu. İlk karısı ve bir ilkel tanrıça olarak, diğer kadınların yaşamadığı kendi evi vardı, ama bu, onun başka biriyle olduğu geceleri daha az acı verici hale getirmiyordu. Bu, ona bir şey söylediğinde, onun elinin acısını da dindirmiyordu.

Thane dudaklarını sıkıştırdı ve sadece omzunu kaldırdı. "Bitti. Söyleyecek başka bir şey yok." Başını pencereden dışarıya çevirirken yeşil gözleri nemle parladı. Kalbi çöktü. Yüzüne kazınan üzüntüyü ve bu tepkiyi çok iyi biliyordu. Partilere gittiğinde Atlanta'yı başka biriyle gördüğünde birçok kez aynısını yaşamıştı.

"Ve personel, onun gerçekte kim olduğunu ya da onun kim olduğunu bilmedikleri için, onunla birlikte olduğu hakkında dedikodu yapıyordur herhalde?" Bu onun için bir kabustu. Eski nişanlısı, kendi evinde başka biriyle birlikteydi. Onlar, onun önceki hayatında Hel ile evli olduğunu bilmiyorlardı. Onlar buradaki elflerdi.

"Kimse benim yanımda spekülasyonlarını söylemeye cesaret edemedi. Nişanımız aylar önce kamuoyuna duyurulmuştu ama şimdi insanlar nedenini bilecekler, onun yüzünden. Hizmetkarlar çok az sayıda olsa da, burayı idare etmek için yardıma ihtiyacım var ve tüm hizmetkarları kovarsam çok fazla soru sorulur."

Hizmetçilerin kapısı gıcırdayarak açıldı ve beyaz önlüklü siyah elbiseli bir hizmetçi içeri girdi. Katana onu bir kez görmüştü, koridorda başka bir hizmetçiye Thane'in kuzeninin Layala ile aynı yatakta yattığına ve bunun ne kadar skandal olduğuna dair fısıldaşıyordu. Diğerleri bunun doğru olup olmadığını sorguluyordu.

Kendi hizmetçilerinin Atlanta'nın son ilişkisini ve çiftin ne kadar *gürültülü* seviştiğini fısıldadıklarını hatırladı. Yanakları kızardı ve Katana sandalyeyi geriye ittiğinde sandalyenin ayakları yere sürtündü. Sonuçlarını düşünmeden, Thane'in kucağına atladı ve kollarını boynuna doladı.

Onun büyük elleri belini kavradı ve kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Eğilerek fısıldadı, "Eh, onlara dedikodu yapacak başka bir şey veririm."

Thane'in sert duruşu gevşedi ve sarışın saçlarını kulağının arkasına iterek oynadı. "Sadece hoşuma giden sorunlar." Dokunuşu gıdıkladı ve omurgasında bir karıncalanma hissetti. Hizmetçi masaya yarı yolda durmuş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Bizi yalnız bırak," dedi Thane, gözlerini ondan ayırmadan. Hizmetçi hızla emrine uydu.

Katana gülümsedi. "Sence diğerlerine Yüksek Kral'ın yemek salonunda yeni, az giyinmiş bir hanımefendiyle oturduğunu söyleyecek mi?"

"Kesinlikle."

"Umarım bu seni rahatsız etmez."

Adam alçak bir kahkaha attı. "Aslında günümü sen yaptın galiba. Hel ve Val'i çok seviyorum ve birlikte olmalarının doğru olduğunu biliyorum... Ama onlar yokken hayatım daha kolaydı. Layala doğduğundan beri benim nişanlımdı."

"Sanırım bu senin babanın ayarlamasıydı." "Evet."

"Peki ya kendi seçimin olduğunu ve bu ilişkinin ikinizin de yararına olmadığını söylersen?" Katana, koltuğun kol dayanağının kenarından sarkan ayaklarını yavaşça salladı. "Her zaman gerçeği söyleyebilirsin."

"Onun yeniden doğmuş bir tanrıça olduğunu ve benim bir zamanlar Runevale'in tanrısı olduğumu mu? Tanrılar burada uzun zaman önce unutuldu. Elfler bunu duymaya hazır değil."

"Konsey yakında savaş başlatacak ve onlara hazırlıklı olmaktan başka seçenek kalmayacak."

Yarı gülümsedi ve uzun bir nefes vererek gözlerini kapattı. Sanki omuzlarında dünyanın yükü varmış gibi görünüyordu. Halkının hayatı tehlikedeyken, kaledeki hizmetkarların dedikoduları hakkında endişelenmemeliydi.

"Buna inanmayacaklar," diye fısıldadı.

Kapı aniden açıldı ve güzel bir elf kız odaya süzüldü. Topukları hafifçe yere vururken, gösterişli kırmızı elbisesi arkasında uzun bir kuyruk oluşturuyordu. Kahverengi bukleler sırtından abartılı bir şekilde dökülüyordu. Masaya yarı yolda durdu, ellerini önünde birleştirdi ve Katana'ya sert bir bakış attı. "Thane, bu fahişe kim?"

Katana'nın beline doladığı ellerini çekmeden sandalyeye yaslanarak iç geçirdi. "Merhaba, anne."

Bölüm 10

THANE

Thane, Katana'yı tutarak ikisini de ayağa kaldırdı. Önce hizmetkarların dedikoduları, şimdi de bu. Eğer görevleri ve onu öldürmek isteyen güçlü insanlar olmasaydı, Phantom'u alıp uzun bir gezintiye çıkarır ve haftalarca dönmezdi.

Annesi Kraliçe Orlandia, Valeen ve Hel Ryvengaard'a gittikten birkaç hafta sonra Brightheart'taki malikanelerinden geri dönmüştü. Annesi birçok soru sordu ve o da elinden geldiğince cevapladı. Annesi, Hel'in Kara Büyücü olduğunu ve Layala'nın onunla birlikte çekip gittiğini hiç tereddüt etmeden kabul etti. Bir keresinde, annesinin Tenebris'in uzun zaman önce Valeen konusunda Hel ile bir anlaşma yaptığını bildiğinden şüphelenmişti, ama bu şüpheyi doğruladı. Annesi başından beri biliyordu ve onların gitmesine çok sevinmişti. Belki de Layala'yı hiç sevmemişti çünkü onu koruyordu, belki de Kara Büyücü geri döndüğünde işlerin iyi bitmeyeceğini biliyordu.

Son iki gündür annesinin şikayetlerini dinlemekten bıkmıştı. Thane, Piper ve Leif'in bu kadar çabuk dönmesine çok sevinmişti, ama Valeen, Hel ve ejderhaların burada olmasına sevinmemişti. Varlett ise döndüklerinden beri ortalarda görünmemişti. Annesi ne kadar nefret etse de, ona göz kulak olabilmeleri için yakınında kalması daha iyiydi.

"Günün tanrıçasını fahişe olarak nitelendirme, anne."

Orlandia yarım adım geri çekildi, yüzü ekşi bir ifadeye büründü. "Ne?"

"Duydun."

Yavaşça nefes verirken yanakları şişti. "Bunu bana intikam almak için yaptığını biliyorum. Tanrılar ve başka dünyalara açılan kapılarla ilgili tüm bu konuşmalar... Babamın seninle yaptığı anlaşma hakkında sana gerçeği söylemediğim için mi beni cezalandırıyorsun? Anlamıyorum neden..." Etrafına bakındı ve sesini alçaltarak devam etti. "O neden geri döndü? Bunu nasıl gizli tutacağız?"

"Hel benim kuzenim ve bunu herkes biliyor. Sen Brightheart'tayken bunu sır olarak sakladım."

"Senin kuzenin." Dudaklarını sıkıştırdı ve zaten kızarmış yanakları daha da kızardı. "Seni karnımda taşıdım. Seni doğurdum. Seni kollarımda tuttum ve büyümeni izledim, ama sen bana savaş tanrısı olduğuna inanmamı mı istiyorsun? Senin özel olduğunu biliyorum, her zaman öylesin, ama Layala yeniden doğmuş bir tanrıça ve sana yapışan bu kız... Bu çok fazla, canım. Bu..."

"Başka nasıl açıklayabilirim bilmiyorum," diye tersledi. Aynı konuşmayı tekrarlamak ve onun sanki akılını kaybetmiş gibi davranması artık canını sıkıyordu. Thane kolunu Katana'ya uzattı. Katana ellerini onun dirseğine doladı ve kapıya doğru yürüdüler. "Kuzeye gitmeliyim."

Annesi onları koridora kadar takip etti ve diğer tarafına yetiştı. "Neden?"

"Bir ittifak sağlamak için ejderhalarla buluşmam gerek. Savaş geliyor, anne."

"Yüzlerce yıldır savaş halindeyiz. Bunun nesi farklı? Yaratıcıyı yatıştırmak için bir parti ya da dans düzenlemeliyiz."

Elfler için hiçbir zaman yardım eli uzatmamış olan Yaradan'ı memnun etmek için dans etmek artık saçma geliyordu. Bu dünyanın yaratıcısı onu uzun zaman önce terk etmişti ve Tüm Anneler elflerin büyüsünü ellerinden almıştı.

Katana sessizce yürüdü, sıcak parmakları onun cildine yapışmıştı, ama gülmemek için dudaklarını sıkı sıkı kapattı.

"Parti yok. Bu kalede gereksiz kimse yok. Anladın mı?"

"Tamam," diye homurdandı. "Şimdi bu kızla mı yatıyorsun? Layala'ya, pardon Valeen'e ne diyeceğiz? Nişanı bozdun, şimdi başka biriyle geri dönüyor..."

"Hayır, onunla yatmıyorum. Katana, Valeen'in kız kardeşi ve bir arkadaşım." Ve birkaç flört ve onun ne kadar yıkıcı güzellikte olmasına rağmen, durum

öyle kalacaktı. İntikamcı bir kocası olan başka bir tanrıçaya bağlanıp, o başka bir erkeği seçtiğinde hayatının bir kez daha paramparça olmasına izin vermeyecekti.

Orlandia alaycı bir şekilde güldü. "Kız *kardeşi* mi? Tanrım, aklını mı kaçırdın? Bu kız burada kalamaz, diğer ikisi de kalamaz."

"Ben *kız* değilim. Bu, benim çocuktan biraz daha büyük olduğumu ima eder." Katana, Orlandia'ya gülümsedi. "Öyle görünmeyebilirim, ama senden çok daha yaşlıyım. Zamanın varlığından önce yaratıldım. Valeen'e kendisi hakkında ne söylenmesini istediğini sen sor. Gece tanrıçasının gazabına uğramak istemezsin, Kraliçe Anne, yoksa bu yaptığın son şey olabilir."

"Anne, lütfen," dedi Thane yumuşak bir sesle ve elini tuttu. "Bir kez olsun nazik olmaya çalış. Valeen'e, Katana'ya, değer verdiğim tüm insanlara nazik ol. Bunun garip olduğunu biliyorum ama gerekli. Her zaman seninle ilgili değil. Benim için."

Ağzının köşeleri aşağı doğru kıvrıldı ve içini çekti. "Senin için en iyisini yapıyorum. Tekrar incinmeni istemiyorum."

"Ben iyiyim."

"İyi değildin."

"Şimdi iyiyim."

"Tamam." Ellerini havaya kaldırdı. "Seni seviyorum ve senin için en iyisini istiyorum, hepsi bu. Senin işine karışmayacağım."

Ona gülümsedi. Onun başının belası olsa da, onu seviyordu. "Teşekkür ederim."

KATANA, omuzlarında altın zincirli ve belinde uyumlu bir kemer bulunan kraliyet mavisi bir elbiseyle odasından çıktı. Renk, parlak saçlarına ve sıcak tenine çok yakışıyordu. V yakalı elbise, mütevazı ama aynı zamanda baştan çıkarıcı bir dekolte ortaya çıkararak, onun zihnini birkaç gün öncesine, örümceği almak için elbisesinin bağcıklarını çözdüğü ana götürdü. Çenesini sıktı ve gömleğinin yakasını çekiştirdi. *Bugün içerisi sıcak mıydı?* "Bu renk sana yakışmış, yani, demek istediğim, çok... güzel görünüyorsun." Kısa ipek geceliklerden bu kadar gösterişli kıyafetlere kadar giydiği her şey ona yakışıyordu, ama o bunun ötesinde bir şey düşünmeye izin vermiyordu. O güzeldi, ama onun güzel bulduğu birçok kadın vardı.

Kız gülümsedi. "Teşekkür ederim. Belki artık fahişe sanılmam."

"Onun için üzgünüm. Annem zor biridir ve çok sahiplenicidir."

"Anladım. Sanırım kız kardeşimi pek sevmiyor."

Adam başını hafifçe eğdi. "Onlar hep çatışmışlardır. Özellikle de kız kardeşim Talon'u boynuna attığı yıldız bıçakla neredeyse öldürdükten sonra."

Katana birkaç kez gözlerini kırptı. "O... ne?"

"Uzun hikaye." Tekrar anlatmak istemediği bir hikaye.

"Tamam," dedi Katana yavaşça. "Anladığım kadarıyla bir sebebi vardı?" "Onun gözünde haklı bir sebebi."

"Ama seninkinde yok mu?"

"Bilmiyorum. Teyzesini kurtarmak için yaptığı bir hareketti. Valeen'in birçok farklı yüzü var. Ben ise olayları daha çok siyah ve beyaz olarak görüyorum. Doğru ve yanlış." Bir beyefendi olarak kolunu uzattı ve Valeen'e doğru koridorlardan geçtiler.

"Eskiden böyle değildi. Bu benim kalbimi acıtıyor."

"Bazen hayat insanı değiştirir." Omzunu kaldırdı. "Ona hiçbir şey için suçlamıyorum... olanlardan sonra."

Kadın derin bir nefes aldı. "Keşke onun yanında olabilseydim." "O da o gece senin yanında olabilmeyi diledi." Katana ona üzüntüyle baktı.

"Biliyorum."

"Güvenlik nedeniyle bilmem gereken bir soru var," dedi Thane dedi.

"Bu benimle bir ilgisi var mı?"

"Evet. Atlanta portalların açık olduğunu ve bir şekilde senin burada olduğunu öğrenirse burada olduğunu öğrenirse, Palenor'a gelir mi ve gelirse ne yapmamızı istersin?"

Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve kolunu daha da sıkı tuttu. "O gelecek. Sen ne yapmalısın diye sorarsan... Hiçbirinizin zarar görmesini istemiyorum. Onunla konuşacağım."

"Neden onu görmeye gitmek istemediğini sorabilir miyim? Kocan olmasına rağmen onu sevmediğini tahmin edebiliyorum."

"Onu sevmiştim." Yutkundu. "Ve o da birçok kişiyi sevmişti."

Thane başını salladı. Gözlerinin etrafındaki kederli değişim, yanaklarında öfkeli bir sıcaklık uyandırdı. Bir tanrının birkaç sevgilisi olması olağandı.

Uzun ömürleri vardı ve aralarında mümkün olduğunca çok varis ve güçlü çocuk sahibi olmak için rekabet vardı.

“Yeni bir hayata başlamak istiyorum. Katana—Atlanta’nın ilk karısı—artık ben olmayacağım.”

"İlkel bir tanrıça olarak bile onun bir uzantısı gibi mi hissediyordun?"

"Birçok yönden evet. Birlikte sahip olduğumuz hiçbir şey gerçekten benimmiş gibi gelmedi. Hepsi onundu. Sarayım bile güneş değil, denizi örnek olarak yapılmıştı. Tamamen kontrolüm altında olan tek şey yatak odamdı."

Ne pislik herif. "Ayrı saraylarınız mı vardı?"

Genellikle dekorasyonla kadınlar ilgilenirdi. Burada bile Thane'in annesi Orlandia bu işi yönetiyordu. O genel havayı veya temayı onaylayabilirdi, ama özel bir isteği olmadığı sürece geri kalan her şeyi Orlandia yapardı.

“Onun gece gündüz farklı kadınlarla, bazen birden fazla kadınla ortalıkta dolaşmasını izleyemezdim. Çocuklarımı ortak kadın evinde değil, kendi evimde büyüttüm. Bu konuda taviz veremezdim.”

Günün tanrıçasını karısı olarak almıştı, bu yetmez miydi? "Ne kadar dinlersem, onun hoş bir misafir olmadığını o kadar çok düşünüyorum. Ondan boşanmak istemedin mi?" Bu yaygın bir şey değildi, ama Runevale'de yapılıyordu.

Sessizlik, merdivenlerden inerken ayakkabılarının taşlara hafifçe vurmasıyla doldu. "Bir keresinde istedim. Hoşuna gitmedi."

"Onun hoşuna gitmesi önemli değil ki, değil mi?"

Ondan garip bir enerji yayılıyordu. Sanki... korkmuş gibiydi. "Basitçe söylemek gerekirse, Atlanta gibi güçlü birinden 'hayır' cevabı aldıktan sonra boşanmak imkansız görünüyordu. O zamanlar bu konuda yapabileceğim pek bir şey yoktu. Ve Atlanta buraya gelmek isterse, onu kimse durduramazdı."

O, Hel ve Valeen'in yapabileceklerini hafife almıştı. Atlanta'nın gerçekten bir tehdit olduğuna karar vermesi için başka bir şeye gerek yoktu. Katana artık onlardan biriydi. Ve eski kocasıyla savaşmak zorunda kalırlarsa, savaşacaklardı. "Yani onu görmek istemiyorsun?"

"İdeal olarak, hayatta olduğumu öğrenmemesi daha iyi."

Valeen hemen önlerinde, fuayede duruyordu ve midesinde bir ağrı hissetti. Onu tekrar kendi şatosunda görmek, içinde garip duygular uyandırdı. Odasında konuştuklarından beri, onunla mümkün olduğunca tek başlarına kalmaktan kaçınmıştı. İlişkileri aylar önce bitmişti, ama o gece onun kararının kesinleştiği geceydi. İçinde dönen karışık duygular

alnında ter damlaları oluşmuştu. Heyecan, üzüntü ve endişe karışımı bir duygu. Ejderhanın sırtında giderken onunla dalga geçmesi, onu tekrar istemesine neden olmuştu. Arkadaş ya da sevgili, ikisi de olurdu. Artık her şeyi bildiği için, bundan yararlanamazdı. En azından, Savaş olduğu zamanlardaki gibi yakın arkadaş olmalarını istiyordu, ama onu bu kadar derinden sevdikten ve onun da aynı duyguları paylaştıktan sonra, eskisi gibi olamazdı.

Kız, ikisine de gülümsedi. "Günaydın." Birkaç hızlı adımla kız kardeşine sarıldı. "İki gün uyuduğum için çok üzgünüm. Seninle birlikte olmalıydım."

"Benim için endişelenme. Dinlenmen gerekiyordu, Val."

Valeen çenesini ona doğru eğdi ve şakacı bir şekilde koluna dokundu. "Merhaba, Thane."

"Valeen."

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Vay canına, selam olarak sadece ismimle yetiniyorum. Bir gülümseme bile yok."

"Günaydın."

"Bugün çok resmi davranıyorsun, Yüce Kral."

"Resmi olmaktan başka ne yapmalıyım, Valeen?" Nasıl davranması gerektiğini bile bilmiyordu. Ona ne kadar güzel görüldüğünü, burada olmasıyla kalbi parçalandığını söylemek, gitmesini ve sonra kalmasını istemek istiyordu. Kafası karışık.

Valeen kollarını kavuşturdu. "Harabeleri gördüğümde verdiğim tepki için özür dilerim. Duygularımı daha iyi kontrol etmeliydim. Synick konusunda haklıydın." Elini uzattı. "Seninle kavga etmek istemiyorum. Barışalım mı?"

Gülümsememeye çalışarak elini sıktı. Böyle hissetmesinin nedeni bu değildi ama özü için minnettardı. "House of Night'in başına gelenler için üzgünüm, ama geri almana yardım edeceğim. Ben de seninle kavga etmek istemiyorum."

"Arkadaş mıyız?" Valeen tatlı bir gülümsemeyle, "Her zaman."

"Kaleye gideceğimi sanıyordum ama gidemedim, bu yüzden Evalyn teyzemin yanına gitmeyi düşündüm. Hel'le burada kalmanın benim için ideal olmadığını biliyorum." Saçlarını kulaklarının arkasına itti.

Bu, hafif bir ifadeydi. Ama ona gitmesini isteyemezdi. Yavaşça nefes verdi. "Bak, Hel, sen ve ben bu kalede yaşarken,

sana suikastçılardan korumak için burada yaşayabiliyorsa, ben de yaşayabilirim ve bunu rastgele muhafızları öldürmeden ve herkese pislik gibi davranmadan yapacağım."

"İyi." Kaşlarını kaldırdı.

"Kalsan daha güvenli olur. Burası büyük bir kale ve orası senin odan. Artık yan odanda beni bulamayacaksın."

"Muhtemelen en iyisi budur." "*Kesinlikle* en iyisi."

Katana uzanıp kız kardeşinin elini tuttu. "Kahvaltı yaptın mı?" Konuyu değiştirmek hoşuna gitmişti.

"Henüz yemedim ama acıktım. Sen yedin mi?"

"Biz yedik ama ben seninle oturacağım. Konuşup güzel vakit geçirebiliriz." "Sadece ikiniz mi?" Valeen yaramaz bir gülümsemeyle sordu.

Katana, sanki aralarında gizli bir iletişim şekli varmış gibi gülümsedi. Bu ikisi birlikte bela demekti.

"Sadece biz. Ama eminim öğle yemeğinde ikimizin de eşlik etmesinden hoşlanır. Ya da belki başka bir ejderha gezintisi. Bu sefer aramıza kıvrılıp." Katana kıkırdadı ve şakacı bir şekilde koluna dokundu.

Valeen güldü. Eğer bunu şakaya çevirmek havadaki gerginliği azaltıyorsa, o zaman kabul edecekti.

"Bu artık bir şey mi olacak? Hel bunu duyana kadar bekle," diye mırıldandı Thane, aralarındaki garip durumdan çok bu şakacı sohbeti sevmesine rağmen.

"Sana kızmaz, değil mi Val?" Birden gergin göründü ve saçlarını karıştırmaya başladı. "Belki Thane'i artık kızdırmamalıyız. Hel sana sinirlenirse..."

Gözleri hafifçe kısıldı. "İkimizden sinirli olan varsa o da benimdir, ve eğer endişelendiğin buysa, o bana zarar vermez. Hel, herkesten çok insanları kızdırmayı sever."

"Aslında onu korumaya çok düşkündür," diye ekledi Thane, ama Hel'in yaptıkları hakkında söylentiler duymuş muydun yoksa başka bir nedeni mi vardı diye merak etti. Akli eski kocasına gitti. Belki de Atlanta'nın hayatta olduğunu bilmemesinin nedeni daha derindi.

Gözünün ucuyla, elinde bir mektup olan bir muhafız yaklaştı. "Affedersiniz, bayanlar." Katana ve Valeen'den birkaç adım uzaklaştı ve elini uzattı.

"Efendim, orman elflerinden bir mektup."

Arkasındaki yeşil mührü tanıdı ve mektubu açtı. Dikkatini vermemiş olduğu tek şey eski rakipleriydi. Calladira'nın yeni lorduyla henüz tanışmamıştı ve Lord Brunard'ı malikanesinde öldürdüğünden bu yana yarım yıl geçmişti. Casusları, yeni hükümdarın Lord Brunard'ın kuzeni olduğunu bildirmişti, ancak onun hakkında başka pek bir şey bilinmiyordu. Soluk tenliler özgürce dolaşırken, onlar kendilerini sıkı bir şekilde kilit altında tutmuşlardı. Hel, soluk tenliler ve ülkesini terörize eden bir iblis prensi ile meşgul olduğundan, orman elfleriyle uğraşacak zamanı olmamıştı.

Calladira'nın son gelişinde, sadece Hel bir oyun oynamıştı.

Yüce Kral Thane Athayel,
Calladira'nın yeni lordu Lord Maelus, uygun bir zamanda Dredwich Kalesi'nde Palenor Yüksek Kralı ile görüşmek istiyor.
Lütfen uygun bir tarih bildiriniz.
Lord Maelus

Adı tanıdık geliyordu ama neden hatırlayamıyordu. Mektupta görüşme talebinin nedeni hakkında hiçbir ayrıntı olmaması tuhaftı. Genellikle bir neden belirtirlerdi: ticaretin açılması veya daha sık olarak, toprak sınırları anlaşmazlıkları. Önceden izin alınmadan, topraklarında dolaşan Yüksek Elfler izinsiz giriş olarak kabul edilirdi. Ancak Kara Büyücü'nün uyanmasıyla zaman değişmişti ve muhtemelen bu özel sorunu görüşmek için gelmişti. Yeni lordları, onun artık Dredwich Kalesi'nde özgürce dolaştığını ve bir müttefik olduğunu öğrenirse bayılacaktı.

THANE mektubu Hel'in göğsüne ^{iti} ve tahtına oturdu. "Bu yine sen olmasın." Güneş, yüksek pencerelerden içeri süzülerek etrafı ruhani bir ışıkla kapladı, Hel'i bile daha az sinirli göstermişti. Siyah pelerinlerini gevşetmiş, ellerindeki hariç tüm rün dövmelerini örtmüştü, ancak şüphe çekmemek için genellikle parmaksız eldivenler giyiyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, personel arasında çok sevilen biri olmuştu. Erkekler onu nazik ve hatta komik bulurken, kadınlar yakışıklı yüzü ve gizemli havası hakkında fısıldaşıyordu.

Hel kaşlarını çattı ve mektubu inceledi. "Aynı şeyi iki kez yapmam. Ben daha yaratıcıyım. Ayrıca, neden şimdi seni kandırayım ki? Tekrar arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Gerçi, buralarda kötü adam olmayı özledim. Kimse gerçekte kim olduğumu unutmasın diye birkaç kişiyi öldürmem gerekebilir. Val doğduğunda oluşan yeşil kuşaklı insanlar nerede? Hani, onu karanlık büyücü sanıp öldürülmesi gerektiğini düşünenler."

"Oh, hala nefret ediliyorsun, bunun için endişelenmene gerek yok. Onlar için endişelenmekten daha iyi şeyler yapabilirsin." Lord Maelus'un mektubunu işaret etti. "Ve yaptığın şeylerin yarısını neden yaptığını bilmiyorum, bu yüzden bunu göndersen de şaşımam."

"Yaptığım her şey ya onun için ya da intikamım için. Ben gerçekten basit bir yaratığım." Hel kağıdı buruşturup havaya fırlattı ve kağıt kayboldu. "Biraz kıskanç görünüyorsun."

"Senden mi? Hayır, hiç de değil."

"Onun seçiminden bahsetmedik, hadi bunu da halledelim." "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Çok hassassın."

Hel güldü ve elini göğsüne koydu. "*Ben mi* hassasım?"

"Sonunda kavga ederiz."

"Benimle kavga etmek mi istiyorsun?" diye düşündü, merak ve meydan okuma duygusu yükseldi. "Şu anda değil."

"İyi, çünkü bunu bu odada bir kez yaptık ve ikimiz de nasıl bittiğini biliyoruz. Neredeyse ağlayacaktın."

Thane havlayan bir kahkaha attı. Hel'in Valeen'le birlikte ona karşı koyarken neredeyse ter bile dökmemesi canını yakmıştı. Hel hareket bile etmeden büyüyle Thane'i yerinde tutmuştu. Boşluktan aldığı güç, onu şimdilik hem Valeen'den hem de kendisinden daha güçlü yapıyordu. Thane tam bir ölümsüz olsa bile, onunla dövüşmek istemezdi. "Tanrım, ne kadar kibirli bir pisliksin. Büyünü kullanmasaydın, sonuç çok farklı olurdu."

"Yine penis boyunu mu ölçüyoruz? Yumruk yumruğa dövüşmek istiyorsan, ben varım." Kırmızı gözleri parladı, ceketini çıkardı ve parmaklarını şıklattığında ceket giriş kapısının yanındaki kancaya asıldı. Kömür rengi kolları sıvadı ve siyah yeleğini düzeltti.

Thane bir botunu dizine koydu ve tahtının oniks kol dayanağına parmaklarıyla ritim tuttu. Valeen'in seçimi için Hel'e gerçekten kızgın değildi, bu onun kendi seçimi idi, ama onun

"Son düellomuzda beni yeraltı dünyasının bir illüzyonuna düşürdün."

"Sen aptaldın ve hiçbir kural koymadın." Thane'in tahtına çıkan merdivenlerin dibine yürüdü ve çenesine dokundu. "Vur bana. Tam buraya. İsteddiğini biliyorum."

"Bu bir tuzak gibi geliyor."

"Bana bir kez vurmana izin vereceğim, çok sert vur, sonuçları olmayacak. Bunu hak ettim."

"Biliyor musun, hak ettin." Thane iki adımda merdivenleri indi ve sertçe yumruğunu savurdu. Yumruğu Hel'in çenesine çarptı ve kafasını yana doğru savurdu. Hel dengesini kaybetti, düşmeden kendini tuttu ve elini ağzına götürdü.

"Siktir," diye mırıldandı Hel. "Ne kadar sert vurduğunu unutmuşum." Dik durdu ve Thane ona ikinci kez yumruk attı. Yumruğunun ete çarpma sesi yüksek kırımlardan yankılandı. Kan yere sıçradı ve Hel birkaç adım geri çekildi, ağzını koluyla sildi. Alt dudağında geniş bir yırtık açılmıştı. Artık şakacılık yoktu. "Sana *bir* şans verdim."

"İlki, uyandığında bana davranışın içindi. İkincisi ise her şey içindi." Birkaç tane vurması gerekirdi ama ikisi yeterli olacaktı.

Boğazının derinliklerinden düşük bir gürültü çıkardı ve ona orta parmağını gösterdi. "İyi. Şimdi bitti ama bir daha bana böyle habersizce vurursan, *çok* farklı bir tepki bekleyebilirsin." Elini küçümseyerek salladı, sonra kollarını arkasında kavuşturdu ve volta atmaya başladı. "Bu sabah bir dedikodu duyduğum. Açıklamak ister misin?"

"Ne dedikodusu?"

"Sen ve güzel bir sarışınla ilgili. O konuya girmeye cesaret edemem kuzen."

Thane gözlerini devirdi. Sanki Hel ona ahlak ve neyin doğru neyin yanlış olduğunu öğretecekmiş gibi. "Eminim duyduğun şey dedikodudan ibarettir."

"Gerçekten mi?" Kaşları kalktı. "Yani senin kucağında, riskli bir gecelikle kahvaltı yapmıyor muydu? Yani, artık karıma aşık olmadığın sürece ne istersen yapabilirsin."

"Düşündüğün gibi değil."

Hel güldü; dudağındaki çatlak çoktan kapanmıştı. "Tanrım, demek gerçekten oldu. Dikkatli ol. Onun kalbini kırarsan, çok öfkeli bir Valeen'le karşı karşıya kalırsın."

"Evet, kucağıma oturdu, ama hiçbir şey olmadı. Katana ile aramda hiçbir şey yok. Hiçbir şey olmayacak. Bu çok... Onlar kardeş ve Valeen ile geçmişim göz önüne alındığında..."

"Aslında akraba değiller ve aile söz konusu olduğunda sınırları aştığını inkar etme. Ama o eski hikayeyi tekrar gündeme getirmemek en iyisi."

Thane ona alaycı bir şekilde baktı. "Kesinlikle en iyisi." "Peki ya kızıl saçlı olan?"

"Piper mi?"

"Hayır, Leif," dedi Hel alaycı bir şekilde ve gözlerini devirdi. "Piper ne olacak?"

"Hiç düşünmedin mi? Düşündüğünü *biliyorum*." "Onu o şekilde düşünmedim. O ve ben sadece arkadaşız."

arkadaşız."

Hel güldü. "Masum bir bakireymiş gibi davranma. Bir gecede üç yarı tanrıçayı yatağına aldığını hatırlıyorum."

"O çok uzun zaman önceydi ve artık o ben değilim."

"Sen öyle diyorsan. Piper öfkeli bir kız. Eğer cesaretin varsa, ona iyi bir sevişme iyi gelebilir. Katana'dan daha az karmaşık olur."

Thane şakaklarını ovuşturdu. Neden böyle davranıyordu? "Beni sinirlendirmeye çalışıyorsun. İşe yaramayacak."

Gülümsedi, yanağında gamze oluştu. "Seni çok kolay kızdırıyorsun. Katana'ya tatlı sözler söyleyip içini döksen daha iyi olur. Eğer o, üzerinde çok kısa bir gecelikle kucağında oturuyor olsaydı, Piper'a ilgi duymasan bile onu düşündüğünü *biliyorum*."

"Çöpçatanlık yapmaya çalışmasana. Eğer isteseydim, yatacak birini bulmakta zorlanmazdım."

"İnkâr etmiyorsun. İlginç. Onun çok tatlı olduğunu duydum. Sana çok yakışır. Ama onun kocasını..." Başparmağını boğazına götürdü. "Onu da alman gerekebilir. Yardım ederim."

Thane ona gözlerini kısarak baktı. Hel'in bir parçası, Valeen'i geri alıp kalbini kırdığı için suçluluk duyuyor olmalıydı, bunu asla itiraf etmese de.

"O artık Atlanta ile birlikte olmak istemiyor. O bir pislik."

"Tehdit
oluşturuyor
mu?" "Evet."

"Siktir. Neyse, büyük resimde bir düşman daha ne fark eder? Her neyse, buraya dönmeden önceki aylarda dolaşırken Calladira'ya kısa bir ziyaret yaptım. Mektupta bahsedilen yeni Lord Maelus ile tanıştım. Tehdit seviyesini değerlendirmem gerekiyordu. Pek bir tehdit oluşturmuyor. Ancak onda ilginç bir şey vardı. Sihir kullanabiliyor ve bunun nasıl mümkün olduğunu merak ettim. Aldrich ismi sana bir şey çağırıştırıyor mu?"

Thane'in sırtı kaskatı kesildi. "Aldrich mi?"

"Bak, sen elf babanı öldürdüğünde, anlaşılmam onun soyundan gelen birine geçti, normalde bu sen olurdun, ama *sen sensin*, bu yüzden başka birine geçti ve maalesef o kişi kız kardeşin değildi. Ya da şanslısın, nasıl baktığına bağlı. Talon zaten huysuz bir kabus, bir de sihir gücü olsaydı düşünsene."

Thane'in boynuna sıcaklık yayıldı ve ayağa kalktı. "Aldrich'in Lord Maelus olduğunu mu söylüyorsun? Aldrich hangi dünyada Calladira'nın lordu olabilir ki? O oralı değil."

"Görünüşe göre Tenebris, Calladira'nın önceki hükümdarının teyzesiyle bir ilişki yaşamış. Her iki elf tahtı için de soyunu güvence altına almak istemiş gibi görünüyor. Bunu lehimize kullanabilir miyiz? Orman elflerini bizimle savaşmaya ikna edebilirsen..."

"Aldrich benim dostum gibi davranıp sonra bana ihanet etti," diye homurdandı. "O ve Tenebris, Valeen'i aylarca su ve yemek vermeden bir kuleye hapsedtiler."

Hel kaşlarını çatı ve irislerinin kırmızısı gölgeye büründü. Thane, gözlerinin arkasında karanlık düşüncelerin çalkalandığını neredeyse görebiliyordu. "Ne yaptı?"

"Onu aç bıraktılar ve *seni* uyandırmaya zorlayabilecek kadar zayıf düşene kadar bir odada kilitli tuttular."

"Ve sen onun yaşamasına izin mi verdin? Kardeşin olması umurumda değil. Burası *Valeen*."

"Biliyorum," diye tersledi Thane. Zamanı olsaydı onu bulur, öldürürdü. "Kaçtı Hel. Ve halletmem gereken bir milyon başka işim olmasaydı, çoktan ölmüş olurdu."

"Kara Büyücü'nün ortaya çıkma zamanı geldi."

Hafif ayak sesleri yere vurarak dikkatlerini çekti. Valeen taht odasının girişinde durdu ve kemere yaslandı.

"Aldrich ile ben konuşayım. Katana kuzeye gittiğini söyledi, Thane."

"Pazarlık mı?" Hel gözlerini kısarak baktı. "Pazarlık falan olmayacak. O ölür."

Bölüm 11

VALEEN

"Hel'in dediği gibi. Aldrich seni neredeyse öldürüyordu ve seni kuleye kilitli tuttu," dedi Thane, tahtına çıkan merdivenlerin dibinde durarak. Hel en alt basamakta oturmuş, Hel'in odaya süzülüşünü yaramaz bir bakışla izliyordu.

"Aldrich'ten kuzudan daha az korkuyorum." Ona sıırttı. "İlk tanrıça, unuttun mu? Olmasam bile, o küçük pisliğin canına okurdum."

Thane güldü. "Ne istersen yap. Seni durdurmam." "Tabii ki durduramazsın. Durduramazsın."

"Bugün çok enerjik," dedi Hel, Thane'e dönerek ve ayağa kalktı. "Her zamanki gibi," diye cevapladı Thane. "Oldukça öfkeli bir kız."

"Vahşi, aç bir kedi gibi."

"Tamam!" Valeen kollarını kavuşturdu ve gülümsememek için dudaklarını sıktı. "Vahşi bir kedi mi? Birbirinizden nefret ettiğiniz zamanlar daha çok seviyordum."

Gülerek, aralarındaki neşeyle içleri ısındı. Üçü tekrar bir arada olmak ve Thane'in gözlerinde hâlâ izleri olan geçmişin acısı ne kadar zor olsa da, Valeen hepsinin mutlu olabileceğine dair umutluydu. Üçü yıllardır ayrılmaz bir üçlüydü.

"Bir şeyler yemesi lazım. Yemediğinde sinirlenir," dedi Hel, hala Thane'e konuşuyordu. "Çörekler iyi olur." Ona göz kırptı.

"Ya da orman elf şarabı," diye cevapladı Thane. "Bir iki kadeh içince daha nazik olur. Sen uyanmadan önce bir parti verdik ve o çiçek taç takmıştı..."

Valeen onu sert bir bakışla keser. En son istediği şey, elflerin önünde ona sarılmak ve onunla yatmak istediğini söylemesiydi. Böyle bir şeyi gündeme getirmek için henüz çok erkendi, hatta bunun uygun olacağı bir zaman bile yoktu.

"Yani şimdi alay etmiyoruz?" diye mırıldandı Thane. "O konuda değil."

"Şimdi öğrenmeliyim, ve yüzündeki ifadeye bakılırsa bir sigara içmem gerekecek." Hel bir sigara çıkardı ve dudaklarına götürdü.

Hel bunu bir tehdit veya iğneleme olarak algılayacaktı, şakacı bir laf olarak değil. Thane hatta ona saldırmak isteyebilirdi. Thane'in ne hissettiğini anlamak zordu. Sırıtişından şakacı olduğu belliydi, ama kaşları çatılmıştı ve omuzlarında bir gerginlik vardı. Bir parçası Hel'i kıskanıyordu ve Hel onu suçlamıyordu. Bir parçası ona sarılmak ve iyi olup olmadığını sormak istiyordu. Ama Hel ve Thane arasındaki dostluk bir süre kırılgan olacaktı ve o bunun tekrar parçalanmasını görmek istemiyordu.

"İnan bana, bilmek istemezsin," dedi Valeen, civarı kapıp bir nefes çekti. Bu, çarpıntılı kalbini hemen sakinleştirdi ve sevdiği iki erkeğin aynı odada olduğu için hızla dönen düşüncelerini yatıştırdı. Bu şeyleri sevmesine şaşmamalıydı. "Tabii, seni hatırlamadan önceki hayatının nasıl olduğunu, senin varlığından haberdar olmadan önceki hayatını yeniden düşünmeye başlamak istemiyorsan."

Dumanı üflerken kaşları kalktı. Onun civarını aldığına daha çok şok olmuş gibiydi. "Ben almayayım, küçük tavşan."

Thane güldü. "Bu lakabı *seviyor* olmalı."

"Bir dakika içinde ikinizin de canına okuyacak." Tekrar güldüler ve Hel arkasına geçip beline sarıldı. Katana ile birlikteyken olduğu kadar yaramazlardı. Takma ad, yanaklarını anında kızarttı. Artık küçük tavşan değildi, ama yine de bu onu sinirlendiriyordu. "Yemin ederim Hel, bunu söylemeyi kesmezsen..."

"Belki de senin bana saldırmak istemenin nedenini kaçırdım. Senin karanlık tarafında beni çeken bir şey var."

Thane dudaklarını sıkıştırdı ve bakışları Hel'in beline dolanan kollarına kaydı.

"Boynunda biraz kan var, Hel." Thane işaret etti ve merdivenlerden yukarı çıkıp tahtasına oturdu.

Kollarından kurtulup kurumuş kanı gördü. "O neyden?" "Bana vurdu. İki kez. Çok sinirli."

Valeen ikisinin arasında bakındı. Ciddi olup olmadığını anlamak zordu. Thane başını elinin avuç içine kayıtsızca dayadı.

"Onu yumrukladın mı?" diye sordu.

"Evet."

"Hak etti mi?" "Hak ettiğini biliyorsun."

Nedenini sormak bile istemiyordu ve konuyu değiştirmek için uygun bir an gelmişti. "Kuzeye gidiyor musun?"

"Evet, Ronan ve ejderhalarla konuşmak için, ama birkaç gün sonra. Müttefiklere ihtiyacımız var."

"Neden bekliyorsunuz?" diye sordu Hel. "Senin parmaklarını ovuşturman için vaktimiz yok."

Sinirli bir ifadeyle Thane botunun burnuna vurdu. "Çünkü Palenor benim sorumluluğumda. Tehlike başka bir alemdeyken gitmek başka bir şeydi, ama şimdi buraya geliyorlar. Hazırlıklar yapılmalı. Generallerimin gerekli eğitimleri yaptığından emin olmalıyım."

"O zaman acele et. Sen meşgulken ben de diğer işleri hallederim."

"Ne işi? Aldrich'i öldürmek mi?" diye sordu Thane, kaşlarını kaldırarak.

Valeen, içeri girdiğinde onun söylediklerini duymuştu, ama şimdi bunu kastetmiş olamazdı. "Bunu yapamazsın. Onları bizim tarafımıza çekebiliriz," diye itiraz etti Valeen.

"Neden beni öyle ele verdin?" Hel, Thane'e öfkeyle baktı, sonra ona döndü. "Biliyorsun, *Palenor Scroll* yazarı dilini kestiğimde ve Bebek Drakonan'ı öldürdüğümde o kadar da üzülmemiştin, bırak da yapmam gerekeni yapayım."

Valeen saçlarını eliyle düzeltti ve gözlerini devirdi. Caliban Drakonan'ın ölümüne üzülmişti, ama bu yapılması gereken bir şeydi, yoksa yakalanacaklardı. "Ona *bebek* Drakonan demek zorunda mısın?" Thane'e baktı. "O bebek değildi."

"Ryvengaard'da bir *Drakonan'ı* mı öldürdün?" Thane inledi ve elini yüzüne sürdü. "Senin neyin var?"

Hel omuz silkti ve "Yapılması gerekiyordu. Sen orada değildin." dedi.

"Şu anda orman elfleriyle sorun çıkaramazsın," diye bağırdı Valeen.

Dili alt dudağının üzerinde kayarken parmaklarını kızın köprücük kemiğine dokundurdu, sonra saçlarını omzunun arkasına itti. "Mmm, sorun çıkarmıyorum. İşimi yapıyorum. Arada fark var."

Başka bir düşmana ihtiyaçları yoktu. "Hel."

Birkaç uzun adımda odanın ortasına geldi. "Hel," dedi sertçe.

"Onun istediğini yaptığını biliyorsun. Onu durdurmak imkansız," diye mırıldandı Thane, çenesini avucunun içine dayayarak.

Dişlerini sıkarak gölgeye dönüştü ve göz açıp kapayıncaya kadar çıkış kapısının önüne geri döndü. Hel durakladı, bakışlarını vücudunda gezdirdi, sonra ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Beni fiziksel olarak engellemeyi mi planlıyorsunuz Bayan Black?"

"Senin *mantığını* dinlemeni planlıyorum."

"Aldrich'in ölümünü benden daha çok isteyen yok, ama o haklı," diye ekledi Thane, tahtından inerek merdivenlere doğru ilerledi. En azından onu destekliyordu.

"Biliyorsun, bir fikir kafama takıldığında kolay kolay çıkmaz. Bu elf seni aç bıraktı ve bir kuleye hapsetti. Nedeni ne olursa olsun umurumda değil. Kimse karıma bunu yapıp hayatta kalamaz. Babasına sana zarar verilmemesi gerektiğini özellikle söylemiştim. Hatta sana değerli bir mücevher gibi davranılmasını, korunmanı ve iyi bakılmanı söylemiştim. Hazır bu konuyu konuşurken, başka kimlerin bu işe karıştığını da söyle. Thane, sana katagas serumu verip su bile vermediklerini söyledi. Sana ilacı kim verdi? İsimlerini istiyorum."

Anne, bunu beklemeliydim.

Thane arkalarından yaklaşp annesinin yanına geldi. "Babamla ya da ona olanlarla ilgisi olan herkes çoktan öldü."

Şüpheyle gözlerini kısarak, "Mezarda mı? Aşağıdaki hapishane hücrelerinde olmadıklarını biliyorum. Orası bomboş. *Palenor Parşömeninin* onun hakkında yazmasına izin vermen ve onu öldürmek isteyen bu grubun yaşamasına izin vermen, bana yapman gerekeni yapmadığını düşündürüyor, bu yüzden bir kez daha kötü adam olmak zorundayım."

Valeen onun bu halini hem seviyor hem de nefret ediyordu. Her şeyi yapmasını seviyor, ama bu kadar kindar olmasını, bu savaşta Aldrich'i nasıl kullanabileceklerini göremediğini nefret ediyordu.

bu savaşta Aldrich'i kullanamayacaklarını göremiyordu. "Aldrich, Calladira'nın yeni lordu olursa, onları müttefik olarak kullanabiliriz. Onu *öldürürsen* bu mümkün olmaz. Aldrich beni dinler."

"Senin isteğin üzerine, burada olmayı hak etmeyen bir pislęi hayatta bıraktım, hatta Thane'in onu öldürmeni engelledim. Zindanlarda çürüyen o pislik çoktan ölmüş olmalıydı ve ölecekti de. Şimdi siz ikiniz burada durup beni yine engelleyecek misiniz? Hayır. Aldrich, lord olsun ya da olmasın merhamet görmeyecek."

"Bu merhamet değil, strateji. Synick'i hayatta tutmanı istediğimde de aynı sebepten dolayıldı."

"Biz de Synick'in burada olmasını istemiyoruz, Hel," diye ekledi Thane, "ama burada olduğu için ondan yararlı bir şey elde edebildik. Aldrich'in bize yardım edeceğini sanmıyorum, ama şu anda orman elfleriyle savaşmak istemiyorum."

"Bu bilgi henüz kesinleşmedi. Synick, sadece daha uzun yaşamak için bizi çıkmaza sokabilir. Aldrich de konseye katılabilir, çünkü ikisi de senden nefret ediyor."

Kapının dışından ayak sesleri geldi ve kapı bir yandan açıldı. Bir muhafız durdu, üçünü de süzdü ve başını eğdi. "Böldüğüm için özür dilerim."

Hel muhafızlara sert bir bakış attı ve büyüü aniden buz gibi bir rüzgar gibi esip geçti. Muhafızlar yavaşça yerden kalktı ve boğazlarına sarıldı. Bir saniye sonra taht odasının içine çekildiler ve Hel'in yanına getirildiler. "Bu seni uyuşturanlardan biri mi, Val?" Hel, Val'in koyu renkli saçlarını avuçladı ve başını geriye doğru çekti. "Seni hapseden muhafızlardan biri miydi?"

Thane düşük bir hırıltı çıkardı, büyüü Hel'inkiyle havada karışmıştı. Sıcak ve soğuk bir savaştı. "Öyle olsaydı burada olur muydu sence? Ben de onu önemsiyorum."

"İkiniz bana karşı birleşmek mi istiyorsunuz? Peki o zaman, ya o ya da Aldrich. Seçimini yap. Kolay olmalı. İkiniz de masumları çok önemsiyorsunuz."

"Bu adil değil. Sana karşı birleşmiyoruz. Sadece aynı fikirdeyiz." Valeen yaklaştı ve Hel'in gözleri uyarıcı bir şekilde parladı. O anda, onu durdurmazsa muhafızı öldüreceğini biliyordu. Genç elf'in gözbebekleri yerinden fırlayacak gibi görünüyordu.

"O zaman gidip Aldrich'i öldür ve onu bırak," diye bağırdı Thane.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Gardiyan, bileğini hafifçe salladı ve botları yere çarptı. Hel, gardiyanın kışına tekme attı ve onu kapıdan dışarı savurdu. Gardiyan boğuldu ve öksürdü, nefesini toparladıktan sonra gözden kayboldu. "Ne yapmam gerektiğini yapacağımı, doğru olanı değil, demiştim. *Onun gibi olmayacağımı demiştim.*" Thane'i işaret etti. "Bu değişmedi, Valeen."

"Hel, böyle davranamazsın..."

"Kara Büyücü gibi mi?" Yaklaştı. Botları hafifçe yere vurarak onu duvara kadar geriye doğru itti. Nefesi hızlandı, kalbi hem arzu hem de öfkeden çarpmaya başladı. "Benim ne olduğumu bildiğin yılan gibi mi? Ben Kara Büyücü'yüm, aşkım. Ben kötü adamım." *Ve benimle olmayı seçtiğinde kim olduğumu çok iyi biliyordun, Val. Karanlığımdan korkmuyor musun? Şimdi onu göreceksin. Ve o değerli, kanayan kalbine rağmen, onu seviyorsun. Kalp atışlarından duyabiliyorum. Hissedebiliyorum.* Onu sahiplenmek istercesine ağzına baktı, ama başparmağını alt dudağına sürttü. *Şimdi, benimle gelip Aldrich'le halledebiliriz, ya da burada kalabilirsin, ama tek seçenek bu. Her halükarda sana yaptıklarının cezasını çekecek.*

Nefesini tuttuğunun farkında bile değildi. "Seninle geliyorum." Ceketinin önünü tuttu ve karanlığa çekilmeye hazırlandı.

Bölüm 12

VALEEN

Valeen en son Calladira'ya geldiğinde, Thane'in hükümdarlarını öldürdüğü lordun malikanesine gizlice girmiş ve Varlett şehri ateşe vererek onları şehirden kovmuştu. O günden bu yana çok şey olmuştu. Ayaklarının altında yumuşak yeşil çimlere basarken kendini farklı bir insan gibi hissediyordu. Bir an Varlett'in nerede olduğunu merak etti.

Kasaba meydanındaki çeşmenin etrafında çocuklar gülerек su sıırıyordu. Geçen yıl yanan kutsal ağaçları beyaz çiçekler ve yeni yeşil tomurcuklarla çiçek açmıştı, ancak gövdesini kaplayan kömür, yangının izlerini gösteriyordu.

Hel siyah başlığını çekip ona döndü. "Burada bekle."

Gerçekten buraya sadece uzaktan izlemeye geldiğini mi düşünüyordu? "Ben..."

O, *Hel* sözünü bitirmeden ortadan kayboldu. *Alçak herif*. Dişlerini gıcırdatarak saklandığı ağaçların gölgesinden çıktı ve onun gittiği yeri bulmak için etrafa bakındı. Beyaz Lord'un malikanesi, kalabalık caddenin sonunda duruyordu. Yeşil ve kahverengi üniformalı iki muhafız, üç katlı çeşmenin etrafında dolaşıyordu.

Hızla gölgelerin arasına saklandı. Giydiği elbise buraya hiç yakışmıyordu; koyu mor renkli, ince askılı ve korsajında dantel işlemeli bir elbise. Malikanenin içindeki hanımlar dışında, giysiler sade, toprak tonlarında, yeşil, fildişi, kahverengi ve yumuşak pembe renklerde. Ve çoğu sarışındı.

Eğer tanınırsa, hemen onu tutuklamaya çalışacaklardı.

Sazlıkların arasında dans eden rüzgar gibi sessiz bir tıslama onu döndürdü. Hel'in etrafında gri dumanlar dönüyordu ve yanında... solgun biri duruyordu. Ama sıradan bir solgun değil, Mathekis.

Kollarındaki ve omurgası boyunca uzanan tüyler aniden diken diken oldu ve dikleşti. Cildinin yüzeyinde büyüğü alevlendi ve uyluğuna sıkıştırdığı hançere uzanmak için can attı. Ama o artık onun avladığı elf değildi. O, ona emir vermek ve onu boşluğa sürüklemek için orada değildi. Bu, onu ya da herhangi bir solgun yüzlüyü yakınında görmek istediğı anlamına gelmiyordu. "O burada ne arıyor?"

Siyah dudakları, kar beyazı tenine tezat oluşturan sinirli bir gülümsemeye kıvrıldı. Tamamen oniks rengi gözleri, kadını hızla süzdü.

"O burada, yani kim olduğumu kimse yanlış anlayamaz." Hel'in başlığı alnını ve kaşlarını gölgeliyordu. Yüzündeki tüm yumuşaklık kaybolmuştu. Bildiğı o sevimli gülümseme ortada yoktu. Çenesinin sertliğı, onu kovaladığı karanlık rüyaları hatırlattı. Kendini ihanete uğramış sanan intikamcı tanrıyı hatırlattı. Şu anda sevdiği kişiye benzeyen tek şey, yaramazlıkla parıldayan parlak granat rengi gözleriydi.

"Bunu gerçekleştirmek için ona ihtiyacın olduğunu sanmıyorum," dedi Valeen alaycı bir şekilde.

"Benden korkman için hiçbir neden yok, tanrıça," dedi Mathekis. "Sana zarar vermeyeceğim. Asla vermedim."

Valeen ona sertçe baktı ve yaklaşarak, "Senden korkuyor gibi mi görünüyorum?" diye sordu. Asmaları belirterek Mathekis'in boğazını sardı.

Beyaz kaşları yukarı fırladı. "Hayır."

"İyi. Çünkü seni öldürmek o kadar kolay olurdu." Elini salladı ve sarmaşıklar kayboldu.

Gözünün ucuyla Hel'in sırttığını gördü. Hel parmaklarını şıklattı ve giysileri elbiseden kalın deri pantolonlara, üst ve alt kenarlarında gümüş rünler bulunan siyah bir korseye ve mor çan kollara dönüştü. Hançeri hala uyluğunun dışına bağlıydı ve Zythara artık kalçasındaydı. Çizmeler, *bu* hayatta giydiği hiçbir şeye benzemiyordu... siyah ve dizlerine kadar uzanan gümüş ay sembolleri vardı.

Gece yarısı rengindeki dalgalı saçlarının üzerinde bir hale ağırlığı hissetti. "Taç gerekli mi?"

"Evet, benimle sürekli tartışman gerekli mi?" "Sürekli tartışmıyorum."

O güldü. "Aynı fikirde değilim."

"Oh, gülümsüyor ve gülüyor, bir *Kara Büyücü*'ye hiç yakışmıyor."

Hel gözlerini devirdi, elini kadının beline koydu ve onu ormandan çıkarıp, yanında bulunan ağaç kabuklarıyla kaplı yola yönlendirdi. Güneş parlıyor olmasına rağmen, yağmur yağmış gibi kokuyordu. Orman elfleri dükkan sahipleriyle takas ve ticaret yapıyordu. Beyaz gölgelikli bir çadırın altında kıkırdayan kadınlar saçlarını ördürüyordu.

Henüz kimse onları fark etmemişti.

"Bu tavrını sürdürün Bayan Black. Sizi hırçınken seviyorum. Bana hakaret etmeye başlayın, yoksa sertleşirim."

"İnanılmazsın. Bu masum çocukları ya da anne babalarını öldürmesen iyi olur."

Çeşmenin etrafındaki çocuklar su sıçramayı, gülmeyi ve oynamayı bıraktı. Akan suyun sesi şimdi daha yüksek geliyordu. Anneleri onları oradan çekip çıkardılar ve o anda çığlıklar başladı. Kalabalık her yöne dağıldı. Masalar devrildi. Yemekler yere döküldü. Tezgahlar perdelerini kapattı.

İnsanlar üzerinde kesinlikle bir etkisi vardı. "Hayatta yapmam," dedi yavaşça. "Ciddiyim."

"Ne zaman çocukları ve annelerini öldürdüm? Neden böyle düşünüyorsun? Beni nefret etmeyi bıraktığını sanıyordum."

İki muhafız kılıçlarını çekerek onlara doğru koştu. Hel elini salladı ve muhafızları uçurarak sırtları "eczacı" yazan bir kulübenin dış duvarına çarptı.

Ayağa kalkmadılar.

"Senden nefret etmiyorum," diye bağırdı kız. "Bu sabah bunun kanıtı oldu."

"Benden nefret edip beni becerebilirsin, aşkım."

"Ugh." Yanakları kızardı ve Hel'in diğer yanında yürüyen Mathekis'e baktı. O tepki vermedi ama kesinlikle dinliyordu. Soluk tenliler de böyle dürtüler hisseder miydi? Valeen, evlilik yüzüğünü onun yüzüne dayadı. "Senden nefret etmiyorum. Bunu takıyorum, değil mi? Senden nefret etseydim, kimsenin bulamayacağı bir yere atar ve sana yeraltı dünyasına gitmeni söylerdim."

"Geçen sefer yaptığın gibi mi?" Eğildi ve dudakları kulağına değdi.

Hoş bir titreme omurgasından aşağıya doğru yayıldı. "Çünkü onu buldum." Ona öfkeyle baktı. "Sen yeraltı dünyasına gitmedin."

O güldü. "Hayır, gitmedim. Seni orada bulamazdım."

"Seni seviyorum, Zaurahel."

"İyi. Artık fikrini değıştiremezsin. Sen benimsin." Elini ağzına götürdü ve parmak eklemlerinin üstüne öptü. Ama soğuk bakışlarında onu ürperten bir şey vardı. Ne planlıyordu?

Silahlarını çekmiş üç muhafız onlara doğru koştu. "Soluk tenliler! Kara Büyücü! Öldürün onları!" Öfkeleri kadar korkmuş da görünüyordular. Muhafızlar yaklaşırken çığlıklar daha da yükseldi. Bunlar, Thane'i bir kafese kapatıp çürümüş yiyecekler atarak alay edenlerin aynısı olmasaydı, kız kötü hissedebilirdi. Thane çaresizken sırayla onu kesmişlerdi. "Herkesi getirin!" Ormandan daha fazla muhafız geldi.

"Hayır, saklanın!" diye bağırdı başka biri. Koşan insanlar ve muhafızlar arasında kargaşa ve kaos vardı.

Kızıl saçlı bir adam çılğınca bağırarak ona saldırdı. Valeen hızla kılıcını çekti ama bir darbeyi engellemek için kaldırmadan önce, on beş metre çapındaki herkes geriye doğru uçtu.

Cesetler yuvarlandı ve yol kenarındaki ağaçlara çarptı. Bir gölgelik devrildi. Hel'in büyüünün menzilinin dışında kalan diğer muhafızlar hareketsiz kaldı.

"Lordunuzla konuşmaya geldim. Kimse ölmek zorunda değil," diye bağırdı Hel. "Bizi geçirin, kimseye zarar vermeyeceğiz."

Sivillerin çoğu artık saklanmıştı ama kalanlar geri çekilerek onlara yol açtı. Muhafızlar şimdi onlara bakıyordu.

"Oh, iyi, hepiniz aptal değilsiniz."

Elini hala sırtında tutarak, Lord'un malikanesinin ön merdivenlerine çıktılar. Hel parmaklarını şıklattığında, muhafızlar yere yığıldılar, baygın mıydılar, ölü müydüler, Hel emin değildi. Bunun hakkında düşünmedi, yoksa suçluluk duygusu onu kemirmeye başlayabilirdi.

Hel'in büyüünden gelen bir esinti kapıları açtı, onları duvara çarparak gürültüyle kapattı ve onlar içeriye girdiler.

"Durun orada!" Bir grup muhafız, merdivenlere çıkan kırmızı halının ortasında duruyordu. Mızraklarını kaldırdılar ve yavaşça ilerlediler. İki tane az giyinmiş kadın çığlık atarak ortadan kayboldular. O da buraya gizlice girmek için benzer bir şey giydiğini çok iyi hatırlıyordu.

"Efendin nerede?" Hel, sanki bir akşam yemeğine gelmiş gibi sordu. "Misafirleri var."

Kimse çağırmadan, Aldrich merdivenlerin altındaki bir odadan, özel yerlerini zar zor örten siyah paçavralar giymiş bir elf koluna asılı halde çıktı. Kahkahalarından ve genel olarak aldırış etmemelerinden, onun evinde Kara Büyücü ve solgun biriyle birlikte durduğundan haberi olmadığı belliydi. Elf'in göğsünü avuçladı ve kalçalarını ona doğru itti.

"Sarhoş mu?" Valeen kaşlarını kaldırarak sordu.

"Şimdi benim girişimi mahvetti." Hel elini ona doğru uzattı ve Aldrich, bakireden koparıldı, merdiven korkuluğuna çarpıldı ve boynuna görünmez bir ip bağlanmış gibi onlara doğru sürüklendi. Nefes almaya çalışırken alnındaki damar şişti. Kollarını iki yana açmış, onların önünde yerden birkaç santim yukarıda asılı kalmıştı.

Hel, Valeen'in yanağını elinin tersiyle okşadı. "Bu güzel yüzü tanıyor musun?"

"Layala?" Nefes nefese sordu. Hel'in onu tutmak için kullandığı büyü, nefes almasını engelliyordu. Matheki's'e baktı, sonra tekrar Hel'e döndü.

"Bu benim karım. Ona zarar verilirse ne olacağını babana uyarmıştım."

"Senin... ne?"

"Kesinlikle kekelemedim."

Geniş gözleri Valeen'e kaydı, sorulara ve suçluluk gibi bir duyguya doluydu. "Doğru," dedi kadın. "Onu uyandırmak sandığımdan çok farklı oldu. Sen nasıl buradaki lord oldun? Sen Palenor'un prensiydi."

"Raven olarak edindiğim deneyim ve Lord Brunard'ın kuzenim olması sayesinde."

"Ve?" Bu mantıklı gelmiyordu.

Hel parmaklarını şıklattı ve Aldrich keskin bir acı ile nefesini içine çekti. "Tamam, tahtın varislerini zehirleyerek öldürdüm."

Muhafızlar aralarında fısıldaşmaya başladı.

"Sen de o korkaklardan birisin. Senin acınası işlerin umurumda değil, ama," Hel, siyah elmas yüzüğüyle elini kaldırdı, "Karım. Ve kimsenin ona zarar verip hayatta kalmasına izin vermem."

"Ben... ben ona zarar vermedim," diye hırıltıyla konuştu. "Yemin ederim."

Valeen kısa bir kahkaha attı. "İnkâr mı edeceksin?"

"Babamın emrini yerine getiriyordum. Bunu *onun* için yapıyorduk," parmağını yavaşça açarak Hel'i işaret etti, "sizin için. Sizin için yaptık, Lord. Sizi uyandırmak için. Benim sayemde uyanıksınız. Size bağlılığımı burada ve şimdi yemin ederim."

Tam da onun daha aşağıya batamayacağını düşündüğü anda. "O *benim* sayemde uyandı, senin sayende değil."

Mathekis'e döndü. "Isır onu." "Ne?"

Valeen tereddüt etti.

Mathekis tereddüt etmeden dişlerini Aldrich'in ön koluna geçirdi ve boğazından bir çığlık kopardı. "HAYIR!"

Bu ölümden beter bir kaderiydi. Valeen'in kalbi göğsünde sıkıştı. "Onu öldürmen gerekiyordu," diye dişlerinin arasından tısladı.

"Onu bu savaşta kullanmak istediğini sanıyordum. Ölmüş ya da bana, bize sadık bir solgun olsa ne fark eder?"

Başını ileri geri salladı ve düşük bir kükreme malikanenin yüksek duvarlarında yankılandı. Muhafızlar yavaşça geri çekildi. İkisi dizlerinin üzerine çöktü ve silahlarını yere bıraktı.

Aldrich yere düştüğünde midesinin bulandığını hissetti. Sırtı kavis yaptı ve kolları titredi. Onu parçalayan öfke, ısırıldığında kemiklerine işleyen soğukluk bir anda geri geldi. Kalbi deli gibi atıyordu. Histeri kontrol edilemezdi, öfke çok yoğundu. Şimdi bile terlemeye başlamıştı. Hel onun için müdahale etmeseydi, aynı kaderi paylaşacaktı. O yaratıklardan biri olarak yapabileceği korkunç şeyler onu korkutuyordu.

Yutkundu ve Hel'in sırtına dayadığı el onu durdurana kadar yavaşça geri çekildi. "Başka elfleri değiştirmeyeceğine söz verdin. O, Calladira'yı yerle bir edecek."

"Palenor'un elflerinin güvende olduğunu söyledim. Biz Palenor'da değiliz." Ah, bazen onun hilekarlığını nefret ediyordu.

Aldrich kontrolsüzce titreyerek tekrar bağırdı. Kükremesi yüksek tavan ve salonlarda yankılandı ve kadının ensesindeki tüyler diken diken oldu. Altın sarısı saçları çoktan solmuştu ve cildi hastalıklı bir solgunlukla parlıyordu.

Bacağını değişmesini engelleyen dövmesi karıncalanmaya başladı. "Buna bakamıyorum," diye fısıldadı ve ayrılmak için döndü. Hel bileğini yakaladı ve onu geri çevirdi.

"Bunun olması gerekiyor. Seni bir kez ihanet etti. Yine yapar. Hainlere asla güvenilmez, ama solgun biri olarak bana sadık kalacaktır."

"Onu sen böyle yapmaya zorluyorsun," diye fısıldadı. "Kafasını kes, umurunda değil, ama bu?"

"Dinle, aşkım, bu savaş alanında olacak ve sen buna kayıtsız kalmalısın. Onlardan nefret ettiğini biliyorum, ama konseye karşı onlara ihtiyacımız var."

Yanağından bir gözyaşı süzüldü. Sadece onun dönüşmesi değil, bunun sebebi Hel'di. Hel, solgunların var olmasının sebebiydi. Bu korkunç manzaradan gözlerini ayıramıyordu. Aldrich başını yere vurdu ve o kadar yüksek sesle çığlık attı ki, Hel ellerini kulaklarına bastırdı.

Hel onu bıraktı ve gözleri yumuşadı. *Dışarı çık.*

Aldrich umurunda değildi. Onu hiç düşünmeden kendi elleriyle bile öldürebilirdi ama birinin böyle dönüşmesini izlemek onu hasta ediyordu. Aldrich'in dudakları ve gözleri mürekkep rengine döndüğünde, bakmaktan kendini alamadı.

Hel'i solgun olanlardan bir şekilde ayırmıştı çünkü onu onlarla birlikte görmemişti. Adalon'da onun kim olduğunu, herkesin korktuğu kötü adam olduğunu neredeyse unutmuştu.

Ona baktığında kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. Gözlerinde kocasını, yüzyıllardır sevdiği ve yeniden aşık olduğu erkeği bulmak zorundaydı. Aldrich'in dönüştüğü şey kadar canavar olmadığını görmesi gerekiyordu.

Yüzündeki sertlik kayboldu ve yerini hüzne benzer bir duyguya bıraktı. *Bunu görmek zorunda değilsin. Sorun yok. Git.*

Bu kocasıydı. Tanıdığı Hel, ruhu hala sağlam olan Hel. Kara Büyücü bir kişiliği... ama solgun olanlar çok gerçektir.

Valeen, dışarı çık, dedi daha sert bir sesle.

Temiz hava nefes almayı kolaylaştırdı. Kapılar arkasından kapandı ve korkunç sesleri bastırdı. Bakışları kasabayı süzdü. Oynayan çocuklar gitmişti. Yürüyen ve konuşan insanlar kaçmıştı. Muhafızlar ve askerler bile dışarı çıkmamıştı. Sessiz boşluk bir şehir için çok doğal değildi.

Basamaklara çöktü ve dizlerini kucakladı.

Hel yanına oturana kadar orada ne kadar oturduğunu bilmiyordu.

Bana kızgınsın. Parmak uçlarını birbirine vurarak önüne bakıyordu. Neden onun için ağladın? Seni kilit altında tuttu.

Sana benim asla tahammül edemeyeceğim şekilde davrandı.

"Onun için ağlamıyordum," diye fısıldadı, ellerine bakarak.

Kapüşonunu geri çekti ve ona baktı, ama kızın bakışları botlarının parmaklarına sabitlenmişti.

Parmakları kızın çenesini okşadı, çenesini kavradı ve yüzünü ona çevirdi. "O zaman kim?" Kaşları çatıldı ve dudakları hafifçe aralandı.

"Sen."

"Ah." Elini indirdi ve yüzündeki çizgiler düzeldi. Başparmağıyla eklemelerindeki runeleri ovuşturdu. "Ryvengaard bizim sığınağımızdı ve sen benim kim olduğumu unuttun."

Çünkü o, ihanet, savaşlar ve idamdan önce onun *gerçekte* kim olduğunu biliyordu. O, Kara Büyücü olmadan önce.

Birkaç saniye sessiz kaldı.

"Sadece tüm bunların bitmesini istiyorum." Kız, adamın yüzünü avuçladı. "Sadece huzur istiyorum. Bütün gün seninle yatakta uzanmak ve birinin bizi öldürmek için gizlice içeri gireceğinden endişelenmemek istiyorum. Senin tekrar içten güldüğünü duymak ve asla soğuk ve acımasız olmak zorunda kalmamak istiyorum."

"Adalon'un tamamı karanlığa gömsen, tüm krallıklar küle dönse, seni yine de severdim. Seni kurtarmak için soğuk ve acımasız biri olmak zorunda kalsam bile, Valeen, buna değer." *Bu sadece başlangıç. Kaos çok fazla olduğunda, her şeyden şüphe duyduğunda ve karanlığın beni ele geçirdiğini düşündüğünde, benim hala senin Zaurahel'in olduğumu ve her zaman olacağımı unutma.* Ellerini tutup tek tek öptü. "Son bir savaş, aşkım, ve bittiğinde senin huzurun olacağım." Başparmağıyla yanağından bir damla gözyaşı sildi. "Ama savaşmana gerek yok. Senin için ben savaşırım. Kız kardeşinin yanına dönüp bir daha savaş alanını görmeyebilirsin."

"Bu savaş tek başına savaşmana izin vermeyeceğimi biliyorsun."

Gülümsedi, yanağında gamze oluştu. "Denemeye değerdi."

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Mathekis dışarı baktı. "Hazır, Lordum."

Parlak siyah gözler, kadının manorun girişinden geçip fuayeye girdiğinde, onun adımlarını takip etti. Aldrich eskisine hiç benzemiyordu. Onun Aldrich olduğunu anlamasının tek nedeni giydiği kıyafetler ve yüz hatlarıydı, ama ay kadar solgundu ve altın sarısı saçları beyaz ve düzdü. Artık ona Güneş Işığı diyebilecek hiçbir özelliği kalmamıştı.

Derinlerde, onun bir hain olarak ölmeyi hak ettiğini biliyordu, ama bu kader, iki metre toprağın altına gömülmekten daha kötüydü.

Aldrich, Hel'e başını eğdi. "Efendim." Sesi, sanki çok uzun süre duman solumuş gibi öncekinden daha kısıktı. Kara bakışları Valeen'e kaydı. "Artık ona mı aitsin?"

"Kim olduğumu biliyor musun?"

"Layala Işık Getiren. Sana bunu uzun zamandır söylemek istiyordum ama sana ve Thane'e yaptıklarım için özür dilerim. Özür dilerim," Hel'e baktı, "bu olaydaki payım için."

Valeen, Hel'e döndü. *Nasıl bu kadar... normal olabilir?*

Mathekis onu dönüştüren kişi olduğu için olabilir. Ya da hala dönüşüm aşamasında olduğu için. "Adın ne?" diye sordu Hel.

"Aldrich."

Başını salladı ve ellerini arkasına koydu. "Peki sen kime sadıksın?"

"Sana, efendim."

"Güzel." Hel acımasızca gülümsedi. "Ben söylemedikçe kimseyi ısırmayacaksın. Calladira'nın lordu olarak kalacaksın ve ben çağırdığımda ordunla birlikte geleceksin. Emirlerine uymayan olursa öldür."

Valeen yavaşça nefes verdi. Elfler artık onun hükümdar olmasını istemezdi. Aldrich'i ölüme ya da başarısızlığa mahkum ediyordu. Ama öte yandan, orman elfleri ondan yeterince korkarak itaat edebilirlerdi.

"Evet, efendim. Çağırdığınızda geleceğim."

"Şimdi karımın önüne diz çök."

Hemen dizlerinin üzerine çöktü ve Valeen'e baktı. O siyah gözler onu ne kadar uzun süre izlerse, cildi o kadar kaşınıyordu. Eskiden maviydiler, değil mi?

"Onun affını dile."

"Lütfen, Layala, beni affet. Gerçekten çok üzgünüm. Seni ve Thane'i asla ihanet etmemeliydim. Keşke sana o oku ateşlemeseydim. Seni neredeyse öldürüyordu, gerçekten çok üzgünüm. O gün ormanda seni kanlar içinde bırakmıştım... Böyle olmamalıydı. Tenebris'e katıldığım için pişmanım. Gerçekten. Seni kurtarmalıydim." Muhtemelen söylediklerinde samimiydi ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Artık ondan nefret etmiyordu. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu. Hel ona sert bir bakış attı. Öfke, odayı buz gibi bir soğuklukla kapladı.

"Seni neredeyse öldürüyordu? Thane ve sen benden başka ne sakladınız?" O kayboldu ve Aldrich'in arkasında yeniden ortaya çıktı. Hel'in botunun tabanı Aldrich'in omurgasına çarptı. Aldrich inleyerek Valeen'in ayaklarının dibine düştü. Hel parmaklarını ezip tahta zemine sürttü. Sonra

eğilip Aldrich'in saçlarından yakaladı ve başını yukarı doğru çekti. "Boğazını keseceğim."

Hel eline bir bıçak tutuşturdu. Aldrich bıçağı boynunun ortasına dayadı. Siyah kan beyaz teninden aşağı akmaya başladı. Valeen'e neredeyse... rahatlamış gibi baktı. Bir kez daha "Özür dilerim" diye mırıldandı. Belki de Valeen'in Kara Büyücü ile birlikte olmaya zorlandığını düşündüğü için üzgündü. Babası ve Varlett'in onu uyandırmak için götürmesine yardım ettiği için pişmanlık duyuyordu. Aldrich onun gerçekte kim olduğunu bilmiyordu. Dışarıdan bakan birinden farkı yoktu.

Kan sızarak ayak parmaklarının ucuna birikti. Valeen yarım adım geri çekilirken botları yere sürtündü. Hel elini bıraktı ve Aldrich'in başı yere düştü.

Bir bakıma bu bir merhametti. Pişmanlık duyması gerekirdi, ama et yiyen bir canavarın yerine onun gitmesiyle daha rahat nefes alabiliyordu.

Muhafızlar hâlâ hareket etmeye cesaret edemiyordu. Lordlarının dönüşümünü, kan kaybından ölmesini sessizce izlediler. Hiçbir itiraz ya da haykırış duyulmadı. Calladira Lordu'nun ölümüne ikinci kez tanık oluyordu.

Hel, Aldrich'in üzerinden atladı, elini tuttu ve açık kapılara doğru yürüdü. "Ben orman elfleri olsaydım, intikam almayı aklımın ucundan bile geçirmezdim," dedi omzunun üzerinden. "Bunu, karıma dokunanlara ne olacağına dair bir uyarı ve bugün tek canın onun olduğu için bir lütuf olarak kabul edin."

Bölüm 13

KATANA

Katana, Thane'i ilk gördüğünde onu yakışıklı, hatta güzel bulmuştu, ama birçok tanrı ve elf de öyleydi. Onu kendine çeken özel bir yanı yoktu, ta ki ikisi birlikte kahvaltı yapana kadar. Kendisi gibi kırıklıklarını saklayan birini görmek, aralarında bir tür köprü kurdu.

Şimdi yumuşak çimlerin üzerinde bir meşe ağacının gölgesinde oturuyordu; Katana yaklaşırken dikkatini kılıcının kenarına sürtüğü bileme taşına vermişti. Güneş, ağacın dallarından süzülerek üzerine kehribar rengi ışınlar oluşturuyordu. Işık, onun koyu saçlarını parlatıyor, altın rengi telleri ortaya çıkarıyordu.

"O kılıçlar daha keskin olabilir mi bilmiyorum," diye alay etti Katana.

Çenesini kaldırıp ona gülümsedi. "Merhaba Katana. Valeen'i arıyorsan, Hel ile birlikte gitti. Ama eminim yakında dönerler."

"Nereye gittiler?"

"Calladira."

Orası orman elflerinin eviydi ve portallar açıkken ve Tanrı Konseyi onların ölmesini isterken bulunulacak garip bir yerdi. "Neden oraya gittiler?"

Thane bileme taşını yanına koydu. "Yeni lordlarını öldürmek için, sanırım."

"O bir şey mi yaptı?"

"Valeen'i aç bıraktı ve haftalarca bir odada kilitli tuttu. Ve benim yakın arkadaşımım gibi davrandı, sonra da beni ihanet etti. Evet,

hak ettiğini bulacak."

Katana keskin bir nefes aldı. Valeen'in neler yapabileceğini gördükten sonra, onu kilitli tutan birini hayal etmek zordu. "Bir elf ona bunu nasıl yapabilir?"

"Katagas serumu," dedi omuz silkerek. "Güçlerini geçici olarak elinden alıyor." Bu konuda bu kadar kayıtsız olması garipti. Bir tanrıçanın gücünü bastırabilecek bir serum duymamıştı... ama belki de artık ölümlü olduğu içindi. Bu da serumun ona da etki edeceği anlamına geliyordu. Zaten kendini zayıf hissediyordu ve sihrini kaybetme düşüncesi midesini bulandırıyordu.

"Aslında, sıkıldığım için gelip antrenmanınızı izlemeye geldim. Atlanta kadınlar için uygun olmadığını söylese de, dövüş maçlarını izlemek her zaman çok ilginç gelmiştir." Yakındaki antrenman alanında birkaç grup asker kılıçlarını çarpıştırıyor ya da ok atıyordu. Havada ter kokusu ve çiçek açan kiraz ağaçlarının kokusu karışıyordu.

"Sana askerlerin antrenmanını izlemene *izin* vermedi mi?" Thane'in krem rengi gömleğinin düğmeleri kısmen açtı ve pürüzsüz kaslı göğsü hafifçe görünüyordu.

"Bazen o bilmeden izledim."

"Adi herifmiş." Ellerini teslimiyet işareti yaparak kaldırdı. "Alınırsan özür dilerim."

"Hayır, katılıyorum. O... pisliğin tekiydi." Daha önce bu argo kelimeyi hiç kullanmamış olduğu için kıkırdadı. Bunu söylemek, sandığından daha özgür hissettirmişti.

"Hiç kendini savunma eğitimi aldın mı?"

"Ben daha çok moda ve dansla ilgilenirdim. Ölümsüzken, o zamana kadar gerçekten korkacak neyim vardı ki..." Bir iç çekerek, zihninin daha karanlık düşüncelere kaymasını engelledi.

"Öğrenmek ister misin?"

"Öğrenmeli miyim?"

"Her kadın kendini savunmanın temellerini bilmeli." Ayağa fırladı ve kemerinden küçük bir hançer çıkardı. Bıçağı tutarak, sapını ona uzattı. Yavaşça uzanıp elini oniks taşın etrafına doladı. Hayatında kullandığı tek silah, meyve kesmek için mutfak bıçağıydı. Avucunda fiziksel olarak ağırdan daha fazlasını hissediyordu. Bu bıçak, can almak için yapılmıştı.

"Sanırım ilk savunma hattın güçlü büyülerdir, ama köşeye sıkışırsan ya da

bir nedenden dolayı güçlerini kullanamazsan, bir silahın olması fena olmaz."

Bundan bahsedilince, büyüü derisinin altında ısındı.

Onu hiç kimseye zarar vermek için kullanmamıştı.

Thane sol göğsünün üst kısmını işaret etti. "Eğer yapabilirsen, birini buradan bıçaklamalısın." Onun bileğini tutup kendine doğru çekti, sonra hançerin ucunu göğsüne dayadı. "Burası kalp. Ölümsüz olmadıkça, kalbe hançer saplanan kimse hayatta kalamaz. Kemikler hayati organlarını korur, bu yüzden sertçe bastırıp kaburgaların arasına saplamaya çalışmalısın. Hızlı vur."

Kızı kolu titredi ama başını salladı. "Tamam." Birkaç adım geri çekildi ve havada hançeri saplamayı denedi.

"Daha sert," dedi Thane.

Piper ve Leif askerleri izledikleri yerden ayrılıp yanlarına geldiler. Leif'in kızıl saçlarında birkaç yaprak ve küçük çubuklar vardı ve yanağında kir lekesi vardı, ama şakacı gülümsemesi, dağınık görünüşünü umursamadığını gösteriyordu. "Ona şuradaki ağaç gövdesine vurmasını söyle," dedi Piper. Kollarını kavuşturdu ve Katana'yı baştan aşağı inceledi.

Aniden hançeri doğru tuttuğundan ve aptalca görünmediğinden emin olamadı. Havayı bıçaklamak kesinlikle saçma geliyordu. Piper deneyimli bir savaşçıydı. Hepsı öyleydi.

Leif, Thane'in omuzlarını tuttu, onu döndürdü ve kaslı sırtındaki bir yeri gösterdi. "Böbreği almak için buraya saplayabilirsin. En iri erkekleri ve canavarları bile yere serer." Katana'nın bileğini tutup onu Thane'in önüne çekti ve ikisini ayak parmakları birbirine değecek şekilde durdurdu. Katana zorlukla yutkundu ve onun yeşil gözlerine bakmak için başını kaldırmak zorunda kaldı. Orada daha önce hiç görmediği bir yoğunluk vardı. Sanki nefes almaya korkuyormuş gibi. "Diyelim ki bu koca adam seni köşeye sıkıştırdı ve kalbe iyi bir atış yapamayacak kadar yakınsın, arkasına dolan ve bıçağı böbreğine sapla. Mümkünse birkaç kez."

Fennan da gülümseyerek kollarını kavuşturup koroya katıldı. "Bunu Hel'e yaptığını görmek için para veririm."

"Hel mi?" diye fısıldadı. Neden bunu istesinler ki? Ama Thane'den başka hiçbir şeye odaklanamıyordu. Vücutları neredeyse birbirine yapışmış halde nefes nefese kalmıştı ve bıçağın ucunu onun sırtına doğrulttu. Şiddet ve öldürmekten bahsediyorlardı, ama bu tam tersiydi. Sıcaklık ve feromonlar onu sardı. Karnının alt kısmında bir sıcaklık hissetti. Serbest elini onun karnına bastırdı ve hafifçe

ince kumaştan bıçağı hafifçe geçirdi, doğru yeri bulmaya çalıştı. "Burada mı?"

Thane kolunu tutup bir santim kadar yukarı doğru yönlendirdi. "Burada." Sesi kısık çıkmıştı.

Kız başını salladı ve hançeri yanına bıraktı. "Sanırım buldum." "Onu her zaman yanında taşı."

"Yapacağım."

İlk hareket eden oydu. "Güçlerin nelerdir?"

"Sihir gücümü güneşten alıyorum. Yani çoğunlukla ışık ve ısı."

Leif güldü. "Yani istersen bir şehri yakıp yıkabilirsin demek istiyorsun

."

O da ona gülümsedi. "Şey, bilmiyorum. Hiç düşünmedim, böyle bir şeyi hayal bile edemem. Fırtınayı dindirebilir, geceyi gündüze çevirebilirim. Parmaklarımı şıklatarak ateş yakabilirim. Güneşin enerjisini kullanarak yerden havalanabilirim."

"Ama dokunarak birini yakabilirsin?" diye sordu Thane.

Alt dudağını yaladı ve başını salladı. Bu çok kolaydı. Avuçlarında oluşan ısı metali eritip sıvıya dönüştürebilirdi. Et ise hiç bir şey olmazdı. "Yapabilirim."

"O zaman ilk talimatım bu olacak. Bir elinle yak, diğer elinle bıçakla."

"Oh, evet," dedi Leif. "Gözlere de vur. Göz çukurlarından yak."

"Bu çok korkunç." Piper burnunu buruşturdu.

"Savaş da öyle," diye karşı çıktı Leif. "Yak onları." "Bir gösteri yapabilir misin?" diye sordu

Fennan.

"Oh, istemem." Bu düşünceyle yanakları kızardı. Şiddeti sevmezdi.

"Katılıyorum." Kırmızı şapkası ve delikli botları olan küçük cüce, birdenbire ortaya çıkmış gibi görünüyordu. "Gözlerine nişan al. O zaman seni göremezler ve onları öldürmek çok daha kolay olur. Bir keresinde bir elf'in kulağını kestim."

Katana, Tif'in seviyesine çömeldi. "Öyle mi? O kadar küçük birinden bunu yapabileceğini hayal bile edemiyorum."

"Küçük olabilirim ama kesip biçmeyi iyi bilirim. Annem beni delikten kovmadan önceki yıl, cüce kolonisinde en iyi oymacı seçilmiştim."

"Bunu bilmiyordum, Tif," dedi Piper. "Bir şey oymalısın."

"Sanırım yapacağım. Uzun zamandır yapmadım. Artık cüce kolonisinde en iyisi olduğumu sanmıyorum, ama becerilerimi geliştireceğim. Ne oyayım? Bir kuş mu, yoksa bir tilki mi? Bir keresinde bir tilki beni yemeye çalıştı ve Thane hayatımı kurtardı. O yüzden kuşa kalacağım. Ben kuş dili biliyorum, biliyor musun?" Çuvalından bir çilek çıkardı. "İster misin? Tam olgunlaşmış ve sulu. En iyilerini kendim topladım. Rengi ve sertliği tam olmalı, yumuşak ama lapa lapa olmamalı."

Katana birkaç cümlede cüce hakkında birçok şey öğrendi ve her biri onu şaşırttı. Reddetmek kabalık olurdu, bu yüzden Katana meyveyi alıp ağzına attı. "Çok güzel. Mükemmel bir meyve toplama."

Tifapine parmağının etrafında kahverengi bir bukle çevirdi ve kızardı. "Tanrım, bir tanrıçadan böyle bir iltifat, ne diyeceğimi bilemiyorum."

"*Senin* söz bulamadığına inanamıyorum," diye mırıldandı Thane. "Ben çok konuşuyorum mu diyorsun?"

"Aynen öyle diyorum." "Eh, ben bu konuda iyiyim."

Thane güldü. "Buna itiraz etmiyorum."

"Layala nerede, ya da Valeen. Benim için zor bir uyum süreci oldu. Hâlâ ona benziyor, onun gibi konuşuyor, ama başka bir isimle çağrılmak istiyor. Tabii ki, başka biriyle birlikte ve belki de artık ona farklı bir isimle hitap etmek daha iyi olur. O zaman onun neden onunla olduğunu anlayabilirim," sesini fısıltıya indirdi, "sen de biliyorsun. Ona karanlığın efendisi diyorum."

"Onlar... dışarıda," diye cevapladı Thane.

Thane'in arkadaşlarına Calladira'da olduklarını söylememesi ilginçti. Onların bilmesini istemiyor olmalıydı.

Fennan belindeki kılıcıyla oynadı. "O pisliğin etrafımda olmasından nefret etsem de, bizim tarafımızda olduğu için mutluyum, bize karşı olmadığı için... Her ne kadar solgunlarla *savaşmaktansa* kendi gözlerimi çatalla oymayı tercih etsem de."

Katana'nın kaşları kalktı. "Sanırım Hel hakkında pek bir şey bilmiyorum. Neden ona karanlığın efendisi diyorsunuz ve solgunlar da nedir?" Herkes birbirine baktı ve bu bakışlar Katana'nın tüylerini diken diken etti. Bu grupla geçirdiği birkaç gün içinde Hel, Valeen'e sevgi dolu davranmaktan başka bir şey yapmamıştı. Güçlü

, ama ona bakışları sanki dünyada tek önemli şey oymuş gibi. Atlanta'nın ona bakmasını hep istediği gibi. "Valeen'e zarar vermedi, değil mi?"

"Kimsenin endişelenmesi gereken Valeen değil," dedi Piper, kaşlarını çatarak arkasını dönerek.

"Başka insanlara zarar verdiğini mi söylüyorsun?"

"Bu yılın en hafif tabiri." Fennan'ın sesi sert çıkmıştı, ama Katana onun ona bağırarak istemediğini düşündü. "Ve solgun olanlar eskiden elflerdi, ama şimdi insanları yiyen, vicdanı ve pişmanlığı olmayan canavarlar. Onları o yarattı."

Katana, insanları yiyen elfleri hayal etmeye çalışarak hızla gözlerini kırptı ve kafasını sallayarak o görüntüyü silmeye çalıştı. "Anlamadım? Onları nasıl yarattı?"

"Oh, ben biliyorum!" Tif'in eli havaya kalktı ve yerinde zıpladı, sonra herkes ona bakınca kızardı. "Şey, ona göre bu, All Mother'ın cezasıymış, tamamen onun suçu değilmiş. Denge ve büyülu açgözlülüğün sonuçları ile ilgili bir şey. Ben de anlamıyorum, ama sen anlayabilirsin."

"Sen bile onu savunuyorsun?" Fennan homurdandı.

"Önemli olan o bizim tarafımızda, bu yüzden kimse onun için endişelenmesin," dedi Thane çabucak. "Bahçeyi daha fazla görmek ister misin, Katana?"

Görünüşe göre öğrenmesi gereken çok şey vardı, ama bunları kız kardeşinden duymayı tercih ediyordu. "Çok isterim."

Diğerlerini geride bırakarak, kalenin arkasındaki gri yüksek kayalıklara doğru yan yana yürüdüler. Bahçeyi gezerken çok geçmeden, pembe ve mor kavak ağaçlarıyla çevrili bir kaplıcaya vardılar. Güneş ışığı parlak çiçekleri ortaya çıkardı ve kelebekler havada dans etti. Sessiz bir rüzgar çimleri ve çiçekleri salladı ve tatlı bir koku yaydı.

Thane su kenarında durdu ve parmaklarını suya daldırdı. "Buraya Casburn Springs denir. Adını bir elf atamdan almıştır. Sıcak ama yakıcı değil. Gençken burada yüzerdim, ama en son ne zaman girdiğimi bile hatırlamıyorum."

"Girsek mi?" Katana bu fikre çok sevindi. Geldiğinden beri banyo yapmamıştı, sadece bir bezle silinmişti. Hizmetçilere küveti doldurmalarını istemeye cesaret edememişti.

"İstersen ben göz kulak olurum."

"Beni banyo yaparken izlemek mi istiyorsun?" Yavaşça gülümsedi.

Yanakları kızardı ve ensesini ovuşturdu. "Seni kastetmedim... o bölgeyi... anladın sen."

"Kızardığında çok tatlısın." Elbisesinin kolları omuzlarından kaydı ve kumaş ayaklarının etrafında birikerek onu bralette ve yüksek kesimli iç çamaşırlarıyla bıraktı. "Bu arada, seni kızdırıyordum."

"Hmm." Gözleri, vücudunu izlerken büyüdü. Bakışlarını kaçırmaya ya da vücudunun her santimini inceliyormuş gibi davranmamaya çalışmadı. Ama bu, onun tüylerini diken diken edecek ya da yanaklarını kızartacak bir şekilde değildi. Sadece önündeki manzarayı içselleştiriyordu.

"Çok şaşırdım. Elbiseyi bir kez çözüp beni neredeyse aynı derecede açık bir kıyafetle kucağına almıştın." Göz kırptı ve ayak parmağını suya daldırdı.

"Ben... ne?"

"Unuttun mu?" Su boğazına kadar alana kadar suya battı ve içini çekti.

"Tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Hayır, sadece böyle soyunacağını beklemiyordum, sanırım."

"Vücudumdan utanmıyorum. Çok güzel."

O güldü ve sesi karnını kıpır kıpır etti. "Tanrıçaların o kadar utangaç olmadığını unutmuşum. Adalon'da kadınlar arasında belirli bir kıyafet kuralı vardır. Erkekler de özellikle sıcak bir günde veya yakın arkadaşlarıyla birlikte olmadıkça gömleksiz dolaşmazlar." Suyun kenarına oturdu ve dizlerini göğsüne doğru çekti. "Atlanta sana vurdu mu Katana?"

Katana'nın nefesi kesildi ve ellerini ılık suda gezdirdi. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Seni ağacın altında bulduğum gece, elimi kaldırdığımda irkildin. Ve söylediğin birkaç şey daha var..."

Bu, konuşmak istediği bir konu değildi. "O yaptı."

"Kaç kez?" Sesi daha da alçaldı.

"Sayamayacak kadar çok," diye fısıldadı. Neden başkalarına itiraf etmediği şeyleri ona söyleyebildiğini bilmiyordu. Ona yalan söylemek yanlış geliyordu.

"Ve sen kaldın?" Yargılamadan gerçekten bilmek istiyor gibi seslendi.

"Karmaşık bir durum."

"Karmaşık olan şeyleri iyi anlarım."

"Kalmaktan daha zor olduğunu söylersem anlar mısınız? Sana boşanmak istediğimi söylediğimde, onun izin vermediğini hatırlıyor musun?"

İzin vermediğini hatırlıyor musun? Aynı evi paylaşıyorduk, çocuklarımız vardı ve uzun bir geçmişimiz vardı. Ve bu çok sık olan bir şey değildi. Ne söyleyip ne yapabileceğimi ve ne yapmamam gerektiğini öğrendim."

"Sayamayacağın kadar çok kez olduğunu söylemiştin."

O içini çekti. "Çok uzun süre birlikteydik. Senin yaşından daha uzun bir süre. Artık o benim geçmişimin bir parçası. Başka bir hayat gibi geliyor, çünkü öyleydi. Artık o kişi olmadığımı karar verdim." Bunun mazereti yoktu. O zaman bile bunu biliyordu, ama Atlanta gibi güçlü birinden ayrılmak imkansızdı. Ondak kaçmak için nereye gidebilirdi? Onun hayatta olduğunu öğrenmesi düşüncesi onu korkutuyordu. Onunla yüzleşmek, Runevale'e gidip oğlunu ve iki kızını bulmaktan alıkoyan tek şeydi. Eninde sonunda gidecekti ama cesaretini toplaması ve bu yeni ölümlü bedenini daha iyi tanıması gerekiyordu. "Ona asla geri dönmeyeceğim. Onu kocam olarak bile görmüyorum. Ben öldüm. Ölüm beni özgür bırakmamalı mı?"

Gözleri karardı. "Umarım onunla hiç karşılaşmam."

"Neden?"

"Çünkü onu öldürebilirim."

Ağzının köşeleri yukarı doğru kıvrılmak üzereydi. "Neden umursuyorsun?"

O, derin ve tuhaf bir orman gibi gözleriyle onu sabit bir şekilde baktı.

"Neden yapmayayım ki?"

"Beni neredeyse hiç tanımıyorsun."

"Bu umursamayacağım anlamına gelmez."

"O zaman belki birbirimizi daha iyi tanımalıyız. Palenor'daki hayatını mı, Runevale'deki hayatını mı tercih ederdin?"

"Runevale'deki hayatım da artık ben değilim," diye mırıldandı. "Öyleyse, ölümsüzlüğünü geri kazandığında ve konseyin tehdidi ortadan kalktığında burada kalacaksın, değil mi?"

ve konseyin tehdidi ortadan kalktığında burada kalacak mısın?"

"Evet, Palenor'da kalıp Yüksek Kral olacağım."

Yani Valeen'in olmadığı yerde mi olmak istiyordu? Yoksa onu çağıran görev miydi? Çoğu tanrı Runevale'de olmak isterdi. Orası onların ana dünyasıydı.

Suyun ıslısı biraz fazla gelmeye başladı, bu yüzden beline kadar yükseldi. Buhar cildinden yükseldi ve su beyaz braletine yapıştı. Gözlerinin yavaşça aşağıya doğru kaydığını fark etti. O anda kumaşın ne kadar şeffaf hale geldiğini fark etti. Ama vücudundan utanacak biri değildi ve tekrar suya dalmak saçma gelmişti.

"Hayattan ne istiyorsun, Thane?"

Boğazı titredi ve yeşil gözleri tekrar yüzüne döndü. "Artık bilmiyorum."

"Ama bir zamanlar biliyordun, değil mi?" "Evet," diye fısıldadı.

"Ben dünyayı gezmek istiyorum. Anahar Çöllerini ve orman elflerinin ağaç evlerini görmek istiyorum. Ryvengaard'daki ünlü Pearl Avenue'da ejderhalarla birlikte yürümek ve Frostlands'daki buz mağaralarını görmek istiyorum. Runevale'den nadiren ayrıldım. Burayı görmek benim için bir hayaldi. Bana burayı gezdirdiğin için teşekkür ederim."

"Neden daha önce yapmadın?" Kaşları çatıldı.

Su ile yüzünü ıslatıp düşüncelere daldı. "Sorumluluklarım vardı. Bir şekilde kendi bölgeye zincirlenmiş gibi hissediyordum." Atlanta'nın onun gitmesinden hoşlanmadığını itiraf etmek zordu, ama sonunda şöyle dedi: "Atlanta benim gitmemden nefret ediyordu. Eğer buradan ayrılıyordum, onunla birlikte giderdim, ama o seyahat etmeyi sevmez."

"Çünkü tehlikeli olduğunu düşünüyordu ya da..."

Kaşlarını çatı. "Kısmen, ama çoğunlukla başka birine aşık olacağımdan korkuyordu."

"Ama onun başka sevgilileri vardı." Thane başını salladı. "Artık istediğini yapabilirsin. Özgür olmak nasıl bir duygu?"

Kollarını genişçe açtı ve çenesini masmavi gökyüzüne doğru kaldırdı. "Kuşların uçtuğunu görmek gibi, rüzgarda süzülerek var olmak gibi. O burada olmadan ben... ben olabiliyorum."

Thane gülümsedi ve kız, onun mükemmel dişlerinin üzerindeki dolgun dudaklarına hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı, ama bu hayranlık yavaşça kayboldu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Katana. Söylememesi gereken bir şey mi söylemişti?

O sadece başını salladı ve ağaçlardaki çiçeklere baktı. "En son ne zaman öpüldüğünü biliyor musun?" Katana

göğsüne bir kez daha su sıçrattı. Adam başını ona doğru çevirdi ve sanki yüzüne vurmuş gibi göründü. Sonra bakışları tekrar ıslak bralette ve şimdi dikleşmiş meme uçlarına indi. Yüzünün kızarıklığı daha da derinleşebilir miydi? Onu tekrar gülümsetebilir miydi? Çok güzel bir gülümsemesi vardı; kaşlarını çatmasını görmek çok yazık.

"Ve düzgün bir şekilde yatakta sevişmeyeli daha da uzun zaman oldu." Evet, o yanaklar oldukça kızarabilirdi. "En az birkaç bin

yıl oldu. Bu günlerde neredeyse bakire sayılırım."

Boğazının titremesi ve göz bebeklerinin aniden büyümesi izlemesi tatmin ediciydi. "Yukarıdaki Yaratıcı, Katana," diye mırıldandı, ama ağzının köşeleri kıvrılmaya başladı. "Bir dakika içinde dalmak için soğuk bir nehir bulmam gerekecek."

"Ya da bana katılabilirsin, ama burası hiç de soğuk değil." "Katılmasam daha iyi."

Sudan çıkıp onun yanından geçti, parmak eklemlerini omzuna sürttü. Güneşin teninde harika hissettirdiği kavak ağaçlarının gölgesinden çıktı. Büyüsü ışıktaki karıncalandı ve zevk aldı.

Arkasını döndüğünde, adam kaslı kollarını kavuşturmuş bir ağaç gövdesine yaslanmıştı. Atlanta'dan uzak olmak ve onun inciteceğinden endişelenmeden hiç yapamadığı gibi flört etmek özgürlük vericiydi. "Sanırım akşam yemeği vakti geldi. Karnım guruluyor." Elbisesini alıp koluna astı.

Adam ağaçtan iterek neredeyse tökezledi ve bir anda kızın yanına geldi. "Öyle içeri giremezsin."

"Nasıl?"

Gözleri parladı. "Sırılsıklam ve neredeyse çıplak gibi. O beyaz sütyen *hiçbir şeyi gizlemiyor.*"

"Sanırım kuruyana kadar burada durmak zorundayım. Elbisesini ıslatmak istemiyordu. İpek kumaş leke tutabilirdi. Çok narin bir kumaştı."

Onun tunikasını çıkarmasını izlerken kaşları çatıldı. Bir an sonra, elinden elbiseyi aldı ve ona çok büyük gelen gömleğini başından geçirdi. Kıkırdayarak kollarını kollara soktu ve beyaz pamuklu kumaşın uyluklarının ortasına kadar sarkmasına izin verdi. Kolları parmak uçlarının hemen ötesine kadar uzanıyordu. "Bu, kahvaltıda daha fazla dedikoduya neden olacak."

Bölüm 14

THANE

Thane endişeyle parmaklarını kıvrıp açtı. Dedikodular konusunda haklıydı. Belki onu içeri gizlice sokabilirdi... Hayır, bu onu neden rahatsız ediyordu ki? Onunla gizlice dolaşmak için hiçbir neden yoktu. O Yüksek Kral'dı ve kimseye bağlı değildi. Tanrım, ne kadar güzeldi. Yuvarlak, dik kalçaları, onun büyük gömleğinin içinden bile göze çarpıyordu. *Düzgün bir yatak görmeyeli çok uzun zaman olmuştu...* Kız ya tatlı bir saflık içindeydi ya da ne yaptığını çok iyi biliyordu, ama saf olmak için çok yaşlıydı. Artık tek düşünebildiği, onunla yatmanın nasıl olacağıydı. Ama bu yanlıştı. Onu bu şekilde düşünmemeliydi. Onlar sadece arkadaş olabilirdi. Kalbinde kalan parçaların başka bir karmaşaya karışmasına izin vermeyecekti.

Gözlerini sıkıca kapatıp, sanki düşüncelerini silebilecekmiş gibi alnını ovuşturdu. "İçeri girip üstümüzü değiştirelim, sonra akşam yemeğine çıkarız."

O, şakacı bir şekilde koluna vurdu. "Böyle gitmeyi planlamamıştım, Thane. Moda ile ilgim olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Akşam yemeğine düzgün giyinerek gitmeyi severim." Yan yana yürümeye başladılar. "Oturma düzeni nasıl olacak?" diye sordu. "Valeen'in annenin yanına oturmaması gerektiğini düşünüyorum."

Korku yavaşça içini kapladı. Valeen, Hel, annesi ve Katana'nın olduğu bir akşam yemeği partisi kabus gibi geliyordu. İlginç bir akşam olacağı kesindi. "Kesinlikle olmaz. Ne kadar uzak durursak duralım, tartışmayacaklarını sanmıyorum."

Katana bir "ha" dedi. "Oh, o zaman eğlenceli bir gece olacak. En azından eğlenceli." İleriye doğru işaret etti. "Valeen ve Hel geliyor." Onlara el sallarken neredeyse ayak parmaklarının ucunda zıplıyordu.

Thane inledi. Valeen'in yüzünü okumak zordu, parlak mavi gözleri ikisi arasında gidip geliyordu. Hel ise hayatının en güzel anlarını yaşayacakmış gibi görünüyordu.

"Merhaba, Katana," dedi Hel, yaramaz bir gülümsemeyle. Gözleri onu süzdü ve sonra Thane'e baktı. "Ne yapıyordunuz? Giysilerin isteğe bağlı olduğu bir şey, anlıyorum."

Kız ona sıırttı. "Biz... şey, ben kaplıcaya girdim. Çok güzeldi. Elbisemi ıslatmak istemedim, o yüzden Thane bana gömleğini ödünç verdi. Akşam yemeği için içeri giriyoruz, sen de bize katılır mısın? Ah, şey, Calladira'da yapman gerekeni yaptın mı?" Bu soruyu sorarken yüzünü buruşturdu.

Valeen, Thane'in yüzünü dikkatle inceledi. Gülümsemek mi, yoksa kafasını koparmak mı istediğine karar veremedi. "Aldrich öldü."

Garip bir rahatlama hissi onu sardı. Aldrich, babasıyla savaştan beri aklının bir köşesindeydi. Artık onu öldürmek ve tahtını ele geçirmek için ortaya çıkacağından endişelenmesine gerek yoktu. Hatta, hakiki varis olarak ona karşı kampanya yürütmek için destekçileri toplayacağından da. "Başka bir lordlarının ölmesine nasıl tepki verdiler?" Botuna vurdu. Orman elfleriyle asla barışamayacaklardı.

"Eğer sorduğun buysa, kimse bir şey söylemedi." Hel çenesini ovuşturdu. "İnsanlar üzerinde böyle bir etkim var. Akşam yemeği hakkında bir şey söylememiş miydiniz? Açlıktan ölüyorum."

THANE YEMEK SALONUNUN DIŞINDA dolaşıyordu. Piper, Fennan, Leif, Orlandia, Talon ve Katana çoktan içeri girmişti. Kapının aralığından içeri baktı ve Hel'in Yüksek Kral'ın koltuğunun karşısındaki sandalyeye rahatça oturduğunu gördü.

"Katana ile ne yapıyorsun? Aranızdaki flört ve alaycı tavırları biliyorum ama dışarıda ne oldu?" Valeen'in sesi omurgasında bir ürperti yarattı. Arkasını dönüp ona bakmadan önce derin bir nefes almak zorunda kaldı. Gün batımının solgun ışığı yakındaki pencereden sızarak onu kehribar rengi bir ışığa bürüdü.

"Açıklığa kavuşturman gerek."

"Aptal numarası yapma." Yüzü sertleşti ve yakındaki duvardaki meşalenin ışığıyla gölgeler etrafında dans etti. "Bunu benden intikam almak için mi yapıyorsun?"

Dişlerini sıktı. "Ben *hiçbir şey* yapmıyorum. Tek yaptığım iyi bir ev sahibi olmak."

"Daha önce gördüklerime göre buna inanmak zor. O bana karşı kullanılacak biri değil, Thane. Senin bizim için sorun olmadığını sanıyordum."

"Öyle," diye tersledi ve bakışlarını kaçırdı.

"*Senin* kıyafetlerini giyiyordu ve sen de gömlek giymemiştin."

"Neden ona sormuyorsun?"

"Yapacağım."

"Neden bu kadar önemsiyorsun ki? İstedğini aldın. Kıskanç gibi konuşuyorsun." Tüm benliğiyle, onun kıskanmasını istiyordu. Tanrım, bu kadar zor olacağını düşünmemişti. Hel ile birlikte gitmişti ve ona gitmesini söyleyen de oydu.

Bir parçası, onların ruh ikizleri olmasına ve kendisinin hiçbir şeye sahip olmamasına kıskanıyordu. Geçmiş hayatlarında yıllarca birbirlerine çok yakın olsalar bile, o yine de üçüncü tekerlek olmuştu. Varlett nişanlısı olsa bile, Valeen'in Hel için olduğu gibi değildi. Bu, siyasi güç ve seks için yapılan bir anlaşmaydı. Hepsi bu kadar.

Hel ve Valeen'in zamanın, savaşın ve kalp acısının bile kıramayacağı özel bir bağı vardı. Valeen'in sahip olduğu ve Valeen'in ona karşı hissettiği aşk, Valeen'in çaresizce arzuladığı bir şeydi.

Onunla paylaştığını sandığı bir aşk...

Artık aşkın ne olduğunu bile bilmiyordu, aşk elinden alınabilirse, parmaklarının arasından kayıp başka birinin eline geçebilirse.

Ona öfkeyle baktı ve yumuşak gölgelerin etrafında uçuşmaya başladığını hissetti. "Beni hiç kıskanç görmedin, Thane. Eğer kıskanç olsaydım, inan bana, bunu bilirdin. Ama o benim kardeşim."

"Ve Hel benim kuzenim."

Onun ezici mavi gözleri, doğrudan ruhuna bakıyordu. Bu onu biraz tedirgin etti. Onun öfkesinin yanlışı tarafında kalalı uzun zaman olmuştu. "Ve ben seninle birlikte olmadan önce onunla birlikteydim. Bu farklı ve sen de bunu biliyorsun."

"O zaman ona dokunmamam mı gerekiyor?"

"Hiçbir şey olmadığını sanıyordum," diye karşılık verdi ve kollarını kavuşturup kaşlarını kaldırdı.

"Katana, eski nişanlının kuzenimle yattığına dair insanların arkamdan dedikodu yapmasını anlıyor. Sevdiğin kişinin başka biriyle birlikte olduğunu görmek nasıl bir şey olduğunu biliyor. Hel'in davranışlarına kıyasla, bence ben oldukça iyi davranıyorum. Ben de sahiplenici bir pislik olabilirdim, değil mi?"

Geçmiş zamanda aşklarından bahsettiğini ve bunun doğru olduğunu fark etti. Ona çekilmişti ve onu burada ve War olarak hayatında sevmiştir, ama o zincirler... bir şekilde kırılmıştı. Sanki onu ilk kez hayatının aşkı olarak değil, gerçekte olduğu gibi görüyordu. Bunun ne zaman olduğunu bile bilmiyordu.

Bir iç çekerek kollarını yanlarına indirdi. "Bak, onun yasak olduğunu söylemiyorum..."

"İyi, çünkü artık senin yerin değil."

Valeen'in gözleri parladı, sonra gülümsedi. "Hayır, değil. Katana çok güzel bir insan ve ona karşı hisler beslemeye başlasan seni suçlamam..."

"Dediğim gibi, aramızda hiçbir şey yok. Onu neredeyse hiç tanımıyorum." O çok güzeldi ve Valeen kendisinin ona çok çekildiğini fark etmişti, ama bunun ötesinde bir şey yoktu.

"Tamam, ama onu tanıyacaksın. Katana gibi birini daha önce hiç tanımadım. Eskiden her ortamın en parlak kişisiydi ve hala öyle olduğunu söyleyebiliriz, ama gözlerinde travma yaşadığını görebiliyorum. Güvende hissetmeye ihtiyacı var." İkisi de kapının aralığından içeri baktılar. Katana masada oturmuş gülümsüyordu. Güneş ışığı saçlarının arkasına vurarak saçlarını daha da parlak hale getiriyor, altın rengi tenini aydınlatıyordu. "Hizmetçilerin dedikodularını tahmin etmeliydim. Özür dilerim."

Omzunu silkti. "Hizmetçilerin dedikoduları umurumda değil."

"Katana'ya dikkat et. Onunla Atlanta arasında ne olacağını bilmiyorum. Onu görmek istemediğini ve artık onu kocası olarak görmediğini söyledi, ama senin tekrar incinmeni istemiyorum."

En son ihtiyacı olan şey, başka bir tanrıçaya aşık olup onun eski sevgilisine geri dönmesiydi. Aralarındaki en büyük fark, Katana'nın önceki hayatını hatırlıyor olmasıydı. "Endişelenmene gerek yok. Gidelim mi?" Thane kapıyı sonuna kadar açtı ve ona önce girmesini işaret etti.

Bu gece altın tacını takan Orlandia, Hel'e dik dik bakarken, Hel bir civar içip tırnaklarının altındaki bir şeyi kurcalıyordu. Katana ikisine de gülümsedi, Valeen'e el salladı ve Hel'in yanındaki koltuğu okşadı. Fennan tabağındaki yemeği kurcalarken, Piper ve Leif şaraplarını yudumlarken masadaki diğerlerine bakmıyorlardı.

"Vay vay, Yüce Kral ve karım geç kaldı." Hel bir duman bulutu üfledi ve gözlerini ona dikti. "Meşgul müsün?"

Thane hızla yerine oturdu. Sandalyenin ayakları taş zeminde yüksek sesle sürtündü. Masada ağız sulandıran bir ziyafet vardı. Etler, buharda pişirilmiş sebzeler ve rengarenk meyveler, ortada gümüş şamdanlar ve hepsinin altında kraliyet mavisi bir masa örtüsü. "Hayır, sadece *güzel* bir akşam yemeği için kendimi hazırlıyordum."

Valeen Hel'in arkasından geçti, elini omuzlarında gezdirdi, sonra eğilip yanağına bir öpücük kondurdu. Kulağına "uslu dur" diye fısıldadığını sandı ama emin olamadı. Valeen yanına oturunca Hel ona baktı ve Thane tahmin etmek zorunda kalsa, ikisi yine sessiz bir konuşma yapıyordu. Bu onu her zaman rahatsız etmişti. *Eskiden de öyleydi.*

Hel, civarından bir nefes daha çekti. Duman bulutu yemek masasının üzerinde asılı kalmıştı ve Thane'in annesi bu durumdan hiç hoşnut değildi. Peçetesiyle dumanı savuşturdu ve kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

"Sen yokken sohbet çok ilginçti," dedi Hel yavaşça. "Orlandia ve arkadaşları, seni misafir olarak ağırlamaktan ne kadar mutlu olduklarını söylüyorlardı."

Orlandia meydan okurcasına çenesini kaldırdı ve alaycı bir şekilde güldü. "Kraliyet ailesiyle yemek yerken sigara içmek çok kaba bir davranış."

"Oh," dedi Katana, bardağını masaya koyarak. "Orlandia, hâlâ bir fahişeye mi benziyorum yoksa daha prezentabl miyim?"

Hel güldü. "Bilmek ister miyim ki?"

"Hayır," dedi Thane. "Konseyin bir sonraki hamlesini tartışmamız gerekiyor. Ordularını göndermeden önce başka bir suikastçi gönderecekler mi? Buna hazırlıklı olmalıyız."

Orlandia parlak kırmızı dudaklarını birbirine bastırdı ve ağzının köşesini peçeteyle sildi. "Aslında çok güzel görünüyorsun, Katana."

"Teşekkür ederim," dedi Katana. "Ben de elbiseni övmek istiyordum. Kırmızı sana çok yakışıyor."

Thane, Katana'ya şaşkınlıkla baktı. Ya o kadar nazikti ya da annesinin iltifatları sevdiğini anlamıştı. Annesi ve Katana'nın anlaşması

annesi ve Katana'nın iyi anlaşması mümkün müydü?

"Şuna bakın," dedi Orlandia. "Ne kadar da terbiyeli." Sonra Valeen'e alaycı bir bakış attı. "Katana, oğlumun son sevgilisinden daha güzel. Daha zayıf da. Layala'ya daha az tatlı yemesi gerektiğini hep söylemişim."

Thane ağzındaki yemeği boğazına kaçırıp ve çatalını düşürdü; çatal tabağına yüksek bir sesle çarptı. Gerçekten bunu mu söyledi?

Katana kızardı ve Valeen'e ne kadar güzel olduğunu fısıldadı. Valeen, içkisini yudumlarken bu kaba yorumdan rahatsız görünmüyordu ve şöyle dedi: "Orlandia, bu akşam seninle bunu yapmak istemiyorum."

"Ben de seni akşam yemeğinde istemiyorum. Bu saygısızlık. Bütün bu olay saygısızlık. Neden, zavallı oğlumun kalbini kırıp yeni ilişkinizi onun önünde sergileyerek, iğrençsin. *Sen* iğrençsin."

"Tehlikeli sulara yüzyyorsun, Orlandia." Hel, yanan civarını ona doğru fırlattı ve civar, göğsünden sekip tabağına düştü. "Hayatta kaldığın için şanslı biri için çok fazla konuşuyorsun. Sen, *oğlunu karımla* evlendirdin. Eğer onun kalbi kırılırsa, suçlu sensin. Bu anlaşmanın bir parçası değildi. Ona bir kelime daha hakaret edersen, parmaklarımın şıklatmasıyla kalbini durdururum. Anlaşıldı mı?"

Leif ve Fennan şarap kadehlerinin arkasında yarı gülerek izliyorlardı. Piper'in gözleri Hel ve Orlandia arasında gidip geliyordu.

Orlandia koltuğunda kıpırdanarak yüzünün yanından sarkan bukleyi sinirli bir şekilde okşadı. "Onun karın olduğunu bilmiyordum. O daha bir bebektir. Bunun benim ya da rahmetli kocam için mantıklı olmadığını anlıyorsun, değil mi? Tenebris sadece zambak işareti ile doğacak bir çocuk beklememizi, onu güvende tutmamızı ve uygun yaşa geldiğinde onu Boşluğa götürmemizi söylemişti."

"Sen onun annesi olduğun için hayattasın." Hel, Thane'i işaret etti. "Hepsi bu."

Aptalca Hel'e kaşlarını çatıp. Ondan korkmaması onu öldürecek. Hel'in kuzeni olduğu için onu durduracağını mı sanıyordu? Onun Kara Büyücü olduğunu biliyordu. Thane gözlerini kapattı ve yavaşça nefes verdi. Tanrım. "Anne, yeter. Akşam yemeğimin tadını çıkarmak istiyorum."

"Peki ama ben sadece oğlumu koruyorum."

"Biliyorum," dedi Thane nazikçe ve bir bakıma annesine minnettardı. Onun gözünde, oğlunun eski nişanlısı yeni sevgilisiyle onların evinde yaşıyordu.

Eğer bu durumda bir çocuğu olsaydı, muhtemelen aynı şekilde tepki verirdi.

Bir erkek hizmetçi, krem rengi bir kumaşla örtülü büyük bir pembe zambak ve beyaz gül buketi ile içeri girdi. "Kraliçeye teslimat."

Orlandia sırttı, peçetesini tabağına attı ve ayağa kalkarken tacını düzeltti. Topukları kapıya doğru giderken yüksek sesle tıklıyordu. "Kimden gelmiş olabilirler acaba? Çok hayranım var." Vazoyu aldı. Uşak örtüyü kaldırdı ve hemen salona geri çekildi. Çiçekler yüzünü örtmediği için Thane onu tanımadığını fark etti. Evindeki tüm uşakları tanırdı.

Thane yavaşça ayağa kalktı, endişe içini kemiriyordu. "Kimden gelmiş?"

Kartı büyük bir gülümsemeyle kaldırdı. "Hiçbir şeyin kraliçesi için, sevgilerimle

Pricilla'ya. Hmmm, Pricilla diye birini tanımıyorum. Ve bu oldukça kaba. Kocam ölmüş olabilir, ama ben hala Kraliçe Anne unvanını taşıyorum."

Hel hemen ayağa fırladı. Gümüş çatal bıçaklar ve bardaklar yere düştü. Valeen bağırdı, "Çiçekleri atın!"

Thane ona doğru koştu, ama o çiçeklerin kokusunu derin bir nefesle içine çekti. Sanki ağır çekimdeymiş gibi, vazo elinden düştü ve yere parçalandı. Sonra gözleri geriye devrildi ve düşmeye başladı. Thane yere çarpmadan onu yakaladı. "Anne, bana bak." Dudakları çoktan koyu maviye dönmüştü, cildi korkunç bir gri-beyaz renge bürünmüştü. Thane'in kalbi sertçe çarptı. "Anne!"

"Yardım et," diye boğuk bir sesle söyledi ve gömleğine yapıştı.

"Hel!" diye bağırdı Thane. Bunu durduracak gücü yoktu, ama Hel

'in gücü vardı.

"Seni seviyorum." Başı yana düştü ve yavaşça nefes verdi.

Çiçekler hızla siyah bir çamura dönüştü. Hel, yanlarına dizlerinin üzerine çöktü ve elini hızlıca sallayarak pisliği ortadan kaldırdı. Parmaklarını kadının boynunun yanına bastırdı ve başını salladı. "Zehir," diye mırıldandı ve kadının yüzünü bir yandan diğer yana çevirdi. Kan yavaşça burnundan, gözlerinden ve kulaklarından damlıyordu.

"Bir şey yap, Hel!" diye bağırdı Thane. "Onu kurtar! Ondan nefret etmen umurumda değil. O benim annem!"

Boynuna tekrar dokundu ve içini çekti. "Üzgünüm. O çoktan öldü."

"Onu geri getir!" Thane, kadının cansız bedenini göğsüne çekti. Neden bu kadar soğuktu? Kadının anıları zihninde canlanırken titremeye başladı. İlk kez kılıcı eline alıp salladığında kadının alkışlaması.

Çocukken onunla saklambaç oynadıkları. Tenebris onu dövdüğünde birçok kez araya girmişti. Aralarına girerek bir iki darbeyi kendi üzerine almıştı.

"Yapamam," dedi Hel yumuşak bir sesle. "İnsanları ölümden geri getiremeyeceğimi biliyorsun."

Thane onu nazikçe yere yatırdı, kahverengi bukleleri saç tokaları yerinden çıkarak yere döküldü ve tacı yere düştü. Hel'e döndü ve parmağını göğsüne bastırdı. "Eğer bunu sen yaptıysan..."

Kaşları çatıldı ve gerçekten kırılmış gibi görünüyordu. "Neden beni suçluyorsun?" diye tersledi.

"Az önce onu öldürmekle tehdit ettin ve sonra birisi zehirli çiçekler getirdi? Bu tamamen senin işin!" Onu göğsünden sertçe itti ve Hel geriye düştü.

Düşük bir homurtuyla ayağa kalktı ve ona tepeden baktı. "Ben yapmadım. Konseyin bir sonraki hamlesini öğrenmek istemiştin, işte öğrendin. Annenin bu işin içine karıştığı için üzgünüm." Gri bir duman bulutu içinde ortadan kayboldu. Thane yumruğunu yere vurdu, beyaz fayansları çatlattı ve kükredi.

Bir hafta sonra Thane, Orlandia Morningflower'ın mezarının soğuk gri taşına avucunu bastırdı. Kapiya onun heykeli oyulmaya başlamıştı. Sessiz *tık tık tık sesleri*, kuşların cıvıltılarıyla karışıyordu. Taş oymacı onu izlemek için bir an durdu, sonra işine geri döndü. O, hayatı için büyük bir kutlama yapılmasını ve halkı tarafından onurlandırılmak isterdi. Parti yapmak istemese de, bunu ona bir hediye olarak verecekti. Talon ve personele, önümüzdeki hafta sonu için bir parti planlamalarını söyleyecekti. Şu anda, konsey oyun oynamak istiyor ve tam ölçekli bir savaşa girmek istemiyor gibi görünüyordu.

Sessiz bir hışırtı kulağına çarptı ve Hel, tamamen siyah bir takım elbise giymiş, saçları sadece törenlerde giydiği şekilde geriye taranmış halde yanında belirdi. Ellerini arkasına sakladı ve Thane'i dikkatle inceledi. "Üzgünüm, Thane. Ciddiyim."

Elini taşın üzerinde tuttu, sanki yeterince uzun süre tutarsa onu geri getirebilecekmış gibi. "Kendi babamı öldürdüm ve şimdi annem de benim yüzümden öldü."

benim yüzümden öldü."

"Pricilla'nın kötülüğünden kendini sorumlu tutamazsın." "Geçmişim bugünü mahvediyor," diye mırıldandı.

"Seni çok iyi anlıyorum." Mavi bir serçenin uçmasını izledi ve boğazını temizledi. "Öç alma zamanı geldi. Onlar bizden birini aldılar. Biz de onlardan birini alacağız."

Thane elini annesinin mezarından çekti ve kuzenine döndü. Konseyin harekete geçmesini bekleyemezdi. Onlara savaş tanrısının kim olduğunu hatırlatmak gerekiyordu. "Ne olursa olsun, ben varım."

Bölüm 15

VALEEN

Sokak satıcıları, yoldan geçenlere Nelfara şehrinin lezzetlerini ve tarzını tatmaya gelmeleri için bağıırıyordu. Egzotik baharatlar ve kızartılan et kokuları, hafif yağmur altında toplanan kalabalığın arasına yayılıyordu. Bir esinti Valeen'in başlığını geriye atmak üzereydi, bu yüzden kumaşın kenarlarını sıktı. Kimsenin onu tanıması imkansızdı, ama yine de çok dikkatli olmalıydı.

"Hasat tanrıçasının tepelerinden taze baharatlar! Daha iyisini bulamazsınız!" diye bağırdı, geniş kenarlı yuvarlak şapkalı bir adam. Şapkanın sol tarafından eski kahverengi tüyler çıkıyordu.

Bu şehirde yarı tanrılar, insanlar, elfler, cüceler ve birçok türden şekil değiştirenler sağlıklı bir karışım halinde yaşıyordu. Runevale, alemlerin eritme potasıydı; yol kapatılmadan önce tanrılar ve tanrıçalar, bilinen tüm krallıklardan ve yaşam sistemlerinden birçok ırkı kendi topraklarında yaşamaları için buraya getirmişti. Çoğu bunu seçilmiş bir armağan olarak görüyordu.

Sokaklarda henüz tam kanlı bir tanrı ya da tanrıça görmemişti. Onlar nadiren kendi alışverişlerini yaparlardı ve onun yokluğunda da durum değişmemişti; çoğu, böylesine "alçakgönüllü" bir işi yaparken yakalanmak istemezdi ve sıradan halkın pazarlarında bulunmak için hiçbir nedenleri yoktu. Birkaç sokak ötede, varlıklı, zengin ve yüksek statülü ailelerin yaşadığı bölge vardı.

O, bu caddeden her ne pahasına olursa olsun uzak dururdu. Şu anda, Hel, Thane ve o, sıradan halkın arasına karışmalıydılar.

Üç örgüye örülmüş büyük, gür sakallı bir cüce, yanından geçerken ona sırtıttı. Masadaki değerli altın takı setini işaret ederek elini salladı. "Güzel bir hanımefendi için en kaliteli altın. Belki beyefendilerden biri, eşine güzel bir kolye almak ister?" Yüzünün yarısı kapüşonuyla örtülü, kendine özgü rün işaretlerini ve kırmızı gözlerini gizleyen Hel'e baktı. Şaşkın bir ifadeyle, yarı gülümsemeyle Thane'e döndü.

Altın parçalar, fiyatlarına bakılırsa muhtemelen sahte ya da çalıntıydı ve çoğu insanın bu kadar gösterişli parçaları alabileceği bir bölgede değildi. "Başka sefere cüce," dedi Hel, Runevale'de yaygın olarak konuşulan ana dillerinde.

Yürümeye devam ettiler, ta ki biri Hel'in bileğini tutana kadar. Hel, tutan kişinin elini kırarak saldırganın kolunu büküp döndü ve diğer elinde köpüren pembe bir sıvı bulunan bir tüccar gördü. "Özür dilerim, hanımefendi. Size bu bölgedeki en iyi cilt güzelleştirici iksiri göstermek istemiştim."

Kadın biraz daha sertçe sıktı ve tırnaklarını adamın ön kolunun derisine batırdı. "Buna ihtiyacım var gibi mi görünüyorsunuz?"

Tırtıl gibi siyah kaşları alnında yukarı kalktı. "Hayır, hanımefendi. Öyle demek istemedim. Güzelliğiniz eşsiz, hanımefendi. Sadece demek istedim ki..."

Valeen onu bıraktı. "Birinin dikkatini çekmek için onu tutmak kabalıktır. Bir daha yapma. Bir dahaki sefere elini kaybedebilirsin."

"Elbette, hanımefendi." Başını eğdi ve standına doğru geri çekildi.

Hel'in çene kasları seğirdi ve gözleri, fareye dalmak üzere olan bir şahin gibi karardı. "Burası sabrımı zorluyor."

O tek kelime bile etmeden, Hel onun tüccarı öldürmeyi düşündüğünü anladı. "Yapma. Şu anda dikkatleri üzerimize çekemeyiz. İçeri girip çıkmak, planımız buydu."

"Gece ortasında ortadan kaybolursa sorun olmaz." Thane de ona sert bir bakış attı. "Kimse bizim yaptığımızı bilmez."

"Kesin şunu, ikiniz de." Onların da onu takip edip bu konuyu kapatmasını umarak adımlarını hızlandırdı.

Adalet ve düzen tanrısı Rogue'un topraklarında belirgin bir gizemli kasvet vardı. Geceleyin birinin ortadan kaybolması, özellikle de en az yarım milyonluk bir şehirde, o kadar da olağandışı bir şey gibi görünmeyebilirdi. Ana kasabanın dışındaki varış noktalarına doğru uzanan uzun, yaprak dökmeyen ağaçlar yükseliyordu. Yoğun gri bulutlardan yağan hafif çiseleyen yağmur havayı nemli bırakmıştı. On bir konsey üyesinden biri olan Rogue, yüksek dağların

ve denizin arasında, Runevale'in en kasvetli ve en yeşil bölgesi olan mükemmel bir karışım oluştuyordu.

Şehri geçtiler ve terrakotta kiremitlerden yapılmış gibi görünen aqua renkli çatılı bej taşlı kaleye giden yolu takip ettiler. Doğu ucundaki saat kulesi en yüksek nokta olmakla birlikte, çeşitli yükseklikte birkaç kule daha vardı. Valeen, birçok pencereye hızlıca göz attı ve dört katta en az yüz yatak odası olduğunu tahmin etti.

Koyu mavi meyveleri olan uzun bir çalının arkasında durarak, arazinin etrafını inceledi. Birkaç muhafız, mülkü çevreleyen siyah demir çitin üzerinde dolaşıyordu, girişlerde daha fazlası vardı. Neredeyse arı sürüsü gibi sessiz bir vızıltı, orada sihirli koruma kalkanlarının varlığını ele veriyordu.

Elinde uzun metal uçlu mızraklar olan bir grup muhafız, gümüş ve mavi tüylü grifonların sırtında yüksek sesle gülüyordu. Bu yaratıkların büyük gagaları, önlerindeki jilet gibi keskin pençeleri gibi, bir uzvu kolayca koparabilirdi. Arka ayakları, siyah tüylü bir kuyruğu olan büyük gri kedigillerinkine benziyordu.

Muhafızların hepsi geniş kenarlı siyah kubbe şapkalar takmışlardı ve şapkaların her iki yanından su mavisi tüyler görünüyordu. Ancak griffinlerin üzerindeki erkeklerden birinin şapkasındaki tüyler beyazdı. Valeen, *bu renklerin rütbeyle ilgili olduğunu* düşündü.

Hel, çalıların arkasından çıktı, neredeyse şeffaf hale geldi ve avucunu görünmez bariyere bastırdı. Bir an sonra onlara bakarak, "Büyü zayıf. Bizi içeri teleport edebilirim," dedi.

Birkaç saniye sonra üçü, üzerinde geniş ve etkileyici ahşap kemerlerin bulunduğu bir odanın ortasında duruyordu. Sol taraftaki duvar birçok pencereyle kaplıydı, ancak dışarısı daha fazla ışığa ihtiyaç duyacak kadar karanlık ve kasvetliydi. Avizelerdeki parlayan taşlar, ateş ışığından sadece biraz daha parlaktı ve yumuşak bir ortam yaratıyordu.

Valeen, değerli eşyalarla dolu rafları taradı: cam bir kutuda bronz bir asa, nadir yakut ve safirlerle süslenmiş altın bir yumurta, gösterişli kolyeler ve önemli birine ait olduğu anlaşılan bir el iskeleti. Ölümsüzlüğünün elinden alındığı gün, bu güç bir kolyeye asılı içi boş bir kristale aktarılmıştı. Bu eşyaların hiçbirisi ona benzemiyordu. Valeen, yakınında olsaydı hissedeceğini biliyordu. Bir şekilde ikiye bölünmüş ruhuna yapılan bir çağrı gibi.

Hel parmaklarını şıklattı ve parıldayan bir perde duvarları kaplayarak tavana ve zemine doğru süzüldü. "Sessizlik büyüü."

"Bu eve daha önce geldin mi? Bizi nereye götüreceğini biliyordun," diye düşündü Valeen. Rogue, Primevarr'lardan biriydi, onun düşmanı ve Hel ile Thane'in genç tanrılar olarak sadakatini sundukları kişi. Onunla sadece idamında tanışmıştı.

"Rogue bizimle aynı öğretmenlerden ders almıştı," dedi Thane, masadaki çekmeceleri açarak. Hel hemen parşömenlerin bulunduğu raflara yöneldi.

"Synick de senin paylaştığın öğretmenlerden biri miydi?"

"Synick çok seçiciydi." Hel'in parmakları, sanki aradığı şey kendini gösterecekmiş gibi, parşömenlerin üzerinde hafifçe gezindi. "Rogue seçilemedi."

"Rogue'un sürgümüze karşı oy kullanan tek kişi olmasının sebebi senin derslerin olabilir. Bu yüzden, eğer bu bir intikam göreviyse neden buradayız diye sormak zorundayım."

Thane ve Hel birbirlerine baktılar, sonra Thane cevap verdi: "Synick bize onun hakkında, ölümsüzlüğümüzün nerede olduğunu söylemesini sağlayabilecek bir şey verdi."

"Bir şey mi?"

"Kimsenin bilmesini istemediği gizli bir çocuğu var." Hel sırtıttı, bir parşömen çıkardı ve açtı. "Ayrıca Rogue benden hoşlanmazdı, ben de ondan hoşlanmazdım. Genelde hukuk kitaplarına gömülürdü ve herkesten daha akıllı olduğunu düşünürdü. Bize karşı herhangi bir şefkat beslediğinden çok, cezamızı haklı bulmadığını düşünmek daha olası."

"Beni severdi," dedi Thane çekmeceyi karıştırarak.

"Evet, Bay Popüler," dedi Hel alaycı bir sesle.

"*Karısının* bilmesini istemediği gizli bir çocuğu mu?" "Öyle bir şey. Göreceksin."

"Ne demek göreceksin? Gizemli mi davranıyorsun?" "Yani, göreceksin. Sürpriz."

O ve Thane birbirlerine baktılar, Thane sadece güldü ve başını salladı. "Sen de bu işin içinde misin?" diye sordu.

"Sürprizleri gerçekten sevmiyorsun, değil mi?" Thane bir yığın kağıt çıkardı ve onları karıştırdı.

"Hayır." Valeen vazgeçti ve botlarıyla sıcak ahşap zeminde hafifçe vurarak değerli eşyaların bulunduğu cam vitrine doğru koştu. Kapıları açtı ve altta bir çekmece buldu. İçinde mürekkep şişeleri yuvarlanıyordu, sol tarafta tüy kalemler duruyordu ve siyah bir defter vardı.

arkaya sıkıştırılmıştı. Küçük siyah defterler hakkında tek bildiği şey, genellikle önemli bilgiler içerdiydi.

Çekmecedan çıkardı ve kapağını açmaya çalıştı, ama açılmadı. Sihirli bir şekilde mühürlenmiş, lanet olsun. Ama içinde şantaj için kullanabileceği bir şey bulacağından daha da emindi. Eğer All Mother merhametliyse, içinde onun ölümsüzlüğünün yeri de yazıyor olacaktı. Onu konuşturmaya bile gerek kalmayacaktı.

"Hel, bunu açmak için yardımına ihtiyacım var."

Omzunun üzerinden baktı. "Üzerinde runlar var mı?"

Kağıdın kenarlarını görmek için elinde çevirdi. Tanımadığı üç rune vardı. "Evet."

"Bu piçler benden nefret ediyor ama yine de benim büyümü kullanıyorlar."

Ona attı, o da yakaladı. Parmak uçlarıyla sırtını okşar gibi okşadı ve kitap mantar kapağı açılır gibi bir sesle açıldı. "Tek yapman gereken biraz okşamak, bilirsin, başka bir şey gibi."

Gözlerini devirdi ve odanın diğer tarafına geçerek kitabı geri aldı. "Her zaman uygunsuzsun."

"Dün gece yapmamışsın gibi davranıyorsun."

Valeen'in yanakları kızardı ve o güldü. "Odaklanabilir miyiz?" diye sordu ve sayfaları çevirdi. Tam isimler ve tarihler gibi görünüyordu... kadınlarla karşılaşmalar mı? Tam da ihtiyacı olan şey değildi. "Ve bana bakmayı kes."

"Şimdi sana bakamaz mıyım?"

"Böyle bakarken okuyamıyorum."

O sırtıttı. "Nasıl, aşkım? Sanki sen var olan en olağanüstü varlıkmişsin gibi mi? Sanki sen benim tüm dünyamsın gibi mi?"

Dışarıda gök gürledi ve şimşek çaktı, gri atmosferi bir anlığına aydınlattı.

"Ne zaman bu kadar duygusal oldun?" Thane kağıtları masanın üzerine geri itti ve çekmeceyi gürültüyle kapattı. "Burada yararlı bir şey bulamayacağız. O, herkesin bulabileceği bir yerde ofisinde o yerin adresini saklamaz."

Kapının dışından gelen ayak sesleri hepsini dondu. Hel, Valeen'i masaya doğru yönlendirdi ve onu sandalyeye oturttu. *Önce onunla biraz oynayalım,* diye düşündü. *Thane ve ben şuraya saklanacağız.*

Hel gülümsedi, çamurlu botlarını masanın üzerine koydu ve hançerini çıkardı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve Rogue içeri girdi, onu merakla incelemek için bir an durdu

sonra kapıyı arkasında kapattı. Birçok tanrı gibi, keskin çenesi ve düz burnuyla çekici biriydi. Kısa tarçın rengi saçları alnında mükemmel bir kıvrımla taranmıştı ve üzerine kahve rengi bir takım elbise giymişti.

"Sen kimsin?" Botlarının evraklarına çamur damlamasından hoşnutsuzlukla dudaklarını kıvırdı. "Seffner bana erken, güzel ama kaba bir doğum günü hediyesi mi gönderdi?"

Kısa kılıcının ucuyla tırnağının altından bir parça kir kazıdı, sonra çenesini kaldırdı. "Eminim bunu isterdin, ama neden biraz daha dikkatli bakmıyorsun?"

Adam kadının yüzünü dikkatle inceledi ve masasının önüne, kadının karşısına geçti. "Seni tanıyorum."

"Tanıdın mı?"

"Sen kimsin?"

"Sana söylersem küçük oyunumuz mahvolur. Sana bir ipucu vereyim: çok, çok uzun zaman önce, öldüğüm gün tanışmıştık."

Tanıdığı kişi olduğunu anladı ve bir adım geri çekildi. "Valeen," dedi şaşkınlıkla.

"Portalın tekrar açıldığını bilmediğini söyleme." Adam başını iki yana çevirdi. "Yalnız mı geldin?"

Hançerini tahta masaya sapladı ve ayağa kalktı ama konuşmadı.

"Beni öldürmeye gelmediğin sürece sana zarar vermeyeceğim," dedi adam, teslim olarak ellerini kaldırarak. "Savaşmak istemiyorum."

"Bana zarar verebileceğini düşünmen komik. Ama kavga etmeye gelmedim. Başka bir şey için geldim."

Ağzının bir köşesinden yavaşça bir gülümseme belirdi. "Her zamanki gibi çok güzelsin, Valeen. Runevale'nin bu kadar uzun süre kapalı kalmasının ardından seni burada görmek çok gerçeküstü. Seni görmek, bunu yapabilecek kadar güçlü birini..." Dilini şaklattı. "İlk varlıklarda insanı rahatsız eden bir şey var; nadir ve çekici. Senin cezana karşı oy vermemin nedenlerinden biri de bu." Gözleri bir kez daha ona kaydı. "Saçındaki beyazlar hoşuma gitti. Sana yakışıyor, ay tanrıçası."

Valeen sahte bir gülümseme takındı ve cevap vermek üzereydi ama Hel elinde bir civar ile sandalyeye belirdi. Yanan ucundan tatlı bir duman yükseldi ve etrafında kıvrıldı. "O çok güzel ve bunun farkında. İltifatların pek bir etkisi olmaz."

"Hel." Kim olduğunu fark ettiğinde daha da şaşırmış gibiydi.
Öyleydi.

"Nazik sözleri ve bizi sıkıcı detaylarla boğduğun kısmı atlayalım.
bizi tekrar tekrar ölüme mahkum ettikten sonra son iki bin yıldır nasıl yaşadığınla ilgili ayrıntılarla sıkma."

İlk şokunu atlatınca, kapıya doğru iki küçük adım attı. "Ne istiyorsun?"

"Lanet olası ölümsüzlüğümü."

Thane kitaplığın arkasından yavaşça çıktı ve Rogue ona dönerek yüzünü ona çevirdi. Yüzü solmuştu. "War. Maker merhamet et; hepiniz buradasınız. Seni hep sevmişimdir, War." Hel'e döndü. "Seni de. Asla olmadığın biri gibi davranmazsın. Bu tanrılar arasında nadir bir özellik." Ağzının köşesi kıvrıldı ama gözlerine ulaşmadı. "O cezaya karşı oy kullandığımı tekrar hatırlatırım. Adil değildi ve suça uygun değildi, bu yüzden savaşmak için bir neden yok. Ben senin tarafındayım."

"Bundan kurtulmak için konuşarak kurtulamazsın," dedi Hel ve civarı dudaklarına götürdü. "Ölümsüzlüğümüz nerede?"

"Sana söylersem, konseydeki diğer üyelere karşı gelmiş olurum, bunu yapamam. Ancak, onlarla bir toplantı düzenleyebilirim, sen de müzakere için davet edilirsin. Gerginliklerin yatışması için yeterince zaman geçti, hepimiz medeni bir tartışma yapabiliriz."

"Gerginlik azaldı mı?" Hel sandalyeden kalkıp onu o kadar sert tekmeledi ki sandalye arkasındaki rafa çarptı. Kitapların yarısı yere düşerek yere saçıldı. Toz bulutu yükseldi ve burnunu kaşındırdı. "Gerginlik hiç bu kadar yüksek olmamıştı. *Karımı* öldürmesi için Adalon'a bir *iblis* prensi gönderdin. Onlardan birini serbest bırakmak kendi kurallarına aykırı. Hiçbiriniz bu pozisyonda olmayı hak etmiyorsunuz."

"Ve sen az önce annemi öldürdün," diye homurdandı Thane.

Geri çekildi ve sırtı pencere pervazına çarptı. Yağmur camdan aşağı akıyordu ve o yüzünü buruşturdu. "Pricilla'ya prenslerden birini serbest bırakmasının delilik olduğunu söylemiştim. Ve eğer elf annen öldüyse, bu kasıtlı değildi."

"Pricilla şeytanı ve çiçekleri gönderdiyse, sen de gönderdin demektir." Valeen hançerini masadan çekip çıkardı. "Onun yaptıklarından sen de en az onun kadar sorumlusun. Tüm konular çoğunluk oyuyla kararlaştırılmalıdır."

Rogue teslim olarak ellerini kaldırdı, sonra sinirli bir şekilde dalgalı saçlarını eliyle taradı. "Bin yıldır bunun sona ermesini istiyorum."

. Bu iki olayda da benim oyum yoktu."

"Eğer yaptıklarının yanlış olduğunu gerçekten düşünüyorsan, ölümsüzlüğümüzün nerede saklandığını söyle," diye homurdandı Thane. "Eğer söylediklerine inanıyorsan, bize yardım edersin."

"Yapamam. Pozisyonumu ve muhtemelen özgürlüğümü kaybederim."

Hel, civarını Rogue'a fırlattı ve burnunun ucuna isabet etti. "Eğer bunu zor yoldan yapmak istiyorsan, öyle olsun."

"Bekle!" Yutkundu ve takım elbisesinin altını düzeltmek için çekiştirdi. Çenesini kaldırdı ve sanki kendine güvenini geri kazanmaya çalışır gibi boğazını temizledi. Rogue'un kavgada işe yarayacak özel bir gücü yoktu. Sahip olduğu tek şey, özellikle kanun ve düzenle ilgili olayları hatırlama konusunda inanılmaz bir yetenektir. Konseyin başkanı olmamasının tek nedeni, onun yeterince acımasız olmadığını düşünmeleriydi. "Primevarr ve Drivaar arasındaki barış antlaşmasının 108. maddesinde belirtildiği üzere, tek bir tanrı veya tanrıçanın ölümsüz silahları bulundurma yasaktır. Soulender ve Gerçeğin Kılıcı, bulunmaları halinde konsey tarafından belirlenen kasalarda saklanmalıdır. Bizler, Runevale'de adaleti sağlamak için tüm bölgelerin tanrıları tarafından kural koyucu ve uygulayıcı olarak seçildik. Bir değişim ayarlayacağım."

"Bu konuşmayı sabahları aynanın karşısında mı yapıyorsun?" Hel alaycı bir şekilde sordu.

"108. maddede ayrıca, konsey üyelerinin oybirliği ile karar alınmadıkça silahların tekrar kullanılamayacağı belirtiliyor. Valeen, Soulender'ı kullanarak birini öldürdüğü için kanunları çiğnedin, ama bir ölümlü olarak yeterince cezanı çektiğini savunabilirim. Soulender'ı sana karşı kullanmak için oyumu alamayacaklarını garanti edebilirim. Değiş tokuşu ayarlayacağım."

"Bir pusu ayarlayacaksın." Valeen başını salladı. Onları aptal mı sanıyordu? Sanki bu insanlarla yeterince uzun süre uğraşmamışlar da, güvenilmez olduklarını bilmiyorlarmış gibi. "Hayır."

"Silahları bize verirsen, sana ölümsüzlüğünü *veririz*. Çok basit. Karşılıksız bir şey bekleyemezsin, Valeen."

Gözünün ucuyla Thane'in Hel'e başını salladığını gördü ve o araya girdi. "Kızın Amelia," diye başladı Hel. "Eminim karın ve konsey onun varlığından haberdar değildir. Yarı ogre yarı insan. Yarı ogre yarı tanrı var mıdır bilmiyorum. Tanrılar ve Tanrıçalar için Uygun ve Uygun Olmayan Üreme Kararnamesi'nin 234. maddesine göre, o bir iğrenç yaratık. Yasaları bilen tek kişi sen değilsin, Rogue."

Rogue'un gözleri fal taşı gibi açıldı ve sırtı dikleştı. "Böyle bir çocuğum yok." "Oh, onlar kesinlikle onu bilmiyorlar." Thane, Hel'e sırtarak baktı. sırttı.

"Çirkin, aptal bir ogre'ye sikimi soktuğumu itiraf edeceğimi sanmıyorum, onu hamile bıraktığımı ise hiç. Çocuk grotesk olmalı. Ve konsey seni ortadan kaldırıp onu yok ettirir. Yasak yaratıklardan biriyle üremek yasaktır, adalet tanrısı. Ama seni çeken de buydu, değil mi? Yasak olan."

Valeen, bu tanımdan zihninde asla görmek istemediğı bir görüntü canlandırdı. İğrenç.

Rogue yakasını çekti. "Kanıtın yok. Bu müstehcen bir suçlama."

"Yoksa boyu mu? Üç metre boyunda, kasık kılları yerine yosun, on adamın gücü var? Belki de bir bataklık canavarı tarafından domine edilmeyi seviyordun."

"Kapa çeneni."

Valeen, Rogue'un çökmeye başladığını izlerken tırnaklarını avuç içlerine batırdı. Bu ya kavga ya da itirafla bitecekti.

"Sen itaatkar birisin, anlıyorum," dedi Hel. "Ve zavallı Amelia, hayatı boyunca babası tarafından sahiplenilmeden yaşadı. Artık zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

Rogue dişlerini gösterdi. "Bunu yapamam!"

"Yazık, ona ve Dunekor ogre klanına söylemek zorunda kalacağım. Annesine unutmaması için büyü yaptığını varsayıyorum, o da senin babası olduğunu bilmiyor. Pricilla, konseydeki diğerleriyle birlikte çocuğun izini süreceğ bilgilerin yazılı olduğu bir not bulacak."

"Hel, *lütfe*."

"Yalvarma aşaması çok hoşuma gidiyor." Hel'in acımasız gözleri karardı. "Bu aynı zamanda anlaşma yaptığımız kısım."

"Ölümsüzlüğünün nerede olduğunu söyleyemem."

Parmaklarını hafifçe hareket ettirdiğinde, avucunun üzerinde yemek tabağı büyüklüğünde dairesel bir havuz açıldı. "Oh, kızıl saçlıymış. Bu beklenmedik bir şeydi."

Kehanet havuzu, nehir kenarında ellerinde bir kova ile eğilmiş, koyu kırmızı saçlı, yeşil tenli bir ogre gösterdi. Yüzü güzeldi, tanrıça gibiydi ve tipik bir ogre'den daha ince ve küçük yapıydı. Boyuna ve genç ama olgun özelliklerine bakılırsa, onlu yaşların sonlarında olmalıydı. Vücudunu saran, çuval bezi gibi bir şey elbise gibi duruyordu.

"Kimse ona bakıp onun tamamen ogre olduğunu düşünemez," dedi Thane. "Ve yeşil olmasına rağmen sana garip bir şekilde benziyor," diye ekledi Hel. "Aynı aynı kahverengi gözler."

Rogue, sanki görüntünün büyüüne kapılmış gibi bakakaldı.

"Belki parmaklarımı şıklatırım ve çok zehirli bir yılan belirir. Hepimiz onun acı çekmesini izleyebiliriz ve kabul edelim ki, o ölümsüz değil, yani ölecek. Bu iyi bir ölüm şekli değil. Yavaş yavaş boğulmak hiç hoş değil. Nefes almaya çalışırkenki halini görmek bile beni rahatsız ediyor. Acaba annesini çağırır mı?"

"Yapma!" Rogue bağırarak öne doğru uzandı. "Nerede?" Hel hırladı.

"Bilmiyorum. Bir zamanlar bir kasada saklanıyorlardı, ama Pricilla onları taşıdı."

"Sana inanmıyorum."

"Bilmiyorum Hel, yemin ederim. Ama öğrenebilirim."

Parmaklarını şıklattı ve Hel'in kırmızı yılanı Amelia'nın yanındaki nehir kıyısındaki kayalıklarda belirdi. Valeen yutkundu. *Hel*, diye sessizce yalvardı.

Karışma Valeen.

O kızı öldürecekti. Masumları öldürmek onun tüm değerlerine aykırıydı, ama bu bir savaştı. Ve savaş birçok insanı canavara dönüştürürdü.

O daha bir çocuk, dedi Valeen Hel'in zihninde.

"Bir daha sormayacağım, Rogue," diye homurdandı Hel. *O bir canavar ve bir pazarlık aracı*, diye sessizce karşılık verdi.

Yılan sessizce kayaların üzerinde sürünerek kıza yaklaşmaya devam etti.

"Onları bulacağım! Onları bulup sana yerini söyleyeceğim. Sadece ona zarar verme!"

Yılan, habersiz ogre'yi ısırarak için geri çekildi ve Hel parmaklarını tekrar şıklattı, yılan kayboldu. "Üç günün var. O zamana kadar yerini öğrenemezsem, Runevale'deki herkes Amelia'nın varlığından haberdar olacak ve üç gün sonra o kız ölecek." Avucunu kapattı ve ormandaki ogre'nin görüntüsü kayboldu.

Ve bu buluşmayı unutmaması için Valeen ona bir hatırlatma bırakacaktı. Soulender'ı avucunda, bıçağın ucunu boğazına dayayarak, onun koyu renk saçlarını kavradı.

"Dur, dur, beni öldürme. Öğrenirim!"

Dişlerini sıkıp bıçağı boğazına hafifçe sürükledi, etini hafifçe deldi, kan kırmızı bir akıntı gibi akmaya başladı ama onu öldüremezdi. Soulender ile bu yara izi asla kaybolmayacaktı.

"Bu anı unutma, Rogue. Tekrar tekrar ölmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Binlerce yıl boyunca sevdiklerinden uzak tutulmanın, onları hiç hatırlamadan yeniden başlamak zorunda kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Bu barışçıl bir şekilde bitmeyecek. Bu sadece savaşıla bitecek," dedi Valeen. "Bugün seni ve kızını öldürebilirdik, ama bize hiç göstermediğin merhameti gösterdik. Bize yapılanlara karşı oy kullanmadığını söylüyorsun, ama engel de olmadın."

Hel üç parmağını kaldırdı. "Üç gün, Rogue."

"Hakkımız olanı istiyoruz," dedi Thane. Duvardan yanan bir meşale aldı, parşömenlerin yanına yürüdü ve alevlerin kağıtları yalamasına izin verdi. Kalın gri duman rafların üzerinden yüksek kirlilere doğru yükseldi.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı Rogue. "O benim hayatımın eseri!"

Kağıtlar yakıt olarak kullanıldığından, tahta raflar hızla alev aldı. Thane'in yüzündeki gölgeler, arkasında parlak bir şekilde yanan ateşle koyulaştı. "Senin hayatının eseri, annemin hayatı karşılığında."

Hel, sıcaktan boğulurken ikisini de yakaladı ve karanlığa çekildi.

Bölüm 16

THANE

Yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı ve Thane yuvarlandı. Loş ışıktaki sadece onun kıvrımlı kum saati vücudunu görebiliyordu, hafif adımlarla yere basarken kalçaları bir yandan diğer yana sallanıyordu. Kim olduğunu fark edince birden oturdu. Siyah saçları, tül perdelerden süzülen soluk ay ışığında parılıyordu. Üzerinde hiçbir şey yoktu.

"Thane," diye fısıldadı Valeen ve yatağının yanında durdu. "Bir şey mi oldu?" diye sordu Thane, ayaklarını yere indirerek.

Kadın parmaklarını dudaklarına koyarak onu susturdu. Bacaklarının arasına girerek ellerini saçlarına soktu. "Hayır, aşkım."

Elleri kalçalarına, çıplak tenine, beline ve sonra ağır göğüslerine kayd. Göğüs uçları sertleşmiş, ağzını bekliyordu. "Bana geleceğini biliyordum. Bitmediğini biliyordum."

Onu yatağa itip üzerine çıktı. "Hâlâ seni istiyorum," diye fısıldadı. "Şu anda seni tamamen istiyorum."

Dudakları dudaklarına çarptı, dili ağzına kayd. Gözlerini kapattı ve inledi. Dişleri alt dudağını acı verecek kadar sert ısırды ve gözleri birden açıldı... sarışın saçları üzerine dökülmüş, çıplak tenini gıdıklıyordu. Valeen gitmişti ve Katana çıplak, üstünde gülümsüyordu. Parlak lavanta rengi gözleri onun gözlerine kilitlendi, sonra dili çıplak göğsünde yukarı kayd.

Saçının bir tutamını parmakları arasında kıvırdı ve çekti. "Beni tekrar öp. Başka hiçbir şey düşünemeyecek hale gelene kadar öp beni."

ve odasını dolduran parlak güneş ışığına gözlerini kırptı. Pencerenin dışında kuşlar cıvıldıyordu ve serin sabah havası terli cildinde tüylerini diken diken etti. *Tanrım, bu bir rüyaydı. Sadece bir rüya.*

Üzerindeki çıplak bedeninin düşüncesini kafasından atmak için başını salladı, yataktan atladı ve bitişikteki banyoya girdi, altın bir sürahidten eline su döktü ve yüzüne ve boynuna sıçrattı.

Rogue'un çalışma odasını yakıp alemler arasında seyahat ettikten sonra, bütün gece uyumuştı. Hiçbiri Rogue'un ölümsüzlüğün yerini söyleyeceğini ummuyordu, ama bu, konseye suikastçileri gönderdikleri kadar kolay bir şekilde onlara ulaşabileceklerini göstermek için yeterliydi.

Yüzünü aynaya kaldırdı. Düşünceleri savaş stratejisi, ejderhaları müttefik olarak kazanmak, konseyin bir sonraki hamlesi... Katana'yı çıplak hayal etmek dışında her şey olmalıydı. Koşmaya çıkıp bu gerginliği atması gerekiyordu.

Giyinir giyinmez kapıdan dışarı süzüldü. Şatonun bu katı bir zamanlar babasına aitti ve Tenebris'in artık buna ihtiyacı yoktu. Odaları en büyük ve en lüks odalardı ve Yüksek Kral için ayrılmıştı. Hel ve Valeen'in yanında olmak onu yeni bir odaya taşıma nedeni olsa da, artık bu odayı almanın zamanı gelmişti. Taş duvarlarda gördüğü tablolar, ailesinin soyundan gelen yedi elf kralını tasvir ediyordu. Tenebris'in portresi de hala asılıydı. Thane'in ona olan nefretine rağmen, o hala onların tarihinin bir parçasıydı ve ona asla onun gibi olmaması gerektiğini hatırlatmak için portresini orada tutmuştu.

Hızla merdivenlerden aşağı inerek Piper, Fennan, Leif ve Katana'nın odalarının bulunduğu kata ulaştı. Bu kadar erken kalkmışlarsa, henüz güne hazır değillerdir. Yine de Katana'nın kapısının önünden aceleyle geçti. Rüya hala zihninde çok ağır bir yük oluşturunuyordu. Koridorun sonundaki merdivenlere neredeyse varmıştı ki, kapı menteşelerinin çıkardığı sessiz bir gıcırta onu yavaşlattı. Kemerli pencereler, koridorun ortasındaki kırmızı halının üzerine sabah güneşinin ışıklarını yansıtıyordu. Güneşin ısısı, zaten çok sıcak olan cildini daha da ısıttı. *Lütfen o olmasın.*

"Hey, Thane."

Leif'ti.

Rahat bir nefes alarak, topuklarını döndü ve ona döndü. Leif'in saçları hala dağınıktı ve üzerinde sadece bir pantolon vardı. "Bu saatte ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Koşmaya gidiyorum. Birazdan dönerim."

"Sizinle gelmeyi çok isterdim efendim, ama hazır değilim." Çıplak göğsünü kollarının arasına aldı. "Bu akşam annenizin anma törenine birini getirebilir miyim diye izin isteyecektim."

"İstedğini getir, Leif." Thane omuz silkti.

Leif ona sırıttı. "Katana'ya soracaktım. Bir refakate ihtiyacı var."

Yavaşça bir sıcaklık göğsünden yüzüne doğru yayıldı. Kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bu düşünceye kızmamalıydı. "Ona zaten sordum," diye yalan söyledi. "Arkadaş olarak tabii, randevu olarak değil."

Leif güldü. "Tabii, efendim, sen bekarsın ve o da bekâr, sadece arkadaş olarak mı? Onun muhteşem güzelliğini de eklemeyi unutmayalım. Eğer sadece arkadaşı olmak istiyorsan, ben şansımı denerim."

"Yatağına dön, Leif." Leif'in koridorda peşinden gelen kahkahalarına başını salladı.

BOTLAR düzenli bir ritimle çimleri dövüyordu. Aklında bir yön yoktu. Sadece hareket etmesi gerekiyordu. Tek bir yerde durmak, kaynamak üzere olan su gibi hissettiriyordu. Ahırların yakınındaki yumuşak kahverengi ahşap çitle çevrili tarlada atlar otluyordu. Thane yanlarından geçerken beyaz yeleli altın rengi bir kısrak başını kaldırıp kişnedi. Köprünün girişindeki muhafızlara başıyla selam verdi. Şelaleden sıçrayan su damlacıkları cildini nemlendirdi.

Aklına, sıcak havuzda beyaz braleti ve iç çamaşırlarıyla Katana geldi. Islak kumaş o kadar şeffaf olmuştu ki, sanki üzerinde hiçbir şey yokmuş gibiydi. Ona katılmayı çok istiyordu. Islak vücudunda kalan kumaşı çıkarmak istiyordu.

Bir tanrı ve Yüksek Kral olarak kadınların kendisine atlamasına alışmıştı ve genellikle onu etkilemezlerdi, zihnine girmezlerdi. Layala'dan beri kimse onu etkilememişti. Katana neden yıllardır ona şehvet duyan diğer güzel elflerden farklı olsun ki? Ya da uzun zaman önce yattığı ve hiçbir şey hissetmediği tanrıçalar? Varlett, genç bir ejderha prensesi iken onu kendine bağlamıştı, ama nadiren onun hakkında hayal kurardı. Yine de Katana'nın sıcak kaplıcada durduğu görüntüsü, zihnine bir damga gibi kazınmıştı.

Belki de ilkel tanrıçalarda karşı koyamadığı bir şey vardı.

Kahretsin.

Dişlerini sıktı. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin.*

Rüzgâr saçlarını dağıtırken, kendini zorlayarak koştu. Kimseyi düşünmek istemiyordu. Tekrar düşüp, hiçbir şey kalmadan paramparça olmaya izin veremezdi. Bacakları ve ciğerleri yanarken, dikkatini vücuduna vermeye çalıştı.

Şehri çevreleyen duvara ulaştığında gizli kapıyı buldu ve içeri girdi, sonra kaleden birkaç mil uzaklıktaki küçük bir ormana doğru ilerledi ve sonunda durup ellerini beline koydu. Bir hareket gözüne çarptı, dönüp baktı ama kimseyi görmedi, ancak başka birinin varlığı cildini ürpertti.

"Merhaba, canım."

"Varlett," diye mırıldandı ona dönmeden önce. "Burada ne yapıyorsun?"

Kadın gülümsedi ve başını eğdi, altın rengi saçlarının üstündeki siyah boynuzları güneş ışığında parladı. "Sabah yürüyüşüne çıkmıştım ve seni gördüm. Bir yere koşuyorsun ve yardıma ihtiyacın var sandım, ama bir şeyden kaçıyormuşsun gibi geldi bana, ya da," kaşlarını kaldırdı, "birinden."

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Eğer teselli olacaksa, sana zarar verdiği için üzgünüm. Seni seçmediği için üzgünüm." Kehribar rengi gözlerinin yumuşaklığı, sözlerinin içten olduğunu gösteriyordu, ama yanlış şey için özür diliyordu.

"O mu incitti?" diye homurdandı. "Bunu sen yaptın. Ve onlar birlikte ayrıldıkları anda ikimiz için de her şeyin bittiğini sen de benim kadar iyi biliyordun."

"O uyandığında her şey bitmişti. Sen henüz farkında değildin. Ben farkındaydım." "Beni hiç sevmedin mi?" Bunun bir önemi yoktu.

Sürüngen gözleri, üzerindeki ağaç dallarının gölgesine doğru yükseldi ve uzun abanoz pençeleri, davul çalar gibi birbirine vurdu. "Sen benim ilk aşkımdın, War. Bir ejderha bunu asla unutmaz." Durdu ve sesini alçaltarak, gergin bir şekilde duruşunu değiştirdi. Onu hiç bu kadar gergin görmemişti. Bu yeni bir numara mıydı? Yeni bir manipülasyon yöntemi mi? "Ona bakışını görmek, onu sevdiğini bilmek beni delirtiyordu. Bunu mecaz olarak söylemiyorum. Anlıyor musun?"

O zorlukla yutkundu... delilik mi? Bir ejderha bir kez seçimini yaptıktan sonra, genellikle ömür boyu eşleşirdi. Elbette bunu biliyordu, ama o zamanlar genç

ejderha prensesi ona karşı hisleri konusunda hep çok kayıtsız davranmıştı. Onun da kendisi gibi statü kazanmak için onu kullandığını sanıyordu, ama yanılmış mıydı? Varlett, War'ı *eşi* olarak görüyor muydu? Hâlâ böyle hissediyor muydu? Ve ihanete uğradığını hissettiğinde, kalbinin başka birine ait olduğunu anladığında...

"Yani onun kollarıma düşmesini sen mi ayarladın? Hayır, bu mantıklı değil. Yalan söylüyorsun."

"Eğer seninle mutlu olamayacaksam, hiçbirinizin mutlu olmasını istemedim. Onun düşüşünü görmek istedim." Uzun parmaklarıyla altın sarısı saçlarını taradı ve başka yere baktı. "Bunun mantıklı olduğunu söylemiyorum. Gençtim."

"Yaptığın şey, bir insanın yapabileceği en kötü şeylerden biriydi."

"Ejderhalar ömür boyu eşleşir," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Oluşan bağı koparamayız. Anlamıyor musun? Seni ne kadar sevdiğimi göremedin mi?"

Ağzı neredeyse açık kalmıştı. "O zaman beni bedenle sevdin, kalbinde değil. Bu kalbin bağıdır, seksin değil." Uzaklaşmaya başladı, ama kız onun bileğini tutup onu dönmeye zorladı.

"Ben genç bir ejderhaydım, sen ise bir tanrıydın! Sana ne kadar çok sevdiğimi göstermeye korkuyordum. Seni hak etmediğimi düşünüyordum ve diğer tanrılar gibi beni, bir ölümlüyü terk edeceğinden korkuyordum. Kalbimde sana bağlanmak istemiyordum, ama oldu. Özellikle de *onu* izlediğini gördüğümde. Ve nasıl bir ilkel tanrıçayla kendimi kıyaslayabilirdim ki?"

"Şimdi de kontrolünde değildin mi diyorsun? Delilik seni ele geçirdi mi? İnanılmazsın."

Pençesini göğsündeki kumaşın üzerinde gezdirdi. "İnanmak zorunda değilsin, ama bu doğru. Seni neden kurtardım sanıyorsun? Umursamıyor olsaydım, War, seni ölmeye terk ederdim. Benim için bir anlamın olmasaydı, şu anda burada olmazdın. İblis köpeğinin zehri seni öldürürdü. Kalbin durmuştu. Seni geri getirmek için iblis prensin yüzüğünü kullanmak zorunda kaldım."

"Ben artık War değilim." Onun bileğini yakaladı ve onu kendine doğru çekti. Onun nedenleri önemli değildi. Muhtemelen hepsi yalandı. Daha fazla yalan, daha fazla aldatma, tıpkı o yılan gibi. Kulağına eğildi ve fısıldadı, "Benden öğreniyorum." Sonra omzuyla ona çarptı ve uzaklaştı.

"Hel'e söyleyebilirim, biliyorsun," diye seslendi kız. "Bütün bu olaydaki rolünü."

Omurgasında bir ürperti hissetti ve yavaşça döndü. "Ne söyleyeceksin? Senin ne yaptığını bilmiyordum."

"Onu ikna etmenin ne kadar kolay olacağını biliyor musun? Belki Valeen koridordan izlerken, o yatak odasında onun yerine senin olduğunu ve ona benzemek için gizlenme büyüsü yaptığını söylerim."

Kalbi bir an durdu. "Ben orada değildim."

"Ama oradaydın, değil mi? O koşarken sen dışarıdaydın. Onu kollarının arasına alıp eve götürdün." Varlett'in dili sivri köpek dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Belki de benim bir şey çevirdiğimi şüphelenip bundan faydalandın. Belki de istediğini alamadığında biraz sinirlenen tek kişi ben değilim."

Thane'in midesi ağzına geldi. Kardeşini tekrar kaybetmek istemiyordu. Kaybedemezdi. "Sakın bunu bana çevirmeye kalkışma." Ona saldırdı ve boğazından yakalayıp bir ağaç gövdesine çarptı.

"Dikkatli ol," dedi kız yumuşak bir sesle, "değerli Valeen'ine zarar verme... ya da ver. Biraz daha boğ beni. Sen yaparsan umurumda değil."

Serbest eli öfkeyle titreyerek yumruk haline geldi ve kızın başının yanındaki ağaç gövdesine vurdu. "Eğer Hel'i yalanlarıyla bana karşı kışkırtırsan..."

"Beni öldürecek misin? Önce bir sınırı aşman gerek."

Elini geri çekip kontrolünü kaybetmeden önce birkaç adım geri attı. Görüşünün kenarları kararmaya başlamıştı, bu da onun karanlık tarafına, pişmanlık duymadan öldüren hayaletine teslim olmak üzere olduğunun işaretiydi. Tanrı isminin nedeni.

"Sen her zaman çok büyük bir potansiyele sahiptin, Varlett. Yeteneğini bize yardım etmek için kullanabilirdin, ama yine de yaptığın her şeyin kendi çıkarın için olduğunu hissediyorum."

"Ve yapsam bile, bana güvenir miydin?" Dişi kahkahayı bastı. "Bundan geri dönüş yok. Zamanla beni affedebilirsin, ama Valeen ve Hel asla affetmeyecek. Bu yüzden yapmam gerekeni yaptım. Vücudumu Valeen'inkine bağladım. Gerçeği ortaya çıktığında kendimi kurtarmanın tek yolu buydu. Hel'in beni bulamayacağı hiçbir yer yok. Bunu biliyorsun."

"Ve sen de onların bu bağı koparmanın bir yolunu bulacağını biliyorsun."

Omzunu kaldırdı. "Belki kaderimi mühürledim ve Hel ya da Valeen'in elinde öleceğim, ama her zaman hayatta kalmanın bir yolunu buluyorum."

"Hamamböceği gibi."

Gözlerini devirdi. "Hiç beni özlemedin mi?"

"Senin de dediğin gibi, yaptığın affedilemezdi. Hayatımdaki en yakın kişi olan Hel ile ilişki mi mahvettin. Barışmış olsak bile, o bağ *senin* yüzünden sonsuza kadar lekelenmiş olacak."

Terli alnını koluyla ^{silerek}, Thane merdivenleri çıkıp odasına geri döndü. Varlett, hayatında tanıdığı en aşağılık insandı ve hayatında çok sayıda zalim ve korkunç insan tanımıştı.

Geçerken birkaç muhafız ona selam verdi. "Günaydın," diye selamladı Thane. Taze çarşaf lar taşıyan üç hizmetçi durup duvara yaslanarak onun geçmesine izin verdi. "Günaydın, hanımlar."

Hizmetçiler reverans yaptı. "Günaydın, efendim."

İçlerinden biri fısıldadı, "Bana mı öyle geliyor, yoksa Layala'dan ayrıldığından beri daha da çekici mi oldu?"

Diğerleri kıkırdadı ve o da gülümsemeden edemedi.

"Beni kabul edeceğini düşünsem, çırılçıplak onun yatağına girerdim," dedi bir diğeri.

O kızın bunu yapmamasını umarak köşeyi döndü. İlk gördüğü şey sarı saçlardı, ardından porselenlerin çarpma sesi geldi ve aniden gömleğinin önü sırlıklam oldu. Thane, zaten terden ıslak olan cildine sıçrayan sıcak sıvıya irkildi. Katana çay fincanını düşmeden yakaladı ve nefesini tuttu.

"Aman Tanrım, çok özür dilerim, Thane. Seni görmedim." Çay fincanını hızla pencere pervazına koydu, ama peçeteyi elinde tuttu ve gömleğinin önünü silmeye başladı. "Acıyor mu? Hala biraz sıcaktı. Ah, leke kalacak. Bazen çok sakarım." Telaşla silmeye devam etti. "*Tanrım*, yardım et. Pantolonuna da döküldü."

"Önemli değil." O sertleşti ve onun belinin altını silmesini engellemek için bileğini tuttu. "Sadece giysiler."

Kocaman lavanta rengi gözlerini kaldırıp keskin bir nefes verdi. "Oh, pardon," diye kızardı, "kendin temizleyebilirsin, ugh, aşağısı." Ellerini arkasına sakladı. "Artık tamamen utandım, odama gidip biraz öleceğim." Topuklarını döndürüp aceleyle uzaklaştı.

"Katana," dedi ve kız donakaldı. Leife ona sorduğunu söylediğine göre, şimdi sormak zorundaydı, yoksa sonra başı belaya girecekti.

zerinde ıplak otururken gördüğü görüntü aklına geldi ve susmaya başladı. Ama ona çıkma teklif etmeyecekti. Sadece ikisinin de yalnız gitmemesi içindi.

Evet, hepsi bu kadardı.

Boğazını temizledi, ama sözler ağzından çıkmadı.

Sonunda ona tekrar döndü. Yanakları hala kızarmıştı. "Evet?"

"Bu akşam annemin anma törenine benimle birlikte gelir misin?"

Uzun saçlarının uçlarını oynayarak tedirgin bir şekilde sordu. "Emin misin? Bu halka açık bir etkinlik. İnsanlar ne düşünecek, biliyorsun. Yüksek Kral birini getirirse, bunun bir anlamı vardır."

"Biliyorum, ama ikimiz de sadece arkadaş olduğumuzu biliyoruz. Ve saraylılardan birine sorarsam, kesinlikle daha fazlasını isteyecektir. şu anda bir kraliçe aramıyorum."

"Ah evet, hangi saray mensubu çok yakışıklı, çok uygun bir Yüksek Kral'dan daha fazlasını istemez ki." Gülümsedi ve göz kırptı. "Sana yardımcı olmak isterim."

Bölüm 17

KATANA

Thane ona kolunu uzattığı anda fısıltılar başladı. Baloya adımlarını atmadan önce. Üç yüz kişilik oturma düzeni vardı. Kol kola içeri girdiklerinde, insan denizi çoktan yerini almıştı. Şatodaki ve her giriş ve çıkıştaki muhafızların sayısına bakılırsa, şüpheli görünen her şey fark edilecekti. Bu gece hakkında iyi hisleri vardı ve bir saldırıdan endişelenmiyordu.

Oda kırmızı ve beyaz duvar halıları ve bunlara uyan güllerle kaplıydı. Kırmızı, Kraliçe Anne'nin en sevdiği gül rengiydi.

Valeen, Katana'nın saçını yaparken, gitmeyeceğini söyledi. Birincisi, kraliçeyi sevmiyordu, ikincisi ise Thane'e saygısızlık etmek istemiyordu. Kız kardeşinin orada olmaması onu tedirgin ediyordu ama Thane'e gideceğine söz vermişti ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Talon, Fennan'ın eşliğinde önlerinde orta koridordan yürüdü.

Gülümseyerek elflerin arasına baktı. Ne kadar sevimli insanlardı. Hepsi heykel gibi ve çok güzellerdi. Katılan herkes pastel renklerdeki güzel kıyafetler giymiş ve gümüş ve altın takılar takmıştı.

"Yüce Kral'ın yanındaki kim?" diye sordu bir hanımefendi. "Yüce Kral'ın yeni bir nişanlısı mı var?"

"O... çok güzel."

Fısıltılar ve sessiz sorular devam etti. Katana bunu umursamadı. Aslında, herkesin dikkatinin dağılmış olmasından memnundu.

Valeen ile ayrılığına odaklanmıştı. Hatta bu olaydan önce kız kardeşiyle konuşmuştu, böylece ikisi arasında hala hisler varsa aralarında bir kopukluk oluşmasın diye. Valeen, Valeen ile Thane arasında bir daha asla bir şey olmayacağına dair ona güvence vermişti.

Thane kulağına yaklaşarak fısıldadı ve bu, sırtında bir ürperti yarattı. "İyi misin?" diye sordu.

"Harika." Ve gerçekten öyleydi. En çok arzu edilen elf kralının kolunda olmak ve herkesin bunu konuşması çok heyecan vericiydi. Uzun zamandır böyle ilginç bir şey yaşamamıştı. Önceki hayatında bile, Atlanta ile evli kaldıkça, Atlanta onu daha fazla eve kapatmak istiyordu. Başlangıçta Atlanta çekici biriydi ve o da onun sahiplenici tavırlarından hoşlanıyordu, ama sonra başka bir erkeğe baktığı anda bu tavır tacize dönüştü. Bir erkekle konuştuğu söylentisini duyarsa, bu sadece basit bir selam olsa bile, Atlanta sinirlenirdi. Yıllar geçtikten sonra, mecbur kalmadıkça dışarı çıkmamaya başladı. Kendisini koruyan tek yer, House of Night'ta kaldığı yerdı. Atlanta, kız kardeşinin ona nasıl davrandığını öğrenmesini istemediği için onu orada yalnız bırakmıştı.

Thane onu ön sıradaki bir koltuğa yönlendirdi. Müzik çaldı, elfler kürsüye çıkıp kralın annesini öven şarkılar söylediler. Omuzu Thane'in omzuna değdi ve aralarında garip bir elektrik hissetti. Bu, kulaklarında nabzının hızlanmasına neden oldu. Thane, uyluklarını sıkıca kavramaktan parmak eklemleri beyazladı.

"Kraliçe Anne Orlandia Morningflower'ın büyük kaybı için bir araya geldik, o harika biriydi..."

Katana, Thane'e çok odaklandığı için hoparlörleri dinlemeyi bıraktı. Her şarkı ve konuşmacı boyunca, Thane hiç rahatlamadı. Birkaç kez ona baktı ama onun dışında sürekli önüne bakıyordu. Podyumdaki konuşmalar, aralarındaki gerginliğin arka plan gürültüsü haline geldi. Bu durum, Katana'nın nefes alıp vermesini etkilemeye başladı. Birinin yanında oturmak, onu nasıl böyle aniden yanacakmış gibi hissettirebilirdi? Sonunda elini uzattı ve elini onun elinin üzerine koydu. Thane'in eli sonunda gevşedi ve ona gülümsedi.

"Neredeyse bitti," diye fısıldadı. "Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

"Ben memnunum, benim için endişelenme. Konuşmayacak mısın?"

"Canım istemiyor."

Zavallı Thane. Elinin üstüne nazikçe vurdu. Bir süre sonra, elini çevirip onun elini tuttu.

"Bana eşlik ettiğin için teşekkür ederim." "Tabii ki."

Kız kardeşi Talon ona doğru eğildi. "Annem, onun hayatını gece geç saatlere kadar kutlamak isterdi, bu yüzden paranoyaklık yapıp bunu erken bitirip mahvetmeye çalışma. Ben iyi vakit geçirmek istiyorum."

Çene kasları gerildi ve derin bir nefes aldı. "Onun ölümü kaza değildi. Paranoyam haklı."

"Ben kafeste yaşamayacağım."

"Halka açık bir kutlama olduğu için şükret. Gece yarısı bitecek, Talon."

"Belki senin için." Kız alaycı bir gülümsemeyle ellerini kucağında kıvırdı.

Katana onun yanına dokundu. Annesini yeni kaybetmiş bir kızın tepkisi garipti. Belki de iyi anlaşıyorlardı. "Kız kardeşin... çok enerjik."

"Çok fazla şarap içmeyi ve kendinden çok daha yaşlı erkeklere uygunsuz davranmayı seviyor. Annemizin ölümüyle birlikte, bu davranışları daha da artacak."

ve sandalyeler kaldırıldı, odada dans için yer açıldı. Müzik hızla başladı, yaylı çalgılar, davullar ve nefesli çalgılar. Işıklar kısıldı, sadece şamdanlardan gelen mum ışığı kaldı. Balo elbiseleri hışırdadı ve topukların sesi parlak zeminde yankılandı.

Talon ve arkadaşları hızla şarap masasına yöneldi. Thane'in yüzündeki rahatsızlık belliydi ama kız kardeşine hiçbir şey söylemedi. Olay çıkarmaya değmezdi.

Odanın ilgisi annesinin vefatından Thane ve ona kaydı. Birçok kişi yanlarından geçerken onları eliyle ağzını kapatarak izledi ve fısıldaştı. Bakireler ona öfkeyle baktı. Bir tanesi fısıldayarak, "Onun yuvarlak kulaklarını gördün mü? O bir elf bile değil, en azından yarı elf." dedi.

"Yüce Kral, elf olmayan bir gelin seçemez," dedi bir başkası.

Ah, genç hanımların endişelendiği şeyler. Katana o kadar uzun süredir gözlerden uzak kalmıştı ki, insanların bu tür ayrıntılarla ilgilendiğini unutmuştu. "Yuvarlak kulaklarımdan dolayı beni insan sanıyor olmalılar." Gülümsedi. "Epey bir heyecan yaratıyoruz."

"Evet," diye homurdandı. "Benimle yürür müsün? Burada kalmak istemiyorum."

"Önden buyur, Yüksek Kral." Koluna girdi ve hızla balo salonundan çıkıp yan kapıdan bahçedeki bir patıkaya doğru yürüdüler. Çiçekler tam açmış, havayı kokulandırıyordu. İleride küçük bir çeşmeden su damlıyordu. "Bu zor zamanlarda bile annen için bir kutlama düzenlemen çok nazikçe. Yapmak istemediğini biliyorum."

"Evet, o benim yüzümden öldü, bu en azından yapabileceğim şey."

Kalbi sızladı ve kolunu nazikçe sıktı. "Kendini suçlama."

"Başka kimin suçu olabilir ki?"

"Bunu yapan kişi, Thane." Parlak yeşil gözlerini ondan başka her yere bakıyordu. Belki o da onun yanında olmak istemiyordu. "Yalnız kalmak istersen, odama kendim giderim."

Aniden durdu ve sonunda onun gözlerine baktı. "Yalnız kalmak istemiyorum."

Balo salonunda hissettiği aynı yoğun enerji geri döndü. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Onun büyü müydü? Aklına bir fikir gelince nefesini tuttu. "Presco'dan bizi gezmeye götürmesini istemeliyiz. Gökyüzü açık ve hava ılık. Mükemmel bir akşam."

"Şimdi mi?"

"Neden olmasın?"

"Sanırım bir neden yok ama..."

"O zaman gidelim." Gülümsayarak elini tutup onu içeri çekti.

Presco'yu kütüphanedeki çalışma odasında *Palenor Parşömenini* okurken ^{buldular.} Ön sayfanın iki manşeti şöyleydi: "Ejderhalar Palenor'a Geri Döndü" ve "Kraliçe Anne Orlandia Morningflower'ın Hayatı ve Ölümü".

Thane'in onun ölüm nedeninin ne olduğunu söylediğini merak etti. Elfler uzun ömürlüydü ve savaşta ölmemişti. Töreninde de bundan bahsedilmemişti. Sadece onun yaptığı iyi şeylerden söz edilmişti.

Presco onları tekrar uçurmayı kabul etti ve at otağının yanındaki geniş çimenlik alana kadar onları takip etti. Canavar şekline dönüştüğünde otlayan atlar kaçışmaya başladı, toprağı tekmeliyor ve zıplıyordu.

"Önce bayanlar." dedi Thane işaret ederek.

Presco onu kocaman pençesiyle kaldırıp sırtına oturttu. Bir an sonra Thane onun arkasına oturdu. "Hazır olduğunuzda söyleyin," dedi Presco.

Katana önündeki büyük sivri çiviye doğru kayd ve kollarını etrafına doladı. Geçen seferki tereddütleri olmadan, Thane kendini onun sırtına bastırdı. Ancak bu sefer Valeen eğlenceye katılamıyordu. Bu çok daha samimi bir andı. "Ah, saçlarım. Yüzüne çarpacak." Uzun saçları, arkada birkaç tutam hariç, gevşek bir şekilde sarkıyordu. Saçlarını toplamak için elini uzattı, ama Thane'in eli ona dokunduğunda hareketsiz kaldı.

"Senin için örerim?" diye sordu.

Kıkırdayarak, şaşkınlıkla arkasını döndü. "Nasıl yapıldığını biliyor musun?"

"Fark etmedin mi, tüm elfler saç örmeyi bilir." Kendi saçlarını işaret etti. Koyu kahverengi saçları şakaklarından başlayıp başının arkasında bir düğümle bağlanmıştı.

"Sanırım başka biri yaptı sanmıştım." "Erkekliğimi sorguluyorsun, değil mi?"

"Hayır." Kız başını salladı ve neden birdenbire kızardığını bile söyleyemedi. "Çok güzel bir yüzün olmasına rağmen oldukça erkeksisin."

O gülerek parmaklarını kızın saçlarında gezdirdi. Bu, kızın kafa derisini karıncalandırdı ve vücudunda sıcak bir his uyandırdı. Cebinde sakladığı ince deri bir kayışla saçlarını bağladıktan sonra, kız örgüleri elleriyle okşadı. "Teşekkür ederim. Dokunarak bile mükemmel olduğunu anlayabiliyorum."

"Öyle, emin ol. Hazırız, Presco." Kollarını sıkıca beline doladı ve bu, midesini altüst etti.

"Bekle," dedi Presco.

Büyük kanatlarını açtı ve havalanmadan önce biraz hızlanarak ileri koştu. Yerden yükselirken karnı gıdalandı ve Presco kahkaha attı. Şehir meşalelerin ışığıyla aydınlanmıştı. Elfler hala ana caddelerde yürüyordu. En yüksek ağaçların üzerine çıktıklarında bile yumuşak bir müzik duyuluyordu.

Yıldızlar parıldıyordu ve ay neredeyse dolunaydı. Thane'in ona bastırıldığı sıcaklığı, havanın serinliğini uzaklaştırıyordu.

"Bu harika!" diye gülümsedi. "Uçmayı seviyorum!" "Bunun gibisi yok."

Presco dengelendi ve sabit bir şekilde süzölmeye başladı. Cesaretleterek, sivri uçtan bıraktı ve kollarını açtı. "Vay canına!" Thane'in kahkahası sırtında yankılandı. Onun kahkahasını duymak güzeldi. Onunla tanıştığından beri oldukça melankolik davranıyordu. "Dene. Kollarını aç."

Onu bıraktığında, yüzünü görmek için geriye baktı ve hayal kırıklığına uğramadı. Sevinçle parlıyordu ve yakışıklı ve düşünceli olsa da, mükemmel beyaz gülümsemesi kalbini çarpıyordu.

Bu gece özgürlük ve risk almaktı. Bacaklarını önüne çekip yavaşça ayağa kalktı ve kollarını tekrar açtı.

"Katana." Thane endişeli bir sesle konuştu ve elini kızın ayak bileğine doladı. "Lütfen otur. Düşebilirsin."

En son ata bindiğinde Presco, binicilerini asla düşürmediğini ve biri düşerse onu yakalayacağını söylemişti. Ona güveniyordu. "Ama çok eğlenceli!" Yüzündeki küçük tüyler rüzgarda uçuşuyordu ve sanki kanatları varmış gibi kollarını açarak gözlerini kapattı. Belki bir gün sihir tanrısından ona bir çift kanat isterdi. Uçmayı öğrenmek zor olur mu?

"Katana."

Ona bakınca, biraz korkmuş görünüyordu. Ya o...

—Dengesini kaybetmiş gibi yaptı ve sallanarak kollarını salladı ve nefes nefese kaldı. Yıldırım hızıyla ayağa kalktı. Kollarını ona doladı ve onu Presco'nun sivri ucuna doğru bastırdı. Nefes nefeseydi ve nabızı boynunda belirgin bir şekilde atıyordu. "Lütfen otur," dedi, boğuk ve kısık bir sesle.

Kadın, adamın ceketinin önünü kavradı ve gülmeye başladı. "Özür dilerim, çok kötüydü."

Çenesi düştü. "Dengesini kaybetmiş gibi mi yaptın?"

"Sadece biraz eğlenmek içindi. Düşmem."

Düşük bir homurtu çıkardı ve onu da kendine doğru çekerek oturttu.

"Ödümü kopardın."

Hâlâ gülümseyerek Presco'nun sivri ucunu tekrar kavradı. "Sadece senin için tutunacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Presco huysuzca. "Artık numara yok."

Kız dönüp ona göz kırptı. "Söz, sen beni tuttuğun sürece."

Bölüm 18

HEL

Hel, Thane'in botlarını karnına fırlattı ve onun üzerine dikildi. Thane uykudan sıçrayarak uyandı, gözleri çılgınca bakıyordu ve saldırıya hazırды. Güneş çoktan doğmuştu ve kuşlar cıvıldıyordu. Aptal herif çoktan uyanmış olmalıydı, ya da en azından daha hafif uyuyor olmalıydı.

Hel eğilip Thane'in pembe yanağını okşadı. "Kalk, prenses. Bu kadar insan senin ölmeni *isterken* nasıl ölü gibi uyuyabiliyorsun? Belli bir sarışın tanrıça ile geç saatlere kadar eğlendin mi?"

Thane inleyerek uykulu gözlerini ovuşturdu ve ayaklarını yere indirdi. "Sadece yorgun olamaz mıyım?"

"Bu saçmalığı hemen kes. Ben suikastçı olsaydım, sen çoktan ölmüş olurdun." Ellerini arkasına saklayarak Hel kapıya doğru yürüdü. "Rogue'a üç gün verdik. Üç gün oldu."

"*Kahretsin*, Rogue'dan tek kelime bile yok mu?"

Hel kapıda durup sırtıttı. Oh, sonunda düzgün bir intikam alacaktı. Çok tatlı olacaktı. Eldivenlerini çıkarma zamanı gelmişti. "Hayır. Ellerini kana bulamaya hazır ol."

EL, siyah takım elbisesinin kollarını düzeltti ve boynunu çevirdi, ardından başkent

Runevale'nin başkenti olan Rogue'un apartman binasının ön kapısından içeri girdi. Burası, tropikal çiçekler ve uzaktaki kum tepeleriyle güzel bir çöl vahasıydı. Valeen ve Thane ile birlikte savunmasını bu kadar kolay aşmışken, kendi topraklarında güvende olmayacağını bilmek için dahi olmaya gerek yoktu.

Onu ve Thane'i görünmez hale getirerek, sıcak güneşten korunmak için geniş kenarlı şapkalar ve başörtülerinin standart olduğu kalabalık sokaklardaki insanları atlattılar. Dört katlı binanın girişindeki kedi şekline dönüşebilen muhafızlar, iki tehlikeli suikastçının yanlarından geçtiğinden habersiz, önceki geceki sarhoşluklarını konuşmaya devam ediyorlardı. Merdivenleri fare gibi sessizce çıktılar. Rogue'un kapısına geldi ve parmak uçlarıyla dokundu. Kapı, büyülü koruma kalkanlarıyla uğuladı. Drakonan'ın hazinesi ve Valeen'in House of Night'ı çevreleyen büyülü duvarı dışında, birkaç dakika içinde geçemeyeceği bir sihirli bariyerle karşılaşması nadirdi. Ve Rogue, Valeen değildi.

Bir fısıltı gibi sihirli bir ses duyuldu ve koruma kalkanları düştü. Hızla kapıdan içeri süzıldüler. Daire açık ve havadar, ışığın içeri girmesini sağlayan yüksek pencereleri ve tüm krallıklardan gelen en az bir milyon insanın yaşadığı geniş şehri gören manzarası vardı. Hel, ikisinin de görünmezlik büyüsünü kaldırdı ve dinledi. Sessizlik hakimdi, ne bir gıcirtı ne de ayak sesleri duyuluyordu.

Burada değildi.

"Beklememiz gerekecek." Yumuşak mavi kanepeye çöktü, botlarını önündeki cam masaya koydu ve ayak bileklerini çaprazladı. Rogue'un her duvarda bir tür akademik ödül ya da hukuk kitaplarının bulunduğu raflar vardı. Dekorasyon sert görünüyordu, ama o pislikten daha fazlasını beklemiyordu.

Thane, tezgahı ahşap kesme tahtalarından yapılmış ve duvarları kırmızı tuğla kaplı mutfığa girdi ve hasat tanrıçasının resminin olduğu bir şarap şişesi aldı. Bir an sonra şişeyi yerine koydu ve meyve sepetinin yanına gitti. "Taze. Şarap da açılmamış. Yakın zamanda buradalar."

"Bunu bilmesem buraya getirmezdin. Buraya, bu daireyi bilmeyeceğimizi düşünerek geldi."

Bal rengi ahşap tezgaha yaslanarak, Thane kollarını kavuşturdu. "Valeen neden bizimle değil?"

"Son zamanlarda çok şey yaşadı, neden sana ve bana yapabileceğimiz bir şeyi ondan isteyeyim ki?"

"Yani, senin yöntemlerine karşı çıkabilir demek istiyorsun."

Kendini beğenmiş piç. Kıkırdadı ve bir sigara çıkardı, ucunun yandığını ve dumanın yukarı doğru yükseldiğini izledi, sonra dudaklarına götürdü. Bu alışkanlığından nefret ediyordu ve seviyordu. Duman sinirlerini yatıştırıyor ve sık sık yüzeye çıkmak isteyen karanlığı bastırıyordu, ama buna bu kadar bağımlı olmaktan rahatsızdı. "Eğer benimle bir sorunu olsaydı, benim yatağında değil, senin yatağında olurdu." Thane'in çene kasları seğirdi ve gözleri sertleşti. Konuşmak için ağzını açtı, ama Hel parmağını kaldırdı. "Söyleyeceğin her şeyi bir daha düşün. O benim eşim, karım ve kader acımasız bir kaltak olmasaydı, seninle asla birlikte olmazdı."

"Kader acımasızdır ve o da öyleydi."

Civarından bir nefes çekti ve yavaşça dumanı üfledi. "Öfkeni Rogue'a sakla. Artık aynı taraftayız kuzen. Tıpkı eski günlerdeki gibi."

"O ogre kızı gerçekten öldürecek misin?" dedi Thane, akıllıca konuyu değiştirerek. Bu, ikisinin de zarar görmeden çıkamayacağı bir tartışma değildi.

Hel omzunu kaldırdı. "Ben de öyle yapacağımı söylemiştim. Seni karım yerine buraya getirmenin nedenlerinden biri de bu konuşmayı yapmak zorunda kalmamaktı."

"O daha genç ve bu onun suçu değil."

"O lanet olası bir canavar." Ne zamandan beri herkes bu kadar duygusal oldu? "Ve biz savaştayız. Ne olmasını bekliyordun? Hep birlikte şarkı söyleyip dans mı edelim? Lanet olsun, Thane, sen savaş tanrısısın; bunun nasıl işlediğini çok iyi biliyorsun."

Pencereden dışarıya bakmaya başladı. Hel kadar, hatta ondan daha fazla savaşın dehşetini biliyordu. Thane olarak anılmak istemesinin bir nedeni de bu olmalıydı, bunu *çok* iyi biliyordu.

"Ben savaş tanrısıyım çünkü kimse beni savaşta yenemez ve savaş stratejisi konusunda yetenekliyim, savaşı sevdiğim için değil. Ayrıca, eskisi gibi değilim."

"Gerçekten mi? Hiç tahmin edemezdim." Civarından külü yanındaki koltuk minderine silkeledi. Küçük közler kumaşta minik delikler açtı. "Sen çok yumuşaksın."

Ona sert bir bakış attı. "Aşmayacağın sınırlar yok mu?" "Aklıma gelmiyor," dedi Hel ve Thane gözlerini devirdiğinde güldü. gözlerini deyince güldü.

"Eskiden intikamdan daha çok şeyin önemi vardı."

"O her şeyim elimden alınmadan önceydi." Kollarını rahat koltuğun arkasına dayadı ve civarını dudaklarının arasında sallandırdı. "Bu yarı ogre kızı öldürüp bir daha onu hiç düşünmez miyim? Evet."

Dışarıdan gelen sesler ve ayak sesleri onları susturdu. Hel, Thane'e kapının arkasına geçmesini işaret etti ve ellerini başının arkasına koyarak kanepede bekledi. Kapı açıldığında bir kadının kahkahası duyuldu, ardından topuk sesleri *geldi*. Kadın mutfığa dönmeden önce, onun oturma odasında oturduğunu fark etmedi bile. Ancak Rogue, kendi ölümüyle karşı karşıya gibi donakalmıştı.

Öyleydi.

Thane, Rogue'un arkasından kapıyı kapattı, bu da Rogue'un sıçrayıp dönmesine neden oldu. Son gördüğünde giydiği koyu kahverengi takım elbisenin aynısını giyyordu, ancak bu sefer Hel, gömleğinin yakasından parlayan bir zincir zırh parçası gördü. Thane'den uzaklaşarak yan masaya doğru geri çekildi ve masadaki bir yağ lambasını devirdi, lamba yere düşerek parçalandı.

"Bu insanlar kim?" diye sordu mutfaktan bir kadın, sanki onu kurtaracakmış gibi tezgahın arkasına kaydı. Korkusu odayı adeta kaplamıştı. En azından hayatta kalma içgüdüğü vardı.

"Burada ne arıyorsunuz? Beni nasıl buldunuz?" diye sordu Rogue.

"Rogue," dedi Hel en çekici gülümsemesiyle. "Saat bitti . Zaman doldu. Üç günün doldu. Umarım anlaşılmıştır." "Evimden çıkın."

"Gelmeyeceğimizi sandın. Ne yazık sana."

Rogue'un boğazı titredi. "Arşivlere gittim ve Pricilla peşimden geldi. Neden orada olduğumu bilmiyordu, ben de bir şey uydurdum, ama özellikle evimdeki yangından sonra şüphelendi. Kayıt defterini başka bir yere koydu."

Hel tsk etti ve parmağını salladı. "Bana yalan söyleme."

"Rogue," diye inledi kadın. Eğer tahmininde haklıysa, karısıydı. "Bana neler olduğunu anlat."

"Kocan çok kötü, affetmez düşmanlar edindi." Hel botlarını yere kaydırды ve ayağa kalktı. "Rogue, sana gerçeği söylemen için son bir şans veriyorum."

Rogue, normalde kestane rengi tenli biri için hayalet gibi görünüyordu. "Sana gerçeği söylüyorum. Ya bilgi bekçisi olmak için sıramı bekleyebilirim ya da birkaç gün sonra kayıtları tekrar arayabilirim, ama

şüphe çekmemek için zamana ihtiyacım var. Eğer o senin bana şantaj yaptığını şüphelenirse, ben kovulurum ve sana yardım edemem."

"Hayatım tehlikede olsaydı, kayıtları alırdım, Rogue."

Rogue nefes almayı kesti ve arkasındaki duvara yapıştı. "Denedim."

Thane başını salladı ve gözlerinde karanlık bir şey parladı. Hel mırıldandı, savaş tanrısı oyuna çıkmak üzereydi. "Yeterince çabalamadın," diye bağırdı Thane.

"Lütfen, bana bir şans daha ver. Sadece bir gün daha."

"Ölümsüz biri için çok acınasısın." Thane'in elleri yanlarında yumruk haline gelmişti.

"O hep böyleydi," diye ekledi Hel.

"Valeen'in incinmesini hiç istemedim..."

Hel'in vücudu ateşle doldu, ona saldırdı, boğazını kavradı ve kafasını duvara çarptı, taş çatladı. "Sen ne halt ediyorsun?"

Mutfaktaki karısı ağlamaya başladı ve Hel ona sert bir bakış attı. "Kapa çeneni!" Çenesi titredi ve gözyaşları sessizce akmaya başladı ama ağzından tek bir ses bile çıkmadı.

"Casusları var," diye nefes nefese konuştu. "Orada yalnız olduğunu öğrenecekler..."

Hel ceketinin içinden altın bıçağı çıkardı. Bıçak, ölümsüz tanrılar bile hayatta kalamayacağı, başka bir dünyaya ait bir güçle uğulدادı. Hızlı bir hareketle bıçağı Rogue'un göğsüne sapladı, zincir zırhı, kemikleri ve kıkırdakları parçaladı. Rogue nefes nefese kalarak Hel'in omuzlarına tutundu, kahverengi gözleri korkuyla doldu.

"Belki Serenity güzel olacaktır, ya da belki de yeraltı dünyasının çirkinliğini göreceksin."

"Hel, lütfen." Ağzının köşelerinden kan sızıyordu. "Karım."

Kulağına eğildi. "Merak etme, o da senin peşinden öbür dünyaya gelecek ve birlikte olabileceksiniz."

"Hayır," diye inledi, sonra öne doğru yığılmadan önce son bir nefes daha aldı. Hel, Soulender'ı çekip yere bıraktı ve beyaz zemini hızla kırmızıya boyayan bir kan gölü oluştu.

Kadın çığlık atarak balkona koştu. Thane, kadın dışarı çıkamadan onu belinden yakaladı. Kadın tekmeledi, direndi, çığlık attı ve Thane'in ellerini tırmaladı. Bir an, Thane'in sorunu halletmesini bekledi. Kadının çığlıkları

dikkat çekecek, buraya insanları getirecekti. Ama Thane tereddüt etti. Kadınlar söz konusu olduğunda her zaman tereddüt ederdi. Kirli işi yapmak, her zamanki gibi Hel'e kalmıştı. Odayı geçip kadının önüne dikildi, gözyaşlarını gördü ama hiçbir şey hissetmedi. Thane'in tereddüt ettiği gibi kendisinin de tereddüt etmesi gerektiğini biliyordu. Kara kalbinin bir köşesinde onu bırakmanın daha iyi olacağını düşündü, ama sonra Valeen'i ve bu insanların karısına yaptıklarını düşündü. O masumdu. O da gözyaşı dökmüştü ve karşılık olarak sadece vahşet görmüştü.

"Ben hiçbir şey yapmadım!" diye ağladı. "Lütfen, merhamet edin."

Hel, iki eliyle kadının başını tuttu. "Merhamet artık benim sahip olduğum bir şey değil." Hızlı bir hareketle kadının boynunu kırdı.

Thane kaşlarını çatarak kadının cesedini nazikçe yere yatırdı. Parmakları kadının göz kapaklarını okşayarak sonsuza dek kapattı. O ölümsüz değildi, yarı tanrı bile değildi, sadece uzun zaman önce tanrılar ve canavarların dünyasına getirilmiş bir elfdi. Ne yazık ki, en kötü canavarın ateş hattında kalmıştı.

"Hemen geri dönmeliyiz," dedi Thane, Hel odanın diğer ucuna koşarak Rogue'un yanında dururken.

"Biliyorum." Ceplerini ve ceketinin içini hızla kontrol etti ve küçük, katlanmış bir not buldu. Hel notu açıp okudu: "*Ölümsüzlükleri gizli değil, onlara verilmiş.*" Notu ateşe verdi ve kıvrılan kenarları siyahlaşırken yere attı.

Bölüm 19

VALEEN

Ateş, kütüphanenin üçüncü katındaki balkonu turuncu bir ışıkla kaplayarak şömine içinde çıtır çıtır yanıyordu. Presco'nun ikamet ettiği yerd burası. Dışarısı soğuk değildi, sadece çalışırken ateşin sesini seviyordu. Presco, önündeki eski bir parşömene eğilmişken, masanın kenarları kitap yığınlarıyla doluydu. Arkasında bulunan büyük vitray kemerli pencere, mavi ve mor renklerin karışımından oluşuyordu. Köşede kaynayan beherleri ile kendini evinde hissediyordu.

Valeen ve Katana spiral metal merdivenlerden inerken çenesini kaldırdı. Altın çerçeveli gözlükleri mum ışığını yansıtarak, birçok kişiyi tedirgin eden sürüngen gözlerini gizliyordu. "Valeen, Katana," diye selamladı. "Nasılsınız?"

Valeen, Katana'nın önce cevap vermesini bekledi. Presco'ya gülümsedi ve uzun saçlarının uçlarıyla oynadı. "Ben gayet iyiyim. Valeen ve ben kalede dolaşıp sohbet ettik. Burası gerçekten çok güzel bir yer ve bu kütüphane muhteşem. Neden burada bu kadar çok zaman geçirdiğini anlayabiliyorum."

Sanki lüks bir kütüphanede olduğunu yeni fark etmiş gibi etrafına baktı. "Güzel bir kütüphane... elfler için." Valeen'e göz kırptı ve Valeen ile Katana, büyük ahşap masasının karşısındaki iki yastıklı deri koltuğa oturdular. "Nasıl olduğunuzu söylemedin Valeen. Rogue'u ziyaret edeli üç gün oldu..."

"Evet, Hel ve Thane yine *ziyarete* geldiler."

"Gitmek istemedin mi?"

"Bu sefer gitmek istemedim." Onların yaptıklarına karşı değildi. Hatta Hel Soulender'a Rogue'u öldürmesi için Hel'i vermişti, ama Güneş Vadisi'nin etrafına duvar örmenin bir yolunu bulması gerekiyordu ve Hel ile Thane'in yeniden bağ kurmak için yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı. Onun da aralarında olması gerginliği artırıyor ve onların birbirlerine destek olabilmelerini istiyordu. "Karıınıza haber verdiniz mi?"

Presco başını salladı ve önündeki kitabı kapattı, ardından yanındaki mürekkep şişesinin mantar tıpasını yerine koydu. "Ettim. Hel mektubu benim için gönderdi ve aynı sayfanın arkasına yazabilmesi için büyü yaptı, böylece mektup kendi kendine geri geldi. Onun yetenekleri gerçekten büyüleyici. Onunla birlikte olmak çok güzel."

"İyi. Umarım iyidir. Ryvengaard'da durumlar nasıl... bilirsin."

Katana ona döndü, yüzünde merakla parıldayan bir ifade *vardı*. "Bilmiyorum. Anlat bana."

Presco ile birbirlerine baktılar. Drakonan Hazinesi'nden geçmek ikisi için de korkunç bir deneyim olmuştu. Öldürülemez gargoyleler hâlâ tüylerini diken diken ediyordu. Presco muhtemelen orada kapana kısılmaktan onlardan daha çok korkmuştu. Dar yerlerden nefret ederdi. "Drakonan Hazinesi'nden günlüklerimi almam gerekiyordu ve gizlice içeri girmek zorunda kaldık. Birisi öldü."

"Aman Tanrım, bu çok korkunç."

Valeen'in kalbi hala Caliban Drakonan için acıyordu. Genç ve ailesine sadık biriydi. Bu savaşta masum bir kurbandı.

"Evet, öyleydi," dedi Presco başını sallayarak, "ve sen hala şüphelisin... ya da Bay ve Bayan Black şüpheliler. Drakonanlar kendi adamlarından affetmezler."

Katana gergin bir kahkaha attı. "Biri öldü dediğinizde, bir kaza olduğunu sandım..."

"Maalesef hayır," diye cevapladı Katana, yüzünü buruşturarak ama ayrıntılara girmek istemedi. Katana can almaya inanmazdı ve ayrıntıları duyarsa... Presco'ya döndü. "Drakonanlardan korkmuyorum. Eğer bize gelmek isterlerse, onların cephaneliğine girip onlardan çaldığımızı herkese ifşa ederim. İtibarları yerle bir olur. Artık hazinelerinin hiç ihlal edilmediğini iddia edemezler. Aslında, neden benim için onlara bir mektup gönderip olanları anlatmıyorsun? Black çiftinin kim olduğunu tam olarak söyle."

Bay ve Bayan Black'in kim olduğunu söyle. Tabii ki, senin rolünü anlatma. Ailenin hedef haline gelmesini istemem."

Gülümsedi ve sandalyesine yaslanarak kollarını karnının üzerinde kavuşturdu. "Kraliçemi tekrar görmek güzel."

"Eskiden çok farklı mıydım?"

Omzunu kaldırdı. "Evet ve hayır. Hafızan geri geldiğinde daha... nasıl söyleyeyim... kendinden emin oldun ve benim kim olduğumu bilmemen, eskiden seninle nasıl iletişim kurduğumu kesinlikle değiştirdi."

Alt dudağını dişlerinin arasına çekti ve etraflarındaki raflardaki kitapları taradı. Sadece birkaç ay önce Presco'yu hiç tanımadığını düşünmek garipti. O, sadece malikanede Hel ile birlikte kalan, sözde geçmişinden gelen dost canlısı bir ejderhaydı. Şimdi ise en eski arkadaşlarından biriydi. Bir zamanlar sadece zaman geçirmek için kendi dillerini uydurmuşlardı. Şimdi ise neredeyse tamamen unutmuştu. "Varlett konusunda bir gelişme var mı?" "Henüz yok."

Seninle Varlett arasındaki bağlantıyı biraz daha açıklayabilir misin? Varlett arasındaki bağlantı hakkında biraz daha ayrıntılı bilgi verebilir misin?

Ondan bir şey hissedebiliyor musun? Düşüncelerini duyabiliyor musun?"

Valeen başını salladı. "Bağlantımızın tek sonucu , o yaralandığında benim de yaralandığım ve tersi olduğu. Bizi onu öldüremeyeceğimizden emin olmak istedi ve ben yeniden ölümsüz olduğumda, o da öyle olacak." Presco'nun masasından altın bir mektup açacağı aldı. Başı kanatlarını açmış bir anka kuşuydu. "Ölümsüz gücümü kazandığımda, böyle bir şey artık derimi delip geçemeyecek." Hayatın ne kadar kolay olduğunu düşünerek iç geçirdi. Tanrıçalar hastalanmaz, aç kalmaz, çizik ve morluklar almazdı. Onları incitebilecek silahlar vardı ve yeterince güçlü biri onları kanatabilirdi, ama yaraları neredeyse anında iyileşirdi ve Soulender ya da Gerçeğin Kılıcı dışında hiçbir şey kalplerini ya da hayati organlarını delemeydi.

Presco'nun masasının yakınından gelen sessiz bir hışırtı dikkatini çekti. Şeker kağıtlarının açılma sesi gibiydi.

"Nerede bu kız?" Presco, masasında ne olduğunu fark etmemiş gibi sordu. Elleri görünüyordu, yani bunu yapan o değildi. "Onu başıboş dolaşmasına izin vermek iyi bir fikir değil. Eğer biri bu bağlantıyı öğrenirse, hedef haline gelir. Onu kaleye götürmeliyiz."

Son birkaç gündür bu durum onu çok rahatsız ediyordu. Önceki akşam, Varlett'i ormanda bir hamakta uzanmış kemik çiğnerken bulmuştu. Ormanda böceklerle baş başa kalmayı

Valeen de öyle olmasını tercih ederdi, ama onları birbirine bağlayan ejderha kadınıydı. "O benim için bir zayıflık. Bunu bitirmeliyiz."

"Hel bile bunu anlamıyor. Onun büyüğü gibi iz bırakmadı ve onun büyüğüyle karşı koymaya çalışırsan, felaket olabilir. O zaman..."

"Sonuçlar olur. Hel, Varlett'in sık sık karanlık madde dediği şeyden elde ettiği büyü kullandığını söyledi. O runeler kullanıyor. Onlar aynı şey değil."

"Muhtemelen başından beri sahip olduğu iblis yüzüğü. Hel'in bunu daha önce hissetmemesine şaşırdım."

"Gizlemiş olmalı."

"O kadar uzun süre saklamak için gerekli bir adımdı."

"Bekle," dedi Katana, hızla gözlerini kırptırarak. "Onda bir iblis prensinin yüzüğü var."

Onlar onu almaya gelmeyecek mi?"

"Eğer öğrenirlerse," diye cevapladı Valeen. "Yüzüğün kimde olduğunu bilmiyorlar... yani, benim çaldığımı biliyorlar, ama bana şantaj yaptığını bilmiyorlar. Yani, eğer birini arıyorlarsa, o kişi benim."

Katana'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Valeen," diye fısıldadı. "İblis prensleri senin için de gelecek mi?"

"Biliyorum. Sen gittiğinden beri birçok düşman edindim." "Bu yüzden onun ölümsüzlüğü çok önemli. Varlett, şeytan prensleri, hatta konsey bile, onu önce biz ele geçirirsek önemi kalmaz. Onu öldüremezler. Tek silah onda."

Ama bu doğru değildi. "Zindanlarda kim olduğunu unutuyorsun." "Ah, doğru." Presco yuvarlak gözlüklerini yukarı itti. "Synick. Bence onu öldürmelisin. İblis prensleri bile onun yerini söylemesini sağlayamadıysa, senin ya da Hel'in onu itiraf ettirebileceğini sanmıyorum."

"Ama o silahı ele geçirirsek, Presco, kimse bize karşı gelmeye cesaret edemez. Ölümsüz silahların ikisine de sahip olacağız."

"Ve o serbest kalırsa, büyük bir sorunun olur."

All Mother, onun serbest kalma olasılığını düşünmek bile istemiyordu. Şu anda, onun yeniden hayatta olduğunu onlardan başka kimse bilmiyordu. Katana'ya döndü, "Ne düşünüyorsun?"

Saçlarını yuvarlak kulaklarının arkasına attı. "Şey, beni öldürmekten hoşlanan biri olmadığımı biliyorsun ama bu durumda bir istisna yapabilirim. Ama Synick'in ölümsüz silahlardan birine sahip olmasını da istemiyorum, yeraltı dünyasında bile. Gördüğümüz gibi geri gelme ihtimali var."

İnsanları konuşturmanın şiddet içermeyen yolları var."

"Ne öneriyorsun?" diye sordu Presco.

"Bir şey önermiyorum. Sadece bazen bal ile daha çok arı çekersin diyorum. Eğer o yeraltı dünyasında bulunmuşsa, uzun zamandır kimse ona iyilik yapmamıştır."

"Ona iyi davranalım mı?" Valeen burnunu kırıttı. O pislik, hiç kimsenin, en azından onun ya da Katana'nın iyiliğini hak etmiyordu.

"Oh," diye elini göğsüne koydu ve neredeyse gülmek üzereydi, "Ben ya da sen değil. Yeğenleri." Kurnazca gülümsedi. "Hel ve Thane'i öyle görüyor. Onlara güvenmek *istiyor*."

"Muhtemelen aylar sürer," diye düşündü Valeen.

"Zaman nasıl olsa geçecek. Unutma, o alt dünyaya geri dönmek istemiyor, Valeen."

Denemeye değirdi. Şimdi soru, onu konuşturmak için yeğenlerinden hangisinin en uygun olacağıydı.

"Presco, senin parlak zekanın bir başka işe yarayacağı bir konu daha var. Palenor'un etrafına House of Night'taki gibi bir duvar örmek için ne yapabiliriz sence?"

"Onu yapmak çok uzun zaman almıştı," diye şaşkın bir şekilde cevapladı. "Palenor'un büyüklüğü göz önüne alındığında, güçlü bir dayanak noktasına ihtiyacımız olacak ve bu da önemli miktarda büyü gerektirecek." Zihninin olasılıkları gözden geçirdiğini ve yüzündeki umudun azaldığını görebiliyordu.

"Biliyorum. Palenor'un tamamını koruyamasak bile, en azından Güneş Vadisi'ni koruyabiliriz. Elflerin çoğunu burada barındırabiliriz ve konsey de buraya saldırır."

"Senden şüphe etmek istemem Valeen, ama tek bir ay varken, sen ölümlüsün ve aytaşı kalen gibi bir yapı olmadan o kadar güçlü olamaz. Muhtemelen zayıf noktalar olacaktır. Buna hazırlıklı olmalıyız."

Bir mucize beklemiyordu, ama yeteneğine güveniyordu. "Hiç yoktan iyidir. *Aksi takdirde* getirecekleri güç..." *yıkıcı* olur.

Katana hafifçe öne eğildi, bacaklarından birini salladı. "Bölgenizin etrafına sihirli bir duvar mı inşa ettiniz? Ne zaman?"

Parmaklarını uyluğuna vurarak, söylemeli mi söylememeli mi diye düşündü. "Sen öldükten sonra. Kimseye güvenmiyordum. Atlanta bana inanmadı

ve Synick hala hayattaydı. Herkesi dışladım."

Lavanta rengi gözleri büyüdü ama başını salladı. "Anlıyorum. Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

"Önemli olan şimdi burada olman. Artık önemi yok."

Presco dirseğini kol dayama yerine dayadı ve çenesini avucunun içine koydu. "Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun? Konsey, House of Night'i kaybetmek ve Hel ile barışmak?"

Onun ölümünü ve cezasını emreden son sözler şimdi aklına geldi: *"Konsey, bundan böyle ölümsüzlüğünün elinden alınmasına ve ölümlü olmana karar verdi. Nerede yaşayacağın ve tekrar tekrar öleceğin, biz yeterince acı çektiğine karar verene kadar. Tüm Anneler ve Yaratıcı sana merhamet etsin."*

Bu emri veren kurnaz, kemirgen suratlı kaltak Pricilla için hiçbir şey asla yeterli değildi. Valeen pencereden yağmurlu rüzgarda sallanan leylak ağacının dallarına baktı. Karanlık fırtına bulutları şehrin üzerinde asılı duruyordu. "Ben iyiyim, Presco."

"Her zaman güçlü olmak zorunda değilsin. Hissetmen normal."

Katana uzanıp elini Valeen'in elinin üzerine koydu. "O haklı, biliyorsun. Çok şey yaşadın. Biz aileyiz. Bize her şeyi anlatabilirsin."

"Sen de en az benim kadar çok şey yaşadın ama hep gülümsüyorsun. Bunların seni üzmesine izin vermiyorsun," diye karşı çıktı.

Kız kardeşinin parlak gülümsemesi, sanki kabuğunda bir çatlak açılmış gibi titredi. "Şey," diye başladı, sesi öncekinden daha tizdi, "Biliyorsun, ben doğuştan neşeli biriyim. Ama bu, olanların beni rahatsız etmediği anlamına gelmez."

"Ve kendini buna kaptırdın mı?"

"Bazen," dedi yumuşak bir sesle. "Duygularını bastırırsan, kırılgana kadar birikirler."

Valeen başını salladı. "Eğer kendime bunu hissetmeye izin verirsem, kırıılırım ve şu anda bunu yapamam. Beni kale kalıntılarında gördün," diye fısıldadı, daha yüksek sesle konuşursa sesi titreyip gözyaşları akacakmış gibi korkarak. Derin bir nefes aldı ve "Bu yüzden kaybettiğim şeylere değil, kazandıklarına odaklanıyorum. Keşke hiçbiri olmamış olsaydı ama dilemek neye yarar?" dedi.

"Korkarım pek bir şey yapmaz." Katana nazikçe elini sıktı. "Ve belki de haklısın. Değiştiremeyeceğimiz şeylere değil, şu ana odaklanmalıyız."

Ayağa kalktı ve vitray pencereye doğru yürüdü, parmak uçlarıyla dekoratif kıvrımları okşadı. Sonra dönüp yastıklı pencere koltuğuna oturdu.

Presco gözlüklerini çıkardı ve beyaz tunikasının altıyla lekeleri sildi. "Sormak istiyordum, şimdi geri döndüğüne göre, doğru kararı verdiğini düşünüyor musun?"

Valeen onun bakışlarını karşıladı. "Hel ve Thane arasında mı?" O başını salladı ve Katana cevabı duymak için sabırsızlanıyormuş gibi öne eğildi. "Başka seçeneğim yoktu. Thane'i seviyordum ve ondan ayrılmak çok acı vericiydi. Ama Hel... Onu asla unutamazdım. Onu sevmekten asla vazgeçemezdim. Sanırım hiç vazgeçmedim." Siyah yüzüğüne baktı. "Geçmişimizi hatırlamak onu özlememi sağladı ama kalbimi ve ruhumu yeniden ele geçiren, onun şu anki hali. O, olduğu kişi oldu. Beni sevdiği için, ruh ikizim olduğu için o orduyu *benim için* kurdu."

Gözlüklerini bir kenara kaldırıp uzaktan baktı, memnun görünüyordu ve gözlüklerini tekrar taktı. "Ryvengaard'daki malikanede ikinizi birbirinizi umursamıyormuş gibi davranırken izleyen bir yabancı olarak... ilginçti. O zaman bile aranızdaki kimya çok belliydi. Thane'i sevmiş olsan bile, onun dışında kimseyle öyle olmamıştın. Sana uygun olmayan birini sevebilirsin."

Aşk romanları genellikle aşık olma ve sonsuza kadar mutlu yaşama hikayelerini anlatır, ama nadiren her şeyin haline gelen kişiye aşık olmayı ve onun sonsuza kadar mutlu yaşamayacağını fark etmenin ne kadar acı verdiğini anlatır... "Şimdi anlıyorum."

"İkinizi de neşelendirecek bir şeyim var." Büyük çekmecesini açarken çıkan gıcırta sesi sessizliği bozdu. Kaşları çatıldı. "Ama görünüşe göre biri senden önce davranmış." Bir eliyle küçük, yuvarlak, altın folyo ile sarılmış bir çikolata çıkardı, diğer eliyle ise kırmızı şapkalı, kahverengi bukleli bir cüce figürü kaldırdı. Daha önce duyduğu masadaki hışırtı sesinin sebebi buydu.

Tif'in kızarık yanakları her zamankinden biraz daha koyulaştı ve çikolata lekesi bulaşan dudaklarını çiçek desenli kolunun arkasıyla sildi. "Merhaba Val, Katana ve... şey," Presco'ya baktı, "ejderha adam. Buralarda çikolatayı ve... ve diğer atıştırılabilirlikleri yiyen büyük fareler var. Küçük gözleri çok keskin. Biri beni takip etti ve aşağıdaki dolapta bulduğum ekmeği çalmaya çalıştı."

Valeen kollarını kavuşturdu ve ağzının köşesindeki çikolata lekesine baktı. "Büyük fareler mi dedin?"

"Kocaman." Ağzını kapattı ve fısıldadı, "Onları bulup bu sorundan kurtulacağım."

"Kırmızı şapkalı bir cücenin tüm atıştırma malıkları yemediğinden emin miyiz?" diye düşündü Presco ve onu masanın üzerine oturttu.

Katana kıkırdadı ve elini ağzına koyarak yavaşça başını salladı.

Tif yere çöktü ve Presco'nun kağıtlarının üzerine bacak bacak üstüne attı. "Cüce olmadığına eminim." Çikolata kaplı ellerini parşömene silmeye başladı ve lekeler bırakarak Presco'nun kendisinden bahsettiğinin farkında değildi. "Cüceler atıştırma malıkları sever, ama biz de atıştırma malık yığınının katkıda bulunuruz. Ben oldukça lezzetli, üzerine krema sürülmüş tarçınlı çörek yaparım. Fareler sadece yer ve pislik izleri bırakır. Cüceler kesinlikle böyle bir şey yapmaz."

"Mendil diye bir şey duydun mu hiç?" Presco cebinden bir tane çıkardı ve ona uzattı. Mendil neredeyse onun boyunda idi.

"Evet, duydum. Teşekkür ederim. Ellerim çok kirli." Mahvettiği parşömene baktı ve kızardı. "Şey, farelerin çikolatayı yemesini engellemeye çalışırken, yani. Ama bir tane yedim. Ve çok lezzetli olduklarını söylemeliyim. Tuz ve karamel tadı var, çok kremesi."

Presco kalan iki çikolatayı Valeen ve Katana'ya attı. Valeen ambalajı açıp çikolatayı ağzına attı. Çikolata dilinde eridi ve Tif'in tarif ettiği gibi tadı vardı. Bir akşam Hel ve Presco ile en çok kim çikolata yiyebilecek diye yarıştıkları anlar aklına geldi. Tabii ki Presco kazanmıştı. Ejderhaların iştahı çok açıktı.

Tif saçlarını eliyle kıvırdı ve gözlerini kırıştırdı. "Bundan daha var mı?" Görünüşe göre cüceler de iştahlıydı.

"Sanırım hepsini yedin," diye cevapladı Presco.

"Oh, hayır." Karnını ovuşturdu. "Bazen karnım beni normalden fazla yemeye zorluyor. Gnome'lara özgü bir şey." Tif ayağa fırladı ve odanın köşesini işaret etti. "Şu piçlerden biri orada!"

Valeen köşede ciyaklayan kahverengi bir sıçana döndü. Sıçan duvar boyunca kayarak çatlağa girdi. Tif, Presco'nun bacağından kayarak sıçanın kaybolduğu yere doğru koşarken Valeen gülmemeye çalıştı. "Bir dahaki sefere kaçamayacaksın

!" diye bağırdı yumruğunu havaya kaldırarak. "Uyuduğun yeri bulacağım." Geri döndü ve kollarını kavuşturarak homurdandı. "Cüceler ve sıçanlar birbirine yakışmaz. Atıştırmalıklarımı kemirgenlerle paylaşmayı sevmem."

"Kedi almalı mıyız?" diye merak etti Valeen.

"Oh, saklandıkları yeri bulurum. Cüceler kediler gibi iyi avcılardır, en azından atıştırmalıklarımız söz konusu olduğunda," dedi Tif, işaret parmağını kaldırarak. "Annem eskiden turuncu bir tekir kediye süpürgeyle kovardı..."

Valeen'in ensesindeki tüyler diken diken oldu ve Tif'in sesi, dikkati başka yere kayarken mırıldanmaya dönüştü. Yakınlarda sessiz ayak sesleri duyuldu. Birinin yumuşak nefesi... hayır, birden fazla. Omzunun üzerinden balkonun korkuluğuna ve merdiven boşluğunun girişine baktı; Thane ve Hel'in adımlarını kendi adımları gibi biliyordu. Onlar değildi. Sonra, kınından çekilirken kılıcın kınından çıkarken çıkardığı tanıdık ses geldi.

Presco'ya yıllar önce belirledikleri, davetsiz misafirleri işaret etmek için kullandıkları el işaretini yaptı. Presco'nun omurgası sertleşti, göz bebekleri küçüldü, Tif ise annesi ve cüce kolonisi hakkında konuşmaya devam etti. Katana, küçük arkadaşlarına hayranlıkla bakıyordu, yakınlardaki tehlikeyi fark etmemiş gibiydi.

Metal merdivenlerden ayak sesleri yankılandı, her adımda sert bir gürültü çıkarıyordu. Kim olursa olsun, artık gizlilik umurunda değildi. Valeen ayağa fırladı, damarlarında soğuk bir ateş gibi sihir dalgalandı ve elinde tanrıça kılıcıyla diğerlerinin önüne geçti.

Islak sarı saçları, başının tepesinden kıvrılan siyah boynuzları ile Varlett nefes nefese zirvede belirdi. Sık sık kullandığı siyah göz kalemi yanaklarından aşağı akmıştı. Koyu renkli giysileri sırlıslıktı. Ya ışık yetersizdi ya da makyajı akmıştı, ama neredeyse hasta gibi görünüyordu. Yanakları son gördüğünden daha çökmüştü ve giysileri sarkmıştı, sanki kilo vermiş gibiydi.

"Ne oldu?" diye sordu Valeen. Başka türlü burada olamazdı.

"On erkek, ağır zırhlı ve silahlı olarak portaldan geçip bu tarafa doğru geldi. Beni takip ettiklerini fark etmiş olmalılar ve ayrılmışlar. Grubun yarısını kaybettim ve buraya koştum. Çoktan gelmiş olabilirler..."

Katana'nın arkasındaki vitray pencere paramparça oldu. Katana'nın sırtına cam parçaları yağarken, çılgılığı Valeen'in kalbini deldi. Dizlerinin üzerine çökerek odanın köşesine sürünerek gitti, krem rengi elbisesi kanla lekelenmişti.

Valeen bir gölgeye dönüştü ve Presco'nun arkasında yeniden şekillendi, ona doğru inen kılıcı engelledi. Kendisinden en az bir baş uzunluğunda olan kanatlı erkeği sertçe itti ve onu kırık pencereye doğru geri sürdü.

"Parmaklıkların üzerinden geliyorlar!" diye çığlık attı Tif.

İplere bağlı kancalar, aşağıdaki büyük kütüphaneye giden metal korkuluğa takıldı. Valeen rakibinin karnına sertçe tekme attı ve adam sendeledi, pencerenin kenarına tutunarak yağmurun yağdığı sokağa düşmeden kurtuldu. Koyu renkli gözlerinin çevresi gümüş rengiydi, bu yarı tanrı yarı ölümlü olanların ayırt edici bir özelliğiydi. Herhangi bir kılıçla öldürülebilirlerdi, ancak hızla iyileşir ve daha da hızlı hareket ederlerdi.

Zorlanmadan zıpladı, başının üzerinden atladı ve zarif bir şekilde arkasına indi. Bir dönüşle saldırdı. Kılıçları çarpıştı ve Valeen sarmaşıklarını bıraktı. Sarmaşıklar adamın boynuna dolandı, bileklerini yakaladı ve onu kitaplığa geri sürükledi. Kılıcını adamın göğsüne sapladı. Adam boğuk bir çığlık attı, sonra Valeen kanlı kılıcını hazırlayarak hızla döndü. Yedi kişi daha vardı, hepsinin kollarında yumuşak pembe bir kuşak vardı. Pembe, *Pricilla'nın* rengiydi. Onun bölgesindeki her şey çeşitli pembe tonlarıyla kaplıydı.

Presco pençelerini diğer ejderha şekil değiştirenlerden birine savurdu. O eğildi ve onu korkuluğun kenarından aşağı itti. Kitap raflarına çarptıkları ve altındaki ahşabın kırıldığı gürültülü bir ses duyuldu. Toz ve enkaz bulutu yükseldi.

Üç suikastçi tarafından kitap raflarına sıkıştırılan Varlett, kükredi. Vücudu siyah pullarla kaplıydı ve pençeleri iki katına çıktı. "Küçük yaşlı beni alt etmek için üçünüzün birden gerekmesi ne acınası bir durum."

"Onlarla oynamayın. Öldürün onları," diye bağırdı Valeen.

Katana'nın Tif'i kollarında tutarak köşeye kıvrılmış ve bir suikastçinin onlara yaklaşmakta olduğunu görünce kalbi ağzına geldi. "Katana, kaç!"

Valeen'in asması Katana'yı köşeye sıkıştıran saldırgana doğru fırladı, onu karnından delip geçirdi ve duvara yapıştırdı.

Deriden yapılmış kanatlarıyla diğer ikisi ona doğru geldi. Biri Presco'nun masasının üzerinden atladı, diğeri ise masanın etrafından dolaşarak saldırdı. Birinin parıldayan pulları koyu mavi, diğeri ise ateş kırmızısıydı ve derilerini tamamen kaplıyordu. Ejderhaların pulları doğal olarak büyüye karşı dayanıklıydı ve Valeen'in sarmaşıkları onları delip geçemezdi. Kılıcını hazır pozisyona getirdi ve parmaklarını kıvrarak onlara gelmeleri için kışkırttı.

"ÖLDÜRÜN O ALÇIKLARI!" Tif deli gibi bağırdı. "Çık buradan, Katana!"

Gözleri yaşararak yavaşça ayağa kalktı ve merdivenlere doğru topallayarak ilerledi.

İki ejderha onu kırık pencereye doğru itti. "Artık ölümlü olduğunu duyduk, gece tanrıçası," dedi soldaki ejderha. "Gerçekten çok yazık."

"Mmmhmm," diye onayladı ortağı. "Savaşta büyüklüğün ve cesaretin için her zaman sana tapardık, ama Tanrı Konseyi *iyi* para ödüyor."

"Ölmek için yeterince iyi mi? Öbür dünyaya hazine götüremezsin."

Pençeleri ona doğru indi, *yana kaçtı, savurdu*. Zythara elinde şarkı söylüyor gibiydi, kendi gücüyle titreyerek ejderhanın ön kolunu kesti ve kan pulların arasından sızdı. Ejderha tısladı ve diğer koluyla ona ters vuruş yaptı. O eğildi ve yukarı iterek tanrıça kılıcını onun karnına sapladı. Ejderha yarı canavar yarı insan gibi kükredi ve arkadaşı saldırdı. O bir gölgeye dönüştü; ejderhanın şeytani pençeleri onu delip geçti. Gece yarısı dalgası gibi, onun arkasına kıvrıldı ve yeniden şekillendi, kılıcını sırtına sapladı. Kemikleri ve kasları delip geçene kadar daha sert itti, ta ki altın kılıcının ucu ejderhanın göğsünden dışarı çıkıncaya kadar. "Yanlış tarafı seçtin ejderha," dedi kulağına yakın bir yerden. "Bana tapmanın bir nedeni vardı."

Kılıcı çekip çıkardı ve tam zamanında dönerek başka birinin keskin saldırısından kaçtı. Gümüş çerçeveli kahverengi gözleri ve karakteristik sürüngen gözleri, onun hem ejderha hem de tanrı olduğunu gösteriyordu. Tam kanlı bir ölümsüz dışında, o, alemlerin en ölümcül ırkından biriydi. En az iki metre boyunda ve kaslıydı. Uzun siyah saçları arkada toplanmıştı ve aynı renkteki sakalı köprücük kemiklerine kadar uzanıyordu.

"Seni kurtaracak sevgililerin nerede?" O kılıcını çekti. "Annem selamlarını gönderdi ve bir daha yeniden doğmamı diledi."

Bölüm 20

VALEEN

Bu yarı ejderha, yarı tanrı Pricilla'nın çocuğu olmalıydı ve muhtemelen işi bitirmek için gönderilmiş en güçlü varisiydi.

Valeen onu öldürdüğünde annesi çok üzülecekti.

Elinde bir tanrı kılıcı tutuyordu; altın renginin özel tonundan bunu anlayabilirdi. Ancak kılıç altından yapılmamıştı, altın çok kolay kırılırdı. *Luthria* olarak bilinen bu metal, kış tanrıçasının dağı veya kendi Gece Evi'ndeki derin bir mağarada bulunurdu, bükülmez, kırılmaz ve hemen her şeyi öldürebilirdi. O, pullar ve pençeler yerine kılıcı kullanmayı tercih ettiği için, tanrı yeteneklerine daha çok güveniyor ve canavarına daha az bağlıydı. Tanrılar ve tanrıçalar genellikle varislerini bu şekilde yetiştirirdi.

"Ben gecenin tanrıçasıyım. Kurtarıcıya ihtiyacı olan sensin."

Önünde, şimdi ayaklarının dibinde yatan arkadaşları gibi gülümsemedi ya da kibirli davranmadı. Yüzü sertleşti, gözleri kadına dikildi. Presco'nun masasını tek eliyle yakaladı ve sanki bir kitap ağırlığında değilmiş gibi arkasındaki balkonun kenarından aşağı attı.

Kahretsin, çok güçlü. "Buraya beni öldürmeye gelmemiş olsaydın, etkilenebilirdim."
."

Omzuna aniden bir acı saplandı ve çenesini sıkarak
. Elini ağrının olduğu yere bastırdı ve eli kan içinde kaldı. Başını Varlett'e doğru çevirdi ve saldırganlardan biri omzuna bıçak saplamıştı. Bıçak, Runevale'deki özel metallerden yapılmış olmalıydı, tanrıça kılıcı gibi onun pullarını delebilecek kadar sert ve keskin.

Runevale'deki özel metallerden yapılmış olmalıydı, tanrıçasının kılıcı gibi onun pullarını delebilmşti.

Kemerinden bir yıldız bıçağı çıkardı ve adamın şakağına fırlattı. Adam patates çuvalı gibi yere yığıldı.

Varlett ona hızlıca başını salladı, bıçağı çekip diğerlerinden birinin boynuna pençelerini geçirdi. Büyük bir kan fışkırdı ve Valeen'in yanağına çarptı. Diğer onu kitaplığa çarptı ve Valeen onun ön kolunu ısırdı. Adam çığlık attı ve Valeen siyah pullu pençelerini adamın göğsüne sapladı.

Elini kan ve et parçaları kapladı, adamın omurgasını delip geçti. Thane'e yaptığını hatırlayınca midesi bulandı. Valeen, o cadı yüzünden onun ölümünü neredeyse izlemşti ve aynı tarafta savaşıyor olsalar bile Varlett hala düşmanıydı.

"Bütün arkadaşların öldü," Valeen gözlerini ona dikti. Varlett ölü rakiplerinin üzerinden atladı ve Valeen'in yanına geldi. "Şimdi sayıca az olan sensin." İkiisi birlikte onu alt edebileceklerinden emindi.

Ve o da bunu biliyordu. Bir adım geri, iki adım geri, geri çekilmeye başladı. Önlerindeki dev adam, aynı yaraları inceleyerek bakışlarını bir oraya bir buraya çevirdi. "İlginç."

"Valeen!" Piper'ın sesi aşağıdaki kütüphaneden geldi. "Neredesin?"

"Burada!"

"Geliyoruz!" diye bağırdı Leif.

Yüksek bir gürültü onu ürküttü ve bir an sonra Presco korkulukların üzerinden balkona uçtu. Piper, Leif ve Fennan çalışma odasına girerken merdivenler gürültüyle sallandı.

Suikastçı arkasına bakarak savaş pozisyonundan çıktı ve kılıcını yanına indirdi. Karanlık gözleri, Valeen'den arkasında kırık pencereye kayd. Avucunu öne doğru uzattı ve Valeen, onun kullanacağı büyüye karşı kendini koruyarak kalkanını kaldırdı. Patlama gibi bir darbe herkesi geriye savurdu. Kitap rafları devrildi, kitaplar yere düştü, kağıtlar havada uçuşmaya başladı ve Presco'nun iksir şişeleri yere dökülerek parçalandı. Valeen'in kalkanı bile sert bir darbe aldı. Botları ahşap zeminde sürtünerek onu ve Varlett'i birkaç metre geriye itti.

Suikastçının botları yere hızla çarptı, *güm, güm, güm*. Kalkanını düşürdü ve Zythara'yı ona doğru savurdu, uyluğunu kesti ama o

pencereden atladı, havada dönüşerek dışarıya çarptığı anda ejderha şekline dönüştü.

"Kaçamaz! Bağlantıyı biliyor!" Valeen Presco'nun yanına koştu ve onu yerden kaldırmak için kolundan çekti. Diğerleri hâlâ inliyordu ama ses çıkarıyorlarsa hayattaydılar. Leif bir kitap yığınının altında gömülmüştü, Piper ise yanında yatıyordu. Fennen iksirlerin renkli sıvılarıyla sıırıslıklamdı ve yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Korkuluğun yanında, kız kardeşi kanayan başına elini tutuyordu, ama kesik küçük görünüyordu. Tif, kolunun altından çıkıp kesiklere bakmak için koştu.

Presco başını sallayarak patlamanın neden olduğu kafa karışıklığını giderdi. "Ayağa kalkıyorum." Hep birlikte kırık pencereye koştular; Presco zıpladı ve büyük inci ejderhasına dönüştü. Valeen pencerenin eşiğinde kendini hazırladı, soğuk bir rüzgâr onu neredeyse geriye savuruyordu. Ahşabı sıkıca tuttu, Presco'ya olan mesafeyi hesapladı ve sonra sırtına atladı.

"Sıkı tutun! Yağmur pullarımı kayganlaştırır!"

Kılıcını belindeki kınına soktu ve kollarını Presco'nun sivri uçlarına doladı. "Git!"

Buz gibi damlalar cildine çarptı ve soğuk rüzgâr tüylerini pençeler gibi yırttı. Karanlık bulutlar güneşi kapattı ve önündeki lacivert ejderhayı görmek zorlaştı. Şimşekler gökyüzünü aydınlattı, gök gürültüsü havayı titretti.

Bir şimşek daha çaktı ve ejderha aniden ortadan kayboldu. Soğuk bir korku damarlarında dolaştı. Valeen başını sağa sola, arkasına çevirerek etrafına bakındı. "Nereye gitti?!"

"İmkansız!" Presco hızını korudu ve büyük burun deliklerinden derin nefes aldı. "Kokusu yakınlarda ama hava onu takip etmeyi zorlaştırıyor."

Kalbi göğsüne çarpıyordu. Daha iyi görebilmek için yavaşça ayağa kalktı. *Nasıl ortadan kaybolabilirdi? Neredeydi?!*

Vın, vın. İkinci bir kanat sesi duyuldu. Neden onu göremiyorlardı? "Görünmezlik gücü olmalı!"

SMACK!

Presco'nun sağ tarafına gelen darbe onu yana devirdi ve kız geriye doğru düşüyordu. Midesi bulandı ve tutunmak için çılgınca kollarını salladı ama tutunacak hiçbir şey yoktu.

Düşman ejderha tekrar görünür hale geldi; devasa dişleri Presco'nun boynunun yan tarafına gömülmüştü. Kükremesi, onu takip eden gök gürültüsü kadar gürültülüydü.

gibi gürültülüydü.

"PRESCO!" Valeen çığlık attı ve elini ona doğru uzatarak geriye düştü.

Presco'nun arka bacakları düşmanın karnına pençeledi, pullarını tırmalayarak büyük kırmızı çizgiler bıraktı. Döndüler ve çırpındılar, pençelediler, ısırıldılar ve yere doğru yuvarlandılar.

Düşerken rüzgar esiyordu, kalbi hala Presco'nun sırtında gibi hissediyordu. *Kahretsin, kahretsin.* Çırpındı ve yüzüstü dönmeyi başardı, yere doğru hızla düşüyordu. Ağaçların tepeleri gittikçe yaklaşırken çığlık attı. Saniyeler içinde çarpacaktı. *Kendine gel!* Gölgeye dönüştü ve karanlık ağaçların üzerinde süzülene kadar hızını yavaşlattı. *Anne, burası isimsiz orman.*

Yukarı baktı; Presco ve diğer ejderha ağaçları kırarak geçtiler, onları kürdan gibi kırdılar, ardından büyük bir *gürültü* duyuldu. Yere düşen kız, tanrıça kılıcını çekip, hırıltı ve kükreme seslerinin geldiği yere doğru koştu.

"Presco!" Devrilmiş bir ağacın üzerinden atladı, gövdelerin etrafından dolandı ve dalların altından geçerek nefes nefese kaldı. "Presco, neredeyse geldim!"

Devrilmiş ağaçların oluşturduğu açıklığa girdiğinde, düşman ejderhanın Presco'nun kanadını parçalayıp onu yere sürüklediğini gördü. Gölge, mürekkep bulutu gibi ondan koparak uzaklaştı ve Zythara'yı ejderhanın göğsüne doğrulttu, sonra fırlattı. Kılıç havada takla atarak uçtu. Ejderha insan şekline dönüştü ve gözden kayboldu. Kılıç, arkasında duran ağaca gömüldü. *Lanet olsun!*

Sonra anladı, o görünmezdi, gitmemişti ve yağmur yağıyordu. Yağmur ve gök gürültüsünün sesini duymak neredeyse imkansızdı ama hala bir şans vardı. Ormanı tarayarak, olmaması gereken yerlere sıçrayan damlaları aradı ve buldu. Kaçarken başının ve omuzlarının silueti görünüyordu. Kılıcına koştu, sapını kavradı ve çekip çıkardı.

Ama Presco'nun inlemesi onu durdurdu. Kırmızı nehirler hafif pullarının üzerinden akıyordu, büyük kesikler ve delikler altındaki pembe kaslarını ortaya çıkarmıştı. *Presco.* Çamur botlarının etrafında ezildi ve onun başının yanında kayarak durdu. "En çok nerenden yaralandın?" *Tüm annelik duyguları ile,* kanadının normalde olmaması gereken şekilde bükülmüş, derisi yer yer yırtılmış ve parçalanmıştı. Diş izleri, ilk darbeyi aldığı boynunda en derin görünüyordu.

Karnını yukarı aşağı hareket ettiren derin nefesleri yavaşlamaya başladı. "Presco!" Boynundaki yaraya koştu ve nazikçe elini üzerine koydu. "Sakın bana ölmeye cüret etme! Bu kraliçenin emri! İnsan formuna dönüşmen gerekiyor."

"Yapamam," diye inledi.

HEL! bağları aracılığıyla çığlık attı ve kendi kanını akıtmak için kılıcının ucunu avucuna sapladı. *HEL!*

Söz bulamıyordu. Sadece ona ihtiyacı vardı.

Parmak ucunu elindeki kırmızı sıvıya batırdı ve Presco'nun yaralarının yakınındaki pullarına iyileştirici runeleri çizdi. İyileştirme büyüsü hızla dudaklarından çıktı. Kendi etine bıçak ucunu bastırırken büyüyü tekrar tekrar tekrarlardı. Büyü, kendi acısını gerektiriyordu ve ne kadar çok acı hissederse, o kadar hızlı etki ediyordu. "Hadi!" diye bağırdı. Yara neredeyse hiç hareket etmedi. Acı o kadar şiddetlendi ki midesinin bulandığını hissetti ve görüşünün kenarlarında karanlık bir perde çöktü. Onu kurtarmak için yeterince hızlı iyileşirse, bu bıçağı elinden geçirecekti.

Onun ejderha pullarıydı. Sihri, hatta iyileştirici sihri bile geri püskürtüyorlardı.

Hızla yaklaşan ayak sesleri, bıçağın ucunu etinden çekip karanlık ağaçların arasından çıkan davetsiz misafire dönmesini sağladı. Şimşek çaktı ve Hel'in yüzünü aydınlattı. Gölgeler ve öfkeyle dolu Hel, onu ve Presco'yu gördü. Gri bir duman bulutu içinde kayboldu, sonra yanına geri döndü ve elini Presco'nun boyun yarasına koydu. "Bu da başka bir ejderha mıydı?"

Valeen başını salladı ve kılıcını yanına düşürdü. Elindeki yara kabuklanmaya başlamıştı ama Presco'nun yarası kabuklanmamıştı. "Ona yardım et," diye yalvardı.

"Dönüşmelisin, Presco. Aksi takdirde seni iyileştiremem." Sesi kısılmıştı.

"O çok zayıf." Nefesi artık sığ ve yavaştı. Sıcak gözyaşları gözlerini yakıyordu.

"Şimdi dönüş!" Hel, iki avucunu Presco'nun boynuna bastırdı ve altında sıcak, kehribar rengi bir ışık parladı.

Presco boğazından öksürük sesi çıkardı ve Valeen yüzüne koşarak kocaman burun deliklerinin arasındaki pürüzsüz pulları nazikçe ovuşturdu. "Presco, yapabilirsin. Ben buradayım. Seni koruyacağım." Ejderhalar yaralandıklarında dönüşmezlerdi çünkü bunu yapmak kendilerini güvende hissetmezlerdi. Bu doğal bir tepkiydi. Burun deliklerinden bir nefes verdi ve yavaşça başını salladı.

Vücudu parıldadı ve sonra tekrar bir adam haline geldi, yan yatıyordu. Hel dizlerinin üzerine çöktü ve her bir yarasına dokundu, devasa ellerinden birini iki eliyle tuttu. Birkaç saniye sonra vücudunda saldırının izi kalmamıştı, ama her zamankinden daha solgundu. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Yavaşça ona gözlerini kırptı ama başını yosunlu zeminden kaldıramadı. "Hayatta kalacağım." Sesi kısık ama güçlüydü. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için affet beni, kraliçem. Seni düşürmemeliydim."

Gözlerinde biriken yaşlar akmaya başladı ve kendini onun üzerine atarak rahatlamış bir şekilde ağladı. "Hayattasın, önemli olan tek şey bu. Seni korumalıyım."

"Bir ejderha binicisini korur, kraliçem." Kolunu kaldırıp kadının sırtına doladı.

"Bunu kim yaptı?" Hel'in sesi ürkütücü derecede alçaktı, tüyleri diken diken oldu. Artık ayağa kalkmıştı. Yüzü karanlıkla kaplıydı, yumuşak olan her şeyi sertleştirmişti.

"Kim olduğunu bilmiyorum ama yarı tanrı, yarı ejderha. Muhtemelen Pricilla'nın varisi. Diğerlerini öldürdük ama..." Onun gördüklerini hatırlayınca kalbi sıkıştı. "Varlett ve beni biliyor."

"Bunu nasıl biliyor?" Hel homurdandı.

Yüzünü buruşturdu ve ayağa kalktı. "Onun yaralandığını gördü ve aynı şeyin bana da olduğunu izledi."

Hel topuklarını döndürdü ve düşman ejderhanın gittiği yöne doğru yürüdü. Taş kapıya doğru. Onu takip etmek için adım attı ama sonra Presco'ya baktı. Onu böyle bırakamazdı. Ya başka biri gelirse? Presco'nun kendini savunması imkansızdı. "Hel, bekle!"

Yürüyüşü koşuya dönüştü ve ortadan kayboldu.

Bölüm 21

VALEEN

"Git, Valeen," dedi Presco, dizlerinin üzerine çökerek.

"Yakınlarda daha fazlası olabilir. Seni bırakamam."

"Hel'in o adamın sana ve Varlett hakkında kimseye bir şey söylememesini sağlamalısın. Bu benden daha önemli."

Kolunun altından tuttu ve ayağa kalkmasına yardım etmek için onu kaldırdı. Endişe içini kemiriyor, içini burkuyordu. "Hayır, değil. Sen kullanılıp atılacak bir çöp değilsin."

Yukarıdan gelen ejderhanın kükremesi, vücudundaki her kasın ateşle yanıyormuş gibi hissettirdi. Zythara'yı sıkıca tuttu ve yukarıdaki ağaçların arasından gökyüzüne baktı. Yağmur damlaları gözlerini yakıyordu, ama siyah ejderhayı ve binicisini gördü. Aşağıya indiler ve yere inerken yeri salladılar. Oniks pulları sudan parlıyordu; Varlett'ti, ardından Thane yere çömelerek indi.

Aralarındaki mesafeyi kapatmak için koştu ve hemen elini tuttu, kendini bıçakladığı avucunun içini parmaklarıyla okşadı. Yara kabuğu artık küçük pembe bir yara izi gibi görünüyordu. Yeşil gözleri kadının yüzüne kalktı. "Yaralandın mı? Varlett'in eli..."

"Ben iyiyim. Presco'yu iyileştirmeye çalışıyordum. Çok sert düştü."

Presco'ya bir kez baktı, sonra suçlayıcı bir bakışla, "Ne oldu?" dedi.

"Diğer ejderha görünmezlik gücüne sahipti ve bizi hazırlıksız yakaladı. Onun suçu değil." Valeen Presco'nun yanından uzaklaştı ve

portala doğru yürümeye başladı. Yosun ve çamur botlarının altında yüksek sesle ezildi. "Ama o Varlett ve beni tanıyor. Presco'yu eve götür. Dinlenmesini ve bir şeyler yemesini sağla."

Thane onunla birlikte yürüdü. "Nereye gidiyorsun?"

"Sırrımı açığa çıkarmadan onu durdurmaya. Hel onun peşinden gitti."

"Ben giderim."

"Beni korumak istediğini biliyorum ama..."

"Val..."

"Thane." Gözleri yumuşadı ve çenesini kaleye doğru kaldırdı. "Orada daha fazlası olabilir, ya Synick'i bulurlarsa? Sana burada ihtiyaçları var. Katana ve diğerlerinin güvende olduğundan emin ol. Ben iyiyim. Hel orada."

O sözler yüzünü buruşturdu. O öyle demek istememişti ama Hel'in olduğu için artık ona ihtiyacı olmadığını söylemesi, egosunu... ya da kalbini incitmişti.

PORTALA VARDIKTAN SONRA, onu Hel'in gittiği yere götürmesini emrettiğinde, büyüdüğü Briar Hollow'u anımsatan, devasa ağaçların bulunduğu küçük, ormanlık bir alana çıktı. Ağaçların gövdeleri sekoyalardan farklı olarak yumuşak pembe renkteydi, ancak kabukları ve yaprakları benzerdi. Güneş parlak ve mavi gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Giysileri, az önce çıktığı yağmur fırtınasından dolayı hâlâ sıırılsıklamdı.

Portalın hemen solundaki bir eğrelti otunun yapraklarına önemli miktarda kan sıçramıştı. Kırık ve ezilmiş birkaç bitki de kuzeye doğru uzanıyordu. Midesi burkuldu; bu Hel'in kanı mıydı, yoksa Presco'ya zarar veren piçin mi? Zythara'yı çekip izleri takip etti.

Hel, neredesin?

Cevap yoktu. Adımlarını hızlandırdı.

Hel, o görünmez olabilir. Dikkatli ol.

Beyaz bir kelebek, yol gösterircesine önünden uçtu. Şeftali rengi kuşlar ağaçlarda şarkı söylüyor, kuyruklu sincaplar tepelerde cıvıldıyordu. Huzur aldatıcıydı. *Tanrım, onu koru. Bana eşimi geri verdin, onu tekrar benden alma.*

Önündeki patikadan, kalın yaprakların arasından siyah botların uçları göründü ve midesi düğümlendi. Kalbi ayakları kadar hızlı atıyordu

topraklı patikada koşarken. Kayarak durdu ve çılgınca eğrelti otlarını ve diğer bitkileri kenara iterek altında yatan cesedi ortaya çıkardı. Yarı ejderhaydı... kafası yoktu.

Rahatlamış hissetti ve sonunda derin bir nefes aldı. "Hel?" Sesini alçak tutarak etrafı aradı. Pricilla'nın topraklarında onu arayan birçok muhafız veya avcı olabilirdi. Pembe gövdeli ağaçlardan ve çimlerin uçlarının bile pembe renkte olduğundan buranın Pricilla'nın toprağı olduğunu biliyordu. Tanrıça bir takıntısı vardı.

Hel geri dönseydi, ona rastlayacaktı. Başka seçeneğı olmadığı için, Pricilla'nın topraklarına doğru izleri takip etmeye devam etti. Başka biri gelip onu almış olabilir miydi? Onu öldürdükten sonra neden portala dönmemişti?

Önlerindeki patika geniş, güneşli bir açıklığa ve en açık pembe tonlarında boyanmış beyaz bir kaleye açıldı. Kaleyi yirmi fit yüksekliğinde bir duvar çevreliyordu. Bir dizi ağacın arasından kayarak dışarıya baktı ve tepedeki muhafızları saydı. Çok sayıda kulede en az on muhafız vardı ve aralarında birkaç tane daha dolaşıyordu. Kapılar açık ve Hel, savaş tanrısı gibi düşmanları varken, Pricilla şüphesiz güvenliği artırmıştı.

Hel, neredesin? Pricilla'nın topraklarındayım. Kalesini görebiliyorum, diye zihninde fısıldadı. Duymuyor muydu? Belki Adalon'a geri dönmüştü. Farklı alemlerde birbirlerini duyamazlardı.

Kaleye giden yolun kenarındaki soluk pembe çiçeklerle dolu ağaçları ve duvarın dibinde yetişen parlak fuşya çiçekleri taradı.

O zaman beni görebilirsin, diye cevapladı sonunda.

Kaşları çatıldı ve onu tekrar aramak için ağaç gövdesinin diğer tarafına geçti. Duvarlardaki muhafızların volta atmayı bırakıp dışarıya baktıklarını fark etti.

Orada.

Rüzgâr esti ve siyah pelerini arkasında dalgalandı. Duvardan belki yüz metre uzakta duruyordu ve elinde bir şey tutuyordu... siyah sakallı bir kafa. Diğer elinde bir mızrak vardı. *Tanrım, merhamet et.*

Silahın tahta ucunu çimlere sapladı ve sonra kafayı metal uca sapladı. "Bunu mu istiyordun?" diye bağırdı. "Elinden gelenin en iyisi bu mu? Torunlarını kurbanlık koyun gibi göndermeye devam et, Pricilla! Duvarlarının dışında bir kafatası dizisi olacak."

Fuşya renkli giysili bir kadın, kulenin gölgesinden çıkıp taşın kenarını sıkıca tutarak ona baktı. Onları mahkum eden kadının ta kendisiydi.

Kimse ona ateş etmedi. Hiçbir düşman büyüü onu hedef almadı. Ürkütücü sessizlik, yaprakları hışırdatarak esen hafif bir rüzgâr sesiyle bozuldu.

Hiçbir ölümlü, ölümünü isteyen bir ordunun önünde tek başına durmaya cesaret edemezdi. Ölümsüzler bile bunu yapmazdı. Kalbi boğazına kadar çıkmış gibiydi. Eşi, herkesin hedefindeydi.

Yavaşça ağaçların arkasından çıktı. O kadar cesur olabiliyorsa, en azından onun yanında durabilirdi.

Gri bir duman bulutu içinde kayboldu, sonra büyük, sıcak bir el beline bastırdı. Kız sıçradı ve Hel'in kollarına atıldı. "Hel," diye nefes nefese söyledi ve göğsüne yapıştı. "Seni pervasız aptal."

"Gitme zamanı." Derin sesi kemiklerine kadar işledi ve sonra hızla patikadan geçerek portala doğru ilerlemeye başladılar. Onu koşturamaz, zorlamadı, daha hızlı ulaşmak için onları ışınlamadı. Sanki Pricilla'yı bir şey yapması için kışkırtıyormuş gibiydi.

"Açıktaki durmak aptalcaydı," diye tersledi, onu böyle tehlikeye attığı için kızgındı. "Herkes sana ateş edebilirdi. Hayır, yüzlerce kişi. *Lanet olsun*, binlerce kişi. Kaç okçu olduğunu, kaç ejderha gönderebileceğini bilmiyoruz. Hiçbir şey bilmiyoruz!"

"Bunu yapmadıkları için biraz hayal kırıklığına uğradım. Ama bu onların korktuğunu gösteriyor." "Söylemeden onu durdurdun mu?"

Kaşlarını çatarak ona baktı. "Kafası duvarın içinde değil, dışında, aşkım."

Sıcak ve ıslak bir şey avucuna bulaşmıştı. Elini Hel'in elinden çekince, avucunun koyu kırmızıya boyandığını gördü. "Kanıyor musun? Yoksa... onun mu?" Hızla kendine baktı, kanın kendisine ait olmadığından emin olmak için.

"Her ikisinden de biraz, şüphesiz." Yanakları hafif pembeye dönmüştü ve alnında ter damlacıkları parlıyordu, ama bunun dışında normal görünüyordu. Siyah pelerini yaraları kolayca gizleyebilirdi. Parlak pembe ve beyaz şakayıklarla çevrili taş kapı ve bel hizasında bir çit göründü. "Önce sen." Kapı vızıldayarak açılmaya başladığında işaret etti. Kız, yanardöner beyaz ve pembe mermer taş a elini bastırdı ve sessizce nereye gitmesini istediğini söyledi.

Bir an sonra, sessiz, isimsiz bir ormanda durdu ve Hel'e döndü. Dönen havuz arkasında aniden kapandı. "Bana bir bak."

"Ben iyiyim. Kendimi iyileştirebilirim, unuttun mu?" "Sana zarar verdi mi? Nereye?"

"Beni *çizdi*," dedi Hel, ve onun yanından geçerek yürüdü. "O piç hızlı ve görünmezdi. Ben de tesadüfen o özelliklere sahibim."

Onun uzun adımlarına hızla yetişti, ancak yetişmek için iki kat daha fazla adım atması gerekti. "Bu Varlett sorununu halletmeliyiz."

"Oh, bunun farkındayım. Fırsatını bulur bulmaz o kaltağı deşeceksin, ama şimdilik onunla biraz konuşacağım."

"Senin bir şey yapamayacağını bilerek seni kızdırmaktan zevk alacaktır. Onunla tartışmak yerine, bağlantıyı koparmanın bir yolunu aramalıyız."

Elini tutup kendine çekti. Koyu kırmızı, neredeyse siyah gözleri, düşüncelerini okurcasına ona bakıyordu. Belki de zihnine giriyordu. Ona tamamen açılmıştı. Alnını alnına dayadı ve uzun bir nefes verdi. "Seni bırakmamalıydım," dedi yumuşak bir sesle. "Özür dilerim."

Kız başını onun göğsüne yasladı ve kalp atışlarının düzenli *ritmini* dinledi. "Özür dilenecek bir şey yok. Ben iyiyim."

Elini boynuna kaydırdı ve saçlarının arkasına soktu. Parmaklarının cildinde kayması tüylerini diken diken etti. "Çok yakındık. Bu beni korkuttu. Tanrım, beni korkutuyorsun."

"Seni korkutuyorum?" diye sordu kız şaşkınlıkla.

"Evet. Sen eski dağlar kadar güçlü ve bir çiçek kadar narınsin. İstersen bir orduyu yok edebilirsin, ama seni kaybetmek için doğru yere saplanan küçük bir hançer yeter. Evet, beni korkutuyorsun Valeen." Parmakları omurgasını okşadı. "Bugünkü olaylardan sonra bir süre yanından ayrılmayacağım."

"Ben iyiyim. Artık korumaya ihtiyacım yok."

"Senin yeteneksiz olduğunu düşündüğümünden değil, Val, ama benimle daha güvende olacağına katılıyor musun?"

"Evet, ama..."

"Sadece 'evet'." Parmak eklemlerini dudaklarına götürdü.

Elini onun elinden çekip yürümeye başladı. "Bana ne yapmam gerektiğini söylemeni sevmediğimi biliyorsun."

"İşte bu yüzden senin yanından ayrılmayacağımı söyledim, senin benim yanımdan ayrılmayacağını değil."

Ona öfkeyle baktı. O da ona bakakaldı. *Seni omzuma atıp odana götürdüğümü hatırlıyor musun?* dedi.

Bunu bir daha denemeyi aklından bile geçirme.

Yavaşça gülümsedi, sonra kahkaha attı. "Şu anda yüzündeki ifadeyi görmelisin."

"Tüm Anneler adına yemin ederim, Hel. Yapacağım..."

"Kaçmak mı? Saklambaç oynamayı sevdiğimi biliyorsun," diye göz kırptı. "Kıçını tekmeleyeceğim."

"Eğer seni tahrik ediyorsa." Omuzlarını silkti ve kolunu onun omuzlarına doladı. Kız dirsekleriyle onun yanına vurdu. O acı bir şekilde yüzünü buruşturdu ve keskin bir nefes aldı, sonra bunu gizlemek için öksürdü.

"Kendini iyileştirdin sanmıştım?" Onu incitmeyecek kadar hafifçe dürttü.

"Ben iyiyim. Önemli değil."

Gözlerini devirerek, pelerinini tutup onu durdurdu.

Kalın deri yeleği gömleğini kaldırmayı imkansız hale getirdi, bu yüzden üst düğmelerden başladı.

"Beni çıplak görmek için bu kadar hevesli olduğunu bilmiyordum." "Şşş."

"Tamam, tamam, majesteleri."

Yelek açılınca, pantolonundan sıkıştırılmış iç gömleğini çekip yukarı kaldırdı. Kaburgalarının sol tarafı, koltuk altından neredeyse kalça kemiğine kadar koyu mor renkteydi. Midesi düğümlendi. "Hel, bu ne?"

"Çok sert vurmuş."

"Ve? Seni bıçakladım ve saniyeler içinde iyileştin."

"Dediğim gibi, ben iyiyim." Bir adım geri attı ve gömleğini pantolonuna soktu. Yeleğinin düğmelerini iliklemeye başladı ve kısa bir süre onunla göz göze geldi. Gözleri çok karanlıktı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Yine kanıma ihtiyacın var, değil mi?"

Neden ellerinin titremesinin geri döndüğünü daha önce fark etmemişti? Yeleğinin düğmelerini ilikledikten sonra hızla bir mendil çıkardı ve dudaklarına götürdü. "Hayır, ama bir sünger banyosu iyi olur." Kanlı avuçlarını ona doğru uzattı. "Pisim. Eğer istersen."

"Hel, bana yalan söyleme."

"Söylemiyorum."

"Presco'nun dairesinde kanımı içeli haftalar oldu."

"O geceyi hiç unutmayacağım. İnemelerin kulaklarıma müzik gibi geliyor." Duman ağzından yoğun bir bulut halinde çıkıp rüzgârla uzaklara sürüklendi.

Kemerinden bir bıçak çekti ve elini hızla uzatarak bileğini yakaladı.
"Bunu yapmayacağız."

"Evet, yapacağız."

"Eğer," dedi adam, parmağını kaldırarak, "bunu tekrar yaparsak, burada ve şimdi olmayacak. Güvenli bir yerde olmalıyız, seni tatmanın tadını çıkarabileceğim bir yerde." Bakışları kadının köprücük kemiğine ve gömleğinden görünen dekoltesine kaydı. "Ve dediğim gibi, banyo yapmam lazım."

Bölüm 22

KATANA

Cam parçaları ve pencereden çıkan kıymıklar hala Katana'nın sırtına batmıştı. Arkasına uzanıp bazılarını kendisi çıkarmaya çalışmıştı, ama çoğu çok küçüktü ya da ulaşamıyordu. Biraz brendi şarabı içtikten sonra, acı sadece hafif bir sızıya dönüştü.

Tıbbi malzemelerin bulunduğu raflar ve dolapların bulunduğu bir odada bacaklarını masanın kenarına sarkıtmış, birinin gelip ona yardım etmesini beklerken ayaklarını sallıyordu. Birkaç masa ileride Piper, Leif ve Fennan, evin şifacısının ilgisini çekmeye çalışıyordu. Şifacı, Leif'in üstünü keserken çok hareket ettiği için omzuna vurup duruyordu. Fennan'ın bir eli beyaz bir bezle sarılmıştı. Yüzünün sol tarafında da birkaç sıyrık vardı. Ancak kendisi için endişelenmiyordu. Piper'ın başına kalın bir bandaj tutuyordu. Piper başının döndüğünü söylüyordu ve Fennan onu yatırmaya zorladı.

Katana'nın yanında, üzerinde "şifalı merhem" yazan bronz bir kutu, gümüş bir leğen, kuru bir bez, makas, cımbız ve küçük bir bıçak bulunan bir masa vardı. Kimsenin bıçağı ona kullanmayı düşünmediğini umuyordu.

Küçük ayak sesleri ahşap zeminde koşuşturdu, ardından Tif ortaya çıktı. "Thane geliyor. Kimsenin sana yardım etmediğini ve en ağır yaralıların sen olduğunu söyledim."

"Bu doğru değil, Tif. Piper'ın kafasında ciddi bir kesik var ve Leif kitaplık üzerine düştüğünde kolunu kırmış olabilir. Fennan da elbette onlar için endişeleniyor. En az yaralanan benim."

Diğerlerinin yanına oturmak isterdi, ama şifacı onu buraya yönlendirmiş ve beklemesini söylemişti. Onların onu kasten görmezden geldiğini düşünmüyordu. Sadece onların yakın grubunun bir parçası değildi. O, yeni gelen bir yabancı ve Valeen'in kız kardeşiydi. Ona karşı samimi davransalar da, hala onlardan biri değildi. Ve geldiğinden beri gördüğüne göre, üçü Valeen'e karşı bir tür kin besliyordu. Elbette onu korumak için savaşırlardı, ama bunun dışında onunla pek etkileşime girmiyorlardı. Dedikodular doğruysa, bunun nedeni Valeen'in sevgili kralı yerine Hel'i seçmesiydi. Üçlüden Valeen'i görmezden gelmeyen tek kişi Leif'ti.

Tif elini kalçasına koydu ve alt dudağını dışarı çıkardı. "Sen arkanı görmedin. Her tarafı büyük kırmızı kan lekeleriyle kaplı. Kaşının üstündeki kesik çoğunlukla iyileşmiş olabilir ama hala orada. Ve sen ortalama bir insandan daha hızlı iyileştiğin için, acele etmezsek, derinin parçaların etrafında iyileşecek ve onları kesip çıkarmak zorunda kalacağız. Onları orada bırakırsak enfeksiyon riski var. İstersen cam parçalarını ve kıymıkları çıkarmaya başlayabilirim. Nazik olacağım."

Ne kadar erken o kadar iyi. Katana, yoğun mor meyveli şarabından bir yudum daha aldı. "Çok yardımcı olursun, teşekkürler Tifapine."

"Elbiseni çıkarmamız gerekiyor, en azından üst kısmını. Perdeyi kapatacağım." Beyaz çarşafı yarım daire şeklinde etraflarına çekerek kimsenin görmesini engelledi. Katana dikkatlice kollarını kaldırarak saçlarını topladı. Bu hareket, yanlarındaki küçük kesiklerin acısını şiddetlendirdi, ama saçlarını önünden çekmek için tüm gücünü kullandı. Ellerini yanlarına koyarak masaya tutundu ve hafifçe öne eğildi. Bir an sonra Tif, elinde makasla onun arkasında masanın üzerindeydi. "Kumaşı kesmem gerekiyor. Bağlarını çözersem muhtemelen acır."

"Ne yapman gerekiyorsa yap. Sadece saçımı kesmemeye dikkat et."

"Dikkatli olacağım." *Kes, kes, kes.* Tif makası bir kenara koydu ve kumaşı Katana'nın yapışkan cildinden nazikçe sıyırdı. Acıdı ama masayı daha sıkı kavradı ve gözlerini sıkıca kapattı. Kumaş kurtulup beline düştüğünde, Tif düşük bir ıslık çaldı. "Ah, bu acımış olmalı. Bu arada beni koruduğun için teşekkürler. Beni tüm bunlardan korudun. Bu parçalardan bazıları beni öldürebilirdi. Ben küçüküm, biliyorsun. Elbiseyi çıkardığımda büyük bir parça çıktı, ama o benim küçük kalbimi delip geçebilirdi."

Katana kıkırdadı, sonra hareketin neden olduğu acıdan dolayı tısladı. Sol kaburgaları da morarmış gibiydi. Şimdi düşününce,

büyük bir kitap yan tarafına çarpmıştı.

"Acıyacaksa gülme," diye azarladı Tif. Cımbızın soğuk metali sırtına değdi, sonra Tif ilk tırnağı çekti. Katana irkildi. "Kıpırdama."

Küçük olmasına rağmen ateşli bir kızdı. "Deneyeceğim."

"Denemek yok, sadece yap. Annem hep öyle derdi... yoksa babam mıydı? Hayır, kesinlikle babamdı. Sobaya odun kesmeye çalışacağım dediğimde öyle demişti."

Diğerleri çoktan gülmeye ve saldırı hakkında şakalaşmaya başlamıştı. Piper, Presco'nun düşerken kütüphanedeki kitaplıkların yarısını devirdiğini ayrıntılı bir şekilde anlatıyordu. "Keşke oraya daha erken varabilseydik," diye şaka yaptı Leif. "Valeen, Presco ve Varlett bütün eğlenceyi kendilerine sakladılar."

Presco ve Valeen'in iyi olup olmadığını bilmedikleri için bu tuhaf bir düşünceydi. Umurlarında mıydı ki? Kız kardeşinin ejderhanın sırtından düşmesini izlediği için midesi hâlâ düğümlenmişti. Valeen'in gölge formunu kullanarak kendini durdurabileceğini biliyordu, ama bu endişesini azaltmıyordu. Ormana kaybolmuştu ve o zamandan beri kimse onu görmemişti.

Hızlı adımlar yaklaştı ve perde aniden kenara çekildi. Nefesini tutarak, çıplak göğüslerini koluyla kapattı, ancak saçları onu neredeyse tamamen örtüyordu. "Thane," diye ciyakladı. "*Yukarıdaki tüm annelerim*, Fennan falan olacaksın sandım."

O çok öfkeliydi. "Katana, çok üzgünüm. Şifacılarım artık burada çalışmayacak..." Onu içeri aldı ve hemen perdeyi yerine çekti. "Üzgünüm, girmeden izin istemeliydi ve sana kendini örtmen için zaman vermeliydim." Tifin durduğu yere, onun arkasına geçti ve nedense, ona bu kadar yakın olmasına rağmen onu görememesi, onu titretti ve tüyleri diken diken oldu.

"Şifacı meşgul. Onu cezalandırmanın bir nedeni yok. Ben iyiyim." "O zaman görevdeki diğerini çağırmalıydı. Sırtın kan içinde. İyi görünmüyorsun."

Leif, Fennan, Piper ve şifacının konuşmaları aniden kesildi.

"Geldiğiniz için teşekkürler," dedi Katana yumuşak bir sesle. Kolunu indirdi ve rahat bir pozisyon aldı.

"Neyse ki vücudun büyük parçaları dışarı atıyor gibi görünüyor, bu iyi bir şey, ama bazı küçük parçaları elle çıkarmamız gerekecek." Hâlâ huysuz bir ses tonuyla konuşuyordu. "Bundan sonrasını ben hallederim, Tif."

"Ugh, tamam." Katana aşağı atladı. "Oh, biliyorum, sana atıştırmalık bir şeyler getireyim. Yemek her zaman kendimi daha iyi hissetmemi sağlar. Kurabiye, kek, pasta? Ya da tuzlu bir şey mi istersin? Hangisini seversin? Boş ver, hepsini getiririm." Katana çoktan perdenin arkasına girmiş ve gözden kaybolmuştu.

Kafasını hafifçe çevirdi; o da cımbızı aldı. "Valeen'i buldun mu? O iyi mi? Presco ne durumda? Onun düştüğünü ve Valeen'in de düştüğünü gördük..."

"O iyi, Presco da yle. Hel yaralarını iyileştirdi, ama yorgun." Ses tonu artık daha yumuşak olmuştu ve dikkatlice bir elini kadının çıplak omzuna koydu. "Burada tutabilir miyim?"

"Evet."

"şimdi onları çıkarmaya başlayacağım."

"Hazırım."

Sırtından bir kıymık çıkardı, ama bu sefer o kadar acıtmadı.

"Kız kardeşim nerede?"

"Yolda, eminim." Nefesi kadının cildine değdi ve bir sonraki çekişten dikkatini dağıttı. "Son saldırganı durdurmak zorunda kaldılar."

Kız başını salladı, ama endişe birden midesini bulandırdı. "Hel de onunla mı?"

"Evet."

"Oh, iyi. Bu beni rahatlattı. Onun orada yalnız kalmasını istemiyorum. Endişeleniyorum. Onun müthiş bir savaşçı olduğunu biliyorum, ama artık biz mlyz." Alt dudağını yaladı. Bunu söylemek hâlâ garip geliyordu. Daha önce hiç ölümden korkmamıştı, hatta Valeen'in bir gün kaırılacağından endişelenmemişti. Bu, her günü daha değerli kılıyordu.

"Bunun olduğu için zgnm." Sesi artık daha yumuşaktı. Nazik ve pişman. "Burada güvende olacağını söylemiştim, ama sonra bunun olmasına izin verdim."

"Her şeyi kontrol edemezsin, Thane."

"Biliyorum ama sen benim evimdesin. Güvenlik benim sorumluluğum." "Herkes elinden geleni yapar. Gerisi kadere kalmış."

"Bazen kendi kaderini kendin izmelisin. Sana verdiğim hançer hala sende mi?"

Kız başını salladı. Hançer bacağına bağlanmıştı.

"Benimle daha fazla antrenman yapmaya ne dersin? Savaşmak yerine kaçmak zorunda kalırsan... dayanıklılığını artırmamız lazım." Hızlıca birkaç parça daha çıkardı. "Neredeyse bitti."

Onun yeni ölümlü bedeni buna gerçekten ihtiyaç duyuyordu. Bazen uylukları yanıyordu ve bu kalenin merdivenlerini çıkarken nefes nefese kalıyordu. Omzunun üzerinden ona baktı ve ağzının bir köşesini kıvırdı. "Ne tür bir *dayanıklılık* antrenmanı düşünüyorsun?"

O durakladı, zümrüt rengi gözlerini kadının yüzüne kaldırdı. Sonra derin bir kahkaha attı ve tırnaklamaya devam etti. "Koşmak, Katana."

"Kulağa zorlu ve terletici geliyor."

"Genelde öyledir."

"En azından gömleksiz mi olacaksın? Bu, koşma kısmını aklımdan uzaklaştırır belki."

Adam tekrar güldü. "Olabilirim... sen de olabilirsin."

"Eğer üstsüz koşarsam, bralette giysem bile, dedikodular seni erken mezara sokar. Geçen sefer tunikini üzerime attın."

"Sadece ikimiz olursak sorun olmaz."

Ona gülümsedi. "Böyle flört *edebilirsin*. Her zaman çok ciddisin, merak etmeye başlamıştım."

Cımbızı metal tepsiye koydu, bezi aldı ve su kabına daldırdı. Bezi sıkarken su sıçradı. Sonra nazikçe kızın sıyrık ve morarmış kaburgalarına dokunmaya başladı. "Her zaman öyle değildim."

Kalbi kırıktı. Kız, bunu bazen onun aurasında görebiliyordu, göğsünün etrafında gri-mavi bir girdap, genellikle kız kardeşi etrafta olduğunda. "Yarın sabah koşuya çıkalım, üstsüz de olabilir."

Sevgilinin yapacağı özenle bezi kadının cildinde yavaşça gezdirdi. "En azından kale sınırlarından çıkana kadar giy."

"Sadece pelerin giyersem, başka bir şey giymesem?"

Yanakları hafifçe kızardı ve gülümsedi. "Sen, Katana, bela bir kızsın."

"En azından tekrar gülümsüyorsun. Merak etme, tamamen giyinmiş olacağım."

"Gerçekten çok yazık."

Şimdi yanakları hafifçe kızaran oydu. Bu birkaç kelime, sanki yeniden genç bir kız gibi midesini kıpır kıpır etti.

Boğazını temizledi. "Hala acıyor mu?"

"Şarabı içmeye başlayınca ağrısı geçti. O kadar da kötü değil."

"Gerçekten mi? Çok fazla kesik ve çürük var."

"Daha kötüsünü de gördüm," dedi ve alt dudağını ısırды. Bunu söylemek istememişti.

Adam kadının cildindeki kanı silmeyi bıraktı ve kadın onun bakışlarını ensesinde *hissetti*. "Atlanta'dan mı?" Adamın sesi o kadar alçaktı ki neredeyse fısıltı gibiydi, ama daha çok bir tehdit gibi geliyordu.

Ağzı birden kurudu ve tek yapabildiği başını sallamaktı.

Adam sessizce silmeye devam etti. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, kız gerginleşti. Ne düşünüyordu? Karşı koyması gerektiğini mi? Bunun olmasına izin vermemesi gerektiğini mi? "Bana... kızgın mısın?" diye sordu kız.

Bezini kaseye attı, pembe renkli su kenarlardan döküldü ve kızın önüne geçti. Kız, onun bakışlarında yargılanmaktan korktuğu için ona bakamadı. Adam çömeldi, neredeyse kızın önünde diz çöktü, böylece kız onu görmekten başka seçeneği kalmadı. Öfke, onun aurası daha ateşli bir renge büründü, her zamanki yeşil ve altın renginin yerine kırmızı ve turuncu tonları hakim oldu. Kız, onun cevabını beklerken yüzünü buruşturdu.

"Sana yaptığı şey için sana asla kızmayacağım, Katana. Sana bunu yaptığı için kızgınım." Tek dizinin üzerine çöktü ve topuklu ayakkabısının tokalarını çözdü. O anda, ayak bileğinin dışından baldırının ortasına kadar uzanan uzun kırmızı bir çizik olduğunu fark etti.

O ayakkabısını çıkarırken, gözlerinden istemeden yaşlar süzüldü. Uzun zamandır kimse ona böyle şefkat göstermedi. Atlanta ona yaraları verdi, Thane ise onları iyileştirdi. Islak bezi tekrar aldı ve yarasını sildi. Sonra tenekeyi aldı ve kırık derisine sarı merhem sürdü.

"O pisliği bulmayı ciddi olarak düşünüyorum."

"Oh, bunu yapmamalısın," diye fısıldadı Katana. İlk ölümsüzlerden biri olan Atlanta, Thane'i öldürebilirdi.

"Neden?"

"Onu unutmak istiyorum. Onunla hiçbir ilgim kalmasın. O geçmişte kaldı. O artık geçmişte."

O içini çekip diğer ayakkabısını da çıkardı. "Eğer buraya gelirse..."

Boğazında bir yumru oluştu. O korku her zaman zihninin bir köşesindeydi.

Thane ayağa kalktı, siyah ve yeşil tunikasını başının üzerinden çıkardı ve ona uzattı. "Odana dönene kadar bunu giyebilirsin. Tif elbiseni parçalara ayırdı. Giymek imkansız."

Yumuşak kumaşı göğsüne bastırdı. Sıcak ve onun kokusunu taşıyordu. "Teşekkür ederim."

Bölüm 23

VALEEN

Güneş dağların arkasına batmış, ülkeyi yıldız ışııyla kaplamıştı. Saldırı birkaç saat önce gerçekleşmiş olmasına rağmen, aklında hala neler olabileceği dönüp duruyordu. Yani Presco'yu neredeyse kaybetmek. Diğerleri de yaralanmıştı ama onun kadar ağır değil. Neyse ki Hel'i Leif'in kırık kolunu iyileştirmeye ikna edebilmişti, böylece gerektiğinde savaşabilecekti.

Banyo tezgahındaki şamdanlar sıcak ve rahatlatıcı bir ışık yayıyordu. Hel'in başı bakır küvetin kenarına yaslanmış, etrafında buhar yükseliyordu. Valeen elinde bir süngerle, arkasında bir tabureye oturdu ve süngerini sıcak suya batırdı. Küçük yeşil otlar ve yağlar yüzeyde yüzerek portakal ve kekik kokusu yayıyordu. Süngerini göğsünde sıkıp yavaşça cildinde gezdirdi. O da memnuniyetle inledi.

Parmaklarıyla Hel'in siyah saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ama kaburgalarındaki morluklara bakmaktan kendini alamadı. Dövmeleri ve runeleri morlukları oldukça iyi gizliyordu ve her ne kadar çok daha küçük ve sarı renkte olup iyileştiğini gösteriyor olsalar da, Hel'in görüldüğü kadar yenilmez olmadığını ona kanıtlıyorlardı. Sihir kullanmamış olması ve vücudunun kendi kendine iyileşmesine izin vermesi, onun gücünü geri kazanmak için kadının kanına ihtiyaç duyduğu ve itiraf etmek istemediği kadar zayıf olduğu anlamına geliyordu.

Onu kaybetmekten korkuyordu, ama aynı zamanda savunmasızdı. Ölümlü olmaktan ne kadar nefret etseler de, bunda garip bir güzellik vardı.

an, eşinin cildini süngerle ovma, sadece onunla birlikte olmak, yarın ve sonsuza kadar bunu yapabileceğinin garantisi olsa bile, bundan daha önemliydi. Onu daha önce kaybetmiş olduğu için, bu küçük, sessiz anları asla hafife almayacaktı.

"Daha iyi misin?" diye sordu sessizce.

"Mmhmm," diye mırıldandı gözleri kapalı. "Peki, benimle ne zaman evleneceksin?" Sesi her zamankinden daha boğuktu.

O gülümsedi ve süngeri göğsündeki zambak izinin üzerinden boynuna doğru çekti. Onunla evlenmek istediğini burada, yatak odasında söylemişti. "House of Night yeniden inşa edildiğinde orada evlenebiliriz diye düşünmüştüm."

Kaşlarını çattı. "O... çok uzak."

Sesindeki hayal kırıklığı, omurgasında bir ürperti yarattı. Bu, onun için düşündüğünden daha önemliydi.

Kalın, koyu kirpiklerinin arasından ona baktı. "Beni terk ettin, birkaç kez öldün ve kuzenimle birlikte oldun. Evlendiğimizden bu yana çok uzun zaman geçti... Sanki hiç evlenmemişiz gibi geliyor." Bileğini yakaladı ve dudaklarına götürdü, dirseğinin kıvrımına öpücükler yağdırdı. "Unutma, seni tamamen istiyorum, Bayan Işık Getiren."

Sesindeki şefkat ve yumuşak öpücükler nefesini kesmişti. "Seninle istediğin yerde, istediğin zaman evlenirim. Hatta şu anda bile."

Gülümsedi, yanağındaki gamze ortaya çıktı ve gözlerini tekrar kapattı. "Düzgün bir şekilde, arkadaşlarının ve teyzenin önünde olmalı."

Ah, Evalyn teyze... Valeen'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Hel'den Evalyn teyzeye henüz bahsetmemişti, onları tanıştırmak bir yana. İlkel bir tanrıça olsa bile, bu düşünce onu korkutuyordu. Evalyn, tanıdığı tek anne figürüydü.

"Bu seni geriyor mu?"

Nasıl her zaman böyle şeyleri biliyordu? "Uh, hayır," dedi yüksek sesle.

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldı. "Neden?" diye sordu. Süngeri tekrar suya batırdı ve göğsünden karnına doğru kaydırıldı. Daha ileri gitmeden bileğini yakaladı. "Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

"Peki." Süngeri suya bıraktı, kollarını onun boynuna doladı ve yanağını onun başının tepesine yasladı. Saçları hafif limon kokuyordu. "Seni Evalyn teyzeyle tanıştırma düşüncesi beni tedirgin ediyor çünkü sen Kara Büyücü'sün."

"Ve asil Yüksek Kral değilsin," diye mırıldandı Hel.

"Eminim o bunun bittiğini biliyordur. Seni korkutucu, ürkütücü bir kötü adam olmadığını ona ikna etmek... zor olacak."

"Ama ben korkunç bir kötü adamım."

Kız kıkırdadı ve eğilip nemli yanağına öpücük kondurdu. "Bana göre değilsin. Önümüzdeki birkaç gün içinde Evalyn teyzeyle tanışmanı planlayalım." Bu er ya da geç yapılmalıydı, ne kadar erken o kadar iyi.

Saçları öne düştü ve uçları küvete değdi. Hel parmaklarıyla bir tutamını yakaladı. "Neden hala benimle birlikte değilsin?"

"Çünkü hala giyinikim."

"Biliyorum, oldukça hayal kırıcı."

Ondan uzaklaşıp diğer odaya girdi. "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi adam.

Silah kemeri duvarda asılıydı. Sadece küçük bıçağa ihtiyacı vardı. Kınından çekip yatağın üzerine koydu, sonra giysilerini çıkardı. Banyoya tekrar girdiğinde Hel dik oturdu ve bakışları vücudunda dolaştı, göğüslerinde biraz daha uzun süre durdu, sonra elindeki bıçağa kaydı.

"Biraz kafam karıştı ama garip bir şekilde meraklandım," dedi sırtarak. "Yeni bir ön sevişme fikri mi? Ya da belki de eşin beni tekrar öldürmek istiyor. Sen çok öfkeli birisin."

Alt dudağını ısırarak arkasına geçti ve hançerin bıçağını boğazına dayadı. Sonra saçlarını tutup başını geriye çekti. Tamamen savunmasız ve onun ellerindeydi. "Bu seni tahrik ediyor mu?"

"Siktir," diye tısladı ve küvetin kenarlarını sıktı. "Bazen senden biraz korkuyorum ve bunu seviyorum."

Bıçağı çekti. O da küvete girerken adamın gözleri merakla parladı. Sıcak su kalçalarına kadar yükseldi ve o öne eğilip onu öptü, dilini onun diline sürttü. Adam kalçalarını kavradı ve onu kucağına çekti. Öpücükler ateşli ve ıslak bir şekilde devam etti, ta ki o geri çekilip bıçağın ucunu göğsünün üst kısmındaki şişkinliğe dikkatlice kaydırıp yaklaşık bir santimlik bir kesik açana kadar. Kan sızmaya başladı ve onun karanlık gözleri, kadının etini boyayan kırmızıya düştü. Kanını daha çekici hale getirmek için bunu yapması gerekiyorsa, öyle olsun.

Adam düşük bir homurtu çıkardı, başparmağını kızın ağzına bastırdı ve alt dudağını çekiştirdi. "Tanrım, sen gerçekten benim sonumun gelmesi." Yavaşça ağzını indirdi ve dilini kanın üzerinde gezdirdi. Gözlerini kapattı ve zevkten düşük bir uğultu çıkardı. Sonra emmeye başladı ve Valeen sırtını

sırtını kavrayarak sessizce nefes aldı. Dilinin cildinde dolaştığı her yerde şehvetli bir sihir vardı sanki. Kollarını onun boynuna doladı ve kendini kucağına çekmesine izin verdi. Adam aniden ayağa kalktı ve kız bacaklarını onun kalçalarına doladı. Sırılsıklam olan adam onu yatak odasına taşıdı ve büyük koltuğa oturttu. "Günlerdir seni bu koltuğa oturtmayı düşünüyordum."

Kız dudaklarını onun dudaklarına çekti. "Günlerdir mi? Neden bekledin?"

"Bir listem var. Bu sadece onlardan biri." Bir eliyle kışını kavrayan adam, diğer eliyle kızın alnındaki ıslak saçlarını geriye itti.

"Başka nerede?"

"Şelalenin yanındaki daireyi hatırlıyor musun? Beni ölümüne itmeye çalıştığın yer. Ve Starborn ve Night bizi gece gökyüzünde uçururken, senin arabanda."

"Hatırlıyorum. Ama artık Starborn, Night ve arabam yok." Bir an için kanatlı atlarına ne olduğunu merak etti. Yıldızlara mı kayboldular? Eski topraklarındaki yeşil tepelerde dolaşıyor olabilirler mi?

"Bulacaksın. Onları bulacağız." Dudakları, onu sandalyeye dizlerinin üzerine oturtana kadar boynunda açgözlülükle dolaştı. "Şimdi uslu bir kız ol ve bana dön." Bacaklarının arasında bir sıcaklık hissetti ve dönüp koltuğun başlığını kavrayarak inledi. "İşte böyle. Bir kez olsun sana söyleneni yap." Adam kadının boynunu ısırdı ve kadın gözlerini kapattı. O anda aklındaki son şey tartışmaktı. Adamın nasırlı parmakları kadının saçlarını kenara itti ve adam kadının omurgasına öpücükler yağdırırken kadının nefesi kesildi. Hiçbir şeyi, hiçbir anı bu adamdan daha çok istememişti. Adam kadının göğüslerini avuçladı ve kadını kendine doğru çekti. "Beni istiyor musun, aşkım?"

"Evet," diye fısıldadı.

Dizlerini daha da ayırdı. "Duymadım." "Evet, seni istiyorum Hel," diye nefes nefese söyledi.

"İyi, çünkü senden her zaman daha fazlasını isteyeceğim," diye fısıldadı.

Thane'in eski yatak odasının balkonunda, kendi odasının yanında ^{uzanmak,} Valeen'in üzerindeki yıldızları izlemek için mükemmel bir manzara sunuyordu. Üzerine giydiği yumuşak ipek gecelik

vücuduna tam oturuyordu ve sıcak gece için mükemmeldi. Eski evinde, koyun postu üzerinde yıldızları izleyerek böyle birçok gece geçirmişti. Ay yarı doluydu ve kısmen kara bulutlarla kaplıydı. Çalılıklarda cırcır böcekleri öterken, devriye gezen muhafızların yumuşak sesleri duyuluyordu. Thane, saldırının ertesi günü muhafız sayısını iki katına çıkarmıştı.

Son birkaç günün çoğunda Katana ve Valeen, Presco'nun çalışma odasını düzene sokmasına yardım etmiş ve mümkün olduğunca çok kitap kurtarmaya çalışmıştı. Masası darmadağın olmuştu ve sayfalar her yere dağılmıştı. İlk temizlikten sonra, hangi sayfaların hangi kitaplara ait olduğunu ayırmak günler sürmüştü. Ama bu zamanı, Palenor'u korumak için büyülü kalkanın dayanağı olarak ne kullanabileceğini konuşmak için kullanmışlardı. House of Night'ta olanların burada tekrarlanması mümkün değildi ve hiçbir rastgele saldırıların devam etmesini istemiyordu. Son saldırı Presco'yu neredeyse öldürüyor, Katana ve arkadaşlarını yaralamıştı. Kimse ölmediği için Tüm Anneler'e şükredin.

Ve tabii ki, Presco ile Varlett arasındaki büyüyü bozmanın bir yolunu bulmaları gerekiyordu. Hel, Varlett'e, onu gözleyebileceği bir oda bulamazsa onu zindana atacağını söyledi. Varlett ona inanmış olmalıydı, çünkü birkaç kapı ötede, bu odadaydı.

Hepimiz, çapanın Valeen ile bağlantılı bir şey olması gerektiği konusunda hemfikirдик. Güçlü ve etkili bir şey. Deneme amaçlı, gece dışarı çıkıp Hel'in onu uyandırdığında eterden çıkardığı göksel tacı kullanmayı denedik. Büyüsü ay ile bağlantı kurarken, kalkanı herhangi bir şekil almadan taç ikiye kırıldı ve Hel onu onarmak zorunda kaldı.

Katana, Soulender'ı kullanmayı önerdi, çünkü o, alemlerdeki en güçlü silahtı, ama sadece Valeen'e ait değildi ve o, orijinal halinden değiştirilme riskini almak istemiyordu. O, çok değerli bir eşyaydı.

Runevale'de tüm topraklarını korumak için bir kale ve üç ay gerekmişti. Burada ise en azından Güneş Vadisi'ni korumayı planlıyordu. Ne kendisi ne de kullanabileceği herhangi bir nesne, tüm Palenor'u koruyacak kadar güçlü değildi.

Şu anda Dredwich Kalesi'ni bile korumak için şanslı sayılırdı. Hel, yatak odasına yaptığı gibi runelerle koruyucu büyüler yapabiliirdi, ama onun da kendi görevleri vardı, örneğin ölümsüzlüğü bulmak gibi. Bu da duvarların dışındaki insanları korumazdı.

Hızlı bir rüzgâr onu okşadı. Havada süzülen büyü, kolundaki tüyleri karıncalandırdı ve beraberinde... denizin kokusu geldi. Kalbi gırtlığına kadar çıkarken, güçlü birinin varlığını hissederek koyun postundan fırladı.

Yarı gölge halinde Valeen ayağa kalktı ve kapıya doğru döndü. "Atlanta."

Onu hatırladığından daha uzundu ama varlığı çok belirgindi. Kapının gölgesinden çıkıp ay ışığına adım attı. Aquamarine rengi cüppesi omuzlarından kesilmiş, dizlerinin arkasına kadar uzanıyordu ve altın ve beyaz işlemeli. Başında inci ve deniz kabukları ile süslenmiş altın bir taç vardı. Ayaklarındaki sandaletler bile deniz kabuklarıyla süslenmişti. Omuzlarına değen kirli sarı saçları, kurumuş tuzlu suyla yapışmış gibiydi.

"Valeen," diye fısıldadı, olması gerektiği kadar şaşırmamış bir şekilde.

"Burada ne arıyorsun?" Katana, katı halini geri almadı. Son iki bin yıl içinde, Katana'nın bildiği kadarıyla, o, konseyin tarafına geçmiş olabilirdi. Katana'nın yargılanması ve idam edilmesi sırasında tarafsız kalmıştı ve bu, Katana'nın içini hala rahatsız ediyordu. Katana onunla hiçbir şey yapmak istemiyorsa, bu ona güvenmemek için yeterli bir sebepti. Nedenini sormuştu ama Katana hiçbir açıklama yapmadan eski evine ya da ona asla dönmeyeceğini söylemişti. Bunun, onun birçok metresi ve karısıyla bir ilgisi olduğu kesindi. Valeen, Katana'nın bir güneş, birinin dünyasının merkezi olmayı hak ettiğini, birçok deniz kabuğundan biri olmayı hak etmediğini söylemesine rağmen, Katana buna izin vermişti. Katana geri dönmediği için onunla gurur duyuyordu.

Kaşları çatıldı. "Birkaç hafta önce *onu* hissettim ve o zamandan beri rüyalarımda görüyorum. İlk başta önemsemedim ama o his beni buraya, sana getirdi. Runevale'de miydin?"

"Yalnız mısın?"

"Sadece ben varım. Sana zarar vermek için gelmedim. Rahat olabilirsin." "Affetmezsen beni affet."

"Konseyin yaptıklarına katılmıyorum." "Ama yine de hiçbir şey yapmıyorsun."

Başını eğdi. "Ne yapmalıydım? Hatalar yaptınız.

Sınırı aştın."

"*Her şeyimi* kaybettim, Atlanta. Sen ve diğer ilkel varlıklar seyirci kalıp bunun olmasına izin verirken, House of Night'in yıkıntıları kaldı."

"Synick'i öldürdün ve Soulender'ı kendine aldın. Birçok kişi seni tehlikeli bir yük olarak görüyor."

"Beni böyle mi görüyorsun?"

"Ben alemlerin koruyucusuyum Valeen, bir zamanlar sen de öyleydin. Sen yolundan saptın. Bunun nedeni daha fazla güç arzulaman mı, yoksa..."

"Bunu yaptım çünkü Synick Katana'yı *öldürdü*. Anne, bunu defalarca konuştuk." Dişlerini daha da sıkarak, "Ama şimdi yaptığım şey bundan daha fazlası."

Atlanta alaycı bir şekilde güldü ve avucunu göğsüne indirerek kabuk kolyesini salladı. "Hâlâ onun yaptığını mı düşünüyorsun? O ona bunu yapmazdı. O bizim çok değerli bir dostumuzdu. Elinde kanıt bile yok."

"Onun yaptığını *biliyorum*. Bu tartışmayı seninle tekrar yapmayacağım. Ve 'yoldan sapmadım'. Bir yanlış düzeltiyorum. Ölümsüzlüğümü ve evimi geri aldığımda, barış olacak."

"Peki ya silah?"

"Daha iyi bir çözüm bulana kadar benimle kalacak."

"Tek yargıç sen olamazsın. Bir konsey var, bir nedeni var."

"Liderlik değişikliği geliyor. Devrim bile denebilir." Valeen ellerini arkasına sakladı ve çenesini hafifçe kaldırdı. "Ben buna iç savaş derdim, ama bin yıldır oraya kabul edilmiyorum."

Atlanta başını salladı. "Başaramayacaksın. Aklını başına alana kadar ölmeye ve yeniden doğmaya mahkum olacaksın."

"Bu sefer olmaz. Runevale'e geri dön ve cariyelerinle çevrili tahtında otur, gözünün önündeki adaletsizlikleri görmezden gel."

Yüzü sertleşti. "Ben kimseye itaat etmem, hele ki *ölümlü*, rezil bir tanrıçaya hiç. Sen artık bir elf'sin. Başka bir şey değilsin."

Karanlığı derin bir ses yırttı. "Karımı aşağılayanlara tahammülüm yoktur." Hel, Atlanta'nın arkasından odada dolaşmaya başladı, kırmızı gözleri küçümsemeyle parlıyordu. "Ağzından çıkacak sonraki kelimeler özür olsun."

Atlanta döndü. "Hel." Balkon kapısının çerçevesine doğru geri adım attı, Valeen ve Hel'i görüş alanına aldı.

Sana zarar verdi mi? Hel'in sorusu aklına geldi.

Hayır

"Bu özür gibi gelmedi. Hayır, aslında özür olmadığına eminim. Şimdi benden af dilemeni istiyorum."

Atlanta'nın gözleri bir oraya bir buraya bakıyordu; köşeye sıkışmıştı ve köşeye sıkışan tanrılar tehlikelidir. *Dikkatli ol, Hel.*

"Ben bir ilkel varlığım! Sen kırbaçlanıp tasma takılması gereken bir köpekten başka bir şey değilsin..." Atlanta boğazına uzanarak nefes nefese kaldı.

"Köpek miyim ben?" Hel ona alaycı bir gülümseme attı ve tsk diye ses çıkardı. "Oh, sanırım biri benim bir köpek değil, bir yılan olduğumu unutmuş. Isırmamı bile görmedin."

Atlanta'nın yüzü kıpkırmızı oldu. "Nasıl... cüret edersin."

Kahretsin. Valeen, Soulender'ı avucuna çağırdı ve kullanmaya hazırlandı. Hel ne yaparsa yapsın, o onun yanındaydı. Altın bıçak ay ışığında parladı ve Atlanta'nın dikkatini çekti. "Bir sonraki hamlenize dikkat edin, Atlanta," dedi Valeen. Çenesi, elindeki altın silaha bakarken seğirdi.

"O kılıcı tutan o olduğu için şanslısın," diye homurdandı Hel. "Ben olsaydım, çoktan ölmüş olurdun. Buraya bir daha ayak basarsan, öleceksin."

Atlanta aniden nefes aldı ve yüzü doğal rengine dönmeye başladı.

"Bu çatışmada sen ve kocan tek başınızasınız. Kazanamazsınız." Etrafında bir su girdabı oluştu ve o, arkasında bir su birikintisi bırakarak ortadan kayboldu.

"Seni nasıl buldu?" diye sordu Hel.

Valeen içeri koştu ve balkon kapılarını kapattı. "Katana'yı *hissettiğini* ve bu hissi takip ederek buraya geldiğini söyledi, ama önce beni buldu."

"Katana'nın hayatta olduğunu bilmiyor mu?"

"Ne düşündüğünü bilmiyorum." Pencereden dışarı baktı. "Katana yakında Thane ile kuzeye gidiyor." Valeen alt dudağını ısırды, endişe içini kemiriyordu. "Onu oraya kadar takip edebilir."

Bölüm 24

KATANA

Katana, ağrıyan ve yorgun dizlerini ve ayak bileklerini dinlendirmek için kaplıcalara doğru yola çıktı. Son birkaç gündür Thane ve Leif ile birlikte koşarak ölümlü bedenini kondisyonlamaya çalışmıştı. Ona fazla yüklenmemişlerdi, ama yine de yeni doğmuş bir geyik yavrusu gibi hissediyordu. Hızlı iyileşen biri için bu hız hiç de yeterli değildi.

Yarım ayın ışığı altında sudan buhar yükseliyordu. Karanlık bulutlar, parıldayan gökyüzüne açıklıklar bırakmıştı. Elbiselerini çıkardı ve ayak parmaklarını suya daldırarak suyun sıcaklığını kontrol etti. Suyu mükemmel buldu. İçeriye giden taş basamaklardan aşağı indi. Su kalçalarına ulaştığında, bir dalda asılı erkek kıyafetleri gördü. Gözleri, bir çift bot, iki parlak kılıç ve bir silah kemerinin beklediği çimlere kayd. O kılıçlar tanıdıktı...

Biri boğazını temizledi ve o, başını uzak taraftaki gölgelere çevirdi. Uzun siyah saçlar, açık teni ve yeşil gözleri gece bile parlıyordu. Katana nefesini tuttu ve çıplaklığını örtmek için hızla suya daldı. Bu havuza son geldiğinde en azından sütyeni ve iç çamaşırı vardı. Şimdi ise tamamen çıplaktı.

"Şey, merhaba. Seni görmedim, Thane. Yalnız olduğumu sanmıştım."

Ama geldiğinde bu tarafa doğru baktın." "Sanırım daha dikkatli olmam lazım."

"Öyle," diye onayladı. "Sana zarar vermek isteyen biri olabilirdim."

"Ama değilsin."

O güldü. "Hayır. Ağrın var mı?"

"Bugün beş mil koştuk. Yarısı yokuş yukarıydı. Ölümlüleri yeniden takdir etmeye başladım." Koşup dans edip yorulmadan dans edebilmeden önce.

"Gençken her gün on mil koşardım. Hala ara sıra koşuyorum."

"Ödül ister misin?" diye alaycı bir şekilde sordu ve havuzun karşı tarafına oturarak aralarında yeterince boşluk bıraktı.

"Benim bir tacım var. O daha iyi."

Katana gülümsedi ve ikisi sessizliğe büründü. Yukarıdaki ağaçların arasında bir baykuş sessizce öttü. Etraflarındaki çimlerde cırcır böcekleri cıvıldıyordu. Suyun ısısı yüzünü ısıttı, havayı bu mu yoksa o mu elektrikli hale getiriyordu? "Çıplak olduğumdan hiç bahsetmedin," diye düşündü.

O gülümsememeye çalıştı. "Söylemeli miydin?"

"Çoğu erkek, en azından suyun içinden bakmaya çalışır ya da önlerinde bu kadar rahatça soyunmam hakkında müstehcen yorumlar yapardı."

"Ah, şey, buradan su siyah görünüyor, yani istesem de bir şey göremem." Omzunu kaldırdı. "Müstehcen yorumları ya da seni süzmeyi hoş bulmayacağını sanıyorum. Benim ahlak ve terbiye değerlerim var, tanrıça."

"Ama merdivenlerden inerken beni izledin."

Şimdi gülümsedi. "Evet, izledim. Korkarım zayıf yönlerim var. Senin gibi bir güzelliği sergilenirken hayranlıkla izlemek de onlardan biri."

Aniden, onun iç çamaşırı giyip giymediğini bilmek için yanıp tutuşan bir istek duydu. Bunun bir önemi yoktu, o yerinden kıpırdamayacaktı ve o da olduğu yerde kalmaktan memnun görünüyordu.

Tanıdık bir varlığı fark ederek, garip bir karıncalanma hissi onu sardı. Havada deniz kokusu bile aldığını yemin edebilirdi. Midesi düğümlendi ve kalbi hızla çarpmaya başladı. Onu havuzda başka bir erkekle çıplak görürse...

"İçeri girmeliyim," diye fısıldadı Katana. "Saatin farkında değildim."

"Sen kalabilirsin. Ben giderim." Elini suya daldırarak merdivenleri işaret etti.

"Hayır," dedi panik içinde. Atlanta şu anda bile onları izliyor olabilirdi. Thane'i öldürürdü. Çıkıp onunla yüzleşmesi daha iyiydi... Ya da, Tanrım, belki de paranoyaklaşmıştı ve geçmişinin hayaletlerinin kafasına girmesine izin vermişti. Onu burada nasıl bulabilirdi? Hayatta olduğunu nasıl bilebilirdi ki?

Yavaşça sudan çıkarak ona yaklaştı. "Ne oldu?"

Etraflarındaki gölgeler şekillenmeye başladı. Yukarıdaki ağaçların gıcırtısı onu irkitti. Çalılardaki cırcır böcekleri ve tıkırtı sesleri daha yüksek geliyordu. Ellerini başının yanlarına bastırdı ve gözlerini kapattı. Hareket eden gölgeler sadece zihnindeydi. Dışarıda ona zarar verecek hiçbir şey yoktu. Synick kilitliydi. Atlanta başka bir boyuttaydı, ama yine de onu yakın hissediyordu.

"Hey." Thane'in sesi nazikti. Yumuşak bir el omzuna dokundu ve o, kollarını kendine doğru kıvrarak irkildi. "Katana, sana zarar vermeyeceğim. Gözlerini aç."

Yüzü yakındı ve yumuşak ifadesi vücudundaki gerginliği hafifletti. Nazikçe ellerini bileklerine doladı ve yavaşça suya indirdi. "Her şey yolunda. Palenor'dasın ve kimse sana zarar vermeyecek."

Ellerini onun ellerine soktu ve sanki bu dünyadaki tek dayanağıymış gibi sıktı. "Tamam," diye fısıldadı. Öne eğildi ve ıslak, çıplak göğsüne yanağını dayadı. İnsanlara, özellikle erkeklere güvenmekte zorlanıyordu, ama onda farklı bir şey vardı. İçgüdülerinin onu yanıltmamasını umdu. "Sanırım burada."

"Kim?"

"Atlanta."

Thane gerildi, elini onun sırtına koydu ve manzaraya baktı. "Bir daha sana elini bile sürmeyecek."

"O bir ilkel varlık. Onu durdurmaya çalışırsan sana zarar verebilir." Kalbi hâlâ hızla atıyordu. Sanki göğsünde davullar çalıyor gibiydi.

"Korkmuyorum. Benim için endişelenmene gerek yok." "Ya beni almaya çalışırsa?"

"Deneyebilir, ama yapmaz. Sadece ben değil, kız kardeşin de onun önünde duruyor ve kızgın olduğunda çok korkutucu olur." Thane güldü ve sesinin ve titreşiminin sihirli bir etkisiyle kızın hızla atan kalbi yavaşladı. Nefes alması bile kolaylaştı.

"Gerçekten öyledir." Bu söz onu gülümsetti. Keşke o kadar cesur olabilseydi. Suikastçılar kaleye saldırmış, Katana ise köşede korkarak saklanırken kız kardeşi hepsini öldürmüş ve herkesi kurtarmıştı.

Eski kocasının varlığı, kalbini sıkı bir el gibi aniden ortaya çıktı ve aynı anda kayboldu. Tuzlu deniz büyüsünün ağırlığı kalktı. Rüzgarda hışırdayan yaprakları dinledi ve karanlığa baktı. Belki de hiç buraya gelmemişti ve bu sadece onun paranoyasıydı. Sadece o ve Thane vardı ve çıplaklıklarının ve birbirlerine ne kadar yakın durduklarının farkına vardı.

Çenesini kaldırdı. "Beni yargılamadığın için teşekkür ederim."

"Hepimizin içinde şeytanlar vardır, Katana. Bazılarımız onları saklamakta daha iyidir."

Yavaşça geri çekilirken, "Giysiler iyi bir fikir olabilir. Tabii sen havuzun senin tarafına geçip, seni uzaktan hayranlıkla seyretmemi istemiyorsan." Atlanta, ona olan korkusu bile, yeni hayatındaki bu şansı mahvedemezdi.

"Hayran mıydın?" diye alay etti adam.

"Elbette. Sen bir sanat eseri gibisin. Ruhun da çok güzel bence."

"Yaptığım bazı şeyleri ya da yapabileceğim şiddeti bilmiyorsun. Ruhum güzel değil."

Kaşları çatıldı. "Oh, ama öyle." Onu kısa bir süredir tanıyordu, ama iyi biriydi. O bunu göremese de, onun aurasında görebiliyordu. Thane'in aurası parlak ve sıcaktı, çok açık bir yeşil tonu, kehribar ve altın rengiyle karışmıştı. Yeşil, doğa ile bağlantılı olduğunu ve çevresindekilere karşı yüksek empati duyduğunu gösterirdi. Parlak altın rengi ise genellikle sorumluluk, şefkat ve uyumun işaretiydi. Bu, ona gülümsemeyi sağladı, Savaş adında birine uyum. O tarafını gösteren bazı soluk kırmızı girdaplar vardı ve tabii ki Valeen yakınındayken kalbinin etrafında derin gri renk. Ama bu gece yoktu.

Fennan ve Piper'ın Hel'den hoşlanmamasına bu kadar şaşırmasının nedeni, onun aurasını görmüş olmasıydı ve aura karanlık ya da siyah değildi. Hel'in etrafında altın rengi lekeler vardı, ama çoğunlukla gri tonları olan soğuk bir maviydi. Mavi, sadakat, tutku, düşünceli ve dengeli bir karakterin işaretiydi. Onun renginde birisi düşünmeden saldırmazdı. Ayrıca planlı biriydi. Onun içindeki gri, Thane'inkinden farklıydı. Üzüntü değil, ahlaki olmayan bazı şeyleri temsil ediyordu, ama onun baskın rengi değildi.

Kız kardeşi, şimdiye kadar tanıştığı en karmaşık insandı. Morun bordo ve kırmızıya karıştığı, genel olarak sıcak bir parlaklığı vardı. Mor cesaret, duyarlılık, özgüven ve yaratıcılığı temsil ederdi; kırmızı tonları ise ateşli bir mizaç, güçlü irade ve genellikle inatçılığı ifade ediyordu.

"Bunu nasıl bilebilirsin?" diye sordu Thane, düşüncelerini bölerek.

"Bu bir yetenek. Sen içten içe güzelsin, ama savaşta acımasız bir tarafın olabileceğini görüyorum."

O gülümsedi. "Ben savaş tanrısıyım."

"Evet, ama sen bundan çok daha fazlasısın. Kız kardeşimi sevdiğin için ne kadar derinden değer verdiğini görebiliyorum, ama başka birini seçtiği için ona kızgın değilsin. Belki incinmiş olabilirsin, ama kızgın değilsin."

Ellerini suya daldırıp yüzüne sıçrattı. "Çok fazla şey görüyorsun."

"Görmememi mi tercih ederdin?"

"Bilmiyorum." Onu dikkatle izlerken boğazı titredi. "Ve bunu en saygılı şekilde söylüyorum, ama lütfen suyun altına biraz daha inebilir misin?"

Daha dik durduğunu fark etmemişti ve göğüslerinin yarısı açıkta kalmıştı. Onun isteğini yerine getirmek yerine gülümsedi ve kaşlarını kaldırdı. "Bunu, benim alçakgönüllülüğüm seni rahatsız ettiği için mi yoksa gördüğün şey hoşuna gittiği için mi soruyorsun?"

Adam inledi ve elini yüzüne sürdü. "Katana, nedenini biliyorsun. Soğukkanlı olabilirim ama aziz değilim. Sana çok çekici gelen bir erkeğim ve *uzun zamandır...*"

"Ne zamandır?"

"Çıkıyorum." Sesi boğuktu. "Burası çok sıcak."

Yavaşça sudan çıkarak ona yaklaştı. Merdivenlere dönüp çıkacak mıydı, yoksa... Beklediği gibi dönmeyince, kalbi daha hızlı atmaya başladı. Uylukları arasında sıcaklık hissetti ve midesi sıkıştı. Zorlukla yutkundu ve yüzündeki gerginliğin daha şehvetli bir ifadeye dönüşmesini izledi.

Savaş tanrısının vücudunu keşfetmek çok kolay olurdu. Ama henüz kimseye kalbini vermeye hazır değildi, o da öyle. Tabii bu, duygusal bağların olmadığı geçici bir ilişki olmazsa.

Atlanta ile evlenmeden önce birkaç erkekle birlikte olmuştu, ama o ilişkiler kurulum ve bağıllık ile başlamıştı. Özel bir ilişkisi olmayan biriyle hiç seks yapmamıştı, ama karnındaki kelekler onu denemeye itiyordu. Bu çok özgürleştirici olurdu, kafese kapatılmış bir kuş gibi hissettiği hayata bir başkaldırı.

Hayır, ikisini de baş döndüren gece havası ve çıplak tenlerine değen sıcak sudu. Buna karşılıklı yalnızlıkları da eklenince, sorun çıkması kaçınılmazdı. Zaman ve güneş ışığı, bunun istediği şey olup olmadığını gösterecekti. Valeen buna razı olur muydu? Kız kardeşi artık Thane'e romantik bir şekilde ilgi duymuyordu, ama bir zamanlar onu sevmişti. Bu bir ihanet miydi?

"Çıkacağım," diye fısıldadı, sanki kendini ikna etmek için.

Nefes nefese, kız başını salladı. "Evet, öyle dedin."

Onun yüzündeki ifadeyi okumak imkansızdı. Sanki ona dokunmak için iznini bekliyor, ama aynı zamanda izin vermemesi için yalvarıyor gibiydi.

"Sabah görüşürüz," dedi, onun gerçekten duymak istediği şeyin bu olduğunu biliyordu. O çok çekici olsa ve vücudu uzun zamandır tatmadığı yakınlığı arasa da.

Tek kelime etmeden merdivenleri çıktı, kaslı sırtından, sert, yuvarlak, çıplak kalçalarına su damlıyordu. Hafifçe döndü, ona olan arzusunu açıkça belli etti. Onun iyi donanımlı olduğunu söylemek neredeyse yetersiz kalırdı.

Ağaç dalına asılı havluyla kurulandı ve giyindi, kız ise buharlı suda kalarak onun gitmesini bekledi. Ama o hiçbir yere gitmedi. Ağaca yaslanarak, "Seni eve kadar geçireceğim ve içeriye güvenle girdiğinden emin olacağım. Çünkü şu anda sana centilmence olmayan şeyler yapmak istesem de, ben hala bir centilmeneyim" dedi.

Bölüm 25

VALEEN

Güneş ufukta yükselirken Valeen parmakları arasında metal bir yıldız bıçağı çeviriyordu ve Piper bir ok çekmişti. Valeen, eskiden birlikte yaptıkları bir şeyi yaparlarsa Piper'ın ona tekrar ısınabileceğini düşündü. Anılarını geri kazandığından beri arkadaşı ondan kaçınıyordu. Gerektiğinde birkaç kelime dışında hiç konuşmamışlardı bile.

Ok ısıklık sesiyle havayı yaraladı ve kırmızı hedefin ortasına saplandı. "İyi atış," dedi Valeen.

"Teşekkürler." Piper başka bir ok çekti ve yayına yerleştirdi. Yayını çekişinden sinirliliği belliydi.

"Ryvengaard'a gidip Prens Ronan'ı görmekten gergin misin?" "Pek değil." Ok yine hedefi vurdu. "Beni buraya sadece sohbet etmek için mi davet ettin yoksa gerçek bir nedeni var mı?"

Valeen dudaklarını sıkıştırdı ve yıldızını hedef mankenine fırlattı. Yıldız, soluk görünmesi için beyaza boyanmıştı ve başının üstünden beyaz at kılı çıkıyordu. "Arkadaşımdan benimle bir şey yapmasını isteyemem mi? Eskiden bunu hep yapardık ve bir *nedeni* olması gerekmezdi."

"O eskidenydi." Yayı yanına bıraktı.

"Ne olmadan önce? Gitmeden önce aramızın iyi olduğundan emin olmak istiyorum. Seni bir daha ne zaman göreceğim bilmiyorum."

“Aylar önce Hel ile gitmeden önce *bana* bu nezaketi göstermiş olsaydın iyi olurdu.”

"Thane gitmemi söyledi, Piper. Kalbim kırılmıştı."

"Eh, o da çabuk iyileşti."

"Bunu yapma. Bu adil değil."

"Ne adil değil? Hel'in bize ve Palenor'a yaptıklarından sonra, Thane'i değil onu seçtin! Bunu anlayamıyorum bile. Thane'i kimsenin yapamayacağı şekilde kırdın. Tabii, iyi görünmeye çalışıyor, ama sen gittikten sonra onu görmedin ve sen onu *kırdıktan* sonra benim gibi onun yanında olmadın."

"Bunu asla yapmak istemedim, Piper." Thane'in incindiğini görebiliyordu. Aralarındaki ilişki büyük ölçüde değişmişti ama onu nasıl rahatlatacağını bilmiyordu. Onun incinmesinin sebebi kendisiyken onu teselli edemezdi. Ayrıca Hel'i incitmek istemediği için ona fazla yaklaşılmaya cesaret edemiyordu. "Bu senin anlayabileceğin bir karar değildi. Hel'i benim kadar iyi tanıyorsun."

"Onun korkunç bir insan olduğunu bilecek kadar tanıyorum." Piper ona sert bir bakış attı. "Ve Thane'i tanıyorum. Seni ne kadar sevdiğini ve sana kötü davrandığın zamanlarda bile senin için ne kadar fedakarlık yaptığını biliyorum. Geçmişte olan hiçbir şey Hel'in solgun lanetini yaratmasını mazur gösteremez, sana davranışlarından bahsetmiyorum bile. Senin eğitimin sırasında oradaydım ve Thane'e daha da kötü davranıyordu."

Valeen, onun haklı olduğunu kabul etti. Ama Hel, en çok sevdiği insanlar tarafından ihanete uğradığını düşünüyordu. Thane, ona layık olandan fazlasını feda etmişti ve bir parçası ondan ayrıldığı için kırılmıştı. O iyi biriydi ve açıkçası ondan daha iyisini hak ediyordu. Layala olarak bile, bir şekilde anlaşıyorlardı. Önce zorla eşleştirilip evlendirilmeleri, sonra babasına ne yapılacağı konusunda anlaşmazlıklar. Kesin olarak bildiği tek şey, Layala'ya yaptıklarından sonra Tenebris'e ne yapacağı konusunda Hel'in iç çatışması olmayacağıydı: Layala'nın ailesini öldürmek, onu bir kuleye hapsetmek ve açlıktan öldürmek. Babası olsa bile onu öldürmek için tereddüt bile etmezdi.

Ve ondan daha akıllı biri, Thane'den kendi babasını öldürmesini istemezdi...

"O, solgun laneti kasten yaratmadı. Evet, büyülerin bir şartı olarak kendisine sadakat koydu, ama lanet, büyüünün öngörülemeyen bir sonucuydu."

"Ve bu durumu daha iyi hale getiriyor mu? Onlarla savaştın. Neredeyse onlardan biri olacaktın! Saçındaki beyaz çizgi bunun kanıtı ve hepsi onun suçu." Valeen, Piper'ın yerine kendini koyarak onun bakış açısını anlamaya çalıştı. Hel'den nefret etmesi makul ve haklıydı. Onu bunun için suçlayamazdı.

"Biliyorum, ama bunu neden yaptığını biliyor *musun*? Benim için yaptı. *Ve* Thane için. İhtiyacımız olduğunda savaşacak bir orduya sahip olmak için yaptı. Sevdiğin kişi defalarca öldürülseydi ve birbirinizi unutmaya mahkum olsaydınız, biraz da olsa kafayı yemez miydiniz? Ve kendi kuzeninizin, *kardeşinizin* karınızı sizden aldığını düşünseniz, acı çekmez miydiniz? Hayır, Hel Thane değil. Hel mükemmel değil, bizim ahlak kurallarımızın hepsine uymuyor, ama o

Sevdiği insanlar için her şeyi yapar, gerçekten *her şeyi*.

Piper derin bir nefes alarak bakışlarını kaçırdı. "Keşke anlayabilsem, ama anlayamıyorum."

"Anlamana gerek yok çünkü o *benim* hayatımın aşkı. O *benim* ruh ikizim, senin değil."

Piper parıldayan gözlerle ona döndü. "Sen bizim kraliçemiz olacaktın. Sen Işık Getiren Leydi'sin... Palenor'un kraliçesi olacaktın. İstedğini elde ettiğinde, burayı tamamen unutacak ve yeni evin için bizi terk edeceksin... sonsuza kadar."

Valeen'in göğsü sıkıştı. Bu onu düşündüğünden daha fazla etkilemişti. Yavaşça nefes vererek gözyaşlarını geri tuttu ve boğazındaki yumruyu yuttu. "Ben Villhara'nın kraliçesi, gecenin tanrıçasıyım, ama aynı zamanda Işık Getiren Leydiyim. Her zaman senin arkadaşın olacağım, Piper. Burayı ve seni *asla* unutmayacağım."

Piper aniden Valeen'e sarıldı. Bu davranış ona hiç yakışmıyordu ve Valeen ilk başta donakaldı, ama sonra arkadaşını kollarının arasına aldı. Sessiz hıçkırıkları Valeen'in gözlerini yaşlarla doldurdu. "Gittiğini sanmıştım," diye fısıldadı Piper. "*Seni* kaybettiğimizi sanmıştım. Senin tanıdığım kısmının, Layala olan kısmının gittiğini sandım. Seninle ilk tanıştığımda, arkadaş olacağımızı hiç düşünmemiştim ama sen benim en çok değer verdiğim insanlardan birisin."

"Beni kaybetmedin, Piper." Yanağından bir gözyaşı süzüldü. "Hâlâ tanıdığın ve sevdiğin inatçı elfim."

"İnatçı kısmını pek sevmiyorum." İkisi de güldü ve Piper geri çekilerek gözlerinin altını sildi. "Ve yalan söyledim. Ryvengaard'a geri dönmek beni çok geriyor."

Ryvengaard'a dönmekten o kadar gerginim ki kusmak istiyorum. Özellikle Fennan da gidiyor." Ellerini saçlarına gömdü. "Ne yapacağım?"

"Bence kiminle bir ilişki denemek istediğine karar vermelisin."

"Ama ya Ronan sadece eğlenmek için yatmak istiyorsa ve hepsi buysa? Fennan benimle evlenmek istediğini söyledi."

Valeen sırttı. "Ne zaman evlenmek istediğini söyledi? Diz çöküp evlenme teklif etti mi?"

Piper kıkırdadı ve yavaşça başını salladı. "Sen Hel'le dışarıdayken oldu. Ronan'dan gelen mektuplarımdan birini bulmuş ve okumuş. Sakın başlama, ona çok kızmıştım. Ama hayır, resmi bir evlilik teklifi değildi. 'Bu ejderha piçiyle ciddi olamazsın. Seninle evlenmek istiyorum, Piper. Sen benimle olmalısın' dedi."

"Sen ne dedin?"

"Kişisel eşyalarımı karıştırdığı için ona pislik olduğunu ve işime karışmamasını yoksa hayatımdan çıkmasını söyledim."

Valeen gülmek için dudağını ısırды ama gülmekten kendini alamadı. "Aman Tanrım, Piper. Çok acımasısın. Ben de seni acımasız sanıyordum."

"O benim odama gizlice girip çekmecelerimi karıştırdıktan sonra bu acımasızlık değil!"

"Yıllardır sevdiğin elf seninle evlenmek istedi!"

"Bu sorunu aylar önce çözdüğümüzü sanıyordum," dedi Hel, araya girerek. Oklarından birini aldı ve parmaklarını şıklatarak Piper'ın yayını eline aldı. "Ejderha prensi, tabii ki." Okunu yerleştirip birkaç saniye içinde ateşledi. Hatta nişan almaya bile zaman ayırmadı ama yine de tam isabet etti.

"Ben senin fikrini sormadım ki," diye tersledi Piper. "Sen, ilişki tavsiyesi alacağım son kişisin."

Hel sırttı. "Oh Red, bana karşı hislerin olduğunu itiraf etsen de olur. Ben, itiraf etseler de etmeseler de çoğu kadının fantezilerini okşayan karanlık tarafım." Ağzının kenarını avucuyla kapattı, eğilip Valeen'e doğru başparmağını işaret etti. "Sadece dikkatli ol, bu kız kolayca kıskanır."

"Sana nefretten başka bir şey hissetmektense, gözümü kızgın demirle delmeyi tercih ederim, seni hasta piç..."

Hel parmaklarını şıklatı ve kadının ağzından hiçbir ses çıkmadı. "Hayatta bana hakaret etmesine ve

ve bu sen değilsin. Bir daha söyleyeceğin şeyi iyi düşün." Parmaklarını tekrar şıklattı. "Belki Val'in hatırı için ateşkes yapmalıyız."

Piper gözlerini ona dikti. "Peki. Ama sana asla güvenmeyeceğim."

"Ben de senin yerinde olsam kendime güvenmezdim. Geçmişim pek parlak değil." Bir civar çıkardı ve dudaklarına götürdü. "Umarım ejderhalarla ittifakı sağlamak için gerekeni yapmaya hazırsındır."

Valeen kollarını kavuşturdu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Ona yalvarana kadar malı verme, sonra da reddet ama onu kızdır. Tek düşündüğü şey bu olana kadar bu fikri kafasına tak. Tabii ailesi onaylarsa. Sen bir yüzük alırsın, biz de ittifakımızı yaparız. Ne yapılması gerektiğini anladın, değil mi?"

Piper gözlerini devirdi.

"Ciddiyim. Tarih boyunca evlilikler ittifakları bağlamak ve güvence altına almak için kullanıldı. Thane kız kardeşini teklif etmeliydi, ama ejderhanın istediği sen gibisin. Onlara *ihtiyacımız var*."

Sözleri kaba olsa da haklıydı. Bu savaş için ejderhalara ihtiyaçları vardı. "Eğer istemiyorsan başka yollar da var, Piper. Muhtemelen ejderhaların arasında yaşamak zorunda kalırsın ve bu geçici bir şey olmaz."

Piper botuna vurdu. "Hayır, o haklı. Ejderhaları yanımıza almazsak Palenor'dan geriye kimse kalmayabilir. Onunla evlenmem gerekirse evlenirim. Ne yapmam gerekiyorsa yaparım."

"İşte böyle," dedi Hel, yavaşça alkışlayarak, civar dudaklarının arasında sallanıyordu. "Yüzüğü almak için küçük Ronan'ın bacaklarının arasında oyna derdim ama bu sana küçük bir ejderha bebeği getirebilir..."

"Hel." Valeen kaşlarını çattı. "Bugün pislik gibi davranmasan olmaz mı?"

O güldü, yanağında gamzeler oluştu. "Sadece biraz takılıyorum. Tanrım, ikiniz de korselerinizi gevşetin."

"Kapa çeneni," dediler aynı anda.

"Ah, iki geveze, ateş püskürenler. Arkadaş olduğunuzu anlamışım. "Yemin ederim Hel, eğer yapmazsan..."

"Bana harika bir zaman geçireceğinle mi tehdit ediyorsun? Bağla beni ve kırbaçla, aşkım. Düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor."

"Öncelikle, sen kırbaçlanmayı sevmiyorsun bile. Sen gizli bir romantiksin."

Aşırı derecede dehşete kapılmış gibi görünüp avucunu göğsüne bastırdı. "Asla, nasıl benim kötü şöhretimi lekelemeye cüret edersin? Ayrıca, *seni* bağlamayı seviyorum. Kolların başının üstünde bağlıyken giydiğin o küçük kırmızı elbise, zihnime kazındı."

Valeen, Ryvengaard'da gece gökyüzünün altında yumuşak kurdelelerle onu yatağa bağladığı geceyi hatırlayarak kızardı. Piper'ın önünde böyle bir şey söylediğine inanamıyordu... ama düşününce, hiç de şaşırtıcı değildi.

Piper kahkahayı tutamadı, ama sanki ağzından çıkmasına şaşırmış gibi hemen elini ağzına kapattı.

"Benden gizlice hoşlanıyorsun, Kızıl, itiraf et."

Piper ona kızgın bir bakış attı, sonra Valeen'e döndü. "Gülmem uygunsuzdu, özür dilerim. İkiniz çok komik bir çiftsiniz. Çok... beklenmedik."

"Benim şeffaflık anlayışımın bazen kabul edilmesi zor olduğunu biliyorum, ama ciddi olarak, unutmama, Prens Ronan bir ejderha, elf değil. Onlar öngörülemez ve bölgesel hayvanlardır ve bir kez kalplerinin eşini bulduklarında, bu ömür boyu sürer. Eğer o kişi sensen, Fennan dikkatli olsa iyi olur." Hel dumanı üfledi. "Bir şey daha var. Tanrılar ve casusları bizi izliyor olacak ve bu ittifakı engellemeye çalışabilirler." Valeen'e döndü. "Tanrılardan bahsetmişken, dün gece gelen kişi hakkında Katana ile konuştun mu?"

"O, onun gittiğinden emin olmak için kaleyi aradıktan sonra odasına gittiğimde uyuyordu ve bu sabah buraya gelmeden önce de hala uyuyordu."

"Kim geldi?" diye sordu Piper.

"Eski kocası," diye cevapladı Valeen.

"Oh." Piper şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Thane onun sorun çıkarabileceğini söylemişti." "Onu bulup haber vermeliyim."

"Evet, gitmelisin. Birkaç dakika önce kahvaltıda Thane ile birlikte gördüm," dedi Hel. "Bu arada, bodrumdaki dostumuza bir uğramam lazım."

YEMEK ODASININ DIŞINDA DURAN Valeen kapının aralığından içeriye baktı. İçeride Thane, Katana, Fennan ve Leif bekliyordu. Hepsi gülüyordu, muhtemelen

Fenn veya Leif'in söylediği uygunsuz bir Şeye gülüyorlardı. Katana buraya oldukça iyi uyum sağlamış görünüyordu ve Valeen bunu görmekten mutluydu.

Masadaki kahvaltının kokusu midesini guruldattı. Zengin hamur işleri, yumurta ve patates vardı. Sabah  ıkarken Tifapine'in bıraktığı bir çörek almıştı.

Kapıyı ittiğinde hafifçe gıcırdadı. Herkes ona döndü, Katana parlak bir gülümsemeye, Leif aptalca sırtarak ve Fennan kayıtsız bir Şekilde ona baktı. Thane'i ihanet ettiğine şüphe yoktu. Ne de olsa o onun en iyi arkadaşıydı ve onun anlamasını beklemiyordu.

Thane ona hızlıca gülümsedi. "Gel, bizimle yemek ye."

"Valeen," dedi Katana heyecanla. "Bu sabah burada olduğuna çok sevindim."

Masaya doğru yürüdü ve Katana'nın yanındaki yere oturdu. "Herkes nasıl?"

"Hazırlıklar yapıyoruz ve tekrar surlara gitmemiz gerekiyor," diye cevapladı Fennan. "Meşgul müsün yoksa bize katılabilir misin?"

"Bugün yapamam. ş hrin etrafına sihirli bariyer kurmak için ilerleme kaydetmem gerekiyor."

"Bir fikrim var," dedi Katana. "Soulender'ı kullanamayabiliriz ama Zythara'ya ne dersin? O senin için özel olarak yapılmış, sihirli özelliklere sahip bir kılıç ve tacın gibi kırılmaz."

"İşe yarayabilir. Ama onu savaşmak için kullanmam gerekiyor ve eşyanın sabitlemesi gerekiyor."

"Soulender var," dedi Thane, çenesini kaldırarak. "Zythara'ya ihtiyacın yok."

Katana ekledi, "Nasıl sabitlenecek?"

"Yere gömülerek. Muhtemelen sert bir kayaya."

Zythara'dan vazgeçmek istemiyordu. O kılıç, gece tanrıçası olarak hayatının büyük bir bölümünde onunla birlikte olmuştu. Onu  zlemişti. Soulender ise sadece gerektiğinde, nadiren kullanılıyordu. O da onun kılıcı gibi gelmiyordu. Kimseye ait olamazdı.

Ama bu ikilemin çözümü buysa, Zythara'yı ş mdilik feda edecekti. "Sanırım deneyeceğim. Katana, seninle konuşmak istediğim bir Şey var." Leif ve Fennan hemen masadan kalkmaya başladılar. "Hepimizi etkileyebilecek bir Şey, kalın."

Herkes gergin bir Şekilde yerinden kıpırdadı ve ortamın havası değişti. Leif  atalını eline aldı ve patatesleri ağzına attı.

"Dün gece Atlanta odama geldi. Katana olduğunu sandığı kişiyi takip ettiğini, ama önce beni bulduğunu söyledi. Sanırım senin hayatta olduğunu biliyor ve onu son kez görmediğimizi. Ayrıca bizim tarafımızda olmadığını da açıkça belirtti."

Katana olduğu yerde donakaldı, ona değil, onun arkasındaki bir şeye bakıyordu, yüzünde sadece dehşet ifadesiyle. "Katana, iyi misin?" diye sordu. Kız kardeşi Atlanta'yı neden bir daha görmek istemediğini açıkça söylememişti, ama neden ondan korkuyordu? Valeen'in hiç fark etmediği bir şekilde, onu hep korkmuş muydu?

Göğsünde bir ateş yandı; Atlanta ona bir şey yapmış olmalıydı. Aklından olasılıklar geçti ve her biri cildini daha da yakıyordu. O her zaman pislik, kendini beğenmiş ve bencil bir adam olmuştu, ama kız kardeşine zarar verdiğini hiç şüphe etmemişti. O pislik, bir dahaki görüşmelerinde kulaklarını çekmekle kalmayacaktı. "Kuzeye giderken Atlanta'nın ortaya çıkmasına hazırlıklı olun," dedi Valeen. "Ve dün geceden sonra düşmanca davranmasını bekliyorum. O kendini beğenmiş bir pislik ve 'hayır' cevabını kabul edeceğini sanmıyorum."

Thane başını salladı. "Hazırız. O ve ben bunu zaten konuştuk."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Konuştunuz mu?" Öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı.

"Bana Atlanta'yı ve orada olanları anlattı," dedi, ama bunu itiraf etmekte tereddüt etti, sanki bunu yapmaya izni olup olmadığından emin değilmiş gibi.

"Stajyerleri kontrol etmeye gidiyorum." Fennan'ın sandalyesi yere sertçe çarptı. Leif'in gömleğini tutup onu ayağa kaldırdı. "Sen de benimle geliyorsun."

"Ah, daha yemek yiyorum." Bir lokma daha patatesi ağzına tıktırdı ve odadan dışarı sürüklendi. Valeen, Katana ve Thane'e bakarak, kaçırdığı şeyi anlamaya çalıştı.

Açıkça, Katana'nın kütüphanede sık sık onunla birlikte olmasına rağmen, zamanının çoğunu Thane ile koşarak ve birlikte yemek yiyerek geçirdiği söyleniyordu.

"Katana, bilmem gereken bir şey mi var?"

"Bilmiyor musun?" diye sordu Thane.

Kız kardeşi hâlâ... zihninde başka bir yerde gibiydi. Atlanta onun ölümünde parmağı var mıydı?

"Katana."

Sonunda, trans halinden çıktı ve masanın üstünde Valeen'in elini tuttu.

"Sana zarar vermedi, değil mi? Lütfen vermediğini söyle."

"Hayır, Hel odaya girdi ve bu gerginliği daha da artırdı, ama o benim Soulender'a sahip olduğumu ve onu kullanmaktan çekinmediğimi biliyor. Bana dokunmaya cesaret edemez." Ama Atlanta'nın *Katana*'ya daha önce de zarar verdiğini ve bunun sadece duygusal olmadığını çok iyi anladı. "Sana zarar verdi mi? O gün Synick'le birlikte miydi?"

"Synick'le birlikte değildi, ama..." Gözleri doldu. Hızla gözlerini kırıp boğazını temizledi. "Kötü bir mizacı vardı."

Valeen, Katana'nın elini kendi eliyle sımsıkı tuttu. "Ne kadar kötüydü?"

"Her zaman değildi. Genellikle başka bir şeyden dolayı sinirli olduğunda ya da ne yaptığını ya da kiminle olduğunu sorduğumda. Bir süre sonra sormayı bıraktım."

"Önemini azaltma. Seni korkutuyorsa, bir iki kezden fazla olmuştur." Valeen, o pislüğün tatlı, masum kız kardeşine elini koyduğunu düşündü ve kanı kaynamaya başladı. Sonra nefesi kesildi. "Ve sen ölümsüz bir tanrıçaydın. Biz kolay kolay kırılmaz ya da incinmeyiz." Öfkeli bir sıcaklık yanaklarını yaktı. "Sana zarar vermek için epey uğraşmış olmalı."

"Lütfen, bırak gitsin. Çok uzun zaman önceydi."

"Dün gece onu öldürmeliydim. Bilseydim, yapardım."

Neden bana daha önce söylemedin? Sana yardım edebilirdim."

"*Valeen*," diye yalvardı Katana, "Yeni bir hayat istiyorum. O artık önemli değil. İntikam almaya niyetim yok. Senin de benim yükümü üstlenmeni istiyorum. Senin kendi yükün yeterince ağır."

"Sonuçta bir düşman daha ne fark eder?" Atlanta'ya bir mesaj gönderip, kız kardeşini korumak için ölümsüz silahı kullanacağını açıkça belirtecekti. O her şeyini ona veren annesi, ona hep kötü davranmıştı. Katana çok zeki ve sevimli bir kızdı. Onun kendisine fiziksel olarak zarar verdiğini hiç belli etmemişti ve ölümsüz olduğu için yaraları neredeyse anında iyileşirdi. Hiçbir iz kalmazdı...

Katana'nın parlak lavanta rengi gözleri, Valeen'in gözlerine dikildi. "Senden bunu unutmanı istiyorum."

"Sadece uzak durursa," diye cevapladı Valeen. "Ama Adalon'a tekrar gelirse... hiçbir söz veremem."

"Anlaştık," dedi Katana ve sonunda gülümsedi.

Bölüm 26

HEL

Hel, zindana inen merdivenlerden aşağı indi ve nemli karanlığa girdi. Yaklaşmadan önce meşaleler yakıldı ve gölgeleri geri püskürttü. Synick'i bıraktığı yerde, yere zincirlenmiş ve sandalyeye bağlanmış halde buldu. Piç kurusu başını kaldırdı ve sırtımayı başardı, çürümüş kasları gerildi ve buruşuk, yamalı derisi seğirdi. Neredeyse midesi bulanacaktı.

Hel, Synick'i gözetlemesi ve her altı saatte bir katagas serumu vermesi için nöbetçi muhafıza başıyla işaret etti. "Şimdilik gidebilirsin."

Muhtemelen temiz hava almak için can atıyordu, kapıdan çıkarken tereddüt bile etmedi. Burası bok ve sidik kokuyordu. Hel, kokuyu bastırmak için bir civar yaktı.

Synick, Hel'in sigarayı ağzına götürmesini özlemle izledi. Neredeyse dudaklarını yalıyor ve salya akıtıyordu.

"Geri geldin," diye boğuk bir sesle konuştu Synick.

Hel omzunu parmaklıklara dayadı. "İşler biraz riskli hale geliyor." "Ne demek istiyorsun?"

"Rogue'u, karısını ve Pricilla'nın varisini öldürdüm. İntikam yakında gelecek." Synick'in hücresinin soğuk parmaklıklarına parmağıyla vurdu ve bir nefes daha aldı. "Bu da demek oluyor ki, sen ve ben bir dönüm noktasındayız. Seni, hayatta olduğunu öğrenip sana ulaşmadan önce yeraltı dünyasına geri göndereyim mi, yoksa bana yardım etmen için hayatta mı tutayım? Seni öldürmeye daha meyilliyim."

"Öyleyse yap," diye alaycı bir şekilde dedi. "Öldür beni. Burada ya da orada karanlık bir hapishanede oturmam ne fark eder?"

"Burada olmak zorunda değilsin. Daha... daha çekici bir yer bulabiliriz." Etrafındaki korkunç koşullara bakarak, "Çekici" diye ekledi. Parmaklarını şıklattı ve Synick'in kucağına bir civar belirdi. Zinciri tuttu ve ağzının sağ tarafına koydu.

"Ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi biliyorsun. Bana Hakikat Kılıcı'nı ver, ben de sana onların asla teklif etmediklerini vereyim. Özgürlüğünü. Zenginliklerle birlikte. Denizlerin ötesinde sana güzel bir kale bile bulabiliriz."

Synick'in boğazından alçak bir kahkaha çıktı. "O şey için bana dünyalar sunulmadı mı sanıyorsun?"

"En sevdiğin öğrencin tarafından değil." Sihirli bir fısıltıyla civar Synick'in etrafında parladı ve o gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı.

"Savaş her zaman en sevdiğim şeydi."

Hel güldü ve başını salladı. "Oh, şimdi de şaka mı yapıyorsun? Senin onu sevmen için ahlakı çok fazla."

"Karını bana ver, anlaşılm."

Hel tırnağını parmaklıklardan birine sürttü. "Senin sorunun hep bu oldu, bu yüzden o seni hiç istemedi. Kadınlara nesne gibi davranıyorsun. Onu sana veremem. Onun kendi aklı ve iradesi var. Verebilseydim bile, onu sana vermektense kendi boğazımı keserim."

"Hiçbir şey beni silahtan vazgeçiremez. Boşuna nefesini harcıyorsun ama nezaketin için teşekkürler. Uzun zamandır içmemiştim."

"Sana inanıyorum." Hel hücre kapısını açtı ve içeri girerek civarını yere attı. Ceketinin cebini açarak, sapında obsidiyen bulunan gümüş rengi 30 santimlik bir hançer çıkardı. "Hoşça kal, Synick."

"Hel, bekle! Bekle, beni oraya geri gönderme. Yaptığının yanlış olduğunu biliyorum. Dersimi aldım, inan bana. Katana'ya ya da Valeen'e bir daha dokunmayacağım."

"Yapmayacağını biliyorum." Artık söylenecek bir şey kalmamıştı. Synick, işe yaramayacağına göre etrafta tutulamayacak kadar büyük bir yük olmuştu. Sandalyede bir solucan gibi kıvrılıyor, Hel'in her adımında daha da çılgına dönüyordu. Bıçağın ucu Synick'in kalbine doğrultulmuştu.

"Ölümsüzlüğünün yerini biliyorum!"

Bu, hayatını kurtarmak için söylediği bir yalan olasılığı daha yüksekti, ama ya değilse... Bıçağı Synick'in göğsüne dayadı ama

itmedi. "Nerede?"

"İblisler sırlarla uğraşır." Titrerken ellerini tutan zincirler tıkırdadı. "Ve insanlar öldüğünde, iyilik karşılığında yararlı sırlar verirler."

Hel gözlerini kısarak bıçağı yavaşça çevirdi ve daha fazla baskı uyguladı. "Devam et."

"Konseyin senin ölümsüzlüğünü birine vereceği konuşuluyordu." "Bu ne anlama geliyor?"

"Sihir kullanarak ölümsüzlüğünü başka birine aktardılar, onu daha güçlü yapmak ve güvende tutmak için."

Hel bu düşünceye öfkeyle homurdandı.

"Sadece benimki mi?" "Üçünün de."

Bıçağı Synick'in göğsünden çekti. Ölümsüzlüğünün başkasına verilebilmesi mümkün müydü? Onun bir parçası olduğunu ve sadece kendisine geri verilebileceğini düşünmüştü, ama Rogue'un cebindeki notta ölümsüzlüklerinin gizli olmadığı yazıyordu. Bunu, ölümsüzlüklerinin açıkta olduğu veya taşındığı anlamına geldiğini düşündü. Başlangıçta, ışık özü manalus kristalinden yapılmış küçük bir şişeye aktarılmıştı. Valeen'in özünün ondan alındığını görmüştü. "Yalan söylüyorsun."

"Hayır." Yavaşça başını salladı.

"Bu imkansız. Benim ölümsüzlüğüm benim bir parçam, ruhumun bir parçası."

"Mümkün, Hel. Hayatım boyunca sadece bir kişinin ölümsüzlüğünü aldık."

"Kim?"

"Annesi yarı siren, yarı tanrıçaydı. Babası tam bir tanrıydı. Bu oranla doğan çocuklar ölümlü ya da ölümsüz olabilirler. O ölümsüzdü. Ölümsüzlüğü başka birine aktarıldı. Bir turnuva düzenlendi. Şampiyon kazandı. Senin zamanından çok önceydi, ama derslerinde bunu öğrenmiş olmalısın."

Hel'in vücudu soğuk terlerle kaplandı. Zihninin derinliklerinde bir kaşıntı başladı. Tanrılar olmak için düzenlenen bir turnuva olduğunu hatırlıyordu. Eğer kendi ölümsüzlüğü, Val'in ölümsüzlüğü başka birine aktarılmışsa, onu nasıl geri alabilirlerdi? "Ölümsüzlüğümüzü aldıkları söylenen üç kişi kim?"

"Hadi ama Hel. Sen zeki birisin. Eğer konseyde olsaydın ve üç kişiye ölümsüzlük vermek isteseydin, bunlar kimler olurdu?" diye sordu Synick.

Sevdiği biri. Bir çocuk. Bir sevgili. Hatırladığı kadarıyla, uzun zaman önce düzenlenen turnuva, *konseyin* aday gösterdiği kişiler içindi; herkes katılamazdı.

Hel'in yüzü kanı çekildi. Pricilla'nın varisi. Soulender'ı kullanarak onun kafasını kesmişti. O, Pricilla'nın oğlunun kafasını mızrağa sapladığında ona saldırmamıştı. Kendi ölümsüzlüğünü mü, Valeen'in mi, yoksa Thane'in mi yok etmişti? *Kahretsin*, kendi çocuğunu feda edip ona şah mat mı etmişti?

Başkasının ölümsüzlüğünü ele geçirme ihtimali vardı ama o başkasının ölümsüz gücünü istemiyordu. Kendi gücünü istiyordu. O, onun bir parçasıydı. Başka bir şey yanlış gelirdi.

"Bana isimleri ver," diye bağırdı Hel.

"Nerede olduklarını bildiğimi söyledim. Başka birinin içinde olduklarını kastettim. Kim olduğunu bilmiyorum." Yüzünün çürümüş tarafı, içinde bir şeyin hareket etmesiyle seğirdi.

"Neden bunu daha önce söylemedin?"

"Sana hiç tamamlanmış bir bulmaca verdim mi? Sana parçaları veririm. Her zaman böyle oldu. Sana Rogue'u verdim ve sen onu öldürdün. Sana bunu verdim. Daha fazlasını bulmak sana kalmış."

Daha fazlasını biliyordu. Hel, o lanet olası piçi hançeriyle deşmek istese de, ona ihtiyacı olabilirdi.

Gençken Synick onu korkutur, ürkütürdü. Onu nefret etse de, ilkel varlığa karşı az da olsa saygı duyardı. Şimdi onun hastalıklı, kirli halini görünce, Hel ondan neden korktuğunu merak etti. Gerçi kafese kapatılmış ve köşeye sıkışmış hayvanlar tehlikelidir. Topuklarını dönüp hücreden çıktı, kapıyı dokunmadan çarparak kapattı. Eski akıl hocasına döndü; bir zamanlar dokunulmaz sandığı birinin bu acınası hali, ona kendi kırılganlığını hatırlattı. Herkes özgürlükten, istenmeyen bir hayvan gibi karanlıkta zincirlenmeye bir adım uzaklıkta olabilir.

"Yiyecek istiyorum, Hel. Bir yatak ve ateş istiyorum. Burası kış tanrıçasının memelerinden daha soğuk. Sana iki değerli bilgi verdim. Bana borçlusun."

Hel parmaklarını şıklattı ve samanla yapılmış, çuval beziyle örtülü bir yatak ortaya çıktı. "İki bilgi karşılığında bir yatak ve bir battaniye. Ama sana hiçbir borcum yok. Seni hayatta tutmak bile benim büyük iyiliğim. Karıma ve kız kardeşine yaptıklarından sonra, bana sonsuza kadar borçlusun."

Kilitlerin sağlam olduğundan emin olduktan ve bekleyen muhafız görev yerine döndükten sonra Hel dışarıda bir bank buldu. Sırt üstü uzandı ve beyaz kabarık bulutlara bakarak güneşin yüzünü okşamasına izin verdi. Bunun olacağını tahmin etmeliydi. En değerli hediye, tanrı olmayı başkalarına vereceklerini bilmeliydi. "Siktir, içki içmem lazım."

"Ben de. Nerium Oleander'a gidip sevgili tatlı Evalyn'le buluşabiliriz."

Tanrım, neden Yaradan beni işkence etmeye bu kadar ısrarcı? Hel, yavaş ve kontrollü bir nefes aldıktan sonra oturup, ölmesini istediği ejderha kadınına döndü. Varlett kollarını kavuşturmuş, bir kalçasını dışarı çıkarmış duruyordu. Bugün boynuzları ve pençeleri görünmüyordu. Bu da onu daha da şüpheli hale getirdi. Ve o... yüz pudrası mı sürmüştü? Pembe yanaklar normalde yoktu. Kendini daha az tehditkar göstermeye mi çalışıyordu?

Hiçbir ifade göstermeden, onun istenmeyen varlığını açıklaması için bekledi.

"Hayır mı?" Elleri yanlarına düştü. "Eğlenceli olur. Yaptığımız tüm kötü şeyleri unutana kadar içebiliriz."

O bakmaya devam etti. Umarım onu rahatsız ediyordur. Onu uzaklaştırmak için işe yarayacağını düşünürse, hırlayıp tıslayabilirdi. Ona bakmak bile bir şeye ateş vermek istiyordu, tercihen ona. Parlak turuncu alevler içindeki saçları, eriyen teni, muhteşem olurdu... tabii ejderhalar yanabilseydi. "Tüm alemlerdeki alkol bile senin yaptıklarını unutmam için yetmez. Bayılsam, ölmek üzere olsam bile, yine de hatırlardım."

Sanki saçmalıyormuş gibi burnunu çekti. "Sen çok mu mükemmelsin? Sicilinde tek bir leke yok mu? Hepimiz korkunç şeyler yaptık. Senin değerli Valeen'in bile."

"Valeen'in seninle kıyaslanabilecek tek bir şey bile yapmış mı?"

"Soulender'ı çaldı ve alemler arası savaşı başlattı."

"Tanrım, şimdi konseyin tarafına geçtin, değil mi? Sonunda bize ihanet edeceksin. Bunu şimdiden görebiliyorum." O, sonunda hayatı alana kadar her şeyin iyiliğini yavaşça yiyip bitiren bir veba gibiydi.

"Ben kimin kazanacağına bahse girdim. Hayatımı Valeen'e bağladım, aksi takdirde ona asla bağlanmazdım."

Hel homurdandı ve ayağa kalktı, geçerken omzunu ona doğru itti. "Bana bunu hatırlatmak akıllıca değil." Gözlerini önündeki çakıl yolun üzerinde tuttu, onun arkasında kaybolmasını diledi. Beyaz bir atı süren bir asker

at süren bir asker ona doğru geldi. Nalların sesi, atın üzerine atlayıp kadını ezip geçme hayalleri uyandırdı. *Gıcirtı. Çatırtı.*

"Sen yaptıkların için affedilebiliyorsan, ben de o şansı hak etmeliyim. Genç, kıskanç ve aptaldım. En azından bunu anlayabilirsin."

Hel ona döndü ve parmağını göğsüne dayadı. "Bana yalan söylediğini anlayabiliyorum. Birkaç hafta önce ortaya çıkana kadar hepimizi birbirimize düşürdüğünü anlayabiliyorum. Sen aptal ya da genç değilsin, Varlett. Kıskanç, elbette, ama ne yaptığını biliyordun."

"Sen beni hemen öldürmeden itiraf etmemin hiçbir anlamı yoktu. Gerçeğin ortaya çıkmasını istedim, ama sen pek de istikrarlı ya da bağışlayıcı değildin."

Sırtından bir sıcaklık yayıldı. Elini boğazına atma dürtüsüyle titredi. "Gözümün önünden kaybol."

"Buraya gelmemi sen söyledin. Ormanda tek başıma gayet iyiydim."

"Seni öldürmenin tek sonucu, bunu daha önce yapmadığım için pişmanlık duyacağım bir zaman gelecek." Onu zindanlara sürüklememek için kendini zor tuttu. Bunu yapmamasının tek nedeni, Synick ve onun entrikalarının bir araya gelmesini riske atmak istememesiydi. Bu, kabusların malzemesiydi. "Valeen'in ölümsüzlüğü, benim için olduğu kadar senin için de önemli.

bencil nedenlerden dolayı istiyorum. O yüzden yardım etmeme izin ver. Ne biliyoruz?"

Sol gözü seğirmeye başladı. İçinde, onu bu işi ilerletmek için kullanabileceğini biliyordu, ama gururu buna izin vermiyordu. Asker gülümsedi ve atı Varlett'e bakana kadar yönlendirdi, sonra at geri çekilmeye ve arka ayakları üzerinde yükselmeye başladı.

"Üzgünüm, Lord," dedi asker, kontrolü yeniden ele geçirmeye çalışarak. "Genelde böyle ürkmez."

"Kısraklar arkadan bıçaklanan fahişeleri hisseder." Gözleri Varlett'e kaydı ve sonra tekrar yola koyuldu.

Varlett hızla yanına yetişti. "Hel, lütfen. Bana izin ver yardım edeyim." "Bu vızıltıyı duyuyor musun? Gitmek bilmeyen bir sinek."

Durdu ve ona alaycı bir şekilde baktı. "Yardıma *ihtiyacın olduğunda*, yalvarmaya hazır ol."

Parmak uçlarındaki büyü soğudu ve yavaşça dışarı sızdı. Görünmez bir ip kadının boğazına dolandı ve kadın nefesini tutarak elini boğazına götürdü. "Eğer sana ihtiyacım olursa

Yardım et, senden duyacağım tek şey "Evet, Hel, ne istersen, Hel" olacak. Anlaşıldı mı?

Ağzının köşesi seğirdi ama başını salladı. "Evet, Hel."

VALEEN

KÜTÜPHANEDE SESSİZLİK HAKIM, tek ses kitap sayfalarının çevrilme sesi. Katana ve Valeen, Presco'yu yeni masasının arkasında, spiral merdivenlerin tepesinde buldular. Bir hafta öncesine kıyasla, bu oda neredeyse yepyeni olmuştu. Bazı raflar hala kırık ve köşelerde yerde kitap yığınları vardı. Köşedeki masada renkli sıvılarla dolu beherler kaynıyordu ve önünde en az üç kitap açıktı.

Valeen önüne bir tabak yemek koydu. "Yemek yemelisin."

"Oh, ben iyiyim."

"Hayır, değilsin. Günlerdir buradasın ve avlanmadığını biliyorum. En azından biraz yumurta ye."

Daha fazla ısrar etmeden çatalı aldı ve yumurtaları tabağından silip süpürdü, otuz saniyeden az bir sürede tabağı boşalttı ve kenara itti.

Katana kıkırdadı. "Belki de sana daha fazla getirmeliydik."

"Sadece işe dönmek için sabırsızlanıyorum, hepsi bu."

"Katana, Zythara'yı çapa olarak kullanmayı düşündü."

Sandalyesine yaslanınca, ağırlığıyla sandalye gıcırdadı ve ellerini karnının üzerinde birleştirdi. "Bu işe yarayabilir. Aklıma da gelmişti ama ondan ayrılmak istemezsin diye düşündüm."

"İstemiyorum ama başka bir şey aklıma gelmiyor ve zamanımız azalıyor. Son saldırıdan bu yana bir haftadan fazla oldu. Yakında yeni bir hamle yapacaklar, umalım da bütün ordu gelmesin."

"Peki, o zaman bir deneyelim. Kolayca bulunamayacak güvenli bir yerde olması gerekiyor."

"Şelalenin üstünü düşünüyordum. Orada taş bir platform var." Hel'i itip uçurumdan aşağıya düşürdüğü platformun aynısı. Kolayca ulaşılamayan bir yerdi ve dağın kayaları yeterince güvenliydi, hatta kalkan için iyi bir iletken bile olabilirdi.

"Hadi gidelim o zaman. Kanatlarımı açmak için biraz dinlenmem iyi olur."

Nehir suyu kayrak taşın kenarından dökülerek etraflarına sis püskürttü, Valeen'in saçlarını ve cildini nemlendirdi. Bir peri Katana'nın başının etrafında uçtu, sonra omzuna kondu. Renkli küçük yaratıklar genellikle bu kadar yükseğe uçmaz ve insanlardan uzak dururlardı, ama onları çekmek tabii ki kız kardeşine kalmıştı.

Sarışın saçlarını okşadı ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Katana güldü ve parmağını uzattı. Peri parmağın ucuna atladı ve onun için dans etti, küçük kanatlarını çırparak daireler çizdi ve uçup gitti.

"O neydi?" diye sordu Valeen.

"Hiçbir şey," diye neredeyse şarkı söyler gibi cevapladı, "sadece 'merhaba' demek istedi." "O şeyler 'merhaba' demez. Onlar kötüdür."

"Nasıl böyle söyleyebilirsin? O çok tatlıydı."

"Neden hayvanlar ve yaratıklar hep seni seviyor?" En vahşi hayvanları bile sakinleştirebiliyordu.

"Bu benim aurası. Ona çekiliyorlar ve onlara zarar vermeyeceğimi hissediyorlar." "Ben ona zarar vermezdim."

"Hayır, tabii ki yapmazsın, ama sen bir avcısın."

Katana'nın olmadığı tek şey avcıydı. "Anladım."

Altın kılıcını çıkardı ve kılıcın üzerindeki özenle işlenmiş yazıları özlemle seyretti. *Zythara—Karanlık Getiren*. "Yardıma ihtiyacım var," diye fısıldadı ilkel dilde. Kılıcın eli içinde ısındığını hissetti. "Bu şehrin halkını korumalıyız."

Kılıcı ters çevirdi, bıçak ucunu aşağıya doğru çevirip, tüm gücüyle kayrak taştaki bir çatlağa sapladı. Bir kıvılcım ve itici bir güçle çarptı ve onu geriye fırlattı. Suyu doğru sendeledi, dengesini sağlamak için çılgınca kollarını salladı. Presco, düşmeden önce ona doğru atıldı ve kolunu yakaladı. Şoktan ağzı açık kalmış, kılıcıya bakıyordu. Bu kılıç daha önce ona karşı hiç savaşmamıştı.

"Belki biraz daha ikna edilmesi gerekiyor," diye düşündü Presco.

Yumuşatmak mı? Bu onun lanet kılıcıydı. Onun yaptığı için var olmuştu. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı, iki eliyle kılıcın kabzasına sarıldı ve ona baktı. Kılıç tekrar ısındı ve vücudunda bir karıncalanma hissi uyandırdı. Onun tarafından tutulmaktan hoşlanıyordu. Elbette hoşlanacaktı. Onun yaratıcısıydı. "Şimdi sana kalkan olarak ihtiyacım var."

Kılıç fısıldadı, *kalkan değil*.

"Sen kalkan değilsin, biliyorum. Sen bir kılıçsın ve bana aitsin."

Savaşta emir vermek ve kullanmak için, diye cevapladı. Düşmanlarımızı kesmek için.

"Seni başka bir amaç için istiyorum."

Hayır

Valeen tereddüt etti. "Buna inanabiliyor musun?" diye Presco'ya sordu. "Sana mı konuşuyor?"

"Evet. Beni kalkan olarak kullanmama izin vermiyor."

"Eh, senin elinle dövülmüş, muhtemelen senin inatçılığını miras almıştır." Presco gülmek üzereydi.

"Aynen, benim tarafımdan dövüldü, benim dediklerimi yapmalı." Bu kılıç, krallığın en nadir ve en güçlü metalinden yapılmıştı. Bu metal sadece iki yerde bulunurdu: House of Night'taki Black Mountain'ın derinliklerinde ve kış tanrıçasının topraklarındaki Mount Aeofi'de. Cüce arkadaşları bu kılıcı yapmak için yeterli miktarda metal bulmak için on yıl uğraşmış, o da aylarca döverek kılıcı kendi iradesine boyun eğdirmişti.

"Lütfen" diyebilirsin, dedi Katana göz kırparak.

Dişlerini sıktı ve sonra öfkeyle nefes verdi. "Lütfen, Zythara, seni kalkan olarak kullanmama izin ver."

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, diye tısladı. Benim amacım bu değil.

Onu kalçasındaki kınına geri soktu ve kollarını kavuşturdu. "Başka bir şeyimiz yok. Zythara tek planımız mıydı?"

Presco gözlüklerini düzeltti ve başını eğdi. "Lightbringer'ı yeniden dövmeyi deneyebilirsin. Hâlâ kulede kırık halde duruyor, değil mi? Hel bana bahsetti."

"Işık Getiren gece tanrıçasına ait değildi. Elf babam tarafından yapılmıştı."

"Evet, öyleydi. Hatırlamadan önce de sen her zaman gece tanrıçasıydın. Ve bir parçan hala elf, Layala Işık Getiren."

"Peki ya zaman ve emek harcayıp onu yeniden dövdüğümde yine kalkan iletkeni olarak çalışmazsa? Lightbringer'ın kendi iradesi olduğunu hatırlamıyorum, ama ona büyümü aşılsam..."

Katana parlak bir gülümsemeyle gözlerini genişletti. "Belki Zythara kalkan olamaz çünkü burası Gece Evi değil, burada doğmadı. Ama ya sen ve ben Lightbringer'a gündüz ve gece kalkan olması için büyümüzü aşılsak? Ona bu amaç için yapıldığını söyleyebiliriz. Elfleri korumak için. Aslında burada ve bu amaç için yapılmıştı."

Bu işe yarayabilirdi ve bu noktada başka seçenekleri yoktu. Soluk tenlilerle çevrili Boşluğa geri dönme düşüncesi onu ürpertti. Orada ne tür anılar ve duygular uyandıracacağını düşünmek onu tedirgin ediyordu. Orada son bulunduğu yüzlerce kişi ölmüştü, iradesine karşı o kuleye sürüklenmişti, korku içindeydi, ama yine de ona... onu getirmişti.

"Kılıcı alacağım, sen ejderha sarayından döndüğünde yeniden dövmeye başlayabiliriz. İkimizin de büyüsünün içinde olmasını istiyorsak, bana yardım etmen gerekecek. Hiç demirci dükkanında veya silahlarla çalışmış mıydın?" Kendisi yapmayalı bir iki asır olmuştu ama umarım becerisi geri gelir. Presco, o paslanmışsa bile bu işte iyiydi.

Katana gülümsedi. "Hiç kılıç yapmadım ama yüzük ve diğer takılar yaptım."

Bu, ikisinin ne kadar farklı olduklarını anlamak için herkese yeterli bilgiyi verdi.

Bölüm 27

THANE

Öğleden sonra güneşi, yağmur yağacakmış gibi görünen gri bulutların arkasından yüzünü gösterdi. Uzakta gök gürültüsü duyuluyordu, ama yaklaşan fırtınaya rağmen hava nispeten ılıktı ve arılar ve kuşlar etrafta uçuyordu. Thane, ejderhaların bölgesini çevreleyen devasa duvarın tepesine bakarak, canavarların birinin üzerinden uçmasını bekliyordu. Topraklarında izinsiz girenleri fark etmeleri çok uzun sürmezdi.

Thane, sekoya ağaçlarının gölgesinde çimenli bir tepeciğin üzerine oturdu. Kılıcının kenarına bileme taşı sürerek Katana'nın bir yabani çiçek tarlasından diğerine geçip en beğendiklerini toplamasını izledi. Dar şeftali rengi elbisesinin içinde sallanan kalçaları, itiraf etmek istemediği duygular uyandırdı.

"Neden hâlâ burada takılıp kaldık?" Fennan ellerini beline koydu ve çenesini duvara doğru kaldırdı. Siyah bukleleri alnına düşerken başını salladı. "Geldiğimizi bildiklerini sanıyordum."

"Biliyorlar." Thane kılıcını bilemeye devam etti.

"Bu sefer kim olduğunu biliyorlar. Yüksek Elf Kralı'nı bekletmemeliler."

"Hel burada olmadan sihirli mesaj gönderemeyiz, bu yüzden dumanı fark etmelerini bekleyelim." Kılıcının ucunu yaptıkları küçük ateşe doğrulttu.

"Daha çabuk görmelerini istiyorsan, biraz daha ıslak odun at."

Leif kafa derisini kaşıdı, bir düğümü çekiştirdi, sonra hançerin ucuyla kirli tırnaklarının altını kazmaya devam etti. "Fazla uzun sürmez, Fen. Biraz sabırlı ol."

"Sen mi konuşuyorsun?"

"Senin büyüklerin olarak, sabrım çok fazladır."

"Benden o kadar da büyük değilsin." "Otuz yıl, ufaklık."

Fennan gözlerini devirdi. "Elf zamanında bu hiçbir şey."

"Yine de bir şey."

Thane gülümsedi ve başını salladı. Görevlerinin baskısından uzaklaşıp tekrar arkadaşlarıyla birlikte olmak güzeldi. Valeen'den uzak olmak, kafasında "ya eğer" diye başlayan sinir bozucu düşüncelere kapılmadan, sadece kendisi olmasını sağlıyordu. Ronan daha fazla zaman ayırsa da sorun olmazdı. Ormanda, kılıçlarını bilemek gibi zihni uyuşturan bir iş yapmak, sakinleştirici bir yanı vardı.

Diğer tarafında Katana bacak bacak üstüne atarak yere oturdu ve uzun sarı saçlarını örmeye başladı, topladığı çiçekleri saçlarına dokundurarak. Genelde insanları okuyabilmekle övünürdü, ama kız kardeşi her zaman kızgın olduğunu herkese belli ederken, Katana daha gizemli biriydi. Onu karanlık bir şey sarmıştı, ama yine de tatlı ve düşünceliydi. Geçmişindeki şiddet, onu diğerleri gibi acımasız yapmamıştı. Çenesini kaldırıp ona gülümsedi, sanki o anda onu düşündüğünü biliyormuş gibi.

Onunla kaplıcada çıplak kaldıktan sonra, başka hiçbir şeye odaklanamıyordu. O gece bir kazaydı. Çıplak olarak havuza girdiğinde onun orada olduğunu bilmiyordu. Masumane bir şekilde sürekli karşılaşıyorlardı, ama bu karşılaşmalar... daha fazlası olabilirdi. Ve ne zaman onun yanında olsa, aralarında akım geçiyormuş gibi hissediyordu. Sanki o hareket ederse, o bunu hissedecekti. Bu onun büyüğü olmalıydı; başka ne olabilirdi ki?

Piper, Thane'in önüne çömeldi ve gümüş matarasını uzattı. "Buna ihtiyacın var mı bilmiyorum, ama benim var."

Thane matara aldı ve kokladı. Güçlü bir brendi kokusu geliyordu. Bugün, duyuları köreltecek bir şey içmeyi göze alabilecek bir gün değildi. "Neden endişeleniyorsun? Bu ittifakı kurmadan buradan ayrılmayacağım."

Kaşlarını çattı ve çilli yanaklarını şişiren bir nefes verdi. "Bu işin çoğu bana bağlı."

"Kim diyor?"

Kadın ciddi bir ifadeyle cevap verdi. "Thane. Ronan ile aramızda olan ya da olmayanların bu ittifakın sonucunu etkileyebileceğini varsaymayalım. Eğer o benden ayrılmak isterse, bu bizim şansımızı mahvedebilir."

Ellerini hala belinde tutan Fennan döndü. Kulağındaki altın halka güneş ışığını yakaladı. "Neden bahsediyorsun?"

Piper brendi şişesini geri aldı ve birkaç yudum aldıktan sonra omzunu kaldırdı. O, onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Thane onu karar vermeye zorlamamıştı, ama Kral Drake Drakonan izin verirse Ronan ile nişanlanması muhtemelen yardımcı olacaktı. Ejderha kraliyet ailesi, evlenecekleri kişileri çok titizlikle seçerdi. Ancak Piper, onun pazarlık kozu değildi. O, ejderha şekil değiştirenlere en çok istedikleri şeyi verebilirdi. Ryvengaard'daki ana dünyalarına geri dönmenin bir yolunu.

Leif hançerini kaldırdı ve ayağa kalktı. "Onunla evlenmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

"Düşündüm."

"Onu sevdiğin için değil, görev olduğunu düşündüğün için mi evleneceksin? Piper," Fennan elini saçlarının üzerinden geçirdi, "bunu yapmana gerek yok. Neden böyle düşündün?"

"Tek neden bu değil."

Fennan, Thane'e keskin bir bakış attı. "Bunu sen mi zorladın?"

Thane sırtındaki kınına bir kılıcı soktu. "Hayır. Bu onun kararı."

"Bu yabancılar için evini ve elfleri terk edemezsin," dedi Fennan öfkeyle.

"Ne istersem yaparım!" diye karşılık verdi kız.

Leif aralarına girdi ve kızın yanağından sarkan kırmızı saçlarını eliyle kenara itti. Sesini yumuşatarak konuştu: "Dinle, Kızıl. Seni seviyoruz, hepsi bu."

"Biliyorum."

"Orası güvenli değil," diye bağırdı Fennan.

"O beni koruyacak," diye Leif'in arkasından bağırdı.

"Valeen'e bu kadar kızginken ne kadar ikiyüzlü olduğunu görmüyor musun? Bizi başkası için terk edeceksin."

"Ne!" Piper Leif'in etrafından koşarak saldırmaya kalktı ama Leif onu belinden yakaladı.

"Sakin ol, küçük ateş."

Fennan ikisine de alaycı bir şekilde baktı. "Bırak onu. Bırak bana gelsin."

"Bu aynı şey bile değil! Sen ve ben hiç nişanlı değildik. Sen ve ben arkadaşlıktan öteye hiç geçmedik. Ve Hel onun *kocasıydı*."

"Hel demişken, seni buna o mu soktu?"

"Ugh! Kendi kararlarımı verebilirim. Benim de bir aklım var!" "Bırak onu, Fen," diye bağırdı Leif. Leif onu daha sıkı sarıp kulağına onu biraz sakınleştiren bir şey fısıldadı. Genelde onu kızdıran oydu ama bugün değil. Thane bu tür kavgalara karışmayı sevmezdi ama iş daha da ileri giderse, karışmak zorunda kalacaktı.

"Bu tartışmaya katılmaya ne hakkın var, Leif?" "Şey, ikimizden onunla yatan tek kişi benim, o yüzden herkes kadar hakkım var."

Thane'in kolu dondu ve kılıcını bilemeyi bıraktı. *Ne zaman oldu bu?* Sormak istedi ama dikkatlice bileme taşını yere bıraktı. Piper utançtan yerin dibine girmiş gibi görünürken herkes sessizleşti.

Kollarında dönerek ona öfkeyle baktı. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Yanlıı duymuş olmalıyım." Fennan yavaşça başını salladı.

"Duymadın," dedi Leif.

Thane yanlarına geldi, Piper'ı aralarından çekip yakınlardaki ağaçların arkasına götürdü. Gözleri yaşlarla doldu, gömleğinin önünü kavradı ve yüzünü göğsüne gömdü. "Sorun yok, Piper. Utanmana gerek yok."

"Çok uzun zaman önceydi."

O gerildi. "*Ne kadar uzun?*" Leif ondan birkaç yaş büyüktü, *o kadar* uzun olmamalıydı.

"Fennan'ın Doonafel'de rastgele bir kızla kaçmasına üzölmüşüm ve hepimiz solgunlarla uzun bir savaşta savaşmıştık. Leif her zamanki gibi flört ediyordu. Osric yeni ölmüşü ve sen perişan haldeydin, ben de belki sıradaki ben olabilirim diye düşündüm. Her an herhangi birimiz ölebilirdik. Hiçbir şey yaşamadan ölmek istemedim... Neyse, bu konuyu bir daha konuşmamaya karar verdik, bu yüzden Ravens'lar bana farklı davranmadı. O da kimseye söylemeyeceğine yemin etti."

"Umarım sana en azından iyi davranmıştır."

O uzaklaştı ve yüzünü elleriyle kapattı. "Lütfen beni utandırma, Thane."

O güldü ve omzuna hafifçe vurdu. "Detayları istemiyorum, Piper. Leif'in biraz... kaba olduğunu biliyorum. Ve bir beyefendi gibi davranmazsa kışını tekmelerim."

Yüzünü kaldırdı. Saçları kadar kızarmıştı. "Evet, iyi ve nazikti. O bir canavar ama bana karşı değil."

"Sadece bir kez miydi..."

"*Thane*."

Ellerini teslimiyetle kaldırdı. "Tamam, tamam. Beni ilgilendirmez." Eğer o bir kadın olsaydı ve onun kralı olmasaydı, belki açılırdı, ama dürüst olmak gerekirse, o da ayrıntıları bilmek istemiyordu, tıpkı onun anlatmak istemediği gibi. Bir sorun yoksa, ne yaptıkları umurunda değildi. Arkasına baktı. "Kavga başlamadan oraya gitsem iyi olacak."

"Evet." Piper topuklarını döndü ve ters yöne doğru yürümeye başladı.

Katana çiçek buketini bir kenara bırakıp onun peşinden gittiğinde Thane şaşırmadı. İnsanları teselli etmek onun doğasında vardı ve Piper ile yakın arkadaş olmasalar bile bu önemli değildi.

"İkiniz de iyi iş çıkardınız." Thane, Fennan ve Leif'e başını salladı. Sırtları birbirine dönük ama birbirlerinden çok uzak değillerdi. "Onu ürettiniz ve o bunu hak etmiyor."

Fennan sinirle kollarını havaya kaldırdı. "Nerede hata yaptığımı anlamıyorum. Yakındık. Yıllardır bana değer verdiğini, hatta sevdiğini biliyordum, ama ben uzun süreli bir ilişkiye hazır değildim."

"İşte bu yüzden şimdi onu hak etmiyorsun," dedi Leif ve ayaklarını yere vurarak uzaklaştı.

"Peki sen şimdi hazır mısın? Yoksa sadece onun başka biriyle birlikte olacağı düşüncesi mi?" diye sordu Thane.

"Piper'ı seviyorum. Onun için ne kadar çok mücadele edersem, o kadar uzaklaşıyor. Onun istediğinin bu olduğunu sanıyordum. Beni geri istememi istiyordu ve ben de istiyorum."

Thane devasa duvarın tepesine baktı. Ronan ortaya çıkmadan önce istediği şey buydu. "Layala'yı bırakmak zorunda kaldım ve bana geri dönmesini umdum. Dönmedi. Ama sen de aynısını yapmalısın, eğer sana geri dönerse, bu kaderinizdeymiş demektir. Dönmezse, senin için başka biri vardır. Acı verir, Fen, hayal edebileceğinden daha fazla acı verir, ama bir gün uyanırsın ve sabah rutinine başlarsın ve onu düşünmeyi unuttuğunu fark edersin. Ve yavaş yavaş günler geçer, 'olabilirdi' düşüncesi daha az acı verir ve eskiden sevdiğin şeylerde yeniden mutluluk bulursun ve kısa sürede

onun hakkında midenin burkulmadan düşünebilirsin. Sonra, seninle olmasa bile onun mutlu olmasını istediğin noktaya gelirsın ve bir süre sonra onu hiç düşünmezsin. Sonra umutlanırsın. Sonsuza kadar yalnız kalmayacağın umuduyla."

"Kahretsin, Thane." Fen inledi ve avucunu yüzüne götürdü. "Ama senin haklı olmanı istemiyorum."

"Onunla kavga etmeye devam edebilirsin, Fen, ama bu seni hiçbir yere götürmez ve arkadaşlığını mahveder."

Bir an sessiz kaldı. "Sonsuza kadar yalnız kalmayacaksın, Thane. İstedğin herkesle birlikte olabilirsin. Sen tam anlamıyla bir tanrı-kralın." Kısa bir kahkaha attı. "Diğerlerine göre ne kadar avantajlı olduğun çok saçma."

Thane gülümsedi. "Bu beni biraz pislik yapıyor, değil mi?"

"Evet," dedi Fen ve ikisi de ejderhanın gölgesi güneşi kaplayana kadar güldüler. "Sanırım duman işe yaradı. Artık tek endişem Ronan'ın beni ejderha ateşiyle yakıp yakmayacağı."

Bir dal kırıldı ve gümüş saçlı Prens Ronan, dilsiz arkadaşı Dax ile birlikte ormandan çıktı. "Bunu sadece senin gerçek bir tehdit olduğunu düşünürsem yapardım, Fennan." Gülümsedi. "Ejderha topraklarına hoş geldiniz, çocuklar." Dax, Ronan'a birkaç el hareketi yaptı ve Ronan güldü. "Dax, bu akşam sana akşam yemeği hazırlamamı söyledi. Kızarmış elf çok lezzetlidir." Yarım daire çizerek döndü ve Piper ile Katana'nın kendilerine doğru yürüdüğünü gördü. "İşte orada. O güzel yüzünü görmek için uzun zamandır bekliyordum."

Piper kızarak adımlarını hızlandırdı ve birkaç adımda Ronan aralarındaki mesafeyi kapattı, bacaklarını kollarının arasına aldı ve onu havaya kaldırdı. Piper kıkırdadı ve omzuna tutundu. "Merhaba ejderha prensi."

"Merhaba, güzel elf."

Bölüm 28

THANE

Ronan'ın onları götürdüğü ilk yer, Layala ile birlikte Ronan'ın kardeşi, en büyük ejderha prensi Yoren ile Bilgelik Asası için savaştıkları devasa arenaydı. Kumlu daireye adım attıklarında etraflarını saran kırmızı gül yapraklarının anısı aklına geldi. Şu anda onların ilahilerini neredeyse duyabiliyordu. Bu sefer, seyirciler için ayrılmış özel bir alanda, orta katta oturuyorlardı. Bu sefer gösterinin bir parçası olmadığı için mutluydu.

İçecekler, çiğ ve pişmiş etler, taze meyveler ve küçük bir masa üstü altın şarap çeşmesi ile dolu masa, Ronan'ın boş midesini guruldattı. Ronan neden burada olduklarını söylememişti, sadece konuşurken eğlence olacağını söylemişti.

Balkondan arenaya bir esinti geldi, ejderha şekil değiştirenler sıralara girerken binlerce ayağın sesiyle birlikte. Kızıl renkli, boynuzlu bir wyvern, ortadaki ahşap platformda oturmuş kıkırdıyordu. Büyük kafasını kaldırdı ve geniş burun deliklerinden kokladı. Tribünden biri ona büyük bir kuş bacağı fırlattı. Wyvern, bacağı dişleriyle yakaladı ve kemikleriyle birlikte yuttu. Kanatlarını çırpı ve kükredi. Ayak bileğine takılı bir zincir, kalabalığa yaklaşmasını engelliyordu.

Katana, arenayı gören taş korkuluğa ellerini doladı. Hafif bir esinti, sırtını örten uzun sarı saçlarını hafifçe dalgalandırdı ve güneş, bronz tenine parlaklık kattı. Onu daha önce beyaz veya mavi elbiselerle görmüştü ama bugün, özelliklerini ortaya çıkaran mercan rengi, ince askılı bir elbise giymişti.

Onu çok yakından izlediğini fark etti ama kendini durduramadı. Düşünceleri, gitmemesi gereken yerlere kayıyordu, örneğin ipek elbisenin altında iç çamaşırı giyip giymediği gibi. Vücudunun kıvrımlarında hiçbir iz yoktu. Elbisenin sırtı, bralette giymediğini anlayacak kadar açıktı.

"Neden wyvern besliyorsunuz?" diye sordu Piper, onu Katana'yı incelemeyi bırakarak kurtardı. Neyin nesi vardı? O Valeen'in kız kardeşi ve ona dokunulmazdı. "Onlar evcil hayvanlarınız mı?"

"Öyle de denebilir." Ronan, wyvern'e sırtını dönerek onun yanında durdu. "Kane şimdiki şampiyon. Yakında bir maç var, bu yüzden burası dolup taşacak."

Leif ve Fennan masada tabaklarına yemek koyuyorlardı. Kızıl saçlı, kaba saba Raven, bir kraliyet ortamına yakışmayacak kadar yüksek bir tabak doldurmuştu. Onu suçlayamazdı. Leif, Palenor'un küçük bir köyünden gelmişti ve sarayda yetişmemişti, bu yüzden görgü kurallarını bilmiyordu. Ama en azından üstlerini değiştirip yıkanmak için zaman verilmişti. Uzun saçları bile taranmış ve yarısı arkaya bağlanmıştı.

"Onları dövüştürüyorsunuz? Eğlence için mi?" Katana, elini göğsüne bastırıp kaşlarını çatarak itiraz etti. "Bu barbarca."

"Yani, biz ejderhalarız," dedi Ronan omuz silkerek. "Barbarlık bizim doğamızda var." Kolunu Piper'ın omuzlarına doladı. "Mesela bir erkek ruh ikizini bulduğunda, onu dişlerimizle işaretleriz." Dişlerini şakacı bir şekilde birbirine vurdu ve Piper ona hem meraklı hem de gergin bir bakışla baktı.

"Onu ısırıp... iz bırakırsınız?" Katana gözlerini kıptı.

"Yara izi değil. Erkek ejderha... tahrik olduğunda bir zehir salgılar. Onu ısırırsa, bu zehir kanına karışır ve kokusu kadında kalır, diğer erkekler bunu alır. Acıtmaz. Duyduğum kadarıyla, kadınlar bundan hoşlanır."

Thane ejderhalar hakkında bunu biliyordu, ama Piper'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa kesinlikle bilmiyordu. Fennan ziyafet masasından yüksek sesle boğazını temizledi. "Elfler dişilerimizi ısırmasın. Onlara şefkat ve saygı ile davranırız."

"Bir ejderhanın ruh eşini ısırmasından daha büyük bir saygı göstergesi yoktur. O, hayatı boyunca bir daha asla başka biriyle birlikte olmaz. Onun için ölür, onun için öldürür, her şeyi yapar."

"Bir bakıma romantik geliyor," diye gülümseyerek Katana ekledi.

"Oh, ve wyvernler gelince, biz onları savaştırmayız. Başka bir wyvern gördüklerinde saldırırlar, tabii çiftleşme mevsiminde erkek ve dişi değillerse. Biz sadece bir çift wyvern'i birbirine yakın bir yere koyar ve doğanın işini yapmasına izin veririz." Düz, gümüş rengi sarı saçlarını omzunun üzerinden geriye attı. "Katana, Thane'in beni aptal sandığını biliyorum, ama ben aptal değilim, peki sen hangi tanrıçasısın? Piper mektuplarında senden hiç bahsetmedi."

Ronan'ın bu kadar algısı güçlü olması tedirgin ediciydi. O ve *Layala*'nın tanrılar olduğunu, onlar daha bilmeden tahmin etmişti. Thane her zaman damarlarında tanrıların kanı aktığını düşünmüştü, ama anıları geri gelmeden önce daha fazla düşünmeyi hiç akıl etmemişti. *Her şeyi* değiştiren anılar. Bazen, savaşçı olarak geçirdiği geçmiş hayatından habersiz, geri kalan günlerini mutluluk içinde yaşayabilmeyi dilediğini fark ediyordu, ama sonra suçluluk duygusu geliyordu. Bu, Hel'i unutmak anlamına geliyordu. Bu, o kulede sonsuza kadar uykuda kalmak anlamına geliyordu ve dönüşü Valeen'i ondan alsa bile, bunu değiştirmezdi.

Katana saçlarını kulağının arkasına taradı. "Nasıl anladın?"

"Kanında kokusunu alıyorum."

"Gerçekten mi?" Daha da parlak bir gülümsemeyle, "Ben günün tanrıçasıyım." "Tanrım, gerçekten mi?"

"Evet," dedi gururla. "Parlak bir ışıkla doğdum, çiçek açmış yoncaların üzerinde yatıyordum. İlk önce ellerimi fark ettim ve onları yüzüme getirdim," şimdi ellerini beline kıvırdı, "sonra sesler duydum, ağaçlarda esen rüzgar ve kuşların şarkıları." Saçının bir tutamını yakaladı ve ucuyla oynadı. "Sonra yanımda Valeen'i gördüm. Dizlerinin üzerine çökmüş, derin mavi gözleriyle bana bakıyordu. O zamanlar onun ne olduğunu, hiçbir şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama onunla aynı şey olduğumu biliyordum. Gülümsedi ve ilkel dilde 'Merhaba' dedi. Onun sesini asla unutmadım. Duyduğum ilk ses oydu. Yaratıcılarımız bize bu dili bilerek yarattılar ve biz şu anki halimizle, hiç çocuk olmadan büyüdük." Sesi kesildi ve sanki çok konuşmuş gibi arenaya doğru baktı.

Herkes ona bakıyordu. Leif yemeyi bile bırakmıştı. Fennan hayranlıkla çatalını masaya koydu.

Bu yaratılış öyküsünü ilk kez duyuyordu. Valeen ona ilk anların nasıl olduğunu hiç anlatmamıştı. Katana'nın anlatış şekli, öyküyü neredeyse kutsal hale getiriyordu.

O kutsaldı.

"Büyüleyici," dedi Ronan saygıyla. "Tanrılar hakkında sadece belirsiz bir tarihimiz var, ama ben her zaman gece tanrıçası varsa gündüz tanrıçası da vardır diye düşünmüştüm."

"Tahmininiz doğruymuş."

"Eve dönmek için sabırsızlanıyor musun? Piper, dünyadan ayrılan portalların açık olduğunu söylemişti."

"Pek değil. Burayı yeterince seviyorum."

"Bekle." Birkaç kez gözlerini kırptı. "Yani Layala gece tanrıçasıysa, yanında uyandığın tanrıça da o mu?"

"Layala'yı Valeen olarak tanıyorum, ama evet, o benim kız kardeşim. Biz aynı madalyonun iki yüzüüz."

"Oh." Kristal mavisi gözleri genişledi, sonra Thane'e, sonra tekrar ona döndü. "İkinizin de Thane ile bağlantılı olması ilginç."

Ona döndü, lavanta rengi gözleri sanki bir sorunun cevabını arıyormuş gibi onun üzerine düştü. "Merak verici. Ama sanırım Thane ile onun yüzünden bağlantılıyım."

Ronan elini cebine attı. "Nişanın bozulduğunu duydum, Thane. Çok üzüldüm."

"Kral ve Kraliçe geliyor mu?" Thane oturduğu yerden kalktı. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordu. Masaya doğru yürüdü ve yemeklerle ilgileniyormuş gibi yaptı.

"Er ya da geç gelirler. Annem her zaman modaaya uygun olarak geç kalır. Bu arada, senin geleceğini bilmiyor." Ronan yanına geldi ve ortadaki devasa çiğ tavuğun bir bacağına kopardı. Tavuk baharatlı görünüyordu ama pişmemişti.

"*Bu arada?*" Thane dişlerini sıktı. "Neden geldiğimizi biliyorsun, en azından onlara geleceğimizi söyleyemez miydin?"

"Şey, Kara Büyücü geri döndüğü için, ittifaka razı olmaları neredeyse imkansız. O yokken bile razı olmazlardı."

"Kara Büyücü, yaramazlık ve sihrin tanrısıdır ve şu anda bizimle birlikte. Tanrılar buraya gelip Adalon'u yok edecek. Bu duvarların arkasına saklanarak kurtulabileceğini sanıyorsan, yanılıyorsun."

"Tartışman gereken ben değilim, Thane." Ronan eti ısırıldı. "Ben seninleyim, Dax da öyle. Seninle birlikte savaşacağız."

İki ejderha yetmezdi. Thane, Dax'ın orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Koyu saçlı, kaslı ejderha, kollarını önünde kavuşturmuş, sessizce köşede duruyordu.

kollarını önünde kavuşturmuş, sessizce köşede duruyordu. "Daxy Layala'yı özleyor. Onu görmeyi umuyordu. Birlikte savaşa gitmişlerdi."

"O gelmeyecek."

Neyse ki diğerleri sohbetlerine dönmüşlerdi, kimse onlara odaklanmamıştı. Dax, Thane'in duygularını sezmiş gibi görünüyordu, bir çilek kopardı ve ikiye böldü. "Sen ye, biz de kutlamaların başlamasını bekleyelim. Elflerin sevdiği yiyecekleri de getirtmiştim. Çoğunlukla tavşan yemi."

Piper yanlarına geldi. "Meyveler çok güzel görünüyor."

Gülümsedi ve ona göz kırptı. "Tatlı da var. Geçen sefer servis ettiğimiz çikolatalı kek. Sevgiğini söylediğin kek."

"Oh," dedi Piper, beyaz bir tabak alırken kızarak. "Nasıl hatırladın?"

"Söylediğin her şeyi hatırlarım." Kafasının yan tarafına dokundu. "Ejderhalar nadiren unuttur, özellikle de bunu söyleyen kişi tüm düşüncelerini ele geçirmişse."

Piper'ın çilli yanakları kızardı ve bir an için dilini yutmuş gibi kaldı. Belki de Fennan'ın burada olması ya da henüz kararını vermemiş olması nedeniydi. Aylar geçti ve tek iletişimleri birbirlerine yazdıkları mektuplardı. Ronan onu unutacak ve hayatına devam edecek olsaydı, çoktan yapardı. Onu ruh ikizi olarak görse bile, ki daha önce gördüklerinden öyle olduğu anlaşılıyordu, Piper izin vermeden onu ısırmasdı.

Piper pastadan bir parça kesip tabağına koydu. "Barbar bir ejderha için çok tatlısın."

"Sadece senin yanındayken."

Thane bir tabağı meyve, tereyağı ve reçel sürülmüş birkaç dilim ekmek ve birkaç tatlı koyduktan sonra Katana'nın oturduğu yere doğru yürüdü. Katana'ya birkaç kez et ikram edilmişti ama o her seferinde kibarca reddetmişti, bu yüzden etleri tabağı koymadı. Bacak bacak üstüne atmış, wyvern'in oturduğu ahşap platformda pençelerini tırmalamasını izlerken ayağını sallıyordu.

"Aç mısın?" diye sordu, tabağı uzatarak.

"Aslında açlıktan ölüyorum. Teşekkürler, Thane." Tabağı kucağına koydu ve yeşilliklerle başladı. Diğerleri dikkatleri dağılmışken, eğildi. "Oraya gidip zavallı şeyi serbest bırakmak istiyorum."

"Seni yemeye çalışır. Ona 'zavallı şey' diyebilir miyim, bilmiyorum." "Hayvanlarla aram iyidir. Yırtıcı hayvanlarla bile."

"Bunu bir gün görmem gerek, ama bugün değil. Başka kültürleri tanımak istemiştin, değil mi?"

"Evet, sanırım istedim. Manzara ve mimari muhteşem ve yumurtaların olduğu yuvalar eğlenceli bir sürprizdi. Ejderha şekline dönüşebilen yaratıklar olduğunu düşünürsek, böyle bir şey beklemeliydim. Sadece, eski bölgemdekiler çok daha... bunu nasıl söyleyeyim, kırıncı olmadan..."

"Daha az canavarca mı?"

"Evet." Çıtır çıtır yeşil bir sapı ısırıldı.

"Ryvengaard'da farklı klanlar var. Bazı ejderhalar insan taraflarını diğerlerinden daha çok benimsiyor. Sanat ve opera gibi şeylerden hoşlanıyorlar ve cinayete karşı yasalar var. Diğerleri ise yanlış bir şey söylediği için bir başkasını öldürür, hiçbir sonuçla karşılaşmazlar. Burada ikisinden de var."

"O zaman güçlü ve acımasız olanın hayatta kaldığı bir dünya. Korkarım ejderha olarak hayatta kalamazdım. Kendi hayatımı kurtarmak için bile bir can alabilir miyim, bilmiyorum."

"Ben de öyle olsaydım hayatta kalırdın. Senin karanlığın olurdu." Thane göz kırttı.

O gülümsedi. "Sen bir savaşçı olduğunu biliyorum, ama seni öldürürken hayal etmek zor. Sen nazıksın, Thane."

"Kimsenin almaması gereken kadar çok can aldım. Savaş tanrısı olmamın bir nedeni var, Katana." Ona gerçek doğasını bilmek istiyordu. Ruhunu görebildiğini söylese bile, yanılıyordu. O bir katildi.

"Ama bunu başkalarını korumak için yapıyorsun."

"Sadece öldürmek için öldürmediğimi nereden biliyorsun?"

Lavanta rengi gözleri onun gözlerine dikildi. Sanki zihnini karıştırıp anılarını çıkarıyordu ve o bakışlarından kaçmak istedi; çok samimi, çok müdahaleciydi ama yine de bakmaya devam etti. "Çünkü biliyorum."

"Nasıl?"

"Gözlerinden kalbini görebiliyorum. Çok güzel bir aurası var."

Bu, sonunda gözlerini kaçırmasına neden oldu. Kalbi çok kırılmıştı, kimsenin görmesini istemiyordu.

"Ee, Thane." Ronan yanındaki koltuğa çöktü. "Bu yeni düşman başka ejderhalar da getirecek mi?"

"Çok."

Ronan başını salladı. "Başka?"

"Buz devleri, troller, yarı tanrılar, goblinler, daha önce hiç duymadığın başka alemlerden gelen canavarlar. Ölümlü silahlarla öldürülemeyen tanrılar ve tanrıçalar."

"Mmmm, tehlikeli gibi, hoşuma gitti. Diğer ejderha klanlarıyla olan bu küçük kavgalar artık beni heyecanlandırmıyor ve bir ejderha savaşa susamış. Ne zaman olacak?"

Thane omzunu kaldırdı. "Portallar açılalı birkaç hafta oldu. Küçük çaplı saldırılar düzenlediler. Yakında istila etmek için yeterli sayıda savaşçı toplayacaklar. Zaferden emin olmadan buraya gelmezler."

"Peki ya elf lanetin? Kara Büyücü senin tarafındaysa, onu kaldırdı mı?"

"Onları savaşmak için kullanacak." Ronan başını salladı.

"Thane..."

"Biliyorum." Yıllarca onlara karşı savaştıktan sonra o da aynı tereddütleri yaşıyordu. "Ama onlar ona sadık. Bu orduyu bu amaç için kurdu. Lanet, onun düşündüğünden daha ileri gitti."

"Piper bana onun senin için ne olduğunu anlattı. Bana sorarsan hepsi akıl almaz şeyler, ama ona güvenilebilir mi? Eğer bize saldırırlarsa..." Kollarını kavuşturdu ve ikisi de kafeste duran başka bir wyvern'in yerden yükseldiğini izledi. Bu wyvern daha uzun ve daha genişti, orman yeşili renkteydi. Omurgası boyunca uzanan ekstra uzun dikenler onu dikenli sırtlı bir wyvern yapıyordu. Thane önceki hayatında birçok wyvern dövüşü görmüştü. Boyut her zaman önemli değildi, ama dikenli sırtlılar acımasızlığıyla ünlüydü. İki wyvern arena boyunca birbirlerine tıslayarak ve hırlayarak saldırmaya başladı.

"Soluk tenliler bize saldırırsa hepimiz ölürüz, ama o intikamını almak istiyor. Buna takıntılı. Bunun olmasına izin vermez."

"Ya onları kasten bize karşı kışkırtıp ordusuna daha fazla adam katarsa? Onunla daha önce de uğraştık. Onun doğasını biliyoruz."

"Eğer yaparsa Valeen'i kaybeder ve bunu göze alamaz, çünkü intikamdan daha çok istediği bir şey var, o da Valeen."

Burnundan derin bir nefes aldı. "Erkekler kadınlar için delice şeyler yapar, değil mi?" Thane'in sırtını okşadı. "Gösteriyi izle." Ayağa kalktı ve korkulukta duran Piper'ın yanına gitti. Piper boyu onun omzuna bile yetişmiyordu ve ona kıyasla çok minyondü, ama nedense birbirlerine yaklaşıyorlardı. Parmak uçlarıyla Piper'ın omuz kemiklerini okşadı, sonra eğilip kulağına bir şey fısıldadı. Piper ona baktı, yüzünde hem şok hem de merak dolu bir ifade vardı.

hem şok olmuş hem de meraklanmış gibi. Yıllardır tüm Ravens'larla birlikte olduktan sonra, erkeklerin davranışlarına karşı çok şey duymuştu ve naif olamazdı, ama Ronan'a karşı farklıydı, daha utangaçtı, sanki Ronan onun içindeki savaşçıyı evcilleştirip kadınsı yanını ortaya çıkarmıştı. Belki de onunla birlikteyken gücünü kanıtlamaya çalışmak yerine sadece Piper olabildiği içindi.

Tribünler dolup yeşil, dikenli sırtlı wyvern'in etrafındaki kafes düşene kadar bir saat daha geçti. Katana öne doğru eğildi ve iki canavar havada çarpışırken tırnaklarından birini çiğnedi. Çarpışma gök gürültüsü gibi bir ses çıkardı ve kükremeleri kabuslardaki korkunç seslere benziyordu.

"Yukarıdaki tüm annelerim," diye fısıldadı Katana, kırmızı canavar yeşil canavarın kolunu ısırıp kumlu zemine sürüklerken. Canavarlar boğuşup yuvarlandı, ısırıp tırmaladılar. "Bu ölümüne mi?"

"Ben oraya girip durdurmayacağım," dedi Ronan omzunun üzerinden. "Kimse girmeyecek."

Kavga yirmi dakika kadar sürdü, sonra kırmızı olan yeşil olanın boğazını yakalayıp kopardı. Kalabalık sevinç çığlıkları atarak "Kane! Kane! Kane!" diye bağırmaya başladı. Kırmızı olan, devasa pençesini ölü yeşil olanın karnına bastırdı ve kükredi.

Üç ejderha şekline dönüşmüş yaratık, arena duvarlarındaki kapılardan çıktı. Şekil değiştirenlerin ejderhalarıyla wyvernlerin arasındaki en büyük fark boyutuydu; ejderhalar iki kat daha büyüktü ve sırtlarında kanatları olan dört bacağı vardı. Wyvernlerin kanatları ön bacaklarının bir parçasıydı.

Kobalt mavisini bir ejderha, kırmızı wyvern'e uyarıcı bir havlama ile saldırdı. Wyvern tıslayarak geri çekildi, ancak ona meydan okumadı. Sonra iki ejderha şekil değiştiren, ölü wyvern'i kaldırıp götürürken, üçüncüsü pençeleriyle kumu kazarak kanı yaydı ve iç organları temizledi. Şampiyon, duvardaki bir kapıya yürüdü, kapıyı tırmaladı ve kapı açılıp onu içeri aldı.

"Daha var mı?" Katana cevaptan korkmuş gibiydi.

"Oh, evet," dedi Ronan sırtarak. "Daha yeni başladı. Yakında yeni bir çift daha çıkacak."

Arkalarındaki bir kapı açıldı ve topuklar taşla vurdu. "Ronan, bu sürpriz de ne?"

Thane dönüp Ejderhaların Kraliçesi Nyrovia'nın odaya girdiğini gördü. Gümüş sarısı saçları Ronan'ınkinden bir ton daha açıktı. Buz mavisi gözleri ve soluk tenleri, iki kış fırtınası gibi birbirlerine benziyorlardı.

kış fırtınası gibi birbirlerine benziyorlardı. Kızıl, straplez elbisesi vücudunu sararak kalçalarından aşağıya doğru genişliyordu.

"Merhaba, anne. Arkadaşlarımı davet ettim."

Thane onu selamlamak için yanına gitti ve Nyrovia reverans yaptı. "Merhaba, Yüksek Kral Thane."

Thane, Nyrovia'nın uzattığı eli tuttu ve parmaklarını öptü. "İyi günler, Kraliçe Nyrovia. Umarım iyisinizdir."

O gülümsedi ve bakışları Piper'a kaydı, gülümsemesi daha sert bir ifadeye dönüştü. "Her zaman iyiyim. Elflerin Yüksek Kralı ve arkadaşları evimize ne arzu etti?"

"Bunu sonra konuşuruz, anne," dedi Ronan. "Başka bir maç başlamak üzere."

Bölüm 29

VALEEN

Kara sis, karanlık bir okyanusun yüzeyi gibi değişip hareket ederek önünde yükseldi. Kükürt ve yanmış bitki kokuyordu. İçeride yangın varsa, henüz göremiyordu. Derinlerde, bıraktığı yerde kırık kılıcı onu bekliyordu.

Karanlığın ötesinden gelen düşük homurtular ve gurgulama sesleri, ensesindeki tüyleri diken diken etti. Eskisi gibi solgun yaratıklardan korkmuyordu. Onların ona saldıracağı düşüncesi sorun değildi. Onu her zaman daha çok korkutan şey, onların ona çekilmesi ve ona itaat etmeleriydi.

"Korkuyor musun, aşkım?" Hel, buraya geldikleri anda tavırları değişti. Siyah pelerini kendi kendine etrafında süzülüyor gibiydi, kuzgun rengi saçları yüzüne daha fazla düşmüş, gözlerini kısmen kapatıyordu. Onu izlerken ağzının köşesinde şakacı bir gülümseme belirdi, ama o artık Kara Büyücüydü. Lanetli canavarlar ordusuna emir vermeye hazırdı. "Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğimi biliyorsun."

"Ayaklarımın dibinde diz çökecek yaratıklarından mı korkuyorsun? Yakında bana efendin diye seslenecekler."

O güldü. "Gerçekten mi? Ve bunu ister misin?"

Kahretsin, onu köşeye sıkıştırmıştı. "Eğer istediğimi elde edersem." "Benim gibi konuşuyorsun."

"Bak, ben sadece bunun bitmesini istiyorum ve savaşı kazanmak için bu... şeyleri komuta etmek zorundaysak, öyle olsun. Onları bizim kontrolümüzde tutmayı

onların bize karşı savaşmasından iyidir."

"şimdi bir kraliçe gibi düşünüyorsun. Gerçek liderler siyah ve beyazla düşünmez. Gri tonları vardır. Bazıları diğerlerinin yaşaması için ölür. Bunu bana kim söylemişti, hatırlıyor musun?"

O gülümsedi. "Hatırlıyorum."

"Evet. Eğer tüm bu elfler dönüşmek zorunda kalırsa ve sayısız diğerleri ölürse, sen yaşayabilirsin. Ve bu beni korkunç biri yaparsa, o zaman bunu da kabul ederim." Rünlerle kaplı elini uzattı ve kız bir an için elini tutmakta tereddüt etti. Aldrich'in dönüşünü izlemesi hâlâ zihninde tazeydi. Uyluklarındaki eski ısırık izi karıncalandı. Bekleyen bakışları onun bakışlarıyla buluştu ve ona yaklaşarak dudaklarını kulağına değdirdi. *Artık yılanımın ısırığından korkmuyorsun, değil mi?*

Asla. Bu Hel'di, ruh ikiziydi. Eli onun elini sımsıkı kavradı ve birlikte karanlığın duvarını geçtiler. Kemikler çamurlu, siyah zemine dağılmıştı. Keskin kükürt kokusu yoğunlaşarak midesini bulandırdı. Küçük su birikintilerinde katran kabarcıkları kaynıyordu. Ama manzaradan daha iğrenç olan, binlerce solgun yaratıktı. Soldaki bir grup geyik leşini kapışıyordu.

Hırıltılar ve metalin metale çarpması dikkatini sağa çekti. On kadar kişi paslı silahlarla birbirleriyle savaşıyordu. Beyaz tenleri ve saçları, giydikleri siyah zırhlarla keskin bir tezat oluşturunuyordu. Sivri kulaklarının detayları daha önce hiç dikkatini çekmemişti, ama bunlar bir zamanlar elflerdi. Lanetlenmiş elfler. Bu bittiğinde eski hallerine dönebilecekler miydi?

Rüzgâr şiddetini artırdı, yüzünün etrafındaki saçlarını dalgalandırdı.

Kafalar onun yönüne döndü. İçlerinden biri burnunu havaya kaldırdı ve nefes aldı.

Onların ürpertici bakışlarını giderek daha fazla hisseden Valeen, Hel'in yanına yaklaşarak omzunu ona yasladı. Çok fazlaydılar...

"Efendim." İçlerinden biri çömelmiş pozisyondan ayağı kalktı, elinde tavşanın cansız bedeni vardı. Zavallı yaratığın kanı çenesinden aşağı akıyordu. Valeen kılıcını çekmek için sabırsızlanıyordu. Büyüsü yüzeye çıkarak cildini rahatsız edici derecede ısıttı. Serbest bırakılmak, yok etmek istiyordu.

"Bize hediye mi getirdin?" Dudaklarını yaladı, bakışlarını onun vücudunda gezdirdi.

Oh, diye düşündü. Bu bir hataydı.

"Burada beklemekten acıktık." Bir başkası yaklaştı. Yakında etrafları sarılacaktı. "Sadece bir parmak." Valeen'e uzandı ama Hel, gözlerinin takip edemeyeceği bir hızla solgun adamın kolunu dirsekten kesti. Kol yere düştü. Kara kan fışkırdı. Canavar, koptuğu yerden tuttuğu kolunu tutarken boğuk bir çığlık attı. "Efendim, neden?"

Sonra kafasını kesti. Kafası yere düşüp botlarının ucuna yuvarlandı. Bekleyen kalabalık, korku ve hayranlıkla birbirlerine baktılar. "Kimse karıma dokunmasın." Valeen'i önüne çekti ve elini omzuna koydu. "Bu senin kraliçen. Ona dokunulmayacak ve zarar verilmeyecek. Onu herkesten koruyacaksınız." Valeen'i doğrudan içlerinden birinin önüne itti ve kulağına yumuşak bir sesle, "Ona bir şey yapmasını söyle." dedi.

"Hel, ben..."

"Yap." Bu, derslerinde öğrendiği Hel'di, acımasız ve soğuk. "Geri çekil."

O da geri çekildi.

Başka birine döndü. "Tek ayak üstünde dur." Sonra bir başkasına, "Diz çök." Her emir yerine getirildi ve o ikna gücünü kullanmamıştı. Başka bir solgun adam dikkatini çekti, grubun en tehditkar olanı, sırtı ve omuzları kambur, bir gözü kalıcı olarak kapalı olan bir yara izi vardı. "Sen. Adın ne?"

Adam başını eğdi. "Adım mı?" Sesi boğuktu.

"Evet, bir zamanlar bir adın olmalı. Bir zamanlar başkalarını seven ve onlara değer veren elfler olduğunuzu biliyorsunuz, değil mi?" Bir adım daha yaklaştı. "Peki, adın neydi?"

"Ben elf değildim," diye mırıldandı, ama kadının gözünde onun oniks gözlerinin arkasında bir ışık gördü.

O... düşünüyordu. En azından kadının söylediklerini düşünüyor gibi görünüyordu.

Sevgi, yokken şefkat aramaya çalışma. Onlar uçuşuma düştüler.

Onların her şeyi bunu söylüyordu ama bu soru hala kadının zihninde dolanıyordu. Mathekis, onların mantıklı düşünebildiklerini ve eleştirel düşünebildiklerini kanıtlamıştı. O, sadece içgüdüleriyle hareket etmiyordu. Bir zamanlar güzel bir elf olduğunu hatırlıyordu; hatta önceki adını bile biliyordu. *Onları geri dönüştürebilir misin? Hala bizim için savaşabilirler.*

Elini kadının boğazından çenesine kaydırıp ve çenesini kendine doğru kaldırdı. Gözlerini kadının gözlerine kilitleyerek, anladığından emin oldu. *Sana daha önce söyledim, yapamam. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Bu lanet benim kontrolüm dışında.*

Ama bilgelik ve bilgi tanrıçası, lanetin kırılması için Hel'in yeniden yaşaması gerektiğini ve anahtarın onun kalbinde olduğunu söylemişti... Belki de bunun başka bir anlamı vardı. Ya da tanrıça onu uyandırmak için yalan söylemişti. Layala'nın gerçekte kim olduğunu biliyordu ve Hel, onun ona yardım ettiğini söylemişti. Sadece bir çift ikiz doğuran tanrıça, Hel'in annesi ve Thane'in babası, ona yardım etmek için bir nedeni olabilirdi. Belki Hel haklıydı ve geri dönüş ya da son yoktu.

"Şimdi," diye bekleyen kalabalığa döndü, "Mathekis nerede?"

"Buradayım, efendim." Soluk tenliler diğer komutanları için yol açtılar. Kalabalığın arasından geçerek birini itip, omzuyla diğerine çarptı. Hel ve Valeen'in önüne geldiğinde başını eğdi.

Soluk tenliler arasında en az canavarca görüneniydi. Siyah dudakları ve gözleri korkutucu olsa da, diğerlerinde olmayan bir zarafetle konuşuyordu. "Huzursuzlanıyorlar, efendim. Savaşmak istiyorlar." Merakla ona baktı, neredeyse gülümsüyordu. Onun böyle bir ifadeye sahip olduğunu düşünmemişti. Bir keresinde ona, Kara Büyücü'nün yanında duracağını ve ondan korkması için hiçbir neden olmadığını söylemişti. Keşke o zaman bilseydi.

"Merak etme, savaşlar yakında başlayacak," dedi Hel.

Soldan solgun bir adam, "Elfler buraya mı gelecek? Yüce Kral daha fazlasını mı istiyor? Onun kafasını istiyorum," diye bağırdı. Aralarında dolaşan derin kahkahalar ve kıkırdama sesleri kadının tüylerini diken diken etti.

"Hayır, elfler değil," dedi Hel, beklediği sertlik olmadan. Ona daha çok bir babanın çocuğuna konuşur gibi konuştu. "Onlarla birlikte yeni bir düşmana karşı savaşıcağız. Daha korkunç ve acımasız bir düşmana."

Sessiz mırıldanmalar ve sorular solgun yüzlerin denizinde yayıldı, ama bu haber onları heyecanlandırdı. Kiminle savaşıacakları umurlarında değildi. Sadece kan dökme arzularını gidermek istiyorlardı. "Ne düşmanı?" diye sordu Mathekis.

Hel başını kulenin yönüne doğru eğdi. "Gel. Konuşalım."

KULE, kırmızı yapraklı ağaçların ve gövdeleri yılanlar gibi saran koyu renkli sarmaşıkların oluşturduğu ormanın ortasında duruyordu. Ancak doğal bir ormandan farklı olarak, ağaçlardan kuş sesleri duyulmuyordu ve ağaçlar arasında uçan kuşlar yoktu. Sessizliği sadece böceklerin vızıltısı bozuyordu. Bir zamanlar kulenin kapısını kaplayan kelebekler

artık yoktu, ama yasemin hala yabani ve güzel bir şekilde büyüyordu, kokusu ona doğru geliyordu. Daha önce bu onun için bir gizemdi, ama şimdi neden oraya koyduğunu biliyordu, bilinçsizce yapmış olsa bile. Katana öldükten sonra en sevdiği çiçektir, çünkü Katana'nın en sevdiği çiçektir. Yas Gecesi Evi'ndeki evinin içinde ve çevresinde her yerde yasemin vardı ve burada da her yerde vardı. Daha önce fark etmemiştir ama kulenin dibinde o kadar koyu mor renkteki zambaklar büyümüştü ki, siyah gibi görünüyorlardı.

"Kılıç içeride olmalı," dedi Mathekis, kapıyı açmak için ileri adım atarak. "Ben dokunmadım, diğerleri de dokunmamıştır."

Dik ve dolambaçlı merdivenleri çıktılar. Hel yaklaşırken duvarlar boyunca meşaleler yandı. En üstteki kapı ardına kadar açık ve menteşelerinden sarkıyordu. Hel ve Mathekis ortadan kaybolduktan sonra, Thane öfkeyle kapıyı çekmiş, neredeyse yerinden söküyordu. Hel'in dört yüz yılını uzanarak geçirdiği taş masa onu rahatsız etti.

Dört yüz yılını bu odada onu uyandırmasını bekleyerek geçirmişti. Dört yüz yıl, onunla bağlantılı bir varlık düzleminde kaybolmuş. Thane ile olan eşlik bağı kopana kadar uyanık olduğunu hatırlamadığını söylese bile, ya hatırlıyor olsaydı? Ya tüm bu zamanı kendi zihninde hapsolmuş olarak geçirmiş olsaydı? Ya da onun yeniden doğmasını beklerken birlikte oradaydı? Bir insanın ruhunun, yaşamlar arasında nerede dolaştığını düşünmek gariptir. Ölümsüz biri olarak, bunu hiç düşünmemiştir.

Onun Lightbringer'ın parçalarını toplayıp ona götürmesini izledi. "Sadece bir yerinden kırılmış."

İki parça, hayatı Layala ve Valeen'e bölündüğü anda kırılmıştı. Layala ya da Valeen olamazdı, ikisi bir olmuştu. Bu kılıç, elf tarafını, onun için hayatlarını feda eden ebeveynlerini ve geçmiş hatalarından koruması gereken dünyayı temsil ediyordu.

Yeşim sapının ağırlığı avucunda iyi hissettiriyordu. Kılıcı göğsüne bastırdı ve gözlerini kapatarak, elf babasının yaptığı şeyi geri getireceğine, kendisine verilen ismin hakkını vereceğine sessizce yemin etti. Gözlerini tekrar açtığında, Hel ona bakıyordu, yüzündeki sertlik yumuşamış, dolgun dudakları aralanmıştı. "Bayan Layala Işık Getiren," dedi ve gülümsedi. "Sanırım sonunda onların kurtarıcısı sen olacaksın."

VALEEN, pencereleri tahta ile kapatılmış, camları kırık ve paslı metal kapı kolu olan eski bir kırmızı tuğla binanın önünde duruyordu. Etrafındaki diğer binaların birkaçı harap görünüyordu, ancak sokağın biraz ilerisinde bir fırın, bacasından duman çıkan bir demirci dükkanı ve etrafta dolaşan elfler vardı. Kapının üstünde, bir zamanlar bir tabela tutan metal bir direğe asılı iki eski zincir sallanıyordu. Girişin önündeki eski, yıpranmış tahta levhalar, eğri çivilerle tutturulmuştu ve Valeen onları çekmeye başladığında kolayca ayrıldılar.

Hel de ona katıldı, çıplak elleriyle levhaları çekip çıkardı ve tahtaları nazikçe kenara koydu. Parmaklarını şıklatmasıyla hepsi düşebilirdi ama sıkı çalışmanın saygı uyandıran bir yanı vardı ve bu yer bunu hak ediyordu.

Babasının eski demirci dükkanı artık kutsal bir yerdi.

Kapıyı ittiğinde, kol gıcırdadı ve sürtündü. Omzunu kapıya dayadı ve kapı açıldı, toz bulutu yükseldi ve karanlık bir odaya açıldı. Arkasında ışık içeri sızdı ve ayaklarının altındaki tuğla zemini kapladı. Burası eski kül ve is kokuyordu.

Sağdaki masanın ortasında eski bir gümüş vazo vardı. Köşede paslanmış silahlarla dolu bir fiçı duruyordu. Hareketsizce durup, büyük demirci ocağına, maşa ve diğer aletlere bakındı ama hepsi kötü durumdaydı. Burası babasının çalıştığı yerdi. Burası Lightbringer'ı yarattığı yerdi. Aklında ateşin uğultusu, çekiçlerin metale vurma sesi yankılanıyordu ve bu onu gülümsetti.

Elini kalbinin üzerine koyarak derin bir nefes aldı. *Çok üzgünüm.* Briar Hollow'daki anıt mezara getirdiği unutma beni çiçeklerini düşündü ve gözleri yaşardı. *Seni unutmadım.* Pencereye doğru yürüdü ve pencereyi kapatan tahta panelleri indirdi. Demirci dükkânı güneş ışığıyla doldu.

Hel, tavandan yere kadar uzanan duvarda sıralanmış raflara doğru yavaşça yürüdü. Parmaklarını tozun üzerinde gezdirdikten sonra altın ve gümüş saplı bir hançer aldı. "Burası neden terk edildi?"

Valeen, uzun zamandır sönmüş olan taş fırına doğru yürüdü ve elini üzerine koydu. "Evalyn teyzem, babam idam edildikten sonra kasaba halkının burayı satmak yerine kapattığını söylemişti.

Saygıdan." Onu hatırlamıyordu, ama Lightbringer'ı yeniden dövmek için burada olmak doğru geliyordu. Sanki onun ruhu mutluymuş gibi.

"Üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle ve hançeri yere bıraktı. Boğazındaki yumru sallandı. "Bunun olması benim suçum."

Kız başını salladı. "Hayır, sen ona ailemi öldürmesini söylemedin. Bunu Tenebris yaptı. Bunu yapan, daha fazla güç ve büyü elde etmek isteyen kendi açgözlülüğüydü."

Pencere pervazına oturdu, bacaklarını çaprazladı ve babasının mütevazı başlangıcına... hüznle baktı. Tenebris, kılıcı kaldırmamış ya da babasının infazını emretmemiş olsa bile, onu Kara Büyücü için almıştı. Onun için. "Demirci işini hatırlıyor musun?"

"Başladığımda hatırlarım herhalde. Önce demirci ocağını çalıştırmayı planlıyorum, sonra Katana'nın dönmesini bekleyeceğim. O da benim büyümü kılıca katacak." Körüğün ucunu tutup itti, etrafa kül saçıldı. "Thane, sadece birkaç günlüğüne gideceklerini söyledi. O dönene kadar her şeyi hazırlayabiliriz. Burası iyice tozlanıp süpürülmeli. Körük bozuk. Demirci taşında da bir çatlak var."

"Senin fikrine karşı değilim, ama beklemek hata olabilir. Yarın burada olabilirler... hatta bu gece bile. Şu anda bir ordu yolda olabilir."

"Bu kalkanın gün boyunca kesin olarak işe yaramasını istiyorsam, ona ihtiyacım var." "O zaman kalmalıydı. Thane'e şehrini korumak için elimden geleni yapacağıma söz verdim."

. Ona söz verdim."

"Ama o gelmedi. Artık kalkan yaratacak gücüm var mı, onu bile bilmiyorum. Onlar geldiğinde kalkan olmayacağına hazırlıklı ol."

"Hazırım." Ayağa kalktı, demirci ocağına yürüdü ve çatlağa parmağıyla dokundu. İlk başta mum gibi parladı, sonra ışık çatlağın boyunca yayıldı ve hasarı onardı.

"Keşke o yeteneğim olsaydı," diye mırıldandı kadın.

"Senin birçok yeteneğin var. Savaşmak, liderlik, baştan çıkarmak... hatta demircilik."

"Binlerce yıl yaşayınca, zaman geçirmek için bir şeyler öğreniyorsunuz. Kendi kılıcımı yapmak istedim ve bunu cücelerden öğrendim"

Cüceler bana öğretmekten çok mutlu oldular." Ona göz kırptı. "

Baştan çıkarmak doğuştan gelen bir yetenek."

O güldü. "Ah, tabii, kim güzel bir tanrıçanın etrafında olmak istemez ki? Eminim sakallı sakallı adamları seni deli ediyordur."

"O zamanlar istediğim her şeyi elde edebilirdim."

Adam tekrar güldü, gülümsemesi gözlerinin kenarlarını kırıştırdı. Onu mutlu görmek onu çok mutlu ediyordu. "Bence şimdi de yapabilirsin. İstedğin her şeyi sana veririm." Oda içinde dolaşmaya başladı, botları taş zemine hafifçe vuruyordu.

"Her şeyi mi?"

"Her şeyi."

"Yine kendi kalemizi istiyorum. Çiçek bahçesi olsun ki Katana sık sık gelmek istesin."

"Üzerinde çalışıyorum."

"Ve Starborn ve Night'ı geri istiyorum, eğer..." kanatlı atları hala hayattaysa. Onlar da onunla aynı yıldız tozundan doğmuşlardı ve binlerce yıldır onunla birlikteydiler.

"Onları bulacağım."

Durakladı ve varilin içinden çıkan tozlu kılıcın kabzasına dokundu. Vücudunda gergin kelebekler uçuştı ve yüzü kızardı. Omzunun üzerinden ona baktı. İki gece önce bir rüya görmüştü ve o rüya o günden beri aklından çıkmamıştı. İki küçük, güzel yüz. "İki bebek istiyorum. Bir erkek, bir kız."

Adamın gülümsemesi yavaşça kayboldu ve sanki kötü bir şey söylemiş gibi ona baktı. Neredeyse korkmuş gibiydi. Belki de artık çocuk istemiyordu. Boğazı titredi ve bakışları botlarına düştü. "İki mi? Bir tane bile istediğini bilmiyordum."

Bu konu şüphesiz eski... duyguları uyandırmıştı. Varlett'in, onun sadece güçlü bir varis için Valeen'le birlikte olmak istediğini söyleyen illüzyonundan sonra onu terk etmişti. "Seninle birlikte olmak istiyorum. Ciddiyim. Bir rüya gördüm... Onların beklediğini hissediyorum."

Kalın, koyu kirpiklerinin arasından ona baktı. Aralarındaki gerilim her geçen saniye artıyordu. Kaşlarının arasında bir kırıksıklık oluştu. Annesi gibi, bir şey söyleyecek miydi?

Keşke onun hissettiklerini hissedebilse ya da düşüncelerini duyabilseydi. Çocuk isteme konusunda fikrini değiştirmiş miydi? O her zaman onun çocuk istediğini varsaymıştı, ama o hiç bu konuyu açmamıştı, Synick'in onu bebek için kullanmak istediğini ve Katana'yı reddettiğinde onu öldürdüğünü öğrendikten sonra da.

Onun cevabını beklerken kusacak gibi hissetti. Elinin yumruk haline geldiğini, ağrı başlayana kadar fark etmemişti.

Çocuk istemiyorsan...

"İstedğin kadar çocuk sahibi olmanı çok isterim, Val." Sesi boğuk ve kısıktı. "Eğer gerçekten istediğin buysa ve başka bir nedenden dolayı mecbur hissettiğin için değilse."

O gergin enerji yavaşça kayboldu ve kadın gülümsedi. "Daha önce çocuk sahibi olmamızı engelleyen korkuydu. Artık korkmuyorum. Bu benim istediğim şey."

"Süreç oldukça keyifli. Hemen pratik yapmaya başlayabiliriz. Ancak savaş bitene kadar üzerimdeki koruma büyüsünü kaldırmayacağım. Hamilelik seni çok savunmasız hale getirir ve çocuğumuz acımasızca avlanır. Sana ve çocuğumuza bunu yapamam."

Kız onun önünde durdu ve adamın büyük elleri belini sardı. Onun sadakati, kızın tüm yaraları ve kötülükleriyle birlikte ona kapılmasını sağladı.

Birini o kadar çok sevmek, istediği her şeyi ona vermek, bunda bir güzellik vardı. Bacaklarını açtı ve onu kendine doğru çekti. Parmak uçlarıyla dudaklarını okşadı, özlemle baktı. Sanki kavurucu çölde susuzluktan ölen bir adam gibiydi. "Başka bir şey ister misin?" diye sordu.

"Seninle sonsuza kadar
yaşamak." "Sonsuza
kadar."

Bölüm 30

THANE

Wyvern savaşları gece yarısına kadar sürdü. Leif ve Fennan ikisi de içmeleri gerekenden fazla içtiler ve odalarına gidip kendilerini dinlenmeye çektiler. Ronan ve Piper ise kraliyet bahçelerinde yürüyüşe çıktılar. Neden bu seferki ilişkileri onları geçen seferkinden daha fazla rahatsız ediyordu, bu bir muammaydı. Belki de artık Piper'ın gerçekten gidebileceğine inanıyorlardı, oysa daha önce kimsenin aklına bile gelmemiştir.

Kraliçe Nyrovia dövüşlerden erken çekildi, ancak Thane'e ertesi gün kocasıyla görüşme sözü verdi.

"Ee, etkinlik nasıl geçti?" Thane, Katana'yı misafir kanadına kadar geçirdi ve onun kalacağı odanın yanındaki kapıda durdu. Onu yanında tutmak istiyordu, sadece güvenliğinden emin olmak için, kendine öyle söyledi. Atlanta gelirse diye.

Omzunu kaldırdı, kaşları yükseldi. "İlginçti. Kabul etmek istemem ama ne kadar çok dövüş izlersem, o kadar gözlerimi alamıyordum. Hoşuma gittiğinden değil. Şiddeti sevmem, özellikle hayvanlara karşı olanı."

Thane ensesini ovuşturdu. Şiddetten nefret ediyorsa, *ondan* da *nefret* ederdi. "Şey, um... İyi uykular, Katana." Diye inledi. "İki kez 'iyi' dedim."

"Üç kez," diye alay etti kız.

Yarı gülümsedi. "Evet. İyi geceler. Bir şeye ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Hâlâ ona dönük duran kız, geriye uzanıp kapıyı açtı, eşiğe adım attı ve... bekledi. "İyi geceler, Thane."

Gözleri dudaklarına düştü ve onu öpmek için ani bir dürtü hissetti. "Katana," diye fısıldadı, öne eğilip kapı çerçevesinin iki yanını kavradı.

Bu şehvet, saf şehvetti ve aşk ile hiçbir ilgisi yoktu. Aşk istemiyordu, ama onu istiyordu. Bu yoğun duygu, kalp atışlarını hızlandırdı. Odasındaki açık pencereden esen rüzgar, kapıdan içeri süzülerek etrafını onun kokusuyla doldurdu.

Onun parlak lavanta rengi gözleri onun gözlerine kilitlendi ve odaya küçük bir adım attı, sonra bir adım daha.

"Evet, Thane?"

Sanki kendini kontrol edemiyormuş gibi, kendini onu içeriye kadar takip ederken buldu. "Ben... seni uyumana bırakmalıyım."

"Yorgun değilim. İstersen biraz kalabilirsin. Konuşabiliriz." Yatak başındaki yanan şamdan, odadaki tek ışık kaynağıydı. Kehribar rengi ışık, kadının kıvrımlarını bir şekilde daha da belirginleştiriyordu. İpek elbisesinin V yakası, göğüslerinin yuvarlaklığını ortaya çıkarıyordu.

"Evet, konuşalım," diye fısıldadı, gözleri büyük dört direkli yatağa kaydı. Odadaki tek sandalyeye koştu ve kolçakları sıktı.

Katana, ona karşı durarak sırtını yatak direğine yasladı ve bir bacağını öne uzattı. Bu hareket, elbisesinin yırtmağını uyluk kısmına kadar açtı, neredeyse kalçasının kıvrımına kadar. Daha önce bu kadar yüksek olduğunu hatırlamıyordu. Onu izlerken, örgülü saçlarındaki küçük örgüleri yavaşça çözmeye başladı. Örgülerine eklediği çiçeklerden birkaçı yere düştü. Parmakları, utangaç bir gülümsemeyle gevşek buklelerinden geçti. Tanrım, her an alev alacağını hissediyordu. "Gerçekten bir şansımız olduğunu mu düşünüyorsun?"

Thane yutkundu. "Şansımız mı?" Onların mı? Romantik anlamda mı? Onu yatmak istediğinden, içindeyken çıkaracağı seslerden ya da onu ecstasy içinde inlettiklerinden öteye düşünmemişti. Öteye düşünmek istemiyordu. Kalbini tekrar birine vermeyi düşünmek midesini bulandırıyor. Özellikle de ona. Onu hiç istememeliydi. Valeen'e onu incitmeyeceğine söz vermişti, o onun için çok iyiydi ve şu anda ona kendini tamamen veremezdi.

"Ejderhaları bize katılmaya ikna etmekte. Ronan bile isteksiz görünüyor."

"Ah, doğru, ejderhalar." Thane derin bir nefes aldı. "Onları ikna etmeliyim. Başarana kadar buradan ayrılmayacağım."

"İstedğini elde eden tiplere benziyorsun."

"Genelde."

Gülümsedi ve yatağa uzandı, kendini yanına dayadı. Bacaklarının pozisyonu, biri diğerinin üzerine atılmış, elbisesini daha da yukarı kaldırdı ve kalçasının yanını ortaya çıkardı. Tam düşündüğü gibi, iç çamaşırı giymemişti. *Kahretsin.*

Thane bakışlarını başka bir yere çevirmeye çalıştı, ama sonra yine ona döndü. "Bir şey içmek ister misin?" Serin hava almak için odadan çıkması gerekebilirdi. "Su ister misin?" Yüzüne su serpmeye ihtiyacı vardı.

Elini dirseğine dayadı ve diğer elini beline doladı. Elbisesi bir tarafa daha fazla kaydı ve adam, kız biraz daha hareket ederse meme ucunun görüneceğinden emindi. Kız farkında değildi ya da umursamıyordu. "Hayır, ama teşekkürler. Sen istersen başka."

Onun neyi bu kadar çekici buluyordu? "Hayır."

"Başka bir ırktan olabilseydin, ne olmak isterdin?" diye sordu Katana. Her zaman onun beklemediği şeyler söylerdi.

"Hiç düşünmedim."

"Peki, şimdi düşün." Ona parlak bir gülümseme attı ve o anda ona istediği her cevabı verebilirdi.

"Ejderha."

"Neden?"

"Vahşidirler. İyi avcılardır. Bu alemlerde en ölümcül ikinci ırktır."

Kız kıkırdadı. "Sen savaş tanrısı olduğun için bunu tahmin etmeliydim. Ben bir orman perisi olmak isterdim."

"Neden?" Onların çok güzel kızlar olduğu söylenirdi, erkekler tarafından nadiren görülürlerdi ama tek bir bakışla kalplerini çalabilirdi. O zaten öyle bir kız olabilirdi.

"Böylece ormanda şarkı söyleyip çiçek toplayarak dolaşabilirim ve tabii ki çok güzel olurum."

"Sen zaten çok güzelsin," diye karşılık verdi. "Her periden daha güzel."

"Hiç gördün mü?" "Bir kez, uzun zaman önce."

"Ama rastgele bir erkek beni avlamak isterse ağaca dönüşebilirim. İstemediğim sürece asla bulunamam. Onlar gizemlidir ve ben de öyle olmak isterim."

Katana gibi biriyle daha önce hiç tanışmamıştı. İstismara uğramış ve travma yaşamış olmasına rağmen hala neşeliydi. Klişe bir laf olsa da, ona güneşi hatırlatıyordu. Etrafındaki herkes gibi o da ölüm, şiddet ve savaşa alışmıştı, ama o bunlardan etkilenmemişti. "Bence sen gizemlisin."

"Öyle mi?" Lavanta rengi gözleri parladı.

"Evet. Nasıl bu kadar mutlu olabildiğini anlayamıyorum. Başına gelenlerin seni kötü yönde değiştirmesine izin vermemişsin."

"Yalan söylemeyeceğim, hayatımda karanlık ve kasvetli dönemler olmadı ya da hala zaman zaman mücadele etmiyorum diyemem. Mücadele ettiğimi gördün, ama güneşin bir özelliği var Thane, o da her zaman doğar."

Ardından gelen sessizliğin ağırlığı ve bakışları Thane'in vücudunu daha da titretmişti. Sanki onu tutan bir çapa gibi sandalyeyi daha sıkı kavradı. O bir kayaydı. Ölçülemez bir kontrolü vardı. Kendisine atılan her kızı reddetmiş, Layala'nın kendisine teslim olması için aylarca beklemişti. Ona da direnebilirdi. Ama tanrılar adına, sanki onu kırılmaz bir zincirle çekiyordu.

"Sana kişisel bir şey sorabilir miyim?" Katana alt dudağını yaladı.

"Evet."

"Hala acıyor mu?"

O, onun ne sorduğunu çok iyi biliyordu. "Evet, ama birkaç ay önceki kadar değil. Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Bu adil olur." Parlak saçlarını omzunun arkasına attı ve parmak uçlarıyla yavaşça köprücük kemiğinin üzerinde gezdirdi. Dokunuşunun onun dikkatini oraya çektiğinin farkında mıydı? Onun ateşlenmek üzere olduğunu ve kendisinin üç metre uzakta olduğunu biliyor muydu?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Şu anda bana bakışını beğendiğimi düşünüyordum."

Yuttuğu tükürüğü boğazına kaçırdı ve içinden küfretti.

Kız kıkırdadı ve kendini yatağa attı. Bir an tavana baktı, sonra başını çevirdi. "Ben de belki sadece bakmak istemiyorsun diye düşünüyordum."

Vücudu ateşle kaplandı ve koltuk minderine daha sert bastırdı. "Ne yapıyoruz Katana? Ne yapıyorsun?"

Kız oturup ayaklarını yataktan sarkıttı. "Ne demek istediğini anlamadım." Dişlerinin arasına sıkıştırdığı alt dudağı, onun ne demek istediğini çok iyi anladığını gösteriyordu.

"Evet, biliyorsun."

Yine gülümsedi. "Ben buna flört etmek diyorum."

"Uzun zamandır bir erkekten hoşlanmadığını söylemiştin." Sonunda kolçakları bıraktı ve ayağa kalktı. Bir ayağını yavaşça diğerinin önüne attı. "Bu istediğin bir şey miydi yoksa *flört etmek* miydi?"

Oda, arzu ile kaplanmış gibi daha ağır hissediliyordu. Aşağı baktı ve kalçalarının iki yanındaki yatak örtüsünü sıktı. "İkisi de biraz. Ama kalbinin hazır olduğunu sanmıyorum."

"Hayır," dedi, parmaklarını kadının çenesinin altına koyup yüzünü kaldırdı. "Ama hazır olması gerekmiyor. Bu gece bu odada olanlar burada bitebilir. Kalplerimizle hiçbir ilgisi olması gerekmiyor."

Nefesi hızlandı. "Peki yarın gece?"

"Yarın geceyi yarın düşünürüz." Layala onu istediğinde onu itmişti, çünkü onu seviyordu. Onun kimi seçtiğini tam olarak bildiğinden emin olmak istiyordu. Bu farklıydı. Aşkınla ilgisi yoktu. Başka bir şey olması işleri karmaşıktırır ve o bunu istemiyordu.

"Bence bu... anlamayı önce biraz düşünmeliyiz. Sabahleyin de aynı şekilde hissedersen, o zaman..."

"Günlerdir tek düşündüğüm sensin," diye fısıldadı. "Sabah olunca bu duygu geçmeyecek."

Kız derin bir nefes aldı. "Sana gerçeği söyleyebilir miyim?"

Ellerinin titrediğini hissetti. Dudaklarının tadını bilmek istiyordu. "Sadece gerçeği istiyorum."

Yüzünü incelerken, lavanta rengi gözleri mum ışığında parlıyordu. "Sen kalbini bu işin dışında tutabilirsin, Thane, ama ben tutabilir miyim, bilmiyorum."

Hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış bir şekilde gülümsedi. "O zaman bir kez daha iyi geceler dileyeyim. İyi uykular." Hızla kendi yatak odasına gitti. Katana, ona şu anda verebileceğinden daha fazlasını verebilecek birini hak ediyordu. Zaten kırılğan biriydi ve onu daha fazla incitmek istemiyordu.

THANE TER İÇİNDE UYANDI, saçları bile terden ıslanmıştı. Çığlık. Biri çığlık atıyordu. Battaniyesini bir kenara attı ve odadan koşarak çıktı. Koridorda donakaldı, çığlığın nereden geldiğini anlamaya çalıştı.

Sırtından bir ürperti geçti.

Katana.

Hızla kapının kolunu aşağı itti, kilitliydi. Çığlıkları kesildi ve ardından gelen sessizlik midelerini burktu. Omzunu kapıya çarptı, ahşap çerçeveyi kırdı ve içeri girdi. Oda, pencereden giren zayıf ışık dışında karanlıktı. Yatağın boş olduğunu görmek için bu kadarı yeterliydi.

"Katana?" diye nefes nefese sordu.

Küçük bir inilti onu döndürdü. Odanın köşesinde, kendini kıvrılmış halde ağlarken buldu. Kan kokusu almadı, mücadele izi görmedi. Yanına çömeldi ve çıplak omzuna nazıkçe dokundu.

"Lütfen bana zarar verme." Kız, yüzünü bükülmüş dizlerinin arasına gömmüş, kollarını başının etrafına dolamıştı. "Lütfen."

"Katana," dedi yumuşak bir sesle. "Ben Thane. Burada biri mi vardı?" "Ben yanlış bir şey yapmadım."

Dikkatlice bir kolunu yüzünden çekti, sonra diğerini. Kız yüzünü çevirdi ve öfkeyle göğsü doldu. Bunun nedeni, şu anda ona zarar veren biri değildi. Kız, geçmişiyse başka bir savaş veriyordu. Onu bu hale getiren Synick ya da Atlanta'ydı ve Thane ikisini de öldürmek istiyordu.

"Katana, sana zarar vermeyeceğim."

Kafasını salladı ve kollarını tekrar kendine doladı. "Ona bakmadım bile, Atlanta. Yemin ederim." Sırtını ona doğru çevirdi. Vücudu hıçkırıklarla titriyordu ve Thane onun tam olarak uyanık olmadığına neredeyse emindi. "Onları korkutuyorsun! Dur!"

Thane dişlerini sıktı. Onu öldürecekti. Yemin etti. Valeen'i Soulender'ı sadece bir günlüğüne ona vermeye ikna edecekti.

"Hayır! Ölmek istemiyorum."

Omzunu tuttu ve onu döndürdü. "Katana." Yüzünü korudu ve o da ellerini nazıkçe aşağı itti. "Gözlerini aç. Bana bak.

Benim, Thane. Thane, Elf Kralı, savaş tanrısı. Ben Atlanta değilim. Güvendesin. Kimse sana zarar vermeyecek."

Bir an sonra, çenesini kaldırdı ve gözleri açıldı. Nefesi hâlâ çok hızlıydı ve şaşkın görünüyordu. "Thane?" diye sordu ve öne doğru uzanarak onun yanaklarını avuçladı. "Thane," diye fısıldadı. Sonra elini karnının üzerine bastırdı. Sanki orada bir şey bulacakmış gibi avucunu önüne getirdi. Birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra, sanki gerçeklik bir anda yüzüne çarpmış gibi ellerini indirdi. Kendini yukarı itti ve duvara yaslandı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Çılgılık atıyordun."

Ağzı açık kaldı, utanç içinde. "Ben mi?"

"Evet."

Piper, Leif ve Fennen de kapıdan içeriye baktılar. Thane hemen eliyle onları dışarı çağırdı.

"Özür dilerim." Ellerini saçlarına gömdü ve tekrar duvara yaslanarak yere çöktü. "Seni uyandırmak istemedim." Zorla gülümsedi. "Kabus gördüm. Odana gidebilirsin."

O, bir kez daha onun önüne çöktü. "Seni böyle bırakmayacağım. Anlatmak ister misin?"

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü ve gülümsemesi kayboldu. "Lütfen git. Beni bu halde görmek istemiyorum."

O başını salladı.

Kız hıçkırarak ağladı ve yüzünü ellerinin arasına gömdü. "Thane, lütfen beni yalnız bırak. Benim sorunlarım seni ilgilendirmez. Karışmak istemiyorsun, unuttun mu?"

Sanki onun acısı ona da bulaşmış gibi, göğsü ağrımaya başladı. "Buraya gel." Kollarını tutup boynuna doladı, sonra onu kaldırdı ve bacaklarını bir tarafa yatırarak kucakladı. Ona sarılarak yüzünü boynuna gömdü ve sessizce hıçkırarak ağladı. Onu yatağına taşıdı ve üzerine çıktı, onu kucağına alıp yastık yığınınına yaslandı. Saçlarını okşadı ve diğer kolunu beline doladı. "Anlatacak mısın?"

Kız hıçkırarak ağladı ve adam boynundaki gözyaşlarının ıslaklığını hissetti. "Aptalca bir şey. Gerçek bile değil."

"Böyle olursa aptalca olmaz."

"Atlanta'nın bana vurmayı bırakmadığını gördüm. Çocuklar ağlıyordu..." Yine hıçkırarak sessizleşti.

"Bu gerçekten oldu mu?"

Kız başını salladı. "Sonra beni bıçakladı ve kan vücudumdan akıyordu. Bu olmadı."

"Oldu. Sadece bunu yapan o değildi." Thane onu biraz daha sıkı sarıldı. Onun acısını ve ıstırabını alabilseydi, alırdı.

"Evet." Bir an durdu, sonra fısıldadı, "Teşekkür ederim." Rahat bir sessizlik çöktü, ta ki kızın düzenli nefes alıp verışı uyuduğunu belli edene kadar. Ama onu göğsünden itmedi, bırakmadı. Güneş doğup pencereden içeri sızana kadar onu kucakladı.

Dışarıda kuşlar şarkı söylerken, kız başını kaldırdı ve uykulu gözlerle gülümsedi. Dağınık saçlarıyla bile ışıl ışıl parlıyordu. "Günaydın."

O da gülümsedi. "Merhaba."

Kalbini karıştırmamak için çok uğraşmıştı.

Bölüm 31

HEL

Demirhanedeki tozu temizlemek saatler sürdü. Sonra birkaç çekiç ve ihtiyaç duyacağı diğer aletleri bulmak gerekiyordu. Komşu elfler eski demirhaneye taşınmış olsa bile, hırsızlar ya da genç pervasızlar gelip en değerli eşyaları almışlardı. Valeen, Lightbringer'ı tamir etmeden önce bunları yenilemek zorundaydı. Örs kaybolmuştu ve metali eritmek için kullanılan taş kap da yoktu.

Valeen'e burayı düzene sokmasında yardım etmek istese de, cevaplanması gereken acil sorular varken bu işe çok fazla değerli zaman harcamıştı.

Presco, gümüş bir defterin sayfalarını tüy kalemle karıştırarak açık odada dolaştı. "Sanırım ihtiyacımız olan her şeyi listeledim," dedi. "Bazıları bulmak diğerlerinden daha zor olacak. Şatodaki demirci dükkanını kullanamayacağımızdan emin misin?"

"Burada yapmam gerekiyor," dedi Valeen, sinirli bir şekilde siyah saçlarının üstünden elini geçirdi. Yanağına bir leke bulaşmış ve saç örgüsünden birkaç tel saç çıkmıştı. Gözlerinin altında koyu halkalar oluşmaya başlamıştı. Babasının eski demirhanesinde çalışmak için bütün gece uyanık kalmakta ısrarcıydı. Ama onun ihtiyacı olan şey dinlenmektir. "Lightbringer burada yapıldı. Bunun işe yaramaması riskini göze alamam. Her şey mükemmel olmalı, yoksa kalkan düşecek."

Tifapine topladığı çiçekleri aldı ve eski, sallanan masanın üzerindeki mavi vazoya koydu. "Burayı biraz güzelleştirecek bir şey buldum.

Kokuyu gidermek için. Biraz küf kokuyor ve en az on kez hapşırdım. Çiçekler arka bahçedeydi. Kim dikmiş acaba?" Ellerini ovuşturdu, sonra sarı ve mor çiçekleri yeniden düzenledi. "Vazoyu da Evalyn teyzemden ödünç aldım. Buradan sadece birkaç blok ötede. Sormadan aldığım için umarım kızmaz. Orası çok kalabalıktı. Neredeyse tüm masalar doluydu ve bir adam zar oyunuyla ilgili bağırıp duruyordu, kulaklarım acıdı. Hemen çıkmak zorunda kaldım."

Küçük yaratık ne kadar sinir bozucu olsa da, onda onu kendine çeken bir şey vardı. Çok konuşuyor ve çok yiyordu ama ara sıra eğlenmek için iyiydi.

"Harika, Tif," dedi Valeen dalgın dalgın. Masaya eğilmiş, iki parça Lightbringer'a bakıyordu. Konsantre olurken dili dudaklarının üzerinde kaydı. "Sanırım tüm kılıcı eritmem gerekecek."

Hel çenesini ovuşturdu. "O zaman neredeyse yeni bir kılıç olur. Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"İki parçayı birleştirirsem mükemmel olmaz ve kılıç zayıflar. Kabarcıklar ve ince noktalar olur."

"Onu sadece kalkan olarak kullanacaksın. Parçalanmayacak."

Kız öfkeyle nefes aldı, dik durdu ve kollarını kavuşturdu. "Sadece mi? Lightbringer'ın vurmak, engellemek ve öldürmekten daha fazla güce ihtiyacı var."

Hel teslim olarak ellerini kaldırdı ve yavaşça çıkış kapısına doğru geri çekildi. "Peki. Ben ne bilirim ki? Yapmam gereken bir iş var."

Düz kaşları yukarı kalktı. "Ne?"

Ona, içindeki ölümsüzlüklerden biriyle o kişiyi öldürmüş olabileceğini henüz söylememişti... onu sonsuza kadar kaybetmiş olabileceğini. Bu kesin bir şey değildi ve onu bu konuda endişelendirmeye gerek yoktu. Çünkü bu, üçünden birinin ölümlü kalması anlamına gelirdi. Kendisi ve Thane'in onun için ölümsüzlüklerinden vazgeçeceklerini zaten biliyordu, ama ya ikisi? Thane ile bunun için savaşmak zorunda kalmayı düşünmek istemiyordu ve onun kendini feda edip ölümsüzlüğünü ikisinden birine vermesini de istemiyordu.

"Synick. Onu her gün kontrol ediyorum. Ona karşı çok dikkatli olmalıyız." "Katana'nın fikri işe yaradı mı? Ona daha nazık davranmak, yani. Bana hiç

bana söylemedin." Kılıcını bırakıp Presco'nun yanına geldi ve listesine baktı. "Bir tanesi kırılırsa diye bir çekiç daha ekle."

"Önemli bir şey söylemedi," diye omuz silkti Hel. Sadece Hel'in onların ölümsüzlüklerinden birini yok etmiş olabileceğine dair bir ipucu.

"Tamam." Mavi gözlerini ona kaldırdı. "Yardımanın için teşekkürler. Acıkıncaya kadar burada kalacağız. Sonra Evalyn teyzeye yemeğe gideceğiz."

"Ben şimdi açım," diye araya girdi Tif. Hel sadece ona baktı, kızardı ve masadan kaçtı.

"Mümkünse orada buluşuruz, böylece sonunda gizemli Evalyn Teyze ile tanışabilirim. Elbette en iyi davranışlarımı sergileyeceğim." Kapıya doğru bir adım daha attı.

Yüzünde korkuya benzer bir ifade belirdi. Bildiği kadarıyla, geri döndüklerinden beri Evalyn'i görmemişti ve teyzesi onunle birlikte olduğunu bilmiyordu... Kara Büyücüyle. Onun değişen duygularını izleyerek gülümsedi.

"Şey, um. Belki..." Valeen'in tipik tavrıyla - tabii huysuz bir gününde değilse - ona gitmemesini ve onu incitme riskine girmesini istemiyordu, ama insan teyzesine onun kim olduğunu ve neden onunla birlikte olduğunu açıklamak, onun için sabırsızlıkla beklediği bir görevdi.

"Şüphesiz harika bir akşam olacak, Bayan Işık Getiren. Düşünden önce ona bizden bahsetmen en iyisi olur, sence de öyle değil mi?" Göz kırptı ve kapıdan çıktı.

Güneş bulutların arkasından yüzünü gösterdi ve sıcaklığı siyah takım elbisesini anında ısıttı. Demirci dükkanının kapısını sessizce kapattı ve bir civar çıkardı. Dudaklarına götürmeden önce tatlı kokusu etrafını sardı ve içine çekti.

Şimdi iki seçenek vardı. Konseyde, ölümsüzlüklerini çalan et yığınları hakkında soru sorabileceği başka bir tanrı ya da tanrıça bulabilirdi. Onların güvenliği her zamankinden daha sıkı olacaktı ve onlara ulaşmak zor ve tehlikeli olacaktı, ama imkansız değildi... Ya da içgüdülerine güvenip doğrudan Pricilla'nın ölü varisine gidip onu sorgulayabilirdi. Tabii bu, o piçin yeraltı dünyasında olduğunu varsayıyordu. Pricilla için çalışıyorsa, orada yerini hak etmek için her şeyi yapmış olacaktı. Ama hayal edilebilecek en kötü yer, onun gitmek istediği yerler listesinde değildi ve Valeen ile birlikte kardeşlerini öldürdükten sonra iblis prensleri onun ölmesini istiyordu.

Tuğla yola adım attı, rüzgârla paltosu arkasında dalgalandı.

Gözünün ucuyla parlak sarı saçları gördü ve durdu. Sokağın karşısındaki gölgelerde, Varlett tuğlaya yaslanmış, bir kemikle dişlerini temizliyordu. Şehrin bu bölgesi pek kalabalık değildi. Binalar eskiydi ve birçok dükkan kapalı görünüyordu. Birkaç bina ilerideki fırına birkaç müşteri girip çıkıyordu ama hepsi başka yöne gidiyordu.

"Eğer çok önemli bir şey söylemeyeceksen, ortadan kaybol." Hel yolun ortasında durdu ve civarından bir nefes daha çekti.

Varlett, botlarının sesiyle gürültü çıkararak binanın kenarına doğru yürüdü. Gölgede kalarak kemiği bir kenara attı. "Yardıma ihtiyacım var. Son çarem olmasan istemezdim."

"Oh, bu ilginç olacak."

"Ben... Ne yapacağımı bilmiyorum. Bildiğim her şeyi denedim."

Gözlerini ona dikti, yüzünün çoğunu kaplayan bir başlık gölgesi vardı. "Neden bahsediyorsun?" dedi sinirli bir şekilde.

Kız güneş ışığına çıktı ve başlığını geri çekti. Onu en son görmesinden sadece iki gün geçmişti, ama değişimi çok belirgindi. Elleri ve yanakları kemik kemik kalmıştı, cildi her zamanki canlı bronz renginden çok griye dönmüştü. Saçları neredeyse beyazdı... ve o kan çanağı gözleri.

Dikkatlice yaklaşırken ondan korku kokusu yayılıyordu. Onu son gördüğünden daha da zayıflamıştı. Çok zayıftı. Köprücük kemikleri aşırı derecede çıkıntılıydı.

Ve Valeen'in hayatta kalması ona bağlıydı... "Ne yaptın?" "Ben... Neyim var bilmiyorum, Hel." Gerçek korku

"Tüm şifa iksirlerini, rünleri, panzehirleri, aklıma gelen her şeyi denedim, ama gittikçe kötüleşiyor."

"Ne yaptın?" diye bağırdı.

Parmaklarında bulunan devasa, gümüş şeytan prensi yüzüğünü çevirdi. "Thane'i geri getirmek için şeytan büyüü kullandım. O ölmüştü, Hel. Onu iyileştirmedim."

Hel ileri atıldı, elini yakaladı, yüzüğü sıkıştırdı ve çekti. Bu aptal lanet şey, Valeen'i şantaj yapmak için kullandığı şeydi. Yüzük kıpırdamadı. Hel daha sert çevirip çekti, ama yüzük yerinden oynamadı.

O ne kadar bükerse, kız o kadar yüzünü buruşturdu. "Çıkıyor! O günden beri çıkıyor."

Hel bir bıçak yarattı ve kadının cildine bastırdı. Kadın çığlık attı ama o kendini durdurdu. Parmağını keserse Valeen'in parmağını da keserdi. *Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun!* Kadının kolunu itti. Kadının sırtı tuğla binaya çarptı ve acı içinde inledi. Tanrılar, o yüzüğü kullanmasının sonuçları olacağını biliyordu ama bu ne anlama geliyordu? "Bu da senin numaralarından biri mi?"

"Bunu kendime yapmam!" diye bağırdı. Dirseğini ovuşturdu ve eski demirci dükkânına doğru başını salladı. "O nasıl?"

Omzunun üzerinden tahta kapıya baktı. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Valeen'in gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve genel olarak yorgun görünüyordu. Varlett gibi kilo kaybetmiyordu, ama ya bu onu daha yavaş etkiliyorduydu? Varlett, Thane'i ölümden geri getirirse, bedeli... bir hayat mı olacaktı? "Bağlantıyı kes. Hemen kes. Yapabileceğini biliyorum."

"Öyleyse bunu yaptığım anda beni öldürebilirsin?"

"Seni öldürmeyeceğim. Bağlantıyı kesip onu bırakırsan sana yardım bile ederim." Sesinden çaresizliği gizlemeye çalıştı, soğuk konuşmaya çalıştı ama Varlett ölürse, eşi de ölecekti.

Varlett bakışlarını kaçırdı. "Ve bunu durdurabileceğini mi sanıyorsun?" "Deneyeceğim."

"Bu yeterli değil!" diye bağırdı. "Ben bunu bitirmeyeceğim. Ben hala sana bağlıyken bana yardım etmek için bin kat daha motive olacaksın.

bağlıyken bana yardım etmek için bin kat daha motive olursun. O yüzden bir şeyler yap!"

Aklı karışmıştı. Ter, ensesinden sırtına akıyordu. Tanrım, güneş ne zaman bu kadar ısındı? Dünyada her şeyden çok sevdiği kişi yine ondan alınabilirdi.

Onu birinin kılıcından kurtarabilirdi.

Onu bir saldırıdan koruyabilirdi ama bu... Güçsüzdü ve sihir tanrısı olduğu için bundan daha da nefret ediyordu.

Parmaklarını şıklatıp aralarındaki bağı koparabilmeliydi, ama Varlett'in bunun için önlemler aldığını biliyordu. Almış olmalıydı. Bunu yapmaya kalkışırca muhtemelen ikisi de ölecekti. Varlett'in son "Siktir git"i. "Büyünün ilerlemesini engellemek için runeler yarattım..."

"Başardım," diye bağırdı kız, sol kolunun kollarını sıyırarak. Dirsek kıvrımının hemen altında bir rune işareti vardı. "Hiçbir işe yaramadı."

"O zaman şeytan prenslere yüzüğü geri vermeliyiz."

"Benim de ilk düşüncem oydu, ama çıkmıyor! Kesmeye çalıştım, Hel. Etrafındaki deriyi bile delemiyorum."

Valeen'in parmağını kaybetme düşüncesi onu öfkeliendirdi. "Benim yerime sen ver. Valeen'le ilişkini bitir ve kendini bana bağla. Ben ölümsüz olacağım. Aynı anlaşma." Ve şeytan büyüsu onu bağlantı yoluyla alıp götürürse, yeniden doğacaktı. Valeen'i tekrar bulacaktı.

Varlett gözlerini devirdi, sonra sert bir bakış attı. "Onun için gerçekten her şeyi yaparsın."

yapmazsın."

"Yap." Bir kapı gıcırdayarak açıldı. Kahretsin, oydu.

Hel, Valeen'in onlara doğru yürüdüğünü görmek için topuklarını döndü. Endişeli görünüyordu, bu da en azından konuşulanların bir kısmını duyduğu anlamına geliyordu. "Merhaba, aşkım."

Varlett'e buz gibi bir bakış attı, sonra soğukluğu dikkatli bir incelemeye dönüştü. Bir aptal bile onun değiştiğini görebilirdi ve Valeen aptal değildi. Kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Demek Thane'i ölümden geri getirdin ve şimdi o senin peşine düştü."

"Bizi rahatsız etmeye," diye ekledi Varlett, pençelerini birbirine vurarak. Hel dişlerini sıktı. *O kaltağı öldüreceğim.*

"Hayır, bu senin hatan, Varlett," dedi Valeen öfkeyle.

"Bunu inkar etmiyorum. Ama ne yapacağımı bilmiyorum. Sen iblisleri bilirsin, değil mi Valeen? Aramızda en yaşlısın."

Kollarını kavuşturdu. "O yüzüğün bir iblis prensi için ne yapabileceğini biliyorum, ama bir ölümlüye ne yaptığını bilmiyorum. Sanki hayatını emiyor gibi görünüyor."

"Hayatlarımızı." Valeen kaşlarını çatı. "Ölümsüzlüğünü bulsaydın bunların hiçbir önemi olmazdı. Neden asıl amacın bu değil? O eski demirci dükkanında ne işin var?"

"Seni ilgilendirmez."

"Onun ölümsüzlüğünü arıyorum ve bulacağım," dedi Hel.

"İki günde mi? Bu hızla, bana o kadar zaman kaldı." İkisine de dişlerini göstererek hırladı. "Eğer bu saçmalığı bırakmak isterseniz, beni bulmaya gelin. Kalede olacağım." O uzaklaşırken tek düşünebildiği, onu boğmak oldu.

Kadın gözden kaybolur kaybolmaz Valeen ellerini yüzüne sürdü. "Tanrım, *bu nasıl oldu?* Onun için çok endişelenmemiştim çünkü benim kadar tehlikede değildi ama ölüm yürüyüşü yapıyor gibi görünüyor."

Valeen'in konuşmanın ortasında kollarına düşmesi onu korkutmuştu. Kalbi hızla çarpmaya başladı, öfke ve dehşetle vücudu ısındı.

Bu kadar çabuk olur mu? Hiçbir uyarı olmadan? "Bugün bir yolunu bulacağım."

"Kahretsin," diye tısladı. "Presco bizi arıyor ve onun ne tür bir büyü kullandığını bilmediğimiz için nasıl karşı koyacağımızı bilmiyoruz."

"Presco ben değilim. Benim için ne olduğunu biliyorsun, Valeen." Parmaklarının arkasını kızın yüzünün yan tarafına sürttü. Kız gözlerini kapattı ve ona yaslandı. Yüzünü bininci kez ezberledi; dudaklarının kenarları dolgunluğundan biraz daha koyu, kalın kirpikleri dış köşelerde daha uzundu, zarif ve asil burnu zihnine kazınmıştı. O kadar güzeldi ki, bazen canını acıtıyordu. Ama farklı görünse bile, yaralı olsa bile, ruhunu yine de sevecekti. Her hayatında ona ekilmıştı. "Senin için her şeyi yaparım ve ne pahasına olursa olsun seni kurtarmanın bir yolunu bulacağım."

nndeki KAPI menteşelerinden patlayarak her yöne tahtalar saçıldı ve yere çakıldı. Toz, pencereden süzülen güneş ışınlarına karışarak yükseldi. Hel enkazın üzerinden geçerek köşede buharlı beyaz bir fincandan içen Varlett'i gördü ve durdu.

Tanrım, ondan nefret ediyorum. Sanırım Synick'ten bile daha çok nefret ediyorum.

"Gerçekten mi? Buraya böyle patlayarak mı geldin? Kapıyı alabilirdin." "Kalk."

"Thane ne zaman dönüyor? Ölmeden önce en azından onu görmek istiyorum. Onu seviyordum. Sen? Sen bana büyü öğretebilecek birisiydin."

Onun aptalca sözleri onu hiç etkilemedi. "Yüzüğün olduğu elini ver. Bir şey deneyeceğim."

"Ne gibi?" diye homurdandı, boğazından gelen sesle, canavara dönüşmek üzereymiş gibi. Elini kendine doğru kıvırdı ve diğer elini koruyarak üstüne koydu.

Oh, hayır, bunu yapmayacağız. Kolunu çekip yüzüğü aldı. Büyüsü uğuldadı. Eğer onu yok ederse, olanlar durmalıydı. Metalin ısısı cildini yakmaya başladı. Parmaklarının arasından gölgeler sızmaya başladı... onun değil. Gölgeler tüm odayı kararttı. Duvarlar gıcırdadı ve inledi. Doğal olmayan bir rüzgar esmeye başladı ve şeytani bir dilde şeytani fısıltılar her yerden geliyor gibiydi. Bu, onun bildiği bir dil değildi ama yine de tehditkar olduğunu hissedebiliyordu.

Varlett kıvranarak ondan kurtulmaya çalıştı. "Dur. Hel, dur! Seni durdurmanı istiyorlar."

Metalin içine girmeye, içeriden kırmaya çalıştı. Onu koruyan sihir onu geri itti. *Ben sihrin tanrısıyım. Bana itaat edeceksin.*

Bizim dünyamızın tanrısı değilsin, diye tısladı.

Güçlü bir şok onu geriye sendeletti. Alnını koluyla silerek teri sildi. Varlett tüm vücudu titreyerek yüzüğe baktı. Gözyaşları solgun yanaklarından süzülerek yere çöktü ve dizlerini kucakladı. "Öleceğim," diye fısıldadı.

Yüzük çıkmazsa ve yok edilemezse, bunu düzeltmenin tek bir yolu vardı. Varlett'in kolunu yakaladı ve bir anda, yoğun karanlık ve basınç içinde çekildiler ve isimsiz bir ormanda buldular kendilerini.

Gerçekleşince Varlett onun elinden kurtulmaya çalıştı ama o daha sıkı tuttu. Birkaç metre ötedeki taş portal onun varlığıyla canlanarak uğuldadı. Siyah pulları ortaya çıkmaya çalıştı, burada orada parıldadı, sonra kayboldu. Onun büyüü onu uzak tutuyordu. Hayır, bu sefer kaçamayacaktı.

Varlett, portala dehşetle baktı. "Beni nereye götürüyorsun?"

Valeen'in gülümseyen yüzünü, mavi gözlerindeki parlaklığı hayal etti, onun kayboluşunu izleyemezdi. Onun zayıf düşüp solup gitmesini izleyemezdi. Onu kollarında tutup ruhunun bu dünyadan tekrar ayrılışını izleyemezdi.

Şans cesurların yanındadır, derlerdi.

"Siktir et." Nemli avucunu kapının ortasına dayadığında, kapı merkezinde bir uğultu ve girdap oluştu. Midesi düğüm düğüm oldu ve kalbi boğazına kadar çıktı. *Gece tanrıçası için bu kapıyı açma.*

Kaşlarını çatmış bir şekilde Varlett ona baktı. "Hel, nereye gidiyoruz?"

"O yüzüğün önceki sahibinin kardeşleriyle buluşmaya." Varlett'i karanlığın içine itti, sonra onun ardından içeri girdi.

Bölüm 32

THANE

Katana yatak odasında kalırken, Thane kahvaltı almak için koridorda dolaştı ve geri döndü. Merdivenlerden inerken ve köşeyi dönerken kendini gülümserken buldu. Yanlarından geçerken iki muhafız ona başlarıyla selam verdi, o da onlara gülümsedi. Uzun zamandır kendini bu kadar hafif hissetmemişti.

Bu yeri yeterince iyi hatırlıyordu, yemek odasının ana katta olduğunu ve kahvaltının muhtemelen açık büfe olarak hazırlanmış olduğunu biliyordu. Ancak, fısıltılı sesler ve aralarında Piper'ın adını duyana kadar adımlarını yavaşlatmadı.

Kulak misafiri olmak kabalıktı, ama yine de çatlak kapının birkaç adım önünde durdu.

"İrklar karışmaz, Ronan. Bu elf kızla evlenemezsin. Yasaklıyorum." Bu, ejderha kralının, Ronan'ın babasının sesiydi.

Thane, etrafta kimse olup olmadığını kontrol etmek için arkasına baktı. Bu, onun tahmin etmediği bir şeydi. Piper'ın Ronan ile olan ilişkisinin bir avantaj, bir ittifak için potansiyel bir bağlantı olacağını düşünmüştü, ama Ryvengaard'lı Drakonanları tanıyan biri olarak, bunu fark etmeliydi.

"Onu seviyorum."

"Sen aşk hakkında ne bilirsin?" Kral Drake sertçe karşılık verdi. "Sen kendinden başka kimseyi umursamıyorsun. Söylediğim hiçbir şeyi yapmıyorsun. Yıllardır yerel tavernalarda soytarı gibi davranarak ailemize utanç getirdin. Sadece kendini düşünerek, benim isteğime karşı gelip elflerle savaştın. O laneti buraya, halkımızın üzerine getirebilirdin."

"Lanetin elfler dışında başka bir ırkı etkileyebileceğine inanmıyorum. Ve eğer bunu doğru yaparsak, evimize geri dönmemizi sağlayacak kişi ben olacağım. Thane savaş tanrısıdır."

"O bir efsane! Sadece bir efsane," diye haykırdı Kral Drake. "Sen hayal dünyasında yaşıyorsun Ronan. Başka bir alem yok. Ben tanrılara bile inanmıyorum. Thane sadece bir büyücü. Güçlü bir büyücü, ama yine de bir büyücü."

"Onun kanında kokuyu aldın!"

"Ben onun ve Layala'nın içindeki büyüü kokladım. İnsanlar tanrılara inanıyor diye, onların tanrıların torunları olduğuna inandım. Onların inançlarına saygı duydum, ama bu sadece insanlara umut vermek için uydurulmuş bir hikaye."

"Ryvengaard'ın gerçek olduğunu biliyorum, Runevale de öyle. Piper oraya gitmiş." "Ryvengaard? Runevale? Bu elf kız senin zihnini zehirlemiş."

yerler yok! O, elflerle ittifak kurmak ve onların durumunu düzeltmek için bizim iyiliğimizi kazanmaya çalışan bir baştan çıkarıcı."

"Ryvengaard, senin bu kadar kötü bahsettiğin efsanenin geçtiği dünyamız." "Ronan, sen kandırıldın. Onlar senin hayallerini ve

aspirations as leverage. You should know better."

"Bu gerçek ve oraya gideceğiz. Gittiğimizde Piper'ı karım olarak yanımda getireceğim."

"Hayır, onunla ilişkinizi bitireceksiniz. O bizden biri değil. Çocuklarınız ne olur? Biz, en güçlü ve en vahşi soyun uzun bir kolundan gelen Drakonan ejderhalarıyız. Eşlerimiz, aile adımızın geleceği için seçilir."

"Baba."

"Buna izin vermeyeceğim!" diye bağırdı. "Son iki yüz yılda üç nişanı mahvettin. Bu Drakonan adının lekesidir. Beş yıl önce senin için ayarladığım gibi Sensa ile evleneceksin ve diğerlerine yaptığın gibi onun kalbini kasten kırmayacaksın."

"Emirleri iyi uygulamadığımı biliyorsun, baba." "Bunu yapacaksın, yoksa yardım etmene gerek kalmayacak, evlat."

"Bana tahtı vermeyecek misin? Ben ikinci oğlunum, baba, ve ilk oğlunun zaten iki oğlu var. Ben asla tahtı göremeyeceğim."

"Hayır, ama bu elf kızın artık sorun olmamasını sağlayacağım."

Birkaç saniye sessizlik oldu ve Ronan, "Cesaret edemezsin," dedi.

"Beni sına."

Odanın içinden gelen ağır ayak sesleri Thane'i saklanacak bir yer aramaya itti, ama uzun koridorda ne bir oyuk ne de bir çıkış vardı. Kapı açıldı ve duvara çarptı. Ronan dışarı çıktı ve Thane'in yönüne döndü. Kristal mavisi gözleri büyüdü ve sonra kapıyı babasının yüzüne kapattı.

"Thane. Ne kadarını duydun?"

"Yeter." Thane ellerini ceplerine soktu. Piper'ın kalbi kırılacağını bilmek yeterliydi. Daha büyük sorun, Thane'in onları savaşıma ikna etmek için kendi dünyaları Ryvengaard'a geri dönme sözünü koz olarak kullanmayı planlamasıydı. Kral Drake, Adalon'dan ayrılmanın mümkün olduğuna bile inanmıyordu. Buna efsane ve masal diyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, kralı suçlamıyordu. İki bin yıldan fazla bir süredir tanrılardan veya başka alemlere açılan geçitlerden hiçbir iz yoktu. Drake'i ikna etmek sandığından daha zor olacaktı.

"O inatçı, yaşlı bir aptal." Ronan başını eğerek devam etme işareti yaptı. Koridorda yürümeye başladılar, kraldan uzaklaşarak.

"Baban şüpheli, ama suçlu değil."

"Ama gerçek, değil mi?" Ronan daha önce doğrudan sormamıştı.

"Gerçek."

"Gördün mü? Kendi gözlerinle gördün mü? Bu nesilden nesile aktarılan bir hikaye değil mi?"

"Thane olarak yeniden doğmadan önce, çok uzun süre orada yaşadım. Hem Ryvengaard'da hem de Runevale'de. Diğer dünyadaki Drakonları tanıyorum. Hazine onlara ait ve muhtemelen Ryvengaard'daki krallardan bile daha etkililer."

Adam başını salladı ve kollarını arkasında kavuşturdu. "Onu nasıl ikna edeceğiz bilmiyorum."

Thane omzunu kaldırdı. "Ona göstermek zorundayım." "Ne demek istiyorsun?"

"Taşlar aracılığıyla Ryvengaard'a bir geçit açabilirim."

"Anlaşma olmadan mı yapacaksın?"

"Ona oranın varlığını göstermek ve dünyayı tatmasını sağlamak için yaparım, ama başka kimse gitmez."

Ronan gülümsedi. "Ben bile mi? Hikayeleri okuyacak yaşa geldiğimden beri bunu hayal ediyorum, Thane."

"Oraya gittiğinde kaçmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, savaş tanrısıyla düşman olmak istemem ve babamın söylediklerine rağmen Piper'ı geride bırakmaya niyetim yok. Orası nasıl bir yer?"

"Orada her şey daha büyük. Ağaçlar, kayalar, dağlar. Kuşlar ve kemirgenler bile. Kendi dünyanda daha uzun yaşarsın. Kediler ve kurtlar gibi başka şekil değiştirenler de var, ama ejderhalar hüküm sürüyor."

"Şüphesiz," diye gülümsedi.

Thane boğazını temizledi. "Piper hakkında... Ona tehdit ettiğini duymamış gibi davranmam. O benim ordumun komutanı ve en yakın arkadaşlarımdan biri."

"Ona dokunmaz."

"Buna ikna olmadım. Piper ile evlenirsen, savaş bitene kadar beklemelisin, o zaman bile baban onun hakkında fikrini değiştirmeyecektir. Onun yüzünden ailen tarafından reddedilmeye razı mısın?"

Ronan'ın genellikle neşeli ifadesi bir anda somurtkan bir hal aldı.

"Babanın söylediği şeyleri düşündün mü? Bunlar haklı endişeler. Çocukların ne olacak? Şekil değiştiren mi, elf mi, yoksa ikisinin arası bir şey mi?" Ejderhalar ve diğer şekil değiştirenler genellikle kendi ırkları dışından eşleşmezlerdi. Ryvengaard'da bunu birkaç kez görmüştü. Çocuklar genellikle ejderha formuna tamamen dönüşme yeteneğine sahip olmazlardı, daha çok yarı şekil değiştirenlerdi, sadece ejderha kanatları ve pençeleri büyüyebilirdi ve şanslıysalar boyları uzayabilirdi. Piper için bu bir sorun olmazdı, ama Ronan'ın hayal kırıklığına uğrayacağını tahmin edebiliyordu. Genellikle her iki ebeveynin toplumu tarafından kabul edilmezler ve dışlanırlardı. En azından Ryvengaard'da gördüğü böyleydi.

Thane'e dirseğiyle dürttü. "Çocukları düşünmüyorum, Thane. Henüz çift bile olmadık."

"Bunu düşünmediğine hiç inanmıyorum, Ronan. Aslında, kapsamlı bir araştırma yapmadığını bana inandıramazsın. Herkesi senin ailenin yüz karası bir aptal olduğuna inandırmış olsan bile, sen öyle değilsin."

Ronan kaşlarını kaldırdı ve sırtıttı. "Neden bu kadar eminsin?"

"Sen tarih öğrencisisin. Okursun. Birkaç örnek vermek gerekirse, tanrı mirasımızı hemen fark ettin."

"Bu konu hakkında araştırma yaptım ve birkaç örnek buldum. Çocuklarımız yumurtadan çıkmaz, onun rahminde taşınır, elfler gibi güzel olur ve yarı canavar şekline dönüşebilir."

"Tamamen ejderhaya dönüşebilecekleri ihtimal milyonda bir."

"Daha çok on milyonda bir." Koridorun sonuna geldiler ve büyük bir fuayeye girmeden önce durdular. "Onun Fennan'la birlikte olması gerektiğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Bence onu en mutlu edecek kişiyle birlikte olmalı." İki iyi arkadaşının birlikte olmasını çok istese de, Piper'ın neden böyle hissettiğini anlıyordu. Fennan onu fark etmek için çok uzun zaman almıştı. "Ve onu herkesten, hatta kendi ailesinden bile koruyacak biri."

"Kimse ona dokunamaz."

İKİ ELİNDE KAHVALTIYLA, Thane Katana'nın kırık kapısını iterek içeri girdi, botları hala yerde duran tahta parçalarının üzerinde çıtırdadı. Katana açık pencerenin önünde aynanın karşısında oturmuş, uzun sarı saçlarını tarıyordu. Yansımasına bakarak mırıldanıyordu. Tavırları önceki geceki halinden o kadar farklıydı ki, Thane hazırlıksız yakalandı. Gözlerinde hüznün ya da hissettiği korkunun izleri yok muydu? Ama güneş ışınları cildini ve saçlarını aydınlatıyordu. Belki güneş ona bunu aşması için güç vermişti. Belki onun için güneş, tüm kasvetin izlerini silip süpürüyordu. Aynada onun bakışlarını yakaladı ve gülümseyerek ona döndü. Meyve ve fındık tabağını makyaj masasının üzerine koydu.

"Bana kahvaltı mı getirdin? Her zaman çok düşüncelisin."

"Karnının guruldadığını duydum."

Kız kıkırdadı. "Ah, doğru. Vücudun yaptığı çok garip bir şey. Hâlâ alışamadım."

Karnının guruldaması onun için tamamen normal bir şeydi, ama neredeyse otuz yıldır bu elf bedenindeydi. Artık ölümsüz olmak garip geliyordu. Sormadan elini tuttu ve ters çevirdi. Avucunun içinden bıçağı geçirdiği yerde küçük pembe bir yara izi kalmıştı. Başparmağıyla izi okşadı ve kadının kolunda tüyler diken diken oldu.

"Thane?" diye fısıldadı.

Elini bıraktı. "Evet?"

"Sanırım Atlanta'yı rüyamda görüp duruyorum çünkü o hala beni arıyor. Valeen ona burada olduğumu söylememiş olsa bile."

Adam başını salladı. "Valeen, onun yapabileceğini söyledi."

"Benimle geri dönmemi isteyecektir. Biliyorum." "Ondan korkmuyorum."

"Ben korkuyorum," diye fısıldadı. "Eğer gelirse onunla konuşacağımı söylemiştim ama... çok korkuyorum."

"Ben seninle olacağım."

"Sana zarar vermesini istemiyorum." "Vermez."

"Onu benim kadar iyi tanımıyorsun. Seni benimle gördüğünde, *birlikte* olmasak bile, öfkelenecektir. O çok güçlü, çok güçlü. Onun yaptıklarını gördüm, inanılmaz şeyler. Tek seferde bütün bir orduyu boğabilir."

Denizlerin tanrısı ve ilkel bir varlık olarak, başka türlü davranmasını bekleyemezdi. Thane, onun önünde çömeldi; bunu söylerken ona yukarıdan bakmak istemiyordu. Kızın kaşları merakla kalktı ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Başka kim güçlü biliyor musun? Sen, Katana. Sen güneşin gücüne sahipsin. Ona karşı koyabilirsin ve ben senin yanında olacağım. Onunla tek başına yüzleşmeyeceksin." Yara izi olan elini tuttu ve sıkıca tuttu. "Söz veriyorum."

Uzun, yavaş bir nefes verdi, parmaklarını onun parmaklarının etrafına doladı ve hızlıca sıktı. "Teşekkür ederim."

"Ejderha kralı ve kraliçesiyle randevum var. Benimle gelir misin?"

"Çok isterim. Onları ikna etmek için yardımım gerekebilir, ama tanrı olmanın getirdiği ikna yeteneğini her zaman kullanabilirsin."

Savaşçı olduğu önceki hayatından beri bu yeteneğini kullanmamıştı. Yeteneklerinin farkındaydı ve bunu kullanmayı da düşünmüştü. Ama birinin iradesini elinden almak, güveni kaybetmenin en hızlı yoluydu. "Bu geçici bir şey. Sürekli kontrol altında tutmam gerekir ve bunu yapmak istemiyorum. Benden nefret ederler. Kimse böyle kontrol edilmeyi sevmez."

"Ben de yeteneğimi nadiren kullanırım. İster inan ister inanma, iyi bir kalbin var, Thane. Bunu yapabilirsin."

Bölüm 33

KATANA

Ejderha şekil değiştirenler acımasız ve vahşiydi, ama yine de bir güzellikleri vardı. Mimari, altın ve değerli mücevherler ve kısmen canavar olmalarından kaynaklanan yumuşaklık ve vahşilik arasında bir dengeyle çocuklarına davranışlarında güzellik vardı. Büyük kanatları olan beş yarı dönüşmüş çocuk, kovalamaca oynayarak uçuyordu, kahkahaları onu gülümsetiyordu. İkisi en büyük ejderha prensin çocuklarıydı ve diğerleri de ailenin kuzenleri olduğunu düşündü.

Ejderha kralı ve kraliçesi, Thane ile bu güzel avluda önerdiği ittifakı görüşmek üzere buluşacaktı. Piper, Leif ve Fennan taş bir bankta oturmuş sessizce konuşuyorlardı. Piper, aralarında bir gerginlik olduğunu hissetti, ancak birkaç gün önce duvarın dışında yaşadıkları tartışmadan sonra, sorunlarını çözmeye çalıştıklarını umuyordu. Piper, Leif'in sırlarını açığa çıkardığı için kendini ihanete uğramış hissediyordu ve Fennan da olanlara kızgın görünüyordu. Leif ise hâlâ flörtçüydü, ama daha ölçülüydü.

Thane, yavaşça ileri geri yürürken alnında endişe çizgileri belirmişti. Keşke onun endişesini, onun kendisinininkini aldığı gibi alabilseydi. Sanki onun dokunuşu tek başına canavarları gölgelerin içine geri sürüyordu. Kendi zihni ona oyunlar oynayıp onu geçmişe ve gerçek olmayan ama gerçekmiş gibi hissettiren yerlere sürüklediğinde, onun sesi onu geri getiriyordu.

Artık onun gözünde sadece Valeen'in eski sevgilisi değildi. O, *onun* koruyucusuydu. İhtiyacı olan türden bir arkadaşı. Ona sunduğu tutkulu gece, ne kadar cazip olsa da, ona birkaç hafta içinde hissetmesi gereken duygulardan daha fazlasını hissettiğini fark etmesini sağladı.

ama ilk sözlerini duyduğu andan itibaren, o anda mantıksız gelse de onun için özel olacağını biliyordu.

Çocuklar en büyük oğlanın peşinden koşarak avludan uzaklaştılar ve avlu sessizliğe büründü. Geriye sadece Thane'in botlarının yumuşak sesleri ve ağaç tepelerinde esen hafif rüzgâr kaldı.

"Öğlen burada olacaklarını söylemişlerdi." Fennan gökyüzüne baktı. "Sanırım daha yarım saat var." Ayağa kalktı ve ellerini ceplerine soktu. "Benimle bahçede yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye sordu Piper'a.

Piper omzunu kaldırdı. "Tabii. Sen için sorun olur mu, Thane?"

Thane elini salladı. "Gidin, acele etmeyin."

"Ben de geliyorum," dedi Leif.

Onlar gittikten sonra Thane volta atmayı bırakıp yanına oturdu. "Bu sabah işler değişti. Kral Drake Ryvengaard'a göstermem gerekecek."

"Oh." Katana'nın gözleri büyüdü. "Adalon'dan ayrılıyor muyuz?"

"Sadece ona bunun var olduğunu göstermek istiyorum. Çok uzun zaman geçti, kral ve eminim birçokları artık tanrılara ve alemlere inanmıyorlar."

Kadın başını salladı. "Öyle olabilir. Onlar gibi olmak ve bu kadar uzun anılarla yaşamak zorunda olmamak neredeyse daha iyi olurdu."

Thane uzanıp elini onun elinin üzerine koydu. O ana kadar, tırnaklarını uyluklarına batırdığını, ipek elbisesinin kumaşını buruşturduğunu fark etmemişti.

"Gergin olmana gerek yok," dedi nazikçe.

Ama nedenini bilmediği bir sebepten, bütün sabah midesinde bir ağrı hissetmişti. Belki de bu müzakereyi düşünmesindendi. Belki de dün gece Thane ile olan ilişkisini değiştirmiş olabileceğinden. Eğer birlikte yatmış olsalardı, bugün ona farklı davranır mıydı? Değişmesini istemiyordu. Aralarında filizlenen sadeliği ve dostluğu kaybetmek istemiyordu.

Katana gözlerini kapattı ve yüzünü güneşe doğru kaldırarak ısınmaya çalıştı. Eski evini, denizin kokusunu ve kayalıklara vuran dalgaları düşündü. Plajı ve okyanusu özlemişti.

Thane aniden elini çekti ve ayağa kalktığını hissetti. Gözleri birden açıldı ve kalbi göğsünde güm güm atmaya başladı.

Geniş sırtlı, omuzlarına kadar uzanan kirli sarı saçlı, çok tanıdık bir erkek avluda duruyordu. Aquamarine renginde, omuzlarından kesilmiş bir cüppe

dizlerinin arkasına kadar uzanıyordu. Başında inci ve deniz kabukları ile süslenmiş altın bir ta vardı.

"Atlanta," diye fısıldadı Katana, bankın içine daha da gömüldü. Cesur olmak istiyordu, ama kasları dondu.

Thane küçük bir adım attı ve kendini onun önüne yerleştirdi. Bu, Katana'nın ayağı kalkıp onun yanına gitmesine neden oldu. Eski kocasını ne kadar korkarsa da, Thane'in onun için ölmesine izin vermeyecekti.

"Katana," diye fısıldadı Thane.

Katana avucunu ona doğru uzattı ve ileri adım attı. "Sorun yok. Onunla konuşurum."

"Sadece söyle," dedi Thane hızlıca başını sallayarak.

Kendi güvenliğinden çok Thane'i kaybetmekten korkuyordu. Onu bu işe karıştırmayacaktı.

"Sen misin?" Atlanta büyük bir gülümsemeyle bir adım öne çıktı. "Bu nasıl olabilir?"

Yavaşça ona doğru ilerledi, ta ki birbirlerine ulaşabilecek mesafeye gelene kadar. "Valeen beni geri getirdi. Biz de tam olarak anlamıyoruz."

"Valeen mi? Onu gördüm. Senin hayatta olduğunu söylemedi. Nerede o?" Etrafına bakındı, gözleri Thane'e kaydı, sonra tekrar ona döndü.

"O... burada." Yalanını fark etmemesi için yutkundu. Kız kardeşi onu öldürebilecek silaha sahipti ve onun korktuğı tek kişi olabilirdi. "Sormak zorundayım Atlanta, konsey onu almaya geldiğinde ona yardım ettin mi? Onun benim için önemli olduğunu biliyorsun."

Gözleri hafifçe kısıldı. "Bu suçlayıcı bir soruydu." "Basit bir soruydu," dedi, sesini yumuşatarak.

"Elbette yaptım, ama o Primevarr'ın tarafına geçip o pislikle evlenerek kendi mezarını kazdı. O çizgiyi aştıktan sonra yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

Katana, Thane'e baktı. "Kimse başına gelenleri hak etmez."

Thane homurdandı ve gözlerini devirdi. "Bizi binlerce yıldır Runevale'de tutsak etti. Bana kalırsa, bunu hak etti."

"Kendini konseyden korumak için yaptı, ama artık önemi yok. Ona barış yapmasında yardım edebiliriz."

Kısa ve gülünç olmayan bir kahkaha attı. "Sen hep hayalperest oldun. O ölümsüz hançeri elinde tuttuğı sürece barış olmayacak."

"Neden ona ait olmasın? O bir ilkel varlık, adil ve hakkaniyetli."

"Onun koruyucu olması karar verilmedi. O onu çaldı."

Katana dudaklarını sıktı ama onunla tartışmadı. Anlamsızdı. Nadiren aynı fikirdeydiler.

"Eve gidelim." Thane'e sert bir bakış attı.

Katana derin bir nefes aldı, kalbi çarpıyordu. "Ben kalıyorum."

"Sen benim ilk karımsın. Sen Runevale'de benimle birlikte olmalısın. Sarayını geri alabilirsin. Bir kutlama yapacağız ve tüm bölge sana tapınacak."

Bu onu hiç cezbetmedi. O, altın kaplı bir kafesten başka bir şey olmayan o saraya geri dönmektense, ıssız bir yerde küçük bir kulübede yaşamayı tercih ederdi. "Gitmek istemiyorum."

"Neden?" Thane'e gözlerini kısarak baktı. "Onun yüzünden mi?"

Kalbi gırtlığına kadar çıktı. Thane'in bununla bir ilgisi olduğunu düşünmemeliydi, yoksa onu öldürürdü. "Artık senin karılarından biri değilim." Katana kendi sesinin gücüne şaşırdı. "Artık her şey farklı olacak."

"Sen her zaman karılarımdan çok daha fazlasıydın. Sen benim ilk karımsın," dedi sertçe. "Ve işler farklı olabilir, ama bu senin karım olduğun gerçeğini değiştirmez. Gidiyoruz."

"Gitmeyeceğim dedim. Valeen'in bana ihtiyacı var."

"Ona nasıl yardım edebilirsin ki? Eskisinden daha da zayıfsın. Seni ölümlü bir varlık olarak hissediyorum, az bir kuvvetle ezilebilecek narin bir çiçek gibi. Seni korumam için bana ihtiyacın var."

"Kendi başıma idare ederim."

Duruşu gözle görülür şekilde düzeldi, omuzlarını geriye attı ve göğsünü şişirdi. "Runevale kanunlarına göre, ilk karım olarak bana aitsin."

"Ölüm beni o zincirlerden kurtardı. Artık evli değiliz ve ayrıca sana ait değilim."

Atlanta içini çekti ve ellerini çekti. Dokunuşuyla tüyleri diken diken oldu ve çekmeye çalıştı ama o daha da sıkı tuttu. "Katana, seni özledim. Hayatımdaki en önemli insandın ve sonra birdenbire yok oldun. Ne yapacağımı bilemedim. Çocuklarımız seni özleyiyor. Lütfen eve dön. Evet, boşluğu doldurmak için sevgililerim oldu ama onlar benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Sen ben ölmeden çok önce sevgililer edindin."

"Tanrılar için bu çok doğal. Ama sen her zaman benim için bir numara, ilk aşkım olacaksın, bunu biliyorsun." Atlanta'nın çene kasları seğirdi. "Sen günün tanrıçasısın, bir ilkel varlıksın. Onlar senin yanında hiçbir şey ifade etmez. Benimle gelersen, Valeen'in durumuna yardımcı olabileceğime eminim. Konsey üzerinde nüfuzum var. Pricilla ikna edilebilir."

"Sadece ben gidersem ona yardım edeceksin?" diye sordu, yüzü karışmış bir şekilde. "Benim hayatta olmam umurunda bile değil, değil mi? Bu, herkes burada olduğumu öğrenince senin yanına dönmezsem nasıl görüneceğinle ilgili."

"Yeter." Dönüp onu kendine doğru çekmeye başladı. "Gel. Gidiyoruz."

Sonunda onun elinden kurtuldu. Atlanta tekrar Thane'e baktı, gözleri onu süzdü, tehdidi değerlendirmeye çalıştı.

"Zaman beni unutmadı, Atlanta."

"Bu fikirleri nereden alıyorsun?" diye sordu Atlanta.

"Ben gitmiyorum. *Seninle* olmak istemiyorum," diye tersledi, ilk kez öfkesini gösterdi. Uzun zaman önce söndürülmüş öfke. Belki de bir kıvılcımı hâlâ oradaydı.

Elinin geldiğini bile görmedi, sadece yüzüne çarptığını hissetti. Yanağında, daha önce attığı tüm darbelerden çok daha şiddetli bir acı patladı. Bu kırılğan vücut böyle darbeler almaya dayanamazdı. Etrafındaki her şey eğildi, düştüğünü hissetti ve sonra taşla çarptı. Kalkmaya korkarak, kalkarsa ne yapacağından korkarak, yerde kalıp elini ağzına götürdü. Kan avuçlarına akıyordu.

"Bir daha benimle bu ses tonuyla konuşma," dedi Atlanta, o kadar sakın bir sesle ki tüyler ürperticiydi.

Düşük bir hırıltı ve ayak sesleri onu hafifçe itti, tam da Thane'in Atlanta'nın yüzüne sertçe vurup ardından elinin tersiyle tekrar vurmasını görmek için. Her iki yanağında kırmızı bir iz belirdi. Atlanta darbeleri aldı, sonra hırlayarak çenesini kaldırdı. Tacı yerinden oynamıştı ama yerinde duruyordu. Bir damla kan kırmızı bir leke oluşturdu.

Hayır

Panik onu sardı ve titrek bacakları ve zonklayan başıyla kendini kaldırdı. "Thane, hayır."

"Kendi boyunda birine karşı elini kaldıramayacak mısın?" diye bağırdı Thane. "Bir şey yapacak mısın yoksa öylece duracak mısın?" Arkasına uzanıp kılıcını çekti.

Boğazından bir çığlık ıktı. Kalbi deli gibi çarparken sendeleyerek yaklaştı.

Atlanta elinin tersiyle ağzını silerek kanı sildi. Bir ölümsüzü kanatmak zordu. "Seni ezebilirim, ölümlü. Seni denizimde kolayca boğabilirim." Su aniden bacaklarının etrafında dönmeye başladı.

"Ve senin derini kemiklerinden soyabilirim. Belki ölemezsin, ama ölmek isteyeceksin." Diğer kılıcını çekti. "Silahını seç."

Katana aralarına girdi ve bir elini Thane'e, diğer elini Atlanta'ya uzattı. "*Lütfen*, benim için kavga etmeyin. Lütfen, yalvarıyorum. *Lütfen*." Atlanta onu öldürecekti ve o bununla yaşayamazdı. Bu onu mahvederdi. Ölmek isterdi.

"Bu kavgaya değer olduğunu görmüyor musun?"

"Thane," diye boğuk bir sesle söyledi, sıcak gözyaşları yüzünden süzülüyordu. Acıdan değildi. Atlanta'ya baktı, alt kısmında su daha hızlı dönüyordu, elinde mavi bir trident vardı. "Eğer ona saldırırsan, Valeen peşine düşer ve Soulender onun yanında. Onlar ittifak halindeler. Eğer şimdi gidersen, bana yaptıklarını ona söylemem. Yıllardır bana yaptıklarını."

Atlanta gözlerini kısarak, "Gideceğim ama bunun bittiğini sanma, her kimsen," dedi.

Thane öne doğru eğildi ve göğsünü kadının avucuna bastırdı. "Kim olduğumu çok iyi biliyorsun ve umarım bu iş burada bitmez. Ne zaman ve nerede olacağını söyle. Korkman gereken Valeen değil."

Atlanta onu tekrar baştan aşağı süzdü, her santimini inceledi. "Ah, anlıyorum. Savaş, düşmüş tanrı. Ölümlü ve savunmasız. Şimdi hatırladım. Valeen'e sorun çıkarmamış olsaydın, seni hiç tanımazdım. Sen bir hiçsin ve zamanımı harcamaya değmezsin." Çenesini indirdi ve Katana'ya, "Yakında tekrar konuşuruz," dedi.

Kolunu gövdesinin aşağısına doğru salladı, etrafında büyük bir girdap oluştu ve sonra ortadan kayboldu, geriye sadece bir su birikintisi kaldı. Katana'nın omuzları çöktü ve rahatlamaktan yere yığılmak üzereydi. Göğsündeki sıkışma, Thane kılıçlarını kaldırıp iki kolunu tutup yüzünü incelemek için tutana kadar, gergin bir ip yumağı gibiydi.

"İyi misin?" diye sordu Thane. "Acımış olmalı. İyileştirebilirim."

Katana göğsüne yığıldı, tunikinin önünü kavradı ve hıçkırarak ağladı. "Keşke Valeen kadar güçlü olsaydım. Keşke onunla savaşabilseydim, ama asla yapamadım. Onun karşısına geçince, ben... acınası bir hal alıyorum. Bunca zaman geçmesine rağmen." Atlanta'nın Thane'e zarar vermemiş olması nedeniyle üzüntü, hayal kırıklığı ve rahatlamaadan vücudu titriyordu. Kollarını ona daha sıkı sardı. Tanrım, ölebilirdi. Şu anda onun cansız bedenini kucaklıyor olabiliirdi. Atlanta daha azı için bile öldürmüştü.

"Onunla savaşmak zorunda kalmamalıydın, ama Katana, sen güçlüsün. Yerinden kıpırdamadın. Kendinle gurur duymalısın."

Yüzünü kaldırıp ona baktı. "Teşekkür ederim... ama bunu yapmamalıydın. O tehlikeli biri. Beni korkuttun."

"Benim için korkmanı istemiyorum. Seni koruyacağım. Beni korumana gerek yok."

"Onunla bir daha savaşmayacağına söz ver."

O başını salladı, sonra başparmağıyla bir gözyaşını sildi. "Bu sözü veremem Katana."

Bölüm 34

VALEEN

Valeen, Hel ile her zaman hissettiği bağı kaybolduğunu hissetti ve soğuk bir hisse kapıldı. Tüyleri diken diken oldu ve ensesindeki saçlar diken diken oldu. Elindeki su bardağı kayd ve Nerium Oleander'ın masasının üzerine kırıldı. Parçalar havaya sıçradı ve ellerini ve kollarını kesti. Acıyı ve tahtaya damlayan kanı neredeyse hissetmedi.

Hel, kendisi ya da Thane ölürse bunu hissedeceğimi söylemişti. Ama o ölmüş olamazdı. Babasının eski demirci dükkânının önünde onunla konuşalı bir saat bile olmamıştı. Birkaç derin nefes aldıktan sonra, aralarındaki bağ aracılığıyla onu aradı. Onun sonu soğuk ve boştu. Oyulmuş bir ağaç gibi.

Panik onu sardı ve zihnini ona açtı.

Hel, neredesin?

Sessizlik. Uzun, acı verici bir sessizlik.

"Ne oldu?" Presco yanına geldi. Sesi, sanki uzun bir tünelin diğer ucundaymış gibi uzak geliyordu. "Valeen."

Tekrar odaklandı, o gitmemişti, gitmiş olamazdı. Ölümcül bir tehlike içinde olsaydı ona söylerdi, bunu hissederdi. Ölüyorsa en azından zihninde ona veda ederdi.

Ama ya çok çabuk olursa?

Gözleri yaşlarla bulanırken, kan ellerinden *damla damla* yere akıyordu.

"Val," diye ağladı Tifapine. "Kanaman var. Oh, hayır, hayır, hayır." Küçük ayaklarının sesleri uzaklaşırken duyuldu.

Presco'nun büyük elleri kızın yüzünü kavradı ve ona bakmasını sağladı. "Valeen, ne oldu?"

Gözlerini kırpıştırarak odaklandı. "Hel," diye fısıldadı. "Onu hissetmiyorum." Belki sadece cevap vermiyordu. Belki Runevale'deydi ve onu duyamıyordu. Gözlerini kapattı ve onu tekrar aradı. *Hel, neredesin?* Cevap veren sessizlik göğsünde keskin bir acı yarattı. O, kendi kalbi kadar onun bir parçasıydı ve eksik olduğunu kesinlikle bilirdi.

Yüzünde korku dolu bir ifadeyle Presco elini bıraktı ve bir adım geri attı. "Yani... o öldü mü?"

Gözlerinden yaşlar süzöldü. "Bilmiyorum. Anne, olamaz." Yüzünü sildi. Bunu kabul edemezdi. Bir açıklaması olmalıydı. "Güneydeki Büyücü Kulesi'nde bırakılmış eski bir kitaba bakması gerektiğini ve bu akşam döneceğini söylemişti."

Tif aniden bir bezle masanın üzerine çıktı. "Kanama için." Bezi Valeen'in eline tutuşturdu. "Ama kanama durmuş gibi görünüyor."

Nerium Oleander'ın ön kapısı bir tıklama sesiyle açıldı ve Evalyn Teyze elinde bir zarfla içeri girdi. "Bu kapının üzerindeydi. Valeen'e gönderilmiş." Kahverengi gözleri ona doğru kalktı. "Artık sana böyle mi diyorlar?" Odanın diğeri ucuna koştu ve zarfı teyzesinin elinden kaptı. "Ne oldu sana, Laya? Ne kaçırdım? Beş dakika dışarıda kaldım."

Kırmızı yılan mührünü yırtıp açtı ve tek kelime bile okumadan, onun mükemmel ve zarif el yazısını tanıdı.

Val,

Seni kurtarmak için bir şey yapmam gerekiyordu. Peşimden gelme.

~Hel

"Peşimden gelme" sözleri ensesindeki tüyleri diken diken etti. Çenesini kaldırdı, onun ölüm korkusu kayboldu ve birdenbire ona öfkelenildi. Onu hissetmemesinin tek yolu, onun artık *hayatta* olmamasıydı. Hel ölmemişti ama yeraltı dünyasında, onların arasındaydı.

Neden oraya gitmişti? Yüzüğü geri vermek için mi? Mektubu Presco'nun göğsüne itti ve parmaklarını saçlarına geçirdi. Tanrım, kardeşlerini öldürmüştü.

İblisler tanrıların doğal düşmanlarıydı ama artık bu düşmanlık kişisel hale gelmişti. Hel'i, neden orada olduğunu açıklamasına bile fırsat vermeden öldüreceklerdi. Ve eğer yüzüğü geri vermek için yeterince uzun süre dinlerlerse, kinlerinden onu öldürecek ya da daha önce yaptıkları gibi onu orada hapsedeceklerdi.

"Varlett, iblis prensin yüzüğü yüzünden iyi değil ve bağlantıyı koparmanın bir yolunu bulamadığımız için, Varlett'in ölmesini engellemeye çalışıyor olmalı. Benim için."

Presco mektuba bakarken boğazı titredi. "Bu mantıklı bir çözüm olurdu, ama onun yeraltı dünyasına gittiğini düşünmüyor musun?"

"O aptal, pervasız piç," diye tısladı. "Aynen öyle yaptı!"

"Bir şeyi kaçırıyor muyum?" Evalyn Teyze elini beline koydu. "Hel ve Varlett kim, ölümlerin diyarı mıdan bahsediyorsun? Birkaç ay önce iblislerin görüldüğü söylentilerini duymuştum ama... bunun seninle ne alakası var?"

Ona olan biten her şeyi anlatacak zaman yoktu. Hel'i ona tanıtıp, o da varken her şeyi açıklamayı planlamıştı. Evalyn'in Kara Büyücü olarak tanıdığı elfle evli olduğunu ona söylemek kolay değildi. Presco'nun önceki hayatındaki ejderha arkadaşı olduğunu açıklamak bile yeterince zor olmuştu. "Gitmeliyim."

"Nereye?" Evalyn Teyze, Valeen'in yanından hızla geçerken dönerek sordu.

VALEEN büyük kahverengi sandığının kapağını açtı. İçinde, goblinlerle savaşta giydiği son seferden beri temizlenip parlatılmış Raven zırhı parlıyordu.

Sandığı Presco'nun yanından sürükleyerek çekmecenin önüne koyarken, sandık gürültüyle yere çarptı. Çekmeceleri sertçe açarak, kalın, siyah, savaşa hazır pantolonunu ve zırhın altına giyeceği uzun kollu üstünü çıkardı.

"Onun peşine düşmeyi ciddi olarak düşünmüyorsun, değil mi?" "Düşünmüyorum. Onun peşine düşeceğim."

"Valeen," Presco'nun sesi alçaldı. Çene kasları gerildi ve gözlüklerini yukarı itti. "Bu çok tehlikeli. O..."

"O benim her şeyim!" Kan lekeli üstünü çıkardı ve Presco hemen ona sırtını döndü. "Orası alt dünya! Oraya hiç gitmedin. Karanlık, kötü ve ölüm dolu bir yer. Savaş bizimleyken bile zorlukla kurtulduk."

"O yüzden burada kalmalısın." "O beni kurtarmaya gelir."

Presco sessizce oturdu.

"Ayrıca, Varlett orada ölürse ben de ölürüm. Burada en iyisini umarak bekleyemem."

Hızla giyinip zırhlı göğüs zırhını, ardından bacak zırhını ve kol zırhını giydi, sonra Presco'nun tokaya ulaşabilmesi için sağ kolunu kaldırdı. "Bunu benim için sabitle."

Presco kaşlarını çatarak döndü ve tokalarla uğraşmaya başladı. "Eğer gidiyorsan, ben de geliyorum."

"Senden bunu istemeyeceğim." "İstemen gerek yok."

"Başka bir şekilde söyleyeyim, sen gelmiyorsun," dedi. Presco son bağı bağladı ve kadın silah kemerini beline bağladı, sonra Soulender'ı avucuna çağırdı. Onu alt alemin eterinden çıkarabileceğinden emin değildi ve hançer kılıfına soktu. Raven kanatlı miğferini kolunun altına aldı ve kapıdan çıktı. Presco hemen yanındaydı.

"Sen benim kraliçemsin. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim."

Merdivenlerin altındaki muhafızlar, onlar aşağı inerken onlara döndü. "Leydi Işık Getiren." Asker endişeli bir sesle konuştu. "Saldırıya hazırlanmalı mıyız?"

"Her zaman saldırıya hazır olun," dedi ve miğferini taktı. "Bir iki gün yokum. Thane burada değil. Her şeye hazırlıklı olun. Komutanlarınızı dinleyin."

"Leydim," diye fısıldadı ve diğer muhafızlar birbirlerine baktılar. "Bu durumda komuta başı Prenses Talon olur."

"Hayır." O başını salladı. "Presco komutan. O, buradaki herkesten daha fazla savaş ve savunma bilgisine sahip." O, onun omzuna hafifçe vurdu.

"Leydi *Lightbringer*," Presco sert bir bakışla tısladı. "Konuşacak daha çok şey var."

O önde ilerleyerek hızla ön kapıdan içeri girdi. Merdivenlerin altına ulaşır ulaşmaz, ahırlara giden yolu koşarak indi. Presco kolunu yakaladı ve onu durdurmak için sertçe çekti. Daha önce ona *hiç* böyle dokunmamıştı. Bakışları, kolunu sımsıkı tutan büyük eline düştü. Pençeleri dışarı çıkmıştı, sonra yüzüne kaldırdı.

"Dinle beni," diye yalvardı. "Sen ve Hel başaramazsanız, binlerce yıl geçebilir... Buradan gidemezsin. Kalmalısın. En azından sen hayatta kalırsan, yeniden doğduğunda hatırlamasına yardım edebilirsin."

Bunca zaman sonra onu zar zor geri kazanmıştı. Onun ölmesi ve yeniden doğması hakkında konuşmak bile söz konusu olamazdı. Ne zaman ve kime yeniden doğacağı belli değildi. Yüzlerce yıl geçebilirdi. O zaman bile, kime doğduğunu bulsa bile, o yetişkin olana kadar onu görmek istemezdi.

"İkimiz de kurtulamazsak, Ryvengaard'a geri dönmek için portaldan geçecek rune sende."

"*Valeen*." Bu bir çığlıktı.

"Ben ölmeyeceğim. Reddediyorum ve ne kadar inatçı olduğumu biliyorsun." Valeen omzunu kaldırdı. "Ayrıca, o yüzüğü geri götürmesi gereken kişi benim. Onu çalan bendim. Yakında görüşürüz, Presco." Bu vedayı uzatmamak en iyisiydi. Onun cevap vermesini beklemedi. Midnight çitin yanına koştu ve kapıyı açtı.

Sihirli gücünü kullanarak Presco'nun çıplak sırtına atladı ve en yakın danışmanı ve arkadaşına bakmadan onun yanlarına dokundu. Köprüye doğru ilerlerken arkalarında çimenler ve toprak parçaları uçuşuyordu. Şelalenin sisi cildini nemlendirdi. Vadi boyunca koşarken toynakları taşların üzerinde yüksek sesle çınılıyordu.

Yukarıda bir gölge güneşi kapattı. Valeen yukarı baktığında Presco'nun ejderha formunda onlarla birlikte uçtuğunu gördü.

MIDNIGHT, isimsiz ormandaki taş kapıya yaklaşırken arka ayakları üzerinde yükseldi. Güneş öğleden sonra gökyüzünde hala yüksekte parlıyordu, bu yüzden orada gizlenen canavarlar için endişelenmesine gerek yoktu. Aşağı kaydı ve boynundaki pürüzsüz siyah tüyleri okşadı. "Eve git Midnight. Yeraltı alemi bir at için uygun bir yer değil."

Midnight başını iki yana salladı ve homurdandı.

"Git dedim. *Ekatha*." O, ilkel dilinde onu kovdu ve o ön ayağını yere vurdu. "İnatçı hayvan." O, onun yüzünü tuttu ve alnını onun alnına bastırdı. O, kişnedi ve ona daha sertçe itti. Saman ve at terinin kokusu çok yoğundu. "Benim gittiğim yere gelemezsin ama söz veriyorum geri döneceğim. Nereye istersen oraya gideriz." Kız, alnını okşarken, o da kızın omzundaki kumaşı ısırdı, sonra onu nazıkçe eve doğru itti. Büyük kahverengi gözleriyle kıza bir kez daha baktı, sonra gözden kaybolana kadar koştu.

Çalıların hışırtısı ve ağır ayak sesleri duyulunca, kız iç geçirdi. Onu öylece bırakamazdı. Presco göründü, koyu sarı saçları dağınıktı, gözlükleri eğri büğrüydü. Kız, ormanın kenarında geri döneceğini sanmıştı. "Presco, lütfen bunu zorlaştırma."

"En azından seni burada görmem gerekiyordu."

Sert dış kabuğu yumuşamaya başlamıştı ve bu olmamalıydı. Presco'nun gitmesi çok tehlikeliydi ve Palenor'a göz kulak olacak biri kalmalıydı. Hızla döndü ve elini taşa bastırdı. Portal tısladı ve cıvıladı. "Karanlık kraliçe geri döndü," dediler sesler.

"Ben karanlık kraliçe değilim. Ay ve yıldızlar ışık kaynağıdır ve ben her zaman iyyinin yanında durdum ve sevdiğim şeyler için savaştım. Yeraltı dünyasının kapısını açın."

"O yapmamanızı söyledi," diye fısıldadılar sesler.

"Onun ne dediği umurumda değil. Ben gecenin tanrıçasıyım ve sana açmanı emrediyorum. Bana karşı gelemezsin."

"Nasıl istersen, tanrıça."

Merkez karanlık bir kütleye dönüştü. Presco aniden yanına geldi ve onu kucakladı. Büyük bedeni, onu kollarında neredeyse bir çocuk gibi hissettirdi. En eski ve en sadık arkadaşına veda etmek, boğazını duyguyla tıkadı. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı. "Akşam yemeğini hazırlar mısınız?" Veda etmek istemiyordu. Bu çok kesin bir son gibi geliyordu.

"Elbette, kraliçem," diye mırıldandı.

Bir an sonra, Presco'dan uzaklaştı ve içeri koşmanın en iyisi olduğuna karar verdi.

Işık sanki yok olmuş gibiydi. Kapıdan çıkıp ayaklarının altındaki çamurlu zemine basarken, sıcak ve güzel her şey onunla birlikte gitmişti. Aşağıya baktığında, botunun ölü bir iblis köpeğinin vücuduna saplandığını gördü. Parlak yeşil kan derisini kaplamıştı. Ayağını çekip kenara çekildi ve çamuru biraz temizledi. "İğrenç."

Bu alemde garip, koyu mavi-gri bir ışık gökyüzünü aydınlatıyordu, neredeyse sürekli bir alacakaranlık, ne gündüz ne gece. Ağaçların yapraklarının tepesinden, karanlık, nemli topraktan çıkan kıvrımlı köklerine kadar her şey siyahtı. Havanın ne kadar *ağır* olduğunu unutmuştu.

Kalın, köpüren katran yakınlarda patlayıp gürledi. Çürümüş kokusu neredeyse onu öğürtmeye zorladı. Uzaklardan gelen inlemeler ve sızlanmalar midesini bulandırdı. Ayrıca, yüzlerce böcek kısıracının birbirine çarpması gibi garip bir tıklama sesi de vardı.

Arkasında bir şey homurdandı. Soulender'ı çekip döndü. Kılıcının ucu bir anda uzun boylu, sarışın erkeğin göğsüne saplandı. "*Presco*," diye homurdandı. "Gitme demiştin!"

Yaşam alemine açılan kapı aniden kapandı, kenarlarından ışık kayboldu. Tek çıkış yolu orasıydı.

"Sana itaatsizlik ettiğim için özür dilerim, kraliçem, ama ölürsen seni bırakıp kendimle yaşayamazdım. Ben bir ejderhayım ve savaş bizim yaşam kaynağımız."

Valeen içini çekti ve başını salladı. Onun sözünü dinlememesine çok kızmış olsa da, bir parçası onun yanında olduğu için mutluydu. Burası rahatsız edici bir yerdi ve o burayı daha az rahatsız edici hale getiriyordu. "Burada olmamalısın... Hadi. Onları bulalım." Hel'e gönderdiği mesajın sıcak kıvılcımı bir kez daha canlandı.

Sanırım bıraktığım not yeterince açık değildi, Hel'in sesi aklına geldi ve gülümsedi. O güzel kışını kapıdan dışarı çıkar.

Ben gecenin tanrıçasıyım, tüm alemlerin en güçlü varlıklarından biriyim. Kimseyi korkutmam ve kimseye itaat etmem.

Kendi sözlerimi bana karşı kullanıyorsun, anlıyorum. Sesindeki kahkaha kalbini çarpıtmıştı. Eğitimleri sırasında, kim olduğunu hatırlaması için ona tam da bunu söylemişti. "Presco burada ne arıyor?" diye yüksek sesle sordu.

Valeen döndü ve Varlett'in kolunu tutmuş olarak orada duruyordu. Yüzünde ve Varlett'in saçlarında siyah ve yeşil lekeler vardı. "Çok uzağa gidemedin," diye alay etti Valeen.

"Evet, kapıdan çıkar çıkmaz saldırıya uğradık. Bu kadar çabuk gittiğimi nasıl anladın?"

Valeen, etrafa dağılmış ölü iblis köpeklerine bir kez daha bakarak zorlukla yutkundu. En az beş tane vardı ve bunlar, burada karşılaşacakları canavarların sadece ilk türleriydi. "Seni hissedemedim.

Artık. Bir an için öldüğünü sandım. Ama hayır, sadece sinir bozucu davranıyorsun ve bu bok çukuruna geleceğini söyleme zahmetine bile girmedin.

Varlett'i bırakıp kollarını açtı. "Hâlâ hayattayım, aşkım." Koşarak kollarına atladı ve bacaklarını beline dolayarak kendini ona sarıp sarmaladı.

"Ugh," diye inledi Varlett, gözlerini devirerek.

Hel onu başının arkasından çekip sertçe öptü, dilini onun diline sürttü. Eğer doğru olan bir şey varsa, o da onun öpüşmeyi bildiği idi.

Keşke beni dinleseydin, ama burada olduğuna sevindim, diye düşündü. Onu yere indirdi ve parlak, siyah bıçaklı bir kılıç çıkardı. Kılıç, iblislerin zayıf noktası olan obsidiyenden yapılmıştı.

"Acele edebilir miyiz, bu lanet şeyi geri verip buradan çıkalım?" Varlett, büyük gümüş yüzüğü olan elini kaldırdı. "Ve güzelliğimi geri istiyorum. Berbat görünüyorum."

"Evet, öylesin," dedi Valeen.

Varlett ona kaşlarını çattı. "Sen de biraz bitkin görünüyorsun. Sanırım saçındaki beyazlar yayılıyor, tanrıça."

Hel, parmaklarını kadının yüzündeki saçların arasında gezdirdi. "Acele etmeliyiz."

Bölüm 35

HEL

Hel kılıcının ucuyla botunun burnuna vurdu. "Presco, hala vaktin varken geri dönmelisin."

"Onun güvende olmasını istiyorsun, değil mi? O zaman benim kalıp kraliçemle birlikte bu işi sonuna kadar götüreceğimi kabul et."

"Bu bir rica değildi. Hiçbir şeyi kabul etmem gerekmiyor."

Valeen irkildi ama müdahale etmedi. Hel bileğini çevirdi ve Presco görünmez bir güç tarafından kapıya itildi. "Presco, lütfen git. Senin güvende olmanı istiyorum ve Palenor'un sana ihtiyacı var."

"Kraliçemin bana ihtiyacı var."

"*Kraliçeni* dinlememe gibi kötü bir alışkanlık edindin," diye tersledi Hel. Düz altın kapı kolunu sıkıca kavradı ve alçak sesle şöyle dedi: "Sen burada ölürsen onu yıkılmış görmek istemiyorum, ve sen kurbanlık koyun gibi öleceksin, buna şüphe yok. Ayrıca, geri dönemezsek Thane'e nerede olduğumuzu söyleyecek biri lazım." Kapıyı açarak diğer tarafta uzanan isimsiz ormana çıktı. "Hoşça kal, Presco."

"Hel, yapma!" Presco, zorla dışarı itilmeden hemen önce bağırdı.

Yöntemleri acımasız olsa da, etkili ve gerekliydi.

Presco son zamanlarda emirlere uymamaya alışmıştı. Ryvengaard'da Drakonan'ın hazinesine karışmamasını söylediğinde ona doğrudan itaatsizlik etmiş ve neredeyse ölmüştü. Bu, Presco Hel'in hala sorumlu olduğunu göstermek kadar, kendi güvenliği için de gerekliydi. Ve

Valeen'in yüzündeki rahatlamayı, Presco'yu dışarı atmasına izin verdiği için suçluluk duyacağını bildiği kadar iyi gördü.

Hel, omzundaki iblis köpeklerinin pisliğini silkeledi. "Şimdi, üç kat var ve biz en üstteyiz, her prens ve kendi kişisel alanları için birer kat. Bu kat Morv'un katıydı ve o artık yok. Bir sonraki kat Lavix'in. Onun arazisi, ruh haline göre donmuş bir çorak arazi ya da kavurucu bir çöl olabilir. Ve Servante en alt kat, bizim gitmemiz gereken yer. Tabii bizim burada olduğumuzu fark edip buraya gelmezlerse, ki bu muhtemel."

"Servante'nin bölgesi nasıldır?" diye sordu Valeen. Alt katlara hiç gitmemişti. Valeen buraya geldiği tek seferde, Morv'un bölgesinden hiç çıkmamışlardı.

Servante'nin bölgesi tamamen sefil bir yerdi, ölüm ve çürüme kokuyordu, sıcak ve nemliydi. Gri taşlara kazınmış acı dolu yüzlerin bulunduğu çirkin mimari, bazen hala rüyalarına giriyordu. Renkten yoksundu. Yapılardan mağaralara ve sivri dağlara kadar her şey düz gri renkteydi. Ağaç ya da bitki örtüsü yoktu. Neşe getirebilecek hiçbir şey yoktu. Sonsuz çığlıklar ve loş ışık, tüylerini diken diken ediyordu. "Oradaki ruhlar onun eğlencesi için birbirleriyle savaşıyor. Öfke bir yer olsaydı, onun bölgesi orası olurdu."

"Savaşmak zorunda kaldın mı?"

"Hayır, beni yenmemi göze alamazdı," dedi Hel. "Küçük bir kafesteydi, uyuşturulmuştum ve köpekler tarafından çevriliydim." Bir bakıma, yarı baygın olması bir lütuftu.

Varlett başını ona doğru çevirdi. "Burada bir kafeste mi tutuluyordun? Ne zaman? Nasıl?"

Varlett onun... suç ortağı olduğu uzun yıllar boyunca, Hel ona geçmişinden bahsetmemişti. Bir gün onun aleyhine kullanabileceği hiçbir şeyi paylaşmamıştı. Varlett, herkesin bildiği şeyleri ve Hel'in gelecek planlarını biliyordu, ama Hel ona kişisel duygularını hiç açmamıştı. "Sanki umurunda da varmış gibi."

Varlett alaycı bir şekilde gülümsedi. "Uzun süre arkadaş olduk Hel."

"Arkadaşlığın ne olduğunu bilmiyorsun galiba." Arkadaşlar birbirlerini çıkar için kullanmazdı. Arkadaşlar birbirlerine güvenirlerdi. Arkadaşlar birbirlerinin iyiliğini düşünürlerdi. O, onu hiç umursamıyordu. Hiç umursamamıştı. O... kullanışlıydı. Bir parçası, bu gerçeği, bu kadar duygusuz olabildiğini nefret ediyordu. Ama o Valeen değildi, Valeen'i tanıdıktan sonra kimse onunla kıyaslanamazdı.

Valeen'i gördükten sonra kimse onu onunla karşılaştırmazdı. Valeen'in sevdiği diğer tüm kadınlar soğuk, yanmış mum fitilleri gibiyken, Valeen sonsuz bir alev gibiydi.

Valeen'e baktı, Varlett'i takip eden ölümün izlerini aradı. Buradaki gece yarısı mor ışığı, mürekkep siyahı saçlarını doyurmuş ve tenine farklı bir renk vermişti, ama kilo vermemişti. Yüzü, ejderha şekil değiştireninin aksine hayat doluydu. Bu mantıklı değildi.

"Bir sonraki seviye soğuk ya da sıcak ve diğer i öfke ise, *bu seviye nedir?*" seviye?" diye sordu Varlett.

"Burada bir amaç yok." İskelet gibi siyah ağaçlara ve kaynayan katran çukurlarına göz attı. Çalılıkaların arasında bir yerde yılanın sürünme sesi duyuldu. "Ruhlar bu yarı karanlıkta dolaşır, alt seviyelerdeki diğerlerinin feryatlarını ve acılarını dinler. Canavarlar ise onları birbirinden uzak tutar, böylece arkadaşlık kurmalarına izin vermez." Daha fazla canavarın onları aramamış olması garipti. Onlar korku duymuyorlardı. Gördüğüne göre, kendilerini tehlikeye atsa bile efendilerinin isteklerini yerine getirmek zorundaydılar. Bu yüzden etrafa dağılmış l köpeklerin kokusu onları uzaklaştırmazdı.

"Bu çok kötü," diye fısıldadı Varlett. "Sonsuza kadar yalnız kalmak." Bir gün, bunun tam olarak nasıl bir his olduğunu öğrenecekti. nce o yola çıktı, geçerken Valeen'in kıçına bir şaplak attı. "Kılıcını hazır tut, aşkım. İllzyonlar olacak, kanma. Canavarlar olacak, çekilme." Onun burada olmasından nefret ediyor ve onu seviyordu. Onu bu sefil yere kaybetmekten korktuğu için nefret ediyor, onun onun için alt dünyaya geldiğini seviyordu.

"Katlar arasında nasıl geçeceğiz?" ejderha kızı, biraz geride kalarak sordu. "Sanırım merdiven ya da yol gösteren işaretler yok."

"Bir sonraki kapının anahtarını bulmalıyız," dedi Hel, omzunun üzerinden. Hel'in görüşünün köşelerinde, abanoz ağaç gövdelerinin arasında korkunç yaratıkların gölgeleri hareket ediyordu. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki, hiçbirini net olarak göremezdi, ama çalıkların arasında kırmızı gözler parlıyordu ve geçtiklerini izliyordu.

Neyse ki, ve ne yazık ki, Hel anahtarın nerede olduğunu ve onu almak için ne yapması gerektiğini tam olarak biliyordu. Hel cebinden iki iğneli gümüş bir pusula çıkardı. Bu pusulayı, birkaç yüzyıl önce, itibarsız kişilerle yaptığı birkaç anlaşma sonucunda elde etmişti. Kısa iğne şeytani anahtarların yönünü gösteriyordu, uzun iğne ise kapılara giden yolu gösteriyordu. Hel, anahtarın nerede

nerede ve nasıl yapıldığını ya da uzak bir diyardan gelen insan adamın onu nasıl elde ettiğini sormadı. Bunları bilmemek en iyisiydi.

Saatler sürmüş gibi yürüyerek ilerlediler, takip ediliyorlardı ama saldırıya uğramadılar. Burada zamanın nasıl geçtiğini bilmenin imkânı yoktu, hiçbir şey değişmediğini gösteren bir işaret yoktu. Suyun cızırtısı, yaklaştıklarını gösterdi. İki dikit sütununun arasından geçip katran gibi bir kıyının kenarında durdu. Gölün yüzeyi, altında ruhların ve iskeletlerin gölgeleri yüzmesine rağmen durgun ve sakin görünüyordu.

Valeen suya baktı. "Neden duruyoruz?"

Hel dişlerini sıktı ve pusulayı cebine geri koydu. "Anahtar aşağıda." Pelerini çıkardı ve yakındaki dikitlere astı.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Suyun içinde mi?" "Maalesef."

"Bekle." Önüne geçti ve ellerini göğsüne koydu. "Oraya girmeyeceksin."

"Anahtarın almanın tek yolu bu."

Kaşları çatıldı ve güzel gözleri yalvarırcasına baktı. "Yüzmeyi sevmiyorsun ve bu..." Bir kez daha bulanık sulara baktı. "Hel, orada ne var?" O gerçekten yüzmeyi sevmiyordu ve bunun nedeninin Synick'in onu küçükken defalarca boğarak işkence etmesi olduğunu biliyordu. Ölmedi; o ölümsüz bir tanrıydı, ama bu paniği, bayılmayı, boğulmayı, başını suya batırmaktan duyduğu nefreti engelleyemedi. Ama bir zayıflığı ya da korkusu olmasını da sevmiyordu.

Valeen, Soulender'ı kalçasındaki kınına itti ve zırhındaki tokaya uzandı. "Ben hallederim. Ben iyi bir yüzücüyüm."

Hel homurdandı ve çenesini tutup ona bakmaya zorladı. Sanki karısını ölümlerle dolu kokuşmuş sulara gönderip kendisi kıyıda bekleyecekmiş gibi. "Sen o lanet suya girmeyeceksin. Ben giriyorum. Burada bekle, yüzeye çıktığımda beni çekmeye hazır ol." Elini indirdi ve sakin siyah yüzeye baktı. "Su, olağanüstü olanı sıradanlaştırır."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Sihri yok eder, bu yüzden bir süre sihrimi kaybedeceğim. Bu da senin giremeyeceğin anlamına geliyor. Bu yerden kurtulmak için senin gücüne ihtiyacımız var."

Kız kaşlarını çattı. "Ne kadar süre?"

"Bilmiyorum. Saatler, günler sürebilir ya da bu alemde ayrılanaya kadar."

"Tamam." Gözlerine bakarak elini sıktı. "Başarabilirsin."

Gülümsedi ve botlarını çıkardı. "Elbette, aşkım. Bunu daha önce de yaptım. Ne olursa olsun, bu suya girme." Daha fazla düşünmeden derin bir nefes aldı ve başını öne eğerek suya daldı. Soğuk şok ediciydi, ama daha kötüsü, damarlarında dolaşan güç, rüzgarda uçup giden bir duman gibi kayboldu.

Gözlerini açtığı anda, anında yanma hissi duydu. Yumruklarını sıkarak acıyla mücadele etti. Anahtarı bulmak zorundaydı. Yanmaya alışması sadece birkaç saniye sürdü ve anahtarın yaydığı mavi-yeşil ışığı aradı. Işık zayıftı ama oradaydı, çok daha derinde. Tekmeledi ve kollarıyla tüm gücüyle itti. Etrafında dairesel hareketlerle yüzen iskeletler ve çürümüş cesetler onun orada olduğunu fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu.

Vücudundaki baskı, ciğerlerindeki ağrı, göğsünde yavaşça bir endişe uyandırdı. Vücudu, boğulma geçmişini hatırlıyordu. "*Korkak olma,*" dedi kendi kendine ve daha sert tekmeledi. Birkaç adım daha ve anahtarı alacaktı. Anahtar, ön kolunun büyüklüğünde, üst kısmında bir kafatası olan paslı metalden yapılmıştı.

Parmakları anahtara ulaştığında, sonra ne olacağını bildiği için tereddüt etti. Bu anı dün gibi hatırlıyordu. Ama ciğerleri çoktan hava için çığlık atıyordu, bekleyemezdi.

Siktir. Eğer sihrini kullanabilseydi, bu çok kolay olurdu. Hareket eden her şeyi yok eder, bir anda kıyıya çıkar, ama şu anda elinde sadece yumrukları ve obsidyen kılıcı vardı. Onlar bile suda yavaştı.

Bir, iki... üç, anahtarı kayadan kapıp yeleğinin gizli cebine soktu ve kayalık zeminden itti. İskeletler ve zombiler ona saldırdı. Kemikli parmakları uzanmış, dişleri ortaya çıkmıştı. Onları iterek yukarı doğru sertçe bastırdı. Bir şey ayağına takıldı, diğer ayağıyla tekmeledi ve kafatasını geriye doğru kırdı.

Hava almam lazım. Nefes almam lazım. Göğsündeki endişeli his paniğe dönüşmeye başladı. Yüzeye doğru daha güçlü yüzmeye başladı, kollarını çırparak, bacaklarını tüm gücüyle tekmeledi. Ölüler etrafını sardı, omuzlarına, gövdesine yapışarak onu kendilerinden biri yapmaya çalışıyorlardı. Keskin bir şey, savaş derisiyle kaplı olmayan tek yeri olan boynunun arkasındaki yumuşak ete battı. Dişlerini sıkarak bir çığlık attı. Havayı kaybetmemeliydi.

. Dirseğini onu ısırın şeye sertçe savurdu. Tekmeledi ve yumruk attı, canavarları üzerinden attı.

Onu bırakmayan bir kolunu kopardı ve sürüden kurtuldu. Sonunda yüzeyin mavi parıltısı göründü. Suyun içinden fırladı ve muhteşem havayı ciğerlerine çekti, ağzına giren kalıntılarla boğuldu. Yüzünü silerek gözlerinden yanan suyu temizledi. Valeen bulanık görünüyordu ama kenarda diz çökmüş, ona uzanıyordu. "Hel, asmaya tutun!"

Siyah asma, yanındaki suyun üzerinde süzülüyordu ve o da ona uzandı, ama eli içinden geçti. İkinci kez uzandı ve asma duman gibi dağıldı, sonra yeniden oluştu. Onun asmaları sihirliydi ve içinde bulunduğu yeraltı dünyasının suları sihirli gücü yok ediyordu. "Tutunamıyorum. Onsuz da başarırım." Birkaç sert tekme ve kol hareketiyle, artık kenara yaklaşmıştı.

Valeen suya doğru eğilerek ona uzanırken, Varlett onu tutarak düşmesini engelledi. Onları ilk kez birlikte çalışırken görüyordu. "Bunu göreceğimi hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı ve Valeen'in elini tuttu.

Parmakları birbirinden birkaç santim uzaktaydı.

Keskin, kemikli bir el baldırını kavradı ve o tekrar suya daldı.

"Hel!" Çığlığı suyun üzerinde yankılandı.

Birkaç canavar onu aşağı çekmek için zincir oluşturmuştu. Onu tutan iskelet, bacaklarını sarmıştı ve hızla dibe doğru çakıldı. Obsidyen kılıcını kınından çekip kemiklere sapladı ama kemikler kırılmadı.

Suya bir sıçrama sesi geldi; Valeen ona doğru yüzdü. *Çık oradan!* diye zihninde bağırdı. *Sudan çık! Çık!*

Elindeki altın bıçak, aşağıdaki az ışıktaki parıldıyordu.

Kapa çeneni, inatçı pislik! diye bağırdı ona.

Soulender iskeletin üzerine sertçe indi, kolunu kırdı, sonra diğer kolunu sanki orada yokmuş gibi kesti. Bir başkası ona doğru yüzdü ve kılıç o kadar parlak bir şekilde parlamaya başladı ki canavarlar çığlık atarak yüzlerini korudular. Elini sıktı ve yüzeye doğru yüzdüler.

Varlett kenarda durmuş onlara el sallıyordu. "Çabuk olun!"

Önce Valeen'in elini tuttu ama çamurlu kıyıda kayarak kendisi de düştü ve siyah yüzeyin altına battı. Valeen kendini ilk çıkaran oldu, ardından Hel kuru toprağa düşerek nefes nefese ve boğulurcasına soluklandı. "Lanet olsun," diye nefesini çekerek, "sudan nefret ediyorum."

Gölden çıkarken Varlett tekrar kaydı ama sonunda sürünerek çıktı. "Aptal çamur. Artık hiçbirimizin burada sihir gücü kalmadı." Oturmak için bir kaya buldu ve elindeki yüzüğü inceledi. "Gerçi göl suyunun bir iblis prensinin yüzüğünün sihrini bozabileceğini hayal edemiyorum."

Valeen, onun yanında ellerinin ve dizlerinin üzerinde, iğrenç siyah göl suyuyla sıırsıklam bir haldeydi. "İyi misin? Yaralandın mı?"

"İyiyim." Tuzlu suyu öksürerek çıkardı. "Sen?" "İyiyim."

Anahtarı aldın mı?"

Yeğinin içine uzanıp anahtarı aldı ve havaya kaldırdı. Dirsekleri ve dizlerinin üzerine çöküp yavaşça ayağa kalktı. Onu boğmaya çalışan yaratıklarla savaşmaktan kasları güçsüz düşmüştü. Tanrılar, ölümlü olmaktan nefret ediyordu ve güçlü kalmak için karısının kanına ihtiyaç duymaktan daha da çok nefret ediyordu. Yakında yine kanına ihtiyaç duyacaktı. Onun kanına ihtiyaç duyduğu süreler giderek kısalıyordu.

"Hel, boynun arkası kanıyor." Varlett'in sesi camı tırmalayan tırnaklar gibiydi. Ondan kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

"Sadece bir çizik. Gidelim."

"Dur." Valeen, Valeen'in kolunu tuttu ve onun arkasına geçti. Kalp atışlarının hızlandığını duydu. "Bu bir ısırık."

"İblis değildi. Zehir yok. Bir şey olmaz." "Seni iyileştirebilirim," dedi Varlett.

Hel alaycı bir şekilde güldü. "Senden hiçbir şey istemiyorum. Yeterince zarar verdin." "Seni bu sefil yere sürüklemiş olsan da sana *yardım etmek* istiyorum."

sefil yere sürüklediğin halde sana yardım etmeyi teklif ediyorum."

"Sürükledim mi? Burada olmak istediğimi mi sanıyorsun? Hayatını kurtararak sana iyilik yapıyorum."

"Sadece onun için."

"Oh, bunun doğru olduğuna emin olabilirsiniz."

"Her neyse, Hel." Varlett onu iterek geçti. "Ama o ısırık etkisini göstermeye başladığında, yardım isteme."

Valeen ona pelerinini uzattı. *Bak, ben de onun yardımını istemiyorum, ama o ısırığın ne yapacağını bilmiyoruz. Lütfen onu iyileştirmesine izin verir misin?*

Pelerini tekrar giydi ve saçındaki suyu silkeledi. *Acımıyor. İyileşeceğim.*
Su seni sıradan bir insan yaptı demiştin. Sıradan insanlar çabuk iyileşmez.

Ona güvenmiyorum ve o şeytani büyüünün bana yaklaşmasına izin vermeyeceğim.
Sen de güvenmemelisin. Hel pusulasını bir kez daha çıkardı. "Hadi."

Üçü, bir sonraki kata çıkan kapıyı bulmak için çok uzağa gitmek zorunda kalmadı. Kapı, bükülmüş dalları olan siyah, çürümüş bir ağaç ile sığ ve karanlık su birikintileri olan çamurlu bir bataklık arasında duran devasa, siyah bir şeydi. Kapının kendisi işkence gören insanların korkunç yüzleriyle kaplıydı. Bunlar gerçek ruhlar mıydı yoksa oyma mıydı? Bunların gerçek insanlar olduğu ve orada hapsedikleri düşüncesi tüylerini diken diken etti.

"Umarım bugün havasında değildir, çünkü sihir yok ve hava nemli, birkaç dakika içinde donarak öleceğiz." Anahtarı kilide soktu ve kilit açıldı.

Bölüm 36

THANE

Ronan köşeyi döndü ve durarak ikisini süzdü. Katana'nın çenesi kurumuş kanla kaplıydı ve açık mavi elbisesinin önü koyu kırmızı lekelerle kaplıydı. Thane hâlâ öfkeyle titriyordu ve içindeki canavarı zapt etmek için mücadele ediyordu. Savaş sırasında ortaya çıkan, sadece kırmızıyı gören tarafı, yüzeye çıkmak üzereydi. Onu ve Atlanta'yı birbirlerine saldırmaktan ve bu prestijli avluyu enkaza çevirmekten alıkoyan tek şey, onun çaresiz yalvarışlarıydı. O araya girmeseydi, kılıcını savurmuş olacaktı ve ondan sonra ne olacağı belli olmazdı.

"Hemen sonuca varmak istemem, ne oldu?" diye sordu Ronan.

Katana eliyle ağzını kapatarak morlukları ve kanı örtmeye çalıştı ama nafile. "O değildi."

"Hayatımda birçok dövülmüş kadın gördüm. Hep böyle derler." Açık mavi gözlerini Thane'e çevirdi ve bekledi.

Thane bunun nasıl görüldüğünü biliyordu, ama Ronan'ın onun hakkında bu kadar kötü düşündüğüne hayal kırıklığına uğramıştı. Thane'in bir kadına vuracağı çok az durum vardı ve hepsi de kadının onu öldürmeye çalıştığı ya da savaşta olduğu durumlardı. Asla böyle değildi. "Eski kocası, denizlerin tanrısı Atlanta buraya geldi ve onu kendisiyle birlikte götürmek istedi. O istemedi ve adam ona vurdu. İnanılmaz gelebilir, ama portallar artık açık. Bu, olacakların sadece başlangıcı."

"Denizlerin tanrısı," dedi Ronan ciddi bir ifadeyle. "Umarım kanını akıtmışsındır." Katana'nın dudaklarına doğru başını salladı.

"Onu sertçe vurdum. Daha fazlasını yapardım ama..." Katana'ya baktı ve gözlerinin hala sulu olduğunu gördü. Yarası kabuk bağlamış ve kanama durmuştu ama alt dudakları hala şiş ve mordu. "İzin ver, iyileştireyim."

Katana başını sallayarak bir adım geri attı. "Ben iyiyim. Gidip üstümü değiştirip temizleneceğim." Katana durmadan uzaklaştı. Neden yardımını kabul etmedi?

"İzninle Ronan. Hemen dönerim." Thane onun peşinden koştu. Birkaç hizmetçi yanından geçerek kırmızı kadife minderli, altın işlemeli sandalyeleri avluya taşıdı. Hemen arkalarından tahta bir kemerli geçit geldi.

"Bu zemin neden ıslak?" diye şikayet etti hizmetçilerden biri. "Kral ve Kraliçe gelmeden bunu temizlemek için bir şeyler getirin," dedi diğerine.

Thane, başka bir çiftin avlu girişinden yeni kurulan alana uzanan kırmızı halıyı sererken kenara çekildi. Katana köşeyi döndü ve o içinden küfretti. Masaları ve yiyecek dolu sepetleri taşıyan hizmetçilerin arasından sıyrıldı. Sonunda Katana'nın kaybolan saçlarının uçlarını gördü, kız yan kapıdan kaleye giriyordu. Kapıyı kapanmadan tuttu ve merdivenleri çıkarken yanına yetişti.

"Thane," diye nefes nefese söyledi. "Müzakere için avluda olmalısın. Seni bekletmene izin vermezler."

"Beni bekletmek umurlarında değil," dedi. "Ayrıca sana yardım etmek istiyorum. Neden kaçtın?"

Katana merdivenlerin ortasında durdu. "Bu halde görülmek çok utanç verici. Ronan'ın gözlerindeki acıma gördün. Bunu daha önce kaç kez gördüğümü bilemezsin. Sanırım en çok acıma dolu bakışlardan nefret ediyorum."

"Sen yanlış bir şey yapmadın, Katana."

"Anlayamazsın. Başlangıçta direndim," diye fısıldadı. "Bana ilk vurduğunda ona karşılık verdim, ama o daha sert vurdu. O dövüş eğitimi almıştı, ben ise... Ben bir dansçıydım. Hiç şansım yoktu ve bunu bilenler yüzlerinde üzgün bir ifadeyle bana bakıyorlardı, ama konuşmaya cesaret edemiyorlardı, hatta daha kötüsü, beni terk ettiğim için yargılıyorlardı."

ama o beni *şimdi* bile avlarken nasıl gidebilirdim *ki*? Gitmeme *izin vermezdi*."

Thane sesini yumuşattı. "Bir dahaki sefere sana gelirse, benimle uğraşacak. Sana söz veriyorum." O anda Atlanta'yı öldüreceğine karar verdi. Önceden sadece öldürmek istiyordu, ama artık ikna olmuştu. Hançerini çıkardı ve ucunu avucunun içine bastırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu kız, bileğini tutup bıçağı çevirerek.

"Dudaklarını iyileştirmek için kanıma ihtiyacım var. Bu rün büyüsü."

"Hayır." Kız başını salladı. "Hayır, kendini iyileştirmek için kendine zarar vermeye izin vermeyeceğim."

."

"Katana."

"Hayır." Lavanta rengi gözleri onun yüzüne kaydı. Bu, onun en kararlı bakışıydı. Onu hiç duymamıştı. "Birkaç saat içinde iyileşirim. Lütfen, müzakerelerine git. Bu anlaşmanın benim yüzümden bozulmasını istemiyorum."

Adam içini çekti ve hançeri silah kemerine geri soktu. "O bekleyebilir. Ya Atlanta gitmemişse ve seni yalnız yakalamak için bekliyorsa?" Kızın nefesi kesildi ve yüzünden bunu düşünmediğini anlayabildi. "Seni odaya götüreceğim, üstünü değiştirebilirsin, sonra benimle birlikte geri gelirsin. Geç kalmamızı anlayışla karşılayacaklardır."

"Tamam," dedi kız yumuşak bir sesle.

"Ve Thane?" "Evet?"

"Teşekkür ederim."

THANE, müzakere ettiği kişilerin üzerinde, tahtta oturan kişi olmaya alışkındı. Adalon'un her yerinden insanlar anlaşma yapmak için ona gelirdi ve o Savaşçı olarak yaşadığı zamanlarda da ittifak ve pazarlık için ona gelirdi. Bir şeye ihtiyaç duyan kişi olmaktan hoşlanmazdı.

Fennan ve Leif solunda, Piper ve Katana sağında oturuyordu. Ronan tarafsız kalacağını söyledi ve ailesinin geri kalanı gibi onların karşısında oturmayı tercih etmedi. Bunun yerine, en solda, iki tarafın ortasında bir koltuğa oturdu. Kendini daha da ayırmak için, ebeveynleri ve kardeşi gibi kraliyet kırmızısı giymedi, bunun yerine zengin bir mavi giydi ve başında taç yoktu. Aslında, Thane onun hiç taç taktığını gördüğünü hatırlamıyordu.

Kraliçenin elbisesi yakut rengindeydi ve bilekleri elmaslarla süslenmişti. Elmas ve safirlerden oluşan gösterişli kolye, herhangi bir taç kadar abartılıydı. Her parmağı değerli mücevherlerle süslenmiş yüzüklerle donatılmıştı. Kışın solgun teninde parlak kırmızı dudakları göze çarpıyordu. Ronan'ın miras aldığı buz gibi gözleri, onu dehşetle izliyordu.

Thane'in kısa bir süre önce arenada dövüştüğü ejderha prensi Yoren, ona dik dik bakıyordu. Tacı, kralın devasa tacından daha küçüktü, ama tepeleri ve vadileri hala Thane'inkinden daha büyüktü. Ejderhalar hazinelerini ve savaşmayı severlerdi. Bu prens, tüm krallığının önünde bir çift elf tarafından yenilgiye uğramış olmaktan dolayı çok üzgündü.

Thane ayağa kalktı ve ellerini arkasına koydu. "Neden burada olduğumu hepiniz biliyorsunuz ve bu sefer ittifak yapmadan gitmeyeceğim. Yakında saldırıya uğrayan sadece Palenor olmayacak."

"Evet, Kara Büyücü'nün geri döndüğünü duyduk," dedi Kraliçe Nyrovia, buz gibi başını hafifçe kaldırarak. "Ve bu yüzden cevabımızın ne olacağını biliyorsunuz. Lanetinizle enfekte olma riskini göze alamayız. Bu yüzden dağlarımızda kalıyoruz. Kara Büyücü ve solgun yaratıkları buraya gelmez."

"Kara Büyücü'den daha güçlü bir düşman geliyor."

"Bunu söyleyen, müttefik arayan Elf Kralı," dedi Kral Drake. Yakutlarla süslü altın tacı, parlak siyah saçlarının üzerinde ışıldıyordu. Güneş ışığı, altın kahverengi gözlerinde bir sıcaklık ortaya çıkardı ve sesindeki sertliği neredeyse yumuşattı. "Bu gizemli düşman kim?"

Thane dudaklarını sıktı. Kralın diğer krallıklar ve tanrılar hakkındaki görüşlerini duyduktan sonra, gerçek ona delice gelirdi. "Gördüğünde inanacaksın. Ve onu savaşa çağırdığımda göreceksin. Seni korkuyla zorlamaya çalışmayacağım, ama bir teklifim var. Bu altın ya da gümüş, hazine değil. Ticaret ya da yiyecek de değil, burada ihtiyacınız olan her şeye fazlasıyla sahipsiniz. Seni ve halkını kendi dünyanıza götüreceğim. Ejderhalar bu alemden değil, Ryvengaard adlı bir dünyadan geliyorlar."

Kral ve kraliçe birbirlerine baktılar. Prens Yoren gözlerini kısarak, "Halkımızın her zaman istediği şeyi sunuyorsun, ama kanıtın yok," dedi Kral Drake.

Kraliçe Nyrovia ekledi, "Ve sanırım bizimle *savaştıktan sonra* bizi oraya götüreceksin. sizinle savaştıktan sonra götüreceksiniz."

"Müzakereler genellikle böyle yürür, anne," dedi Ronan.

"Ben sadaka vermiyorum," diye cevapladı Thane. "Sen istediğini alırsın, ben de istediğimi alırım."

Kral Drake ayağa kalktı ve başını salladı. "Senin abartılı hikayelerinle bizi aptal yerine koyamazsın, Kral Thane." Sandalyesinden kalktı, kırmızı pelerinin arkasına attı ve gitmek için döndü.

"Bana sırtını dönme," diye bağırdı Thane, sesinde tanrıların ikna gücü vardı. Uzun zamandır bu sesi kullanmamıştı, ama yine de gücü ortaya çıktı. "Dön ve bana bak."

Kral durdu ve emri yerine getirdi. Yüzünde şaşkınlık belirdi. "Bu sihir nedir?"

Thane ileri adım attı ve parmağını kralın göğsüne bastırdı. "Artık saygısızlığına tahammül edemem, *ejderha kralı*. Tanrılar canavarlara saygı göstermez. İtiraz etmeden benimle kuzeydeki taş kapıya geleceksin ve sana gerçeği göstereceğim." Thane sesini yumuşattı. "Seni kandırmıyorum. Gözlerini açıyorum."

Ejderhanın sırtında, kuzeyin yüksek, yaprak dökmeyen ormanlarının üzerinde uçtular, ta ki Thane, etrafında dönen ve onu kendine çeken sıcak bir rüzgar gibi, portalın çağrısını hissedene kadar. Kral Drake'e aşağıya doğru dönmesini söyledi, pürüzsüz, bronz ejderhası kanatlarını topladı ve daldı. Thane, midesi yerinden çıkacakmış gibi hissederek daha sıkı tutundu. Rüzgar saçlarını dağıttı ve kulaklarında ısıklık çaldı. Ronan, Piper'la birlikte onları takip etti. Gümüş kraliçe Katana'yı, Prens Yoren Fennan'ı taşıyordu ve Leif, Dax'la birlikte arkada kalmıştı.

Taş portal, yabani çilek çalıları ve minik çan şeklindeki beyaz çiçeklerle çevrili bir açıklıkta bekliyordu. Thane devasa ejderhanın vücudundan kayarak yere indi. Emir üzerine Kral Drake insan şekline geri döndü ve itiraz etmeden onu takip etti.

Thane, elini taş çemberin yosunlu yüzeyine bastırdı. "Merhaba, eski dost." Bu portallar, tanrılar tarafından tüm alemlere yayılmıştı ve binlerce yıldır terk edilmiş durumdaydı.

Yıpranmış gri taşın etrafını sarılmış sarmaşıklar ve diğer yabani otlar vardı, ama taş, avucunun altında ısınarak hayat buldu. En iğrenç yabani otları koparıp attı. Bu bölge

insan elinin değmediği bir yerdi. "Merhaba," diye tısladı, sanki birkaç ses bir araya gelmiş gibi. "Çok uzun zaman oldu."

"Biliyorum," dedi Thane, taşı sevgiyle okşayarak.

"Kim konuşuyor?" Ronan ve ailesinin geri kalanı birkaç adım geri çekilmişti.

"Portal," diye cevapladı Piper. "İlk seferinde beni de korkuttu."

"Duyguları mı var?" diye sordu.

"Bir bakıma," diye cevapladı Thane. "Onlar çok uzun zaman önce, ilkel varlıkların güçlerinin birleşmesiyle yaratıldılar."

"İlk varlıklar mı?" diye sordu Kral Drake.

"Runevale'in ilk yedi tanrısı ve tanrıçası. Tarih dersi için vaktimiz yok." Thane arkasına uzanıp bir kılıç çekti. Keşke baltası da olsaydı, o onun tanrı kılıcıydı ve sihirle dolu olduğu için elflerin yapabileceği herhangi bir silahtan çok daha güçlüydü. "Hazır mısınız? Öbür tarafta neyle karşılaşacağımızı bilmiyorum, her şeye hazırlıklı olun."

Thane'in Kuzgunları kılıçlarını çekti ve ejderhalar birbirlerine gergin bir şekilde baktılar. Katana heyecanla sırttı, neredeyse ayak parmaklarının ucunda zıplıyordu. Buna hazırlık olarak, ona hareket edebileceği bir şey giymesini istemişti ve bu, her zamanki güzel elbiselerini sade kahverengi pantolon, botlar ve uzun kollu krem rengi bir bluzla değiştirmesi anlamına geliyordu. Bluzun hala dantelli ve kabarık kolları vardı, bu da onu gülümsetti. Ona verdiği hançer kemerine takılıydı, ama başka silahı yoktu.

Çemberin ortası bir dizi renkle dönüyordu, sonra durdu. Diğer tarafta, daha önce gördüğü orman ya da ada değil, beyaz ve altın rengine boyanmış geniş, abartılı bir salon görünüyordu. Tavanın sağ tarafındaki duvar resminde, bulutların arasında uçan ejderhalar ve aralarında kanatlı, çıplak insan şekline bürünmüş erkek ve kadınlar vardı. Duvar resminin sol tarafında ise ilkel tanrılar ve tanrıçalar vardı. İlk göze çarpan, etrafında parlak saçları dalgalanan, avuçlarında bir güneş tutan altın rengi Katana ve arkasında gece gökyüzü gibi parıldayan siyah saçları ve her iki elinde birer hilal olan Valeen'di. Gerçekten muhteşemdi ve yapımı yıllar sürmüş olmalıydı.

Sessizce portala, Drakonan hazinesinin bulunduğu ejderha başkentinin portalına götürmesini istedi. Ronan ve ailesi bunu görürse, onların sadakatini kazanacaktı.

Thane bir adım öne çıktı ve ellerini kapatan kollu koyu mor bir cüppe giymiş, başının yarısını kapatan bir başlık takmış uzun boylu bir adam ortaya çıktı. O ve Thane birbirlerine baktılar.

"O kim?" diye sordu Ronan.

"Hiçbir fikrim yok."

"Düşmanca görünmüyor. İlerleyebilir miyiz?"

Thane'in tahminine göre, bunlar göksel cüppelerdi ve bu geçit kutsal bir yer olarak kabul ediliyordu. Thane, ejderha kralı ve kraliçesine baktı. "Kimsenin bizi görmesini planlamamıştım. Bunu görmek yeterli mi?" Thane, geçidi işaret etti. "Orada. Adalon'da böyle bir yer yok."

"Bildiğimiz kadarıyla bu bir illüzyon olabilir," dedi Prens Yoren. "Bir sihir numarası. Ya da Palenor'da bu amaçla hazırladığınız bir yer olabilir. Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

"Ben yalancı değilim," dedi Thane, sesini sabit tutarak. Ama Fennan ona hızlıca başını salladı, gitmeleri gerektiğini ima eden ince bir hareketle.

Hiçbirinin anlamadığı şey, bu geçidin binlerce yıldır kullanılmadığı ve tanıkların önünde geçmenin soru işaretlerine yol açacağıydı. Gözaltına alınabilirlerdi.

"Düşmanca davranamayız. Anlaşıldı mı?" dedi Thane, herkese bakarak. "Bizi bir tehdit olarak görebilirler. Onlar için biz, sizin için o dünya kadar yabancı olacağız."

Kraliçe Nyrovia'nın gözleri iki katına çıkmıştı ve yavaşça portala doğru ilerledi. Bunun için giyinmiş, pantolon giymişti ama parmaklarında hala bol miktarda mücevher vardı. "Bunu görmeliyiz. Bizim tarafımızdan düşmanlık olmayacak."

"Gitme zamanı geldi dediğimde, kışınızı buraya getirin. Soru sorma. Tereddüt etmeyin."

"Anlaşıldı," dedi Kral Drake.

Thane ilk olarak içeri girdi. Odayı dolduran tatlı koku onu anında etkiledi. Ardından, geride bıraktığı serin ormanın aksine, şöminenin sıcaklığı onu karşıladı. Cüppeli adam birkaç adım geri atarak uzun bir şamdan devirdi. Thane avucunu uzatarak şamdanın yere düşmesini engelledi ve parmaklarını kıvrarak şamdanı yerine dikti.

Erkek, Thane'e şaşkınlıkla bakarak başlığının önünü geri çekti. "Sen kimsin?" dedi. Thane bu dili uzun zamandır duymamıştı, ama iyi biliyordu

Ronan onun yanına yaklaşarak odayı hayranlıkla süzdü. Diğerleri de hızla onu takip etti ve cüppeli adama aldırış bile etmeden, kral ve kraliçe taş kapının etrafındaki masaların üzerinde duran kadehleri, tılsımları ve kitapları toplamaya başladı. Bu kitaplar altınla kaplı ve mücevherlerle süslenmişti.

"Ona dokunma!" Cüppeli adam ileri atıldı ve Kraliçe Nyrovia'nın kalın bir kitabın eski sayfalarına dokunmasını engelledi. "Çok eski ve dikkatli davranılması gerekiyor."

"Eşyalara dokunmayın dedi," diye tercüme etti Thane diğerlerine.

"Murelien dili." Erkek, kalın siyah kaşlarını Thane'e çatarak baktı.

Thane'in sivri kulağına dokunmak istercesine elini uzattı ama sonra vazgeçip elini geri çekti. "Nerelisin Elf?" Kolaylıkla Murelien diline geçti. Eğitilmiş toplumların her krallığın ana dilini bilmesi alışılmadık bir şey değildi.

"Adalon."

"Portalı nasıl kullanabildin? İki bin yıldan fazla bir süredir aktif değildi. Biz Elgotta'lar bu portalı binlerce yıldır koruyoruz."

Thane, Elgotta adını biliyordu. Burada yaşadığı zamanlardan bu loncayı hatırlıyordu. Tanrılar ve alemlerin hikayelerini saklayan ve anlatanlar onlardı.

"O savaş tanrısı," dedi Ronan, elini beline koyarak yanına yaklaşarak. Thane boğazından düşük bir homurtu çıkararak döndü. Bu, istediği bir tanıtım değildi. Dikkat çekmeden onları gezdirip gitmeyi planlıyordu.

Adam nefesini tuttu ve neredeyse dengesini kaybediyordu. Yanındaki bankın arkasına tutunarak dengede kaldı. Sonra yavaşça elini çevirip, iple çevrilmiş, yirmi fit yüksekliğinde, gri ve beyaz mermerden oyulmuş bir heykele doğru işaret etti. Bir elinde balta, diğerinde kılıç olan adam, savaş zırhı giymişti.

"Savaş tanrısı," dedi erkek.

Thane yavaşça ona doğru ilerledi, yüzünün, *kendi* yüzünün ayrıntılarını inceleyerek. Elgotta'ya geri dönüp baktı ve gözlerinde yaşlar olduğunu fark etti. "Seni hatırlıyorum. Köyüm yanıyordu ve saldırı altındaydık. Ben daha sekiz yaşında bir çocuktum. Babam ölmüştü ve annem zehir nedeniyle hareket edemeden yerde kanlar içinde yatıyordu. Annemi öldürmeden önce saldırganı savuşturmak için babamın mızrağını aldım.

Asker bana güldü ve beni kolayca öldürebilirdi, ama sen aniden ortaya çıktın. Baltan onun kılıcının bana inmesini engelledi ve onun kafasını kestin. Ve bana, 'Git çocuk, anneni al ve saklan. Ne duyarsan duy, dışarı çıkma. Savaş, çocuklar ve anneleri için uygun bir yer değildir' dedin."

Ejderhaların hafızası uzundu.

Bölüm 37

THANE

Pearl Avenue'nin sokakları, abartılı giysiler giymiş ejderha şekil değiştirenlerle ve binaların yanında yetişen birçok çiçeğin kokusuyla doluydu. Zenginlik ve prestijiyle tanınan bu yer, onun buradan ayrılalı iki bin yıl geçmesine rağmen hiç değişmemiş gibi görünüyordu. Kadınların çoğu, yakıcı güneşten korunmak için şemsiye taşıyordu. O an Palenor'dan çok daha sıcaktı.

Elgotta loncasına ait ejderha, cadde boyunca yol göstererek çeşitli dükkanları işaret etti. "Buradan yaklaşık yarım mil aşağıda Drakonan Hazinesi var ve onun da yakınında, birkaç ay önce yanmış olan ünlü opera binasının bulunduğu Drakonan'ın ana malikanesi bulunuyor. Hâlâ onarım çalışmaları devam ediyor."

Thane gözlerini koruyarak caddeye baktı. Hazinesinin altın kubbeli tepeleri buradan görülebiliyordu.

"Nasıl yanmış?" diye sordu Piper. "Yani, siz ejderhalarsınız, böyle şeyleri kontrol altında tutarsınız sanıyordum."

"Bu kamuoyuna açık bir bilgi değil ama söylentilere göre, genç Caliban Drakonan'ı öldüren çiftin işiymiş."

Thane'in içinden yavaşça bir korku dalgası yayıldı. Hel'in bir Drakonan'ı öldürdüğünü unutmuştu.

"Bir Drakonan'ı öldürecek cesareti kimde var?" diye sordu Ronan.

"Henüz yakalanmadılar. Pearl Avenue'da dükkan açmak isteyen aileyle arkadaş olan bir çiftmiş. Cinayetin ardındaki nedeni kimse bilmiyor." Pearl tuğlalı caddeyi işaret etti.

Altın süslemeli, hipogriflerin çektiği beyaz bir araba sendeleyerek geçti. Piper, Leif ve Fennan, yarı at yarı kuş olan yaratığa hayranlıkla baktılar.

"O nedir?" Fennan tereddüt etti. "Ben de bir tane alabilir miyim?" Leif şiddetle başını salladı. "Uçabilir mi?"

"Evet, hipogrif uçar," dedi Thane gülümseyerek. "Ama hayır, bugün bir tane alamayız."

"Hadi ama, efendim." Fennan'ın yüzü heyecanla aydınlandı. "Palenor'da onlara ihtiyacımız var. Tabii, atlarımız var, ama atlar uçmaz."

"Bunun için yeterince uzun kalmayacağız, ama savaştan sonra eve götürmek için birkaç tane alacağız."

Leif ve Fennan sırtarak birbirlerine dirsek attılar.

Elgotta turuna devam etti: "Orası Presco'nun İksirleri, şehrimizin hanımlarının en sevdiği yer. Bu kadar canlı saç rengi görmenizin sebebi o."

Katana, Thane'e yaklaşarak fısıldadı, "Presco, bizim *Presco gibi* mi?"

"Ryvengaard'da bir dükkânı olduğunu söylemişti," diye cevapladı.

"Hadi girelim." Kraliçe Nyrovia çoktan caddenin karşısına geçmeye başlamıştı.

Thane dudaklarını sıktı. Bir kişi onu tanırsa, başka birinin de tanınması an meselesi olurdu ve o kişi düşmanca davranabilirdi. Savaş, ejderhaların taptığı tanrı olabilir, ama zaman her şeyi değiştirmişti. Konseyin Ryvengaard'a saldırmamasının ve birçok ejderhanın ölmesinin sebebi oydu ve sonra ortadan kaybolmuştu. "Bu iyi bir fikir değil. Geri dönmeliyiz..."

"Sadece birkaç dakika? Eğlenceli olacak. Bir iksir dükkânında ne olabilir ki?" Katana'nın gülümsemesine karşı koymak zordu. Ve ona diğer alemleri göstereceğine söz vermişti. Keşke zamanları kısıtlı olmasaydı, ama Adalon'a geri dönmeleri gerektiğini hissediyordu. Palenor'un kralına ihtiyacı vardı.

"On dakika sonra gidiyoruz. Ben sözümü tuttum."

Diğerleri içeri girerken kapı zili çaldı, ama Thane kapının hemen dışında durdu ve girişin sağındaki duvardaki ARANIYOR posterine bakakaldı. Hel ve Valeen'di.

Bay ve Bayan Black, namı diğer Zar ve Layala. Caliban Drakonan cinayetinin şüphelileri. Bay ve Bayan Black'in yakalanmasına yardımcı olacak her türlü bilgi, Drakonan Ailesi tarafından cömertçe ödüllendirilecektir.

"Yüce Tanrım, Hel..." Thane inledi.

"Bu sana çok benziyor," dedi solundan bir ses. Thane dönüp baktığında, yeşil süslemeli siyah üniformalı bir adam gördü. Adam iki metreye yakın boyunda, göğsüne kadar uzanan kalın kahverengi örgülü sakalı ve ona uyan kalın kaşları vardı.

"Neye benziyor?"

Muhafız, Hel'in çizimini işaret etti.

"Oh." Thane boğazını temizledi ve Hel ile onları birbirine benzeten yaratıcılarını sessizce lanetledi. "O ben değilim."

"Drakonun cinayetiyle bağlantılı aranan bir suçlu olsaydım ben de öyle derdim."

"Eğer ben bu Bay Black olsaydım, neden hala kasabada olurdum? Eminim çoktan gitmiştir."

"Belki Presco'nun iksirlerinden biriyle saçlarını uzatarak fark edilmeyecek kadar değişeceğini düşündün." Başka bir muhafız silahını çekerek yanına geldi. "Aşağılık herifler her zaman suç mahalline geri döner."

"Ben Bay Black değilim, emin olun."

"Bunu Drakonlar karar versin. Eğer direnmeden gelersen ve yanlış elfse, yani Bay Black'e benziyor ve tıpkı onun gibi tanrıların kanını taşıyorsa, o zaman git ve hayatına devam et."

"Ama sorun çıkarırsan," dedi diğeri, kılıcının ucunu Thane'in boğazına doğrultarak. "Cesedini getiririz, yanlış kişiyi yakaladığınızı onlar karar verir."

Katana kapıdan geri çekildi, gözleri Thane ile iki muhafız arasında gidip geldi. "Neler oluyor?"

"O zaman belki o güzel şeyle biraz eğlenebiliriz." Muhafızlar Katana'ya büyülenmiş gibi baktılar.

Thane'in vücudu ateşle doldu ve damarlarında öfkeyle patlamak üzere olan büyü alevlendi. "Hata yapıyorsunuz."

Katana çenesini kaldırdı. "Neden kılıcını ona doğrultuyorsun? Onu rahat bırak. O hiçbir şey yapmadı."

"Bana onunla birkaç saat verin, belki sizi bırakırız." Muhafızın iğrenç gülümsemesi Thane'i öfkeye boğdu.

Diğer gardiyan Katana'yı döndürdü, sonra arkadan kollarını tuttu. Kız çığlık attı ve ondan kurtulmaya çalıştı. "Onu kelepçele."

Drakonanlar onu ödölün bir parçası olarak hapse atabilir. Hayatımda bu kadar güzel bir şey görmedim."

"Ellerini ondan çek," diye homurdandı Thane. Kanı kaynamış gibiydi.

"Çenenı kapatıp arkanı dönsen iyi olur, elf."

"Onu bırakmak için üç saniyen var."

İki muhafız daha geldi, pençelerini çıkardı. "Burada ne oluyor?"

"Bir," dedi Thane.

"Bu aptal kavga etmek istiyor," diye cevapladı muhafız. "Caliban'ı öldürenin o olduğunu düşünüyoruz."

"İki."

"Thane," diye yalvardı Katana. "Onlarla konuşup bu yanlış anlaşılmayı açıklayabiliriz. Bunu yapmak zorunda değilsin. Lütfen."

Thane kılıcı yukarı doğru savurdu, ejderhanın bileğini yakaladı ve kılıcı elinden çekip boğazının dibine sapladı. Üç hızlı hareketle kılıcı çekip çıkardı, bir diğerinin boğazını kesti ve üçüncüyü de yere devirdi, ardından kanlı kılıcı hala Katana'yı tutan erkeğe doğrulttu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve vücudu artık lacivert ejderha pullarıyla kaplıydı.

Ama onu korkutan, onun yüzü, o büyük geyik gözleriydi. Sonunda onun gerçekte ne olduğunu görmüştü. "Ondan ellerini çek demiştim. Sıradaki ölmek isteyen sen misin, ejderha?"

Kapı zili tekrar çaldı ve bu sefer Ronan ve Piper, Fennan'ın hemen arkasında dışarı çıktılar. "Vay canına." Ronan'ın parlak gözleri cesetlerin üzerinde dolaştı. "Bir keresinde bir ejderhanın kalbini söküp çıkardığını görmüştüm. Elini o aptalın göğsüne sokmuştu. Onu bırakırdım."

Muhafızın bakışları Thane ve arkadaşları arasında gidip geldi ve sonunda Katana'yı bıraktı. Katana kollarını kendine doladı ve Thane'e doğru koştu.

"Bundan kurtulamayacaksın," dedi ejderha muhafızı.

"Evet," dedi Thane, Katana'yı arkasına çekti. "Kaçacağım. Drakonanlara bir mesaj gönder. Savaş tanrısının burada olduğunu ve en son isteyecekleri şeyin, sihir tanrısı olarak da bilinen kuzenim Bay Black ile kavga etmek olduğunu söyle. Caliban için başsağlığı dilerim ama buna değmez. Krallığın kapıları yeniden açıldı."

"Tanrı... savaş tanrısı mı?" Ejderha bir an daha ona baktı, sonra dönüp kaçtı.

Etrafındaki insanlar durup sokaklara akan kanı izlediler. Thane'in kılıcı yere atmasını ve kılıcın cesetlerin yanına düşerek yere çarpmasını izlediler. Katana'nın yanağına kırmızı damlalar sıçramıştı. Elini kaldırıp yüzünü silmeye çalıştı ama kanı altın rengi tenine yaymaktan başka bir şey yapamadı. Avucuna baktığında titremeye başladı. Gözlerindeki dehşetten, zihninin başka bir yere kaydığını anladı. Onu oradan çıkarmak zorunda kalacağı karanlık bir yere.

Ronan'a döndü ve onu duvara itti. "Gidiyoruz. Hemen!"

Ronan'ın misafir odasına geri dönen Thane, ellerini su dolu bir leğene daldırdı ve kurumuş kanın berrak sıvıyı pembeye çevirmesini izledi. Suçunun izlerini temizlemek için bileklerini ve kollarını ovuşturdu. Derisinden tüm kan izleri kaybolunca, lekeli gömleğini yere attı. Onları öldürdüğü için kendini kötü hissetmiyordu. Şu anda onu rahatsız eden tek şey, Katana'nın yüzündeki dehşet dolu bakışların sebebi olmasıydı ve *bu* onu mahvetmişti. O, onun içindeki iyiliği görmek istemişti ama artık gerçeği biliyordu.

Ama onlar ona dokunmuş, onu tehdit etmişlerdi ve bu, onların ölümünü haklı çıkarmak için yeterliydi. Ve Maker bilir ne kadar sürecek bir gözaltı ve sorgulama için zaman yoktu. Ryvengaard'daki Drakonlar onu diğerleriyle birlikte hapse atıp, kim olduğunu kanıtlamasını isteyebilirdi. Ona inandıklarında, Hel ve Valeen'in nerede olduğunu öğrenmek isteyeceklerdi. Her halükarda, yaptığı şeyi yapmazsa oradan çabucak çıkamazdı.

Ejderhalara kendini kanıtlamaktan bıkmıştı ve kral ile kraliçe bu ittifakı hala reddederse, onları veliaht prensle birlikte öldürüp Ronan'ı hükümdar yapacaktı. Diplomasi zamanı bitmişti. Belki Hel haklıydı. Bazen bir şeyleri başarmak için kafaların uçması gerekiyordu.

Ellerini havluyla kuruladı ve çıplak ayakları odasının serin taş zemine sessizce çarptı. Komodinin üzerinde, zambakla sarılmış kırmızı mum mühürlü bir zarf duruyordu. Thane havluyu zarfın yanına attı ve zarfı açtı.

Merhaba kuzenim,

Bunu okuyorsan, demek ki ben yeraltı dünyasına gittim. Valeen, gittiğim yeri bulursa muhtemelen peşimden gelecektir. Varlett'in yüzüğü sorun oldu. Val'in hayatı tehlikede. Mümkün olduğunca çabuk yaşayanların dünyasına döneceğim, ama Yüksek Kral'ın Palenor'unun tehlikede olduğunu bilmek isteyeceğini düşündüm.

~Hel

P.S. Eğer ölürsem, karıma bir daha dokunma. Geri gelip seni rahatsız ederim ve bu sefer o kadar nazik olmayacağım.

Thane homurdandı, mektubu buruşturdu ve notu gürültüyle yanan ateşe attı. O piç her zaman pervasızca davranır ve Valeen'i de peşinden sürüklerdi. Şaşırtıcı bir şekilde, eskisi gibi onu kurtarmak için peşinden gitme dürtüsü hissetmiyordu. Eskiden bu düşünce tüm zihnini kaplardı. Ama o artık onun sorumluluğu değildi. Onu korumak artık onun görevi değildi. Hel'in göreviydi.

Çenesini sıkılmaktan ağrıyordu ve vücudundaki her kas gergin gibiydi, ama bunun birçok nedeni vardı.

Varlett'i yeraltı dünyasına götürmek, onları bu sorundan nasıl kurtaracaktı? Ve ne zaman bu kadar acil hale gelmişti ki, hemen gitmesi gerekiyordu?

Kapının sessizce çalınması onu daha da sinirlendirdi. "Ne var?" diye bağırdı. Eğer Ronan iyi haberler getirmediyse, onu bayılttıracaktı. Sonra kendine geldiğinde konuşabilirlerdi. Nefes nefese, kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

Katana birkaç kez gözlerini kırptı ve sanki küçülmüş gibi göründü. "Gidebilirim." Sesi yumuşak ve çekingendi.

Yüzünün düştüğünü ve omuzlarındaki gerginliğin gevşediğini hissetti. "Katana," dedi, onu gördüğüne şaşırarak. Yaptığı şeyden sonra bir süre onu görmek istemeyeceğini düşünmüştü. Ona karşı o şekil değiştirenleri öldürmek istememişti. Onu böyle bir şiddete maruz bırakmak istememişti. Yeterince acı çekmişti. "Her şey yolunda mı?"

"Ben... şey... Senin için endişelendim."

Kaşları çatıldı ve çıplak omzunu kapı çerçevesine yasladı. "Benim için mi endişelendin?"

"Kötü bir fikir olduğunu söylediğinde seni dinlemeliydim. Kraliçe'nin tarafını tutup dükkana girdim ve sonra sen... Umarım bana kızgın değilsin."

Onun tepkisine şaşırarak çenesini ovuşturdu. Neden kendini suçluyordu? Sonra anladı, muhtemelen Atlanta'dan suçlanmaya alışmıştı. "Sana hiç kızgın değilim. Olanlar senin suçun değildi. Sadece oldu."

“Ama seni dinlemeliydim. Geri dönmeliydik, o zaman ejderha muhafızları sana yaklaşmazdı ve sen onları öldürmek zorunda kalmazdın.”

"Seni hiçbir şey için suçlamayacağım. O ejderha şekil değiştirenleri öldürmek zorundaydım. Bu sefil dünyanın kuralı bu."

"Nasıl kendini kötü hissetmiyorsun?"

"Üzülmiyorum. Sana zarar vereceklerdi. İğrenç ellerini sana sürdüler. Tek ihtiyacım olan sebep buydu."

“Oh.” Kız bakışlarını kaçırdı ve adam bir gülümsemenin başlangıcını gördüğünü sandı.

Çerçeveyi itip kapıyı daha fazla açtı. "İçeri girmek ister misin?"

Tek kelime etmeden yanından geçip döndü. Birkaç derin nefes aldı, göğsü dikkat dağıtıcı bir şekilde inip kalktı. "Fikrimi değiştirdim."

Kafasının yanını kaşıdı. "İçeri girmek istemediğin mi? İstedtiğin zaman gidebilirsin."

"Hayır," dedi kız yumuşak bir sesle. "Senin... teklifin hakkında." Elbisesinin omuz askılarını aşağı indirdi ve elbise ayak bileklerine kadar düştü, onu onun önünde tamamen çıplak bıraktı. "Bir gece ve hiçbir söz yok."

[illegible]

"Yarın için söz yok mu?"

O yavaşça öne doğru yürüdü. "Tek istediğim söz, bu odanın dışındaki her şeyi unutman ve bu gece bana odaklanman ve sabah pişman olmayacağına söz vermen."

Yutkundu. Bunu istiyordu. Onu istiyordu. "Katana, ben..."

"Kimse benim için senin gibi savunmadı ve karşılığında hiçbir şey istemiyorsun." Elini onun çıplak göğsüne bastırdı ve ona baktı. "Senin kalbine ihtiyacım yok, Thane."

Onu bacaklarının arkasından kaldırdı ve bacaklarını kalçalarına doladı. "Tamam, Katana, sana bu sözleri vereceğim. Bu gece sadece sen varsın." Dudakları dudaklarına çarptı ve onu ipek örtülü yatağa yatırdı.

SABAH IŞIĞI pencereden sızıyordu ve bu sabah Thane'i ısıtan tek şey güneşin sıcaklığı değildi. Yumuşak, çekici bir vücut gövdesine uzanmış, sarı saçları göğsüne yayılmıştı. Sessiz nefesleri tenine değiyordu, önceki gece titreyerek adını nasıl söylediğini hatırladı.

Göbek deliğinin üstüne öptüğünde kıkırdadı ve dudakları aşağıya indiğinde omuzlarını sıkıca kavrayarak nefesini tuttu. Sessiz inlemelerinin sesi şimdi onu rahatsız ediyordu. Ona doğru kıvrılması, bacaklarını beline daha sıkı sarması ve zevkinin doruğa ulaşmaya başlamasına ne kadar şaşırdığı. Ağlayana kadar durmamasını istedi ve o da durmadı. Eğer birisi memnun edilmeyi, sevgiyle bakılmayı ve tapılmayı hak ediyorsa, o da oydu. Kimsenin asla hak etmediği şekilde dövülmüş, aşağılanmış ve kötü muamele görmüş bu tanıyıcı. İçindeki ışığı koruduğu için hala ona hayranlık duyuyordu ve karanlık bazen onu ele geçirse bile, gülümsemeyle geri dönüyordu.

Kızarak ve yumuşak bir öpücükle, bunu nadiren hissettiğini ve her zaman kendisinde bir sorun olduğunu düşündüğünü itiraf etti. Bunu söyledikten sonra, o kadının zevk noktasına üç kez daha ulaşmasını sağladı. Kendini kaybetmesinin sesi ve bunun sebebi olması, onu da onunla birlikte ecstasy'ye ulaşmaya yetti. Onda hiçbir sorun yoktu. Sorun, onun pislik partnerindeydi.

Thane, tavana bakarken parmaklarının dalgın bir şekilde sırtında dolaştığını fark etti. Bir gecelik tutku. Hepsi bu.

İlişki için hiçbir söz yoktu. Aşk yoktu.

Daha fazla yoktu.

Saçlarını yüzünden çekip başını kaldırdı, yavaşça gözlerini kırıp gülümsedi. Gözlerini ışıktan korumak için pencereye döndü. "Sabah oldu mu?"

O gülümsedi. "Sen 'it' dedin."

"Sanırım hepinizin konuşma tarzını öğreniyorum." Dizlerinin üzerine çökerek geriye yaslandı ve kollarını başının üzerine uzattı, sevimli vücudunu rahat bir şekilde sergileyerek onun gülümsemesini daha da genişletti. "Çok acıktım. Beni aç bıraktın."

O, onu göğsüne çekmek için can atarak güldü. Kız yataktan kaydı ve odanın diğer ucuna doğru yürüyerek ipek elbisesini almak için mükemmel çıplak kalçalarına bakakaldı. Tanrım, ona bakmak bile onu ateşe veriyordu.

"Teşekkür ederim, Thane. Kendimi arzuladığımı hissetmeye ihtiyacım vardı. Bana sevişmenin ne olduğunu gösterecek birine ihtiyacım vardı ve," diye gülümsedi, "sen çok iyisin."

Yanakları kızardı ve battaniyeden çıkıp beline çarşafı sardı. "Ben de buna ihtiyacım vardı. İstenildiğimi hissetmeye." Aylar önce sonsuza kadar birlikte olacağını düşündüğü elf tarafından incitildikten sonra, bu onun isteyebileceği her şeydi. O, boşluğu doldurmak için geçici bir yatak arkadaşı değildi. Bunu hemen hemen her kadında bulabilirdi.

"Neden benden saklanıyorsun?" diye sordu kız, tamamen meraklı gibi görünüyordu. "Senin her şeyini gördüm. Hatta ağzıma bile aldım."

Tanrım, ağzı da ne kadar güzeldi. Omzunu kaldırıp yatak direğine yaslandı. "Sanırım kendi çıplaklığımdan senin kadar rahat değilim. Gerçi seninkine bütün gün bakabilirim."

Kız kıkırdadı. "Her yerin çok güzel ve bunu deneyimleyebildiğim için mutluyum." Göz kırptı, sonra hızla kapıya doğru yürüdü ve kapı kolunu tuttu.

"Gidiyor musun?"

"Sabah oldu, değil mi? Bir gece kalmak demiştik. Bugün Palenor'a dönüyoruz. Eşyalarımı toplamam lazım." Her şeyi aceleyle söyledi, nefesleri bile, ve adam onun kendisinden uzaklaşmak istediğini düşünmeden edemedi. Göğsünde yavaşça batmaya başlayan ağırlık, sanki onu yok edebilecekmiş gibi o bölgeyi ovuşturmasına neden oldu.

"Evet," dedi ve kurumuş boğazını ıslatmak için yutkundu.

Kadın kapıyı açtı ve adam neredeyse boğulacaktı. "Katana, giyinik değilsin. Biri görebilir." Adam aceleyle yanına gitti, belinden çarşafı çekip kadının üzerine örttü. "Ve ben de seni benden başka kimsenin görmesini istemiyorum." Kızın bakışları onun gözlerine dikildiğinde, kalbi daha hızlı atmaya başladı. Bu, anlaşmalarının bir parçası değildi. Kız isterse herkes onu çıplak görebilirdi. Onlar bir ilişki içinde değildi. Aralarında hiçbir bağlılık yoktu.

"Düşünemedim. Normalde başkalarının evinde çıplak dolaşmam." Çarşafı çekip onun kollarına geri itti, sonra elbisesini başından geçirdi. "Kahvaltıda görüşürüz?"

"Giyinince odana uğrarım." "Tamam."

Kapı arkasından kapandığında, kusmak istedi. Geceyi pişmanlık duymuyordu, ama ya o? Buradan daha hızlı kaçamazdı. Hiç olmadığı kadar hızlı giyindi ve saçlarını taramaya bile zahmet etmeden arkaya bağladı. Ama kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırdığında durakladı. Fazla baskıcı mı davranıyordu? Muhtemelen henüz hazır değildi.

"Thane," diye seslendi Piper, koridordan odasından çıkarak.

"Merhaba, Piper."

"Gidiyor muyuz?"

"Bu ittifakı tamamladıktan sonra."

Dudaklarını gergin bir şekilde sıkıştırdı ve iç geçirdi. "Thane..."

"Ne?" Bunu yapmak için kraliyet ailesini öldürmek istemiyordu, ama görevi halkına ve konseyin Valeen'i tekrar öldürmemesini sağlamaktı. Bunun olmasına izin vermeyecekti ve o ve kardeşi ölmediği sürece kimin öldüğü önemli değildi. "Ronan bir şey söyledi mi? Kabul etmeyecekler, değil mi? *Kahretsin.*"

Piper aniden kocaman bir gülümsemeye omzuna hafifçe vurdu. "Yazdın! Hayır, kesinlikle kabul ettiler. Ronan dün gece söyledi. Ejderhalarla ittifak kurduk, Thane. Onları kendi dünyalarına götürmek işe yaradı! Çağrıldıklarında gelecekler. Bu savaşı kazanacağız. Palenor'u kurtaracağız."

"Gerçekten mi?"

"Evet!"

"Peki ya sen ve Ronan?"

Omzunu kaldırdı ve hayal kırıklığını gizlemeye çalıştığı belliydi. "Bilmiyorum, Thane. Düşündüğümden farklı biri çıktı. İlerlemek isteyeceğini sanmıştım, ama bir şekilde ilgisini kaybettiğini düşünüyorum. İttifaka yardım etmemi istediğini biliyorum, ama benimle evlenip evlenmeyeceğini bilmiyorum."

"O değil."

"Sana bir şey söyledi mi?"

"Ona savaş bitene kadar seninle birlikte olamayacağını söyledim."

Kadın kaşlarını çatı. "Neden böyle bir şey yaptın?"

"Kral Drake, onunla evlenirse hayatını tehdit etti... Ejderhalar genellikle kendi ırkından olmayanlarla çiftleşmezler ve o bir prens. Kan bağı konusunda çok titizdirler, özellikle de Drakonanlar."

"Oh," diye nefes aldı ve yüzü kızararak başka yere baktı. "Ben... Neden bunu düşünmedim ki?"

"Ama Ronan seninle olmak istiyor. Hatta seninle evlenmek istiyor. Sadece şu anda olmaz, aksi takdirde ittifak tehlikeye girebilir. Kral sana zarar vermeye kalkarsa, onu öldürmek zorunda kalırım."

"Seninle evlenmek istediğini mi söyledi?" diye gülümsemeye başladı. "Ama... Benim için hiçbir şeyden vazgeçmesine izin veremem. Ailesi onaylamazsa, onu evden kovabilirler."

"Bunu sonra düşün. Şu anda kral ve kraliçeyle geri dönemeyecekleri bir anlaşma yapmam gerekiyor." Katana'nın kapısını işaret etti. "Onu bekleyip kahvaltıya onunla gider misin? Ona üzgün olduğumu ama gitmem gerektiğini söyle."

"Tabii ki." Piper aniden başından ayaklarına kadar onu incelemeye başladı ve biraz daha yaklaştı. "Onun gibi kokuyorsun."

Thane, kokusunu görebilecekmiş gibi aşağıya baktı. "Öyle mi?" Piper kıkırdadı. "Evet, Thane, öyle."

Topuklarını döndü. "Acele etsem iyi olur. Kral ve kraliçe muhtemelen bekliyordur."

"Thane." Piper gözlerini kısarak sesini alçaltı. "Sen... Tanrım, sen yaptın," diye suçladı. "Onunla yattın, değil mi?"

Thane yürümeye devam etti ve gülümsemeden edemedi. "Aşağıda beni bul." Artık tek ihtiyacı, ejderhaların sihirli bir sözleşme imzalamasıydı. Her şey sonunda yoluna giriyordu.

Bölüm 38

VALEEN

Bu ürkütücü karanlık ormanın ortasındaki kapının önünde durmak, cildinde örümcekler dolaşıyormuş gibi hissettiriyordu. Takip edildiklerine şüphe yoktu. Ne tarafından? Emin değildi. Etraflarındaki kararmış yapraklar arasında çiftler halinde kırmızı gözler parlıyordu. Bataklıktan, yüzeyin altındaki her türlü yaratığa bağlı sarı gözler belirliyordu. Yılanlar, başlarının üzerindeki ağaç dallarında kıvrılıyordu. Kapı yere sabitlenmişti ama onu destekleyen başka hiçbir şey yoktu. Diğer tarafta, bu sonsuz gibi görünen karanlık alem uzanıyordu. Buradan ne kadar çabuk çıkarlarsa o kadar iyi olacaktı.

Korkunç yüzlerin bulunduğu korkunç kapının içinden uzaktan bir ağlama sesi geliyordu. Burası, esasen ölülerin bir sonraki alemine açılan bir geçitti. Arkasında bir şey çığlık attı. Valeen, Soulender'ı daha sıkı kavradı. Altın bıçak ona rahatlık verdi. Suyun altında o yaratıklar onlara saldırdığında, bıçak daha önce hiç görmediği bir ışıkla parlamıştı.

Boynunun arkasındaki derisi karıncalandı. Burada bir terslik vardı, ağır, karanlık bir his vardı ve o gecenin kraliçesi olsa bile, gökyüzünde yıldızlar yoktu, ay da görünmüyordu. Bu, gökyüzüne hayranlıkla bakabileceği huzurlu bir gece değildi. Bazen gece tanrıçası bile güneşin doğmasını diledi.

"Tekrar saldırıya uğramamamız garip değil mi?" Varlett arkasına bakarak fısıldadı. "Onların varlığını hissedebiliyorum ve avlandığımızı biliyorum, ama neden saldırmıyorlar?"

"Belki saldırıya uğramadınız," diye homurdandı Hel.

"Anahtarı aldığın zaman hariç."

"Muhtemelen taktığın yüzük yüzündendir." Valeen yüzüğe doğru başını salladı. "Ya da tanrılar tarafından yaratılmış bir silahtan korkuyorlardır." Altın kılıcını karşı omzuna vurdu. Ondan korkmaları gerekirdi ve bir şey denerlerse nedenini anlardı.

"Bu seviyede onlara komuta edecek bir prensleri kalmadı." Hel, etraflarını saran mürekkep gibi karanlığı dikkatle izledi. "İblis yaratıkların bir efendisi olması gerekir. Onlar bunun için yaratıldılar."

"Diğer prenslerden hiçbiri gelmediğine şaşırdım," dedi Varlett. Bir sonraki iblis prensin krallığının kapısı açıldı ama Hel henüz itmemişti. Avucunu kapıya dayayarak geriye baktı, granat rengi gözleri ikisi arasında gidip geldi. "Burada olduğumuzu bilmiyorlar, ama yakında öğrenecekler."

Birkaç saniye geçti ve Varlett boğazını temizledi. "Açacak mısın?"

"Kapı soğuk. Çok soğuk."

"O zaman kuruyana kadar beklemeliyiz." Varlett arkasını dönüp gölgeli ormana doğru yürümeye başladı. "Biraz dal bulup ateş yakacağım." Silueti gölgelerin içinde kayboldu.

Valeen sesini alçaltarak konuştu. "Bize söylemediği bir şey var. Hissedebiliyorum. Kötü görünse de hasta biri gibi davranmıyor." "Soluk tenli laneti gibi bir tür lanet olabilir ve sana bir şey olmasını riske atamayız. Onu korumak zorunda olmamızdan nefret ediyorum, ama seni korumak gibi onu da korumak zorundayız."

"Dredwich Kalesi'nde onunla dövüştüğünde, her vuruşun, her kesik anında beni etkiledi. Geçen gün ayak parmağını çarptığını hissettim. Bu neden olmuyor?"

"Bilmiyorum."

Valeen başını salladı ve volta atmaya başladı. "Belki aramızdaki bağ sadece fiziksel zarara tepki veriyor. Belki ona olan şey ona *zarar* vermiyor."

Kaşları çatıldı ve onun kaybolduğu karanlığa bakakaldı. "Ya onu başka bir şeye dönüştürüyorsa?"

Onu başıboş bırakmanın aptalca olduğuna karar vermek için tek bir bakış yetti. Birlikte koşular. Çalışlardan gelen sürünme sesleri ve gizli yaratıkların çıkardığı şakırtılar ve patırtılar daha yüksek geliyordu. Valeen kalın bir dalın altına eğildi ve çıkıntılı köklerin etrafından dolanarak kayarak durdu.

Varlett kollarında bir yığın dal ile yavaşça ilerledi. "Neye bakıyorsun?"
"Sen... hala buradasın."

"Başka nereye gidebilirim ki?" diye sordu Valeen. "Sizden biri olmadan alt dünyadan çıkamıyorum. Ben tanrıça değilim."

Zaman yavaşça akıyor gibiydi, camı tırmalayan tırnak sesleri, görünmeyen şeylerin ağır nefesleri ve üzerine baskı yapan bir felaket hissi vardı. Valeen botlarını çıkardı ve ateşin yanına koydu. Zırhı giysilerindeki nemi tutuyordu ama zırhını çıkarmak onu tehlikeye atardı ve büyüsü olmadan buradan sağ çıkabileceklerini bilmiyordu. İsteksizce Raven zırhını çıkardı ve her parçayı ateşin yanındaki dallara astı. Hel gömleğini çıkardı ve sadece pantolonuyla kaldı.

Garip ışık, Hel'in dövmelelerinin kayıp hareket ettiğini gösteriyordu. Göğsündeki zambak işareti neredeyse çiçek açmış gibi görünüyordu. Gölgelelerin yapabildikleri bu tür hileler ürkütücüydü. Boynunu bir yandan diğer yana çevirdi ve sırtını ateşe döndü. O anda, boynundaki ısırık izinden yayılan koyu çizgileri fark etti. *O da ne?* Midesi düğümlendi ve omzunu tutup onu ateşin ışığına doğru çevirdi.

"Ne oldu?" O, ona bir bakış attı. "Diz çok de
bunu daha iyi görebileyim."

Adam bir dizinin üzerine çöktü ve dirseğini uyluğuna dayadı. "Dizlerimin üzerinde yapmak istediğim daha iyi şeyler var."

"Ben de." Işık sırtına tam olarak vurdu ve dişlerini sıktı. Kırık camdaki ağ gibi siyah çizgiler omuzlarının ortasına kadar yayılmıştı. Bu kötüydü. Böyle bir şeyi hiç görmemişti. Ölü bir şey tarafından ısırılmanın sonuçları olacağı açıktı. Hel bunu kabul etmek için çok inatçıydı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Bir plajda seninle sevişmeyi tercih ederim."

Şimdi bu kadar kayıtsız davranmanın sırası değil. "Ciddiyim."

Varlett kahkahayı boğdu ve ikisi de ona baktı. "Kızarmadığın ve onun ağzının pisliği için azarlamadığın için şaşırdım, Val."

Yavaşça gözlerini Varlett'e çevirdi ve ona ters ters baktı. Bu ejderha gerçekten ölmeliydi. "Sen beni tanımıyorsun Varlett, ve seks hayatımız hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Bana senin hakkında her şeyi anlattı. Nasıl ölü balık gibi uzandığını, onu becerirken ses çıkarmayacak kadar edepi olduğunu. Ara sıra ona oral seks yapmanı istediğini, ama senin hiç yapmadığını."

Öfke yanaklarını kızarttı ve yanlışlıkla tırnaklarını Hel'in omzuna geçirdi, ta ki Hel *"Tırnaklarını başka yere sok"* diyene kadar. *Ben öyle bir şey demedim.*

Tabii ki söylememiştir. Bu, Varlett'in aralarına tekrar nifak sokmak için uydurduğu yalan ve manipölasyonlardan biriydi. Hel'in ona kızgın olsa bile böyle bir şey söylemeyeceğini biliyordu. Çünkü bu, gerçek değildi. Onlar, başka hiç kimsede hissetmediği bir kimya paylaşıyordu ve bu, sevişirken ortaya çıkıyordu.

Hel ayağa kalktı ve hafifçe sendeledi, parmağını ona doğru uzattı. "Öncelikle, sana onun hakkında tek kelime bile etmedim."

Valeen koluna tutundu. Onu düşmekten alıkoyan tek şey, ona tutunmasıydı. Etraflarındaki yaratıklar ve Varlett onu bu kadar zayıf görmemeliydi. Tanrım, prensler şimdi gelirse... *Oturup biraz dinlenmelisin.*

"İkincisi, bir şey söylediysem, o da onun uzun karanlık bir gecenin ardından doğan güneş olduğu ve her gün uyanmamın tek nedeni olduğu. O benim kalbim, sahip olduğum tek şey ve onun hakkında bir daha saygısızca konuşursan, Varlett, zihnine girip seni iplerle oynatılan bir kuklaya çevirip şeytan prensler için sonsuza kadar dans ettiririm."

Koruyucu Hel, onu nasıl istenen biri hissettireceğini çok iyi biliyordu. "Senin durumunda benim zihnime dokunamazsın," diye alay etti Varlett. "Öğrenmek ister misin?" diye meydan okudu.

Hel, şimdi değil. Onu istemeden daha fazla incitebilirsin ve bunun benim için ne anlama geleceğini bilmiyorum. Onun arkasına geçti ve ısırık izinin dışına dokundu; cildi alev alev yanıyordu. "Hel, gerçekte ne hissediyorsun? Bana yalan söylemeye cüret etme."

"Biraz başım dönüyor," diye mırıldandı.

Bunu itiraf ederse, *biraz* başı dönmüş olacaktı. O yüzden önemsizmiş gibi davranacaktı.

"Yardı mı mı isteyecek misin?" Varlett gümüş rengi saçlarından bir tutamı parmağıyla çevirdi.

"Ölmeyi tercih ederim," diye bağırdı ona, sonra dizlerinden biri çöktü.

"Hel!" Valeen arkadan ona sarıldı, ama onun ağırlığı onu da yere çekti.

Dizlerinin üzerinde, nefes nefese, kalbi çarparak duruyordu. *O şeytani yüzükle onu bana yaklaştırmayacağına söz ver. Ona güvenmemelisin. Anlıyor musun? O tür bir büyüyle neler yapabileceğini bilmiyorsun.*

Diz çöküp yüzünü avuçlarının arasına aldı. Çok sıcaktı. *Seni ölüırken izlemeyeceğim.*

Önemli olmasa senden bunu istemezdim.

Yarı kapalı gözleri ve büyümüş göz bebekleri, kadının kalbini hızla çarptırdı. "Hel, *bir şey* yapmalıyız." Hâlâ büyüsünü hissedemiyordu; sanki çakmaktaşı ile kaya arasında kıvılcım çıkaran ama alev almayan bir kıvılcım gibiydi ve bu onu hasta ediyordu. O havuz, bu alemden ayrılana kadar güçlerini kesmiş miydi? Ne yapacağını düşünmek için kafasını yordu ama hiçbir şey bulamadı. Onu iyileştirecek büyüsü olmadan, tek yapabileceği beklemektir.

Hel'in sert elleri boynunda kayarak saçlarına kadar çıktı. "Ben zaten kötülüğe meyilliyim. Ben iyi bir insan değilim. Eğer iblisin büyüsüne maruz kalırsam..." Yine zihninde konuşmaya başladı. "*Bana ne yapacağını bilmiyorum. Kim olacağımı bilmiyorum... O beni kime dönüştürebilir?*" Gözleri cam gibi bakıyordu ve yanakları ateşten kızarmıştı. "Bu ısırtığı atlatacağım. Vücudum zehri dışarı atıyor. Hissedebiliyorum. Güven bana. Lütfen."

"Sen sandığından daha iyisin," diye fısıldadı kız. "Hayır, değilim."

Onu dudaklarından sertçe öptü. "Evet, öylesin." *Yılanın ısırtığı beni korkutmuyor.*

O, zorlukla yarı gülümsedi. "Ne olursa olsun, ona dokunmasına izin verme. Söz ver."

Valeen, alnına yapışmış terli saçları nazikçe itti. Bu, vermek istediği bir söz değildi. Ölü bir Hel'i, kötü bir Hel'e tercih ederdi. Ama ona güvenmek zorundaydı. "Sana dokunmayacak. Söz veriyorum."

Kısa bir süre sonra Hel yanına uzandı, gözleri kapalı, nefesleri yavaş ve sığdı. Valeen tırnaklarının kenarlarını ısırarak onun yanında volta atıyordu. Varlett ateşin kenarına oturmuş, kollarını dizlerinin üzerine atmıştı. Varlett'in Hel'e bakışlarından onun için herhangi bir şey hissedip hissetmediğini anlamak zordu. Hel'i Thane'i kurtardığı gibi kurtaracak mıydı? Hel'i hiç sevmiş miydi? Varlett'in kendini sevmekten başka sevginin ne olduğunu bildiğinden emin değildi.

"Bana yardım etmeme izin vermektense ölmeyi tercih eder, ha?" Varlett bir çubuk alıp mavi alevlerin içine attı. "Her zaman böyle değildi. Eskiden bana birçok şey yapmama izin verirdi."

Bu söze tepki vermemek için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. Aralarındaki bu bağ onu çıldırtacaktı.

Hel ayağa kalkmadıkça, korku ve ıstırap her geçen saniye artıyordu. Valeen botlarını giyip, Hel'in yanında yürürken siyah yaprakların arasında bir patika izledi. *Onu kapıya sürükleyip eve götürebilirim, o zaman güçlerimi geri kazanırım ve o da kendi başına daha çabuk iyileşir.*

"Thane'i iyileştirdim ve ona hiçbir şey olmadı." Varlett pençelerini düzenli bir ritimle birbirine vurdu. "Hel'e zarar vermeyeceğime söz veriyorum."

"O hayır dedi, Varlett. Herkesi manipüle etmeye alışkın olduğunu biliyorum, ama hayır."

"Eşini ölmeye mi terk edeceksin?"

"O ölmeyecek." Hel güçlüydü ve yaşama arzusu onun öfkesi kadar ateşliydi. öfkesi kadar ateşliydi.

"O ölüyor! Ona bak!" Varlett ayağa fırladı. "Onu hiç böyle görmedim. Hiç."

Valeen'in midesi bulandı ve onun bembeyaz yüzüne, alnında ve şakaklarında damlayan ter damlalarına baktı. Gözleri titredi ve yumuşak bir iniltiyle kendini kıvrıldı. Yanına çöktü, elini alnına, sonra yanağına koydu; cildi ateş gibiydi. "Hel, geri dönmeliyiz."

"Hayır," diye soluk soluğa konuştu. *Seni kurtarmak için bunu yapmalıyız.* "Ben... ben..." diye tekrar inledi ve titremeye başladı. "Tamam. Biraz daha."

"Çekil." Varlett kalçasını Valeen'e itti, neredeyse dengesini bozacaktı. "Zaman kalmadı."

"Ona dokunma." Varlett'i itti ve onu yere düşürdü. Sonunda *bir şey* yapabilmek iyi geldi.

Varlett bir kez daha ayağa fırladı. "Çekil yolumdan. O ölürse ben de burada mahsur kalmayacağım."

Valeen kılıcını çekti, metal metale sürtündü ve Hel'in üzerine dikildi. "Ona dokunmayacaksın."

İçgüdü, iyileştirme bahanesiyle bile ona büyü yapmayacağına inanmamasını söylüyordu. Varlett defalarca düşman olduğunu kanıtlamıştı ve o yüzükle Hel'e dokunmasına izin veremezdi, söz vermişti. Hel'e söz vermemiş olsa bile, Varlett her geçen dakika daha çok bir iblise benziyordu.

Yavaşça bir korku sıırıslıkam etti. Varlett bir iblis gibi *görünüyordu...* Yüzük parmağından çıkmıyordu, üçüncü prens Morv

ölmüştü... gözleri değişiyordu, kırmızıya dönmüştü ve cildi prenslerinki gibi mavi-gri olmuştu. Saçları bile beyazdı.

Yukarıdaki tüm anneler *adına*, o *ölmüyordu*. Bir iblise dönüşüyordu, ve sıradan bir iblis değil. Bu diyarın hükümdarlarına benziyordu.

"O kılıcı bana kullanamazsın. Kendini yaralayacaksın," dedi Varlett, daireler çizmeye başlayarak. Hel'i sahiplenici bir bakışla izliyordu, bu bakış Valeen'in ensesindeki tüyleri diken diken etti. "O benim olmalı, Val. Biz birbirimize çok daha uygunuz. Biz güce susamışız ve o, benimle birlikte Runevale'nin tamamına hükmedebileceğini fark etmiyor. Sen onu olabileceği şeyden alıkoyuyorsun. O güç istiyor. Herkesin ayaklarına kapanıp tapınacağı bir hükümdar olmak istiyor. Kraliçesi bile. Ben onun için dizlerimin üstünde süründüm, ama sen, sen çok gururlusun."

Gözlerini oyup çıkarabilseydi, yapardı. Gözlerini oyup iğrenç şeytan köpeklerine yedirirdi. "O kadar acınası ki, neredeyse üzücü. O güç istemiyor. İntikam istiyor. Savaşmak zorunda olduğu için savaşıyor."

"O kadar emin misin? Bana gerçek yüzünü göstermekten korkmadı ve o yüz bu yer kadar karanlık. Kendisi bile iyi olmadığını söyledi. Onu olmadığı bir şeye dönüştürmeye çalışıyorsun. Onu Thane'e dönüştürmeye çalışıyorsun. Ona geri dönebilirsin, biliyorsun. O hala seni seviyor."

"Kapa çeneni." Valeen kılıcın kabzasına elini o kadar sıkı tuttu ki eli ağrıdı. "Hel'in kalbini biliyorum ve o bana ait. O *benim* eşim."

"Hadi ama Val. Kendine yalan söylüyorsun." Bir şahin gibi etrafında dönüp bir fırsat kolluyordu. "Onun içindeki karanlığı gördün, benimkinden daha kara."

"O şeyleri beni kurtarmak, korumak için yaptı."

"Öyle mi sanıyorsun? O bunu kötü olmaktan zevk aldığı için yapıyor. Gerçekten bunu mu istiyorsun? Sen bundan daha iyi olmalısın, *Işık Getiren*."

Valeen, Varlett'ten gözlerini ayırmadan yavaşça çömeldi. "Kalk, Hel. Gitmeliyiz."

"Birkaç dakika daha lazım," dedi dişleri takırdayarak.

"Onunla hiçbir yere gitmeyeceksin." Varlett hızlıca öne atıldı. Valeen kemerinden bir yıldız bıçağı çekip Varlett'e fırlattı. Bıçak havada ıslık sesiyle uçtu; Varlett yüzünü çevirdi ama bıçak yanağına sıyrarak iki santimlik bir yara açtı.

Valeen acıya dayanabilirdi.

Acı geçiciydi ama Varlett'in Hel'i ele geçirmesine izin vermek geçici olmayabilirdi.

Varlett'in hissettiği keskin acının aynısını hissetmeyi bekledi, ama gelmedi. Elini uzattı ve kan bulamadı.

Bir şey değişmişti...

Uzaktan izleyen birkaç çift parlak kırmızı göz yaklaştı. Düşük homurtular ve tıslamalar kolundaki tüyleri diken diken etti.

Gerçeklik Varlett'in yüzünde parladı ve pençeleri uzadı ve keskinleşti.

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Valeen ayağa kalkarak dedi. "Bence tüm geçmiş suçların geri dönüp seni yakaladı... *iblis*. Sonunda içinden gelenin aynısı oldun."

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez." Varlett'in gözleri artık kıpkırmızı parlıyordu. "Görünüşe göre değiştiriyor. Bana yaptığın büyü bozuldu."

Valeen

başka bir yıldız fırlattı ve yıldız, düşmanının diğer yanağına saplandı. Düşmanı önce tısladı, sonra düşük bir hırıltı çıkardı. Tatlı intikamın zamanı gelmişti. Bu ejderha hayatını mahvetmişti. Hel'i ondan almıştı ve başından beri bu bok çukurunda olmalarının sebebi oydu. Valeen Soulender'ı kaldırdı ve hazır pozisyon aldı. "Neden böyle düşündüğümü biliyor musun? Bağlantı koptu çünkü göl büyüü silip süpürdü." Güldü, kim tahmin edebilirdi ki, aralarındaki büyüü sona erdirecek şeyin yeraltı dünyası olacağını? "Ölümsüz olmak istemiştin, görünüşe göre dileğin gerçekleşecek ve yeraltı dünyasında sonsuza kadar yaşayacaksın."

"Eğer doğruysa tabii." Varlett dövüş pozisyonu aldı. "Artık benim bölgemdesin."

Varlett ona atladı, pençeleri bulanık bir hızla havayı keserek. Soulender, onun saldırılarına karşı Soulender'ı kaldırdı ve ilk pençeyi kesti. Varlett nefes nefese geri çekildi. "Bunu pişman olacaksın!"

"Pençeni hatıra olarak saklayacağım ve boynuma takacağım. Üzerine 'gece tanrıçasını ihanet edip yaşayabileceğini sanan ejderha' yazacağım." Tekme attı, botunun burnu Varlett'in uyluğuna isabet etti, sonra bıçağını göğsüne doğru savurdu. Varlett, saldırıyı önlemek için doğal olmayan bir şekilde geriye eğildi, tekme attı ve botuyla Valeen'in ön koluna vurdu, Soulender'ı neredeyse elinden düşürüyordu. *Kahretsin*. Darbenin etkisiyle eli karıncalandı, ama acı yoktu. Bu kadını öldürmeye bir adım daha yaklaşmıştı.

Varlett omuzlarını dikleştirdi ve kendi kılıcını çekip çıkardı. Bir sonraki çarpışma, öfkeli kılıç sallamaları ve kılıçların çarpışmasıyla geldi. Bu sadece *şu an* için değildi; bu geçmiş içindi, sadece Valeen'e değil, Hel ve Thane'e de yaşattığı mutlak yıkım içindi.

Valeen'e değil, Hel ve Thane'e de yaşattığı mutlak yıkım içindi. Kendini tutmak zorunda kaldığı için biriken tüm öfkesi hareketlerine yansımıştı, kılıç sallamaları daha sert, daha hızlıydı, tekmeleri ve savuşturmaları zamanın başlangıcından beri var olan bir tanrıçanın kiler gibiydi. Yumruğu Varlett'in burnuna çarptı ve burnunu kırdı. Uyluk kemiğini kesti ve on santimlik bir yara açtı.

Boğazından, bir canavarınki gibi gırtlaktan gelen bir hırıltı çıktı. Ama Varlett de deneyimli bir savaşçıydı ve onu yenmek için bundan fazlası gerekiyordu. O yüzük ve bu yer ona daha önce sahip olmadığı doğaüstü yetenekler vermişti. Daha hızlıydı, Valeen'in hızına yetişebiliyordu ve vuruşları kollarını ve ellerini titriyordu. Varlett'in dirseği Valeen'in ağzına çarptı ve onu bir adım geriye sendeletti. Acı hissetmişse de bunu hissetmedi.

Valeen'in ağzı bakır tadı ile doldu ve tükürdü. "Hepsi bu mu, *kaltak*?"

Dişlerinin arasından kükreyerek, burun deliklerinden dumanlar çıkarak tekrar saldırdı. Valeen, hareketlerini tahmin ederek eğildi ve zıpladı, zayıf noktalarını öğrendi. Kılıçları çarpıştı ve Varlett'in kullandığı siyah kılıç binlerce parçaya ayrıldı, cam kırılma sesi çıktı. Valeen boğazına vurdu, ama o tam ulaşamayacağı bir yere manevra yaptı ve çıkıntılı bir kökün üzerine takılıp yere düştü.

"Kalk ayağa, Varlett. Seni öldürdüğümde, düşüşünü izleyebilmek için ayakta olmanı istiyorum." Onun canavar formuna dönüşmesini, kanatlarının açılmasını ve ağzının vahşî bir buruna dönüşmesini bekliyordu, ama pulları bile görünmüyordu.

Varlett geriye yuvarlandı ve çevik bir hareketle ayağa kalktı. Gözlerinin kehribar rengi artık tamamen kıpkırmızıya dönmüştü. Derisi bir zamanlar bronz rengine olduğuna dair hiçbir iz kalmamıştı, tamamen mavi-griye dönmüştü. "Buradan canlı çıkamayacaksın. Seni öldürüp onu alacağım. Birlikte yeraltı dünyasını ve yaşayanların diyarını yöneteceğiz."

Hel'in ona küfrettiğini duyduğuna yemin etti, ama etraflarını saran yükselen hırıltılar ve çığlıklar sesini bastırdı. İblisler huzursuzlanmaya ve saldırmaya başlamıştı. Sanki kavga ve çekişme onları canlandırıyordu.

Sonra sesler sadece onların sesleri değildi.

Birkaç iblis köpeği gölgelerin içinden alçık bir şekilde ortaya çıktı. Üç köpek Varlett'in arkasına yaklaşarak koklayıp onu tanımaya çalıştı. Hırlamıyorlardı ya da düşmanca davranmıyorlardı... Meraklıydılar, sanki yeni bir efendiyi selamlıyorlardı.

Neredeyse değil... Tam olarak bunu yapıyorlardı.

"Hel."

Bensiz onu alt edemez misin? Kıkırdadı ve öksürdü.

Her yer iblislerle dolu. Karın seni omzuna atıp dışarı taşımamasını mı istiyorsun? Çünkü sen kalkmazsan ben yapacağım.

Yine güldü. *Kahretsin, kalkıyorum.*

Bunu bitirmenin zamanı gelmişti. Valeen tekrar ona saldırdı, kılıcını kaldırdı ve indirdi — kambur bir köpek Varlett'in önüne atladı ve ölümcül darbeyi aldı.

Kahretsin.

On başka köpek Varlett'i çevreleyip korumak için sürünerek yaklaştı. Valeen'e hırlayıp ısırmağa başladılar.

Onu ölümlerin arasında bırakmak, onu öldürmek ve varlığından silmekle aynı şey olurdu. Buradan asla kaçamazdı. Parlayan kılıcının ucunu canavarlara doğrultarak onları uzak tuttu ama bu uzun sürmeyecekti. Valeen geri çekildi ve Hel'in yanına düşerek kolunu tuttu. "Hel, şimdi!"

"Tamam." Hel inleyerek ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. "Kalkıyorum." Bir dizinin üzerine çöktü ve boynunu bir yandan diğer yana çevirdi. Isırığın bıraktığı siyah izler solmuştu ve diş izleri artık açık pembe yara izlerine dönüşmüştü. Göğsündeki sıkışma biraz gevşedi.

Eğilip oniks kılıcını aldı, tırnakları kılıcın üzerinde biriken siyah isleri kazıdı. Çenesini kaldırdı, gözleri önlerindeki karanlığı taradı. "Ne oluyor lan?" Tamamen ayağa kalkarken yorgun bir sesle konuştu.

"Sanırım... o da *onlardan* biri oldu. Ölmüyordu. Dönüşüyordu."

Yüzündeki yorgun ifade daha karanlık bir ifadeye dönüştü. "Bunu beklemiyordum."

"Bunu daha önce fark etmeliydim, ama artık önemi yok, onunla aramızdaki bağ koptu Hel. Artık özgürüm."

Hel, kızın elini tuttu ve gözlerini ona dikti. "Emin misin?"

"Bitti. Sanırım havuzdan geldi."

"Tanrım, haklısın. Sihri yıkamış olmalı." Hala köpekler tarafından koklanıp incelenen Varlett'e öfkeyle baktı. Varlett'in emriyle köpeklerin ona ve Hel'e saldırmamasının an meselesi olduğunu hissediyordu.

Valeen, ağaca asılı zırhına baktı. Uzakta olduğu için ulaşamıyordu. Hel'in gömleği ve pelerini de öyle. *Gitme zamanı.*

O gitmeden olmaz. Onun geri gelip bizi rahatsız etmesini istemiyorum. Ona doğru bir adım attı ve Valeen kolunu çekti.

O, iblislerin onun emrine uyacağını ve ikimizin de sihrimiz olmadığını fark etmek üzere. Bu olmadan gitmeliyiz. Burası onun için ölüm, Hel.

Hayal kırıklığıyla düşük bir homurtu çıkararak kolunu beline doladı; etrafını bir soğukluk sardı ve uzayda hareket etme dürtüsü onu çekti, ama hiçbir yere gidemediler. Büyüsü işe yaramamıştı. "Siktir, bu sikim kalkmamaktan daha kötü olabilir."

Eski usul yapıp kaçmak zorundaydılar.

Eski düşmanı, iblis köpeğin başının tepesini okşadı. Köpek, neredeyse bir kedi gibi ona sürtündü. "Mmm, yeni evcil hayvanlarım." Ortaya çıkan tüm iblisler bekliyor gibi görünüyordu.

Soulender'ı hala onlara doğrultmuş halde, Hel'in elini tuttu ve yavaşça geri çekildiler. Çevresindeki karanlık ormandaki yüzlerce kırmızı göz, her geri adımında onlara yaklaşıyordu. Grotesk büyüklükte kafaları olan sıska yaratıklar, bataklık sularından sümük ve çamur damlarken ortaya çıktılar. Hel omzunun üzerinden bakıp, yılan gibi hızlı bir hareketle yumruğunu savurdu. Arkasını döndüğünde, yüzü olmayan sırık gibi bir yaratığın arkasında çığlık atarak geriye doğru devrildiğini gördü. Yere düştüğünde, küçük yılanlar onu sardı ve etine gömüldü.

Kabuslarında bile böyle bir yer hayal edemezdi. Panik dalgası onu sardı. Karanlık, çığlıklar ve hırıltılar, bu diyarın kötülüğü kafasına vurmaya başlamıştı. Bu, gargoye'larla birlikte ejderhanın hazinesinde mahsur kalmaktan daha kötüydü.

Koş, Valeen. Hel onu sırtından itti ve Valeen sendeleyerek koşmaya başladı. Çıkış kapısı çok uzaktaydı, hayalet gibi ağaçların, çamurlu bataklıkların ve geçtikleri kara göllerin ötesindeydi.

Her şey aynı görünüyordu. Kaybolmak çok kolay olacaktı. Bu noktaya gelmek için saatlerce yol kat etmişlerdi, ama tam ayrılmayı düşünürken gökyüzüne bir ışık huzmesi fırladı. Uzakta, ama bu ışık, yeraltı dünyasından çıkan kapıdan geliyordu.

"Hel, canım," diye fısıldadı Varlett. "Şimdi birlikte yapabileceğimiz onca şeyi düşün. Bu yüzükle, bu güçle." Valeen gizlice arkasına baktı ve Varlett'in yüzlerce iblis eşliğinde peşlerinden geldiğini gördü. Ne olduklarını

ne olduklarını göremese de, gözleri karanlıkta parlıyordu. "Hiçbir şey bizi durduramaz. Lanetli elflerden oluşan ordun ve iblislerimle birlikte *herkesi* yenebiliriz. Ölümsüzlük senin olacak. İntikamını alacaksın. Beni kraliçen yap, tüm krallıkların kralı olacaksın."

"Benim kraliçem zaten var." *Arkana bakma. Koşmaya devam et.*

Öfke dolu bir çığlık yeryüzünü sardı. "Öldürün onları!"

İblisler bu sözleri duydu ve yaklaşan bir fırtına gibi hücum etti. Ayakları siyah çamurlu toprağa vuruyordu. Valeen, cılız ağaçların etrafında dolanıp, çığlık atarak ona ulaşmaya çalışan çürümüş adamların üzerinden atladı. Kocaman, kambur omuzları, çıkıntılı kaburgaları ve sivri dişli devasa ağızları olan köpekler arkalarından koşarak geliyordu.

Gölgelerin içinden, uzun bacaklı, ön kol kadar uzun sivri parmakları olan, gözleri ve burnu olmayan, sadece kocaman bir ağız olan birkaç uzun boylu insansı yaratık çıktı. Derileri gri ve kemiklerinden sarkmıştı.

Yerdeki iki ayaklı, her iki elinde birer sopa taşıyan obur bir yaratık, yeri sarsıyordu. Siyah gözleri, iki şişman kafasında küçük çakıl taşları gibi görünüyordu.

Zehir damlayan çeneleri kapanıyordu. Kükremeler ve ayak sesleri, hücumla birlikte yeri sarsıyordu. "Arkana bakma demiştim." Hel, bileğini tuttu ve onları daha hızlı itti. Uzun bacakları, onun iki katı mesafeyi kat ediyordu.

Valeen, onlara ulaşan ilk iblis köpeğine saldırdı ve kafasını kopardı. Yeşil kan yere fışkırdı ve diğerleri kükredi. Soulender iblislerin etini dilimledi ve kemiklerini ezdi. Yan yana, Hel ve Valeen savaştılar, kesip biçtiler ve öfkelerini haykırdılar.

Arkalarına devasa, çürümüş cesetler bırakılmıştı. Karanlıkta feryatlar ve çığlıklar yankılanıyordu. İblisler gelmeye devam ediyordu, sayıları sonsuz gibi görünüyordu, ama ölümsüz kılıç her öldürdüklerinde daha da parlıyordu. İblis gölünün bile yıkamayacağı bir güçle uğulduyordu.

İblisler önlerine çıkarak yollarını kesmeye çalıştı. Valeen kayarak durdu ve Hel'i dirseğinden yakaladı. Her yönden yüzlerce iblis daha gelerek onları tamamen kuşattı.

Soğuk bir rüzgar esip geçti ve iblisler titremeye ve geri çekilmeye başladı. Solda, bu dünyayı yöneten iki kardeş için köpekler geri çekildi ve yol açtı.

Bölüm 39

KATANA

Katana hızlıca banyo yaptı ve parlak çiçek desenli, dantelli kollu güzel bir elbise giydi. Aynanın önünde biraz daha zaman geçirerek saçlarının yarısını taç şeklinde ördü, yanaklarına hafifçe allık sürdü ve dudaklarına gül rengi bir balsam sürdü. Thane ile geçirdiği gece harikaydı, belki de hayatının en güzel gecesiydi. Thane'e teslim olmak, hayal ettiği her şey ve daha fazlasıydı.

Yaptıkları anlaşmanın iyi havasını bozmamaya çalıştı. Bir kez, daha fazlası değil. Zaten kalbinde bir acı hissetmeye başlamıştı. Dün geceye kadar hissetmediği duygularla bunu atlatabileceğini neden düşündüğünü anlayamıyordu. *Onu kelimenin tam anlamıyla koruyucum olarak görüyorum. Sanki o benimmiş gibi. Ama değil.*

Kapının sessizce çalınması onu irkitti. Hızla ayakkabılarını giydi. Belki Thane fikrini değiştirir ve sadece şehvet değil, daha fazlasını istediğini itiraf etmek için gelir. Dün gece, en azından denemek istediğini fark etmişti.

Derin bir nefes alarak kapıyı açtı ve gülümsemesi kayboldu. "Piper."

"Merhaba, Katana. Thane, Kral Drake ile görüşmesi gerekti, ama seni kahvaltıya götürmemi istedi."

"Oh." Kendi sesindeki hayal kırıklığını duymaktan nefret etti. Onun sonsuz aşkını itiraf edeceği hayali suya düştü. Aslında, henüz bunu istemiyordu. Birbirlerini sadece birkaç haftadır tanıyorlardı, onunla aşk yaşayacağını düşünmek bile safçılıktı

bile aptalca geliyordu... ya da hiç. "O da bize katılacak mı?"

"Emin değilim."

Bu, reddedilmekten çok daha fazlası gibiydi. Hazırlanmak için çok mu uzun sürmüştü? Acele etmeye çalıştı. Yoksa onunla yüzleşmemek için aceleyle çıkmış mıydı? Belki de onunla konuşmanın garip olacağını düşünmüştü. *Kahretsin, istediğim bu değildi.*

Kahvaltı sonsuz gibi geldi. Yemekler lezzetliydi ve Piper, Fennan ve Leif eğlenceli birer arkadaştı ama onun aklında sadece Yüksek Kral'ın yokluğu vardı. Güneş ışığıyla dolu açık havalı odada yankılanan güzel müzik ve odanın her yerinde bulunan heykellerin ve tabloların güzel sanat eserleri bile onun aklını ondan uzaklaştıramıyordu. Ayrılma vakti gelene kadar ayağa kalkıp odasına dönmek üzereydi ki, dışarıdaki koridorda onun sesini duydu.

Midesinde bir boşluk hissetti, ama onun sesi omurgasında bir titreme yarattı. Bir an sonra, Prens Ronan'ın yanında kemerli geçitten içeri girdi ve zümrüt yeşili gözleri doğrudan ona takıldı. Çene kasları seğirdi ve gülümsemeden doğrudan ziyafet masasına yöneldi. Kalbi kulaklarında çarpıyordu ve yanakları kızardı.

Kusacak gibi oldu.

Sadece bir gece, daha fazlası değil. Zihninde tekrar tekrar söyledi ama masadan kalktı. Neye razı olduğunu biliyordu. Şimdi üzölmek için bir neden yoktu.

"Odana kadar eşlik edeyim mi?" diye sordu Leif. "Oh, hayır, teşekkürler. Kendim hallederim. Afıyet olsun."

Oradan olabildiğince çabuk çıktı ve koridorun yarısına gelmeden ayak sesleri duydu. Yavaşlayarak döndü ve "Leif, ben... oh" dedi. Thane'e gözlerini kırptı.

"Leif değil," dedi adam.

"Görüyorum." Gülümsemeden edemedi. "Nereye gidiyorsun?"

"Sadece eşyalarımı toplamak için." Bunu zaten yapmış olmasına aldıрма. "Yeterince yemek yedin mi?"

"Yettirdi. Sorduğun için teşekkürler."

Kolunu sallayarak ona yürümeye devam etmesini işaret etti ve yanına geldi. "Sözleşme imzalandı. Bize yardım edecekler."

Gülümseyerek onun bileğini tuttu. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Bu harika bir haber. Seninle gurur duyuyorum." Elini bıraktı ve ellerini arkasına sakladı.

O da ona gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Garip bir sessizlik çöktü. Pencerenin dışından kuşların cıvıltıları ve çocukların kahkahaları salona ulaşıyordu. Dün geceki olay hakkında ne hissettiğini sorması uygun olur mu? Yoksa bu konuyu kapatmalı mı?

Adam boğazını temizledi. "Ronan ve Dax bizi portala götürecek, bugün kaleye döneceğiz."

Merdivenlerden yukarı çıkıp koridordan odalarının olduğu yere doğru yürüdüler. "Harika." Her şeyin bu kadar yapmacık olmasından nefret ediyordu.

Kapısının önünde durdu ve çenesini eğdi. "Peki, eşyalarını toplaman için seni yalnız bırakayım."

Kapı kolunu çekti ama ona döndü. "Thane?" O henüz gitmemişti.

"Evet?"

Ona bir gecedен fazlasını istediğini söyle! "Dün geceyi çok beğendim ve umarım bu aramızdaki ilişkiyi değiştirmez."

Gülümsedi ve rahat bir nefes aldı. "Ben de dün geceyi çok sevdim. Arkadaşlığımızın değişmesini istemem."

Arkadaşlık... "Tamam. O zaman izin vermeyeceğiz."

"Ben de eşyalarımı toplayıp aşağıda buluşuruz." "Tamam."

Portala giden ^{yol} kısa sürdü ve dönüş yolu Leif, Piper, Fennan ve Thane'in şakalaşmalarıyla geçti.

Konuşmalarına rağmen, önceki gece Thane ile olan arkadaşlığı değişmişti, en azından onun için. Onun gülüşü midelerini altüst ediyor ve garip şeyler yapmasına neden oluyordu. Ona yönelik olmasa bile gülümsemesi onu içten içe ısıtıyordu. Sesi bile kulağına farklı geliyordu, sanki onu kendine çağıran bir siren gibiydi. O da aynı şekilde hissediyorsa, bunu hiç göstermiyordu.

Dredwich Kalesi'ne girdiklerinde Leif, Piper ve Fennan ayrı yollara saptılar ve onu Thane ile birlikte fuayede bıraktılar. Thane ona dönüp konuşmak istedi, ama Presco köşeden çıktı. "Valeen ve Hel'in nerede olduğu hakkında ikinizle konuşmam gerek."

Bu haberle midesi bulanmış olan Katana, Dredwich Kalesi'nde büyük ve boş bir oda buldu. Odada kendi kendine çalan büyülü bir arp vardı. Çift kapıyı kapatır kapatmaz teller çalmaya başladı. Endişeden ağlayamıyordu. Onların geri döneceğine inanmak zorundaydı.

Tüm Anneler onları bu kadar çabuk sona ermesi için bir araya getirmede. Ağır lacivert perdeleri güneş ışığının girmesi için açtı ve pencereleri sıcak yaz esintisinin girmesi için açtı. Çiçek kokuları içeri süzüldü ve güneş ışınları ruhunu doldurdu.

Ayakkabılarını çıkarıp yüksek sırtlı kadife sandalyenin yanına koydu ve masayı kenara iterek geniş bir alan açtı. Ayaklarının altındaki halı lacivert ve beyaz renkte, çiçek ve süslemelerle bezeli idi. Bir an gözlerini kapatıp müziğin içine akmasına izin verdi, onu varlığının derinliklerinde hissetti ve sonra yavaşça ayaklarını hareket ettirdi.

Bu, Valeen ve Hel'i koruması için Tüm Anneler'e sunduğu adakdı. Kollarını savurdu, dönerek zıpladı ve tekrar zıpladı. Uzun zamandır dans etmemişti ve ayak bilekleri artık bu hareketlere alışık değildi, ama yavaş yavaş geri geliyordu.

Arp onu hareket ettiriyor, kollarını kaldırıyor ve gövdesini eğiyor gibiydi. Ne olacağını düşünmeden, eğitiminin etkisine kapıldı ve eğilip, dönüp, tekmeler attı. Adaçayı yeşili elbisesinin akıcı kumaşı etrafında dönüyordu. Alnında ter damlaları oluşmuştu ve nefes alıştı tanrıça olduğu zamankinden daha ağırdı, ama hareketlerin kaslarına etkisi, yanma hissi hoşuna gidiyordu.

Bir parçası, kız kardeşini geri getirmek için yeraltı dünyasına gitmek istiyordu, ama orada daha çok ayak bağı olacağını biliyordu. Valeen güçlü, kuvvetli ve kararlıydı, bu yüzden umudunu kaybetmemişti.

Katana bir bacağını başının üzerine kaldırdı, sonra ellerinin yere değene kadar geriye doğru eğildi. Geriye doğru tekme atarak tekrar ayakta durma pozisyonuna geçti. Sonra kollarını daire şeklinde çevirip bacağını dışarıya doğru tekmeledi ve yerinde dönmeye başladı. Ta ki kapının önünde karanlık bir şey görene kadar.

Nefesi kesildi ve sinirli bir şekilde saçlarını kulağının arkasına attı. "Thane. Geldiğini fark etmedim." O gülümsüyordu. "Ne zamandır orada duruyorsun?"

"Az önce girdim. Harika dans ediyorsun."

"Teşekkür ederim." Boğazını temizledi. "Eskiden binlerce seyirci önünde dans ederdim, ama nedense sen beni onlardan daha çok heyecanlandırıyorsun."

Yeşil gözleri yumuşadı. Gözlerinin rengini çok seviyordu. Ona ormanı, vahşi doğayı ve güzelliğini hatırlatıyordu. "Neden?" diye sordu. "Seni yargılamıyorum. Belki hayranlık duyuyorum."

"Biliyorum ama bir kişi birçok kişiden daha samimi."

"Dün gecedен daha samimi bir şey olabilir mi?" Kaşlarını kaldırdı.

Kız gülümsedi ve alt dudağını ısırды. Nefesi kesilmiş gibiydi. "Dün gece bir gösteri değildi."

"Öyle mi? Bana öyle geldi."

Katana aniden soğuk su içme ihtiyacı hissetti. "Peki, o performansı nasıl değerlendirirsin?" Yavaşça kalçalarını daire şeklinde hareket ettirirken kıkırdadı ve ona göz kırptı.

O güldü. "On üzerinden yüz."

Annesi, sesi ve ona bakışı, midesinin yapmaması gereken şeyler yapmasına neden oluyordu. *Bir gece. Bir kez. Hepsi bu.*

"Dans etmeye devam edebilirsin. Seni durdurmak istemedim."

"Oh, hayır, sorun değil. Geldiğine sevindim. Valeen ve Hel hakkında başka bir şey duydun mu?"

Onun yanındaki masaya doğru ilerledi ve kristal bir kase nin kapağını açtı. İçinden gümüş kağıda sarılmış iki şekerleme aldı ve birini parmakları arasında yuvarladı. "Hayır. Bu gece dönmezlerse... Peşlerine düşeceğim. Onları orada bırakmayacağım."

Kalbi göğsünde sıkışmış gibi hissetti. "Çok cesursun." Ellerini vücudunda gezdirerek ayak bileklerine kadar uzanan dökümlü elbisesinin kırıksıklıklarını düzeltti. Onun böylesine korkunç ve tehlikeli bir yere gitmesi düşüncesi onu dehşete düşürüyordu, ama yine de onu bunun için seviyordu. Kalbi ne kadar büyük, kız kardeşi ve erkek kardeşi için ne kadar çok değer veriyordu, birlikte olmaları onu mahvetsede bile.

Başını kaldırdığında, adam onu izliyordu. Çikolatalardan birini ağzına attı, sonra diğerini ona uzattı. Kız dikkatlice

Çikolatayı dikkatlice açtı ve ikiye böldü. Ortası tatlı ve yapışkandı. "Teşekkür ederim."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Korkuyorum." ikolatanın geri kalanını yedi. "Hel ve Valeen'in güvenliği için Tüm Anneler'e sunduğum dansı bitirmeme yardım eder misin? Geri dnmeyeceklerinden çok endişeleniyorum. Keşke bir şey yapabilsem. Keşke gidebilseydim ama orada güneş yok ve şu halimden daha da zayıf dşeceğimden korkuyorum. Zaten iyi dvşemem ki."

Thane pencereden dışarı baktı. Sakinleşmeye çalışır gibi birkaç derin nefes aldı. "All Mother'ın onlara yardım edeceğine gerçekten inanıyor musun? Çünkü bence o bizi uzun zaman önce terk etti."

"Yaratıcımızın eli, en ufak bir şekilde bile olsa kendini gösterecektir, sadece bakman yeter."

Elini avucunu ona doğru uzattı. "Her halükarda, seninle dans etmek isterim Katana."

"Nasıl dans edileceğini biliyor musun?" Kendini gülümserken hissetti ve elini onun eline koydu. Atlanta onunla dans etmekten nefret ediyordu. Dans etmeyi gereksiz bir yetenek olarak görüyordu.

"Tabii ki biliyorum." Gülümsedi ve onları yumuşak halının ortasına çekip onu daireler çizerek döndürdü.

"Gösteriş yapma." Adımlarını atarken midesi kıpır kıpır oldu. Onun önderliğinde, çok iyi bildiği bir dansa başladı. Geleneksel adımlarla başladılar, sonra onu eğdi, bir elini sırtından aşağı kaydırarak kalçasına kadar indirdi, diğer eliyle ise kalçasını kaldırdı. Boynuna sarılan kız, sivri parmaklarını tavana doğru kaldırdı. Onu tekrar ayağa kaldırdığında, ellerini beline koydu ve onu kaldırarak daireler çizdi.

Hava artık elektriklenmişti. Ellerin dokunuşları onu yakıyordu. Müzik daha samimi bir tona geçti, yayların yavaşça çalınması ve kemanların yumuşak melodisi damarlarında uğulduyor gibiydi.

Thane onu yavaşça indirdi, gözleri sanki büyülenmiş gibi onun gözlerine bakıyordu. Dudakları birbirinden sadece bir nefes uzaklıktaydı. Ayak parmakları yere değdiğinde, kız dönerek uzaklaştı, ama o onun bileğini yakaladı, geri çekerek kollarının arasına aldı.

O çarpıcı yeşil gözler yavaşça dudaklarına doğru kayarken, kalbi göğsünden çıkacakmış gibi çarpıyordu. O birkaç santim uzakta bekliyordu. Vücudunun titremesini engellemek için avuçlarıyla tunikinin önünü sıktı.

O daha fazlasına hazır değildi. *Kalbi* hazır değildi. Bunu kendisi söylemişti, ama yine de onun kollarında olmak doğru geliyordu. Ancak o, adam iyileşene kadar onun yalnızlığını gidermek için kullanmak istemiyordu.

Bir kerelik bir şeydi, bu yüzden bittiğinde kimse incinmedi. Ve bitecekti. Atlanta'yı uzun zamandır sevmiyordu ve onun sunduğundan daha fazlasını istiyordu. Aşk ve romantizm istiyordu. Samimi itiraflar, tutkulu geceler ve bir günden fazla sürececek bir söz.

"Thane..."

"Evet?" diye fısıldadı.

"Belki dans etmek iyi bir fikir değildi."

"Sadece beni senin beni arzuladığın gibi arzulamıyorsan. Bir kerelik olduğunu söylemiştik ama... Seni düşünmeden duramıyorum. Bir kerelik yetmedi. İçimde bir ateş yaktın." Sesi alçak ve boğuktu.

Alnını onun alnına dayadı ve gözlerini kapattı. Gerçek şu ki, onu istiyordu, ona ve onu daha önce hiç tatmadığı bir zevk dünyasına götürmesine bayılıyordu. "Thane," diye fısıldadı ve avuçlarıyla onun yüzünü kavradı. "Seni istiyorum, gerçekten ama..."

"Ama?"

Sanki kendini durduramıyormuş gibi, ona doğru eğildi ve onu öptü. Sıcaklık vücudunu kapladı ve kız, adamın ensesini kavradı. Adamın elleri onu kendine doğru çekti ve dili kızın dilini okşadı. Adam kızı kolaylıkla kaldırdı, gözlerini gözlerine dikti ve kız nefes almak için geri çekilene kadar onu daha sert, daha hızlı öptü. Artık ölümsüz değillerdi ve her gün son günleri olabilirdi. Kız, adamın tunikasının en üst düğmesinden başladı, sonra hızla bir sonrakine geçti ve adamın yumuşak fildişi rengi tenini ortaya çıkardı.

Adam ona bakarken boğazı titredi. "Katana," adını söyleme şekli omurgasında bir ürperti yarattı. Bu bir yalvarmaydı. "Emin misin? Bugünden fazlasını sana söz veremem. Henüz değil."

"Biliyorum," diye fısıldadı ve son düğmeyi de açtı. "Ve bugün seni istiyorum."

O eğilip onu öptü, eli uyluğuna kayd ve elbisesini de beraberinde çekti. Dudakları boğazına, köprücük kemiğine kayd ve uzun süre sadece tenini öperek, ellerini vücudunun her yerine koyarak, her yeri alev alev olana kadar devam etti. Sonunda çıplak tenleri birbirine değdi, yumuşak halının üzerinde birbirlerine dolanmış, ateşli öpücükler ve nefes nefese kalmışlardı.

Arp ve keman hâlâ yavaş bir melodi çalıyordu. Güneş pencereden cildini ısıtıyordu, ama sonra ışığın sadece dışarıdan gelmediğini fark etti. Saçları, etrafındaki zeminde dağınık bir hale şeklinde parlıyordu.

Thane, ipeksi saçlarından bir tutam aldı ve parmaklarının arasında kaydırıldı. "Bu senin sihrin mi?"

Bu daha önce hiç olmamıştı. "Öyle olmalı."

"Çok güzelsin, Katana. Her şeyin." Ondan sonra dudakları ve elleri vücudundan ayrılmadı. Yarın ya da ertesi gün hakkında düşünmedi, sadece onun yumuşak iç çekişleri ve adını fısıldamaları vardı.

Bölüm 40

VALEEN

Bu diyarı yöneten kötü kardeşler görünür olunca Hel, Valeen'in önüne geçti. Efendilerinin varlığıyla, kalan iblis köpekleri ve diğer isimsiz yaratıklar geri çekildi.

"Tanrıların kokusunu aldım sandım," dedi ikilinin en uzun ve en güçlüsü Servante. Uzun siyah boynuzları saf beyaz saçlarından kıvrılarak çıkıyordu, kırmızı gözleri bu yerin garip mavi ışığında parlıyordu. Mavi-gri teninde çıplak kollarında gümüş damarlar uzanıyordu. "Bunu daha önce de konuştuk. Tanrılar bizim dünyamıza ait değil, özellikle de kardeşimizi öldürenler."

"Morv'un yüzüğünü geri getiriyordum." Valeen, Varlett'i işaret etti. Onu daha önce fark etmemişlerse, şimdi fark ettiler. Birkaç metre ötede çürümüş bir çalının arkasında yarı gölgede duruyordu. Birkaç köpek hala onu çevreliyordu. "Barış teklifi olarak. Alt alemin lordlarıyla daha fazla sorun istemiyoruz."

Servante, Varlett'in yanında belirdi ve uzun, ince parmaklarıyla onun çenesini kavradı, sonra eğilip burnunu boynuna sürterek derin bir nefes aldı. Varlett hareketsiz durdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Sonra Servante, yüzüğün olduğu elini kaldırdı. "Kardeşimin yüzüğünü taşıyan bir ejderha," diye mırıldandı.

Koltuk altlarından ter damlaları süzülüyordu. Prensın vücut dilinden, bundan memnun mu yoksa kızgın mı olduğu anlaşılmıyordu. Varlett yavaşça geri çekildi, ama Hel bileğini yakaladı. *Henüz kıpırdama*, dedi.

Diğer iblis prens Lavix, Varlett'in karşı tarafına geçerek onu baştan aşağı inceledi. Saçından bir tutam aldı, parmağına doladı ve kokladı. "O artık bir ejderha değil, kardeşim. O bizden biri."

"Öyleymiş." Dikkatini tekrar Valeen'e çevirdi. "Morv'un yüzüğünü geri getirmekten fazlasını yaptın. Onun yerini bir kadınla doldurdun."

"Morv öldüğünde yüzük onun elindeydi. Sonrasında olanlar bizim suçumuz değil. Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyorduk," dedi Valeen.

Lavix, tırtıklı dişlerini göstererek tısladı. "Onu öldürdüğünüz zamanı mı kastediyorsun? Senin yaptığını biliyoruz, gece tanrıçası. Artık kan davası var."

Servante onaylayarak başını salladı. "Bu cezasız kalamaz." Etraflarındaki iblisler düşük gürültüler çıkarmaya başladı. Köpeklerden en büyüğü, kardeşlerin arkasında dolaşarak serbest bırakılıp saldırı emrini bekliyordu. Dikenli omurgası grotesk bir şekilde dışarı çıkmıştı. Ağzı, yeşil zehir damlayan tırtıklı dişlerle doluydu.

"Morv karımı *öldürmek* için oradaydı," diye bağırdı Hel. "Zayıf olduğu için öldü." Köpeklerin çığlıkları ve ulumaları etraflarını sardı. Efendilerinin aşağılanmasını duymaktan hoşlanmıyorlardı.

Servante ikisine de gözlerini kısarak baktı ve çatallı dilini şaklattı. "Hayatın kuralı bu. Ya öldür ya da öl. Kardeşimin iki yarı tanrı tarafından yenilmesine çok üzuldüm. İçinizdeki ölümlülerin kokusunu alabiliyorum."

Çalılardan gelen hafif bir hışırtı Valeen'in kulağına çarptı. Valeen başını sola çevirdi ve Soulender'ı sallayarak, sürünerek yaklaşan koyu yeşil bir yılanın kafasını kesti. "Canavarlarını geri çek, iblis, yoksa kardeşin, öbür dünyada hayatını kaybeden tek prens olmayacak."

"Cesaretin bizi kendi topraklarımızda tehdit etmeye mi var?" diye gürledi Servante. "Ölümsüz bir silahı, düşmanlarının eline kolayca geçebileceği bizim dünyamıza getirmekle *aptallık* ettin, tanrıça."

"Yine de almaya çalışmadınız. Benim yarı ölümlü olabileceğimi biliyorsunuz, ama ruhum sizin kadar eski ve bana yaklaşırsanız ölüm sizi soğuk kollarıyla karşılayacak."

"Kılıç kullanma becerin etkileyici, ama benim başka güçlerim de var, Valeen. Acı gölüne girdin." Gülümsedi ve bu gülümseme korkunçtu. "Güçlerin yetersiz olmalı."

Hel gerildi ve kendini kalkan olarak kullanarak ona yavaşça yaklaştı. "Yüzüğü geri verdik. Krallığının boşluğu dolduracak bir lideri var.

Kan davası gerek yok. Şimdi bitirin, biz de daha fazla kan dökülmeden gideriz."

Varlett her zamankinden daha kendini beğenmiş görünüyordu. Burada, sonsuz karanlıkta gücün kendisinde olduğunu biliyordu. Buraya geldiklerinde gitmek istemiş olabilir, ama şimdi, gülümsemesi ve kardeşlerin arasında duruşuyla, yeni evini bulmuştu. Kendisine güç verecek yeni erkekler bulmuştu. Onun için her zaman daha fazlası, daha fazlası, daha fazlası vardı. Muhtemelen eninde sonunda ikisini birbirine düşürecek.

"Ben söylediğimde gideceksiniz," diye homurdandı Servante, kızıl gözleri parıldayarak. "Geçen sefer öğrenmedin mi, evcil hayvan? Yıllar önce seni serbest bırakmak için annenin yalvarmaları gerekti."

Hel bir an için tamamen hareketsiz kaldı, sonra sırtındaki kaslar gerildi. "Ne dedin?"

"Seni sebepsiz yere bıraktığımı mı sanıyorsun? O günü hatırlaman için yüzünde hala o izler var." Kendi alnını, sonra da Hel'in izinin olduğu çenesini işaret etti.

"Annemin bununla hiçbir ilgisi yok." Servante'nin babası olma endişesi hâlâ içini kemiriyordu. Ya annem haklıysa?

"Senin yerini almayı teklif etti."

"Hayır." Hel inanamadan başını salladı. "Hayır, bu olamaz."

Bu, annesinin binlerce yıldır yeraltı dünyasında mahsur kaldığı anlamına gelirdi...

"Neden olmasın?" Servante mırıldandı.

"Annem beni terk etti. Beni, hayatı pahasına feda edecek kadar sevmiyordu."

Servante güldü. "Ah, saf, bencil çocuk. Seni sevdi. Ne kadar güzel bir fahişe oldu."

Hel'in çene kasları seğirdi. "Onu bana göster."

"Sen benim dünyamdasın. Benden bir şey isteyemezsin..."

"Onu bana göster!" Hel kükredi. "Yoksa hayatıma mal olsa bile o ölümsüz kılıçla kafanı keserim."

"Ölümsüz kılıcı ver, onu alabilirsin."

"Hayır." Valeen kılıcı daha sıkı kavradı ve vücuduna yaklaştırdı. Hel'in annesi Zaelia burada olsaydı, bu hikaye ne kadar trajik olsa da, hiçbir iblis bu kılıcı ele geçiremezdi, o bile buna katılırdı.

"Artık çok farklı bir tanrıyla uğraşıyorsun." Hel'in yüzü sertleşti. "Eğer annem senin esiriye, onu serbest bırakacaksın."

Seni manipüle ediyor olabilir.

Bunu bilemezsin.

Soulender'ı ele geçirmeye çalışıyor. O aldatmanın prensi. Onu bize göstersen bile, bir illüzyon olabilir.

Başka nasıl özgür olabilirdim, Valeen?

Valeen buna cevap veremedi. *Eğer buradaysa, onu almaya geri geleceğiz. Ölümsüz olduğumuzda.*

Hel ona baktı. O güzel yüzün arkasında bir savaş vardı. Omuzları hafifçe gevşedi. "Soulender'ı alamayacaksınız," dedi Hel sonunda. "Ve şimdi gidiyoruz."

Bir an bile geçmeden karanlıkta bir ışık parladı ve siyah saçlı, parlak alabaster tenli güzel bir tanrıça geniş bir ağacın arkasından çıktı. Valeen onu tanıyordu, yüzünü Savaş'ın eski malikanesinin duvarında görmüştü. Onun ve ikiz kardeşinin portresinde onun benzerliği vardı.

Bu dünyanın karanlığının dokunmadığı beyaz bir elbise giymişti, ama ayak bilekleri ve bilekleri zincirlerle bağlıydı ve zincirler boynunda birleşiyordu.

"Zaelia, bize katıldığın için çok teşekkürler," dedi Servante, elini uzattı. "Gel." Mavi-yeşil gözleri Hel ve Servante arasında gidip geldi. Zincirler her adımında tıkırdadı, ama o elini tuttu ve bırakmadı. "Oğlun seni sevmediğini söylüyor."

"Zaurahel," dedi yumuşak bir sesle. Ağzının köşesi kıvrıldı ve bir gamze belirdi. Hel'in kadın versiyonuydu. Ona ne kadar benzediği neredeyse ürkütücüydü. "Seni görmek güzel... ama burada olmamalısın."

Bu çok yanlış geliyordu. Hel'in annesi burada bu kadar zaman geçirmiş olsaydı, bu kadar ıslıl ıslıl ve güzel görünmezdi. Yüzünde bu yerin kötülüğünün izleri olurdu. "Hel, gitmeliyiz," diye fısıldadı. Bir kez mükemmel bir illüzyona kanmıştı, ikinci kez olmayacaktı.

"Anne?"

"Eğer bana ölümsüz silahı verirsen, fahişeme özgürlük seçeneği sunacağım."

"Fahişe mi?" Hel'in duruşu değişti. Çıplak omuzları gerildi ve sertleşti. "Fahişe mi?" Bu sefer sesi daha tiksinti dolu çıkmıştı. "Onu hemen bırakacaksın."

Lavix Hel'e doğru bir hamle yaptı ve Valeen kılıcını doğrulttu. "Bir adım daha atma."

Servante çenesini kaldırdı. "Soulender'ı verin, üçünüzü de zarar vermeden serbest bırakayım."

Valeen kolunu Hel'in koluna doladı. "Bunu yapamayız." Arkalarındaki iblisler kükredi ve dişlerini gıcırdatarak ısırdılar. Valeen altın kılıcı saplayarak, tıslayıp tüküren iblisleri geri püskürttü. "Hel, hemen gitmeliyiz."

Zaelia elini onlara doğru kaldırdı, zincirler şingırdadı. "Bekleyin, beni bırakmayın. Silahı onlara verin, lütfen. Bu yerde bir dakika daha duramam."

"Geri döneceğiz," diye fısıldadı.

"Kendi anneni nasıl bırakabilirsin?" diye ekledi Varlett, bir adım yaklaşarak. "Seni anlıyorum, ama sana hayat veren tanrıça? Ona ne olduğunu hep merak ettin."

O gerçek olmayabilir, Hel. Etrafımızda sihir dolaşıyor. Hissedebiliyorum. Bize illüzyonlar olacağını söylemiştin. Valeen daha sert çekti ama o kıpırdamadı. O sana kılıcı vermemeni söylerdi. Kaçmanı söylerdi.

Ona döndü. Gözlerinde büyük bir keder vardı. *Sen burada hiç mahsur kalmadın. Özgür olmak için ne kadar fedakarlık yapacağını bilmiyorsun.*

Synick bile onlara ölümsüz kılıcı vermedi, Hel. Bunu bir düşün. bunu.

Bir kez daha annesine dönerek, içindeki tüm duyguları gözlerinden silip attı duyguları gözlerinden silip attı ve maske geri geldi. O Kara Büyücüydü ve umursamıyordu. O herkesi kandırabilen yaramazlık tanrısıydı. "Eğer beni kendinle takas ettiğin doğruysa, neden beni terk ettin?"

"Zaurahel, lütfen." Yüzünden gözyaşları akıyordu. "Beni bebekken terk ettin."

"Ben hayatımı senin hayatınla takas ettim! Ne olduğunu bilmiyorsun." Ağlamaya başladı.

Servante'ye sert bir bakış attı. "Kılıç asla senin olmayacak. Onu al." Soğuktu. Duygusuzdu. Gerekliydi.

Hel'in beyaz kanatları beliriverdi ve Valeen'in beline bir kolunu doladı.

"Kardeşim," dedi Servante, Varlett'e. "Yeni evinden ayrılmalarına izin verme. İntikamını al."

"Seve seve." Varlett iki kolunu havaya kaldırdı. "Öldürün onları." Ve iblis ordusu bir kez daha saldırıya geçti. Dev köpek, devasa omuzlarıyla diğerlerini kenara itti

ve uludu. Şişman, ikiz başlı canavar onlara doğru koştu.

Bana tutun. Valeen kollarını Hel'in boynuna doladı ve havaya fırladılar. Canavarlar, ulaşamayacakları bir mesafede onların peşinden koştu. Dev köpek şişman canavarın üzerine koştu ve onlara saldırdı, Valeen'in botuna yapıştı. Valeen çığlık attı ve Soulender'ı savurdu, canavarın boynunun arkasını keserek omurgasını kopardı. Canavar taş gibi yere düştü ve yeşil kan her yere sıçradı. Diğerleri üzerine atladı ve onu yemeye başladı, etini parçaladı, kemiklerini kırdı ve uzuvlarını kopardı.

Ayağını hareket ettirerek acı hissetmediğinden emin oldu ve dişlerin kalın deriyi kesmediğine şükrederek derin bir nefes aldı.

"Isırık geçmedi mi?" Hel neredeyse çılgına dönmüştü.

"Hayır, ben iyiyim... Annen için geri döneceğiz." "Eğer o gerçekten oyduysa, geri döneceğiz."

Hel ağaçların arasında dolanarak ormanın siyah gölgesinden çıkıp koyu mavi-siyah gökyüzüne yükseldi. Onları yönlendirecek güneş ya da ay yoktu, sadece belirli bir yerden gelmeyen ürkütücü bir ışık vardı.

"Burada uçabilen tek şey sen değilsin, Hel!" Varlett, sırtını ürperten bir kahkaha attı.

O kadını nefret ediyorum. Ve şimdi o bir prenses. Bir iblis ama yine de bir prenses.

Arkalarına karanlık bir bulut gibi bir sürü şey geldi. İlk başta arı sandı ama en az bin tane yarasa vardı. Sanki tek bir akıl gibi dönüp duruyorlardı. Çılgınlıkları ve bağırışları hassas kulaklarını tırmalıyordu.

Damarlarında dolaşan büyü'nün uğultusu, olabileceğinin sadece bir fısıltısıydı. Bu noktada zambak bile çağırmaya yetmezdi. Eğer gücü hala bu kadar zayıfsa, Hel'in kanatlarını açabilmesi bile bir mucizeydi.

Onu belinden sıkıca sararken kasları gerildi. Yüz hatları kararlılıkla sertleşti. "Yüzüğü geri getirmek için seni kurtarmak istedim, onu lanet olası bir yeraltı prensesi yapmak için değil," diye mırıldandı.

"Biliyorum."

"Dayan." Kollarını ona daha sıkı sardı, kız topuklarını onun sırtına doladı ve sol tarafa yuvarlandı. Karnı kasıldı ve boynuna ve kalçalarına daha sıkı sarıldı. O tekrar döndü ve kız çığlık atmak üzereydi. "Üzgünüm. O şeyin etrafından dolanmam gerekiyordu. Her neyse."

Arkalarında, şekilsiz kafasında sadece bir ağız olan devasa gri bir canavar, önlerine çıkan ağaçları devirerek peşlerine düştü. Kükredi ve zıpladı, devasa üç parmaklı elleri onlara uzandı. "YUKARI! YUKARI!"

Kanatlarını sertçe çırparak onları daha yükseğe çıkardı. Canavar tekrar zıpladı ve doğaüstü bir güçle yukarı fırladı. Valeen dişlerinin arasından çığlık attı, geriye yaslandı ve Soulender ile birlikte aşağıya doğru sallandı, canavarın parmaklarını keserek geçti. Canavar acıdan değil, öfkeden kükredi ve Hel'in botlarını kıl payı ıskaladı.

Yarasa sürüsü onlara yaklaşıyordu. Kanatlarının sesi arı kovarı gibiydi ve yaklaştıkça sesleri daha da yükseliyordu. Kemerinden bir yıldız çıkardı ve boyu kadar kanat açıklığı olan dişli bir yarasaya fırlattı. Yıldız boynuna saplandı ve yarasa çığlık atarak yere düştü. Ama sadece dört tane yıldız kalmıştı ve sayılamayacak kadar çoklardı.

Aniden Hel kükredi. Bir *çıt sesi* duyuldu ve yarasalar düşmeye başladı. Hızlı düşüşte nefesini ciğerlerinden çekildi.

Hel, ne oldu? Hel!

Yüzü acıdan çarpılmıştı, ama onu daha sıkı sarıp, yere doğru eğildi ve düşüşleri hızlandı. Ağaç dalları, ikisinin ağırlığı altında kırıldı ve eğildi. Onları durdurmak için sarmaşıklarını çağırmaya çalıştı, ama hiçbir şey olmadı; büyüünün kıvılcımı yoktu. *Gölgeler, sarmaşıklar, herhangi bir şey!* Dallar yüzünü kırbaçladı, yanaklarını kesti ve saçlarını yırttı.

Hel tısladı ve homurdandı, her şeyi üzerine aldı, ta ki yere çarpmaya kadar. Onu bıraktı ve yanına yuvarlandı, öksürerek ve nefes nefese, sığ nefesler almaya çalıştı.

"Hel!" *Kanatları, tanrım, kanatları.* Beyaz tüyler yavaşça ağaçlardan uçarak etraflarına düştü. Sol kanadı iki yerinden kırılmıştı, yarısı siyahisle kaplıydı. Sağ kanadının tüyleri kanla lekelenmişti. Sağ omzunu kucaklayarak en az on kez "siktir" diye tekrarladı.

Dehşete kapılmış, çaresizce onun yanında diz çöktü. "Kanatlarını saklayabilir misin?"

Sürülerin sesi giderek yükseldi. Dev yaratığın ayak sesleri yeri sarsıyordu. Köpeklerin ulumaları etraflarında yankılanıyordu.

"Hayır," diye hırıltıyla cevap verdi. "Onlar... Lanet olsun... Yapamıyorum." Gözleri yaşlarla doldu.

"Gitmeliyiz. Elimi tut."

Sol elini uzattı, onu çekip kolunu omzuna doladı. Kanatlarıyla ondan yaklaşık yüz kilo daha ağırdı ve kız da bunun baskısını hissediyordu. "Kapıya neredeyse geldik. Başarabiliriz."

Onun ağırlığını taşımak onları yavaşlatıyordu. Ayaklarının altında yer sarsılıyordu. Siyah çamur ve çıkıntılı kökler onları daha da yavaşlatıyordu. Kalbi göğsünde çarpıyor, kulaklarında gümür gümür sesler duyuyordu. *Bizi yakalayacaklar*, diye düşündü. "Daha hızlı, Hel."

"Deniyorum, aşkım."

Arkasını dönüp baktı ve dişlerini sıktı. Her tarafı kırmızı gözler sarmıştı ve yaklaşıyorlardı. "Neredeyse bize ulaştılar. Onlarla savaşmam gerekecek." Ama önündeki karanlık ağaçların arasından kapının ışığını gördü.

"Hayır, neredeyse vardık. Devam et," dedi Hel ve onu görmekle biraz güç topladı.

Vızıldama sesi artık üstlerindeydi. Kız yukarı baktı, yarasalar ok gibi üzerlerine daldı. "*Kahretsin*." Kapı sadece birkaç metre öndeydi. "Onları dışarı çıkaramayız."

"Siktir et, çıkacaklarsa çıksınlar." Kolunu kadının omzundan çekti, elini kapı koluna doladı ve çevirdi.

O hemen arkasındaydı, kapıyı itmeye hazırdı — acı, yakıcı, şok edici bir acı merkezinden yayıldı. Boğazından bir çığlık çıktı. Sert metal gövdesinin ortasından dışarı çıkmıştı. *Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır*.

"Umarım ölürsün ve onu tekrar unutursun." Varlett'in soğuk sesi sırtından bir ürperti geçirdi.

Kılıç çekildi ve Valeen kapı çerçevesine sendeledi. Kan göğsünden akıyordu, sıcak ve ıslak. *Hayır, bu kadar kolay kurtulamayacak*. Öfkeyle çığlık atan Valeen, dönerek kılıcını Varlett'in yüzüne savurdu ve gözlerinin üzerinde bir yara açtı. Şakaklarından şakaklarına kadar açık bir yara açıldı ve kan yüzüne akmaya başladı. Varlett geriye doğru eğildi, yarasını tutarak çığlık atmaya başladı, o kadar yüksek sesle bağıırıyordu ki Valeen'in kulakları çınladı. "Gözlerimi aldı! Göremiyorum! Göremiyorum!"

"Ve bir daha asla yapamayacaksın." Etrafındaki dünya sallanıyor gibiydi ve vücudundan akan kan artık daha soğuktu. Ayakları yerden kaydı ve Hel'in kollarına düştü. Hel bir şeyler söylüyordu ama o kelimeleri anlayamıyordu. Sanki her şeyin sessiz olduğu su altında gibiydi.

Gözlerinin önü parladı, o kadar parlak ki göremiyordu. Yeraltı dünyasının ağırlığı kayboldu. Her şey netleşti. Güneş ışığı ağaçların dallarından süzülüyordu. Taş çember o kadar yakındı ki dokunabilirdi. Parlak mavi gökyüzünde, tavşan şeklinde beyaz kabarık bir bulut süzülüyordu. Sessizlik hakimdi. O kadar sessizdi ki huzur vericiydi.

Biri onun adını mı söylüyordu?

Sesi çok uzaktan geliyordu...

Eller yüzünü kavradı ve aniden güneşin doğuşu kadar hoş bir şekilde üzerinde belirdi. "Bana bak, aşkım." Sesi artık netti. Korkmuştu ve bu onu şaşırttı. Hel hiçbir şeyden korkmazdı. "Çok üzgünüm. Benim olmalıydı. Dayan, tamam mı? Dayan."

Her şey bir anda üstüne çöktü. Acı verici ağrı, bedenini yakan bir ateş gibiydi. Kan kaybından soğuyan vücudu titriyordu. Varlett'in son sözleri... Boğazında kusma hissi uyandı. "Beni unutma," diye bağırdı, kanlı karnına uzanarak. "Seni terk etmek istemiyorum, lütfen. Seni bir daha terk edemem."

Hel, ellerini yaradan uzaklaştırdı. "Seni ölmeye bırakmayacağım. "Ölmeyeceksin," dedi emir verir gibi.

Kız uzanıp onun güzel yüzüne dokundu, parmak uçlarıyla alnındaki yara izini okşadı, onu ezberledi. Bu kadar çok sevdiği birini nasıl unutabilirdi ki? Yaşadıkları onca şeyden sonra bu çok acımasızcaydı. Bu kadar zorlu bir mücadeleden sonra, onları tekrar ayıracak olan Varlett olacaktı.

Titremeler şiddetlendi. "Hel, bilmeni istiyorum, seni hep sevdim. Ondan sonra bile..."

"Kes şunu. Ölmeyeceksin." Sesi heyecanlıydı. "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Seni her zaman seveceğim."

İki eliyle kadının yüzünü tuttu ve alnını alnına bastırdı. "Büyüm geri geliyor. İyileşeceksin. Dayanmalısın. Dayanacaksın. Pes etmeni yasak ediyorum."

Ağzı kanla dolmaya başladı. "Tamam," diye fısıldadı ve ağzının köşesinden sıcak bir sıvının aktığını hissetti. Güneş yüzünü ısıttı ve Katana'yı düşündü. Katana buradaydı. Onu tekrar terk edemezdi.

Kalın siyah botlar, ardından uzun siyah saçlar görüldü. Thane onun üzerine eğildi, dizlerinin üzerine çöktü ve bir elini tuttu. "Val, dayan. İyileşeceksin."

Acı yakıcıydı ve vücudu titriyordu. Onu o kadar sıkı tuttu ki kemiklerinin kırılmaması mucizeydi. "Acıyor, Thane."

"Neden onu iyileştirmiyorsun?" diye
bağırdı. "Deniyorum," diye tısladı Hel.

Burnundan nefes al, ağzından ver, diye zihninde tekrarladı Hel. *Nefes al, aşkım. Ben yanındayım. Her şey yoluna girecek.* Damarlarında sıcaklık yayıldı, soğuğu uzaklaştırdı. Hel'in alnına siyah saçlar yapışmıştı, kaşları çatılmış, ağzı konsantrasyondan büzülmüştü, öfkeli ve korkmuş olsa bile çok yakışıklıydı.

Bir insan nasıl bu kadar güzel olabilir ki, acıtıyor?

Görüşünün kenarları bulanıklaşmaya başladı. *Hayır, hayır, onu unutmamalıyım,* diye düşündü. *Hel senin kocan, eşin. Hel senin kocan, eşin...* Her şey kararmaya başlayana kadar bunu tekrar tekrar mırıldandı.

Bölüm 41

HEL

Alt dünyaya girerken öfkeli olsaydı, şu anda hissettiklerini tarif edecek kelime yoktu. Doyumsuz bir ateş onu yakıyordu. Bu sadece öfke ya da keder değildi. Onu parçalayan bir güneşin merkeziydi.

Valeen'i kollarında taşıyarak ilerledi, büyüü ikisini sarmaladı, gölgeler oluşturdu, saldırmaya hazır yılanlar gibi kıvrıldı.

Parmaklarını şıklattığında, yırtık ve kanlı giysileri değiştirilmişti. Üzerinde alt dünyadan gelen kir veya siyah çamurdan eser yoktu. Kalın siyah saçları temiz dalgalar halinde akıyordu. Işıltılı, sevimli ve iyiydi. Onun için fazla iyiydi. Bazen onun kendisine aşık olmasına hala şaşıırıyordu. Bazen onun Thane ile birlikte olması gerektiğini, onun için daha iyi olacağını düşünürdü, ama bunu düşünmek için bile çok bencildi.

Varlett'in ona açtığı yara sanki hiç olmamış gibi iyileşmişti. Kalbi düzenli atıyordu. Kulağına çok hoş gelen bir şarkı gibiydi, ama kız ölümün eşiğindeydi. Ölüm ona çok yakındı, adını çağırıyordu. Etraflarını saran soğuğu, kışın geldiğini haber veren bir sonbahar gecesindeki don gibi hissetmişti. Ölümü yeterince görmüştü, nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Onu göğsüne daha sıkı sarıp, dudaklarını kızın başının tepesine bastırdı. Uyku hala onu ele geçirmişti. Onu kucağına almadan önce,

zihnini zorlayarak onun gerçekten orada olup olmadığını kontrol etmiş ve onu bir zamanlar House of Night olan bahçelerde rüya görürken bulmuştu.

Çökmek üzere olsa bile, onu kapıdan önce kendisi itmeliydi, o zaman Varlett onu değil, onu bıçaklamış olurdu.

Omuzlarında ve sırtında hala ağrı ve sızı vardı. Kendini iyileştirmek için büyüsünü kullanmamıştı. Hızlı iyileşecekti, ama acı, olmasına izin verdiği şeyin cezasıydı. Kanatları bile hala açılmış, bükülmüş ve kanlıydı.

"Ne oldu?" Thane'in sesi düşüncelerini böldü. Hel onun orada olduğunu neredeyse unutmuştu. Yavaşça başını çevirip sadece ona baktı ve hiçbir şey söylemedi. Phantom'u arkasına çekti. Toprakla çarpışan toynakların sesi arka plan gürültüsü haline gelmişti.

"Hel."

"Neredeyse ölüyordun, olan bu." "Varlett nerede?"

"O artık bir iblis ve aralarındaki bağlantı koptu," dişlerini sıkarak söyledi. Tek söyleyebildiği buydu. Büyüsü içinde öfkeyle çalkalanıyordu. Kontrolünü sağlamaktan gurur duyardı ama şu anda patlayacakmış gibi hissediyordu. Bir parçası geri dönüp Varlett'e acı çektiirmek istiyordu. Ona daha önce hiç hissetmediği acılar vermek istiyordu.

Valeen'e baktı... ama önce onu düşünmesi gerekiyordu. Şu anda tek önemli şey, ona ölümsüzlük kazandırmaktı. Ölümsüz gücüne sahip olsaydı, Varlett'in kılıcı onu delip geçmezdi. İblis köpeğinin ısırtığı bile onu öldüremezdi. Ölüm onu ondan alamazdı. Synick'in elinde olan lanet kılıç hariç. Onu da alması gerekiyordu.

"Varlett bir iblis mi? Nasıl?" Thane, Hel'in omzuna elini koydu ve büyüsü kendiliğinden parladı. Tıslayarak geri çekildi ve avucunu salladı. "Beni şok ettin. Ne için yaptın bunu?"

"Şu anda bana dokunma. Yüzük yüzünden."

"En azından Val'in iyi olup olmayacağını söyleyebilirdin."

"Başka bir şey olmazsa bir şeyi yok. Harekete geçiyoruz. Konsey ile oyun oynamaktan bıktım. Pricilla'yı işgal edeceğim ve yardımına ihtiyacım var. Ejderhalarını ve Kuzgunlarını hazırla." Kaleye geri dönmek çok uzun sürüyordu. Korkunç yeraltı dünyasından sonra güneş hoş bir sürpriz olsa da, karanlık bir odada oturup tüm konsey üyelerini öldürmeyi ve bunu nasıl yapacağını düşünmek istiyordu.

Bir anda Valeen'in odasının önünde durdu ve kapıyı iterek içeri girdi. Botları taş zemine çarptı ve onu yatağın üzerindeki lavanta rengi yorganın üzerine yatırdı.

Avuç içini alnına bastırarak, tekrar zihnine girdi. Valeen, yosunla kaplı bir yatakta bağdaş kurmuş, beyaz bir papatyadan yaprakları koparıyordu. Arkasında çiçek açan ağaçlar ve çiçekler vardı. Gökyüzündeki üç ay tamamen sağlamdı. Burası onların birbirine bağlı rüya dünyasıydı. Onu uyandırmasını beklerken tüm o yıllarını geçirdiği yer. Neredeyse rahatlatıcıydı. Burada onların ölmesini isteyen hiçbir şey yoktu.

Valeen çenesini kaldırdı ve ona gülümsedi. Tanrım, o gülümseme onu dizlerinin üzerine çöktürebilirdi. Eğer isteseydi, şu anda ona sürünerek giderdi.

Seni bekliyordum, dedi yumuşak bir sesle.

Uyanma zamanı, aşkım.

Kaşlarını çattı. Seni unutmamak için buraya gelmek zorundaydım. Kendimi... kaybolurken hissettim. Seni bir daha asla unutmak istemiyorum.

Biliyorum. Unutmayacaksın. Ve ben bunun için emin olacağım. Elini ona uzattı.

Çiçeği bir kenara attı ve ayağa kalkarak pantolonundaki yosun parçalarını silkeledi. Eli onun elini tuttuğu anda, dışarı itildi.

Dredwich Kalesi'ndeki yatak odasında kızın yüzüne baktı.

Birkaç saniye geçti.

Neden uyanmıyordu?

Kalbi hızla çarpmaya ve sıkışmaya başladı. O dışarı itilir itilmez uyanması gerekirdi.

"Val." Yanağını okşadı. "Uyan."

Orada mahsur kalmamıştı. Böyle bir şey olamazdı. "Valeen."

Sonra kızın göz kapakları titredi ve göğsüne bir rahatlama dalgası çarptı. Bir an sürdü, ama kızın gözleri birden açıldı ve adamın çarpıntılı kalbi yavaşladı. "Nasıl hissediyorsun? Bir yerin acıyor mu?"

Kız elini uzattı ve parmaklarını onun yanağına kıvrarak yüzüne dokundu. "Zaurahel'im." Tüyleri diken diken oldu. Kızın dudaklarından tam adını duymak her zaman omurgasında bir ürperti yaratırdı. "İyiyim. Hiç ağrım yok. Senin sayende." Kız kendine baktı, sonra onu inceledi. "Neden hala kanlı ve kirli? Başını yastığa dayadı ve bacaklarını göğsüne çekti.

"Önemli değil."

"Ve büyük... boğucu." Mavi gözleri odanın içinde dolaşırken parıldadı. Orada ne kadar karanlık olduğunu fark etmemişti bile. Büyüsü, ruh haline uyacak şekilde karanlığa bürünmüş ve pencerelerden güneş ışığını engellemişti. "Hâlâ çok kızgınsın. Bayıldıktan sonra ne oldu?"

"Hiçbir şey." Kızın ölümden dönmesi onu neredeyse delirtmişti.

"Ölü gibi kokuyorsun." Kız burnunu buruşturdu ve bu, adamın içinden bir kahkaha kopardı.

Sihirini besleyen öfke yavaş yavaş yatışmaya başladı ve güneş ışığı içeri süzüldü. Kız kaşlarını çatarak uzanıp kırık kanadına dokundu. "Hel, neden kendini iyileştirmedin? Yine kanıma mı ihtiyacın var?"

Kemikler neredeyse olması gerektiği gibi yerine oturmuştu, ama birkaç yerde hala açıkça yanlış hizalanmıştı. "Acı çekmeyi hak ediyorum."

Kaşlarını çatması, somurtkan bir ifadeye dönüştü. "Aklını mı kaçırdın? Kendini iyileştir yoksa ben yaparım ve biliyorum ki kendimi kesip acı vermek için bir hançer saplamak istemiyorsun."

Bu, onun için yapmasına asla izin vermeyeceği bir şeydi. Parmaklarını şıklattı ve kirli giysileri temiz siyah bir takım elbiseyle değiştirildi. Kanatları kayboldu ve tüm yaraları yok oldu. Elini temiz saçlarından geçirerek gözlerinden uzaklaştırdı. "Daha iyi mi?"

Kız gülümsedi ve ona doğru sürünerek dudaklarına yumuşakça öptü. Sonra üzerine oturdu ve kendini onun kucağına güzelce yerleştirdi. "Evet." Aniden kollarını boynunun arkasına sıkıca dolayarak onu şaşırttı. "Çok korktum. Ölümden değil, senden ayrılmaktan, seni unutmaktan." Yüzünü onun kulağının altına soktu ve derin bir nefes aldı. "Seni yeni geri kazandım ve seni asla unutmak istemiyorum, kokunu bile."

Vücudundaki gerginlik gevşedi ve ellerini onun omurgası boyunca yukarı aşağı okşadı. Boğazı rahatsız edici bir şekilde sıkışmıştı. Onu böyle duygusal hale getirebilen tek kişi oydu. "Buna izin verdiğim için özür dilerim. Böyle olmamalıydı."

Nefes almaya başladı. "Bana aşkını itiraf ettiğin geceyi hatırlıyor musun?"

"İlk mi, ikinci mi?"

Gülümsayarak geri çekildi. "İlk seferinde."

"Elbette." Kızın alnından sarkan siyah saçlarını eliyle kenara itti. Bunu söylemeden çok önce biliyordu, ama söyleyecek olursa her şeyin yok olacağından korkuyordu. Ondan önce hiç kimseyi gerçekten sevmemişti ve kızın kendisi üzerinde bu kadar etkisi olması onu korkutuyordu. "Restoranda Lily'nin boğazını tutup onu boş bir kabuk haline getireceğini söylediğin gün yarısı ağzımdan çıkmıştı."

"Evet, ama 'Sanırım sana aşığım' demiştin."

"Ne dediğimi biliyorum." Onun güzel zihninin, ruhunun ve vücudunun her parçasını sevdiğini söylemek istemişti, ama henüz yapamamıştı. "O dar gümüş rengi gece elbisenle muhteşem görünüyordun. Saçların gevşek bir topuzda toplanmıştı ve yüzlerce kez kurdeleyi çekip saçlarını salmak istedim. Bütün gece senin yatağında kart oynayarak geçirdik. Her birimiz bir oyun kaybettiğinde, gerçek bir şey itiraf etmek zorundaydık. Her alandan en iyi sanatçıların eserleriyle bir sanat galerisi açma hayalini itiraf ettin, ama House of Night'ı dünyaya açmaya henüz hazır değildin. Olabileceklerden korkuyordun. Daha önce hiçbir şeyden korktuğunu söylememiştin. Sonra bir sonraki oyunu kasten kaybettim. Çünkü söylemek istiyordum, ama itiraf etmek için bir neden bulmam gerekiyordu. O tanrıçadan, birkaç kelimeyle beni bir anda yok edebilecek gücünden korkuyordum."

Valeen'in kalbinin atladığını duydu. Ona kasten kaybettiğini hiç söylememişti.

Hel o anı hatırladı. Terliyordu, kalbi saatlerce dövüşmüş gibi çok hızlı atıyordu. Her kası gergindi, ama aynı zamanda gökyüzüne uçacakmış gibi hissediyordu.

"Sana yaklaştım. Kendimi tutamadım. 'Hadi, kaybettin, bir şey itiraf et' diye alay ettin. 'Peki, bir şey itiraf etmem gerekiyorsa, o da... Sana aşığım, Valeen. Sana aşığım. Ve artık seni olmadan bir hayat düşünemiyorum.'" Hel, Valeen'in yüzündeki şaşkın ifadeyi hatırlayarak kendi kendine güldü. Şu anda bile Valeen'in yüzünde aynı ifade vardı. "Ve sen dedin ki..."

"Beni seviyor musun? Bana aşık mısın?" dedi Valeen ve burnunu onun burnuna sürttü. "Ve sen dedin ki," diye sesini alçaltarak onu taklit etmeye çalıştı, "'Evet, seni seviyorum. Sana neden 'aşkım' diyorum sence?'"

"O zamanlar başka kimseye o terimi

kullanmadım." "Şimdi de kullanmasan iyi olur."

O gülümsedi. "Asla, aşkım."

"Sonra ne oldu? Hatırlat bana."

Hel gülümsedi. "Beni terlettin. Bir dakika kadar bana baktın. Kalbim kırık bir şekilde oradan ayrılmak üzereydim ki, kucağıma tırmandın, dudakların dudaklarıma birkaç santim uzaklıkta ve dedin ki, 'Kalbim uzun zamandır kapalıydı, ama sen bana sevmenin güvenli olduğunu gösterdin. Ben de seni seviyorum, Zaurahel.' Ondan sonra işler kızıştı. Seni o kadar çok istiyordum ki yanıyormuşum gibi hissediyordum, ama sen beni beklememi, sadakatimi sınamak için beklememi söyledin. Beni istediğini bilmeme rağmen." Bacaklarını sıktı ve düşük bir homurtu çıkardı.

Kız kıkırdadı. "İstedim. O gece ve düğün günümüze kadar tüm o geceler sana kendimi esirgemek çok zordu. Ama beklememe değdi. Bunlar bir daha asla unutmak istemediğim şeyler."

"Unutmayacaksın. Buna izin vermeyeceğim."

Kapı çalındı, sonra açıldı. Katana içeri girdi.

Valeen geri çekildi ve kollarından kurtuldu. Kız kardeşi odanın diğer ucuna uçtu ve Valeen'in üzerine atladı. "Oh, Tüm Anneler'e şükürler olsun, güvendesin. Endişelendim. Yaralanmadın, değil mi?"

Geri çekilen Valeen başını salladı. "Ben iyiyim. *Hepimiz* iyiyiz."

Yatağa geri düştü, bir civar çıkardı ve gümüş rengi dumanın küçük kıvrımlı tüyler halinde yükselmesini izledi.

"Thane nerede?" Katana endişeli bir sesle sordu. Hel ona baktı. Onda farklı bir şey vardı, kokusu ya da belki saçlarındaki ışıltı.

"Bizi portalın önünde buldu. Muhtemelen geri dönüyor ve şu anda buraya varmak üzere." Civar, göğsündeki yanma hissini biraz daha hafifletmişti, ama fikrini değiştirmede. Konseye karşı harekete geçecekti. Bu savaşın gidişatını değiştirecek, tarihi bir hamle.

"Yani o hiç yeraltı dünyasına gitmedi mi?" diye sordu kız, dudağını ısırarak.

"Hayır." Dumanı üfleyip yataktan kalktı. Aklında kurduğu planlar için Thane'e ihtiyacı olacaktı. "Ama onunla konuşmam gerek. Birkaç dakika dışarı çıksam sorun olur mu?" Valeen'in kolunu okşayıp yanağına bir öpücük kondurdu.

"Ben iyiyim Hel. Acele etme. Ben banyo yapıp bir şeyler yiyeceğim."

Parmağını şakağına koyarak sessizce, "*İhtiyacın olursa ben buradayım*," dedi.

42. Bölüm

KATANA

Kapı Hel'in arkasından kapanır kapanmaz, suçluluk duygusu onu kemirmeye başladı. Kuzeyde ejderhalarla birlikteyken, kız kardeşinin bir zamanlar evleneceği elfle yatmıştı, ve Valeen yeraltı dünyasında hayatı için savaşırken de aynı şeyi yapmıştı. Kız kardeşi başka bir yol bulmadan onunla konuşması gerekiyordu.

"Hemen banyoya gireceğim," dedi Valeen. "Dışarıdan temiz görünüyorum ama kendimi öyle hissetmiyorum. O kötü yeri üzerimden yıkamalıyım. Sakıncası yoksa burada bekleyebilirsiniz."

"Tabii, tabii." Katana, Valeen'in yatağının ucundaki bankta oturdu.

Banyo odasında su sesi duyuldu. Kısa bir süre sonra kız kardeşinin banyoya girdiğini duydu. "Ah, geri dönmek çok iyi geldi. Bir daha oraya gitmek istemiyorum."

"Ben de gitmek istemem." Katana'nın midesi bulanmaya başladı. "Aç mısın? Sana bir şeyler getireyim."

"Hayır, kal ve benimle konuş. Karnım bekleyebilir. Sen yokken ne oldu?" Sesi diğer odadan yankılanarak geldi.

"Şey," diye tedirgin bir şekilde saçlarını kulaklarının arkasına itti. İtiraf dilinin ucundaydı ama sonra Atlanta'yı hatırladı ve onun daha önemli olduğuna karar verdi. "Şey, Atlanta geldi. O ve Thane kavga ettiler. Thane onun yüzüne tokat attı. Aslında... görmek inanılmazdı."

Su sıçradı ve kız kardeşi birden doğrulduğunu hayal etti. "Seni almaya çalıştı mı?"

"Evet, almaya çalışacaktı."

"O pislik. Bu iş bittiğinde peşine düşeceğim."

Şiddetten nefret etmesine rağmen gülümsedi. Sevilmek ve korunmak güzeldi. "Ona söyleyeceğini söyledim. Bu yüzden gitti. Senden korkuyor."

"Olması gerektiği gibi."

Katana kıkırdadı. "Thane ondan korkmuyordu. Ben şaşırdım."

"Hayır, korkmazdı. Özellikle de seni korurken. Arkadaşları için her şeyi yapardı."

"Anladım." Arkadaş kelimesi olması gerekenden daha sert geldi. Thane için o bir arkadaştı, ama daha fazlası olmasını dilesse de. Arkadaşlar birlikte yatar mıydı? Arkadaşlar birbirlerini sürekli düşünür müydü? Hayır. "Val..."

"Evet?"

"Sana bir şey söylemem gerek ama bunun hakkında ne düşüneceğini bilmiyorum." Ter cildini nemlendirdi ve birden nefes almakta zorlanmaya başladı.

"Bana her şeyi anlatabilirsin."

"Ben..." Birkaç saniye sessiz kaldı. "Thane ile seviştim. Ryvengard'da ve bir kez de geri döndüğümüzde."

Sessizlik. Ölü sessizlik.

Titriyordu. Elleri aniden titremeye başladı.

"Gerçekten bir anlamı yoktu. Önemli bir şey olmadığı konusunda anlaştık. Çoğunlukla şehvetti ve sanırım ben sadece onun yalnızlığını gideren birisiydim."

Yine sessizlik.

Katana, en azından ne düşündüğünü anlayabilmek için kız kardeşinin yüzünü görebilmeyi diledi, ama bankta oturmaya devam etti ve duvara bakakaldı. "Kızgın mısın?"

"Hayır," diye cevapladı Valeen sonunda. "Sadece... Ne hissettiğimi bilmiyorum. Gerçekten hiçbir şey

değildi mi?"

"Onun için."

"Katana," Valeen'in sesi neredeyse hüzünlüydü. "İncinmiş misin?"

"Hayır." Bu, söylediği ilk yalandı. "Neye bulaştığımı biliyordum."

Banyo sabununun çiçek ve parfüm kokusu havayı doldurdu. "Onu önemsiyorsun. Sen gitmeden önce bile bunu görmüştüm. Tabii ki seni suçlamıyorum, Thane... çok güzel bir insan. Ben de onu sevmiştim ve onun mutlu olmasını istiyorum."

Bir damla gözyaşı yanağından süzüldü. "Onu *sevdiğimi* söyleyebilir miyim, bilmiyorum.

Ve o da sevgi istemediğini açıkça belirtti."

"Zamana ihtiyacı
var." "Senin
yoktu."

Su tekrar sıçradı ve bu sefer banyodan çıkıyormuş gibi ses geldi. Bir an sonra beyaz bir çarşafı sarılmış olarak köşeden çıktı. "Haftalarca gözyaşı döktüm. Hel'i hatırlamadan önce onunla aylarca vakit geçirdim. Thane'i unutmak için aylarca. Ve Hel'e aşık oldum, biz uzaktayken, ve her şeyi hatırladığımda, Thane hakkındaki düşüncelerim tamamen değişti. Thane, Hel'i sevdiğim gibi kimseyi sevmeydi. Thane ve ben, onun ailesinin emriyle bir büyüyle birbirimize bağlandık. Aşık olmak zorundaydık. Başka türlü olur muydu, bilmiyorum."

"Belki de olmazdı." Katana dik oturdu. "Çünkü o seni sadece bu hayatta sevmeydi. Diğer hayatlarında da sevdi." Bunu yüksek sesle söylemek, Thane'e karşı bir şeyler hissetmesine izin verdiği için ne kadar aptal olduğunu fark etmesini sağladı, onunla yakınlaşması bir yana.

Valeen'in mavi gözleri pencerelerden süzülen güneş ışığında parladı. Siyah saçlarını geriye attı. "Gerçek olmadığını inkar etmiyorum, çünkü öyleydi... sadece ikimiz de değiştik."

"Thane ile yatmış olmamıza nasıl bu kadar kayıtsız kalabiliyorsun? Hiç rahatsız olmuyor musun?" Kız kardeşi bu konuda üzülüğünü itiraf edeceğini düşünerek bekledi.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, gülümsedi ve çekmecelerini karıştırmaya başladı. "İlk söylediğinde midem biraz burkuldu, ama kıskançlık değildi. Açıklaması zor, ama onu sevdiğimde farklı bir insandım." Omzunun üzerinden bakarak aniden sırtıttı. "Geçmişimizi düşününce biraz garip gelebilir, ama onun ne kadar iyi biri olduğunu biliyorum, senin de ne kadar iyi olduğunu biliyorum ve bence birbirinize çok yaklaşıyorsunuz. Eğer birlikte olursanız, hepimiz yakın kalırız." Siyah, uzun kollu bir bluz çıkardı. "Tabii, Hel'in peşinden gidersen, bu konuşma *çok* farklı olurdu."

Katana sırtıyordu. "Oh, Hel'e hiç ilgi duymuyorum," dedi Katana, sonra savunma amaçlı avuçlarını kaldırdı. "Yakışıklı, yanlış anlama, ama o... karanlık. Ben ise... değilim. Anlatabildim mi?"

Valeen güldü. "Anlıyorum. Oh, Presco ile konuşmam lazım. Hel onu yeraltı dünyasından kovduğu için hâlâ kızgındır."

Onu ve Valeen'i kardeş gibi yakın kuzenleriyle bir ilişki içinde düşünmek eğlenceliydi, tek sorun Valeen'in gölgesinde sonsuza kadar yaşamak istememesiydi. Thane'in ikinci tercihi olmak istemiyordu

seçimi olmak, her zaman içinden Valeen'e geri dönecek mi diye merak etmek istemiyordu. Atlanta ile birlikte olduğu tüm hayatı boyunca böyle hissetmişti.

"Hadi Presco'yu alalım, mutfakta karnımızı doyuralım ve bu gece için eğlenceli bir plan yapalım. Yeraltı dünyasından çıktıktan sonra sert bir içkiye ve neşeli müziğe ihtiyacın vardır. Dans her derdin dermanıdır." Katana kalçalarını salladı ve kollarını başının üzerine uzattı.

Valeen gülümsedi. "Tam da uygun bir yer biliyorum."

Bölüm 43

VALEEN

Kapının üstündeki pembe Nerium Oleander çiçeği işareti görüldü. Valeen parmaklarını Hel'in parmaklarıyla birbirine doladı ve ara sokakta durdu. Tif botunun yanına koştu ve sıırttı. "Eski dost Nerium O, ama Katana bu yer için biraz fazla lüks değil mi?"

"*Katana* çok beğenecek," dedi Katana ve Valeen'in diğer yanına geçti. "Zaten çok şirin bir yer."

Öğleden sonra geç saatlerdi, açılışa bir saat vardı. Çiçek açan ağaçlarda kuşlar cıvıldıyordu ve insanlar günlerini geçiriyor, cadde boyunca dükkanlara girip çıkıyorlardı. Burası sonuçta şehrin insan mahallesiydi. Elfler buraya pek gelmezdi. İnsanlar, kralının ara sıra buraya geldiğini biliyor muydu?

Thane kollarını kavuşturdu ve sokağın tuğla duvarına yaslandı. "Son zamanlarda Evalyn'le konuştun mu?"

"Konuştum," diye cevapladı Valeen. "Birkaç gün önce gördüm."

"Ve ona her şeyi anlattın mı?" Hel ve Valeen'in birbirine kenetlenmiş ellerine baktı.

Hel, teyzesine, Kara Büyücü olarak tanıdığı elfle birlikte olduğunu söyleyeceği düşüncesiyle içinden ürperdi. Omuz silkti ve kayıtsızmış gibi davranmaya çalıştı. "Bugün söylemeyi planlıyordum."

"Oh, bu çok iyi olacak." Leif güldü ve yanlarından geçerek uzaklaştı. "Birayı hazırlasak iyi olur."

Piper onu yakalamak için acele etti. "Onun tepkisini görmek için sabırsızlanıyorum."

Fennan Valeen'e çarptı ve kaşlarını kaldırdı. "Ona Hel'den hiç bahsetmedin mi?"

"Henüz."

O da ölmeye başladı. "Bir şeylerin fırlatılacağına bahse giren var mı?"

Altın özlüklerini düzelten Presco, iç çekerek başını salladı. "Onları dinleme, kraliçem. Eminim teyzen anlayacaktır." İyi eski Presco, her zaman onun tarafındaydı, ama Hel'e sert bir bakış attı. "Eşin bazen anlaşılması zor olsa bile."

"Senin iyiliğın için yaptım Presco," dedi Hel alaycı bir sesle. "Sonra teşekkür edersin."

"Bekle, bahse girmek istiyorum! Neye bahse gireceğiz? Çikolata mı? şarap mı?" Tif elini havaya kaldırarak zıplamaya başladı.

Katana, Thane ve Presco, Nerium Oleander'a girerken onu ve Hel'i sokakta yalnız bıraktılar.

Valeen daha önce hiç bu kadar gergin hissetmemişti. Kavga ve savaşları bilirdi, ama bir tanrıça olarak kocasını tanıştıracak bir ebeveyni yoktu ve

Evalyn Teyze, annesine en yakın kişi idi.

Evalyn teyze de herkes kadar Kara Büyücü'den nefret ediyordu. Bu basit bir tanışma değildi. Ama Hel'in hayatının bir parçası olmasını istiyordu ve bunun için onu büyüten kadını tanıştırması gerekiyordu.

"Gergin görünüyorsun." Hel'in sesi sırtında bir ürperti yarattı. "Biraz," itiraf etti.

Adam yarı ölümsedi ve pürüzlü elini Hel'in çenesinden geçirdi. "Bak, bunu başka bir zaman yapabiliriz. Zaten gitmem gerek."

"Hayır." Elini tuttu. "Hayır, onunla tanışmanı istiyorum. Pricilla'ya yürüyüşe çıkmadan önce üç gün demiştin. Bu fırsatın bir daha ne zaman geleceğini bilmiyorum."

"Ordumu buraya getirmek için üç günüm var. Onları almaya gitmek için değil." "Mathekis onları portala götürebilir."

"Val, onların gerçek komutanlarını görmeleri gerekiyor."

"O zaman bana bir gün ver. Savaş ve kavgadan bahsetmeden sadece bir gün. Alt dünyayı unutmam lazım. O yerin kötülüğünü hala derimde bir tabaka gibi hissediyorum. ığlıklar hala kafamda yankılanıyor. Ve annenin yükü üzerimde. şu anda oraya gidemeyeceğimizi biliyorum ama... Onun nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum."

Kaşlarını çattı ve onu kendine çekti. "Onun gerçekten o olup olmadığını bile bilmiyorum. Dedğin gibi, bir illüzyon olabilir."

"Kesin olarak öğrenene kadar bu beni rahatsız edecek."

O da başını salladı. "Ama bu gece bu konuyu konuşmayalım. Savaş ya da kavga da." O yavaşça nefes verdi. "Tamam, hadi girelim."

"Mükemmel bir beyefendi olacağım. Söz veriyorum."

"*En iyi* davranışını sergilersen iyi olur, Bay Black."

O gülerek ve mutlu bir şekilde onun arkasından gitti, ta ki Valeen kapıyı itip zil çaldı. Valeen, barın önünde dizilmiş arkadaşlarını ve arkalarında rafta bir şişe çeken Evalyn teyzesini gördü.

Valeen pelerinini çıkarıp kapının yanındaki kancaya astı. Saçlarını düzeltti, gevşek bukleler halinde bıraktı, sonra omuzlarını geriye attı ve ağır adımlarla ilerledi. O, zaman kadar eski bir tanrıçaydı, ama Evalyn teyzesinin yanında kendini yine azar işitecek bir genç kız gibi hissediyordu.

"Geldiler," diye şarkı söyledi Leif. "Ne kadar gümüşün var?" Fennan'ın koluna dürttü.

"Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" Evalyn teyze elini beline koydu.

Sert yüzü kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "Layala! Döndün. Son günlerde neyin var? İki gün önce veda bile etmeden panik içinde kaçtın."

"Özür dilerim." Yüzü kızardı.

"Çok endişelendim. Güçlü ve kuvvetli olduğumu biliyorum ama sen benim kızımsın. Anneler, çocukları ne kadar büyük olursa olsun, endişelenmekten asla vazgeçmez." Barın arkasından çıktı ve onu kucakladı. Tarçın kokusu ona evini hatırlattı. Bir nefes sonra, sertleşti ve yavaşça uzaklaştı. "Laya, bu kim?"

Valeen döndü. Hel paltosunu çıkarmış, ortasındaki düğme sırasına kırmızı rünler işlenmiş siyah bir üst giymişti. Kolları sıvamış, dövmelelerini ve rünlerini ortaya çıkarmıştı. Gizlilikten eser yoktu. En azından siyah bir pelerin giyip başlığını çekmemişti. "Evalyn teyze, sizi tanıştırmak istiyorum... Hel."

"Hel... *Valeen'e* adresli mektubu kapıma bırakan kişi mi?" Kahverengi gözleri, ezilmesi gereken bir böcek gibi ona dikildi. Valeen'in yanında durdu, kolunu omzuna doladı ve alnına öptü. Kadının kaşları çatıldı. "Nişanlı Thane'in geri dönmesini umuyordum"

nişanlısı Thane ile barışmış olacağını umuyordum, ama garip bir şekilde birbirlerine biraz fazla benziyorlar."

"Hayır, o Thane değil ama... akrabalar." Valeen, *sanki bu durumun bir faydası olacakmış gibi* alnını ovuşturdu. Sessizce kendine kızdı.

Thane'e bakarak bir bardak bira içti. "Bu uzun zamandır kayıp bir kardeş mi?" diye fısıldadı. "Layala, Thane'e bunu yapamazsın."

Leif ve Piper birlikte kıkırdadılar. Tif barın üstüne oturmuş, ayaklarını kenardan sarkıtmış, onları izliyordu, dinlemiyormuş gibi davranmaya bile çalışmıyordu.

"Sadece kalbimde kardeşim." Hel elini uzattı ve onun elini tutmasını bekledi. "Aslında komik bir hikaye, ama önce tanıştığımıza çok memnun olduğumu söylemek istiyorum, Evalyn. Harika bir kadın yetiştirmişsin ve onu güvende tutmak için yaptığın her şey için teşekkür ederim."

Valeen, Evalyn'in onaylamayan bakışlarının vücudunda aşağı kayıp tekrar yüzüne dönmesiyle irkildi. *Lütfen, çilek yorumunu yapma...* Evalyn teyze zehirli çilek kolyesine uzanıp ipi ovuşturdu. Yorum teyzesinin dilinin ucundaydı, bunu biliyordu, ama onu zehirlemekle tehdit etmekten vazgeçmiş gibi, tereddütle elini sıktı. "O kendi başına olağanüstü bir kız. Bu yaşlı kumarbazın bununla pek bir ilgisi yok. Adın ne demiştin?"

Lütfen tam adını söyleme, diye düşündü Valeen içinden. O, Black Mage olduğunu açıklamadan önce açıklamak için zamana ihtiyacı vardı. Evalyn teyze onun gerçek adını biliyordu. Hel'in granat rengi gözleri ona kaydı, düşüncelerini ona göndermeyi istememişti, ama o yine de duymuş olmalıydı. Ağzının köşesinde yaramaz bir gülümseme belirdi ve boynunda sıcaklık hissetti.

"Hel. Black."

"Hel Black. Peki siz ne, birlikte mi yatıyorsunuz? Aşık mı oldunuz? Neye bakıyorum ben?"

Leif içkisini tükürdü ve güldü. Tanrım, seyirci olmasa ne iyi olurdu. Hepsine öfkeyle baktı. Katana endişeli görünen tek kişiydi. Thane'in elini tuttu. Ve diğerlerine el salladı. "İçkilerimizi dışarıdaki masalara götürelim."

"Parti bozucu," diye mırıldandı Leif, ama Tif dahil herkes arka kapıdan dışarı çıktı.

Kapı kapanınca Valeen biraz rahatladı. "O..." Valeen zorlukla yutkundu.

"Ben onun kocasıyım."

"Kocasını mı?" diye itiraz etti. "Kocasını mı? Kaçıp evlendin ve beni düğüne davet etmedin mi? Onunla ne zaman tanıştın?"

"Oh, bir süre önce tanıştık," dedi Hel, Valeen'e göz kırparak. Valeen gergin bir kahkaha attı ve hızla çarpan kalbini ve düzensiz nefesini kontrol altına almaya çalıştı.

Evalyn teyze hâlâ kötü viski içmiş gibi görünüyordu, ama yüzünde onun Adalon'un kötü adamı olduğundan şüphelendiğini gösteren hiçbir ifade yoktu. Renkli şalını düzeltti ve ikisi cevap vermeden topuklarını döndü. "Bu konuşmayı bitirmek için bir içkiye ihtiyacım var galiba." Barın arkasına doğru yürüdü. "Senin için 'bir süre' ne kadar, Bay Black? Briar Hollow'dan seni tanımadığını garanti edebilirim." Boş masalardan birine eliyle işaret etti. "Oturun, tüm hikayeyi anlatın. Size bir şey ikram edebilir miyim?"

Ne kadar biliyor? Hel, soruyu zihnine gönderdi.

Benim yeniden doğmuş bir tanrıça olduğumu biliyor. Başka bir şey bilmiyor.

Hel yavaşça başını salladı ve ön pencerelerden giren akşam güneşi, gözlerini yaramazca parlatıyordu. *O zaman bu iyi olacak.* Hel, Valeen için bir sandalye çekti ve sonra kendisi de oturdu. "Ne zaman tanıştık, aşkım? Evalyn doğmadan önce tabii ki, ama kaç yıl oldu hatırlamıyorum." Valeen'in cildi terden nemlendi. Gergin bir şekilde güldü.

Evalyn teyze yaptığı işi bırakıp parmaklarıyla kehribar rengi bir şişeye vurdu. "Yani, önceki hayatında mı tanıştınız?"

"Evet, aynen öyle," diye cevapladı Hel. Masadan kalkıp Evalyn teyzenin yanına gitti. "Size bir içki hazırlayayım. Daha önce hiç içmediğiniz özel bir şey."

"Sert olsun yeter." Köşedeki rafta duran sarılmış, sararmış kağıt yığını karıştırdı, birini aldı ve Valeen'in oturduğu masaya doğru yürüdü. Sandalyenin ayakları ahşap zemine yüksek sesle sürtündü, sanki bilerek yapıyormuş gibi, sonra kendini koltuğa attı ve kendini beğenmiş bir şekilde *oturdu*. *Acaba elinde ne var?* Valeen gergin bir şekilde güldü ve tırnaklarını ısırmaya başladı. O tırnaklarını ısırmazdı ki.

Hel raflardan birkaç farklı şişe çıkardı ve parmaklarını şıklattığında üç gümüş kadeh belirdi: biri yakut, biri ametist, diğeri ise dış kısmı zümrütlerle süslenmişti. Raflardan aldığı birkaç farklı likörü ayrı bir bardağa döktü, nereden bulduğunu bilmediği meyveleri sıkarak içine ekledi, sonra parmaklarını şıklattı

parmaklarını şıklattı ve gümüş bir matara ortaya çıktı. Ortadaki ilkel harfleri tanıdı, Runevale'den gelen içkilere lezzet katmak için kullanılan hafif, tatlı bir içki olduğunu anladı. Onu eter içinde saklamış olmalıydı.

Sadece kim olduğu hakkında ipuçları vermekle kalmıyor, adeta ona açıkça söylüyordu.

Valeen masanın altında bacağını salladı. "Evalyn teyze, işler nasıl?"

"Patlama yaşıyor."

"Bir değişiklik mi oldu?"

"Evet, solgunlar saldırmıyor. İnsanlar paralarını harcıyor. Hatta birkaç elf buraya gelip Layala Lightbringer'ın insan bakıcısını görmek istediklerini söyledi."

"İlginç. Neden saldırmıyorlar acaba?" dedi Hel sırtarak.

"Evet, ben de *merak ediyorum*," dedi Valeen dişlerinin arasından.

"Belki biri Kara Büyücü'den çok kibarca onları durdurmasını istemiştir."

"Ya da belki biri kibarca istemiştir, ama Kara Büyücü

Bu konuda ona pislik gibi davrandım ve *yalvarmak* yakışmadığını söyledim.

Mor sıvıyı büyük karıştırma kabına dökerken dudaklarını yaladı ve başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürterek karışımı sihirle karıştırdı. Sonra parmaklarını hafifçe hareket ettirerek buz topları kadehlere düştü. "Belki o sırada ona pek nazik davranmamıştı, ama yine de onları durdurdu."

"Bütün gün 'belki'lerle devam edebiliriz, ama gerçekte bilmiyoruz." Evalyn Teyze'ye gergin bir gülümseme attı.

Evalyn de ona somurtarak baktı.

"Oh, ama bilmiyor muyuz? Tabii ki varsayımsal olarak. Belki de bu isteği yapan kişiye aşık olduğu içindir. Belki de düşman olsalar bile onun için her şeyi yapardı." Dikkatli bir hareketle karışımı buzun üzerine döktü, sonra bardakları taşıdı. Önce Evalyn teyzenin bardağını, sonra Valeen'in bardağını, sonra da kendi bardağını koydu.

Hel oturmadan önce Evalyn teyze sakladığı kağıdı masaya attı ve *Palenor Scroll'un* manşetini gösterdi: Layala Lightbringer'ın gerçek eşi Kara Büyücü mü?

Bu, artık elleri ve dili olmayan Telvian Botsberry tarafından yazılmış eski bir makaleydi. *Lanet olsun, yukarıdaki tüm anneler.* Valeen uzun bir nefes verdi, kadehi aldı, dudaklarına götürdü ve uzun bir yudum aldı.

"Onu gördüğüm anda kim olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Thane'i rastgele bir elf için terk eder miyim? Ben bir bar sahibiyim, Layala, dedikoduları duyarım. Sihir eğitimi aldığın kişinin o olduğunu anlamadığımı mı sanıyorsun? Ya da baloda dans ettiğin, birkaç ay önce herkesin konuştuğu gizemli maskeli yabancının, senin güçlerin için seni isteyen adam olmadığını mı sanıyorsun?" Evalyn Teyze elini ona doğru uzattı. "Sanki Palenor'da Kara Büyücü dışında tüm elflerin vücudunda rünler ve dövmeler var da." Rünler boynunda ve kollarında açıkça görünüyordu. Çılgın gözlerle ona döndü. "Eğer saklamaya çalışıyorsan, çok kötü bir iş çıkarmışsın *Bay Black*. Soyadın *Everhath* değil miydi?"

Ödevini iyi yapmıştı. "Benden hiç korkmuyorsun, değil mi?" Hel gülümsemesini tutamadı ve yanağında gamze belirdi.

"Kızım reenkarne olmuş bir tanrıça. Neden korkayım ki?" "Haklısın. Sanırım haklısın, Evalyn. Everhath elf demirci babamın adıydı. Ben gerçekten mütevazı bir aileden gelen alçakgönüllü bir elfim."

Valeen bir ha diye seslendi. Derin bir kahkaha attı. Derin bir kahkaha attı. Derin bir kahkaha attı. Derin bir kahkaha attı. Derin bir kahkaha attı.

Hel gülümsedi ve devam etti, "Yine de bir konuda yanıldın, Evalyn, onu güçleri için istemedim."

"Bunu biliyorum çünkü o aptal değil! Onu sadece kullanmak isteseydin, bunu anlardı ve yapacağı son şey seninle evlenmek olurdu!" Evalyn teyze itiraz etti ve kadehi kaparak "Tanrım, yardım et" dedi. Sonra kadehi geriye doğru eğdi, bir yudum aldı ve içmeye devam etti.

Hel yüzünü buruşturdu. "Ben yapmazdım. Güçlü olmasını istemiştin."

Evalyn teyze kaşlarını kaldırdı, bunu bir meydan okuma olarak algıladı ve beş saniye içinde içkiyi bitirdi. "Elli yıldır içki içiyorum. İçkiyi kaldıramayacağımı düşünerek beni aşağılamayın Bay Black. Aslında bir tane daha istiyorum, kendim alacağım." Biraz sendeleyerek bara doğru yürüdü.

"Tanrım, ikiniz tahmin edebileceğimden çok daha fazla benziyorsunuz. İnatçı, geveze ve kaba. Tek bir 'teşekkür ederim' bile söylemediniz."

Valeen kendi tükürüğüne boğulmak üzereydi ve başını onun yönüne çevirdi. "Tamam, yapma..."

Evalyn teyze, tezgahın etrafından dolanmak üzereyken aniden döndü ve parmağını ona doğrulttu. "Beni burada azarlayan diğer serseriler gibi seni de buradan dışarı atmayacağımı sanma."

Valeen şakaklarını ovuşturdu. Neden bunun korkunç bir şekilde sonuçlanmayacağını düşünmüştü ki?

Hel, gülmemeye çalışarak alt dudağını ısırıldı. Başını Valeen'e doğru eğdi. "Bu kadına cesaretinle kafa tutuyorsun. Günümü güzelleştir, denemek isterim Bayan Evalyn. Karşı koymayacağım bile."

Şimdi teyzesini savunmak zorundaydı. "O seni buradan atamayabilir, ama ben atabilirim."

"Oh, daha da iyi," dedi Hel, kadehini alıp bir yudum içti. "Eğlence başlasın. O öfkenle birlikte gölgeleri de çıkar, lütfen. Bu gece işler ilginçleşecek."

"Eğer daha sonra benden bir şey alabileceğini düşünüyorsan, yalvarmadan *yalvarmadan bir şey alacağını* sanıyorsan, çok yanılıyorsun."

"Göreceğiz. Ben oldukça dayanılmazım. Ve benim büyük, sert—"

"O cümleyi bitirme," diye tısladı Valeen. "Bana kaba diyorsun. Asıl *sinir bozucu* olan sensin."

"Sadece önceki sözlerimi doğruluyorsun; inatçı, geveze, kaba..." Hel, Evalyn teyzeye verdiği kadehin başının üzerinden uçmadan hemen önce eğildi. Kadeh yere çarptı ve birkaç kez sekip odanın diğer ucuna düştü. "Lanet olsun, kadın. Acıyabilirdi."

"Amacım da oydu!" diye bağırdı Evalyn Teyze.

"Belki de içkiden dolayıdır. Alkol bazı insanlarda canavarı ortaya çıkarır." Valeen'e baktı. "Sen biraz daha neşeli oluyorsun. Belki de sen içmelisin."

"Belki de yüzüne fırlatmadan önce *çeneni kapamalısın*." Onun bundan zevk aldığını biliyordu. Onu kızdırmayı seviyordu.

"Ah, aşkım, yapma. Yazık olur. O brendi şarabını özel bir gün için saklamıştım, ama burada kimse değerini bilmiyor. En son ne zaman buz içtiniz? Bundan bahsetmediniz bile, ama tabii ben sadece Kara Büyücü'yüm. Sadece büyük bir pislik." Tıslayarak içkisini yudumladı, sanki uzun zamandır en güzel anlarını yaşıyormuş gibi.

"Bu adamla ne zaman evlendin?"

“Ben erkek değilim,” dedi Hel. “Ben bir elf bedenine hapsolmuş bir tanrıyım.”

Evalyn teyze onun iddiasına alaycı bir şekilde güldü, tezgahıtan bir viski aldı ve şişeden bir yudum içti.

"*Daha önce* evliydik," diye açıkladı Valeen. "İlk hayatımda, sadece Valeen, gecenin tanrıçası olduğum zamanlarda. Anlamanın zor olduğunu biliyorum."

"Oh, çok iyi anlıyorum. Bu yeni bir hayat, yani aslında evli değilsiniz, değil mi? Bu saçmalığı sona erdirme şansınız var. Layala olarak doğduğunuzdan beri hiçbir tören yapılmadı, değil mi?" Evalyn Teyze bir yudum daha aldı.

Valeen içini çekti. "Teknik olarak hayır, yeniden doğduğumdan beri evlenmedik ama..."

Hel kendi içkisini bir dikişte içti ve kadehini masaya sertçe koydu. "Teyzen bile bizim evliliğimizi geçerli saymıyor ve arkadaşların da öyle düşünüyor gibi geliyor bana. Neden bu gece, hatta şimdi evlenmiyoruz?"

Valeen ona baktı. "*şimdi mi?*"

"Evet, şimdi. Sonra seni yukarı çıkaracağım ve herkesin duyacağı şekilde evliliğimizi tamamlayacağız, böylece kimse bizim evli olmadığımızı söyleyemez."

Evalyn teyze içkisini boğazına kaçırdı ve ağzını silmek için bir peçete aldı. "Az önce *benim* evimde yukarıda evliliğimizi tamamlayalım mı dedin?"

Valeen, onun ciddi olup olmadığını anlamaya çalışarak ona baktı. *Tam annesi gibi.*

Öyleydi. Ağzının köşesinde bir gülümseme belirdi. "Elimde elbise yok..." "O *Kara Büyücü!*" diye bağırdı Evalyn Teyze. "Benim tanıdığım Layala bunu asla kabul etmez. Binlerce elfin ölümünden sorumlu olan, solgun laneti yaratan elfle evlenemezsin!"

"

"Ben artık sadece Layala değilim." Valeen'in sesinde ilk kez sertlik vardı. "Onu tanımak için zaman ayırırsanız, onu seversiniz. Hel benim ruh ikizim. Zambak izim ondan geliyor. O da aynı izi taşıyor, bu binlerce yıl önce oldu."

"Ben de Thane'in senin eşin olduğunu sanıyordum."

"O bağın büyüyle zorlandığını biliyorsun. Eskiden bu gerçeği nefret ederdin." "Peki. Toplu katille evlen, ben ne bilirim ki? Ama benim evimde bu evlilik kesinlikle tamamlanmayacak." Elini küçümseyerek salladı ve bir yudum daha içti. "Her zamanki gibi inatçı," diye mırıldandı ve diğerlerinin yanına gitmek için arka kapıdan dışarı çıktı dışarıdaki diğerlerinin yanına.

"Oh, bu evlilik saatlerce sürecektir." Sırıttı ve yanındaki sandalyeye ayaklarını attı. "Tek ihtiyacın bir elbiseyse," parmaklarını şıklattı ve üç farklı elbise ortaya çıkıp masanın yanında süzüldü, "seç birini."

VALEEN

VALEEN

Valeen, Hel'in getirdiği üç elbiseyi Nerium Oleander'daki Evalyn teyzesinin odasına astı. İlki, yere kadar uzanan çan kollu, zengin magenta renginde ve elmaslarla parıldayan dar bir korsajlıydı. Güzeldi ama samimi bir tören için biraz abartılı görünüyordu.

Sonra koyu mavi, neredeyse siyah, gümüş rengi drapeli bir elbise vardı. Denizkızı kesim elbise, ilk gelinliğine benziyordu ama ışıltısı ve göksel detayları yoktu. Rengi ona çekici gelmişti ama farklı bir şey istiyordu. Koyu renkleri çok sevse de, bu törene uygun olmadığını düşünüyordu.

Üçüncüsü ise lavanta tonlarında, yere kadar uzanan, kalçalarına oturan, şeffaf kolları bilekten omuza kadar çiçek desenli ipliklerle süslenmiş, kirli beyaz bir gelinlikti. Etek kısmındaki danteller çiçek açan zambaklara dönüşüyordu. Bu, intikam peşinde bir savaşçı olmayan tarafına daha uygun, daha yumuşak bir elbiseydi. Hel'in bunu uzun zamandır planladığını ve gizlice kasabadaki terzinin dükkanına gittiğini merak etti.

Elbiseyi askadan çıkardı ve Piper, Katana ve Tif'e döndü. Piper kollarını kavuşturmuş yatak direğine yaslanmıştı. Thane yerine Hel ile evlenecek bir elbise seçmesine yardım etmek onu rahatsız ediyorsa da bunu dile getirmedi. Aşağıda erkeklerle kalmak yerine burada olması, arkadaşlıkları ve Valeen'in seçimi konusunda bir gelişme olduğunu gösteriyordu.

Evalyn teyze hala acı içindeydi ve aşağıda içki içiyordu, muhtemelen dördüncü kadehine gelmişti. Tören bittiğinde bayılmış olsa Valeen hiç şaşırmasdı. Bu düzenlemeye itirazları olsa da, barı halka kapatmayı kabul etmişti. "Zaten yapacaksın, en azından orada olup görsem iyi olur," demişti.

Valeen yumuşak, tereyağı gibi kumaşı kendine doğru çekti. "Buna ne dersin?"

Tif, kanepenin koluna oturmuş, her parmağında delik olan kahverengi botlarını sallıyordu. Tombul ellerini çırttıktan sonra Katana'ya dönerek cıvı cıvı bir ses çıkardı. Yanaklarının kızarması, ilk konuşan olmak için çok uğraştığını gösteriyordu.

Piper gülümseyerek başını salladı. "Bence çok güzel. Sade ama zarif. Her zaman balo elbiseleri sana çok yakışır ama bence bu sana daha çok yakışmış."

"Evet, mükemmel," dedi Katana, Tif'in yanındaki koltukta. "Şık ve abartısız, tam da senin giyeceğini düşündüğüm bir şey. Özellikle de büyük bir tören olmadığı için."

"Bayıldım!" diye bağırdı Tif. Ayaklarını tekmeledi ve çikolata rengi buklelerini çekti. "Dene! Kesin karar vermek için üzerinde görmemiz lazım."

Mahremiyet için giyinme perdesini kullanarak hızlıca değiştirdi. Elbise ona tam oturmuştu, bel kısmı sıkıydı ama nefes almasını engellemiyordu ve V yakası dekolteyi sadece hafifçe gösteriyordu. "Zambak desenli dantelleri çok beğendim. Kolları da çok güzel. Son elbisesinden çok farklı." Dışarı çıktı ve yavaşça döndü. "Arkadan yardım edin."

Katana ilk atlayıp yardım etti. "Bu elbiseyle ışıl ışıl parlıyorsun! Ama farklı bir şey mi istersin, yoksa benzer bir şey mi? Belki de magenta elbise gibi daha abartılı bir şey istersin? Ya da tamamen farklı bir şey. Eminim bir prova ayarlayıp bunu başka bir güne erteleyebiliriz."

"Farklı olsun istiyorum ve balo elbisesi gibi metrelerce tül olmamasını seviyorum."

"Bu gece evleneceğine şaşırdım. Gizlice mi planladınız?" diye sordu Piper.

"Hayır, yani, evet, evlenmeyi planlamıştık ama bu gece değil. Bir tarih belirlememiştik." Piper'a baktı. Thane'in şu anda ne hissettiğini bilen biri varsa, o da Piper'dı. Ryvengaard'dan döndüğünden beri ona eskisi gibi bakmıyordu. Gözlerinin ardındaki acı

hafiflemiş gibiydi, sanki karanlık bir fırtına bulutu dağılmış ve güneş ışığı görünmeye başlamıştı. Ona gülümsemesi yeniden samimi görünüyordu. Belki de Hel'i seçtiği için onu affetmişti.

Aynanın yansımasından Katana'nın düğmeleriyle uğraşmasını izledi. Katana, Thane'in aşkı istemediğini düşünse bile, onun kalbi iyileşmesinde parmağı olması hiç de şaşırtıcı olmazdı. Gülümsememek için dudaklarını sıktı.

"Bu eğlenceli bir sürpriz. Keşke bunu senin için planlayabilseydim," dedi Katana, dudaklarını bükerek. Parti planlamak Katana'nın en sevdiği şeylerden biriydi, düğünler ise listenin en başında yer alıyordu. "Senin için mor ve beyaz wisteria çiçekleriyle dolu bir tünel yapardım, ve enfes yemekler, kaliteli şaraplar, müzik. Evet, güzel yaylı müzikler ve tabii ki saatlerce saçını yapardım. Valeen, sen bir tanrıça ve bir kraliçesin, büyük ve abartılı bir düğün istemez misin? Eminim Thane şatoda yapmana izin verir. Orada güzel bahçeler ve arka planda muhteşem bir şelale var."

"Oh, planlamaya yardım edebilir miyim?" Tif elini kaldırdı. "Pastayı yapmaya yardım edebilirim. Çikolata ve çilek dolgulu ya da vanilyalı ve çikolata kremalı, üzerine fudge soslu."

"Çok güzel olur ve pasta da şüphesiz lezzetli olur, ama Thane'in şatosunda evlenmek istemiyorum," diye mırıldandı Valeen. Orada başka bir erkekle birlikte olması yeterince kötüydü, bir de orada evlenmesine gerek yoktu. "Teyzemin evinde küçük bir tören mükemmel olur."

"Oh." Katana'nın yüzü kızardı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, bu... Bunu düşünmeliydim. Hizmetkarların arkadan dedikodu yapması yeterince zor, bir de düğün olunca..." Yüzünü buruşturarak sözünü bitirmedi.

"Evet. Ayrıca beni bilirsin Katana, kraliçe ve tanrıça olsam bile büyük bir toplantıdan çok küçük bir toplantıyı tercih ederim."

"Evet, sen her zaman gölgelerin arasında kaybolmayı sevmişsindir." Gülümsedi. "Thane'in kalesinde evlenmekten bahsetmemeliydim. Geçmiş düşünerek düşüncesizce davrandım. Özür dilerim."

Omzunu kaldırarak Piper, "Eğer geçen gün oturma odasından duyduğum sesler bir göstergeyse, Thane'in bir sorunu olmayacağını düşünüyorum." dedi.

"*Piper!*" Katana haykırdı, yanakları pembeye boyandı.

"Ne? Orada kalmadım. Yanından geçiyordum. O biliyor, değil mi?"

"Benden bahsediyorsan, biliyorum," dedi Valeen, gülümsemesini saklamaya çalışarak. Bu konuda hiç kıskançlık duymaması neredeyse garipti. Hel dönmeden önce, bu konuda aklını kaçırdı. Ama Hel'e o kadar aşıktı ki, gözünde sadece o vardı. Neredeyse yine genç bir kız gibi hissediyordu, hoşlandığı çocukla tanışacak diye heyecanlıydı.

Katana telaşla Valeen'in tek örgüsünden saçlarını çekip parmaklarıyla taradı. "Ona söyledim. Kız kardeşim bu konuda oldukça nazikti."

"Eh, başka biriyle yatıyor." Piper yatağa çöktü. "Ve bunu ona sakın söyleme, yoksa seni öldürürüm, ama Hel'in yatakta iyi olduğuna ciddi para bahse girerim."

Valeen şaşkınlıkla başını çevirdi. Hel'den nadiren iyi bir şekilde bahsederdi, cinsel bir şekilde bahsetmek ise hiç aklının ucundan bile geçmezdi. Ayak bileklerini yatakta çaprazlayarak Piper ona sırtarak baktı.

"Ben de bahse girerim," diye ekledi Tif, sinsi bir gülümsemeye. "Tabii ben bu konuda bir şey bilmiyorum. Hiç kimseyi öpmedim bile. Köyümde bir çocuk bir kez denedi ama yüzüne çamur attım."

Valeen kahkahayı bastı. "Neden yaptın ki?"

"Bilmiyorum. Şimdi pişmanım. Düğün için randevularımız olması gerekmez mi?"

"İstiyorsan Leif'e sorabilirsin."

"Hayır." Tif, bu çok saçma sanki gözlerini devirdi. "Ama aklımda biri var. Görüşürüz!" Yere çöktü ve odadan koştu.

"Garip bir kız. Kimden 'randevu' isteyeceğini ancak Tanrı bilir." Piper başlığını yastığa dayadı. "Hadi ama, Hel nasıl, bize anlatmayacak mısın?"

"Bu genelde açıkça konuşacağım bir konu değil. Ve sen hiç sormadın... şey, bilirsin."

"Çünkü o benim iyi arkadaşım, bu tuhaf olur. Hel benim için bir gizem."

"Sadece biz varız," diye ekledi Katana ve Evalyn teyzesinin odasında bulunduğu domuz kılı fırçayla saçlarını taramaya başladı. "Utanılacak bir şey değil. Seks tamamen doğaldır, özellikle de eşler arasında. Neredeyse sihirli bir şey olduğunu hayal edebiliyorum."

Valeen içini çekerek alt dudağını ısırды. "Tamam, evet, Hel iyidir. Olağanüstü iyidir. Ve bunda sihirli bir şey var. Cildim

parıldamaya başlıyor."

"Parıldıyor mu? Cildin gerçekten parıldıyor mu?" diye sordu Piper. "Onun büyü mü?"

Valeen'in yanakları kızardı. "Sanırım onun büyü değil, benim büyüm, ama sanki cildimde küçük yıldızlar parlıyor. Hızlıca kayboluyor. Başka kimseyle hiç olmamıştı."

"Acaba bu eşler arasında olan bir şey mi? Parıldama," diye mırıldandı Katana ve Valeen'in kulağının üstünde küçük bir örgü yapmaya başladı. "İnci iğnesi ya da baş süsü var mı? Duvağı? Herhangi bir şey?"

"Evalyn'e sorayım," dedi Piper.

"Sanırım eş olduğumuz için böyle oluyor," diye cevapladı Valeen, aynada kız kardeşinin ifadesini inceleyerek. Bir şey saklıyordu.

DERİN NEFES AL. *derin nefes al.* Valeen bir an için gözlerini kapattı. Katana ve Piper çoktan kapıdan bahçeye çıkmış, onu yalnız bırakmışlardı. Hel ile tekrar evleneceği için gergin değildi, daha çok Evalyn teyzesinin pişman olacağı bir şey söylemesi ve Hel'in de ona sert bir cevap vermesi ve bu özel anın mahvolması endişesi vardı. Belki de Presco ve Katana'nın şahitliğinde ormanda baş başa evlenmeleri gerekirdi. *Artık çok geçti.*

Kapıyı itip içeri girdi ve donakaldı. Rüzgarda dans eden kurdelelerle süslenmiş, zengin mor ve beyaz renklerden oluşan bir tünel oluşturan çiçekli kemerlere ya da etrafında uçuşan çiçeklerin kokusuna daha fazla dikkat etmeliydi. Hatta luminor cırcır böcekleri ve birkaç meşale bile alacakaranlıkta ortalığı aydınlatıyordu. Ama çimlerin üzerine serpilmiş beyaz gül yapraklarının ötesinde Hel bekliyordu.

O muhteşemdi.

Ağzının köşesi yukarı kıvrıldığında ve gamzesi ortaya çıktığında nefesi kesildi. Saçları yüzünden geriye taranmış, güzel kemik yapısı ve bugün kırmızıdan çok mor olan parlak kestane rengi gözleri daha da belirginleşmişti. Küçük luminor cırcır böcekleri etrafında uçarak alabaster tenini daha da altın rengi parlatıyordu.

Leif'in onun ışıltılı güzelliği hakkında mırıldandığını ya da kız kardeşinin burnunu çekişini, *ona* doğru yavaşça yürürken zar zor duyabiliyordu.

Sen kesinlikle muhteşemsin, aşkım. Serenity bir insan olsaydı, o sen olurdun.

Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum.

Şehrin içinden mi, yoksa Hel'in yaptığı bir şeyden mi geldiği belli olmayan yumuşak yaylı müzik ritmine ayak uydurarak adımlarını hızlandırdı. Bir ayağını diğerinin önüne koyarak çimlerin ve gül yapraklarının üzerinde yürüdü. Fennan ve Leif'in yanındaki Thane'e gülümsedi. O da sanki gerçekten mutluymuş gibi başını bir kez salladı ve ona nazikçe gülümsedi. O anda, onun kendisini tamamen serbest bıraktığını anladı.

Bakışlarını Hel'e çevirdi, Hel uzanmış eliyle onu bekliyordu. Parmakları onun parmaklarını kavradı ve birbirlerine baktılar. Nazik bir gülümsemeyle ve yumuşak bakışlarla, başparmaklarını onun parmak eklemlerinin üstüne sürttü.

"Geçen seferkinden daha da güzelsin." Ve bu sefer yeminleri daha anlamlıydı. Sanki sonsuz bir savaşın ardından zor kazanılmıştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı kız.

No Presco, büyük ellerinde bir kitap açmış, yanlarında duruyordu. "Sizi ikinizi de hatırlayamadığım kadar uzun zamandır tanıyorum ve bir kez daha bir araya geldiğinizi görmek beni çok mutlu ediyor. Aşkınızda büyüleyici bir şey var, iki bin yıl boyunca ve sizi ayırmaya çalışan onca şeye rağmen birbirinize geri dönmek için verdiğiniz mücadele. Bu, çağlar boyunca yaşayacak şarkılara ve hikayelere olan bir aşk."

Evalyn Teyze beyaz mendiliyle gözünün köşesini sildi. Bir gün ona tüm hikayeyi anlatacaktı.

Presco parmağıyla sayfayı tıklattı. "Hel'in istediği tören sizin ana dilinizde değil, Runevale'in göksel dilini anlamayanlara özür dilerim, ama yine de kelimelerin anlamını hissedeceğinize inanıyorum." Birbirlerini olduğu gibi görmek, sevmek ve değer vermekle kutsanmış olmaktan bahseden kelimeler bulanıklaşmıştı. Dikkatini tamamen ona vermişti.

—onun dokunuşunda, etrafında dönüyor gibi görünen büyüsü, cildini okşayan ve kollarında tüyleri diken diken eden ince teller.

Presco, birkaç gün önce babasının demirhanesinde yaptığı yüzüğü avucunun içine bastırdı. "Valeen'in yüzüğünü aldığını biliyorum, ama eklemek için başka bir şeyin var mı, Hel?"

"Var." Hel, işaret parmağıyla başparmağını ovuşturdu ve sonra ortaya çıktı. Dışında yıldız ve ay oymaları olan gümüş bir yüzük.

Elini tutup yüzüğün orijinal siyah elmasının yanına taktı. "Bu yüzük, sana olan sözlerimin ve bağlılığımın bir hatırası olsun."

Sonra Hel'in elini aldı ve oniksdan yapılmış sade bir siyah yüzüğü takarak aynı sözleri tekrarladı. Öne eğildi ve fısıldadı, "İsimlerimiz, *Zaurahel x Valeen*, sadece ay ışığında yüzüğün üzerinde görünecek."

O gülümsedi. "Bunu çok beğendim."

Presco'nun elinden altın bir zincir sarkıyordu. Önce Valeen'in bileğine, sonra Hel'in bileğine dolayarak birleşmelerini simgeledi. Bir bıçak çıkardı, avuç içlerini kesti ve ellerini birleştirdiler. Bunu ilk hayatlarında da yapmışlardı. Kanları bu şekilde sonsuza dek birbirine bağlanmıştı, bu yüzden Valeen onu kulede uyandırabilmişti.

Kolundaki zambak eş işareti atmaya ve zonklamaya başladı. Sanki bunun doğru olduğunu söylemeye çalışıyor gibiydi.

Presco göksel dilde, "Kalbimin koruyucusu, kan ve ruhla bağlı," dedi ve ikisi de tekrarladı.

"İkinizden biri daha söylemek istediği bir şey var mı?" diye sordu Presco.

"Ben var," dedi Hel ve koyu kirpikleri titredi. Bir an aşağı baktı, sonra doğrudan gözlerine baktı. "Valeen, seni her hayatımda ve her alemde sonsuza kadar seveceğime, bedenimin ve zihnimin verebileceği her şeyi sana vereceğime yemin ederim. Benim olan her şey senindir. Kalbimi ve ruhumu sana adıyorum. Her zaman senin dostun ve sevgilin olacağıma yemin ederim. Düşmanlarını düşmanım, sana karşı gelen herkesi yok edeceğime yemin ederim. Diğer herkesi terk edeceğime yemin ederim. Kalbinin gerçekten arzuladığı her şeyi sana vereceğim ve bu yeminimden dönersem, Yaradan ve Her Şeyin Annesi beni yok etsin."

Farkında bile olmadığı bir gözyaşı yanağından süzüldü. Onun sözleri, isteyebileceği her şey ve daha fazlasıydı. Artık söyleyeceği hiçbir şey yetersiz kalacaktı. Buna hazırlıklı değildi, bu yüzden kalbinden gelenleri söyledi. "Hel, yolculuğumuz kolay olmadı ve kader bize adil davranmadı, ama tüm bunlara rağmen sana yeniden aşık oldum. Şu andan itibaren sonsuza kadar tüm kalbimle sadece seni seveceğime yemin ederim. Kalbini koruyup kollayacağıma, en kötü ve en iyi zamanlarında seni olduğu gibi seveceğime söz veriyorum. Ruh ikizim, kalbim, kocam ve en iyi arkadaşım."

Boğazı titredi ve luminor cırcır böceklerinin ışığı gözlerindeki parıltıyı yakaladı. Hayranlık ve sevgiyle doluydu.

"Şimdi evliliğimizi bir öpücükle mühürleyin."

Hel kollarını onun beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Dudakları birbirine çok yakındı. "Sana her zaman daha fazlasını isteyeceğimi söylemiştim." Sonra dudakları buluştu, önce yumuşak ve nazikçe, sonra kız boynuna sarıldı ve aşkları tutkuya dönüştü. Hel onu yerden kaldırdı ve birkaç kıkırdama Hel'in onu daha da sert öpmesine neden oldu, dili kızın diline dokundu. Sonunda onu yere indirdiğinde ve birbirlerinden ayrıldıklarında, Hel'in gülümsemesi nazikti ama gerçek bir mutlulukla doluydu. Bu kadar acımasız olabilen bu erkek, ona sanki tüm dünyasıymış gibi bakıyordu.

Sadece benim. Sonsuza kadar, diye fısıldadı Hel zihninde. Bir daha asla gitmeyeceğim, seni asla bırakmayacağım. Ne olursa olsun. Sen her zaman benim olacaksın, aşkım.

Bölüm 45

VALEEN

Nerium Oleander'ın içinde, büyüleyici rüzgar ve yaylı çalgılar büyüleyici bir müzik yaratıyordu. Evalyn teyzenin insan garsonları ve aşçısı, o gece müşteriler için hazırladıkları yemeklerle masaları doldurmuştu. Genellikle odanın çoğunu kaplayan tüm masalar, dans etmek ve sohbet etmek için yer açmak amacıyla odanın kenarlarına taşınmıştı.

Valeen, Hel'in dirseğini eliyle kavradı ve içtenlikle gülümsedi. Onunla yeniden evlenmişti. O artık tamamen ona aitti ve bunu kimse inkar edemezdi. Kulağına eğildi. "Bu gece çok yakışıklısın. Çok seksi, Bay Black."

O da gülümsedi ve nazıkçe kulak memesini dişlerinin arasına aldı. "Teşekkür ederim, Bayan Black."

"Oh, bak, biri bizim için özel koltuklar hazırlamış," dedi Valeen heyecanla.

Evalyn teyze barın arkasından ona başıyla selam verdi. Dışarıdayken çalışanlarına bunu yaptırmış olmalıydı.

"Öyle yapalım." Hel, onu çiçekler ve kurdelelerle süslenmiş, üzerinde "gelin" yazan bir koltuğa götürdü. Yanında ise "damat" yazan koltuk vardı. Taht ya da abartılı bir şey değildi, ama yine de mükemmeldi. Hel, oturduktan sonra elinin üstüne öptü. Dudaklarının teninde kaldığı yerde bir karıncalanma başladı, sonra büyüü damarlarına akıyor gibi hissetti, içini ısıtarak omurgasından aşağıya doğru arzu dalgaları yayıldı.

O gülümsediğinde nefesi kesildi, sonra elini geri çekti. "O neydi?"

"Sadece sana benim için ne hissettiğimi hissettirmek istedim."

Yüzü kızararak gözlerine baktı. "Bu... çok yoğundu."

"Öyle. Ama kaçmadan önce sana bir şey vereceğim. Burada bekle."

Başını kapının yönüne doğru eğdi ve Thane oturduğu sandalyeden kalktı. İkisi çıkışın yakınında buluştu ve oradan ayrıldılar.

Kaşlarını kaldırdı ve gülümsemesini tutamadı. *Ne yapmaya*

?

Sabırlı ol, dedi o.

Tif

banquet masasında tıkanıyordu. Tif'in birini getireceğini söylediği aklına geldi, ama henüz yeni birini görmemiştin. Evalyn teyze, Fennan'ın söylediği bir şeye gülerek viski içiyordu. Leif, Piper ve Katana tatlı masasına yönelirken, Presco tabağını et ve sebzeyle doldurdu.

Evalyn teyze, törenin sonunda Hel'i öptükten sonra sarılmış ve ağlamış olmasına rağmen, yalnız oturduğunu ilk fark eden kişi oldu ve hemen yanına koştu. "Kısa sürede hazırladığımız partiyi beğenmişsinizdir umarım. Sandalyeler Katana'nın fikriydi."

"Her şey çok güzel. Teşekkür ederim."

"Güzel mi?" diye gülerek gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları kırıştırdı. "Son zamanlarda çok ciddi oldun. Sanki bu dünyada sana meydan okuyacak hiçbir şey yokmuş gibi daha dik oturuyorsun."

Gülümsedi ve göz kırptı. "Beni zorlayabilecek pek bir şey yok, Evalyn Teyze."

"Peki, daha önce söylediklerime rağmen, sen mutluyun ben de mutluyum. Söylentilere kulak asmak yerine onu tanımak için elimden geleni yapacağım."

Valeen bacak bacak üstüne attı ve tırnaklarıyla ahşap kolçakları tırmaladı. "Yanlış anlama, Hel korkunç şeyler yaptı. Sana aksini söylemeyeceğim. Ama bunun nedenleri var, ve bu nedenler iki bin yıldır bizi avlayan ve öldüren bir grup insan."

"Bahsettiğin konsey. Buraya gelecekler mi?" Alışkanlıkla zehirli meyve kolyesini çevirdi.

"Gelecekler. Suikastçıları çoktan gönderdiler. Daha fazlası da gelecek. Şehirde işler kötüye giderse ve senden gitmeni istersem, Briar Hollow'a dönmeni istiyorum. Orada güvende olursun."

"Ben savaştan kaçan biri değilim."

"Biliyorum, ama bu Palenor'un gördüğü en kötü şey olacak. Soluklar, konseyin toplayabileceği orduya kıyasla önemsiz. Senden çok şey istemiyorum, ama bunu istiyorum."

"Peki, gitmemi söylersen giderim."

"İyi."

Katana, her iki elinde birer içkiyle ona yaklaştı. "Bu çok tatlıydı. İkinizden sevgi fişkırıyordu. Bu gece auranız daha pembe ve mor, Hel'in bile biraz pembesi var. Ugh." Başını dramatik bir şekilde geriye eğdi ve bayılacakmış gibi yaptı. "Böyle bir aşka çok kıskanıyorum. Eşsiz bir şey." Bir bardağı Valeen'in eline tutuşturdu.

Katana'nın auraları görebilme yeteneği büyüleyiciydi. Bunu yapabilen başka kimseyi tanımıyordu. "Teşekkür ederim." İçeceği aldı ve ön girişe baktı. "Ne yapıyorlar biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok."

Evalyn teyze, barın arkasındaki Leif'e yumruğunu kaldırdı. "Hey! Oraya benden başka kimse giremez. Sonra görüşürüz." Leif hızla kendine bir içki doldururken, o da aceleyle uzaklaştı.

"Onlar ne yapıyorlar biliyor musun?" Tif, üstünde lavanta rengi bir parıltı olan beyaz buzlu bir kekle sendeleyerek geldi.

"Nasıl?"

"Her şeyi biliyorum," dedi Tif ve kekin bir ısırık aldı. "Küçük olmanın avantajlarından biri, kimse fark etmeden etrafta dolaşıp konuşmaları dinleyebilmektir. Bu harika bir sürpriz. Geçen gün nereye gizlendiğini merak etmiştim, ama cevabını buldum. Herkesi takip ediyorum."

Valeen kollarını kavuşturdu. "Şimdi ben de öğrenmeliyim."

"Birkaç dakika sonra öğreneceksin. Ağzımı kapalı tutmak benim için çok zor ama sürprizi mahvetmek istemem. Bu düğünün spontane olduğunu söyledin ama belki de sadece sana öyle söylemişsindir. Bence Hel bunu bir süredir gizlice planlıyordu."

Tif, Tif'in eterden yaratmayı başardığı gelinlikleri, çiçekleri ve dekorasyonu düşününce haklıydı.

Arkasını döndü ve yemek masalarına el salladı. Valeen ilk başta sadece bu akşamki menü için hazırlanmış iki katlı vanilyalı haşhaş tohumu pastasını gördü, ama sonra beyaz masa örtüsünün altından çıkan bir çift küçük siyah bot fark etti.

"Tif, gerçekten birini mi getirdin?"

Ayağını yere vurdu ve yanındaki yere işaret etti. Masa örtüsü kalktı, ardından küçük kahverengi bir şapka, ardından da gür bakır sakal ve bir çift büyük göz ketenin altından dışarı baktı. "Utangaç. Bu partide devasa insanlar olduğunu söyleme, dedim."

"Bu, getirmeye karar verdiğin randevu mu?" diye sordu Valeen gülümseyerek. Cüce çocuk askılarını çekti, göğsüne vurdu, sonra yüzünü buruşturdu.

"Öyle." Dişlerini göstererek gülümsedi ve kekini yaladı. "Gnome kolonisi buradan çok uzak değil, seni oraya götürecek hızlı bir tavşan tanıyorsan."

Kuşlarla konuşmak ve tavşanlara binmek, küçük hizmetçisi onu şaşırtmaya devam ediyordu. "Tavşanın sırtında mı bindin?"

"Tabii ki. Kuşlar kadar hızlı değil ama randevum kuşlara binmiyor. Korkutucu olduğunu düşünüyor."

Katana ve Valeen birbirlerine gülümsedi. "Senin benden başka hiçbir jumbo'ya yaklaşmadığın zamanları hatırlıyorum, Tifapine."

"On dört yaşımızdan beri benden hoşlandığını söyledi. Az önce bana onu hatırlattın, beni öpmeye çalıştığı için çamur attığım çocuk. Ama benden hoşlanıyorsa, istediğimi yapmalı." Yanına işaret etti ve botuyla yere vurdu.

Katana onun seviyesine eğildi. "Belki de gidip elini tutup buraya getirmelisin. Adı ne?"

"Tommy. Aslında Tombuckle ama ben ona Tommy diyorum."

Katana ayağa kalktı ve Valeen'in omzuna dokundu. "Tommy ve Tifapine," diye mırıldandı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en sevimli şey."

"Evet, Tif, ona cesaret ver. Eminim onun için korkutucu bir durumdur."

Gözlerini devirdi. "Tamam, peki." Bir dakika sonra onu ahşap zeminde sürükleyerek getiriyordu. Ondan yaklaşık iki santim uzundu ve ona göre oldukça zayıftı. Kırmızı tunikinin ve uyumlu pantolonunun üzerinde kahverengi ve beyaz çizgili yamalar vardı. Botlarında da delikler vardı. Tif bir keresinde ona bunun moda olduğunu söylemişti.

Valeen yaklaşırken çömeldi. Yanakları kıpkırmızı oldu, şapkasını çıkardı ve onunla oynadı.

"Val, bu Tommy. Aynı cüce kolonisinde büyüdük. Annem hep onun 'işe yaramaz bir Dinglecopper' olduğunu söylerdi, ama," diye dönüp ona gülümsedi, "yine de benim arkadaşım."

"Merhaba Tommy. Nasılsın?"

"Çok iyiyim, teşekkür ederim, majesteleri." Sesi cırtlak çıktı ve hemen başını eğdi.

"Dinglecopper ne demek?"

"Bu onun soyadı. Annem bir süre önce, bazı razzleberry tarlalarının mülkiyeti konusunda onun annesiyle kavga etti. Bu tarlalar bizim iki cüce evinin arasında bulunuyor. Annem, onların daha çok bizim tarafımızda olduğunu ve bize ait olduğunu söyledi. Onun annesi ise onların olduğunu söyledi. Ben hepimizin paylaşması gerektiğini düşündüm. Ama cüceler yemek paylaşma konusunda çok titizdir."

"Geldiğine sevindim Tommy. Yiyip içip dans et, rahat ol."

Tif onu tekrar sürüklemeye başladı. "Hadi o haşhaş tohumu kekinden biraz yiyip dans edelim. Dans etmeyi biliyorsun, değil mi?"

"H-h-hayır, dans etmeyi bilmiyorum."

"Eh, o zaman sen bulmak zorundasın, Tommy. O kadar da zor değil."

Valeen sessizce güldü. "Onunla başı dertte olacak." "Kesinlikle," Katana da aynı fikirdeydi.

Piper ve Leif yanlarına geldi. Leif ilk olarak kollarını ona doladı ve onu havaya kaldırdı. "Senin için mutluyum, Fightbringer, çünkü sen mutlusun. Seni Yüksek Kralımla birlikte görmemek hala biraz garip ama Hel'in seni ne kadar sevdiğini herkes görebiliyor."

"Burada olduğun için teşekkür ederim. Umarım hep arkadaşım olursun."

"Her zaman, Fightbringer. Gelecekte sana sadece mutluluklar dilerim."

Bir sonraki kucaklaşma Piper'dan geldi. Bu gece, brendi kokuyordu ve gözleri biraz cam gibiydi. Piper'ın içkiye kendini kaptırması nadir görülen bir manzaraydı. Thane'in kişisel muhafızlarından biri olarak uyanık kalmayı severdi. Onun rahatladığını görmek güzeldi. "Şimdi daha iyi anlıyorum, seni ve onu. Bizim tanık olmadığımız bir geçmiş var ve ben de sizinle birlikte Ryvengaard'da olmadığımızı fark ettim. Seni daha önce bu kadar sert yargıladığım için özür dilerim. Umarım beni affedersin."

"Affettim." Aslında Piper'dan özür dilemesine hiç gerek yoktu.

Presco, Hel'in yanından ayrılmadan önce ona tebriklerini sunmuştu. Nadiren olurdu ama o gün bir gözyaşı bile dökmüş ve onu o kadar sıkı kucaklamıştı ki nefes almakta zorlanmıştı. Şu anda barın yanında Fennan ve Evalyn Teyze ile sohbet ediyordu. Müzik sesinden konuşmaları zor duyuluyordu, ama ejderhalar ve iştahlarıyla ilgili bir şeydi. Hel'den ayrıldığından beri Fennan'ı pek görmemiş ve konuşmamıştı.

Hel ile birlikte Ryvengaard'dan geri döndü. Thane onun en iyi arkadaşıydı ve Hel'den hiç hoşlanmadığı için, bunun kasıtlı olduğu şüphe götürmezdi. Aslında, Fennan'ın törene katılması onu şaşırtmıştı.

Leif arkasına işaret etti. "Sanırım senin için hazırlar."

Hel giriş kapısında duruyordu, bu sefer elinde siyah bir kumaş yığını vardı. Birkaç hızlı adımla arkasına geldi. "Bunu sana giydirmem gerek."

"Göz bağı mı?"

O daha bir şey söyleyemeden, ipek kumaşı gözlerinin etrafına sardı. Sıkıca bağladıktan sonra kulağına eğildi, sıcak nefesi cildinde fısıldadı. "Bir şey görebiliyor musun?"

Altından çok az bir ışık sızıyordu ama hepsi o kadardı. "Hayır."

"Güzel." Onu kollarına aldı ve kıkırdamasını duydu. "Düğün günümüzde ön merdivenlerden düşmene izin veremem." Botları ahşap zeminde tıklıyordu, onun yumuşak adımlarıyla vücudu hafifçe zıplıyordu. Diğerlerinin fısıltıları yüzüne kalıcı bir gülümseme yerleştirdi. Ne olabilirdi?

Dışarıdaki koku ve kuşların cıvıltıları, yola çıktıklarını söylüyordu. Onu nazikçe yere indirdi, elini tuttu ve ileriye doğru yönlendirdi. "Hel, ne var? Sürprizleri sevmem."

"Bunu seveceksin."

Parmakları aniden yumuşak bir şeye çarptı, deri ya da kabarık kürk değildi, ama ipek kadar pürüzsüzdü. Hel'in hızlı parmakları kızın başının arkasını okşadı ve göz bağı düştü. Kız nefesini tuttu ve gözyaşları hemen görüşünü bulanıklaştırdı. "Hel, onları buldun," diye fısıldadı.

Starborn ve Night, onun ebedi kanatlı atları, önünde duruyordu. Phantom ve Midnight gibi devasa boylu, asil ve kaslıydılar. Pürüzsüz siyah saçları, meşale ışığında ve yukarıdaki ay ışığında parlıyordu. Starborn kişnedi, kanatlarını çırpı ve burnunu kadının açık avucuna sürttü. Palenor'daki atı gibi tam adı "Midnight" olan Night, kadının omzuna burnunu sürttü. Nefes aldı, kadının kokusuna alışmaya çalışarak hatırlamaya çalıştı. Kadının tutmaya çalıştığı gözyaşları yanaklarından süzüldü.

Oğulları eve dönmüştü. Sonsuza dek kaybettiklerini sandığı oğulları.

"Teknik olarak, *biz* onları bulduk," dedi Hel ve başını sağa eğdi.

Thane, Night'ın geniş gövdesinin yanından çıktı ve kız gülümsedi.

"Thane, sen de yardım ettin mi?"

"Şey, ben orada değildim ama onları eve çağırmak için söylediğin şarkıyı hatırladım." Thane, Night'ın kalın boynunu okşadı. "Hel, melodiyi duyunca hemen geldiklerini söyledi."

Taş kaldırımında nal sesleri kulağına müzik gibi geliyordu. O şarkıyı tamamen unutmuştu ama şimdi mırıldanmaya başladı. Starborn bir nefes verip sessizce kişnedi. "Merhaba, bebekler. Sizi özledim." Starborn'un alnını kaşıdı; bu onun en sevdiği yerdi ve Night'ın yumuşak yanağını nazıkçe okşadı. "Bunu ne zaman yaptınız?"

"Dün, sen Katana ile kahvaltı yaparken," diye cevapladı Hel.

Starborn kanatlarını gerdi ve başını salladı. Bu, gezmeye çıkmak istediğinin işaretiydi. "Synick'i kontrol edeceğini söylemiştin."

O sırttı. "Birkaç dakika baktım."

Leif, Fennan ve Piper kapının yanında toplandılar. "Gerçekten kanatları var mı?" diye sordu Fennan. "Yoksa Hel'in büyü mü?"

"Onlar efsanevi atları," diye cevapladı Leif. "Ninem eskiden onların hikayelerini anlatırdı, altın arabasıyla onu gece gökyüzünde uçurduklarını. Yılın en uzun gecesi olan kış gündönümünde, gökyüzünü yıldızlarla doldurduğunu söylerdi. Ve her yıl gökyüzüne bakarsan, arabasını takip eden bir sürü yıldız kayması görürsün."

"Bu doğru mu?"

"Ben kendim birçok kez gördüm. Onu değil, yıldızları."

"Fennan'ın demek istediği, yıldız yağmurunu getiren aslında Valeen miydi?" diye ekledi Piper. "O çok uzun zamandır yok."

"Evet, ben başlattım." Valeen onlara gülümsedi ve başını Night'ın omzuna yasladı. "Starborn ve Night, ben olmadan geleneği sürdürmüş olmalılar."

Sihirini kullanarak ağırlığını hafifleten kız, onun sırtına atladı ve ona yaslandı. O, Runevale'deki evinin yakınındaki tuzlu deniz ve House of Night'ın vahşi tarlalarının kokusunu duyuyordu. Oraya geri dönmeyi ne kadar da istiyordu. Harabeleri hatırlayınca boğazı düğümlendi. "Seni özledim." Starborn kişnedi ve arka ayakları üzerinde sıçrayarak geri indi ve taşları pençeledi. "Ben de seni çok özledim." Gölgeleeri parmak uçlarından kayarak sırtında kaydı ve saçlarını gözlelerinden çekerek. "Sana söz veriyorum, daha sonra ata bineceğiz, ama şimdi yapamam. Bugün benim düğün günüm."

Starborn üst dudağını kıvırdı, dişlerini gösterdi, neredeyse gülümsüyordu ve Night, Hel'in burnuna burnunu sürtüp saçlarını kokladı. "Seni hatırlıyorlar."

"Tabii ki hatırlıyorlar." Hel güldü ve Night'ın boynunu okşadı. "Onlar zeki."

Night'tan kayarak Hel'in kollarına atladı ve onu dudaklarından öptü. "Çok teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin."

"Onları bulacağımı söylemiştim." Onu yere indirdi ve omuzlarından tutup Thane'e doğru çevirdi.

Elini tutup ağzına götürdü ve dudakları hafifçe cildine değdi. "Tebrikler, Val."

"Yardımanın için teşekkürler, Thane. Gerçekten."

"Herkes içeri girip pasta yiyin," dedi Hel, ona ve Thane'e biraz zaman tanıyarak.

Thane, diğerlerinin uzaklaşmasını izledi, özellikle Katana'ya bakarak, sonra ona döndü. "Bunu kaçırmazdım. Siz hayatımdaki en önemli iki insansınız."

Kız kaşlarını çatarak, hala elini tutan eline baktı. "Thane..." "Senin için, ikiniz için gerçekten mutluyum, Val. Çok güzelsin.

Hayal ettiğimden bile daha güzel."

"Teşekkür ederim." Onunla olan romantik ilişkisi, birçok yönden günlüğünü bitirip rafa koymak gibi geliyordu.

Onu kollarının arasına aldı. Aralarında gerginlik ya da tedirginlik yoktu, sadece birbirini seven iki arkadaştı. Geri çekildi ve bileklerindeki kolları düzeltti. "Seni yeterince alıkoydum." Hel'in omzunun üzerinden ona gülümsedi. "Gelinin dans için bekliyor, Hel."

"Sanırım dans etmek için bekleyen başka bir güzel tanrıça daha var," dedi Hel, Thane'e sırtarak.

"Ama önce bu ikisini bir yere götürmeliyiz." Valeen dilini şıklattı. "Hadi, Yıldız Doğumlu, Gece, sizi arkaya götürelim." Onları sokakta bırakamazdı. Adalon'da kanatlı atlar yoktu ve yolun aşağısında birkaç seyirci vardı.

İçeride romantik bir keman müziği çalıyordu. Hel ve Valeen herkesin izlediği ilk danslarını yaptılar. Hel'in bir eli Valeen'in sırtında, diğer eli ise avucunda. Başlarının üzerinde süzülen mumlar hafif bir ışık yayarak hüzünlü bir atmosfer yaratıyordu. Valeen, müziğin ritmine uyarak hafifçe sallanırken yanağını Hel'in göğsüne yasladı.

"Umarım bu gün geçen seferkinden daha özel olur," diye fısıldadı. Sesinin gürültüsü, kızın teninde ürperti yarattı.

"Bu, hayal edebileceğimden çok daha fazla. Sevdığım herkes burada." Ancak şimdi ona düğün hediyesini vermiş olduğu için, kendi hediyesi yetersiz kalmıştı. "Sana vermek istediğim bir şey vardı ama şimdi herkes senin bana verdiğini gördü..."

"Bana bir şey vermen gerekmez," dedi Hel. "Sen benim hediyeysin."

Bu duyguyu çok takdir ediyordu ve onun samimi olduğunu biliyordu, ama yine de ona özel bir şey vermek istiyordu. Durdu ve hediyeği eterden eline çağırdı. Magenta renkli, deri ciltli, kenarları altın kaplı ve ortasında abartılı kıvrımlarla süslenmiş bir kalp bulunan bir kitaptı. "Fazla bir şey değil."

Adam gülümsedi, gamzesi ortaya çıktı ve kitabı aldı. "Nedir bu?"

"İlk öpüştüğümüz günün ertesi günü başladığım günlüğüm. Birlikte geçirdiğimiz zamanların tarihi, düğünümüz ve ondan sonraki yaklaşık bir yıl."

"Tek bir öpücükten sonra kalp günlüğü mü tutmaya başladın? Gururum okşandı." Daha da geniş bir gülümsemeyle.

"İkimiz de o andan sonra hayatlarımızın değişeceğini biliyorduk."

"Seni gördüğüm anda anladım. Öpüşmemize gerek bile olmadı." Parmak uçlarıyla günlüğün ortasındaki kalbi okşadı. "Günlüklerini hiç okumama izin vermedin."

"Bu seferkini sana veriyorum. Okumak istersen."

Günlüğü ceketinin içine koydu. "Oh, her kelimesini okuyacağım. Teşekkür ederim, aşkım. Senin için özel bir hediye olmadığını düşünebilirsin ama bu benim isteyebileceğim en değerli şey."

Şarkı değişti ve Presco dans etmek için öne çıktı. "Onunla biraz dans edebilir miyim, Hel?"

Hel omzuna hafifçe vurdu. "Olur, ama fazla dokunma yoksa kafatasını çalışma odamda süs olarak kullanacağım."

Presco güldü. "Ona karşı her zaman terbiyeliyim."

Valeen elini tuttu ve müzikle birlikte dans etmeye başladılar. "Ailen ve işinden zaman ayırıp benimle birlikte buraya geldiğin için minnettarım

buraya geldiğin için teşekkür ederim. Biliyorum, çok şey istiyorum. Ama evimizi geri alıp yeniden inşa edeceğiz." "Sormana gerek yok, Valeen. Ben senin yanındayım.

buraya getirirdim ama şu anda çok tehlikeli olacağından korkuyorum. O da anlıyor." "Ayva harika birine benziyor."
"Öyle."

Valeen, Hel'in Evalyn teyzeyi barın arkasından çekip dans pistine sürükleyip döndürürken gülmemek için alt dudakını hafifçe ısırıldı. Evalyn teyzenin yüzündeki ifade, dehşet ve merakın karışımıydı. Herkes onlara katıldı; Fennan ve Piper, Thane ve Katana, Tif ve Tommy, hatta Leif bile Evalyn teyzenin insan garsonlarından birini çekerek dansa katıldı.

Şarkı değişince Leif omzuna dokundu. Tabii ki Valeen'in Hel'in duymamasını umduğu uygunsuz flört sözleri söyledi. Thane, Tif'i dansa kaldırdı. Bu, Valeen'in gördüğü en sevimli şeydi. Tif de hayatının en güzel anını yaşıyormuş gibi gülümsüyordu.

Sohbet edip, dans edip, yemek yerken zaman su gibi akıp geçti. Hel, farkına bile varmadan kulağına fısıldadı: "Gecelememiz gereken bir yer var ve bizi oraya götürmek için sabırsızlanan iki atımız var."

"Nereye gidiyoruz?"

"Görürsün."

Bölüm 46

THANE

Çok fazla şarap içmek Thane'in vücudunu rahatsız edici bir şekilde ısıttı. Ceketini çıkardı ve tunikasının üstündeki birkaç düğmeyi açtı. Valeen, Nerium Oleander'ın ortasında Hel ile dans ediyordu. Hel, Thane'in söylediği bir şeye kıkırdadı, Thane eğilip kulağının altına nazıkçe bir öpücük kondurdu ve sonra vedalaştılar.

Şaraba boğulmuş, üzgün olabilirdi, ama başka biri onu büyülemişti.

Katana. Adının zihninde yankılanması bile, tekrar tekrar çalan bir şarkı gibiydi.

Odanın içinde hareket ederken kalçalarının sallanışı. Parlak saçlarından altın rengi tenine kadar her şeyinin ışıldadığı izlenimi. Onu dans ederken gördüğünden bu yana bir gün geçmişti ve halının üzerinde bir kez daha birbirlerine teslim oldular.

O günden beri baş başa kalmamışlardı ve bu onu içten içe yiyip bitiriyordu.

Valeen'e olanları itiraf ettikten sonra ondan kaçıyor muydu? Valeen'e anlattığını bilmesinin tek nedeni, Tif'in ona söylemesiydi. Anlaşılan kulak misafiri olmuştu.

Katana'ya dans etmeyi teklif ettiğinde, konuşmaları çok... yapmacık olmuştu. Sanki onunla tekrar yatmış olmaktan pişmanmış gibi. Bir yudum daha şarap içti. Aklında başka bir şey yoktu ama ikinci kez pes etmemeliydi.

Saçlarının mum gibi parlaması... bir anlamı var mıydı? Daha önce hiç böyle olmadığını söylemişti.

Tanrım, diye içinden küfretti. *Tek seferlik bir şey yapmalıydım, söz vermemeliydim*. Ama bu düşünce bile onu neredeyse hasta ediyordu. Hiçbir söz vermeden bırakmak istemiyordu. Tüm sözleri istiyordu ve bu onu korkutuyordu.

"Kaşların çatık." Fennan karşısındaki koltuğa kaydı. "Düğün yüzünden mi?"

Daha fazla şarap içti. "Hayır. Hel ile evlendiği için üzgün değilim." Şaşırtıcı bir şekilde, üzgün değildi. Bir zamanlar kıskançlıktan deli olurdu ve ona karşı hala bazı hisleri vardı, ama garip bir şekilde platonikti. Onu öpmek bile yanlış geliyordu, sanki içindeki derin bir şey bu fikri reddediyordu.

"Tamam." Fennan elindeki cam bardağa parmaklarıyla ritim tuttu. "Konuşmak istediğin başka bir şey var mı?"

"Yok." Katana'nın Leif ile dans etmesini izledi ve ona gülümsemesi yanaklarını kızarttı. Kahkahası göğsünü deldi, ensesinden karnının altına kadar bir karıncalanma hissetti.

Fennan dönüp onun bakışını takip etti. "Ah, Katana. Orada neler oluyor? O özlem dolu bakışları görüyorum, biliyorsun. Sanırım herkes görebiliyor."

Thane geriye yaslandı, gözlerini ona dikti. İstesede bakışlarını ondan ayıramıyordu. Sarı saçları sırtına dökülmüş, neredeyse dolgun yanaklarına kadar uzanıyordu. Altın rengi elbise de onları sararak hiçbir şeyi gizlemiyordu. "Hiçbir şey."

"Bana yalan söylemene gerek yok."

"Yalan söyleyecek bir şey yok. Birlikte yattık, hepsi bu. Bitti."

Fennan kaşlarını kaldırdı. "Onunla yattın mı? Thane, o... o Valeen'in kız kardeşi."

"Biliyorum."

"Senden bunu beklemiyordum."

"Neden?" Thane şarap kadehini ağzına götürdü ve Leif onu eğdiğinde kadehin kenarından ona baktı. Elinin sırtında bu kadar aşağıda olması hoşuna gitmiyordu. Birkaç santim daha aşağı inerse uygunsuz olurdu. Birkaç santim daha aşağı inerse koltuğundan kalkıp odanın diğer ucuna giderdi.

Keskin bir nefes verdi ve şakağını ovuşturdu. Onu bu kadar çok istememeliydi. O onun değildi. Nişanlanmamışlardı, birbirlerine bağlı değillerdi.

"Şey, hayatımda birkaç bakireyle yattım, hepsi o kadar, ama sen değilsin, efendim. Hepinizin benim saraydaki yarısı ile yattığımı düşündüğünüzü biliyorum, ama bu doğru değil. Flört ederim, elbette, ama nadiren bakireleri yatağa atarım. İşleri karmaşıktırır."

"Evet," dedi Thane. "Öyle." Katana ile yatmak, onun düşündüğü gibi arzunun ateşini söndürmemiştir. Aksine, daha da alevlenmiştir.

"Onu izlemek yerine, aralarına girmeye ne dersin?" dedi Fennan. "Ben Piper'a sorayım."

Thane şarabını bitirdi. "İyi. Sen git." Ronan'ı sevmesine rağmen, Fennan ve Piper'ı birlikte görmek istiyordu. En iyi arkadaşının mutluluğu onun için önemliydi ve Piper'ı kaybetmek istemiyordu. Piper Ronan'la evlenirse, onları terk ederdi.

Ne söyleyeceğini düşünmeden, şarkı biter bitmez Leif ve Katana'nın yanına gitti. Bir sonraki melodi başlarken, elini tutup onu yanına çekti.

Sanki hayatları boyunca birlikte dans etmişler gibi, sanki kız onun hareketlerini önceden tahmin ediyormuş gibi, kolayca adımlarını uyumlu hale getirdiler.

Neden ona bakmıyordu?

İki tur attıktan sonra kız sonunda, "Leif şaşırtıcı derecede iyi dansçıymış," dedi.

"Fark ettim."

Çenesini kaldırdı. Lavanta rengi gözleri gizemle parladı. "Fark ettiğimi fark ettin."

"Elinin yerini beğenmedim. Uygunsuzluğa yakındı."

Dudaklarını sıkarak gülümsemesini bastırmaya çalıştı. "Seninki oldukça aşağıda."

Elini aşağı kaydırды ve sağ yanağını tamamen avuçladı. "Şimdi uygunsuz olan kim?"

"Biz... arkadaşız." Birbirlerini bedensel olarak tanıyan arkadaşlar mı? Tanrım, bununla kendini bile kandıramazdı. Arkadaştan fazlasıydılar ama bir ilişki de değillerdi.

Her neyse, hoşuna gitmiyordu.

"Biz tam olarak neyiz?" Kız kaşlarını kaldırdı. "Görünüşe göre kendimizi tuhaf bir duruma sokmuşuz."

"Tek bildiğim, başka erkeklerin sana dokunmasını istemediğim."

"Hmmm, sanırım bakmamayı öğrenmen gerekecek." Sesi şakacı değildi, gülümsemedi ve göz kırpmadı. Ciddiydi. Çenesini sıktı ve bir dahaki sefere onu yatağa attığında saçları parladığında bunu söyleyip söylemeyeceğini görmek için söyleyeceği cevabı yuttu. Ama bir dahaki sefer olmayacaktı. "Bu gece kız kardeşim hakkında ne hissediyorsun?"

"Kız kardeşin hakkında hiçbir şey hissetmiyorum."

"Gerçekten mi?"

"Bu gece duygularım başka yerde."

Kadın adamın yüzünü, gözlerini inceledi ve sonra yavaşça gülümsedi. "Demek kalbiniz daha iyi."

"Evet." Kızın bununla bir ilgisi olabileceğini kabul edemezdi. Boğazını temizledi. "Hâlâ kabus görüyor musun?" Birkaç gündür keskin çığlıklar onu uyandırmamıştı ama bu bir şey ifade etmiyordu.

"Dün gece." Bir kez daha gözlerini ona dikti. "Synick'in kaçtığını ve... odama girip beni bağladığını gördüm. Kabusların bu kadar gerçekçi olmasını nefret ediyorum."

Bu kehanet gibi bir rüya mıydı? Ryvengaard'da odaları yan yanaydı, burada ise aynı kanatta ama onun bir alt katındaydı.

Bu durumun değişmesi gerekiyordu.

Synick'in kaçma ihtimali çok yüksekti. Döndüğünden beri onu kontrol etmemişti bile. Hel onu yakından izliyor muydu?

"Katana." Durdu, onun bakışlarını tekrar yakalamasını bekledi. "Seni koruyacağıma söz verdiğimi hatırlıyor musun?"

O gülümsedi. "Hatırlıyorum."

"Bu sözümü tutacağım. Eğer korkarsan, benimle kalabilirsin. Bu hiçbir şey ifade etmez, aynı yatakta yatmamıza bile gerek yok. Seni güvende tutmak için."

Kızın kaşları incinmiş ya da şaşkın bir ifadeyle çatıldı. Geri çekildi ve dans pistinde hareketsizce durdular. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Sadece korkmadan yaşamak istiyorum ve... Atlanta'dan ya da Synick'ten daha çok korktuğum şey, bizim paylaştığımız hiçbir şeyin senin için bir anlamı olmaması."

Nefesi bir anda kesildi. Kalbi durdu.

Kız elini saçlarına götürdü ve kaşlarını çattı. "Beni güvende tutmak için yakınımda tutmak istiyorsun çünkü ben *kırılmışım*. Ve kırık şeyleri korumak ve düzeltmek senin doğanda olduğunu görebiliyorum, ama bu senin yüzünden değil..."

doğasında kırık şeyleri korumak ve düzeltmek var ama bu senin..." Kız dönüp bar tezgahına doğru koştu.

"Sen kırık değilsin Katana." Kalbi hızla çarpmaya başladı. Ağzı kurudu. "Katana, bekle." Onun peşinden koştu.

Hızla dönüp Evalyn'in önündeki bar taburesine atladı. "Bir kadeh şarap alabilir miyim, Evalyn? Pembe olan çok lezzetli görünüyor."

"Hemen geliyor." Dönüp rafta duran uzun saplı bir bardağı aldı.

Thane yanına oturdu ve bacağı kontrolsüz bir şekilde sallanmaya başladı. "Kırılmadın."

"Evet, kırıldım."

"Hayır. Başına korkunç şeyler geldi ama bu seni kırık yapmaz. Başka ne söyleyecektin?"

"Duymak istemeyeceğin şeyler," diye fısıldadı.

"Benim yüzümden değil, ne? Benim umurumda olmadığı için mi? Ben seni önemsiyorum." Bir *arkadaşın* önemseyeceğinden daha fazla.

Taburede döndü ve dizleri onun dizlerine çarptı. "Aynı odada uyuyamayız. Uyumam."

"Neden? Birdenbire beni iğrenç mi bulmaya başladın?"

Kız güldü ve elini göğsüne koyarak adamın bakışlarını köprücük kemiğine, sonra da dekoltesine çekti. "Ah, Thane. Kadınlar konusunda naif olmadığını biliyorum. Neden yapmayacağımı çok iyi biliyorsun ve bunun senin *iğrenç* olmanla hiçbir ilgisi yok."

"Eğer endişen buysa, kendimi kontrol edebilirim. İkinci bir yatak getirteceğim. Kolay iş." Çenesine dokundu. "Ve mahremiyetin olsun diye perde de asabiliriz."

Elbisesi omzundan kayd, kumaş sarkarak göğsünün şişkinliğini ortaya çıkardı. Hızla yerine geri koydu ve parmaklarını yumuşak teninde çok uzun süre tuttu.

Gözleri, kolundan aşağı kayan eline düştü ve dolgun dudaklarının köşeleri yukarı kıvrıldı. "Bana direnmenin senin için bu kadar kolay olmasına sevindim, ama hayır."

Parmakları uyluğuna gömüldü. "Öyle demek istemedim. Sanırım bu hayatımda yapacağım en zor şey olacak ama isteğini saygıyla karşılayacağım."

Evalyn, kaşlarını kaldırarak şarabı Katana'nın önüne koydu. Sessizce konuşalar bile her kelimeyi duymuştu.

"Çok teşekkür ederim, Evalyn." Bir yudum aldı ve sır veriyormuş gibi eğildi. "Oh, görüldüğü kadar lezzetli. Sanırım sana daha önce söylemedim, ama çok güzel kahverengi gözlerin var. Seninle ilgili ilk fark ettiğim şeylerden biriydi. Ve Valeen bana senin hakkında her şeyi anlattı tabii ki. Onu yuvarlak kapılı bir kulübede büyütüp ona kumar oynamayı öğrettiğin için sana hayranım."

Evalyn gülümsedi. "Aslında ona bu kadar küçük yaşta kumar oynamayı öğretmemeliydim, ama elimden gelenin en iyisini yaptım."

"Başkasının çocuğunu şikayet etmeden kabul etmek gerçekten özverili bir davranış." "Gerekirse yine yaparım."

Katana gülümsedi ve elini Evalyn'in elinin üzerine koydu. "Biliyorum. Muhteşem bir aurası var."

"Ne?"

"Ben buna ruhunun rengi diyorum. Seninki çoğunlukla turuncu. En nadir olanı. Özgürlük ve bağımsızlığı seviyorsun, ama başkalarına yardım etmek söz konusu olduğunda da özverilisin. Çok iyi bir çoklu görevcisin ve düşüncelerini söylemekten çekinmiyorsun."

"Doğru," diye ekledi Thane. "Özellikle son kısmı."

Evalyn güldü. "Bunu nasıl yaptın bilmiyorum ama kabul ediyorum. Sana bir şey ikram edebilir miyim, Thane?"

"Hayır, ama teşekkürler. Bir gece için fazlasıyla yetti."

"Belki sen yedin, ama ben yemedim. Layala Kara Büyücü ile evlendi ve ben sadece oturup bunu kabul etmek zorundayım."

"O sandığın kadar kötü biri değil."

"Onu savunmana inanamıyorum." "Durum karmaşık."

"Anlıyorum." Evalyn barın diğer tarafına geçip lavaboda bulaşıkları yıkamaya başladı.

Katana şarabından uzun bir yudum aldı, sonra ona döndü. "Biliyorsun, bunlar sadece *benim* isteklerim değil. 'Sadece bir kez' diyen sendin, sonra ikinci kez beni baştan çıkaran da sendin."

Ağzı açık kaldı ve yanakları kızardı. "Seni baştan çıkardım mı? Sen istememiş miydin?"

"Hayır, ben söyledim. Sorun da bu, değil mi? Çünkü sana duygularımın karışacağını söylemiştim." Avucunu kalbinin üzerine bastırdı ve gözleri yumuşadı. "Ama doğrusunu söylemek gerekirse, ilk seferden önce duygularım karışmıştı. Sana olması gerekenden çok daha fazla çekiliyorum. O gece sana gelmemeliydim"

O gece gelmemeliydim. Bu bir hataydı." İtirafı ona acı veriyormuş gibi bir yudum daha şarap içti.

Kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. "Hata mı?" Bu çok acıttı. Göğsüne bıçak saplanmış gibi hissetti. Bu... bağlanmadan... her neyse, artık her şey bulanıklaşmıştı. O "arkadaşlarıyla" yatmazdı. "Arkadaşları" olmadan nefes alamıyormuş gibi hissetmiyordu. Bir şey yapmazsa onu kaybedecekti, ama kırılgan kalbine ne olabileceğinden korkuyordu. İçten içe, onun kalbini parçalama gücüne sahip olduğunu biliyordu. "Sen benim bir hata olduğumu mu düşünüyorsun?"

Kız, onun yüzünü avuçladı ve yaklaşarak, "Seni incitmek için söylemedim. Özür dilerim. Kalplerimizi karıştırmayalım demiştin, ben sözümü tutmadım ama sen tuttun. Artık bitti." Elini indirdi ve ona hüzünle gülümsedi. "Valeen'in gölgesinde yaşamayacağım, Thane." Bardağını aldı ve Leif'in yanına oturmak için yürüdü.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Duyguların fırtınası içindeydi. Parmaklarını saçlarına daldırdı, özenle yapılmış örgülerini bozdu ve düzensiz nefesini sakinleştirmeye çalıştı.

Evalyn aniden tekrar ortaya çıktı ve onun önüne bir bardak amber rengi içki koydu. "Sanırım buna ihtiyacın var, Yüksek Kral."

Bardağı bir dikişte içip geri itti.

"Teşekkürler." "Yaşlı Evalyn Teyze'ye neler olduğunu anlat."

Bölüm 47

VALEEN

Işınlanmanın yarattığı yönelim bozukluğu kayboldu ve Valeen gözlerini kırpıştırarak yeni çevresini inceledi. Hava ılık ve sıcaktı, deniz gibi tuzlu kokuyordu. Çiy, cildine yerleşerek yüzünün etrafındaki beyaz saç tellerini kıvırdı. Cırcır böcekleri öterken, yakınlarda dalgaların sesleri dudaklarına bir gülümseme getirdi. Yıldızlar yukarıda parıldıyordu ve o, nerede olduklarını anlamaya çalışarak yukarı baktı. O, bunu yapmadan önce gözlerini tekrar bağlamıştı. Hâlâ Adalon'da olsalar bile, tam olarak nerede olduklarını bilmiyordu. Palmiye ağaçlarından palmiye ağaçlarına sarkan sarmaşıklar, eğrelti otları ve renkli egzotik çiçekler, Palenor'a hiç yakışmıyordu.

Uçurumun kenarında, beyaz panjurlu ve üç katlı binanın etrafında özenle bakılmış çiçeklerle çevrili gök mavisi bir malikane duruyordu. "Neredeyiz?"

Kanatlı Night ve Starborn ile kaleye geri dönmüşler ve buraya gelmeden önce onları diğerleriyle birlikte otlağa salmışlardı.

"Palenor'un güneydoğu kıyısındaki bir ada. Sis Adası."

Bu bölgede herhangi bir ada olduğunu bilmiyordu. "Burada kimse yaşıyor mu?"

"Burası bir han. Burada küçük bir elf köyü var." Ağaçların oluşturduğu bir tünelin altındaki yolu işaret etti. "O yöne doğru yürüyerek yaklaşık on beş dakika. Tekneyle Doğu Palenor kıyılarına ulaşmak birkaç saat sürer."

Elini çekerek, ön kapıdan içeri girdiler. İçerisi baştan aşağı sıcak ahşap plakalarla kaplıydı. Saksıdaki yeşil bitkiler onları karşıladı ve kavrulmuş etin davetkar kokusu burnuna geldi. Odanın sol tarafında yuvarlak masalarda birkaç müşteri oturuyordu. Tam önlerinde geniş bir merdiven vardı ve sağda genç bir elf'in oturduğu bir masa vardı. Büyük kestane rengi gözleri ikisini de görerek büyüdü.

"Merhaba, yardımcı olabilir miyim?" diye sordu küçük bir sesle.

"Olur. Üçüncü kattaki süiti istiyoruz lütfen," dedi Hel. "Süit bu gece Bay Westover için rezerve edildi, ama..."

"Süit benim için rezerve edildi, bizi oraya götür." Sesi büyüleyici bir tona büründü, zavallı kızın karşı koyma şansı yoktu.

"Elbette, bu taraftan."

Onları iki kat merdiven çıkardı ve büyük gümüş anahtarı kilide soktu. Bir an sonra odaya girip içerinin boş olduğundan emin olduktan sonra başını eğip reverans yaptı. "Oda servisi veya yemek isterseniz, sadece söylemeniz yeterlidir."

"Teşekkürler," dedi Valeen. Genç elf odadan çıktı ve Valeen, kahverengi deri koltuğun sırtını eliyle okşadı. "Umarım Bay Westover gece yarısı odamıza dalmaz."

Hel, kişisel eşyalarının bulunduğu çantasını giriş masasına koydu. "Bunu yaparsa Bay Westover için çok yazık olur."

Süitte turkuaz renkli kanepeler ve deniz kabuğu süslemeli beyaz boyalı duvarlar vardı. Bir kemer, taze lavanta çiçekleri serpilmiş bembeyaz çarşaflarla örtülü büyük yatağa açılıyordu.

Birkaç adımda balkon kapısını açtı. Ay ışığı, aşağıdaki siyah kumlu sahile vuran beyaz dalgaların üzerinde parılıyordu. "Vay canına, çok güzel. Siyah kumları memleketimi hatırlatıyor." Arkasını dönüp sırtını korkuluğa yasladı ve kollarını kavuşturdu. "Bunu ne zamandır planlıyordun?"

Çenesini ovuşturarak derin düşüncelere dalmış gibi yaptı. "Dürüst olmak gerekirse, sen beni uyandırdığından beri aklımdan çıkmadı."

Kız güldü ve arkasındaki korkuluğa tutundu. "Bana kızgın olmana rağmen mi?"

Gözleri parlayarak ona doğru yaklaştı. "Mmhmm. O zaman onun olduğunu düşünsen bile, sen benimsin." Kızın yüzünü tuttu, gözlerini kapattı

gözlerini kapatıp alnını alnına bastırdı. Omuzları, sanki uzun süredir ona karşı savaşılan bir yük kalkmış gibi, gerginliğinden biraz kurtuldu.

"Biz birbirimize aidiz. Her zaman öyleydik," diye fısıldadı kız, adamın ceketinin önünü tutarak. Bir şeye tutunması gerekiyordu; bu gece, adam onu özellikle baş döndürücü hissettiriyordu.

Yanağına yumuşakça öptü, sonra çenesinden aşağı doğru indi ve sonunda dudaklarına ulaştı. İlk başta nazik, neredeyse iffetli bir öpücüktü, sonra kızın dili onun diline değdi ve adam onu biraz daha sıkı tuttu, öpücük yoğunlaştı. Usta parmakları kızın boynundan omuzlarına ve yakasının kenarından aşağıya doğru kaydı.

"Bekle," Valeen geri çekildi ve parmak uçlarını onun ağzına bastırdı. "Tazelenmek istiyorum."

O gülümsedi ve bir tutam saçını parmağına doladı. "Şu anda çok güzel görünüyorsun. Saçın bile yerinden oynamamış." O eğildi ve onu tekrar öptü. Onun aciliyetine direnmek zordu. "İlk gecemizi hatırlıyor musun?" diye sordu öpücükler arasında.

Elbiselerini dikkatlice çıkarmıştı, parmakları çıplak tenine dokunurken titriyordu, nefesleri bile düzensizdi. "Mmhmm. Gergindin." "Öldüm korkudan." Kahkahası vücudunda hoş bir ürperti yarattı. "Beni o kadar uzun beklettin ki, çabuk bitirip seni tatmin edemedim seni arzularken bırakacağım, sonra da benimle evlendiğine pişman olacaksın."

O güldü. "Altı ay o kadar uzun değil."

"Altı harika ve *istiraplı* ay."

Kadın onun ceketini çıkardı, sonra üstünü çekerek birkaç düğmeyi açtı ve onun tenini görmek için. Ay ışığında, soluk teninde runeler ve dövmeler belirginleşiyordu. "Ayrıca, beni tatmin etmedin."

Boynunu öptü ve kadın başını geriye eğerek ona daha fazla yer açtı. "Hayır, bırakmadın." Adam kadının sırtına uzandı ve elbisenin bağlarını çekti. Elbise gevşemeye başlayınca kadın onun elinden kurtuldu.

O, onu şaşkın bir halde bırakarak süite doğru geriye doğru yürüdü. "Sadece, burada bir dakika bekle."

"Tamam." Tunikasını başından çıkarıp ceketinin yanına attı.

Oda içinden aceleyle geçti, çantasını kapıp banyoya koştu. Çantayı açıp içinde ne olduğunu hatırlamaya çalışarak içindekileri karıştırdı. Bu, düğün gecesi için değil, hızlı bir kaçamak için hazırladığı seyahat çantasıydı. İçinden sade beyaz bir çift

iç çamaşırı ve ona uyan bir sütyen çıkardı. Bunlar, ilk gece giydirdiği kırmızı iç çamaşırının yanında sönük kalıyordu. O da en az onun kadar güzel bir şey istiyordu.

İçini çekerek çantayı yere bıraktı ve saçındaki tokaları çıkarmaya başladı. Saçları örgülerinden çözülerek kalın siyah bukleler halinde beline kadar dalgalandı. Küçük yuvarlak aynada kendini kontrol ettikten sonra dudakları için bir balsam aldı ve dudaklarına sürdü. Elinde sadece bu vardı. Süslü bir gece elbisesi olmadan tek seçeneği vardı. Gelinliğin kollarını omuzlarından aşağı itti, gelinliği çıkardı ve iç çamaşırlarını da yere düşürdü.

Parmaklarını kapı koluna dolayarak birkaç derin nefes aldı. Gergin değildi, bu onların ilk seferi değildi, ama bu hayatta karı koca olarak ilk seferleri olacaktı. Hoş bir titreme karnını gıdıkladı ve kapıyı açtı. Hel, koltukta kollarını koltuğun arkasına dayamış, üzerinde tek bir parça giysi bile yoktu. Ateşli bakışları gözlerinden başlayıp yavaşça aşağıya doğru kaydı.

"Bu gece için yeterince güzel olduğumu düşündüğüm bir geceliğim yoktu." Uzun saçlarını arkasına attı ve çıplaklığını ona tamamen gösterdi.

"Seni çıplak tercih ederim. En sevdiğim yerlerini saklamana gerek yok, Bayan Black." Parmağını kıvrarak onu kendine çağırdı.

Ona doğru yavaşça yürüdü ve kucağına oturdu. Çıplak ten çıplak ten. Sıcak elleri yavaşça beline bastırdı ve göğsünü ağzına almak üzereydi, ama o onun yüzünü kaldırdı.

"Artık resmi olarak yeniden evlendiğimize göre birkaç kuralım var." O gülümsedi ve dayanılmaz gamzeleri ortaya çıktı.

"Kural mı?"

"Bana asla yalan söylemeyeceksin, ben de sana." "Kabul."

"Seni rahatsız eden bir şey varsa bana söyle. Bir şeyden şüpheleniyorsan söyle. Aramızda sırların olmasını ya da birimizin tekrar aldatılma ihtimalini istemiyorum. Sen bana güveniyorsun, ben de sana güveniyorum."

"Sır yok." Elleri kalçalarına kaydı ve parmak uçlarını hafifçe etine batırdı. "O zaman sana söylemeliyim..."

Kalbi, onun cümlesini bitirmesini beklerken bir an durmuş gibiydi. "Alt dünyada dolaşan söylentiler, Synick'i bizim ölümsüzlüğümüzün başkalarına verildiğine inandırdı. Eğer bu doğruysa, sevdikleri insanlar için yapmıştır. Soulender ile birlikte Pricilla'nın ejderha varisini öldürdüğümde

Pricilla'nın ejderha varisini Soulender ile öldürdüğümde, bizimkilerden birini yok etmiş olabilirim..."

Nefesi kesildi. "Ama kesin olarak bilmiyorsun."

"Hayır. Ama içimden bir ses bunun doğru olduğunu söylüyor."

Valeen alt dudağını ısırdı. Bu, içlerinden birinin tekrar ölümsüz olamayacağı anlamına geliyordu. Bu düşünce onu hasta etti ve kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. "Bu gece bununla uğraşmak istemiyorum ama söylediğin için teşekkür ederim."

Yüzünü bir anlığına göğüslerinin arasına gömdü ve onu kıkırdatmaya başladı. "Bilmem gereken başka kurallar var mı?"

"Sadece bir tane." Kalçalarını yavaşça öne doğru itti, biraz daha iterse adam onun içine girecekti. "İçimizden biri diğerine kızsı bile, her zaman çabucak affedeceğiz."

"Söz veriyorum."

"Eklemek istediğin bir şey var mı?"

Kollarını onun boynuna doladı ve adamın dudakları cildini okşadı, hassas bölgelerde daha uzun süre kaldı. "Benim kuralımı zaten biliyorsun, sen benimsin, sadece benim. Ve ben de seninim."

HEL

UYANDIĞINDA, tüm alemlerdeki en güzel manzarayla karşılaştı: karısı çıplak, saçları dağınık, vücuduna sarılmıştı. Battaniyeye gerek olmayacak kadar hava sıcaktı ve bunun için Tüm Anneler'e şükretti.

Parmakları omurgası boyunca gezindi ve saçlarını kenara itti. Bu mutluluk dolu huzur anı uzun sürmeyecekti, o yüzden tadını çıkarmak istedi.

Kadın küçük bir homurtu çıkardı ve ondan uzaklaşarak yan döndü. "Bu sabah huysuz musun? Dün gece görevimi yapmamış olmalıyım, ama sen vahşi bir kedi gibi bağırduğında yaptığımı sanmıştım."

Kafasını kaldırıp inledi ve onu itti. "Vahşi bir kedi gibi bağırmadım." Sonra ona doğru yuvarlandı ve çıplak bacağına onun kalçasına doladı. "*Daha yeni* uyandım. Huysuz değilim."

"Sen hiç sabah insanı olmadın." "Gece tanrıçası, unuttun mu?"

Gülümsedi ve yanağından sarkan saçları okşadı. Bugün teni yumuşak bir pembe renkteydi. Eli aniden sertleşmiş penisini kavradı ve o keskin bir nefes aldı. "Siktir," diye mırıldandı. Onun hassas teninde yavaş hareketleri ve yaramaz gülümsemesi onu titretti. "Valeen."

Kısa sürede terden ıslak, birbirine dolanmış bacaklar halindeydiler. Onun orgazm olmasını izlemek ona doyamadığı bir haz verdi, bu yüzden o tekrar tekrar inleyene kadar devam etti. Ona doyamıyordu, o da ona.

Entrikalar, savaşlar ve sorunlar kayboldu. Dış dünya bekleyebilirdi, çünkü o küçük an için sadece onlar vardı, aşık, birleşmiş ve yeniden evli. Bu, ilk seferinden neredeyse daha özeldi, en azından onunla yarışlıyordu.

"Seni hiç bu kadar çok arzuladığımı bilmiyorum," dedi öğleden sonra, sadece onun tunikle mutfak tezgahında otururken. Onun kıyafetleri içindeki bir şey onu neredeyse vahşi hale getiriyordu. Elma dişlerinin arasında yüksek sesle çıtırdadı ve ellerinin üzerine yaslanarak ona gülümsedi. "Seni her zaman istiyorum ama törenden beri tek düşünebildiğim şey bu."

O da bu duyguyu bildiği için gülümsedi, fırından yaptığı çörekleri çıkardı ve ocağın üzerine koydu. Kokuları havayı doldurdu ve ağzını sulandırdı. "Oldukça çekici, değil mi?"

Birkaç adımda ellerini kalçalarına koydu ve onu kenara çekti. Gevşek gömlek yana düştü ve omzunu ortaya çıkardı. Öpücük için eğildi, sonra durakladı... kolundaki zambak izi... "Eş izin farklı. Üzerinde ikinci bir çiçek var. Ve daha koyu, daha belirgin." İkinci çiçek sağda, sapında daha küçüktü.

Kız ona baktı, sonra parmak uçlarıyla onun parmaklarını okşadı ve adam onun dokunuşuyla titredi. "Seninki de öyle. Benimki tören sırasında ve *sevişirken* atıyordu," dedi kız son kelimeyi kıkırdayarak. Adam onun utangaç kahkahasını çok sevdi.

"İlginç." O da hissetmişti. "Yeniden doğup yenilendiğimiz için değişmesi mantıklı."

Parmaklarını şıklattı ve elinde bir çörek belirdi. Onu kızın ağzına götürdü ve kız ısırdı. Kız zevkle inledi ve gözlerini geriye devirdi. Adam güldü. "Güzel mi?"

"Çok güzel. Bunları başkalarından daha lezzetli yapmak için ne yapıyorsun bilmiyorum. Hepsi aynı malzemelerle yapılıyor."

"Ama sihir tanrısının elleriyle yapılmış. Sırrı sihirde, aşkım. Tanrısal bir tada sahip olmasını istiyorum."

Kız elinden aldı ve bir ısırık daha aldı. "Daha fazla yapmalısın."

"Kelle koparacak, kalp sökecek ve sana kale inşa edecek kimse kalmadığında, yapacağım." Denizin sesi kulağa çarptı ve açık pencerelerden ılık tuzlu hava içeriye doldu. "Benimle sahilde yürüyüşe çıkmak ister misin?"

KUM, çıplak ayaklarına yumuşak ve ıslaktı. Günlerini gülerек ve deniz kabukları arayarak geçirdiler. Dalgalar ayak bileklerine kadar geliyordu, ama o denize fazla girmedі. Kıyıdan onun yüzmesini izlemekle yetindi. Synick'in eğitimi için denizde boğulmaya zorlandığı o kadar çok kez olmuştu ki, yüzmekten zevk alamıyordu. Ve kız da bunu biliyordu.

Kız suya daldı ve büyük beyaz bir deniz kabuğı ile geri çıktı. "Bak ne buldum," dedi, neredeyse çocukça bir heyecanla gülümseyerek. Deniz kabuklarını pek sevmese de, kız mutlu olduğu için o da mutlu oldu. Kız sudan çıkıp kabuğı onun eline koydu. Kabuk pembe bir parıltıyla ışıldıyordu.

"Bunu ikinci balayımızın hatırası olarak saklayalım."

Hayatında hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Eğer ona kaçıp tanrı olarak yaşamaktan vazgeçmesini isteseydi, yapardı. İntikamını, her şeyi onun için feda ederdi. Ama ne yazık ki, sonunda bulunacaklardı. Suikastçılar gelecekti. Hayatı her zaman tehlikede olacaktı. Bu yüzden, şimdilik bu günü yaşayacaktı, yarın ise savaş günüydü.

Bölüm 48

THANE

Bütün gece odasında ya da şatonun koridorlarında dolaşarak Katana'nın söylediği her kelimeyi tekrar etti. *Valeen'in gölgesinde yaşamayacaktı.* O öyle değildi, asla öyle olmamıştı. Onları karşılaştıramazdı bile. Çok farklıydılar.

Evalyn ile birlikte barda otururken onu terk ettikten kısa bir süre sonra, kaleye geri dönemeyecek kadar yorgun olduğunu söyleyerek bir oda istedi.

Artık bitti. Bir hataydı.

Sözler kulaklarında yankılanmaya devam ediyordu. *Hata, hata, hata.*

O, onun bir hata olduğunu düşünmüştü. Valeen'in Hel'le birlikte gittiği günkü kadar yıkıcıydı, hatta daha da kötüydü. Deliriyormuş gibi hissediyordu, ona nasıl bu kadar çabuk aşık olabilmmişti? O uzaklaştığı anda, onu kaybetmenin onu kaldıramayacağı kadar çok inciteceğini anlamıştı. Tanrım, aynı odada yatabileceklerini ve bunun bir anlamı olmayacağını söylemekle ne kadar aptalmış.

Bu sabah geri dönüp dönmediğini görmek için odasına uğradı ama odası boştu. Sonra kendini ahırda buldu ve Phantom'u eyersiz olarak çıkardı. Eyerin takılıp hazır hale gelmesini beklemek çok uzun sürdü. Nalları şehrin parke taşlı sokaklarında gümbürdüyordu. Daha az kalabalık olan yolu seçti ama yine de yolundan çekilmek zorunda kalan insanlar vardı.

Phantom'u durdurdu ve attan indi. Evalyn'in kapısı zaten açıktı ve sıcak sabah havası içeri giriyordu. Masalar ve sandalyeler yine iş için hazırlanmıştı. Leif hala köşedeki kabinde baygın halde yatıyordu.

O ve Fennan, önceki gece onu sürükleyip geri götürmek yerine bırakmaya karar vermişlerdi.

Evalyn, elinde beyaz bir kupa ile bar taburesinde oturuyordu. Kupadan buhar yükseliyordu. Taze sıkılmış limon ve çay kokuyordu. "Yüce Kral," dedi Evalyn küçük bir gülümsemeyle, sonra bir yudum aldı. "Çok geç kaldınız. O yukarıda. Sağdaki ikinci oda."

Önceki gece içtiği şarabın miktarı göz önüne alındığında, muhtemelen ona çok fazla şey anlatmıştı. Valeen'in teyzesine her şeyi bu kadar açıkça anlatması garipti, ama kadın onu yargılamadı. Dinledi. Barmen olduğu için buna alışık olduğunu düşündü. Hatta bir iki damla gözyaşı bile döktü, ama kadın unutamayacağı bir şey söyledi: "Layala'yı sevdiğini biliyorum ve onu bırakmak kalbini kırdı, ama aşkı ikinci kez kaçırmaya niyetli misin? Bazen korkarak da olsa, aşk için savaşmak gerekir, Thane. Katana'yı iyi tanımıyorum ama onun sana aşık olduğunu görebiliyorum ve sen henüz farkında olmayabilirsin ama ona aşık oldun. Belki denemedin ama gözlerin her zaman gerçeği ortaya çıkarır."

İçinde onu iten derin bir şey vardı. İstesede Katana'nın gitmesine izin veremezdi. Başka bir diyara gitse bile onu bulurdu. Atlanta gelip onunla gideceğini söylese, onun için savaşır, onu öldürürdü. Katana'nın istediği bu olmasa bile, onu başka biriyle düşünmek onu neredeyse vahşileştiriyordu. İçindeki savaşçı tarafı öfkeyle yüzeye çıktı.

Derin bir nefes alarak, çarpıntılı kalbini sakinleştirmeye çalıştı. İşe yaramadı.

Büyük açık odayı geçip merdivenlerden hızla çıktı. Sağdaki ikinci oda. Sessizdi. Döşemelerde bir gıcırtı bile yoktu.

Kendi nabızı kulaklarında çınlıyordu. Dişlerini sıkarak üç kez kapıyı çaldı ve geri çekildi.

Kapının arkasında yumuşak ayak sesleri duyuldu. Kalbi boğazına kadar çıkmış gibiydi.

Bir an sonra Katana, ilkbaharın ilk çiçekleri kadar parlak bir şekilde karşısına dikildi. "Merhaba," dedi nefes nefese.

Dağınık saçlarını eliyle düzelttikten sonra, neredeyse çekinerek kollarını kavuşturdu. Gözlerine bakamıyordu. Onun kırılganlığında, onu korumaya ve kollamaya hazır bir vahşi hayvana dönüştüren bir şey vardı.

. "Burada ne yapıyorsun?" Beline sarılırken, altın rengi ipek elbisesinden bir tutam tuttu.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu. Kız kenara çekilip kapıyı daha fazla açtı. Kapı arkasından kapandığında, adam döndü. "Seni görmem gerektiği için geldim."

Bir iç çekerek, onun etrafından dolaştı ve köşedeki sallanan sandalyeye oturdu. Her zamanki gibi gülümseyen ve neşeli değildi ve bunun onun yüzünden olduğunu bilmek onu çok üzüyordu. "Benim için endişelenmene gerek yok. Ben senin sorunun değilim, Thane."

Midesine bir ağırlık çöktü. Artık çok geç olmadan gerçeği söyleme zamanı gelmişti. Ona doğru yürüdü, dizlerinin üzerine çöktü ve sandalyenin kenarlarını sıktı. Ona bakarken gözlerinde bir parıltı vardı. "Hayır, sen benim sorunun değilsin Katana, sen benim kurtuluşumsun."

Katana tamamen hareketsiz kaldı. Nefes almayı bile kesti.

"Aşk istemedim. Zaten kırık olan kalbime birini daha sokup onu daha da parçalamasını istemedim. Korkuyorum, çok korkuyorum, ama dizlerimin üzerine çöküp, bu hale gelmeme izin verdiğim için beni affetmen için yalvarıyorum. Dün gece seni bırakmamalıydım. Ben..." Yutkundu. "Kalbim bu işe karıştı. Seni o ağacın altında, örümceğin elbisenin altına girerken gördüğüm andan beri. Kalbim o sıcak havuzda esir oldu. Kabus gördükten sonra uyurken seni kucakladığım gece kalbim sana ait oldu. Senin *arkadaşın* olmak istemiyorum, Katana."

"Beni istiyorsun?" diye eğildi. "Evet."

"Sadece yatağını ısıtmak için değil mi?"

O sözleri duyunca, onun kendisini sadece öyle gördüğüne inanmış olmasına üzüldü. Her şey şehvetle başlamış olabilir, ama bunun sadece o kadar olduğunu düşünerek kendini kandırıyordu. "Sen benim için asla sadece o değildin. Korkuyordum, o yüzden öyle söyledim." Titrek bir nefes aldı. "Senin her şeyini istiyorum, güzel kalbini ve zihnini." Onlar ateş ve buz değillerdi, her zaman hakimiyet için savaşan, onlar ateş ve ateşti, birbirlerinin alevleriyle daha da alevleniyorlardı.

Ona baktığında yutkundu. Belki çok geçti. Belki fikrini değiştirmişti. Hayır, önemli değildi. Eğer çok geç olduğunu söylerse, yalvarırdı. Denemeye devam ederdi. Çok geç olmadığını, daha yeni başladığını kanıtlardı.

Sonunda gülümsedi ve bu muhteşem ve harikaydı. Kendini ona attı; o da onu kollarına aldı ve devrilerek sırt üstü düştü. Üstüne uzanmış halde kıkırdadı. "Tekrar söyle."

"Seninle birlikte olmak istiyorum." O da onunla birlikte güldü. "İyi günlerini ve kötü günlerini istiyorum. Kahkahalarını ve gülümsemelerini istiyorum, dansını izlemek ve bütün gece seninle konuşmak ve... bütün gece başka şeyler yapmak istiyorum. Kalbini istiyorum. Benim kalbim zaten senin."

Kız yarı gülerek, yarı ağlayarak boynunu ve yanaklarını hızla öpmeye başladı, sonra yavaşladı ve ağzının üzerinde durdu. "Dünyamı değiştireceğini biliyordum, Thane, ve şimdi... sen benim dünyamsın."

O da ona öpücük vermek için yaklaşıp saçlarını kulağının arkasına attı ve yumuşak kıvrımlarını hafifçe okşadı. "O zaman benimle kaleye geri döner misin?"

"Ne kadar kalmamı istiyorsun?"

Adam zorlukla yutkundu. "Senin her zaman benimle kalmanı istediğimi söylemek için çok mu erken?"

O gülümsedi ve onu öptü. "Beni seviyor musun?" O başını salladı. "Seviyorum."

"O zaman çok erken değil. Hiç kimseye senin kadar çekici gelmemiştim. Sanırım sana olan hislerimin sadece bir kısmı aşk, sanki sen benim için, ben de senin için yaratılmışız gibi. Beni kimse senin kadar anlamıyor." Yavaşça eğildi ve yumuşak dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. "Belki de sadece kız kardeşime yardım etmek için geri getirilmedim, belki de... *bizim* için de geri getirildim."

Ruhunda bunun doğru olduğunu hissetti. Onların dışında, onları yönlendiren ve yardım eden bir güç vardı. "Hel ile Pricilla'yla savaşmaya gittiğimde..." Ondan ayrılmayı düşünmek bile istemiyordu, bir günlüğüne bile.

O inleyerek başını onun göğsüne yasladı. "Gitmeni istemiyorum."

"Biliyorum."

"Sadece seninle olmak istiyorum. Böyle uzanmış olsak da, ejderhalara baksak da, koşuya çıksak da. Sadece yanında olmak istiyorum."

"Birlikte olacağız." "Seni kaybetmekten korkuyorum."

"Bu yüzden gitmeliyim. Hel'e yardım etmezsem, Palenor'u yok edecekler. Konsey senin benim için ne kadar değerli olduğunu öğrenirse, seni de kız kardeşin gibi hedef alabilirler. Buna izin veremem. Saldırmalıyız. Hel'in ölümsüzlüğümüzü kazanmak için bir planı var..." Katana'nın içinden bir korku süzüldü. Katana ölümsüz değildi.

"Valeen ile konuştum. O ve ben burada kalıp şehri korumak için Işık Getirici'yi yeniden dövdüreceğiz. Savaşın gidişatı değişirse, buraya gelecekler."

"Evet, gelecekler." Sesi alçaktı, neredeyse öfkeliydi. Evini ve sevdiği kızı yok etmek için geleceklerdi. Onu burada bırakma düşüncesi

burada bırakmak, Valeen'in yanında olsa bile, onu mantıksızlaştırıyordu. İçindeki tüm içgüdülere aykırıydı, ama Runevale'de bir savaş alanı daha kötü olurdu.

Kız başını kaldırdı ve çenesini ellerine dayadı. "Bana geri döneceğine söz ver. Gerekirse geri çekileceğine söz ver, ama bana geri dön."

"Yemin ederim."

Bölüm 49

HEL

Hel, Thane'in çalışma odasının kapısını iterek içeri girdi ve onu bir yığın kağıdın üzerine eğilmiş halde buldu. Sağ elinde mürekkep ve kalem vardı. Arkasında, raflardaki kitaplar mükemmel bir şekilde dizilmişti. Bu odayı kendine ayıralı çok uzun zaman olmamıştı. Bir zamanlar köşede duran tek kişilik yatak, bir sandalye, ayak taburesi ve beyaz bir sehpa üzerinde saksı içinde bir sarmaşık bitkisiyle değiştirilmişti.

Sayfadan başını kaldırıp kitabı bıraktı. "Hel," dedi şaşkın bir sesle.

Hel, ellerini arkasında birleştirerek odaya süzüldü. "Başka birini mi bekliyordun? Katana mesela."

"Olabilir."

Thane'in karşısındaki koltuğa oturan Hel, bir civar çıkardı ve yaktı. "Umarım ikiniz için de işe yarar. Haftalar önce söylemiştim, o senin için mükemmel."

"Öyle olacağına eminim," dedi Thane gülümseyerek. O ve Valeen yokken bir şeyler olmuştu ama o bu tür şeyleri kurcalayan biri değildi. Hel elini salladı ve bir şişe şarap ile iki kadeh ortaya çıktı. Thane'e bir kadeh doldurdu, sonra kendine. "Şimdi, buraya gelme sebepime gelelim. Ejderhalar yolda mı? Kaç tane var?"

"Kral, kraliyet ordusundan yüz tane göndermeye söz verdi. Sen yokken onları çağırdım. Sabah burada olacaklar."

"Bu savaş için yüz tane yeter, ama istila ederlerse yetmez. Konseyin birleşik ordusu bin ya da daha fazla ejderhaya sahip."

"Onlar geldiğinde daha fazlasını gönderecek. Ama kuzeydeki nüfus Ryvengaard'dan daha az. Yarıısı dişi ve erkeklerin çoğu ejderha olsalar bile asker değiller. Her neyse, Palenor'u istila edip etmediklerini beklerken bin ejderhayı belirsiz bir süre boyunca besleyemem."

Yüz ejderha bile, Thane'in kaledeki yiyecek stoklarını birkaç gün içinde tüketti. Üstelik ejderhalar eti tercih ediyordu ve elflerin ete bolca erişimi yoktu. "Mathekis şu anda ordumla birlikte ilerliyor. Ben de oraya gittim. Savaşa hevesliler."

Thane şarabını aldı ve gözlerini devirdi. "Her zaman öyleler."

"Bu durumda bu bizim avantajımıza. Artık Pricilla'nın surlarını aşmak neredeyse imkansız olacak ve bence ejderhaları sürpriz olarak saklamalıyız."

"O zaman onun ordusunu savaşa çekmelisin," diye düşündü Thane. "Bunu nasıl yapacaksın? Surları terk etmesi aptalca olur."

"Onu kızdıracağım."

"Oğlunu öldürdün ve kafasını onun gözü önünde bir kazığa sapladın, ama o hiçbir şey yapmadı."

"Sen kendi işini yap, o kısmı bana bırak." Hel, civardan uzun bir nefes aldı ve yavaşça duman halkaları üfledi. "Onları dışarı çıkardığımda, ejderhalar ve kuzgunlarıyla orada olmanı istiyorum. Savaş tanrısı, *kardeşim*, benimle olmalısın."

"Orada olacağım, Hel." Thane kırmızı şarabını kadehinde çevirdi. "Ondan ölümsüzlüğümüzü nasıl alacaksın?"

"Müzakereler işe yaramazsa, Soulender'ı boğazına dayarım."

Thane kadehinin arkasında gülümsedi, sonra kadehini Hel'e doğru kaldırdı. "Savaşa." "Savaş tanrısına."

Çın.

SAVAş DAVULLARI ayak sesleriyle ^{gürledi}. Savaş çığlıkları ve haykırışlar havayı deldi. Soluk tenliler bu günü ipe çekiyorlardı. Çok uzun süredir Boşluk'ta hapsolmuşlardı ve o onlara kan vaat etmişti.

Kan alacaklardı.

Pricilla'nın ordusu surlarının önünde, okçular hazır bekliyordu. Her bir kuleye bir ejderha yapışmış, uçmak için fırsat kolluyordu. Mor ağaçlar havaya çiçekler saçarak zengin bir koku yayıyordu, ama bu koku yaklaşan ölüm kokusunu örtmeye yetmiyordu.

Soluk tenli adamları çoktan savaş çıgıkları atmaya başlamış, silahlarını havaya kaldırmışlardı.

Hel, ordusunun ön saflarında Starborn'un sırtında oturuyordu. Mathekis, yemek tabağı büyüklüğünde toynakları ve göğsünü kaplayan abanoz zırhıyla beyaz bir atın üzerinde onun yanında bekliyordu. "Emirleriniz nedir, Lord?"

"Pricilla'nın bizimle buluşmasını bekleyeceğiz." Hel sol üzengisini ayarlarken eyer gıcırdadı. "Runevale'de bir kural vardır. Tanrılar arasında herhangi bir savaştan önce, can kaybını önlemek için bir anlaşmaya varılabilmesi için bir toplantı yapılmalıdır."

"Eğer hala Adalon'da olsaydık, o da size aynı hakkı verir miydi, Lord?"

"Adalon'da değiliz." Gerçek şu ki, onunla yüz yüze gelip başka tanrılar olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Kapılar açıldı ve üç hippogriff sürücüsü dışarı çıktı. Pricilla pembe zırh giymişti ve hippogriff'inin de ona uyan bir göğüs zırhı ve miğferi vardı. Onun topraklarındaki her şey fuşyadan somona ve açık pembeye kadar pembe tonlarında idi. Bu rahatsız ediciydi.

Hel, Starborn'u ileri itti. Mathekis onun yanında atını sürdü ve boş alanın ortasında onlarla buluştu.

"Zaurahel." Pricilla çenesini kaldırdı ve sanki kötü kokuyormuş gibi burnuna dokundu. Pricilla'nın göğsünde parlak pembe bir yay ve sırtında bir ok kılıfı vardı. Pembe mücevherlerle süslenmiş beyaz korsesi ve ona uyan pantolonu, sahte bir tatlılık izlenimi veriyordu. Yumuşak altın kahverengi bukleler, yarısı yukarıda yarısı aşağıda bir şekilde dökülmüş ve aralarına bebek nefesleri dokunmuştu. Aşırı parlak pembe allık yanaklarını ve dudaklarını boyamıştı. Yüzünde, küçük, yukarı kıvrık burnu ve büzülmüş dudakları ile ona bir gelinciği hatırlatan bir şey vardı. "Seni görmek güzel, ama her zamanki gibi, bu bir zevk değil." Sesi şeker gibi tatlıydı ve zehirle doluydu.

"Ben de." Ama şu anda dikkatini çeken Pricilla değildi, denizlerin tanrısı, ilkel varlık ve Katana'nın eski kocası Atlanta'ydı. Atlanta tam savaş zırhı giymişti, mavi tridenti güneşte parıldıyordu, her ucu bir tehdit gibiydi. Gözlerindeki vahşilik onu sadece bir müttefikten daha fazlası yapıyordu, buraya kişisel nedenlerle gelmişti.

İlkel tanrılar işin içine girince, her zaman kişisel olurdu. En güçlü tanrılar olarak, diğer zamanlarda tarafsız kalırlardı.

"İğrenç yaratıkların benim toprağıma ait değil. Onları buradan çıkarın," dedi Pricilla.

"İstediğimi verirsen seve seve. Vermezsen, bu lanetin ne kadar uzağı yayılacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Dönüşmek için *tek* bir ısırık yeter. Bu savaşın sonunda ordunun yarısı benim olabilir."

Pricilla elini küçümseyerek salladı ve aşık olduğu çocuktan çiçek almış bir kız çocuğı gibi kıkırdadı. "Duyduğuma göre bu lanet elflerin özel bir lanetiymiş."

Hel alaycı bir gülümsemeyle, "Bundan emin misin?" diye sordu.

O aptalca gülümseme kayboldu ve şahin gibi gözleri kısıldı. "Demek ölümsüz gücünü geri istiyorsun, öyle mi?" Pricilla alaycı bir şekilde gülümsedi ve hipogrifinin tüylü boynunu okşadı. Solundaki erkek, bağların tanrısı Alehelm'di. Metal üzerine üzüm ve yapraklar işlenmiş altın miğferi ve zırhı onu ele veriyordu. Belki de Rogue'un yerine konseye yeni katılan üye ya da sevgilisiydi. Her halükarda bir tehdit oluşturmuyordu.

"Aksi takdirde burada olmazdım, sürtük."

Alehelm tiksintiyle burnunu çekti. "Konsey başkanına bu kadar saygısızca konuşma."

Hippogriff'i de kızmıştı, tüylerini kabartıp gagasını şaklatıyordu. Yavaş ve metodik hareketlerle hayvanı sakinleştirdi. "Sakin ol," diye fısıldadı. "Onun pis sözleri hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Sen burada ne arıyorsun, Alehelm?" Hel tsk etti. "O bir müttefik."

"Rogue'un yerine mi?"

Dudaklarını büzdü ve Hel'i baştan aşağı süzdü. "Rogue onurlu bir tanrıydı ve sen, kötü vahşi, onun adını ağzına bile almaya layık değilsin. Karısı masumdu."

"Benimki de öyleydi."

"Ha," diye güldü Pricilla. "Sen sadece katil değil, aynı zamanda yalancısın da. Valeen'in masum olması, uzun zamandır duyduğum en iyi şaka. Karın nerede? Bu müzakere için burada olmalıydı."

"Buradan çok uzakta."

"*Benimki* nerede?" Atlanta, tridentinin kabzasını yere vurarak hırladı. "Onu bana ver, ölümsüzlüğünü alacaksın."

"Şey, bu çok cazip." Ama şüphesiz bir yalandı. Pricilla, onun sözlerine tepki vermek için eyerinde kıpırdanmaya başladı. "Sadece benimki mi?"

“Katana karşılığında *bir tanesi*,” diye ekledi Pricilla. “Diğeri Soulender karşılığında verilmeyecek.”

"Diğerleri mi?"

Pricilla gülümsedi, parlak pembe dudakları bembeyaz dişlerinin üzerine yayıldı. "Oğlumu öldürdüğünde Savaş'ın ölümsüzlüğünü yok ettin. Ve bunun için kendinden başka suçlayacak kimsesi yok."

Ağır bir taş midesine düşmüş gibi hissetti. Hel, elleri ağrıyana kadar dizginleri sıktı. *Lanet olsun*. "Ölümsüzlük alınabilir ve verilebilirse, benim seninkini almamı engelleyecek ne var?"

"Bunu yapacak kadar gücün yok," diye alaycı bir şekilde söyledi.

"Benim tarafımda iki ilkel tanrıça ve savaş tanrısı var, bence başarabiliriz."

"Karımı ver, hemen!" Atlanta hipogrifinden atladı ve Hel'e doğru yürüdü. Gözleri akuamarin rengi bir alevle parlıyordu. Ayaklarının altındaki zemin suya dönüştü.

Bu herif gerçekten sinirlerini bozmaya başlamıştı. Önce Palenor'a gelip Valeen'den bir şeyler talep etti, şimdi de büyük bir çocuk gibi ortalıkta dolanıyordu. Atlanta kadar yaşlı ve öfkesini kontrol edemeyen bir tanrı korkulacak biri değildi. Bu onu kolay bir oyuncak haline getiriyordu. Çok fazla şey vermişti.

Starborn arka ayakları üzerinde yükseldi, Hel bacaklarını sıkılaştırdı ve eyerin boynuzunu kavradı. Starborn'un kanatları açıldı, sonra yere çakıldı ve Atlanta'ya homurdandı. "O burada değil. En son baktığımda yataktaydı... kuzenimle birlikte."

"Ne?!" diye gürledi. "Seni olduğun yerde deşerim."

"Neden, bu hiç hoş değil. Onu beceren ben değilim. Savaş beceriyor. Şu anda etrafında bir tür ışıltı var. Eminim hiç bu kadar mutlu olmamıştır." Hel gülümsemeden edemedi. İnsanları kızdırmak çok kolaydı.

"Nasıl cüret edersin, seni pis küçük..."

"Atlanta," diye cıvıladı Pricilla. "Onun oyunlarına kanma. Karını geri alacaksın. Medeni bir şekilde devam edelim."

"Senin yanından geçip elf diyarından onu alacağım."

"Yapmayacaksın." Hel, belinden altın kılıcı çekip ucunu ona doğrulttu. "Bu müzakere bitene kadar bir adım bile atmayacaksın. Sonrasına kadar savaş başlatamazsın. Bunlar, *siz* ilkel varlıkların koyduğu savaş kuralları."

"Peki." Hepimizin korktuğu silaha baktı ve birkaç adım geri çekildi.

"Ölümsüz kılıç ve Katana, senin ve Valeen'in ölümsüzlüğü için," dedi Pricilla. "Bu basit bir istek. Soulender sana ait değil. Valeen iki bin yıl önce kılıcı bize vermiş olsaydı, gerektiği gibi, bunların hiçbiri olmazdı. Bu silah için ölmeye devam etmene gerek yok."

Batıdan gök gürültüsü duyuldu ve Hel'in bakışları yaklaşan kara bulutlara kaydı. Yakında yağmur yağacaktı. "Anlaşma yapılmadan önce kendimin ve Valeen'in ölümsüzlüğünü göreceğim."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmişim. Oğlumu öldürdükten sonra onları daha güvenli bir yere saklamak zorunda kaldım. Tanrılar arasına dönme şansını yok etmene izin verebilirdim ama..."

"Pazarlık kozu lazım." Hel ve Valeen'in kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını ve her şeylerini yok edeceklerini biliyordu. Gök gürültüsü sessizce yankılandı. Kuşlar ağaçlardan uçtu. Hel arkasına bakarak ormanda Thane ve ejderhaların izini aradı. Eğer buradalarsa çok iyi saklanmışlardı.

Midesinde bir düğüm oluştu. Thane gelmezse ya da ejderhalar solgun olanlar yüzünden reddederlerse, üç tanrıya karşı tek başına kalacaktı.

"Kabul ederseniz size verebilirim, ama kabul etmelisiniz."

Atlanta'ya baktı. Adam neredeyse ağzından köpükler çıkıyordu. "Katana benim değil, veremem..."

"Senin korumanda olmazsa, başka seçeneği kalmaz," diye tersledi Atlanta. "Onu almaya geldiğimde karışmayın."

"Dediğim gibi, ölümsüzlüğümü görmeden hiçbir şeye razı olmam."

"Senin ve Valeen'in ölümsüzlüğü güvende, sana söz veriyorum," dedi Pricilla dedi.

"Sözün yetmez."

"Onlar kasamda saklı. İçeri girmem gerek."

"Bekleyeceğim." Kollarını açtı ve solgun olanlara baktı.

Kılıçlarını kaldırdılar, uludular ve zıpladılar, saldırmaya hazırıldılar. "Ama acele etsen iyi olur. Huzursuzlanmaya başladılar."

"Ölmek için sabırsız mısın? Okçularım ve ejderhalarım onları yok edecek." "Göreceğiz."

"Anlaşıldı, ben senin ölümsüzlüğünü alacağım, sen de bize Soulender'ı vereceksin, değil mi?" Dişlerini göstererek sırttı, gözleri açgözlülükle parladı. O kılıcı çıkardığından beri, birkaç saniye hariç, gözlerini ondan ayırmamıştı.

"Benim ve Valeen'in ölümsüzlüğü benim elimde olduğunda bu kılıcı alacaksın." Altın kılıcı havaya kaldırdı. "Ama karımın topraklarının da ona iade edilmesini ve Soulender'ın Valeen, War veya bana karşı kullanılmayacağına dair yeminini istiyorum."

"Senin pes edip dersini alacağın günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Özellikle de o inatçı karın. Bir ilkel varlık bunu bilmeliydi. O kadar da zor değil, değil mi? Yenildiğini kabul etmek."

Hel, göğsünde kaynayan öfkeyi bastırmak zorunda kaldı. "Kibirlenmeyi bırak, kabul ediyor musun, etmiyor musun?"

"Kabul ediyorum. Konsey başkanı olarak yemin ederim ki, ben ya da konseyden bir üye onu elinde tuttuğu sürece, ne sen, ne Valeen, ne de War ölümsüz bir silahla incitilmeyecek ya da öldürülmeyeceksin. Ve Valeen, House of Night'a hak kazanacak. Diğer ilkel varlıklar, ben yapmasam bile bunu sağlayacaktır." Ağzının köşesindeki küçük sırıtış onu deliye çevirdi.

"Peki ya Katana?" diye sordu Atlanta.

Omuz silkti. "Onu senin için getirmeyi bekliyorsan, çok yanılıyorsun. Onu istiyorsan, kendin al." Valeen ve Katana'nın, o denemeden önce aralarında bir duvar ördüklerini umuyordu.

"Valeen burada olduğunu biliyor mu?" Pricilla ona şüpheyle baktı. "Seni mahveden ihanetten sonra bile barıştığınızı duydum. Ama o her zaman Soulender'dan asla vazgeçmeyeceğini söylemişti."

"Bu kılıcı elimde tutmam, onun fikrini değiştirdiğinin kanıtıdır. Üstelik o başka bir yerde, çünkü işler ters giderse üçümüzün de burada kalıp senin tarafından öldürülmemiz aptalca olur." Hel şakağına dokundu. "Birinin anılarımızı saklaması lazım."

Pricilla kahkahayla güldü. "Birbirinizi defalarca unutmak ne trajik. Ama bu yapılmalıydı. İki bin yıl sonra bu nihayet sona erebilir. Harika." Ellerini daha sıkı sıkı ve sessiz bir çığlık attı.

Hel öfkesini göstermedi, yüzünde sıkılmış bir ifade vardı. "Bir şey yapmaya kalkışırsan ordum hazır."

Pricilla, arkasında sıralanan solgun yaratıklara tiksintiyle dudaklarını kıvırdı. "Burada bekleyeceksiniz ve değişim gerçekleştiğinde gideceksiniz, ama bu yaratıkları yok etmemiz gerekecek. Konsey onların varlığını daha fazla sürdürmesine izin veremez."

Hel başını salladı ve koltuğunda rahatsız bir şekilde kıpırdanmaya başlayan Mathekis'e baktı.

"O yaşıyor."

"O zaman daha fazlası yaratılacak."

"Başka kimseyi dönüştürmez, dönüştürürse ikisini de kendi ellerimle öldürürüm."

"Bu riski göze alamayız."

"Göz alacaksınız."

Alaycı bir gülümsemeyle atını döndürdü, Atlanta ve Alehelm ise geride kaldı. *Önümüzdeki birkaç dakika oldukça garip geçecek. En azından ilginç hale getirelim.* "Katana başka birine deli gibi aşık olduğuna göre, artık seninle evlenmek istemediğini söylemek yanlış olmaz herhalde."

"Bu seni engellemedi," dedi Atlanta alaycı bir şekilde.

"Ben karımı dövmedim. Aslında, bir koca olarak ona tapıyorum. Genelde dilimle."

Atlanta tiksintiyle burnunu buruşturdu. "Tanrılar eşlerini tapmazlar, onlar ilkel tanrıçalar olsa bile. Sen zavallısın Zaurahel, hep öyle oldun."

"Zaman geçirmek için çocukça şakalara mı başvurmak zorundayız? Çünkü eğer öyleyse, Synick Katana'yı öldürürken sen korkak gibi kenarda durmuş, müdahale etmeye cesaret edememişsindir." Atlanta'nın akuamarin gözleri parladı, büyüyle ışıldadı. "Oh, damarına bastım galiba. Ya da belki sen de onunla birlikteydin. Onun sadakatsizliğiyle ilgili şikayetlerinden bıktın. O, senin memeli her şeyi sikmenden hoşlanmıyordu ve seni terk etmekle tehdit ediyordu."

"Hiçbir şey bilmiyorsun. Valeen, Synick hakkındaki bu yalanla zihnini zehirlemiş."

"Buna gerek yoktu. Katana kendisi yaptı dedi."

"Ölümsüz bir silahın varlığından bile haberdar değildim, o ölene kadar kimse bilmiyordu."

"Yani sen de öylece durup izledin."

"Synick benim arkadaşım. Yapmadığını yemin etti."

Hel'in omurgasında bir ürperti hissetti. Ayrılmadan önce Synick'i kontrol etmişti, o pislik hala hücresindeydi, her zamanki gibi acınası, kirli ve çürümüş. "Hala mı?"

"Öldü," diye düzeltti Atlanta, ama öfkesi çok çabuk yatıştı. "Katana yeniden hayata döndüğü için aklıma o zamanlar geldi."

Synick'in hayatta olduğunu biliyor... Valeen'in zihnine, farklı alemlerdeyken ulaşamadı; bağlantı çok uzaktı.

"Tanrı olarak zaman farklıdır. Anlamsızdır," diye ekledi Alehelm, çenesini gururla kaldırarak.

"Kimse seni bu konuşmaya davet etmedi Alehelm."

"Ben ikinci nesil bir tanrıyım, canavarları arkadaş edinmiş rezil bir elf olan senden emir almam." Matheki's'e tiksintiyle baktı.

"Neden gidip ayaklarınla üzüm ezip, birkaç tanesini kışına sokmuyorsun? Sen savaşçı değilsin, burada bile olmamalısın." Matheki's'i işaret etti. "O seni savaşta kolayca yener."

Yüzü her geçen saniye daha da kızarıyordu. "O *şeyin* beni yenemeyeceğini biliyorum," diye karşılık verdi ve sırtından bir balta çekti.

"Yapma." Atlanta, arkadaşına sert bir bakış atarak elini ona doğru uzattı.

"Bu sıçan ölmeyi hak ediyor. O tanrılara bir utanç kaynağı. Onunla anlaşma yapmamalıyız."

"Baltanı tut ve hiçbir şey yapma, Alehelm. Pricilla bir anlaşma yaptı."

"Hadi, vur bakalım." Hel gülümsedi, Alehelm'i daha da öfkeliendirdi. "Beni seni öldürmek için bir neden ver."

"Hayır!" Atlanta'nın sesi kalınlaştı. "Alehelm, ne derse desin, yerinden kıpırdamayacaksın. Pricilla haklıydı, onun oyunlarına kanmamalıyız." Hel'e döndü. "Katana'yı almaya geldiğimde, karını ve kuzenini de kontrol altında tutmalısın."

Hel güldü. "Eğer onu istiyorsan git al dedim. Sana yardım edeceğimi söylemedim. Savaş tanrısı ne isterse onu yapar ve ben karımı hiçbir şeyden uzak tutmayacağıma söz verdim, onun adına konuşamam."

"Bu senin sorunun. Onu kontrol edemiyorsun. Savaşın çıkmasının sebebi bu, kuzeninle yatmasının sebebi de bu. O kaltağı kontrol altında tutsaydın, burada olmazdın."

İçinden öfke kaynıyordu ve büyüsunü zorla bastırmak zorunda kaldı. "Ona bir daha öyle de." Ona öfkeyle baktı. "Hadi. Söyle." Silahını daha sıkı kavradı ve Atlanta'nın bunu bir tehdit olarak algılayacağı kadar hareket etti. Pislik ağzını kapalı tuttu. "Dediğim gibi, sen bir korkaksın. Sadece bir korkak, karısını dövüp onu küçük düşürerek *kontrol altında tutacak* kadar korkar." Starborn'u döndürdü ve çenesini Atlanta'ya doğru eğdi. "Seninle vakit geçirmek çok hoş, ama ben ordumla birlikte Pricilla'nın dönüşünü bekleyeceğim."

Onu tırıs atmaya zorladı ve ormanda Thane'den bir iz aradı. Valeen ve Katana'ya Atlanta ve Synick ile olası ittifakı hakkında uyarıda bulunmak için birini geri gönderebilirdi. Atlanta'nın bunu nasıl bildiğini anlayamıyordu, ama biliyordu... ama neden onu serbest bırakmamıştı?

"Lordum." Mathekis sadakatle yanında at sürüyordu. "Plan aynı mı? Diğer tanrıça, karınızın kız kardeşi olduğu halde 'hayır' demenize şaşırdım."

"Atlanta'nın burada olmasını beklemiyordum. Ve 'hayır' diyemezdim. 'Hayır' deseydim Atlanta müzakereleri durdururdu. Değişim gerçekleştiğinde ormana çekilip orada bekleyelim. Ama şimdi Thane'e gidip Valeen ve Katana'ya haber göndermesini söylemelisin."

Hel, solgunların önündeki Starborn'u durdurdu ve Atlanta'nın gittiğini fark etti.

Bölüm 50

VALEEN

Dökümhanenin yakınındaki rafta Lightbringer bekliyordu. Donuk ışıktaki dikkat çekici görünmüyordu, ama Palenor'un elflerini kurtaracak şey buydu. Lightbringer'ın iki parçasını raftan aldı ve her birini bir eline aldı.

Eskisi kadar sağlam hale getirmek için her iki parçayı da eritip tüm kılıcı yeniden dövmesi gerekiyordu, bu da düzgün ve mükemmel hale getirmek için haftalar sürerdi. Hel ve Thane, Pricilla'ya saldırırken, onların o kadar zamanı yoktu.

Parçaları örsün üzerine koydu ve Katana'ya döndü. Kız kardeşi çiçek vazosunu aldı ve eski çiçekleri atıp, buraya gelirken yol kenarından kopardığı yeni papatya ve gelincik demetini vazoya koydu.

"Kırık iki ucu ısıtman lazım ki üst üste koyup tekrar birleştirebileyim. Zaman kazanırız."

Katana'nın kaşları çatıldı. "Ama o kısım şişer."

"Bunu düzgünce yapmak için vaktimiz yok. Eriteyip yeniden yapmak en az birkaç hafta sürer."

"İlginç. O kadar uzun sürdüğünü bilmiyordum." Lavanta rengi gözleri bugün boş bakıyordu ve gülümsemesi yoktu. Valeen de muhtemelen aynıydı, hatta daha kötü. Sevdikleri ve değer verdikleri iki erkek de savaşa gitmişti.

"Thane ile aranız nasıl? Son konuştuğumuzda emin değildin."

Gülümsedi ve "Dün bana geldi" dedi. Avuç içlerinden parlak turuncu bir ışık yayıldı ve çok geçmeden iki uç kızardı ve şekillendirilmeye hazır hale geldi.

Valeen gülümsedi, alt parçayı ana parçanın üzerine hafifçe yerleştirdi ve çekici salladı. Metalin metale çarpmasıyla çıkan *çınlama* ve tıkırtı sesleri odayı doldurdu. Kıvılcımlar uçuşarak kalın demirci önlüğüne çarptı; kollarına birkaç küçük delik açıldı. "Ve? Burada bitiremezsin."

Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve gülümsedi. "Tamam, peki. Bana sadece korktuğunu ama benimle olmak istediğini söyledi. Ben... onu seviyorum Val, o da beni seviyor. Nasıl oldu bilmiyorum. Sadece... onun yanında olmak istiyorum."

Valeen'in göğsü ısındı ve çekiciyi tekrar salladı. Onların birlikteyken özel bir şey vardı, bunu kendi gözleriyle görmüştü. En çok istediği şey ikisinin de mutlu olmasıydı ve şimdi mutluydular.

Katana pencereye yürüdü ve eski perdeyi kenara çekti. "Burası çok kasvetli. Ve sıcak. Terliyorum." Pencereyi açarak içeriye esinti girmesini sağladı, sonra saçlarını elleriyle toplayıp başının üstünde bir topuz yaptı. Omuzlarının arasında bir güneş dövmesi vardı. Küçük bir elma büyüklüğünde, siyah mürekkeyle çizilmiş, içinden kıvrımlı ve bükümlü güneş ışınları yayılan içi boş bir daireydi. Ortasından yukarı ve aşağı doğru çıkan düz ince bir çizgi, üç küçük noktayla son buluyordu.

"Ne zaman dövme yaptırdın? Daha önce dövmen olduğunu hatırlamıyorum." Lightbringer'ı ters çevirip tekrar vurdu.

Elini kalçasına koyarak ona döndü. "Ne dövmesi?"

Valeen gülerek çekiçe vurmayı bıraktı ve aleti yanına düşürdü. "Senin *tek* dövmen."

"Benim dövmem yok."

"Sırtında güneş dövmesi var. Unuttun mu?" Saçları hep açıktı, bu yüzden daha önce fark etmemişti.

"Hayır..." omzunun üzerinden bakmaya çalıştı. "Hiçbir şey göremiyorum." Valeen kılıcı ve çekici yere bıraktı. Burada ayna yoktu, ama atıştırmalıklarla birlikte getirdikleri parlak gümüş tepsi iş görürdü. Meyveleri, kuruyemişleri ve peynirleri bir beze itip tepsiyi kaldırdı.

Katana onu görünce nefesini tuttu. "O oraya nasıl geldi! Önceden yoktu..."

Valeen ona şaşkın şaşkın baktı, sonra anladı. "Thane ile yattın."

"Evet." şüpheyle gözlerini kısarak baktı. "Eğer bunu kastediyorsan, bana dövme yapmadı."

"Onda var mı?"

"Hiç görmedim."

"Bunun daha önce burada olmadığına yemin eder misin?"

"Yoktu! Dövme yaptırmış olsaydım hatırlardım," Katana neredeyse çığlık attı. Gergin olduğunda sesi her zaman yükselirdi. "Neden Thane'i soruyorsun?"

"Uzun zaman önce, kolumda neden zambak dövmesi olduğunu araştırırken, Presco'nun bulduğu şeylerden biri, eşlerin aynı işareti alacağıydı. Hel'in göğsünde de aynısı var. Bizim için bunun nedeni, onu öldürmeye çalışmamdı." Katana kaşlarını kaldıınca Valeen durakladı. "Biliyorum, o zamanlar farklıydı, ama çoğu zaman ruh eşleri... bir olduklarında işaretlenirler."

"Yukarıdaki tüm anneler... biz... ama bu olamaz. Onun üzerinde dövme görmedim." Mırıldanmaya başladı, "Tabii ki her santimini incelemedim."

Valeen yavaşça nefes verdi. Eğer onlar eşlerdiyse, bu Thane'in Katana'nın yokluğunda ona neden çekildiğini açıklayabilirdi... Gündüz ve gece tanrıçalarının kuzenleri olan ve daha çok kardeş gibi olan iki erkeğin eş olmaları ne kadar olasıydı?

Bu onu güldürdü. Elbette öyle olmalıydı. Thane başından beri Katana için mükemmeldi. Katana geri dönene kadar Valeen, Hel ve Thane birbirlerine çekilmişlerdi.

"Bunu tekrar ısıtabilir misin?"

Hala mırıldanarak Katana yanına gitti ve bıçak kızardı.

Çekiçle dövmeye devam etti ve sadece birkaç sert vuruş yapabildi, sonra ön pencerenin önünden bir gölge geçti. Bir ürperti onu sardı ve içgüdüğü bunun tehlikeli biri olduğunu söyledi. Hel ve Thane yokken Pricilla tarafından gönderilmiş bir suikastçı mı?

"Katana, masayı kapının önüne it." Alnında ter damlaları oluşana kadar çekiçle öfkeyle vurmaya devam etti.

"Neden?" diye sordu ama hemen masaya doğru koştu ve masanın ayakları taş zeminde gürültüyle sürtündü. "Ne oldu?"

"Dışarıda biri var galiba."

"Burası şehir. Her yer insan dolu." Masayı kapıya dayadı, sonra avuçlarını birbirine sürterek tozu sildi.

Kapının çalınması onu korkuttu ve kılıcı ıskaladı, çekiç örsün üzerine çarptı.

Sessizlik oldu.

Valeen pencereden kim olduğunu görmeye çalıştı ama açılış.

Yumruklar tekrar kapıya çarptı. Katana ve Valeen birbirlerine baktılar.

"Evet?" Valeen sonunda konuştu. Belki de sadece bir demirci arıyordu.

"En sevdiğim iki tanrıça nerede?" diye tanıdık bir ses duyuldu.

Katana odanın içine daha da geri çekildi ama gözlerini kapıdan ayırmadı. "Val... bu... bu..." Bir iniltiyle bir hançer çıkardı ve kız kardeşine yaklaştı.

Valeen bir an için hareketsiz kaldı, sonra kılıcı ters çevirip diğer tarafına vurmaya başladı. "Biliyorum," dedi sadece.

"Nasıl dışarı çıktı?"

Kapı kolu sallandı, bir an sonra tırnaklar tahtaya sürtündü. "Gece tanrıçası, gündüz tanrıçası, lütfen kapıyı açın. Oynamak istiyorum," dedi Synick şarkı söyler gibi.

"Bunu tekrar ısıt. Acele et." Hala çok kalındı ve çok hızlı soğuyordu. Tekrar parlak turuncu bir kılıçla vurdu. Çabayla ter boynundan sırtına akıyordu, ama sonunda istediği şekli almaya başlamıştı. *Sana ihtiyacım var, Işık Getiren. Bu şehir ve elfler sana ihtiyaç duyuyor.*

Kapıya tekrar vurma sesleri duyuldu, bu sefer daha sert, yumrukla değil de botla vuruyormuş gibi.

"Valeen," diye bağırdı Katana. Geri çekilirken taş levhanın kenarına takılıp neredeyse düşüyordu.

"Ona korkarak tatmin olma. Sen günün tanrıçasın. Öyle davran." Katana'ya yumuşak davranmanın sırası değildi. Kapıda kurtlar varken korkmuş küçük bir kuzu gibi davranamazdı. Bu yüzden daha önce öldürülmüştü. Katana, Valeen'e vurmuş gibi başını ona doğru çevirdi. "Senin sorunun korkutucu bir tehdit olamaman değil, öyle olduğuna inanmaman. Korkulacak biri ol Katana,

o zaman avlanmazsın. Gülün yumuşak yaprakları olma zamanı vardır, dikenleri olma zamanı vardır."

Katana'nın ağzı açık kaldı ve şaşkınlıkla gözlerini kırptı, ama bunu duyması gerekiyordu.

"Neredeyse hazır." Valeen bıçağı soğuk su dolu kovaya daldırdı. Bıçak cızırdadı ve buhar çıktı. Bıçağı çıkararak pencerenin ışığında inceledi. Mükemmelden uzaktı ve zanaatkarlığıyla övünmek için asla göstermezdi, ama iş görmesi gerekiyordu. "Şimdi, üzerine büyünü yap. Ona bir parçan ver."

Katana kararlı bir şekilde başını salladı ve parlayan parmak ucuyla metale bir güneş işledi, sonra üzerine üfledi. Gücünün titremesi Valeen'in cildinde yaz esintisi gibi dalgalandı.

Metali kazıyacak bir dokunuşu yoktu, bu yüzden parmağını kılıcın ucuna batırdı ve "Işık Getiren" yazan elf runelerinin üzerine kanını sürdü. "Bununla sana, ayların gücüyle ve benim gücümle bağlantı kurman için bir parçamı veriyorum."

Kapı aniden açıldı, masa duvara çarparak devrildi ve gölgeli bir figür kapıdan içeri girdi.

Biri onu dışarı çıkarmış olmalı. Buraya gelip kaçmamasına cesaret verecek biri onunla birlikte olmalı. Katana, birkaç saatte bir ona ilaç vermekle görevli gardiyanın da öldüğünü düşünerek içinden küfretti. Valeen, Katana'nın önüne yarım adım attı ve Lightbringer'ı Synick'e doğrulttu. Yüzünün çürümüş yarısı siyah bir maskeyle örtülüydü. Kum rengi saçları, düzgün bir at kuyruğu şeklinde arkaya bağlanmıştı. Bakışlarını onun eline ve tuttuğu silaha indirdi.

Kabzasında kehribar taşı olan gül altın rengi bir kılıçtı. Midesi ayak parmaklarına kadar indi; bu, Katana'yı öldüren Kılıçtı. Gerçeğin Kılıcıydı. Katana'yı öldürmek için kullandığı silah...

"Vay vay, yine karşılaştık." Sesi, vücudundaki tüm tüyleri diken diken etti, tehlike uyarısıydı.

Valeen arkasına bakarak suç ortağını aradı. Yalnız olması imkansızdı. Hızla Lightbringer'ı Katana'ya uzattı. "Arka kapıdan çık ve Night'ı bul. Kılıcı sırtın tepesine götür. Orada buluşuruz."

"Seni bırakamam."

"Git."

Yavaşça geri çekildi, gözleri Valeen ile Synick arasında gidip geliyordu. "Val," diye boğuk bir sesle konuştu.

"Gitme," diye mırıldandı Synick. "Parti daha yeni başlıyor. İkinizin aynı anda altında kıvrınmanızı hayal ederdim."

Valeen Zythara'yı çağırdı ve altın kılıç parladı. Bu erkekten daha çok nefret ettiği kimse yoktu. Onun kadar öbür dünyaya gönderilmeyi hak eden kimse yoktu. Ama öfke ve hiddetin kafasına girmesine izin veremezdi. Sakin ve hesaplı davranması gerekiyordu.

"Ah, tanrıçanın kılıcı... Soulender değil." Gül altın rengi kılıcı kaldırıp bıçağını inceledi. "Gerçeğin Kılıcı'nın rakibi olamaz."

"Son iki karşılaşmamızda olanları düşünürsek, tek başına geldiğine şaşırdım." Gözünün ucuyla Katana'nın hala aynı yerde durduğunu gördü.

"Yalnız değilim." Omzunun üzerinden baktı ve daha önce çağırdığı birkaç ölümsüz yaratık kapının dışındaki güneş ışığına çıktı. "Ama ben istemediğim sürece içeri girmezler."

"Hücrenizden nasıl çıktınız?"

"Yüksek mevkilerde güçlü dostlarım var." Bok kahverengi gözleri bir anlığına Katana'ya kaydı. Sonra bir adım yaklaştı. Onun geri çekileceğini umuyorsa, yanılmıştı. Valeen çenesini kaldırdı.

Valeen aniden kendini kötü hissetti. Katana'ya bir neden için bakmıştı, bu bir işaretti. "Ne istiyorsun? Kaçmalısın, korkak."

"Özgürlüğüm için bir şey yapmam gerekiyordu. Ama istediğim şeyi bana verirsen, yaptığımız anlaşmayı bozmaya razı olabilirim. Saf ilkel kanın varisi. Gece tanrıçasının ilk çocuğu." Dili alt dudağını yaladı. "Kan yemini yeter, seni uymaya zorlayacak bir yemin. Konsey beni baş üye olarak geri kabul etmek için can atacak. Pricilla, av tanrıçası, benim kızım, biliyorsun. Seni bulamayacağı yer yok, ama ben tüm bunu iptal etme gücüne sahibim. Hatta sana ölümsüzlüğünü bile verebilirim."

"Bana dokunmana izin verdiğim için kalbimi bıçaklarım."

Karanlık bir kahkaha attı. "Öyleyse onu alacağım." Katana'ya atıldı ve Valeen saldırdı. Kılıcını onun kılıcına doğru kaldırdı ve kılıçlar çarpışarak kıvılcım saçtı, ardından onları birbirinden ayıran güçlü bir patlama oldu. Valeen örsün üzerine düştü ve Synick arkasındaki masanın üzerine fırladı.

"Ondan uzak dur," diye homurdandı Valeen. Katana'ya çıkmasını söylemek için başını hafifçe çevirdi.

"Valeen!" Katana çığlık attı.

Kafasını geriye çevirdi ama gölgeye dönüşmeden soğuk bir patlama onu vurdu. Buz vücudunu kapladı ve şekil değiştirmesini engelledi. Buz, boynuna ulaştığında durdu. Kolu donmuştu, kılıcı havada tutuyordu. Asmaları yavaş büyüyordu, sanki buz onları da etkilemişti... Hel'in buz fırtınasından çıkamamasının nedeni buydu. Buz, büyüyü yavaşlatıyordu.

Küçük sarmaşıklarını botlarıyla ezip geçerek ona doğru ilerledi.

Gerçeğin Kılıcı'nın ucu boğazına dayandı. Kalbi göğsünde çılgınca atıyordu. Birazcık itse, sonsuza dek yok olacaktı. "Hmm, seninle ne yapacağım, benim tatlı evcil hayvanım. Seni öldürmek, böylesine ilahi bir güzelliği heba etmek olur. Ayrıca, varisimin annesini öldüremem." Yüzünün yanını okşadı ve kız ona tükürdü. Adam gülümsedi, yanağından tükürüğü sildi ve avucundan yaladı. "Bu sadece ilk tadımdı." "Sen İğrençsin." Valeen'in üst dudak kıvrıldı. Buz Bedenini saran

vücudunu saran buz gibi sıcaklık sonunda etkisini gösterdi ve dişleri titremeye başladı. "Bu temizlendiğinde," maskeli adam maskeye doğru eliyle işaret etti, "böyle söylemeyeceksin." Kız kardeşi hâlâ oradaydı. "Katana, Presco'yu çağır!"

Yerde bir buz çizgisi belirdi ve ayaklarının ve bileklerinin etrafında birleşerek onu yerinde sabitledi. "Hayır, hala arkadaşımın gelmesini bekliyoruz. Seni arıyor. Yardım edeceğimi söyledim."

Olamaz, olamaz, Valeen'in içini acıtıyordu... Katana'yı arayan, yüksek mevkide olan güçlü bir arkadaş. Bu *arkadaş* Atlanta olmalıydı.

Synick kılıcın ucunu boğazından indirdi ve eğilerek çürümüş yüzünü gittikçe yaklaştırdı. Çürümüş kokuyu örtmek için maske takmış olması önemli değildi, o kokuyu alıyordu ve orada ne olduğunu biliyordu.

Tanrım, hayır, beni öpecek! Başını geriye attı, sonra öne doğru fırlatıp alnını adamın ağzına çarptı. *Çatlama sesi* ve adamın *tıslaması* tam bir tatmin duygusu verdi. Adamın yüzüne vurması bile umurunda değildi. Acı neredeyse hissetmedi. Adam başka bir şey yapamadan, onun buzundan kurtulmak için daha da sert mücadele etti. Gölgelerinin fısıltıları saçlarından süzüldü. Onu saran buz inlemeye ve parçalanmaya başladı.

Oda aniden ısındı ve buz ayaklarının dibinde nehirler halinde erimeye başladı. Synick, Valeen'in arkasına bakarak kaşlarını çatı. "Sakın bana birdenbire cesaretin mi çıktı Katana?"

Güneş kadar parlak bir ışık huzmesi patladı ve Valeen gözlerini kapattı. kapattı.

Bölüm 51

KATANA

Katana'nın avuçlarından güçlü bir enerji akımı aktı, ısı, ateş ve ışık. Dişlerini sıktı ve tüm öfkesini Synick'e yöneltti. Pencerenin camı paramparça oldu. Synick kapıdan dışarı fırladı ve geniş arnavut kaldırımına sokağa savruldu, karşı duvara çarptı.

Hareket etmedi.

Göğüs zırhının ortasındaki kömürleşmiş daireden dumanlar yükseldi. Etine kadar delip delmediğini anlayamadı. Belki de ölmüştü. Hiçbir can almayı istememişti ve şiddetten nefret ediyordu, ama bu gerekliydi.

İki adımda Valeen'in yanına geldi ve ellerinden yayılan ısı ile onu saran buzun geri kalanını eritti. Çenesini kaldırıp, ağzı açık bir şekilde ona bakan kız kardeşine baktı.

"Katana, bu... inanılmazdı."

Lightbringer'ı göğsüne daha sıkı sarıp sonunda gülümsedi. Başarmıştı.

Omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissetti.

Bir an için her zamanki gibi donakaldı, ama Valeen'e öpücük vermek için eğildiğinde ve sonra ona vurduğunda, içindeki bir şey kırıldı. "Teşekkür ederim."

"Bunu yapabileceğini biliyordum!" Valeen kırık camların üzerinden atlayarak ön kapıya koştu.

"Nereye gidiyorsun? Lightbringer'ı uçuruma götürmeliyiz."

"O kılıca ihtiyacımız var. O kılıçla seni öldürdü." Ama Synick hareket etmeye başladı ve yaratıkları etrafını sardı.

"Onu biz halledebiliriz, sen ve ben." Tanrıça kılıcını eline alan Valeen, arkasında bir pelerin gibi dalgalanan gölgelerle caddenin karşısına geçti. Katana derin bir nefes alarak kendini hazırladı ve onu takip etti.

Yollarının tam ortasında dönen bir su kasırgası belirdi ve panik vücudunu dondurdu. Su yere döküldü ve Atlanta, elinde tridentiyle, savaş zırhıyla ayakta duruyordu. Şok, ayaklarını yere çiviledi.

Artık iki işkencecisi de oradaydı. Birine karşı koymaya hazırdı... ama ikisine birden mi?

"Çekil yolumdan," diye bağırdı Valeen.

"Onu rahat bırakacaksın." Atlanta göğsünü şişirdi. "O bir ilkel varlık ve hepimiz yeniden hayatta olduğumuz için denge nihayet yeniden sağlandı. Kocan, senin ölümsüzlüğünü geri almak için bir anlaşma yaptı ve ben de Katana'yı yeniden tam bir tanrıça yapmanın bir yolunu bulacağım." Katana'ya döndü ve elini uzattı. "Eve dönme zamanı. Burada zaman geçirmenize, savaş tanrısıyla eğlenmenize izin verdim, ama artık bu sona erdi."

Kız başını salladı. Vücudu içgüdüsel olarak geri çekildi, bir adım geri attı ve Lightbringer'ı daha sıkı kavradı.

"İzin mi verdin?" Valeen itiraz etti. "O senin kölen değil, Atlanta. O bir tanrıça ve ilkel bir varlık. O da senin gibi istediğini yapmakta özgür."

Synick yarı duvara yaslanarak ayağa kalktı. Zırhı hâlâ duman çıkarmaktaydı ve yüzünün etrafındaki saçları bile yanmıştı. Göğsündeki enkazı silkeledi, yaratıklarının arasından geçerek Atlanta'nın yanına geldi. Görünüşe göre patlama yeterince derine nüfuz etmemişti.

Valeen, Katana'nın bileğini avucunun içine aldı ve aniden dünya değişti. Vücudu ağırlıksız ve şekilsiz hale geldi. Uzayda çekilen bir gölge gibiydi.

Şekilleri caddenin ilerisinde tekrar yerine oturdu ve Valeen onu çekerek koşturmaya başladılar. Sokaklarda dolanıp kalabalığın arasından geçtiler ve mümkün olduğunda arka sokaklara saptılar.

Arkalarında bir yerden Atlanta'nın "KATANA!" diye bağırdığı duyuldu.

Tüpleri diken diken oldu ve panik ayaklarını daha hızlı koşturdu. Böyle bir an için Thane ve Leif ile birlikte koştuğu günlere şükretti.

"Kalkanı planlandığı gibi yerleştirirsek Atlanta'yı dışarı çıkmaya zorlayabiliriz," dedi Valeen. "Duvarın dışına çıktığında, içimizden biri izin vermedikçe geri giremez. Ama Synick'i öldürüp kılıcı alacağız."

Arkalarından insanlar çığlık atmaya başladı. "Canavarlar!" diye bağırdı biri. Synick'in yaratıklarıyla karşılaşmışlardı.

"Dikkat et!" Bir elf, Valeen ve Katana tarafından ezilmemek için kenara atladı.

Su çeşmesinin yanındaki çocuklar gülerек onlarla birlikte koştu. Çok sevimliydi ama şimdi onların zamanı değildi. "Gidin! Annelerinize koşun!" diye bağırdı Katana. Synick'in ölü yaratıklarına ne yapmalarına izin vereceği belli değildi.

Arkasını dönüp baktığında, su taşlı caddeyi kaplamaya başlamıştı. Bu her zaman Atlanta'dan önce gelirdi.

Gözleri yaşlarla doldu. Öfke, korku ve nefret gözyaşları. Bir parçası kaçmak istemiyordu, dönüp güneşin gücünü onun deniz büyüüne karşı kullanarak Valeen'in dediği gibi onun kölesi olmadığını kanıtlamak istiyordu. O özgürdü. Ve bazen özgürlük için savaşmak gerekiyordu.

Valeen, ağır nefes alıp vermesinden dolayı yarısını ezik bir şekilde söylüyordu, ama ilkel dildeki sözler netti. "Gölgelerin kanatlarında, uçabildiğin kadar uç, bana gel, Gece uç." Adalon'un krallığının neresinde olursa olsun, şarkıyı ve sözlerin büyüünü duyacaktı.

Onu en son demirci dükkânının arkasında, tarlada otlarken görmüştü, yani çok uzakta olamazdı. Bacakları ve ciğerleri yanıyordu ama bu onu daha da zorlamasına neden oldu. Rüzgâr saçlarını topuzundan kopardı ve ter şakaklarından damladı.

Şehrin sonuna vardılar, binaları ve kalabalığı geride bırakarak çimenli bir tepenin üzerinden Dredwich Kalesi'ne doğru koştular. Yukarıdan kanatlı bir gölge düştü. Bir *vınlama* sesiyle Night aşağı süzüldü ve durmak için koştu. Valeen sırtına atladı ve ona uzandı.

"KATANA!" Atlanta tekrar bağırdı. "VALEEN! Olduğun yerde kal!"

Katana, kız kardeşinin uzattığı eli tuttu ve onu yukarı çekti. Valeen, onu tuttuğunda, "Git Night. Yüksekten uç!" dedi.

Night hızla koştu ve havalandılar. Yükseldikçe Atlanta ve Synick küçülmeye başladı. Buradan şehri mükemmel bir şekilde görebiliyordu. Merkezden siyah dumanlar yükseliyordu. Sokaklardan hala çığlıklar geliyordu. Şehir muhafızları onlara doğru koşuyordu.

"Synick şehri mi saldırıyor?" diye fısıldadı Katana.

Valeen arkasına baktı. "Muhtemelen bizi oraya çekmek için yapıyor. İnsanlara yardım etmek isteyeceğimizi biliyor."

"Thane onlara yardım etmeye gelmedi." Kız kaşlarını çatı. "Yapmak zorundayız."

"Önce kalkanı yerleştir, ama artık şelalenin yakınına koyamayız. Bizi görürler ve orada koruyamam. Kale içine yerleştirmeliyiz."

Night, Dredwich Kalesi'ni çevreleyen vadinin üzerinde süzöldü. Şelaleyi geçerken etraflarını sis bulutları sardı. Night, dizginleri hızla çekerek giriş merdivenlerinin dibine indi.

"Kalenin neresine?" Katana önce atından atladı ve merdivenleri koşarak çıktı.

"Benim odam. Koruma büyüü var." Valeen de hemen arkasından geldi. Kapıdaki muhafızlar kapıları hızla açtı. Bir sonraki merdivenleri tırmandılar ve koridordan Valeen'in odasına koşular.

İçeri girer girmez Katana, onu koyacak bir yer aramaya başladı. Yeterince sağlam görünen hiçbir şey yoktu. Yatak olmazdı, sandalye de olmazdı. Sağlam ve yerinden kırıdayamayacak bir şey olmalıydı. "Neyi sabitleyelim?"

Valeen, yatağın ayak ucundaki yere yumruğunu vurdu ve taşı çatlattı. Tekrar vurdu ve bıçağı sokacak kadar bir boşluk açıldı. "Bu iş görür."

Katana bıçağı daha fazla girmeyecek kadar ittirdi. "Şimdi ne yapacağız?"

"Tutun. Niyetimizi ona vermeliyiz. Bıçağı büyüünü aktar," dedi kız kardeşi.

" dedi kız kardeşi.

Katana ellerini kılıcın kabzasına doladı ve büyüünü kılıca aktardı. İkisinin güçleri etraflarında dolanırken ışık ve gölge birbirine karıştı. *Bu şehir ve elfler için bir kalkan ve koruma ol. Güneşten güç al, Işık Getiren. Sana bunu yapmak için gücümü veriyorum. Sen Işık Getirensin, bize ışığını ver.*

Valeen fısıldadı, "Ay'a bağlan, Güneş Vadisi'ni koru ve kollu. Düşmanlarımızdan kurtar bizi, ben ya da gün tanrıçası istemedikçe kimseyi içeri ya da dışarı alma." Beyaz bir ışık huzmesi tavana doğru fırladı. Kılıç titremeye başladı, ardından da üzerinde durdukları zemin. Bir saksı bitkisi raftan düşerek yere parçalandı ve toprağı etrafa saçtı. Valeen dehşete kapılmıştı. "Bu zemin dayanır mı bilmiyorum."

"Tutmak zorunda!" Katana kılıcı sıkıca tuttu. "Bitir işini, Val!"

Valeen bırakıp pencerelere koştu, bir tanesini açtı ve kollarını başının üzerine kaldırdı. Hızlı bir hareketle dizlerinin üzerine çöktü ve taş dokundu. İçerideki ışık huzmesi kayboldu, ancak dışarıda bir kubbeye yayıldı ve ince bir örtü gibi parıldamaya başladı

ve aşıya, çimlere değene kadar şehri sardı. Kılıç titremeyi bıraktı ve hafif bir parıltı yaymaya başladı.

"Başardık!" Katana alkışladı ve zıplamaya başladı. "İşe yaradı!"

Valeen pencere pervazına yaslandı ve uzun bir nefes verdi. "Başardık."

"Katana!" Atlanta'nın sesi dışarıdan geldi. Pencerenin hemen altında olmalıydı.

Valeen pencereleri kapatıp geri çekildi. "İçeri giremez. Düşmanlarımız eşikten geçemez."

"Sen dışarı çıkana kadar elf arkadaşlarını tek tek öldüreceğim." Sesi camdan boğuk geliyordu, ama tehdidi açık ve net duydu.

Katana pencereden dışarı baktı. Atlanta bir muhafızı boğazından tutmuş, ayakları yerde sallanıyordu.

"Ona gitmeliyim."

"Hayır!" Valeen onu yakaladı. "Hayır, yapamazsın." "Onun benim için insanları öldürmesine izin vermeyeceğim."

"O zaman ben onu öldürürüm. Burada kal." Katana onu durduramadan Valeen kapıya doğru koşmaya başlamıştı bile.

"Valeen, hayır! Sen henüz ölümsüz değilsin. Seni öldürebilir." Panik göğsünü ağırlaştırdı. Özgür olmak istediği için kız kardeşinin ölmesini izleyemezdi. Peşinden koştu ama koridora vardığında Valeen bir gölge gibi ortadan kayboldu. Bu olamazdı. Odaya geri koştu ve pencereyi açtı. "Dışarı çıkıyorum. Ona zarar verme."

Atlanta muhafızı bir kenara fırlattı. Zavallı elf yere düştü, öksürerek ve nefes almaya çalışarak. Gücünü kullanarak ağırlıksız hale geldi ve yere süzüldü. Atlanta bileğini yakaladı ve onu yanına çekti.

Valeen'in önünden gölgeler geçiyordu, kalın çalılardan arasından ortaya çıktığında kendi denizleri gibi yerde dönüyorlardı. Atlanta ve Soulender'ın birkaç metre uzağında, saldırmaya hazır yılanlar gibi siyah sarmaşıklar yerden kıvrılıyordu. Soulender onun elindeydi ve gözleri cinayete doluydu. "Bırak onu, Atlanta."

Atlanta aniden saçlarını tutup onu önüne çektiğinde, kafatasında şiddetli bir acı hissetti. Sonra soğuk metal boğazına bastırıldı. Hareketsiz kaldı.

"Atlanta, hayır!" Valeen'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bizi bırak yoksa beni indirmeden onu öldürürüm."

Elini bıçağın üzerinde gezdirdi ve bıçak kayboldu. Sonra teslim olmak için avuçlarını kaldırdı. "Ona zarar verme, lütfen."

"O kılıç," diye homurdandı Atlanta. "Soulender şu anda Hel'in yanında olmalı ve Pricilla'ya verilmeliydi."

Gülün yumuşak yaprakları olmak için bir zaman vardır, dikenleri olmak için de bir zaman vardır. "Sorun yok, Val. Ben gideceğim ve Atlanta, Pricilla'ya Soulender hakkında hiçbir şey söylemeyecek. Ve bugün burada kavga olmayacak. Anlaştık mı?" Boğazına bıçak dayalıyken, yumuşak davranmalı ve dikenler haline gelene kadar zamanını beklemeliydi.

Valeen'in gözleri yaşlarla parladı.

Atlanta bıçağı boğazından indirdi. "Anlaştık." Ayaklarının etrafında su girdaplar oluşturdu. Valeen hareketsiz kaldı, Atlanta'ya büyü yapmadı, hançer atmadı, sadece Atlanta'nın suları yükselip onları yutarken çaresizce izledi.

Bölüm 52

HEL

"Lord." Nefesi kesilmiş Mathekis, solgun yaratıkların arasından geçerek onun yanına koştu.

Hel, Pricilla'nın kale kapısını izliyordu. Kapı kalkmaya başladı. Nefesi hızlandı. Yüzlerce yıldır Boşluk'ta bekleyerek özenle planladığı her şey, laneti yaratması nihayet meyvesini verecekti. O ve Valeen yeniden tam anlamıyla tanrı ve tanrıça olacaktı. Ölümsüzlük elinin altındaydı ve kısa süre sonra intikam da. "Ne oldu, Mathekis?"

"Elf kralı burada değil."

Ateşli bir sıcaklık içini yaktı ve yavaşça döndü. Mathekis bir adım geri attı, solgun yüzündeki saf siyah gözleri korkuyla büyüdü. "Burada değil mi?" diye bağırdı Hel.

"Ejderhalar yok, Lordum. Elfler yok. Başka kimse yok."

Hel, arkasında ve ordusunun arkasında bulunan ormana baktı. Hafif bir esinti yaprakları hışırdatıyordu ama başka hiçbir hareket yoktu. Dişlerini o kadar sıkı sıkı ki çenesi ağrıdı.

Kapı tamamen açıldı ve birkaç muhafızın eşliğinde Pricilla dışarı çıktı. Bir rüzgâr esintisi yanından geçti ve uzaktan gök gürültüsü duyuldu. Kale duvarlarının arkasında kaç asker sakladığını bilmiyordu ve Atlanta ile Alehelm kuvvetlerinin bir kısmını bile yanlarında getirmişlerse, bu bir savaş değil, katliam olacaktı.

"Siktir," diye dişlerinin arasından söyledi. Mathekis eğildi ve geri çekildi. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Emrimi bekle." Hel, Starborn'un

yanlarına tekmeledi, o da geri çekildi ve havalandı.

Thane onu Pricilla ile tek başına savaşıma nasıl bırakabilirdi? Bir şey mi olmuştu yoksa bu da başka bir ihanet miydi? Pricilla ve grubu sıraya girip bekledi. Yalnız başına, onlara karşı durdu.

"Atlanta nerede?" diye sordu.

"Muhtemelen Katana'nın peşindedir." Bu, kendi karısının tehlikede olduğu anlamına geliyordu. Hızlı davranması gerekiyordu.

Pricilla kaşlarını çatarak başını salladı. "Primordials her zaman kendilerinin koyduğu kuralların üstünde olduklarını düşünürler." Çantasından pembe bir deri kese çıkardı. İpi çekerek keseyi açtı ve altın zincirli iki gümüş kristal çıkardı. Soldakinden yavaş, parlak bir titreşim yayılıyordu. Etrafında sıcak bir karıncalanma hissetti ve sonra sanki istem dışı bir güç onu öne doğru çekiyordu. Bu onun ölümsüzlüğüydü, hissedebiliyordu. Yeniden birleşmek istiyordu.

"Kılıç." Pricilla, bin yıldır istediği şeyi onun ulaşamayacağı bir yerde sallandırdı. Silahını belindeki kılıftan çıkardı, kılıcı tuttu ve kabzayı ona doğru çevirdi.

Hemen iki zinciri yakaladı ve kız kılıcı aldı. Hızla zincirleri boynuna taktı ve değerli eşyaları siyah zırhlı göğüs plakasının yakasının altına sakladı. Her birinden gelen güç, bir yıldızı tutmaya çalışır gibi içine sızdı. Sanki carpacak bir şimşek gibi hissetti.

"Seninle iş yapmak zevkti," dedi Hel yavaşça.

Pricilla altın kılıcı elinde çevirerek sırttı. Kılıcı gökyüzüne kaldırdı, parlak metal karanlık fırtına bulutlarının arasından sızan güneş ışığında parladı. Sonra kılıcı Alehelm'e doğru savurdu. Kılıcın ucu derisini kesti, ama o kadar kuvvetle vurmuş olmasına rağmen Alehelm'in kafası kopmamıştı. Eğer ona gerçek Soulender'ı verseydi, kafası yerde olurdu.

Onun bunu yapacağını ve yalanını bu kadar çabuk ortaya çıkaracağını beklemiyordu.

"Beni öldürecek miydin?" Alehelm, kanının kılıftan damladığını izlerken ağzı açık kalmıştı.

Gitme zamanı. Hel, Starborn'a döndü ve ordusuna baktı. İki bin kişi zıplıyor, volta atıyor ve yere tırmanmaya çalışıyordu, serbest bırakılmayı bekliyorlardı.

Pricilla çığlık attı, öfkesi hissedilebiliyordu ve gök gürledi. "Hel, bir anlaşmamız vardı! Soulender'ı ver! Bu Soulender değil!"

Omzunun üzerinden, "O kılıcı sana vermek için bir anlaşma yaptım. Soulender adını hiç kullanmadım, değil mi?" dedi. Starborn'u dörtlüye koşturmak için tekmeledi.

Nalların sesi duyuluyordu, rüzgâr kulaklarında uğulduyordu.

"SALDIRIN!" diye bağırdı Pricilla. "Ölümsüz olmadan onu durdurun! Durdurun onu!"

Yaya askerler kapıdan akın etti, ejderhalar kulelerden havalandı ve oklar havayı yırttı. Hel, kendisini ve atını sihirle korudu, oklar sekerek etrafına düşüp yere çarptı.

Yer sarsılmaya başladı. Minotorlar, troller ve devler, insanlar ve şekil değiştirenler onun peşinden gürültüyle koştular. Bazılarının silahları atından daha büyüktü.

Bir ejderha üzerine çöktü, pençelerini açarak onu ikiye bölmeye hazırды. Starborn'u sağa çekti ve ejderha sadece toprağı yakaladı.

"Kristali açamaz! Hepimizden daha güçlü olacak!" Pricilla ve Alehelm onun iki yanına geldiler. Hippogriffleri yerden biraz yukarıda uçuyor ve Starborn'a saldırıyordu. O çığlık attı ve ısırды.

Pricilla'nın elinde bir çift altın kelepçe vardı ve tıpkı katagas serumu gibi, büyüü bağlayabiliyordu. Bunu ona daha önce, yakalandığı gün kullanmıştı. Valeen'i ele geçirmek için onun asasını kullanmış ve Valeen'i yakaladıklarını ve onunla konuşmak istediğini söylemişti. O sırada Valeen gerçekten ellerindeydi, ama onun bilmediğı şey, Pricilla'nın hepsini idam etmeyi planladığıydı. Pricilla'ya sırtını dönerek hata yapmıştı, o da onu muhafızlarına teslim etmeden önce kelepçeleri takmıştı.

Şimdi ortaya çıkmanın tam zamanı, Thane! diye düşündü.

"Ormana!" diye bağırdı Hel. Mathekis de aynı şeyi tekrarladı ve solgun yüzlüler dönüp kaçmaya başladı. Geri çekiliş gibi görünecekti. Ama öyle değildi.

Dişlerini sıkarak, bileğini Pricilla'ya doğru çevirdi ve atının boynu kırıldı. Pricilla sert bir şekilde yere düştü. Yere çarptı ve defalarca yuvarlandı. Bir kılıç Hel'in başının üzerinden vınladı. "Üzüm tanrısı olmak, seni büyü tanrısıyla savaşmaya uygun yapmaz, seni siktiğimin piçi." Bileğini bir kez daha salladı ve Alehelm, onu yere deviren kıvılcımlar saçan, çatırdayan kızıl bir enerji patlamasıyla vurıldı. Binicisi olmadan, hipogrif durdu ve ters yöne uçtu.

Hel ve Starborn, ordusu ormanın kenarına ulaşmadan önce oraya koştular, sonra dizginleri sola çekerek yön değiştirdiler. "Durun!"

Pricilla'nın ordusu, önündeki her şeyi silip süpürmek için gelen bir tsunami gibi, binlerce kişilik bir dalga halinde üzerlerine çöktü. Kapılardan daha fazlası akın akın çıkıyordu. Ejderhalar, gökyüzünü karartan dörtlü elmas oluşumlarında uçuyordu.

Hel'in kalbi kulaklarında çarpıyordu, nefesi yavaş ve düzenliydi. O gün ölmeyecekti. Sonunda istediği şeye, karısına ve ölümsüzlüğüne kavuştuğunda ölmeyecekti. Tunikasının içinden gümüş rengi parlayan kristali çıkardı ve avucunda tuttu. Aniden elinde bir acı hissetti. Bir ok avucunun ortasına saplanmıştı ve kristali düşürdü. "SİKTİR!" Okun arka kısmını kırıp etinden çıkardı.

Ayaklar. Onları düşmandan ayıran sadece birkaç adım vardı. "Şimdi! Hepsini öldürün! Kanlarını için, kalplerini sökün!"

Soluk tenliler, kaya üzerindeki su gibi etrafını sardı. Kulaklarında ulumalar ve savaş çığlıkları yankılanıyordu. Ölümden korkmuyorlardı. Tek düşündükleri, onun emirlerini yerine getirmektir ve çarpışma muhteşemdi.

Bir zamanlar elf oldukları için, solgun olanlar elflerin çevikliğine ve çevikliğine sahiptiler. Birkaç tanesi ağaçlara tırmandı ve devlerin sırtlarına atladı. Trollerin bacaklarını kesip, yere düşerken çılgınca bıçakladılar. Minotorları ve insanları parçalarken dudaklarından kan akıyordu. Bu lanetin elflerden başka birine de bulaşıp bulaşmayacağını yakında görecektlerdi.

Ama solgunlar da diğer ölümlüler gibi düşüyordu. Sopalar onları havaya uçuruyordu. Mızraklar onları ağaçlara saplıyordu. Kemikleri kırılıyor, kafaları yere çarpıyordu. Ağaçların arasından Hel, yukarıda dönen ejderhaları gördü. Ya bu ormanı yakmak ya da şekillerini değiştirmek zorundaydılar.

Yarı dönüşmüş bir grup ejderha yere indi ve onun için savaş hattından doğruca hücum etti. Hel, Starborn'dan atladı, kılıcını çekti ve avucunu öne doğru uzattı. Ejderha pullarının pek zayıf noktası yoktu ve büyüye neredeyse tamamen dayanıklıydılar, ama onun vurma gücüyle geriye savruldu. Ayak sesleri kulağına çarptı, bir yaban kedisinin çıığı havayı yırttı ve o da kılıcını bir kedi şekline dönüşmüş ejderhanın göğsüne sapladı. O anda aklını kaybetti ve eğitimi ile içgüdülerinin kontrolünü ele geçirdi. Kılıcı ete değdi, büyü yandı ve yaraladı. Ölümsüzlüğünü yok etmek için her durduğunda başka bir saldırı geliyordu; oklar, ejderha ateşi veya baltalar.

Sıcak kan yüzüne sıçradı. Kesip biçti, düşmanlarının zihinlerine halüsinasyonlar göndererek birbirlerine saldırmalarını veya kaçmalarını sağladı. Bu saldırıyı burada durdurmazsa, Palenor'a giden portaldan geçip karısına ulaşacaklardı.

Cesetler her yere yığılmıştı. Soluk tenlilerin sayısı sonbaharda yapraklar gibi düşüyordu. Yağmur toprağı çamur ve kaygan hale getiriyordu.

Acı ıgılları ve feryatlar zihnini doldurdu. Yağmur saçlarını sıırıslıklam etti, kan gözlerine akıyordu.

Mathekis haykırdı, "Geri çekilmeliyiz, Lord!" "Hayır! Savaşmaya devam edin!"

Bir dev, bir ağacın arkasından gürleyerek çıktı ve devasa sopasını yukarı doğru savurarak Mathekis'i vurdu ve onu bir ağaca çarptı. Mathekis ayağa kalkmaya çalıştı. Bir duman bulutu içinde Hel, Mathekis'in önünde belirdi ve devin karnını yaraladı, iç organlarını dışarıya saçtı. Dev, kükreyerek geriye sendeledi ve yeri sarsan *bir gürültüyle* yere düştü.

"Şimdi kalk!" Hel onu ayağa kaldırdı. "Savaş, Mathekis, yoksa kimse kalmayacak."

"Kendini kurtar, Lord. Palenor'a geri dön ve başka bir gün savaşmak için yaşa."

"Bu savaşı kaybetmiyoruz. Ben kaybetmeyeceğim!"

"Zaten kaybettik!" Mathekis, Hel'in göğüs zırhının kenarlarını kavradı ve onu salladı. Hel'in ölmekte olan ordusunun ıgılları, onun sözlerini vurguladı. "Sana bile çok fazlalar."

Alehelm, Pricilla ve tanımadığı üç tanrı daha etraflarını sardı. Onların tanrı olduklarını sadece ciltlerindeki ince ışıktan anlayabiliyordu. Ölümsüzlüğün işareti. Onları öldürebilecek bir silahı yoktu, Valeen'de vardı.

Pricilla'nın elinde sallanan altın kelepçeler onu alay ediyordu. "Teslim olabilirsin Hel. Bugün ölmek zorunda değilsin."

Mathekis, Hel'e başını salladı. "Git, Lord." Kılıcını havaya kaldırarak saldırdı. Pricilla'nın yanındaki tanrı avucunu uzattı ve böcekler Mathekis'in üzerine üşüştü, saniyeler içinde onu kapladı. ıgık attı, onları üzerinden atmak için pençeledi ve savurdu. Sonra yere düştü ve hareketsiz kaldı.

Siktir et.

"Kim olduğumu unutmuş olmalısın." Yumruğunu yere vurdu; yirmi fitlik bir çap içindeki toprak, çimen ve ağaçlar yerinden oynadı ve çukura düşmeye başladı. Hel'in kanatları sırtından koparak çıktı ve o havalandı. Etrafını saran tanrılar, çökmekte olan topraktan uzaklaşmak için çabalarken, sağlam bir şeye tutunmak için sürünerek ve tırmalayarak ilerlediler.

"THANE! Bana söz verdin!" diye bağırdı, ağaçların tepesinden çıkarken.

Kristalin üst kısmını hızla açtı ve içinde dönen gümüş rengi özü bir an hayranlıkla seyretti. "Sen benimsin," diye fısıldadı.

ve açıklıktan geçerek göğsüne çarptı. Güç kanına dolarken kulaklarında bir *güm, güm, güm* sesi yankılandı. Gözlerinin önünde parlak bir yıldız gibi bir ışık patladı, sonra yavaşça söndü. Her şey daha yüksek, daha parlak ve daha renkliydi. Sıcak bir nabız, sanki ılık bal ile kaplanmış gibi, göğsünden parmak uçlarına, başının tepesinden ayak parmaklarına kadar yayıldı.

Elini önüne tuttu; cildinde yeni bir ışıltı vardı. Büyüsü yeni bir yoğunlukla uğuldadı. Başını geriye attı ve gülmeye başladı. Bu kadar güçlü, durdurulamaz olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu.

Savaş kaybedilirse, elinden geldiğince çok kişiyi öldürecekti ve kimse onu durduramayacaktı.

THANE

PHANTOM, Thane'in altında gergin bir şekilde bir yandan diğer yana dans etti. Savaşa atılmaya hazır, ayaklarını yere vurup başını salladı. Sağında, Fennan elindeki dizginleri çevirdi. Solunda, Piper ona bakmaya devam etti. Çığlıklar ve savaş çığlıkları ormanda ve aralarındaki açık alanda yankılandı. Kılıçlar çarpıştı, metal metale vurdu, canavarlar canavarlarla savaştı. Uzun zamandır görmediği kadar şiddetli bir kaos vardı, o kadar şiddetliydi ki şiddetini unutmuştu.

Hel ve Pricilla arasındaki mücadelenin, hücumun gelişini izlemişti. Hel'in dediği gibi, onu yeterince kızdırarak ordusunu dışarı çıkarmıştı. Kuzgun kanatlı miğferinin altında, ter yüzünün yanlarından süzülüyordu. Doğu'da gök gürültüsü duyuldu, yağmur yağmaya başladı ama güneş hala görünüyordu. Pembeye çalan ağaçlardan yansıyan ışık, kırmızı bir sis oluşturuyordu. Ya da dökülen kanın etkisiydi.

"Bu savaşı kaybediyorlar," dedi Piper sonunda.

"Soluk tenlilerin ölmesini istiyoruz," dedi Fennan sakın bir sesle.

"Bizi buraya ne için getirdin?" diye bağırdı Piper. "Bir katliamı izlemek ve sonra onların Palenor'a girmesini izlemek için mi?"

Thane sessiz kaldı. Soluk tenliler, onun şimdiye kadar gördüğü en şiddetli şekilde savaşıyordu. Dişler boğazlara saplanmıştı ve bağırsaklar ağızlardan sarkıyordu. Onların ölümünü izlerken hiçbir parçası üzülmüyordu. Tek üzücü şey, Hel'in

bekliyordu. Efendilerinin aralarında olması, onlara daha önce sahip olmadıkları bir coşku vermişti.

Pricilla'nın ordusundan birkaçının lanetli yaratıklara, minotorlara, bir avuç kedi şekline dönüşenlere, hatta bir ejderhaya dönüştüğünü gördü. Öldürülseler bile, bu endişe vericiydi.

"THANE! Bana söz verdin!" Hel'in sesi kaosun içinden keskin bir şekilde duyuldu, kalbini deldi. Ağaçların üzerine yükseldi, büyük beyaz kanatlı kanatlarıyla havada süzüldü, sonra içinden bir ışık çakması patladı. Görünmez bir dalga yeri sars

"O neydi?" Leif, eyeri üzerinde öne eğilerek sordu. Tüm atlar, bu gürültüye tepki göstererek kişnedi ve ayaklarını yere vurdu.

"Hel yeniden tanrı oldu." Thane yavaşça gülümsedi.

"O zaman onu öldüremeyiz." Fennan atının boynunu okşadı. "Soluk tenliler ölene kadar beklememiz için bir neden daha."

"Ama yakalanabilir," diye ekledi Piper. "Tanrıçanın elindeki kelepçelerin onun büyüünü bağlayabildiğini söylemiştin."

"Eğer ona takabilirlerse." Leif, Hel ile gurur duyuyor gibiydi.

"Bekleyeceğiz." Thane, ellerinin titremesini engellemek için eyerin boynuzunu sıktı. Beklemek istemiyordu. Aklı ona saldırmasını söylüyordu, ama içgüdüğü beklemesi gerektiğini söylüyordu. Pricilla Hel'e ulaşamazsa, Palenor'a saldırıp onu kaleden uzaklaştırmaya çalışacaktı, ama zamanlamanın doğru olması gerekiyordu, yoksa Kuzgunlarının yarısından fazlasını kaybedecekti ve bunu yapmaya niyeti yoktu.

Pricilla'nın kalesini çevreleyen kalın ormanda saklandığı yerden, çaprazda devam eden savaşı görebiliyordu. Yukarıda birçok ejderha dönüyordu ama çoğu yere inmiş ve yerdeki savaşa katılmıştı.

"*Thane*. Portal tam savaşın olduğu yerde." Piper kılıcını eline almıştı. "Palenor tehlikede olabilir."

"Sen solgunları nefret ediyorsun. Hayatımız boyunca bu lanetin yok olmasını istedik. Şimdi bunun gerçekleşmesini izleyeceksin."

"Hel'i sevmeyebilirim, ama ona savaşmak için orada olacağımızı söyledin. Şu anda onlar düşman değil."

"Ve ben söyledim de saldıracağız."

Elini savaşın olduğu yere doğru uzattı. "Şimdi arkadan saldırıp onları kuşatabiliriz."

"*Kralının* emirlerine uymak istemiyorsan evine dön!"

Piper yüzünü buruşturdu ve arkasını döndü.

Gümüş ejderha pullarıyla kaplı Prens Ronan, Thane'in önüne çıktı. "Onun ordusu yok edildiğinde onunla savaşacak kadar adamımız yok. Daha fazla beklersek, o da bizi yok edecek."

"Ben *savaş* tanrısıyım," diye bağırdı Thane. "Ne yaptığımı biliyorum. Ben söylemeden kimse kıpırdamayın!"

Yaya askerler hala kalenin içinden dışarı koşuyordu ve eğer onunla birlikte o beş tanrı veya yarı tanrıdan fazlası varsa, Thane henüz onları görmemişti. Tanrılar ve tanrıçalar, on iyi ölümlü askerin değerindeydi. Nadiren savaşsalar da yorulmaz ve ölmezlerdi. Ölümlülerin emirlerini yerine getirmesini tercih ederlerdi.

Zaman yavaş geçiyor gibiydi. Dakikalar saatler gibi geliyordu. Havada Hel, bir ejderhayı ıslak kağıt gibi parçaladı, göğsünden geçip sırtından çıktı. Yere düştüğünde, cesetler sihirle ya da kılıcıyla havaya uçtu.

Pricilla ve onun gibiler savaş alanında dolaşarak solgunları kolaylıkla öldürüyorlardı. Hel'den uzak duruyorlardı; onu yalnız yakalamak istiyorlardı. Ama Thane onu yalnız bırakmıyordu.

Beklediği an sonunda geldi; Pricilla'nın ordusunun kapılardan akışı durdu. Artık onun son sayısını görmüştü. Hala onların iki katıydı, ama önemli değildi. "Ronan, okçularını al, mancınklarını yak. Piper, Fennan, Leif, benimle gelin." Piper'a döndü, "Tüm ordusunun çıkmasını beklemesek, *bizi* kuşatırlardı." Thane kılıcını yüksekçe kaldırdı ve Kuzgunlar ile ejderha ordusuna döndü. "Her zaman solgunlara karşı savaştığınızı biliyorum ama bugün onlar bizim müttefiklerimiz. Daha büyük bir düşman topraklarımızı tehdit ettiği için saldırmayacaklar. Daha önce hiç görmediğiniz devler ve minotorlardan oluşan bu ordu, evlerimizi, çocuklarınızı ve eşlerinizi almaya ve her şeyi yok etmeye gelecek. Onları burada durduracağız. Palenor için!"

Yankılanan tezahüratları, Pricilla'nın dikkatini çekti ve onlar açık alana hücum ettiler. Hayaletler çimlerin üzerinde gürledi. Zırhlar düzenli bir ritimle çınladı. Ronan canavar şekline dönüştü, ejderha askerleri onu takip etti ve Pricilla'nın kalesine doğru uçtular. Ateş havada yayıldı, pençeleri taşları parçaladı ve cesetleri havaya uçurdu.

"Dönün! Arkayı koruyun!" Pricilla haykırdı. "Kaleyi koruyun!"

Kemikler Phantom'un toynakları altında çıtırdadı. Thane kılıcını bir adamın üzerine indirdi, sonra savaş tanrısı ismine yakışır bir şekilde hareket etti. Önündeki her şey kılıcıyla ya da büyüyle yere düştü. Gücüyle kanı kaynattı. Sadece kırmızıyı görerek kesip biçti. Pricilla'nın sayıca üstün olması önemli değildi.

Kızıl pullarla kaplı, yarı dönüşmüş bir ejderha Piper'a doğru koştu. Phantom'dan atlayarak onu yere devirdi. Yüzleri çamurla kaplanırken, üstünlük için boğuşmaya başladılar. Thane üstünlüğü ele geçirmeyi başardı ve kılıcının ucunu ejderhanın boğazına yaklaştırdı.

Düşmanı çığlık attı ve pençelerini Thane'in zırhlı kollarında saplamaya çalıştı. Ejderha pullarını sıradan bir kılıçla delmek neredeyse imkansızdı, ama Ronan bunu yapabilecek silahlar getirmişti. Tüm Ravens'lar bu silahlara sahipti, o da öyle. Ejderhanın kolları titredi, Thane'in kolları da öyle, ta ki kılıç ucu pullarını delip kan fışkırttı ve ejderha gevşedi.

"Thane, arkanda!" Piper omzuyla ona yaklaşan minotorun omzuna çarptı, sonra baltanın altından eğildi ve kılıcını minotorun kalbine sapladı.

Thane teşekkür etmek için başını salladı ve ayağa kalkıp savaşmaya başladı. Leif ve Piper artık sırt sırta savaşıyordu. Savaş çığlıkları, yardım çığlıkları ve ejderhaların kükremeleri arka plan gürültüsü haline geldi.

Sonra Hel'i gördü. Kan ve kan lekeleri onu kaplamıştı. Kılıç kullanmada Thane kadar iyiydi ama sihrini tercih ediyordu. Düşmanlar etrafında ölü olarak yere yığıldılar, bacakları kırıldı, boyunları kırıldı. Hel elini uzattı ve gökyüzünden bir şimşek çaktı, bir trolü küle çevirdi. Bin yıldır böyle birlikte savaşmamışlardı. Thane onun yanına ulaşmak için savaştı ve Hel ona gülümsedi. "Nerede kaldın? Beni terk ettiğini sanmaya başlamıştım."

Hel'in ordusu eskisinin dörtte biri kadardı ve giderek azalıyordu. "Dediğim gibi, buradayım."

Ondan sonra yan yana savaştılar. Kardeş gibi olan kuzenler. Birbirlerine ihanet etmiş, nefret etmiş ve savaşmışlardı, ama sonunda bunların hiçbir önemi yoktu. Hel'in düşmanları, Thane'in düşmanlarıydı.

Savaş alanında her şey onların lehine giderken, birdenbire borazan sesleri duyuldu. Bu sesler ne Thane'in ne de Hel'in ordusundan geliyordu, ufuktan yaklaşan başka bir ordudan geliyordu. Ortasında beyaz alevler bulunan kızıl bayraklar havaya yükseldi. Öfkenin tanrıçası.

"Bu savaşı kazanamayız," diye soluk soluğa konuştu Thane. Etrafında dönerek, Kuzgunlarının çok dağınık olduğunu gördü. Onları tekrar sıraya sokabilse bile, Eliza binlerce asker daha getirmişti.

Yanındaki bir Raven göğsüne bir balta yedi ve yere düştü. Ronan ve ejderhaları gökyüzünde düşmanla çarpıştı. Sayıları eşitti ama Eliza'nın başka kanatlı savaşçıları, hipogrif ve grifonlara binen savaşçılar ve hatta tüylü kanatlı adamları vardı.

"Hel, geri dönmeliyiz." Kılıcını kaldırdı ve portalin bulunduğu ormana doğru güneyi işaret etti. "Geri çekilin!" Thane bağırdı. "Raven'lar geri çekiliyor! Ronan! Ejderhalarını portala geri götür!"

Fennan mesajı ilettiler: "Raven'lar geri çekiliyor!" Kısa sürede diğerleri de bağırmaya başladı. Bu sinyal Pricilla'nın ordusunun moralini yükseltti. Daha şiddetle savaştılar ve geri çekilen askerleri kovaladılar.

Eliza hücum emri verdi, yaklaşan tabur kükredi, ayakları gürültüyle yere vuruyordu.

Hel, Thane'i zırhının yakasından yakaladı. "Onları oyalarım. Git!" Onu sırtından itti.

Thane sendeledi ama dönüp onu işaret etti, "Geri dönsen iyi olur, kardeşim!"

"Geleceğim," diye sıırttı.

Bir ısıklık çalarak koştu. Phantom cesetlerin üzerinden atladı ve Thane'e doğru koştu. Koşarken atın sırtına atladı. Hel'in elektrik mavisi kılıcını öfkeyle salladığını görünce arkasına baktı. "Savaşmaya devam edin!" ordusuna emretti. "Sonuna kadar savaşın! Onları ısırsın, öldürün!"

Solgun adamın öfkesi daha da şiddetlendi. Ağızlarından bağırsaklar sarkıyordu, dişlerinin arasından ve kılıçlarından kan sızıyordu. Geri çekilirken Thane'in Kuzgunları'na veya Ronan'ın ejderhalarına dokunmadılar.

Hel, onları kurtarmak için ordusunu feda ediyordu...

Ravens'ları onunla birlikte koşarken ve ejderhalar etraflarına iniş yaparken, ormana doğru koştu. Thane elini portala vurdu ve "Bizi Palenor'a götür" diye emretti. Portal, dönen bir havuz gibi açıldı ve askerleri içinden koştu. "Duvarın içine geri dönün!"

Thane ağaçların arasından bakarken kalbi çarpıyor, nefesi hızla inip çıkıyordu. Hel kollarını kaldırdı ve yere çarpan ve tarlayı kesen bir şimşek duvarı çağırdı, Eliza'nın hücumunu durdurdu. Uçan savaşçıların bazıları duvara çarparak düştü. Hel bunu ancak bir süre tutabildi.

"Daha hızlı!" Thane, onları harekete geçirmek için kolunu daire şeklinde salladı.

Yıldırım duvarı düştü ve hücum yeniden başladı. Arkada kalan solgun yaratıklar ileri atıldı.

Son Kuzgunları ve ejderhaları da geçtikten sonra son solgunlar da düştü. Hel etrafı sarılmıştı, bedenler büyümlü darbelerle havaya uçuyordu ve o tek başına şiddetle savaşıyordu. Düşman şimdi onu, portalı hedef olarak hücum ediyordu.

"HEL!" Thane Phantom'dan atladi, onu portaldan itti ve ona doğru koştu. Starborn portala doğru koştu ve geçti. "HEL!" Ona ulaşan ilk askere saldırdı, karnını ve boğazını kesti. Biri öldü...

Vurmaya devam etti, on öldü.

Yirmi fit boyunda iki dev her iki yanından ortaya çıktı; bir darbeyi atlattı ve solundaki devin topuklarını kesti. Canavar bir çığlık atarak devrildi. Bir sopanın darbesini kıl payı kaçırdı ve devin dizinin arkasını keserek onu yere serdi.

Bir adamla çarpışmak için kılıcını kaldırdığı sırada bir el kolunu kavradı ve aniden karanlığa çekildi. Basınç vücudunun her santimini ezdi, sonra isimsiz ormandaki geçidin dışında durdu. Burası sessizdi. Saldıran düşman yoktu, yağmur ya da gök gürültüsü yoktu. Sadece eve doğru yürüyen son askerlerinin sırtları vardı.

Eğildi, uyluklarının üst kısmını tuttu ve nefes almaya çalıştı.

Hel onu bıraktı ve iki elini taş kapıya koydu. "Başka kimse geçmesin."

Bir an geçti. "Bir tanrıça geçmek istiyor," diye tısladı. "Hayır!" Hel kükredi. "Onu geçirme."

"Onu reddedemem."

"Beni de reddedemezsin!"

Thane avuçlarını pürüzlü yüzeye bastırdı. "Onu geçirme."

"Başka bir yoldan girecek," dedi sesler.

"En azından biraz zaman kazanırız," dedi Hel. "Burası bizim toprağımız, onun değil. Onu buradan geçirme."

Portal sessizleşti, hareketsiz kaldı. İkisi de geri çekildi ve hareket bekledi, ama hiçbir şey olmadı.

Endişe içini kemiren Thane, Hel'e döndü. "En yakın portal Brightheart Ormanı. Oradan bile birkaç saatimiz yok."

"O zaman Valeen ve Katana'nın kılıcı bitirmiş olmasını ve işe yaramasını umalım." Hel, Thane'in yakasını tutup onu kendine doğru çekti. "Ve seni aptal, Mathekis'i Atlanta'nın Katana'yı geri istediğini söylemesi için göndermeye çalıştım. Müzakerelerde onu istedi. O burada."

Bölüm 53

KATANA

Dönen sular çekildi ve Atlanta onu bıraktı. Etraflarını uzun yeşil çimenler ve yabani çiçeklerle kaplı bir çayır çevreliyordu. Uzakta, Dredwich Kalesi'nin arkasındaki dağ zirvesi görünüyordu. Güneş Vadisi'nin kenarı çok uzakta değildi. Adsız ormanın ortasında durup Denizler Evi'ne giden portaldan sürükleneceğini sanmıştı.

Atlanta ondan uzaklaşmaya başladı, sonra sanki bir duvara çarpmış gibi aniden durdu. Elini görünürde hiçbir şey olmayan bir yere bastırdı. Sonra Valeen'in sözleri aklına geldi: "Ben veya gün tanrıçası izin vermedikçe kimse içeri giremez veya çıkamaz."

Atlanta, o ya da Valeen izin vermedikçe içeride mahsur kalmıştı. Gülümsedi ve göğsünde kahkahalar yükseldi.

O dönerek, yüzünde vahşilik belirdi. "Bu ne tür bir büyü?"

"Bilmiyorum."

Yumrukları görünmez duvara çarptı. Sonra tridentini çıkardı ve ona çılginca sapladı. Taşları kesebilecek bir güçle su fişkırttı, ama su sadece ona geri sıçradı. "Bunu sen mi yaptın?"

Kız başını salladı ama bastırdığı kahkaha patladı. Elini ağzına kapatmasına rağmen kahkahasını durduramadı.

Öfkeyle gözleri fal taşı gibi açılan Atlanta, ona doğru yürüdü ve yüzüne bir tokat attı. Darbe onu dengesinden etti ve bir dizinin üzerine çöktü.

Ayağa kalktı ve ağzının köşesindeki kanı sildi. "Sen, öfkesini kontrol etmeyi hiç öğrenmemiş bir çocuksun." Alaycı bir şekilde gülümsedi ve elini kaldırdı, ama kız çekilmedi, kıpırdamadı. Omuzlarını geriye itti.

"Kız kardeşinin yanında çok uzun süre kaldın, ama yerini hatırlayacaksın. Şimdi geçmemize izin ver."

"Yapamam. Bu Valeen'in büyü. House of Night'ta sahip olduğu büyü. Eger onun üzerinde kontrolü olmadığını inanırsa, onu zorlamaya çalışmazdı. Eger yolu açabileceğini öğrenirse, bu çok acı verici olurdu.

"Daha önce yoktu!" diye bağırdı.

"Belki de beni kaçırdığın içindir. Onun büyü. Onun büyü. Nasıl işlediğini bilmiyorum. Seninle olmak istemediğimi biliyor, Atlanta. Bitti. Beni rahat bırak ve kendi hayatına bak."

Öfke yüzünü buruştururken midesine bir ağrı saplandı. Ona doğru koşarak kollarını tuttu, moraracak kadar sıkı. Su üzerlerine döküldü.

Birkaç dakika sonra, ön merdivenleri ve duvarları yabancı otlarla kaplı beyaz bir malikanenin önünde durdu. Onu çiğnenmiş patikadan sürükleyerek, yıpranmış merdivenlerden yukarı çıkardı. Ön kapının mavi boyası sert hava koşullarından dolayı soyulmuştu. Altın harflerle yazılmış, malikanenin sahiplerinin adı olduğunu düşündüğü "Nerinhall" yazısı görünüyordu.

Kapıdan girdiklerinde, onu arkaya itti. Kız giriş masasına takılıp gümüş vazoyu devirdi. Vazo beyaz mermer zemine düşerek yüksek bir ses çıkardı.

Ayak sesleri duyuldu. Başka biri daha vardı...

Synick köşeden çıktı. Katana'nın midesi burkuldu ve Atlanta'nın kollarına sığındı. İkisi arasında en azından eski kocasının onu sebepsiz yere öldürmeyeceğini biliyordu.

Katana'nın delik açtığı zırhını çıkarmış ve kolsuz beyaz bir üst giymişti. Maskesi altında gizli yüzü gibi, sol kolunda da çürüme belirtileri vardı, kabuk bağlamış deri parçaları ve kasların erimiş gibi görüldüğü çukurlar, ancak eskisi kadar iğrenç değildi. Alt dünyadan uzak kalmak onu yavaş yavaş yeniliyor gibiydi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Synick. "Şimdiye kadar Denizler Evi'nde olursun sanmıştım."

"Olurdum, ama dışarı çıkamıyoruz. Valeen bir duvar ördü."

"O kaltak bunu daha önce de yapmıştı."

"Biliyorum." Atlanta, Katana'nın beline kollarını doladı. Midesinde bulantı hissetti ve istem dışı bir titreme vücudunu sarstı. Atlanta bunu üşüme sanmış olmalıydı, çünkü pelerinini çıkarıp Katana'nın omuzlarına örttü. "Bilmem gerek, Katana'yı öldüren sen miydin? Bana yalan söyleme." Derin sesi Katana'nın sırtında yankılandı.

Eğer kavga başlarsa kaçabilirdi. "O yaptı," dedi Katana soğukkanlılıkla.

"Tabii ki ben değildim." Synick yalan söylerken Atlanta'nın gözlerinin içine baktı.

"O senin yaptığını söylüyor."

"Belki de bana benzeyen bir şekil değiştiren yapmıştır, ama ben değildim."

"Peki bu şekil değiştiren, ölümsüz bir silahı nasıl ele geçirdi?" Atlanta onu daha sıkı kavradı; nefesi kızın başının üstüne değdi. Dokunuşu onu tiksindirdi ve onun elinden kurtulmak için bir fırsat kollamaya başladı.

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun. Onlar, yaratıcılarımız tarafından, şeytan prensleri ve onların türlerini, eğer alt dünyadan kaçarlarsa öldürmek için verilmiş hediyelerdir."

"Yaptığın bir şey için şekil değiştiren birini suçlaman oldukça uygun." Şaşırtıcı bir şekilde, Katana artık ona karşı öfke duymuyordu. Korku yüzeye çıkıp onu korkutmak için ortaya çıkmadı. Tek hissettiği, ikisinden de uzaklaşmak için duyduğu dürtüydü. "Eğer bu doğru değilse, neden ölümünden sonra ruhun yeraltı dünyasına gönderildi?" Yüzünün çürümüş tarafını kapatan yarım maske, yıllar önce onun hayatını aldığı için aldığı cezayı gizleyemiyordu.

Ağırlığını bir bacağından diğerine verdi ve bakışlarını yerdeki vazoya çevirdi. "Oraya girmek için yaptığım ve gurur duymadığım birçok şey var, bunlar için ağır bir ceza aldım. İki bin yıllık bir ceza, ama bu sana olanlar için değildi. Geçmişteki hatalarımı telafi etmeyi ve konseydeki yerimi geri almayı planlıyorum, Runevale'de her şeyi yoluna koymak için."

Bu kadar kolay yalan söylemesi iğrençti. Demirci dükkanında gördüklerinden sonra bu masum davranışı daha da kötü geliyordu. Eğer yapabilseydi, kız kardeşine onun gözü önünde tecavüz ederdi. Atlanta'dan daha çok nefret ediyordu, tüm varlığıyla ondan tiksiniyordu. Öfkeli bir ateş vücudunu sararken, Atlanta'nın yüzüne baktı.

Atlanta'ya baktı ve onun yumuşayan ifadesinden, ya ona inandığını ya da dediği gibi telafi etme şansı vermek istediğini anladı. İkisi de şaşırtıcı olmazdı, özellikle de dengeyi yeniden sağlayacağından bahsettikten sonra. Buna inanmak *istemiyordu*, çünkü o zaman onu intikam almak için Synick'i öldürmek ya da hapsetmek zorunda kalacaktı.

"Beni Gerçeğin Kılıcıyla bıçakladı. Orada yatarken senin adını söyledim, Atlanta, ama sen gelmedin," son kelimedeki sesi kırıldı. "Beni senden aldı. Yine yapar." Onları kavga ettirmeliydi.

"Biz ilkel varlıklarız, hepimiz birbirimize bağlıyız. Seni asla öldürmem."

Dönüp ellerini Atlanta'nın göğsüne bastırdı. "Yalan söylüyor. Valeen'i istiyordu ve o kendini ona vermedi. Onu cezalandırmak için beni öldürdü."

Atlanta'nın gözleri yoğun bir şekilde parladı. İşe yarıyordu.

Synick, sanki bu çok saçma bir şeymiş gibi burnunu çekti. "Valeen'i çekici bile bulmuyorum."

"Hayır, onu istediğini bana defalarca söyledin," dedi Atlanta, sesi giderek tehditkarlaşıyordu. "Onu çok uzun süre şehvetle izledin."

"Dikkatli ol, Atlanta." Synick, belindeki bronz kılıcın kabzasına dokundu. "Karının yalanlarına inanmak iyi sonuç vermez."

"Karım yalan söylemez. Hiç söylemedi. Sen de beni öldürmek mi istiyorsun? Primordial'ların birbirine bağlı olduğunu sanıyordum," diye bağırdı Atlanta.

"Öyleyiz. Bu yüzden dengeyi yeniden sağlamak için birleşmemiz gerekiyor. Runevale'ye giden yol yeniden açıldı ama bu kavga konseyde sona ermezse, Valeen'in yolu tekrar kapatmasını ne engelleyecek?"

Öfke yavaş yavaş azalmaya başladı ve Katana ellerini yumruk haline getirdi. *Hayır, barışa ulaşamazlar ya da anlaşmaya varamazlar.* "Ona bak, Atlanta. O şeytani büyü'nün lanetine uğramış. Ölümsüz kılıcı onda olmamalı."

"Hayır, olmamalı," diye onayladı Atlanta. "Onu ait olduğu konseye götüreceğim." Elini uzattı ama Synick kalçasını ondan uzaklaştırdı.

"Ben konseyin başkanıydım." "Uzun zaman önce."

"Şeytanlar onun zihnine girdi," diye ekledi Katana. Atlanta'nın belini tutarak, onun arkasına geçti. "Görüyorum. Auraları görebildiğimi biliyorsun, Atlanta. Onunki kuzgun tüyü kadar siyah. O kötü. Artık tanrıdan çok şeytana benziyor. Kılıcı almalıyız."

"Kapa çeneni, kaltak," diye bağırdı Synick.

"Karımla böyle konuşma." Atlanta'nın elinde üç çatallı mızrak belirdi ve mızrağın ucunu mermer zemine *sertçe* vurdu. "Güvenilirsen kılıcı bana ver, birlikte konseye gidelim."

"İki bin yıllık işkence bile bu kılıcı benden alamaz. Konseye kendim gideceğim."

"O, Pricilla'nın zihnini de diğerleri gibi zehirleyecektir," diye fısıldadı Katana. "Aura yalan söylemez, ondan karanlık sızıyor. Doğruyu söylediğimi biliyorsun, Atlanta." Gerçek, tüm aldatmacalarından daha güçlüydü ve onun tek yapması gereken bunu söylemekti.

Atlanta, üç çatallı mızrağını Synick'e doğrulttu ve Katana yavaşça geri çekildi.

VALEEN

Valeen koridorlarda koşarken duvarlardaki resimler bulanıklaştı. Muhafızları ve hizmetkarları geçerek merdivenlerden aşağı indi ve dolambaçlı koridorlardan geçti. Talon ve arkadaşları onu görünce hemen kenara çekildiler. Thane'in kız kardeşi, annesinin ölümünden beri alışılmadık bir şekilde sessiz ve içine kapanık davranıyordu. Muhtemelen sıradaki kurbanın kendisi olacağından korkuyordu.

Yüksek kitap raflarının ve eski kağıt kokusunun arasından aceleyle geçerek, Presco'nun çatı katına çıkan metal sarmal merdiveni buldu. O merdivenin tepesine ulaştığında, Presco koyu mor bir sıvıyı büyük bir beher kabına döküyordu.

"Kraliçem." Alnı endişeyle kırıştı. "Ne oldu?"

Kız, korkuluğa yaslanıp birkaç nefes aldı. "Onu kaçırdı. Atlanta, Katana'yı kaçırdı ve Synick de onunla birlikte. Duvar örüldü, yani kızım geçmelerine izin vermezse şehirden çıkamazlar, ama nerede olduklarını bilmiyorum ve Hel ile Thane de geri dönmedi. Onlara gitmeliyiz."

"Hemen," diye kabul etti ve şişeyi yere bıraktı.

Merdivenleri hızla indiler ve yan yana yürüdüler. Kitap rafları ikisinin de başının üzerinde yükseliyordu. Müzik bölümünden büyülü tellerden çıkan yumuşak bir müzik geliyordu. "Onu bulabilecek tek kişi Thane."

Presco altın gözlüklerini burnunun üstüne doğru itti. "Neden?"

Yüksek sesle söylemek garipti ama, "Bence o, onun eşi. Birlikte yattıktan sonra sırtında bir güneş dövmesi belirdi. Henüz farkında olmayabilir ama bu bağı kabul ederse, onunla iletişim kurabilir ya da en azından ona ulaşabilir."

Kaşları neredeyse saç çizgisine değecek kadar çatık bir şekilde, "Ben bu işlerin dışında kaldım. Onların yakın olduklarını bilmiyordum. Bundan emin misin?"

"Katana, Thane'de bir iz görmedi, o yüzden emin değilim." "O fark etmiş olabilir, sence?"

"Görmediği bir yerdeyse ya da kimseye söylemediyse."

Ön kapıdan dışarı adım attıklarında, askerlerden biri onu durdurdu. "Hanımım, kralın Kuzgunları geri dönüyor. Geri çekildiklerini söylüyorlar. Ne yapmalıyız?"

Valeen'in kalbi bir an durdu ve köprünün karşısındaki kale arazisinin ötesindeki vadi tepesine baktı. Ejderhalar görüldü, ardından ilk Kuzgunlar geldi. Dişlerini sıktı ve içindeki hükümdar ortaya çıktı. "Saldırıya hazırlanın. Şehirdeki tüm savaşçılar derhal surlara ve görev yerlerine gitsin."

Şehir surlarının girişinde ^{duran} Presco ve Valeen, Hel ve Thane'i bekliyordu. Daha önce birlikte savaştığı birçok Raven zırhlı elf, önlerinden geçip gitti. Ronan yukarıda uçarak ejderhalarına içeri inmeleri için işaret verdi.

Raven'lardan birine yaklaşarak onu durdurmak için elini kaldırdı. "Ne oldu?"

"Işık Getiren Hanım." Başını eğdi, sonra çenesini kaldırdı, yüzü çamur ve kurumuş kan lekeleriyle kaplıydı. "Zafer bizimdir sanmıştık, ama sonra takviye kuvvetleri geldi. Bin ya da daha fazla. Geri çekilmek zorunda kaldık. Daha önce hiç savaşa madığımız şeyler vardı. Yüksek Kral aylardır bizi uyarıyordu, ama bunu görmek bambaşka bir şeydi." Yüzünde uzaklara dalmış bir ifade vardı. Başka alemlerin varlığını ve birine ulaşmak için bir portaldan geçildiğini daha yeni öğrenmiş olmalarına rağmen, Thane'e olağanüstü bir güven duyuyorlardı. Yüksek Kral'larını bir

soluk tenlilerle savaşıacaklardı, onlara karşı değil. Onlar onu her yere takip edeceklerdi.

"Aferin asker," dedi kadın, gülümsemeyle. "Seni Raven olarak aramızda görmek bir onur."

"Buraya gelecekler mi?"

Kaşlarını çattı ama başını salladı. "Yüce Kral nerede?"

Adam arkasını döndü. "Hemen arkamızdaydı..." Kadına tekrar döndü. "Raven'lar solgunların hepsinin öldüğünü söylüyor. Biz geri çekilirken Kara Büyücü saldırıyı durdurdu."

Başka bir asker yaklaştı. "Kralın kuzeni Hel'in solgun olanları yönettiğini fark ettik ve onun Kara Büyücü olduğunu anladık. Ama o bize karşı değil, bizimle birlikte savaştı."

"Senin sayende, Işık Getiren Hanım." Ona gülümsedi. "Sen onun kalbini değiştirdin."

Şaşkına dönen kadın, ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. Onun Kara Büyücü'nün yanında olduğunu ve ondan nefret etmediklerini... hatta ondan da nefret etmediklerini anlamışlardı.

"Teşekkürler, Leydim." Sıraya girerek şehre doğru ilerleyen gruba katıldı. Presco eğildi. "Elfler gerçekten olağanüstü bir

Presco eğildi. "Elfler gerçekten olağanüstü bir halk. Savaş onlara dayatılmasaydı, savaşı kendileri başlatmazlardı."

"Arayacaklarını sanmıyorum." Gözyaşlarını zorlukla tutarak yutkundu. Onların tepkisi karşısında hâlâ şaşkındı. Palenor Parşömeni onu kötü bir kadın olarak göstermişti, Thane ile ilişkilerinin bittiğini biliyorlardı ve şimdi onu Kara Büyücü için terk ettiğini de biliyorlardı, ama kızgın değillerdi. Hâlâ ona inanıyorlardı. Kuzgunlar asla tereddüt etmemişti.

Hel'i düşündü ve zihnini ona açtı. *Hel, burada mısın?*

"Buradayım." Dönerek, onun ve Thane, Phantom ve Starborn'un etrafındaki sihirli duman yavaşça dağıldı.

Hel'e kendini attı ve Hel onu yakalarken gülümsedi.

"Merhaba, aşkım." Kulağına yumuşak bir sesle konuştu.

"Endişelenmemeye çalışıyordum, ama kendimi tutamadım." Avuçlarını onun yüzünün yanlarına bastırdı ve iyice görmek için yüzünü çevirdi. "Gözlerin..." Hafızasındaki keskin gök mavisi-yeşil renk, eskiden olduğu gibi bordo rengine dönüşmüştü. Koyu saçları ve kirpikleriyle çok çarpıcı bir renk oluşturuyordu, ilk fark ettiği şey buydu. Bu, artık onun kanına ihtiyacı olmadığı anlamına mı geliyordu? Parmaklarıyla onun kirli saçlarından bir tutam aldı,

ama daha önce olmayan bir parlaklık vardı. Fildişi rengi teni tüm tanrılar gibi parlıyordu.

Thane ona sadece kısa bir bakış attı ve sonra Presco'nun ve onun arkasını bakmaya başladı.

Yeniden ölümsüz oldun. Başardın.

Gülümsedi, yanağında gamze oluştu ve onu sertçe öptü. *Öyleyim.* "Ama geri çekilmek zorunda kaldık. Eliza da katıldı ve başka kimlerin geldiğini bilmiyorum. Onları portaldan geçmelerini engelledik ama yakında burada olacaklar." Gözlerini gökyüzüne kaldırdı. "İyi, duvarın dikilmiş. Endişelenmiştim. Atlanta müzakereler sırasında Katana'yı istedi."

Valeen alt dudağını ısırdı. Duvar zamanında dikilememişti. "Katana nerede?" Thane şimdi endişeli görünüyordu.

Boğazı duygudan düğümlendi. "Thane..." "Nerede o?" diye sordu.

"Onu bulabilecek tek kişi sen olabilirsin."

"Bu ne anlama geliyor?" diye bağırdı Thane, endişeli bakışları öfkeye dönüştü.

"Atlanta duvarı dikemedi içeri girdi ve..."

Kolunu sertçe yakaladı. "Bunu nasıl yapabildin?"

"Onu durdurmaya çalıştım, ama onu öldürmekle tehdit etti. Boğazına bıçak dayadı. Onları bırakmak zorunda kaldım."

Hel onu kendinden uzaklaştırdı ve itti. "Bir daha ona öyle dokunma. Atlanta'nın yaptıklarından Valeen'i sorumlu tutma. O onun kız kardeşi, onu en az senin kadar seviyor."

"Onu ne kadar sevdiğimi bilmiyorsun. Onu seviyorum." Elleri yanlarında kıvrılıp açılırken, Thane'in göğsü ağır nefeslerle inip kalkıyordu. Kontrolünü kaybetmek üzere gibi görünüyordu. "Neden onu bulabilecek tek kişinin ben olduğumu söyledin?"

"Üzerinde yeni bir işaret var. Bir güneş. Sen ve o... birlikte olmadan önce orada olmadığını söyledi."

"Bu ne anlama geliyor?" Güzel yüzü öfkeden acıya dönüştü.

"Oh, lanet olsun." Hel'in kaşları kalktı. *Bu onun tepkisini açıklıyor,* diye düşündü Hel.

"Ne oldu?" diye sordu Thane.

"Katana'nın senin ruh eşin olduğuna inanıyorum ve," derin bir nefes almak zorunda kaldı, "Atlanta bize saldırdığında yalnız değildi... Synick kaçtı."

Ona baktı, öfke, acı ve korku, hakimiyet için savaşıyordu. "Hayır," sesi kırıldı. Zümrüt yeşili gözleri yaşardı ve bakışlarını kaçırdı. "Hayır. Ondan korkuyor, o... Ona bir daha ona zarar vermeyeceğime söz verdim. Yemin ettim."

Valeen gözyaşlarını tuttu. "Onu hissettiniz mi? Onunla konuşabilir misiniz?"

Elini yüzüne götürdü ve volta atmaya başladı. "Hayır, nasıl yapacağımı bilmiyorum. Üzerimde hiçbir iz yok... Emin misin?"

"Hayır, emin değilim, ama... şu anda önemi yok. Onu bulana kadar ev ev dolaşacak birkaç asker ayırabiliriz."

Ellerini yumruk yapıp sıkıştırdı. "Onu bulana kadar ev ev dolaşacağım," diye bağırdı. "Onu bulacağım ve Synick'i de Atlanta'yı da öldüreceğim."

"İstilaya uğramak üzereyiz." Hel kollarını kavuşturdu. "Yüce Kral halkını savaşa hazırlamalı. Bu senin görevin."

"Ve bu Valeen'i bulmanı engelleyecek mi?" Thane başını salladı ve şehir içine doğru yürüdü.

Hel, onun uzaklaşmasını izleyerek sırtıttı. "O kesinlikle onun eşi. Onu diğer herkese tercih etti."

"Onunla gitmeliyiz. Onu bulana kadar duvarlarım dayanır."

Thane durdu ve hızla döndü. "Siz ikiniz birbirinizin aklından mı okuyorsunuz?"

Bölüm 54

KATANA

Atlanta dönüp Katana'yı kapıya doğru geri çekilmeden yakaladı ve onu siyah zırlı küçük bir duvara itti. Ön kapıdan çıkmak için Atlanta'yı geçmesi gerekiyordu ve Synick arka çıkışın yolunda duruyordu.

"Sakin ol, Atlanta. Üç çatal mızrağı bırak." Synick bir elini kaldırdı ve diğer eliyle Gerçeğin Kılıcı'nı kavradı. "Bunu yapmak istemezsin. Hâlâ birlikte çalışabiliriz."

"Ben iblis yandaşlarıyla çalışmam."

"Beni yüzyıllarca işkence ettiler. İnan bana, ben iblis prenslerinin yanında değilim. Ama burada kapana kısıldık ve Valeen eninde sonunda kız kardeşini bulacak. O zaman ne olacak? Hel, Savaş ve ölümsüz bir silah var elinde. Birbirimize ihtiyacımız var."

Bir çıkış yolu olmalıydı. Zırhın bacağına etrafına baktı. Tam karşısında duvarda bir pencere vardı, ama oraya ulaşmak için aralarından koşması gerekecekti. Sağındaki köşede bir koridor vardı. Belki fark edilmeden geçebilir...

Katana.

Zihnindeki erkek sesinden irkilerek, ellerini göğsüne sıkıştırarak atladı.

Katana, beni duyuyor musun?

Zırhın arkasındaki duvara kendini bastırarak şakaklarını ovuşturdu. Kesinlikle deliriyordu. Bu da onun panik ataklarından biri

saldırısı değildi, değil mi? Kalbi hızla atıyordu, ama bunun nedeni onu işkence eden iki erkeğin bulunduğu evde mahsur kalmış olmasıydı.

Katana, sözümü tutamadığım için özür dilerim. Neredesin? Lütfen söyle. Seni bulacağım.

Thane? diye düşündü. Kesinlikle onun sesiydi, her yerde tanırdı. Sonuçta neredeyse her gece rüyalarına giriyordu... kabuslar arasındaki tek dinlenme anı. Kaçırılmanın travması zihnini yine mahvetmiş olmalıydı ve elbette onu düşünecekti. Onu seviyordu.

Onun rahat bir nefes aldığını duydu. *Evet, Katana. Neredesin?*

Gerçekten zihnimle mi konuşuyorsun? Sen gerçek misin? Bunu ona daha önce, tam karşısına dikildiğinde sormuştu. O zaman da şimdi olduğu gibi kendini aptal hissetmişti.

Ben gerçeğim ve seni almaya geliyorum. Synick orada mı? Yoksa sadece Atlanta mı?

Camlar kırıldı, odayı gürültüler ve homurtular doldurdu. Zırhın arkasına daha da saklandı ve gözlerini kapattı. *Benimle nasıl konuşuyorsun? Hel'in büyüü mü?*

Atlanta çığlık atmaya başladı ve kız ellerini kulaklarına bastırdı.

Birkaç nefeslik bir sessizlik oldu ve sonra o dedi ki, *"Bu Hel'in büyüü değil. Başka bir şey."*

Kadın gülümsedi ve ona odaklanarak onun güzel yüzünü hayal etti. *"Terk edilmiş beyaz bir malikanedeyim. Dışarısı her yer otlarla kaplı. Kapıda bir isim var, Nerinhall. Bildiğim tek şey bu. Hâlâ Vadide bir yerlerde olmalıyız."*

"Onu öldüreceğim, Atlanta! Eğer geri çekilmezsen, onu bıçaklayacağım ve sen de ölmesini izleyeceksin."

O inledi. *Acele et, Thane. Synick beni öldürecek dedi. Atlanta ile kavga ediyor.*

Geliyorum. Sesi farklıydı, korkmuştu. Dışarı çıkabilir misin? Saklanabilir misin?

Bilmiyorum. Zırhın arkasından dışarı baktı. Her yer tüylerle doluydu, iki kanepe paramparça olmuştu. Masadaki tahta sandalyeler kırılmıştı.

Atlanta, Synick'i ondan birkaç metre uzağa duvara çarptı, taş çatladı.

Boğazından bir çığlık çıktı ve giriş kapısına koştu. *"KATANA!"*

Atlanta bağırdı. *"Buraya dön!"*

Yüzünden gözyaşları süzülürken kapıyı açtı ve merdivenlerden atladı. Arkasında bir şey çöktü. Daha sert itti, bacaklarını zorladı, kollarını salladı. *Thane, dışarıdayım. Koşuyorum!*

Geliyorum.

Yakınlarda başka ev yoktu. Sadece boş tarlalar vardı, saklanacak bir orman bile yoktu. Burada başka kimse yoktu. Thane ne kadar uzaktaydı? Birkaç dakika önce...

Arkadan kolları onu sardı, çığlık attı, tırmaladı, başını geriye attı ve çenesine vurdu. Sol eli eldivenliydi... "Hayır!" diye bağırdı. "Hayır!"

Acımasızca güçlü kollar onu döndürdü ve Synick'in yüzüne bakakaldı. Onu göğsüne çekti ve kulağına eğildi. "Bir yere mi gidiyorsun, tanrıça? Eğlence daha yeni başlıyor."

Yanan, kızgın avuçlarını onun yüzüne bastırdı ve tırnaklarını batırdı. Çığlığı kulaklarında çınladı, dokunuşuyla cildi eridi. "Çekil üstümden!"

Sert bir şey kafasının yan tarafına çarptı. Önce acı geldi, sonra karanlık çöktü, geriye sendeledi ve toprak yola düştü. Yüzüne kan damladı, bir kolunu diğerinin önüne koydu ve kendini yerde sürükleyerek ilerledi. *Kalk. Kalk.* Ama kulaklarında çınlama çok şiddetliydi, her şey dönüyor ve eğiliyordu, yukarıyı aşağıyı ayırt edemiyordu.

"Geçen sefer direnmedin. Bu çok daha eğlenceli." Bir gölge üstüne çöktü.

Ona dönmek için büküldü ve geri çekildi. Kılıcının bıçağı kanlıydı. "Onu öldürdün," diye fısıldadı. Görüşü netleşmeye başladı. Malikanenin kapısı ardına kadar açıktı. Atlanta ortalıkta yoktu. "Onu öldürdün mü?"

"O ölmedi. Şu anda kızgın olsa bile, sonunda benim tarafıma geçecektir. Çok uzun zamandır en iyi arkadaşız, başka türlü olamaz. Seni ona geri götürdüğümde, bunu anlayacaktır." Adam gülümsedi ve bir adım yaklaştı. Kız geriye doğru koştu ve ayağa kalkarak tekrar koşmaya başladı.

"Thane!" diye bağırdı. "Lütfen gel..." Ağlayarak sesi titredi.

Ayak sesleri arkasında gürledi. "Thane? Demek Atlanta'nın dediği gibi sen de bir fahişesin. Belki ben de sıramı beklemeliyim."

Üstünün arkasını yakaladı ve kumaşı yırttı. Kız dönerek kumaşı çıkardı ve ince krem rengi bir kaşkorseyle kalakaldı ve koşmaya devam etti.

Güm, güm, güm, hemen arkasındaydı. Kalbi göğsünden çıkacak gibi atıyordu. Saçını yakaladı ve onu durdurmak için sürükledi.

"Bırak beni!" Onu yere attı ve kız hareket edemedi üstüne çıktı. "Hayır! Hayır!" Çürümüş kokusu burnunu doldurdu ve kız öğürdü.

"Valeen'in sihirli duvarını nasıl yıkacağımı söyle." Elini boğazına doladı ve sıktı.

"Bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun. Demirci dükkanında ne yapıyordun?" Yüzüne tükürdü ve adam onu tokatladı. Atlanta'nın yaptığına kıyasla sadece acıtmıştı. "Buradan nasıl çıkacağımızı söyle."

"Bilmiyorum," diye dişlerini sıkarak söyledi.

"O kılıçla bir ilgisi var mı? Sana onu uçuruma götürmeni söyledi... ama sen götürmedin. Seni kaleye girerken gördüm."

Kalbi çarpıyordu ama inkar etmedi. Eğer inkar ederse, yalanını anlayabilirdi.

"Kalbinin garip attığını duyuyorum. O kılıç bununla bir ilgisi var." Yanık derisi çoktan iyileşmeye başlamıştı.

Hançer. Thane, tam da böyle bir an için ona bu silahı vermişti. Bir eliyle adamın yüzünü itti, diğer eliyle hançeri çekip Thane'in gösterdiği yere, adamın sırtına doğrulttu ve sapladı.

O geriye doğru eğildi ve inleyerek bağırdı. "Seni kaltak."

Kıvrılarak kurtuldu ve tekrar ayağa kalktı. Büyüsü vücudunda dolaştı ve avuçlarından ateş gibi bir ısı yayıldı. Güneş onu ısıtarak cildini ısıttı ve gücünü artırdı.

O da ayağa kalktı, avuçlarında buzlar oluşuyordu. Hiçlikten ortaya çıkan iskelet yaratıklar, her iki yanında beşer tane. "Ateşe neyle karşı koyacağını biliyorsun, değil mi? O gücünü savaşta kullanmayı öğrenseydin, belki bana karşı bir şansın olabilirdi, ama bunu hiç yapmadın."

Öfkeli gözyaşları yanıyordu. Akıllı Thane'e gitti ve onu bir kez daha görebilmeyi ne kadar istediğini düşündü. *Thane. Seni bir daha göremezsem...*

Neredeyse geldim.

Sadece şunu söylemek

istedim... Beni

gördüğünde haber ver.

Atlanta, bir su kasırgasının içinde ortaya çıktı ve ikisinin arasına girdi. Yaraları tamamen kaybolmuştu. "Yeter, Synick." İkilisine ellerini uzattı. "Daha büyük bir sorunumuz var."

Uzaklardan hızlı at sesleri duyuldu. Synick, omzunun üzerinden bakınca kendini beğenmiş ifadesi kayboldu. "Evet, var. Bizi nasıl buldular?"

Kız, tepenin yamacından aşağıya doğru hızla gelen siyah bir ata döndü. Atın binicisinin elinde parıldayan bir kılıç vardı... *Thane*.

Hemen arkasında kanatlı bir ata binmiş başka bir binici vardı. Etrafını siyah bir fırtına bulutu gibi dalgalar halinde gölgeler sardı. Yanında Hel beyaz kanatlarıyla uçuyordu. Atlanta onu yakaladı. Kolunu kırılacağından emin olana kadar arkasına çevirdi ve boynuna sarıldı. "Canımı acıtıyorsun," diye inledi.

"İçindeki küçük fahişenin ona koşmak istediğini biliyorum, ama sen bana aitsin."

Thane dizginleri çektiğinde Phantom arka ayakları üzerinde yükseldi ve Atlanta'ya kılıcını doğrultarak atladı. "Onu bırak."

"Bu olmayacak," Atlanta, hizmetçilere konuşurken kullandığı aynı küçümseyen tonla bağırdı. "Senin yapacağın şey, beni ve Katana'yı burada tutan bariyerden geçmemize izin vermek."

"Ve beni de," diye ekledi Synick.

Öfkeyle dolu Valeen, elinde silahıyla onun yanına adım attı. "Onu bırakmazsan, kafasını kesmeden önce uzuvlarını koparacağıma yemin ederim." Hel diğer tarafına indi ve kanatlarını sakladı. Kızgın görünmüyordu ama sırtışında korkutucu bir şey vardı.

"Duvardan geçmek için kılıç," dedi Thane. "Hayır."

Atlanta elini daha sıkı sıkı.

"Anlaşmayı kabul et," dedi Synick sessizce. "Onlar yeniden ölümsüz oldular. Bu, şu anda kazanabileceğimiz bir savaş değil. Yeğenlerimi tanıyorum ve onu da tanıyorum."

"Onu bırakmayacağım."

"Aptal, başka bir gün savaşmak için yaşa," diye mırıldandı Synick. "Onunla birlikte olmaktansa ölmesini tercih ederim."

Katana yutkundu. Ona inanıyordu.

"O zaman kendi başınasın, Atlanta." O ve iskeletleri yavaşça geri çekildi. Ayak seslerinden koşmaya başladıkları anlaşılıyordu.

"Oradan çıkamaz," dedi Thane. "Onu sonra yakalarız." Sonra Atlanta'ya sert bir bakış attı. "Onu bırak."

Thane, Synick, Işık Getiren kılıcının sihirli bariyerle bir ilgisi olduğunu biliyor.

Hareket etmedi, diğerlerine Synick'in peşinden gitmelerini söylemedi. Dikkatini ona verdi.

Atlanta'nın boğazını sıkı el sıkıştı ve Atlanta nefes almakta zorlandı. Bu olamazdı. Onu Thane ve Valeen'in önünde öldürmesine izin veremezdi. Bu, onları sonsuza dek rahat bırakmazdı.

Elleri yanarken, geriye uzandı ve ellerini onun gözlerine soktu. Adam kükredi ve ellerini gözlerine kapattı. Sonra kız koşmaya başladı. Thane'in kollarına ulaşabilirse, güvende olacaktı. Adam onu belinden yakaladı ve bir anlığına tuttu, sonra onu arkasına itti. "Kılıç."

Valeen tereddüt etmeden, güzel bir kabzası ve eski yazıtları olan altın bir kılıç verdi. Soulender.

Katana'nın kalbi boğazına kadar çıktı. Atlanta'dan ne kadar nefret etse de, onun ölümünü izleyebileceğinden emin değildi. Onu öldürse bile. "Bekle," diye fısıldadı.

"Öldür onu," dedi Hel. "Şimdi, körken öldür." Öfkeyle çılgılık atan

Atlanta, tridentini çığınca sallamaya başladı.

Valeen Katana'yı yakaladı ve onu uzaklaştırdı. "Bu olması gerekiyor."

"Onu dışarıda kilitleyebiliriz." Nefesi hızlandı. "Onun bir bölgesi var. O benim çocuklarımla babası. O ölürse onlara ne olacak?"

"Onu dışarıda kilitlersek, sen vadide tutsak kalırsın ve duvar yıkılırsa, o seni geri almaya gelir. Bu sona ermeli."

Thane'in çene kasları gerildi ve "Yapacağım şey için benden nefret etme" dedi.

Valeen, Katana'nın başını tutarak kulaklarını kapattı ve dönmesine izin vermedi. "Sadece bana bak."

Metal çarpışmaları, homurtular ve bağırışlar kolundaki tüyleri diken diken etti. Kavga uzun sürmedi. Gözlerini sıkıca kapattı. Bir şeyin yere çarpmasıyla donakaldı. Birkaç nefes aldıktan sonra Valeen'in ellerini kulaklarından çekip döndü. Atlanta ölmüştü. Kafası vücudunun yanında yatıyordu.

Dehşete kapılmış olsa da, aynı zamanda rahatlamıştı. Thane'e koştu ve yüzünü göğsüne gömdü. Onu titremekten alıkoyan, onu saran sıcak kollarıydı.

titremesini durdurdu. Ona yaptıkları için kızamıyordu. O, söz verdiği gibi onun koruyucusuydu. "Benim yapamadığımı yaptığın için teşekkür ederim."

"Çok üzgünüm. Özür dilerim," diye saçlarına tekrar tekrar mırıldandı. "Seni bırakmamalıydım."

Vücudu hıçkırıklarla titriyordu. Kavganın heyecanı geçip gitti, vücudu güçsüz kaldı ve bacakları yere çöktü. Thane onu kollarına aldı ve göğsüne bastırdı. "Atlanta sana bir daha asla zarar vermeyecek."

Katana burnunu çekip çenesini kaldırdı. "Tekrar öleceğimi sandım ve aklıma gelen son kişi sendin." Parlak yeşil gözlerinden bir damla yaş düştü. "Seni seviyorum. Sen benim her şeyimsin, ihtiyacım olan tek şeysin. Benim olduğun için çok mutluyum."

Gözlerinden yaşlar akarken, yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ben de seni seviyorum Katana. Beni duyabildin çünkü sen benim ruh ikizimsin." Saçlarını kenara itti ve ensesinde, onunkiyle aynı güneş dövmesi vardı. "Sen sonsuza kadar benimle olacaksın."

O izi görünce gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra gülümsedi ve kahkaha attı. Demek ki, sonunda doğruymuş. "Eşim," diye fısıldadı.

Bölüm 55

VALEEN

Odalarının mahremiyetinde Hel, altın zincirli bir kristali eline sıkıca bastırdı. Ona yeterince yakın durarak onun sıcaklığını hissetti, güzel mavi-yeşil gözleri onun gözlerine bakıp duruyordu. Enerjisi elektrik gibiydi, ondan yayılan dalgalar vücudunu karıncalandırıyordu.

Bu, sözünü tutmuş, sevgisinin bir kez daha ölmemesi için aklı başında hiçbir insanın yapmayacağı şeyleri yapmış, zafer kazanmış bir erkekti. "Senin için, aşkım, söz verdiğim gibi. Tek yapman gereken kapağı çevirmek, sonra tekrar tam bir tanrıça olacaksın."

Kristal gümüş bir ışıkla parladı. "Teşekkür ederim, Zaurahel. Sen harika birisin. Sana bunu hiç söylemiş miydim?" Bu an gerçek dışı gibi gelse de gülümsedi. İlk kez öldüğünden ve o zamandan beri olanlardan bu yana çok uzun zaman geçmişti.

O gülümsedi ve çenesini ovuşturdu. "Öyle miyim?"

"Bunu gerçekleştirmek için bu kadar uğraşacak başka kimse yoktu. Sadece konseye karşı savaşmakla kalmadın, her şeyi atlattın, beni anlamadan seni nefret etmemi ve ölmeni istememi göğüsledin, ben Thane'le birlikteyken izledin ve savaştın. Seni hatırlamama yardım ettin," diye gülümsedi, "seninle yeniden aşık olmamı sağladın."

"Kısmen delilik," diye gülümsedi ve alt dudağını yaladı, "ama benim için başka seçenek yoktu. Sen benim her şeyimsin. Sen olmadan hayatım *sadece* delilik."

O gülümsedi ve onu yumuşakça öptü. "Senin deliliğini seviyorum." Ölümsüzlüğü göğsüne sıkıca bastırdı ve içindeki gücün bir an için onu şükranla doldurmasına izin verdi. "Thane'e de verdin mi?"

Hel bakışlarını ondan ayırdı ve sessizce pencereye doğru yürüyerek dışarıya baktı. "Onunkini alamadım."

Vücudundaki her kas dondu ve soğuk bir ürperti onu sardı. "Ama sende var, değil mi?"

Kollarını kavuşturarak pencere pervazına yaslandı. "Hayır. Yok edildi."

"Bundan emin misin?"

"Hayır, ama Pricilla, onun varisini öldürdüğümde onu yok ettiğimi söyledi." "Ona benimkini verebilir miyim?"

Odanın diğer ucuna yürüdü ve parmağını kadının çenesinin altına koydu. Bahsettiği delilik gözlerinin kenarlarında dönüyordu. Varlığı her şeyi kaplıyordu. "Senin için yaptığım onca şeyi, benim için çok uğraşarak elde ettiğim hediye başkasına vermen için yapmadım. Seni bir daha ölürken izleyemem."

"Ama..." Thane çok şey feda etmişti.

"Kapağı çıkaracaksın ve tamamen ölümsüz olacaksın. O senin bir parçan, kimseye ait değil. Konsey, sihir kullanarak onu başkalarının içinde tutabilmiş olabilir, ama o senin. Thane'in bunu asla kabul etmeyeceğini biliyorsun."

Hayır, kabul etmezdi. Elini kaldırıp üst kısmı çevirirken eli titriyordu. Ölümsüz gücüne kavuşmak için iki bin yıl beklemişti. Sıradan silahlar bedenini delemeyiz, zaman onu yaşlandıramaz, hastalıklar onu asla rahatsız edemezdi. Eskisinden daha hızlı ve daha güçlü olacaktı.

Son bir çevirmeyle kapağı açtı. İçinde parıldayan, dönen bir öz vardı. Konseyin birleşik büyüyle ondan koparıldığı anı canlı bir şekilde hatırlıyordu. Soğuk bir taş bloğa itildiği ve son anda başını çevirip Hel'e baktığı an... Thane'e değil. Güzel yanağından bir gözyaşı süzüldü. Onu ilk kez ağlarken görüyordu. Aklında onun son sözleri yankılanıyordu: "*Sen benim eşim ve karımsın. Seni her zaman seveceğim. Korkmana gerek yok. Seni bulacağım. Bir gün tekrar birlikte olacağız, söz veriyorum.*"

Gözleri şimdi bile yaşlarla doldu. O da sözünü tutmuştu.

Birbirlerine karşı savaşmış olmaları önemli değildi. Onun kendisini terk ettiğini düşünmesi önemli değildi. O son anlar, gerçek duygularını

ortaya çıkardı. Trajedi bunu yaptı. *Seni hiç sevmekten vazgeçmedim, Zaurahel.* Balta inmeden hemen önce fısıldamıştı.

"Yeniden bir parçan olduğunda nasıl bir duygu?"

O sıırttı. "Seninle sevişmek kadar iyi değil ama ona yakın."

"O zaman bu ilginç olacak." *Merhaba*, diye düşündü. Sanki biraz utangaçmış gibi, yavaşça kıvrılıp onun önünde durdu. "Çok güzel, değil mi?" Parıldayan gümüş, havada asılı sisli su gibiydi. Sanki onun için dans ediyormuş gibi dönüyordu, sonra neredeyse bir yılan gibi göğsüne çarptı. İçinden geçen güç dalgasıyla neredeyse sendeledi. Sanki yaratıldığı gün, karanlıkta uyanıp ışığın içeri dolduğu gün gibiydi.

Ellerini önüne uzatarak altın rengi cildindeki yeni parıltıyı inceledi. Kulaklarına dokundu, uçları sivriydi, eskisi gibi yuvarlak değildi. Demek ki her zaman bir elf olacaktı. Bu onu gülümsetti.

Hel onu belinden tutup havaya kaldırdı ve daireler çizerek döndürdü. Sonra onu kendine doğru çekip, sanki çekmezse kaybolacaktı gibi sımsıkı sarıldı. "İşe yaradı. Gerçekten işe yaradı. Başardık." Kahkahalarla gülmeye başladı, sevinçle dolu içten kahkahalar. "Artık güvendesin. Bir daha asla ayrılmayacağız."

Geriye tek yapionu savaşı beklemek kalmıştı. İstilaya dair ilk işaretin görülmesiyle birlikte uyarı çanları çalacaktı. Elfler ve ejderhalardan oluşan ordu kaçınılmaz sona hazırды.

Ortalık çok sessizdi. Genellikle kale bahçesinde devriye gezen askerler cepheye gitmişti. Hizmetçiler ve personel evlerine gitmişti. Genellikle sohbet ve müzik seslerinin duyulduğu yerde, sadece rüzgâr ve şelalenin vadiye çarptığı sesleri duyuluyordu.

Tüm arkadaşları at otlağının yakınında toplanmışken, Valeen yeni beyaz arabasının koltuğuna oturdu. Arabası, eskisine neredeyse tıpatıp benziyordu. Presco'nun düşün hediyesiydi.

Starborn ve Night arabaya bağlıydı. Mutlu bir şekilde kuyruklarını sallayıp çimleri otluyorlardı. Savaşın yaklaştığını bilselerdi bile umursamazlardı. Her şeyi görmüşlerdi ve artık korku duymuyorlardı.

Hel, dudaklarının arasında bir civar ile arabaya yaslandı. Parmaklarını hızlıca hareket ettirerek dumanı bir kalp şekline getirdi ve ona üflledi.

Evalyn teyzesine bir mektup gönderdi ve ona Nerium Oleander'ın zeminlerinin altındaki gizli bölmede hizmetçileriyle birlikte saklanmasını ve savaş bitene kadar dışarı çıkmamasını söyledi. Bir parçası hemen oraya gidip ona Briar Hollow'a geri dönmesini söylemek istiyordu.

Gülümsemeden mi? dedi Hel.

Küçük kalp numarası, kızın aklını yaklaşan olaydan uzaklaştırmak için bir girişimdi.

Parmağıyla dumanla bir şeyler yazmaya başladı. Bitirdiğinde, mesajı ona doğru çevirdi. *Göğüslerini göster*, yazıyordu.

Gözlerini devirdi ve güldü. Elini mesajın üzerinde salladı ve mesaj kayboldu. "Böyle daha iyi. Duvar dayanacak ve şehir senin sayende güvende olacak. Pricilla'nın ve Eliza'nın kafalarını keseceğiz. Üzüm tanrısını sırf beni sinirlendirdiği için öldüreceğim, konsey ve orduları ise teslim olup kaçacak."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun."

"Çünkü kazanacağımıza inanıyorum." "Üzüm tanrısı kim?"

"Alehelm."

"Onu hatırlamıyorum."

"Hatırlanmaya değer biri değil." Elini tutup avucunu yukarı çevirdi, parmak ucuyla çizgileri izledi.

"Synick ne olacak? Hâlâ ortalıkta dolaşıyor, sadece All Mother nerede olduğunu biliyor."

"Onu da öldüreceğim." Omuz silkti ve bir duman bulutu üflledi. "O ortaya çıktığı anda yapmalıydım."

"Onu öldüren ben olmak istiyorum. Ve onu aramalıyız." Onun söylediği ve yaptığı tüm iğrenç, alçakça, çürümüş şeylerden sonra, onu tekrar öldürenin kendisi olmak istiyordu.

"Tabii ki. Acıtarak öldür. Konsey geldiğinde ortaya çıkar. Aramakla zaman kaybetmeye gerek yok." Parmağını avucunun içine bastırdı. "İki büyük aşk. Üç, belki dört hayat, ama biri parçalandı. Sana ilk söylediğimde hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Kırılan ve sonra birleşen çizginin ne olduğunu anlayamamıştım. Şimdi, Layala olarak hayatın ilk hayatıyla birleştiği an. Bir daha ölmeyeceksin." Avucunu öptü ve bıraktı.

"El falına inanmadığını sanıyordum." O gülümsedi. "O zaman inanmıyordum."

Kız onun elini tuttu ve çizgileri nazikçe okşadı. El falı, hiç öğrenmediği bir beceriydi. "Seninkiler ne diyor peki?"

Parmaklarını kıvrarak gülümsedi. "Benimki tek bir aşkım olduğunu söylüyor." Öne eğilip onu öptü.

"Peki hayat çizgin?"

"Net değil. Herkesinki net değildir."

Bilmemek onu korkuttu. Sinirli bir şekilde bacağını salladı ve ayağa kalktı. Oturmaya devam edemeyecek kadar endişeliydi. Zihninin bir köşesinde, konseyin bir şekilde içeri gireceği hissini bir türlü atamıyordu. Eğer öyle olursa, buradaki tüm insanlar ne olacaktı? Nereye gideceklerdi? Calladira'ya gidemezlerdi, orman elfleri onları kabul etmezdi. İnsanlar da elflerden korkuyordu, onları da kabul etmezlerdi. Evsiz kalacak, vahşi doğada dolaşmak zorunda kalacaklardı, belki de ejderhaların olduğu kuzeye giderlerdi. Elfler ve ejderhalar çok farklı kültürlere sahip olsalar da, uzun süre barış içinde bir arada yaşayamazlardı.

Peki ya arkadaşları, nereye sığınacaklardı? Tif ve cüce kolonisi ne olacaktı? Kırmızı şapkalı küçük cüce, at otağını çevreleyen tahta çitin en alt basamağına oturmuştu. Neşeyle mırıldanarak, karahindibadan sarı çiçek yaprakları koparıırken ayaklarını sallıyordu. Katana, onun yanında çimlere oturmuş, Tif'e çiçeklerden kolye yapmayı gösteriyordu.

Onu mutlu görmek güzeldi. Thane'le birlikteyken hiç bu kadar parlak gülümsememişti. Ayrı ayrı özel insanlardı, ama birlikteyken sihirliydiler. O, onun parlak güneşine yakışan eşiydi. Katana için çok endişelenmiyordu. Thane onu koruyacak ve gerekirse buradan uzaklara götürecekti.

Piper, gözlerini gökyüzüne sabitleyerek bir yandan diğer yana sallanıyordu. Ronan ve Dax yukarıda bir yerlerdeydiler. Fennan ve Leif, Prenses Talon'un nerede olması gerektiği konusunda tartışıyorlardı. O anda, prenses odasına kapanmıştı. "O burada değil, Brightheart Kalesi'nde olmalı."

Fennan, kısa siyah buklelerini eliyle taradı. kısa siyah buklelerini eliyle taradı.

"Brightheart, onların portaldan geçecekleri yer. Yolda kaleyi yok edebilirler," diye tartıştı Leif.

"Yeter," dedi Thane, volta atmayı bırakarak. "Onu göndermek için çok geç."

Dikkatini dağıtmak için Presco ahırdan bir fırça aldı ve Starborn'u taramaya başladı. Sadık sağ kolu savaşta yanında olacaktı. Her zaman böyle savaşmışlardı. O arabasında, o da yanında uçarak. O yere indiğinde o da inerdi. O kadar uzun süredir birlikteydiler ki, bu savaştan sağ çıkamayacağını düşünemiyordu bile. O, en eski ve en güvendiği arkadaşıydı.

Dakikalar saatler gibi geçiyordu. Katana, Synick'in Lightbringer'ın duvar için önemini biliyor olabileceği konusunda onları uyarmıştı, ancak ondan hiçbir iz yoktu.

Ronan ve Dax yarı dönüşmüş halleriyle uçarak geldiler ve kanatlarını sakladılar. Pulları ete dönüştü ve yan yana yürüyerek yol boyunca ilerlediler. Ronan'ın gümüş rengi saçları arkaya bağlanmıştı, Dax'ın koyu kahverengi saçları ise serbestti. İkisini de uzun zamandır görmemişti. Ronan arkadaşından biraz daha uzundu ama fark çok azdı.

"Bu acıma partisi de ne?" Ronan, Piper'in önünde durdu ve kolunu omuzlarına attı. "Savaş daha başlamadı bile, hepiniz karamsar ve kasvetlisin."

Dax, Ronan'a eliyle *"Hemen dönerim"* işareti yaptı, sonra Fennan ve Leif'in yanından geçip Presco'nun etrafından dolaştı. Valeen, onun kime geldiğini anlayınca arabasından atladı ve Dax onu kemiklerini kıracak kadar sıkı bir şekilde kucakladı. "Merhaba, Dax." Onu en son gördüğünde, Kral Tenebris'e karşı savaşmak için onun canavarına binmişti. Konuşamasa da aralarında özel bir bağ vardı.

Hel, civarını çırdı ve son dumanı yavaşça üfledi. "Sen de kimsin lan?"

Onun kıskanmasından hoşlanmalı mıydı? Hayır. Hoşlanıyor muydu? Evet. Kıkırdadı ve Dax onu bıraktı, Hel'e sırtıttı. Selam vererek bir adım geri attı. Ronan'a dönerek işaret dilinde *"Bu onun yeni erkeği mi?" diye sordu.* Layala iken işaret dilini bilmiyordu, ama Valeen olarak bildiği birçok dilden biri de buydu.

"Bu benim kocam," dedi.

Adam ona döndü, kaşları çatılmıştı. *İşaret dilini biliyor musun?*

"Biliyorum."

Adam kaşlarını çatı. Neden daha önce söylemedin?

Kadın işaret diliyle cevap verdi: *Şimdi biliyorum. Önceden bilmiyordum.*

"Hel, bu Dax. Beni bir keresinde savaşı taşıdı. Prens Ronan'ın en yakın arkadaşıdır."

Ellerini hızla hareket ettirdi. *Tek arkadaşı. Ronan bir pislik. Diğerleri sadece kraliyet ailesinden olduğu için onun arkadaşı.*

"Hey!" Ronan bağırdı. "Gördüm."

"Bir daha karıma yaklaşırsan, izni olmadan ona dokunma." Hel alaycı bir şekilde dedi.

Dax'ın kaşları kalktı. *Bence Ronan ve o çok iyi anlaşırlardı. İkisi de pislik.*

Valeen güldü ve Hel orta parmağını kaldırdı. "Ben de işaret dilini biliyorum, pislik."

"Neyse." Ronan, Piper'ın başının üstüne öpücük kondurdu. "Konseyin ordusu buradan üç mil uzakta. Runevale'de az önce yaptığımız savaş, onların elindekilere kıyasla hiçbir şeydi. Tahminimce on beş bin kişilik bir ordu ve daha fazlası da geliyor gibi görünüyor."

Toplu sessizlik Valeen'in ensesindeki tüyleri diken diken etti. Ağaçlardaki hafif hışırtı ve otlayan atların sesleri kulaklarına çok yüksek geldi. Hel'in bakışları önce ona, sonra Thane'e kaydı. Onun endişeli olduğunu gösteren bir işaret gördüğü ilk andı.

"Kahretsin," diye ciyakladı Tif ve tombul elini ağzına kapattı. "On beş bin mi?" diye fısıldadı Valeen. "Kaç tanesi ejderha var?"

"Havada en az bin tane vardı. Yerde daha fazlası olabilir, bu yüzden gerçek sayılarını bilmiyoruz." Sesinde endişeli bir ton yoktu. Hatta neredeyse heyecanlı gibiydi. *Ölmek mi istiyor?* diye düşündü Valeen.

Bence o biraz deli olabilir, dedi Hel. Onun duymasını istememişti, ama o da bunu bildiği için gülümsedi. "Bunun olacağını biliyorduk," dedi Hel sakın bir şekilde, ama hemen başka bir civar çıkardı.

Leif alnında ter damlalarıyla kafasını kaşıdı. "Ejderha kralı daha fazla savaşçı mı gönderiyor, Ronan?"

Piper'ın kolundan elini çekti ve içini çekti. "Babama bir haberci gönderdim, ama zamanında varacaklar mı bilmiyorum."

"Endişeli görünmüyorsun," dedi Hel düşünceli bir şekilde.

O sırtıttı. "Ölürsem, savaşırken ölürüm. Ejderhalar bunu sever. Bu savaş yüzyıllar boyunca konuşulacak. Eğer ölürsem, savaş tanrısı, gece ve gündüz tanrıçaları ve elfleri kurtaran büyü tanrısı ile savaşan ejderha prensi olacağım."

büyü tanrısıyla savaşı ejderha prensi olacağım. Büyüklük benim olacak. Benim hakkımda şarkılar yazmayı unutma, tamam mı?"

Piper hafifçe onun yanına yumruk attı. "Savaştan önce ölümden bahsetme. Uğursuzluk getirir."

Ronan, Hel'den gözlerini ayırıp ona döndü. "Ben zaferden bahsediyorum, sevgilim." Çenesini kaldırdı. "Bize bahsettiğin konsey, doğru şeyi yaptıklarını düşünüyorlar, ama onlar zalim olarak görülecekler. Elfler barışçıl doğalarıyla bilinirler ve onları yok etmeye geldiler. Orman elfleri komşularınız da bize katılırsa şaşırmam."

"Katılmazlar." Thane kaşlarını çatarak başını salladı ve kollarını kavuşturdu. "Son üç lordlarını öldürdük, ayrıca bize daha önce hiç yardım etmediler. Son çare olarak bir haberci gönderdim. Gördükleri gözleriyle inanacaklarını sanmıyorum."

Ronan omuz silkti. "Asla bilemezsin. Kimse solgunların sizinle savaşacağını, size karşı savaşmayacağını düşünmezdi." Hel'i baştan aşağı süzdü. "Bu arada, sen olağanüstü bir savaşçısın, *Kara Büyücü*. Gerçekte ne kadar yetenekli olduğundan şüphelerim vardı ama herkesin senden korkmasına şaşmamalı. Ailem senin yüzünden kuzeyden ayrılmaya bile cesaret edemedi. Senin geri döneceğin söylentileriyle altlarına sıçtılar." Sırıttı. "Lanetli ordun yenildi, ama muhteşemdi. Tarih kitapları buna bayılacak."

Hel güldü ve bir nefes sigara içti. "Ejderhalarla bir sorunum yok. Ailen, bana bir neden vermedikçe benden korkmasına gerek yok, örneğin takviye göndermezlerse gibi."

"Eh, gelmezlerse ikisinin de öldürüleceği bir sözleşme imzaladılar, yani gelecekler, umalım da zamanında gelsinler."

"Ronan şöhret istiyor olabilir," dedi Fennan öfkeyle, elini ona doğru savurarak. "Ama bu şöhretle alakalı değil. Bu savaşı kolayca kaybedebiliriz. Hel'in ordusunun tamamını ve en az iki yüz Raven'ı kaybettik. Senin kaç ejderha kaybettiğini bilmiyorum ama bu durumda bize belki dört bin savaşçı kalır." Fennan'ın sesi kısılmıştı. Hasta gibi görünüyordu. "Durum daha kötüye gidemez."

Valeen onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu ama kazanabileceklerine inanmak zorundaydılar, yoksa savaş çoktan kaybedilmiş sayılırdı. "Daha kötü şartlarda kazanılan savaşlar gördüm. Umut yok değil."

"Ben görmedim ve bu sefer geri çekilecek yerimiz yok."

Hel öne çıktı. "Doğru, o yüzden bu savaşta elinden gelen her şeyi ver, yoksa bu şehir, evin yok olacak. Palenor kalmayacak. Toprakların ve halkın için savaşıyorsun. Kadınları köle olarak alacaklar, tecavüz edecekler ve ölmek isteyecek hale getirecekler, sonra da buradaki tüm erkekleri, çocukları da dahil, öldürecekler. Bunu *gördüm*. Ama onlar sadece tanrılarının emriyle buradalar." Hel parmağını Fennan'ın göğsüne bastırdı. "Sen bununla savaşıyorsun." Onu daha fazla sevemeyeceğini düşündüğü anda, o bunu söyledi. Ona gülümsedi ve o hemen ekledi. "Onlara merhamet göstermeyeceğiz."

Leif başını salladı ve sırtıttı. "Merhamet yok."

"Hiç yok." Hel ona gülümsedi.

"Hiç merhamet yok!" Ronan bağırdı ve yumruğunu havaya kaldırdı. "Bu yeni küfür kelimesini sevdim."

"Merhamet yok!" Tif de koroya katıldı ve herkes güldü. Valeen yavaşça nefes verdi ve boynunu çevirdi. Mümkün olduğunca çok insanı öldürme zamanı gelmişti. Zythara'yı çıkardı ve elinde çevirdi.

Thane, Fennan'ı omzundan tuttu. "Bize avantaj sağlayan sihirli bariyer var. Onlara ok ve mancınıklarla saldırıp, gerektiğinde içeri çekilebiliriz, bize ulaşamazlar. Liderlerini öldürürsek giderler. Kazanabiliriz."

"Sadece kazanmakla kalmayacağız, kazanacağız," dedi Valeen. "Bu kılıca neden Karanlık Getiren adını verdiğimi biliyor musun? Çünkü onu çektiğimde düşmanlarım bir daha ışığı göremeyecek. Savaş tanrısı sizin kralınız ve o asla yenilmez, Hel ise hepinizin sandığından çok daha fazla intikam istiyor. Kazanacağız."

"Pozisyonlarımıza geçme zamanı," dedi Thane. "Batıdan gelecekler. Piper, Ronan'la birlikte hava komutasını yardım et. Leif, Fennan, siz benimle gelin." Valeen, Hel ve Presco'ya baktı. "Siz nerede olacaksınız?"

"Pricilla'nın kafasını alabileceğim yerde olacağım," dedi Hel.

Endişeli bir şekilde Valeen, Katana'ya baktı. O, Tif ve Talon ile birlikte kalede kalıyordu. "Presco ve ben ejderhalarla uçacağız. Orada bize ihtiyacınız olacak."

"Lanet olsun, savaşa gece tanrıçası tarafından götürülüyoruz." Ronan, Dax'a hafifçe yumruk attı ve o da gülümsedi.

Katana ayağa kalktı ve bronz pantolonundaki çimleri silkeledi. "Burada bir şey olursa, Thane ile iletişim kurabilirim," diye güvence verdi Katana. "Tif ve ben, büyülerle korunan Valeen'in odasında bekleyeceğiz."

"Gidelim." Thane, Phantom'un dizginlerini tuttu ve herkese hareket etmelerini işaret etti, ama henüz ata binmedi. Muhtemelen Katana ile biraz yalnız kalmak istiyordu.

Valeen, Katana ve Tif'in yanına çömeldi. "Tif, ben dönene kadar odada kal, tamam mı?"

Tif, çiçek kolyelerinden birini kendi başına taktı. "Tamam, merak etme."

"Katana, Lightbringer'a hiçbir şey olamaz."

Parlak bir gülümsemeyle elini Valeen'in yanağına koydu ve nazıkçe okşadı. "Synick sabotaj yapmaya kalkarsa Thane'e söylerim, sen de gelirsin. Her şey yoluna girecek. Tüm Anneler bizimle. Hissedebiliyorum." Elini gökyüzüne doğru kaldırdı. "Gökyüzünde tek bir bulut yok ve güneş üzerimize parıldıyor. Sen de bir zamanlar mucizelere inanırdın. Tekrar inan."

Bölüm 56

VALEEN

Burada hava daha temizdi. Rüzgâr, kanatlı miğferinin boşluklarından ılık çalıp geçiyordu. Starborn ve Night, Presco'nun canavar formunda ve Hel'in kanatlarıyla birlikte uçuyorlardı. Ronan, Piper ve Dax hemen üstlerinde uçarken, arkalarında Ronan'ın ejderha taburu vardı.

Vadi kenarını çevreleyen düşmanların sayısı değil, üzerlerinde dönen ejderhalar nefesini kesiyordu. Ufukta kara bulutlar gibi görünüyorlardı. Kükremeleri ve bağırışları göğsünde yankılanıyordu. Hepsi de şekil değiştirenler değildi. Aralarında wyvernler de vardı.

Duvar dayanacak, diye mırıldandı ya da dua etti, hangisi olduğunu bilmiyordu.

Aşağıda, Thane, Fennan ve Leif fiziksel duvarda duruyorlardı. "Okçular hazır!" sesi, bulunduğu yere kadar ulaştı.

Eğer işler ters giderse, seni tekrar almalarına izin vermeyeceğim, dedi Hel. Gitmemizi söylersem benimle savaşımaya kalkışma.

Herkesi terk etmeyeceğim. Bu ordu bizim için burada. O zaman savaş benimle, ama kazanamazsın.

Onun ciddi olduğunu biliyordu. Gerekirse herkesi ölüme terk edip, onu tekmeleyip bağırarak götürürdü. *O zaman kaybetmemize izin vermeyeceğim.*

Parıldayan büyü bariyerden uçarak geçtiler ve Valeen'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Valeen kılıcını kaldırdı ve arkasındaki tabura döndü. "Sizler şimdiye kadar yaşamış en cesur ejderhalarsınız. Bin tanesiyle savaşmaktansa

onlarla savaşmayı tercih ederim. Eğer zafer istiyorsanız, onu burada kazanacaksınız! Onlar için teslim olmak yok! Hepsini öldüreceğiz."

Arkasından gelen kükremeler onu vahşi bir enerjiyle doldurdu.

"Biz sizinleyiz, kraliçemiz," dedi Presco. "Ne pahasına olursa olsun." "Senin yanında savaşmak bir onur, Presco. Her zaman."

Dönüp dizginleri kavradı ve kanatlı atlarını ejderhaların ilk safına doğru yönlendirdi. Ejderhaların pençelerinden aşağı daldılar ve kılıcını yukarı doğru savurup bir canavarın karnına sapladı, bağırsaklarını dışarıya döktü. Presco dev pençesini savurarak başka bir ejderhanın yüzünü yana çarptı ve dişlerini boynuna geçirdi. Hel bir ateş akıntısından kaçtı ve canavarın kanatlarını kesti, ardından diğerleri çarpıştı.

Kanatlarını kısıtıran daha küçük, lacivert bir ejderha ona doğru hızla indi. Starborn ve Night sola kaçarak saldırıyı atlattılar. Valeen arabasından geriye doğru takla atarak serbest düşüşe geçti. Kendini hazırlayarak, ejderhanın sırtına inerken bacaklarını kıvırdı. Ejderha kükredi ve kıvrıldı. Valeen'in midesi bulandı ve iki koluyla ejderhanın sivri uçlarını kavradı ve takla atarken tutunmaya devam etti.

Dengede kalınca Valeen, Zythara'yı ejderhanın boynunun arkasına sapladı ve omurgasını kesti. Ölümcül bir kükreme bile duyulmadı, ejderhanın vücudu gevşedi ve düşmeye başladı. Starborn ve Night geri döndü ve Valeen ejderhanın sırtından arabasına atladı. Yine dizginleri kavradı ve nefesini topladı. *Vay canına. Böyle bir şey yapmayı uzun zaman olmuştu.*

"Yukarı, yukarı," dedi ilkel dilde. Botları dik yokuştan kaymaya başlayınca, arabasının kenarlarına tutundu. Daha iyi görebilmesi gerekiyordu. Bir kükreme onu döndürdü. İki ejderha onu takip ediyordu, biri siyah, diğeri kömür rengi. Her ikisinin de burnunun ucunda devasa altın boynuzlar ve sırtlarında biniciler vardı. Soldaki binici kolsuz ve pantolonsuzdu ve süslü altın zırh giymişti; bu zırh onu hiçbir şeyden koruyamazdı, yani o bir tanrıçaydı ve ölmekten korkmuyordu. Zengin kızıl saçları ve bronz teni... Eliza, öfkenin tanrıçası.

Onun yanındaki ejderhanın üzerindeki binici, kocası, sükunetin tanrısıydı. "Senin savaşçı biri olduğunu sanmıyordum, Lennox," diye bağırdı ona. "Sadece savaş gerekli olduğunda, Valeen. Pricilla'ya saldırmak beni buna zorladı."

"Eşit," diye atlarına emretti. Lennox'a döndü. "Peki Hel'i ve War'ı öldürmesi gerekmiyor muydu?"

"Bana hayatta görünüyorsun," dedi Eliza ve bir mızrak fırlattı.

Valeen eğildi ve mızrak başının yanından ve Night'ın kulaklarının arasından ısıklık çalıp geçti. Dişlerini sıkarak Soulender'ı çekti ve diğer eliyle Zythara'yı kavradı. Onu tehdit etmek bir şeydi, ama atları başka bir şeydi. Onlar ölümsüzdü, ama yaralanabilirlerdi. Eliza ve Lennox ayrılıp savaş arabasının iki yanına uçtular. Ejderhası Starborn'a saldırdı, o da çığlık atıp karşılık verdi.

Lennox selam verdi ve bir çift altın kelepçe kaldırdı. "Teslim olmak bir seçenek. Bizimle gelersen ordularımız gidecek. Elflerin acı çekmesine gerek yok."

"Ve sizin ölmenize gerek yok, ama öleceksiniz. Yanlış tarafı seçtiniz." Arabasının sol tarafına vurdu ve atları döndü, Eliza'nın ejderhasını yana yatırdı. Yarı gölgede, arabasının kenarından atladı ve Eliza'nın arkasına indi. Öfke tanrıçası onun salıncaktan kaçtı ve bacağını Valeen'in ayaklarına doğru attı. Valeen zıpladı ve aşağı doğru kılıç salladı, ama Eliza döndü ve kılıcıyla darbeyi engelledi.

"Onda Soulender var!" diye bağırdı Lennox.

İkisi de kılıçlarını savurdu, metal metal çarpıştı. Eliza'nın karnına bir tekme attı, onu geriye savurdu ve Eliza eyerin üzerinden tökezledi. Lennox yaklaşmadan önce bunu çabuk halletmesi gerekiyordu. Valeen kılıcını ejderhanın yan tarafına sapladı. Ejderha şaşkınlıkla sıçradı ve keskin bir dönüş yaparak ikisini de devirdi.

"*Kahretsin*, dengeni al!" Eliza ejderhasına bağırdı ve eyerinin üzengisini tuttu. Valeen düşmeden önce dirseğini Eliza'nın boynuna dolamayı başardı. Uyluklarını kalçalarının arkasına kısıyarak Valeen, Zythara'yı etere gönderdi, Soulender'ı diğer eline aldı ve Eliza'nın boynunun yanına sapladı. Eliza çığlık attı ve onu bıraktı, ikisi de serbest düşüşe geçti.

"Eliza, hayır!" diye bağırdı Lennox.

Yarı gölgeye dönüşmesi onu yavaşlattı ama arabasına ihtiyacı vardı. Atlar hâlâ çok yukarıdaydı.

Aşağıda, aşkım.

Bir an sonra, Hel'in kollarına çarptı. O, onları hızla Lennox'a doğru uçururken, kollarını onun boynuna doladı. Lennox'un ejderhası üzerlerine doğru hızla alçalmaktaydı. Hel onu omuzlarına kaldırdı ve Valeen dengeyi sağlamak için ayak bileklerini onun yanlarına sıkıca bastırdı.

"Yapabilir misin?"

"Her zaman," dedi ve Hel, ejderhanın çenesinden kaçmak için tam zamanında sola döndü. Lennox'a doğru uçtular ve Lennox silahını sıkıca kavradı ve Soulender'ı Hel'in göğsüne sapladı. İvmeye, kılıç Hel'i ikiye ayırdı, omzunu kesip dışarı çıktı.

"Siktir." Hel havada süzülerek yavaşladı ve başının yanındaki bacaklarına tutundu. "Onu ikiye böldün."

Birkaç derin nefes aldı, ama bu yorgunluktan değildi. Kendini hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordu. Aşağıdaki savaşı izlerken, Ronan'ın ejderhalarından birkaçının bir araya gelip aşağı çekildiğini gördü. Yarısı zaten yerde ölü yatıyordu ya da gökyüzünden düşmüştü. "Onları duvarın içine geri göndermeliyiz, yoksa hepsi ölecek."

"Kuzeye bak."

Valeen döndü ve kalbi yerinden çıkacak gibi attı. "Drake Drakonan!" Ronan'ın kilerle aynı kırmızı ve altın renkli tasmalarından tanıdı. Yanında binlerce adam vardı. Ronan'ı aradı. Aşağıda, sol tarafta, Ronan ve Dax hâlâ birlikte uçuyorlardı, kendi takımlarını oluşturmuşlardı. "Ronan! Geldiler!"

"Savaşmaya devam edin! Kral geldi!" Ronan ejderhalarına emretti. Saldırganlıkları arttı, daha sert vuruşlar, sivri kuyruklar çarpıştı ve daha fazla ateş havada yayıldı.

Aşağıdaki yüzlerce ejderha arasında inci pulları ve toz mavisi boynuzları aramak sandığından daha zordu. Çok hızlı hareket ediyorlardı ve birkaç açık renkli ejderha da vardı. Ne kadar uzun bakarsa, kalbi o kadar hızlı atıyordu. "Presco nerede?"

"Az önce onunla birlikteydim..." Hel sağ tarafı işaret etti. "Orada."

Üç ejderhayla savaşıyordu, birinin boynunu ısırırken diğerinin kanadını arka pençeleriyle parçalıyordu. Üçüncüsü yan tarafına saldırdı ve ısırığını bırakmak zorunda kaldı. Sırtı ve boynu kalın kırmızı yaralarla kaplıydı. "Hel, git!"

Hel'den atladı ve Presco'ya doğru daldı. Rüzgar yüzünü yırtarak geçti, gözyaşları yüzünden saçlarına aktı. Öfkeyle çığlık attı, saldırganlardan birinin üzerine indi ve kılıcını kafasının arkasına sapladı. Sonra kendini aşağı çekti ve kafasını keserek kopardı. Hel diğerinin boğazını kesti ve Presco son ejderhanın boynunu kırdı. Hel, üzerinde durduğu ejderha düşmeye başlayınca onu havaya kaldırdı.

Presco'nun gözleri odaklanmamıştı. Burnundaki boynuzu ikiye kırılmıştı. Kanatları çok yavaş çırpıyordu. "Hel, ona yardım et."

"İniş yapıp şekil değiştirmen gerek," dedi Hel.

O başını salladı ama vücudu gevşedi.

"Presco!" Valeen çığlık attı. "Yere çarpmaması için onu durdurmalıyız!"

"Seni tutarken onu durduramam." Valeen kendini Hel'in kollarından itti ve düşmeye başladı. Hel, Presco'ya daldı, göğsünün altına uçtu ve onu itti. Bu onu yavaşlattı ama yeterli değildi. Bütün bu zaman boyunca bastırdığı panik, kendini göstermeye başladı. Gölgeye dönüşerek Presco'ya doğru süzüldü ve yeniden şekillendi. "Uyan! Uyan!"

O inledi.

"Ronan! Yardım et!" Ama o neredeydi? Yere çok hızlı yaklaşıyorlardı. "Presco! Uyan! Dön!"

"Onu durdurmak için çok ağır!" Hel çaba sarf ederek bağırdı, sonra Presco'nun altından uçtu. Yer birkaç metre uzaktaydı. Yarı gölge haline gelip havada asılı kalırken, tek yapabileceği dehşetle izlemektir.

Güm.

Presco yere çarptı ve etrafına toprak bulutu yükseldi. Hel, Presco'nun yüzünün yanına düştü ve gözyaşları içinde ellerini onun burnuna bastırdı. "Presco?"

Hel, göğsünün yanına indi ve kulağını inci pullarına dayadı. "Kalbi hala atıyor."

Çenesi titreyerek, pürüzsüz pullarını eliyle okşadı. "İyi olacaksın." Burun deliklerinden duman çıktı ve boğazından gelen düşük bir gürültü ellerini titretti. "Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Duvar elli metre uzaktaydı. Onu içeri sokabilirlerse...

"Hel, Valeen, dikkat edin!"

Thane taş duvarın tepesinde durmuş, bir yeri işaret ediyordu. Valeen, kendilerine doğru koşan konsey ordusuna dönerek hızla döndü. Binlerce bot ve toynak gürültüyle koşuyordu. İki elinde silahlarla ve gölgeleri etrafında dans ederken, Hel'in yanında Presco'nun önüne çıktı. "Onu parçalanmaya bırakmayacağım."

"Önce bizi geçmeleri gerekecek."

Valeen'in gölgeleri yayıldı, ölümcül sarmaşıkları yerden kıvrılarak çıktı.

"Okçular, ateş!" diye bağırdı Thane.

İlk düşman askerleri — devler, ejderha şekil değiştirenler, kedi şekil değiştirenler, insanlar, hatta cüceler ve elfler, hepsi ön cephede — birkaç metre uzaktaydı, tanrılarının renklerini giymişlerdi; yeşil ve turuncu, pembe ve mavi. Valeen

birkaç kez derin nefes aldı ve kendini hazırladı, damarlarında büyüü kükrüyordu. Kalkanını kaldırdı ve çarpışmayı bekledi.

Sonra güneş ışığında siyah zırhlar parladı ve Thane'in önderliğindeki Kuzgunlar onu geçip düşmanla karşılaştı.

Bölüm 57

VALEEN

Öldürme, ölüm, çığlıklar... Her şey sonsuz gibi görünüyordu. Silahlar çarpıştıkça metal sesleri yankılandı. Öfke ya da kederden, o kadar çok çığlık vardı ki kulakları kanayacaktı.

Elfler arasında daha önce hiç görmediği bir vahşet vardı. Güzel yüzleri öfkeyle çarpılmıştı. Dansa uygun zarif hareketleri, öldürmek için kullanılıyordu. Elfler diğer ölümlü ırklardan daha hızlı ve daha çevikti. Burası onların toprağıydı ve bu yüzden daha sert savaşıyorlardı. Aileleri birbirine çok yakındı.

Kendi zihninde Evalyn Teyze'yi düşündü. Eğer başarılılarsa, Nerium Oleander'ın zemininin altında saklanarak ölebilirdi. Bu olamazdı. kükremeler ve çarpışmalar ejderhaların dönüşmüştü. gibi yüksekgök gök gürültüsü kadar gürültülüydü. Pullarından çıkan renkli ışıklar güneş ışığında parıldıyordu ve bu bir savaş olmasaydı, kan ve ölüm dolu olmasaydı güzel olabilirdi.

Kazanmalıyız, kazanmalıyız. Tüm hayatları, hatırlamak için verdikleri tüm mücadeleler, Hel'in dört yüz yıllık uykusunu feda etmesi, ülkeyi terörize eden lanetli solgunlar, tüm sonuçlar ve gelecek için umutlar, bu tek ana gelmişti.

Zythara ve Soulender'ı salladı, sadece öldürmenin yollarını görüyordu. Kendini buna kaptırdı. Zırhları kolaylıkla kesiyor, boğazları ve arterleri parçalıyordu.

Kan. Çok fazla kan vardı. Kızıl kan zırhına, cildine sıçradı. Sıcak ıslaklık fark edilmez hale geldi.

Minotorlar ve devler sert vurdular ama daha sert yere düştüler.

Dev kayalarla donatılmış mancınıklar sihirli duvara çarptı. Duvara çarparak parçalandı ve aşağıya kaya ve taş yağdı. Ejderhalar sırayla kuyruklarıyla duvara vurup ateş püskürttü.

Duvarın yanardöner gökkuşağı parıltısı birden fazla kez bazı yerlerde soldu ve her seferinde kalbi durdu.

Ama duvar ayakta kaldı. Ne oklar ne de canavarlar duvarı geçebildi.

"Duvara daha sert vurun!" diye bağırdı düşman komutanlarından biri. "Yıkın onu! Okçularını ortadan kaldırmalıyız!"

Konseyin tanrıları ve tanrıçaları ile müttefikleri, ordularının arkasında bir yerde savaşı izliyorlardı. Belki Eliza ve Lennox düştükten sonra geri çekildiler, ya da başka bir nedenden dolayı bekliyorlardı.

Önemli değildi, eninde sonunda onlara ulaşacaktı.

Valeen gece rüzgarı gibi hareket ederek, bir nefes alıp verişte gölgeden gerçek şekline dönüştü. Asmaları ortalığı kasıp kavurdu, etleri parçaladı, canavarları ve insanları sardı.

Hel'in büyüünden kaynaklanan patlamalar savaş alanının her yerinde patladı. Thane, düşmanlarını hassas ve hızlı hareketlerle kesti. Önüne çıkan her şey yere düştü.

Başka herhangi birine karşı bu çoktan bitmiş olurdu.

Güneş gökyüzünün yarısına gelmişti, ama düşmanlar dalgalar gibi gelmeye devam ediyordu.

Valeen yorulmuyordu, ölümsüzlüğü sayesinde, ama elfler yoruluyordu. Cesur kalpleri ve zafer için çaresiz arzuları olsa da yorgun düşüyorlardı. Darbeleri biraz yavaşlamış, inlemeleri sıklaşmıştı.

Daha hızlı bir şekilde düşüyorlardı. Arkadan, ölenlerin yerini doldurmak için sonsuz sayıda düşman askeri geliyor gibiydi.

Elfleri surların içine sokmalıyız, diye düşündü Valeen. Dinlenmeleri gerekiyordu.

Yanındaki gümüş zırhlı bir elf yere düştü ve botuna çarptı. Kahverengi gözleri ona bakarken son nefesini verdi. Siyah bir Raven diğer tarafına düştü. Döndü ve onu dövmüş olan yeşil ogrenin boğazını kesti. Koyu mavi kan fişkırırken, ogre boynuna yapıştı ve öne düştü.

"Işık Getiren Hanım," diye bağırdı kuzgunlardan biri. "Dev! Devi yakalayın!"

Kış okyanusları kadar mavi ve en uzun meşe ağaçları kadar uzun bir buz devı, kalın buz bloklarından oluşan ayaklarıyla yere vurdu. Çimlerin ve yere düşenlerin üzerine buz yaydı. Uzun, ince kolları mızraklara dönüştü, saplayıp savuruyordu. Bir elf yakalayıp havaya fırlattığında güldü.

Ölümcü ama yavaştı.

Kız koşarak devin üzerine atıldı, onun salladığı kolun altından kaçtı ve sırtına tırmandı. Bir sıçrayışla devin tepesine vurdu ve Zythara'yı kafasına çarptı. Buzdan vücudu çatladı ve parçalandı, sonra devin tamamı paramparça oldu. Valeen geriye takla atarak devin arkasına çömeldi, buz parçaları ayak parmaklarının arasında yuvarlandı.

Bunu gören birkaç Raven sevinçle bağırdı ve daha sert vurdu, düşmanı daha hızlı öldürdü.

"İçeri girin!" Thane'in sesi kaosun içinde yankılandı. Elf okçular ok yağmuruna tuttu ama yetmedi. Sayıları çok fazlaydı.

Valeen yumruğunu yere vurdu ve siyah asmalarından bir duvar yükseldi, dikenler sapların arasında çubuklar gibi uzadı ve koyu mor zambakları zehirli bir sis püskürttü. Bu, elflerin sihirli bariyerin güvenliğine çekilmeleri için bir anlık zaman kazandırdı.

Ama baltaları saplarını kesip parçaladı, ağaçlar gibi devrilene kadar. Düşman askerleri kükreyip çığlık atarak peşlerinden koştu.

Valeen, Presco'yu bulmak için döndü. Yerde farklı zırhlar giymiş çok sayıda ceset vardı, akbabaların yemesi için ölü olarak bırakılmış çok sayıda ejderha ve canavar vardı, sanki deniz kabuğu dolu bir denizde deniz kabuğu aramak gibiydi.

"Presco!"

Sonunda onu insan formunda, duvara doğru sürünürken gördü. Kılıcını kınına soktu, koşarak canlı ve ölü cesetlerin üzerinden atlayarak ona ulaştı.

"Valeen," sesi kısılmıştı ama rahatlamış gibiydi. Bronz tuniği kan ve kirle lekelenmişti, omuzlarında hala derin yaralar vardı ama pulları tekrar kapanmaya başlamıştı.

"Bekle, seni içeri sokacağım." Presco ejderha formundayken taşımak imkansızdı, ama insan formundayken de oldukça ağırdı. Tüm gücünü kullanarak onu sürükledi. Presco acı içinde homurdandı ve tısladı, ama bu ölmekten iyiydi.

Kişisel kalkanı etraflarını sararken, saldırılar ve oklar kalkanın üzerinden sekti. Ama yine de alay ederek dillerini çıkardılar.

"Çık dışarı tanrıça, bize bir tat ver." Büyük sarı dişleri ve peştamalı olan ogre kalkanı yaladı.

"Tamam, tadına bak." Kara bir asma yerden fırlayarak açık ağzından girip kafasının arkasından çıktı. Etrafındaki diğerleri birkaç adım geri çekildi.

Sihirli kubbenin içine girince, Presco'yu taş duvara yaslayarak oturttu. Presco, yan tarafını tutarak duvara yaslandı. "Git. Ben iyileşirim." Cebine uzanıp küçük gümüş bir şişe çıkardı. "Üzerinde çalıştığım bir şifa iksiri var. Küçük yaralar için işe yarıyor, şimdi benim için ne yapacağını görelim."

"Emin misin? Hel'i bulup seni iyileştirebilirim."

"Hayır, ben iyi olacağım." Presco yüzünü buruşturdu ve yavaşça derin nefesler aldı. Mantarın üstünü ısırdı, dişleriyle çekip şişeyi geriye doğru eğdi. Yüzünü buruşturdu. "Tadını düzeltmem lazım. Şu anda sadece ejderhalarda işe yarıyor ama gelecekte..." Gözlerinin önünde yaralar ve kesikler kapandı. "Bu savaşı kazan, kraliçem. Yapabileceğini biliyorum."

Kız başını salladı ve hafifçe omzunu sıktı. "Kazanacağım."

Hızlıca kontrol ettiğinde Hel, Thane, Fennan ve Leifi içeride buldu. Hayatta kalan tüm elfler korunan bölgede durmuş, sihirli duvara karşı vahşice savaşı canavarlara bakıyordu. Düşman kalkanlara çok yaklaşınca Thane ve diğerleri onları bıçakladı.

Onların tarafındaki ejderhaların bazıları da içeriye geri uçmuştu. Ama savaş gökyüzünde şiddetle devam ediyordu.

Ronan yere çarpmadan hemen önce alçaldı ve Piper'ı kollarına aldı. "Elimden gelen her şeyle savaşmam lazım, o varken yapamam." Piper'ı ayakları üzerine koydu ve vücudunda gümüş pullar dalgalandı.

"Ronan, bekle!" Piper, Ronan gökyüzüne geri fırlarken bağırdı. "Geri dön!"

Yumruklar görünmez duvara vurdu. Baltalar duvara çarptı. Bir buz devi duvara buz patlamasıyla vurdu ve buz yukarı ve etrafa yayıldı ama duvardan geçemedi.

"Büyük bir şeye ihtiyacımız var. Gerçekten büyük." Valeen arkasına bakarak Dredwich Kalesi'nin zirvelerini gördü. Kılıç dayanabildiği ve o ve Katana hayatta olduğu sürece kırılmayacaktı... umuyordu.

Parıldayan parlaklıkta birkaç küçük ama yeni siyah nokta midesini bulandırdı.

Ronan'ın daha yükseğe uçup başka bir ejderhayla çarpışmasını izledi; dişleri, pençeleri ve hırıltıları her yerdeydi. Ronan, kırmızı ejderhanın omzundan vahşice bir parça kopardı. Pullu et parçası aşağıdaki savaşçılara düştü. Sırt pençeleri, karnını uzun, açık yaralar bırakarak tırmaladı. Kafasını ileri doğru uzattı ve burnundaki boynuzunu diğer ejderhanın gözüne sapladı. Canavar, boğazından tiz bir ses çıkararak geri çekildi. Ronan, onu öldürmek için saldırdı, ama arkasında dişlerini gösteren ve kuyruğu kılıç gibi olan başka bir ejderha belirdi.

"Ronan, arkada!" Piper haykırdı.

Dax aşağıdan fırlayarak ikisinin arasına girdi ve düşman ejderhanın keskin kuyruğu Dax'ın göğsüne saplandı.

"Hayır," diye fısıldadı Valeen. Dax yarı kükreme yarı çığlık atarak göğsünü tuttuğunda kalbi durdu ve düşmeye devam etti.

"Dax!" Ronan dönerek sırtını açık bıraktı ve rakibi dişlerini geçirdi. Ronan kükredi, kaya kuyruğunu sallayarak saldıran iki ejderhaya çarptı ve pençelerini Dax'ın koluna geçirdi. İkiisi aşağı doğru bir spiral halinde yuvarlandı.

Piper ığlık attı ve ona doğru koştu.

"Hayır, Piper!" Fennan onu arkadan sardı. "Oraya gidemezsin! Ona asla yetişemezsin."

Fennan'dan kurtulmak için ona vurdu ve tekmeledi. "Onu bırakamayız!"

Bir *gümbürtüyle* Dax ve Ronan yere çarptı. Sonuçlarını düşünmeden Valeen duvarı açarak kaosun içine koştu. Avucunu kaldırarak kalkanını çağırdı; kalkan parlak bir ışık yaydı. Ejderha ateşine, kılıçlara ve iblislere karşı dayanmıştı, şimdi de dayanacaktı.

Savaş davulları her adımda çalıyordu. Canavarların ve düşman savaşçıların korkunç çığlıkları uzaktan geliyordu, o ise sadece Ronan ve Dax'a ulaşmaya odaklanmıştı.

Kalkan, yoluna çıkan her şeyi kenara itti. Kırmızı bir şey gözüne çarptı ve Piper'ın yanında koştuğunu gördü. Sonra Thane diğer tarafında belirdi. Hel yukarıda uçuyordu. Arkasına baktı, Leif ve Fennan hemen oradaydı.

Yumruklar, pençeler ve silahlar kalkanına çarptı ama sekip gitti.

Ronan'ı yerde diz çökmüş halde bulana kadar ilerledi. Ronan, Dax'ı kollarında tutuyordu, ikisi de kan ve kirle kaplıydı. Dizleri titredi ve boğazı düğümlendi. Ronan'ın yaralı yüzündeki kanlı gözyaşları, kanının donduğunu hissettirdi.

KATANA

KATANA, Valeen'in odasındaki pencerenin önünde volta atarken tırnaklarının kenarlarını ısırdı. Uzakta duman yükseliyordu. Ejderhaların ve kayaların büyümlü kalkanlara çarpmasıyla oluşan gürültü, vadide yankılandı. Bazı darbeler kalbini durdurdu.

Buradan bile, yanardöner duvarda koyu lekeler ve saç teli kalınlığında çatlaklar görebiliyordu. *Eğer bu dayanmazsa...* Bu düşünce boğazını sıktı. Bütün şehir istila edilecek, burada sığınan tüm masum insanlar katledilecekti.

Vücudu titredi, adımları hızlandı. Thane'in içinde bulunduğu tehlikeyi *hissediyordu*, sanki onun savaşın ateşiyle çarpan kalbi kendi kulaklarında atıyormuş gibi. Zihninde, aralarındaki bağ sayesinde onun gördüklerinin parıltılarını görebiliyordu; zırhları kesen kılıçları, bedenlerinden ayrılan kafalar ve kan, çok fazla kan. Bu onu hasta etti.

Yerde sayıca çok azdı. Kükredi ve kılıcını bir adamın göğsüne sapladı, sonra dönüp bodur yeşil bir trolün boğazını kesti. Görüntü titremeye başladı... *Hayır, hayır, hayır!* Gözlerini sıkıca kapattı ve şakaklarını ovuşturdu. Bağlantıyı kesmemeliydi, onu görmeliydi.

O gitmeden önce onu kucaklamış ve öpmüştü, ama ya onu bulduğu anda kaybederse? Hayatında ilk kez kendini partneri tarafından gerçekten sevildiğini ve takdir edildiğini hissetmişti. Hayatında ilk kez gerçekten aşık olmuştu.

Tif, pencerelerin üzerine sarkan yeşil sarmaşıklardan birine asıldı ve dışarıya baktı. "Ne olduğunu göremiyorum. Onlar iyi mi? Oh, bilememek çok kötü."

"Şu anda iyi olduklarını düşünüyorum." Katana, kalbini sakinleştirebilecekmiş gibi göğsüne sarıldı. "Kral Drake'in gelişiyle kazanma şansımız olabilir," ama bunu söylerken bile, bunun bir yalan olduğunu biliyor gibi midesi burkuldu.

"O duvar yıkılırsa," Prenses Talon odanın karşı tarafındaki pencereden dışarı baktı, "insan topraklarına gitmeliyiz."

Atlar hazır bekliyor. Thane, bize eşlik etmesi için iki muhafız ayarladı."

Katana onun bunu yaptığını biliyordu ve onun da istediği buydu, hatta ona gideceğine söz verdirmişti, ama gidebilecek miydi, bilmiyordu. Thane olmadan hayatın ne anlamı kalırdı ki? Hayat değildi o. "Thane'i bırakabilir miyim, bilmiyorum."

Omuz silkti. "Sen bilirsin, ama olaylar başlar başlamaz ben kaçacağım. Kardeşim bana öyle yapmamı söyledi. Ravens, kralları ele geçirilirse onu koruyacak. Thane'i oradan çıkaracaklar ve o da bizimle buluşma noktasında buluşacak."

Yürüyüşünü durdurdu, midesi bulandı. Thane başka bir gün savaşmak için gidecek miydi, yoksa halkıyla birlikte ölecek miydi?

Koridordaki kapının dışında duyulan bir gürültü, kolundaki tüyleri diken diken etti. "O neydi?" diye fısıldadı Katana.

"Birisi düşmüş gibi geldi." Tif asmadan aşağı indi ve taş zemine kondu. "Gidip bakayım."

"Hayır," diye tısladı Katana ve küçük cüceyi ortasından yakalayıp göğsüne bastırdı.

Katana'nın elini sıkıca tuttu ve büyük kahverengi gözleriyle ona baktı. "Ne oldu?"

Talon yavaşça pencereden uzaklaştı ve kapıya doğru ilerledi. "Ya biri duvardan geçerse? Kilitlemedik ki..."

Kapı kolu tıkladı ve Talon odanın ortasında donakaldı. Kapı yavaşça açılırken menteşeler gıcırdadı. Katana'nın kalbi ayaklarına kadar düştü ve pencereye doğru geri çekildi.

Synick yatak odasının hemen dışında, elleri eşikte duruyordu. Dışarıda nöbet tutan muhafız hareketsiz bir şekilde yerde yatıyordu.

"Sonunda kılıcın olduğu odayı buldum ve bakın başka neler var. En sevdiğim tanrıça ve arkadaşları, işkence etmek için." Bu şehri yıkımdan kurtaran şey olan, yumuşak bir ışıkla parlayan kılıcı dikkatle inceledi.

"Valeen'e zarar vermek isteyen kimse buraya giremez," Katana, Talon ve Tifi ve kendini de sakinleştirmeye çalıştı. Bu, Talon'un geri çekilmesini engellemedi, hatta kendisi bile pencereye yaslanıp mandala uzanmaya çalıştı.

"Bu şehirden gitmek istiyorum." Kapının eşiğinden geçmeye çalıştı ve görünmez bir duvara çarptı. Ellerini duvara dayadı ve üst dudağını kıvrırarak dişlerini gösterdi. "Yine sihirbazlık numaraları." Onun, içeri girmelerine izin vermeleri için bağırmaya başlayacağını ya da onlara küfürler yağdıracağını bekliyordu,

ama o yapmadı. Sağlam gözünü Talon'a kaldırdı. "Prenses," sesi Katana'nın çok iyi bildiği melodik, yankılı bir tona büründü, "kılıcı taştaki çatlaktan çek."

Sanki sersemlemiş gibi, Talon öne doğru yürüdü.

"HAYIR!" Katana, Tifi yatağa fırlattı ve Talon'un önüne atladı. İkna etme yeteneğini çok uzun zamandır kullanmamıştı, ama Talon'un omuzlarını tuttu ve yüzüne baktı. Mavi gözleri odaklanmamıştı. "Kıpırdama," diye emretti.

"Kılıcı çek dedim. Hemen çek. Gerekirse onu iterek çek."

Talon Katana'ya itti ve dengesini bozdu. Katana geriye sendeledi ama ayağa kalktı. Prenses, Katana'nın beklediğinden daha güçlüydü. "Talon, o kılıca dokunamazsın. Herkes ölecek." Katana, Talon'un kolunu yakaladı ve onu geriye doğru savurdu, Talon yatağın ucundaki komodine çarptı ve yatağın üzerine düştü.

"Kalk, prenses," Synick'in sesi odada yankılanıyor gibiydi. "O kılıcı al ve bana ver." Onun ikna kabiliyeti Katana'ninkinden çok daha güçlüydü, çünkü bunu yapmaya alışkındı. Ölmeden önce bile, bu yeteneğini nadiren kullanmıştı. Her zaman yanlış gelmişti.

Ayaklarını omuz genişliğinden biraz daha açarak ve ellerini önüne uzatarak, Talon'la tekrar savaşılmaya hazırlandı. Synick'in kontrolü altındayken, onun dediklerini yapmaktan başka seçeneği yoktu. "Talon, olduğun yerde kal."

"Gerekirse onu öldür," diye emretti Synick.

Talon ona saldırdı ve omzunu Katana'ya çarptı, onu yere düşürdü. Nefesi kesildi. Talon aniden üstüne çıktı ve ellerini Katana'nın boğazına doladı. Sıkı tutuşu nefes borusunu kesti.

"Hareket edemeyecek hale gelene kadar boğ."

Katana çığlık attı ve Talon'un kollarını yumruklayarak onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. "Bırak beni!" Katana sesinde kendi gücünü hissetti ve Talon onu bıraktı. Ne olursa olsun Thane'in kız kardeşini öldüremezdi. Kalçalarını yukarı kaldırarak Talon'u yere fırlattı. Talon hızla ayağa kalktı ve kılıcın kabzasına uzandı.

"Hayır, yapma!"

Kılıcı yakaladı ve çekti. Kılıcın ucu bir santim hareket etti ve Katana ellerini Talon'un ellerinin üzerine koyup aşağı doğru bastırdı.

Thane'in görüntüsü zihninde parladı.

Tamamen kuşatılmıştı. Valeen, Dax ve Prens Ronan'ın yanına diz çöktü, yüzündeki acı kelimelerden daha çok şey anlatıyordu. Gözleri yaşlarla doldu.

Dax gitmişti... Başları beladaydı. Çok fazlaydılar, savaştacak çok fazla düşman vardı ve Thane'in korkusu onu sarmış gibi hissediyordu. Zaferden şüphe duymaya başladı, o da öyle.

Hıçkırıklarla boğulan Katana, Talon'a doğru itti, zihni parçalanmıştı. *Thane, savaşmaya devam et!*

Talon'u durdurmak için ona zarar vermezdi, ama bir şeyler yapmalıydı. Synick'e ve gözlerindeki zafer ifadesine baktı. Talon kükredi ve daha sert çekti. Katana, kılıcı yerinde tutmaya çalışırken kolları titriyordu. Valeen'e söz vermişti, onu koruyacaktı, şehri koruyacaktı.

Thane'in bir görüntüsü daha belirdi — birine kılıcını saplarken çığlık attı ve sonra bir hançer ön koluna saplandı. *THANE!*

VALEEN

VALEEN'İN NEFESİ, Dax'ın hareketsiz bedenini görünce kesildi. Gözleri ardına kadar açılmıştı, ama başı cansız bir şekilde yana eğilmişti. Thane, Piper, Leif ve Fennan hemen etraflarına yaklaşanları kesmeye başladılar.

Hel iki yumruğunu yere vurdu ve büyük bir yarık açtı. Düşenlerin çığlıkları ve feryatları duyuldu.

Kulaklarında atan nabzının sesi savaşın gürültüsünü bastırdı. Valeen dizlerinin üzerine çöktü ve Dax'ın yüzüne dokundu. Vücudu çoktan soğumuştur. "Şimdi huzur içinde yat, Dax. İyi savaştın." Boğazı düğümlendi ve prensine baktı. "O öldü, Ronan."

Ronan çığlık attı, onu nazıkçe yere yatırdı ve parmaklarıyla gözlerini kapatmak için gözlerine dokundu. Öfkeyle yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve pençelerini dışarı fırlattı. Öfkeyle savurarak kavgaya atıldı.

Acı dolu bir çığlık, onu bir anda üzüntüden öfkeye çevirdi. Leif'ti, sağ omzuna saplanan bir kılıçla geriye sendeledi ve yere düştü. Boğazından bir savaş çığlığı çıktı ve kılıcını saldırganın karnına sapladı. Sonra çılgına döndü, kesip biçti. Gölgele yayıldı, soğuk bir günde sis gibi savaş alanına yayıldı

savaş alanına yayıldı, kulaklara ve gözlere girerek içlerini yaktı. Her yerden korku çılgınlıkları yankılandı. *Hepiniz öleceksiniz, lanet olsun, öleceksiniz.*

Gözlerinden ve ağzından kanlar akan bir adam yanından koşarak geçti.

"Onu indirin! Valeen ve Hel'e kelepçeleri takın! War'ı öldürün!" Pricilla'nın tiz sesi onu daha da öfkeliendirdi. Biri sırtına atladı, ardından iki kişi daha. O gölgeye dönüştü, düşman askerleri içinden geçip düştü ve o da işini sarmaşıklarına bıraktı.

Havada bir vınlama sesi duyuldu. Altın rengi bir şey ışığı yakaladı. Bir zincir aniden Hel'in boynuna dolandı.

Kalbi boğazına kadar çıktı. Öfkeli bir sıcaklık onu sardı.

Kulaklarında çınlayan sesler daha da şiddetlendi. *O benim eşim.*

"HEL!" diye bağırdı Thane.

Bir mancınıktan gelen patlama, on metre ötesindeki yeri sarsarak cesetleri havaya uçurdu ve Hel'in dengesini bozdu. Dizlerinin üzerine çöktü, eli bir cesedin yumuşak bağırsaklarına düştü. Zaman olsaydı dehşete kapılabilirdi.

Ama yoktu.

Ayağa kalktı ve gölgeye dönüştü, rüzgarda süzülerek Hel ile altın zinciri tutan tanrının arasına girdi. Bu, hayatını mahvetmek, her şeyini elinden almak için oy veren konsey tanrılarının biriydi.

Dalgalı kaslı kolları ve bir ejderha kadar uzun boyuyla ona gülümsedi. Taç olarak altın dikenlerden yapılmış bir hale takmıştı. Siyah teninde parlak yeşil gözleri parlıyordu.

Soulender'ı kaldırdı. "Kocamı alamayacaksın." "Yakala onu, Envar!" diye bağırdı Pricilla.

Hel boğazındaki zinciri çıkarmak için mücadele etti, ama zincir onun büyüsünü bastırıyor olmalıydı.

Soulender'ı eline alan kadın ona doğru koştu.

"Kelepçeleyin onu!" Pricilla çılgık attı.

"Hemen kelepçeleyin!"

Tamamen altın giysiler içindeki tanrı Envar, belinden başka bir zincir çıkardı ve bir dönüşle Soulender'ı tutan bileğe zinciri geçirdi. Zinciri sertçe çekerek sırttı. "Hançeri ver."

Büyüsü cildinde karıncalanarak gölgeye dönüşmek için yükseldi, ama hiçbir şey olmadı. Sanki büyüsü bir kafese hapsolmuş, Envar'ın gücü zincir aracılığıyla onun büyüsüyle savaşıyordu. Onun yeteneği bir bastırıcıydı ve

büyüsünü değerli metallere zorla aktarabiliyordu. Kız, ona karşı çekerek kolunu titretti. "Beni bırak yoksa seni öldürürüm."

"Soulender'ı al!" Pricilla hipogrifinden atladı ve iki arkadaşıyla birlikte ona saldırdı.

İkinci bir zincir Valeen'in diğer bileğini sardı. Büyüsü olmadan Soulender'ı etere gönderemezdi.

Pricilla Soulender'a uzandı ve Valeen dişlerini sıkarak alnını Pricilla'nın alnına çarptı ve onu sendeletti. "Onu alamazsın!"

"Onu indirin!" diye bağırdı Pricilla.

Envar, başka bir zinciri onun gövdesine dolayarak kollarını yanlarına sabitledi.

"Valeen, hayır!" Hel yarı deli gibi bağırdı. "Hepinizi öldüreceğim!" Zinciri çekerek Envar'ın dengesini bozdu.

Thane Envar'a çarptı ve onu yere devirdi. Zincirler düştü ve büyüü etrafa yayıldı, gölgeler etrafını sardı ve Pricilla'ya nişan aldı.

"SEN!" diye onu işaret etti.

Pricilla geri çekilmeye başladı. "Yakalayın onu! Bin kişi olsanız da umurumda değil, yakalayın onu!"

Dağların yarılması gibi yüksek bir çatlama sesi havayı yırttı. Valeen kayarak durdu ve sesin geldiği yere, şehre doğru döndü.

"Duvar yıkılıyor!" diye bağırdı biri.

"Yıkılacak!" diye bağırdı bir başkası sevinçle.

Siyah dalgalar parlak yüzeyin üzerinde yayıldı ve kadın dehşetle başını salladı. O duvar yıkılırsa içerideki herkes ölecekti... Evalyn teyze, çocuklar, anneleri, herkes. "Kırılmamalı."

Ve sonra duvarın yıkıldığını gördü, parıltı kayboldu ve şehir tamamen açıkta kaldı.

"Duvar yok oldu!" diye bağırdı biri.

Thane, Envar'ın zincirini boğazına dolarken geriye bakmaya cesaret etti. "Hayır," dedi inanamadan.

Bir anda Hel ortaya çıktı, Soulender'ı elinden aldı, kayboldu ve Thane'in yanında yeniden ortaya çıkarak onu Envar'ın gözüne sapladı, sapına kadar batırdı.

Alehelm, Hel'in boynuna altın zinciri tekrar doladı ve sıkıca bağladı. O ve diğer ikisi onu geriye doğru sürüklemeye başladı. "Büyün olmadan o kadar korkutucu değilsin," diye alay etti Alehelm.

"İmdat! Yardım edin!" Fennan, Piper ve Ronan'ın omuz omuza dururken, Leif de aralarında yerde yatıyordu. Aklı karışmıştı, birçok yöne çekiliyordu. Hel, Katana, arkadaşları, Pricilla... Arkadan devasa, pullu bir kol boğazına dolandı ve onu yere sürükledi.

Altın kelepçeler her iki bileğini sıkıca kavradı ve büyüünü içinde hapsetti. "AHHHHHH!" Kıvrandı ve debelendi. Onu daha önce de böyle yakalamışlardı. Ejderha onu yere çarptı ve dizini göğsüne bastırarak onu toprağa sabitledi. Bir diğeri ayak bileklerini yakaladı. "HEL!" Daha fazla tanrı ve tanrıça altın zincir ve kelepçelerle etrafını sardı.

Bir zincir boğazına dolandı ve onu yerden kaldırdılar.

"HEL!" Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki canı acıyordu. Tekmeledi ve mücadele etti ama ejderhalar çok güçlüydü.

Kavganın karmaşası içinde, Hel'in zincirlerle yuvarlanıp Soulander'ı Alehelm'in çenesinin altına doğru ittiğini gördü, kan elinden akıyordu ve o elini çekip kurtardı. Ama etrafında başkaları da vardı. Onu görebiliyor muydu acaba?

Thane, yarı dönüşmüş halleriyle iki ogre ve üç ejderha dönüşümcüyle savaşıyordu. Onların onu kaçırdıklarını gördüklerinden bile emin değildi.

"HEL!" diye tekrar bağırdı, onu daha uzağa taşıırken.

"Onlar onu burada tuttuğumuzu öğrenmeden onu susturun!" onu tutan ejderha dedi. Gümüş saçlı tanrıça, boynundaki zinciri koparıp Valeen'in ağzına tıkadı.

Hel, sana ihtiyacım var, sana ihtiyacım var, sana ihtiyacım var.

Kemikler kırıldı ve ejderhanın göğsünden altın bir kılıç aniden dışarı çıktı. Dövmeli bir el boğazını sardı ve onu fırlattı. Hel tek bir vuruşla diğerinin kafasını kesti. Valeen'in sırtı yere çarptı, ağzındaki tıkaçı tükürdü ve dizlerinin üzerine çöktü.

Hala zinciri tutan tanrıçayı arayan Valeen, Hel'den yayılan öfkeyi hissetti. Onun içinden yayılan beyaz bir ısıydı. Büyüsü görünmüyordu, ama hissedilebiliyordu — sanki etrafındaki her şeyin canını almak isteyen kalın bir bulut gibi. Yakındaki düşman askerleri ondan uzaklaştı, gözleri korkuyla dolmuştu. Onun yüzünü göremiyordu, ama onların yüzleri yeterince açık bir şekilde gösteriyordu.

Tanrıça bir adamı önüne attı ve Hel onu kesti. Elleriyle kendini koruyarak çığlık attı. "Durun, ben sadece emirleri uyguluyordum.

Buraya gelmeye zorlandım. Ben savaşçı değilim, ben bitki tanrıçasıyım." Ayaklarının etrafında papatyalar açtı. "Gördün mü, ben zararsızım."

"Merhamet yok." Altın kılıç kalbini deldi. Hel, Valeen'i yere itti. Papatyalar hızla etrafını sararak garip bir koza oluşturdu.

Hel geri çekildi ve Valeen'i dizlerinden kaldırdı, omzuna attı ve havaya fırladı. "Seni buradan götürüyorum. Bu savaşı kazanamayız."

"Hayır! Hayır! Bunu yapamazsın!" Sırtına vurdu, sonra bileklerindeki altın kelepçeleri itti. Kemikleri kırılabilseydi, onları çıkarmak için parmaklarını kırardı, ama artık ölümsüzdü. Hiçbir şey kırılmazdı. "Thane, Piper ve diğerleri hala kuşatılmış durumda." Yükseldikçe onları gördü. "Onu bırakamazsın! Ölecek!" Gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Taş duvarın üzerine kayalar fırlatan mancınıkların gürültüsü, davulların sesi, metallerin çarpışması yavaş yavaş kayboldu.

Briar Hollow'daki barda Elf Kralı Thane ile tanıştığı gün bir anda gözünün önüne geldi. Başka anılar da vardı; Piper, ejderha Prens Yoren ile savaşmadan önce alnına runeler çiziyordu. Leif, onun çocuk doğurabilecek kalçaları olduğunu söyleyerek alay ediyordu ve o da hemen elini kıracağını söyleyerek tehdit etmişti. Fennan, bu görevin Yüksek Kral'ın nişanlısına yakışmadığını söyleyince, ona bir at eyerlemişti. *War'ın* onu kalbi kırık halde bulduğu ve eve götürdüğü gün... Her şey bir anda zihninde canlandı.

Ravens, kralına ulaşmak için savaştı ama aralarında çok fazla düşman vardı.

Ronan canavar şekline dönüştü, bir pençesiyle Piper'ı, diğer pençesiyle Leif'i kaldırdı. Kuyruğunu savurarak Thane ve Fennan'ın etrafındaki tüm düşman savaşçıları yere düşürdü, sonra havaya yükseldi. Ağzından ateş fışkırdı ve yoluna çıkan herkesi yaktı.

Ama bu, Thane ve Fennan'ı binlerce düşmanın arasında yalnız bıraktı. Valeen kelepçelerine tekrar bastırdı. Büyüsü kurtulmak için mücadele etti, parmak uçlarından gölge parçaları süzüldü, ama yetmedi.

Thane onlara baktı ve kız ona doğru uzandı. Onların onu terk ettiğini bilerek ne kadar incinmiş ve korkmuş olmalıdır. "Hel, geri dön!"

Kanatları çırpınmaya devam etti.

Bir minotor Fennan'ı göğsünden bıçakladı ve o yere düştü. Thane'in onu yakalaması ya da en iyi arkadaşına veda etmesi için bile fırsat olmadı.

"Hayır, Fennan!" diye hıçkırdı. Hel'e karşı mücadele etti, ona vurup tokatladı ama Hel'in tutuşu daha da sıkılaştı. "Hemen geri dön ve onu kurtar yoksa seni asla affetmem!"

Gölgeleri yoğunlaştı ve kelepçelerin ince çatlaklarından sızmaya başladı.

Üzgünüm, ama seni onlara vermeyeceğim. Seni tekrar ölümsüzlüğünden mahrum bırakmayacağım.

"Kardeşin yapayalnız!"

Thane, etrafını saran kalabalığın içinden kurtuldu ve tüm gücüyle duvarın yönüne koşmaya başladı. Ama onu güvenli bölgeye ulaşmaktan alıkoyan yüzlerce kişi vardı. Yükselişleri yavaşladı ve Hel elini ona doğru uzattı. Thane'in her iki yanında ateş patladı ve bir anlık koruyucu bariyer görevi gördü. Sonra parlak bir ışık belirdi.

Hel gözlerini kısarak yüzünü çevirdi. "O nedir?"

Güneş kadar parlak, göz kamaştırıcı bir ışık savaş alanının üzerinde süzülüyordu. Valeen gözlerini korudu, herkes öyle yaptı. Düşmanlar ışığın önünde korkarak geri çekildi.

Ama yoğun ışığın arasından, dalgalanan saçları olan bir silüet gördü... Katana.

Valeen'in içinde bir şey kırıldı.

"Bırak beni, Hel," dedi sakın bir sesle. Elleri, içindeki öfkeyle titriyordu. Kelepçeler daha da kırıldı, karanlık, sıcak toprağın çatlaklarından çıkan buhar gibi akmaya başladı. Ellerini Hel'in önüne, önüne tuttu. "Hel, bırak beni. Ben yapabilirim. Beni alamazlar."

Kaşları birbirine yaklaştı, ağzı büzüldü ama gözleri kelepçelere sabitlendi. Öfkeli ve korkmuş bir ifadeyle "Yok et onları" dedi. Onu bırakır bırakmaz kelepçeler parçalandı, karanlık kağıda dökülen mürekkep gibi içinden dışarı aktı.

Gölgeye dönüşen Valeen ortadan kayboldu ve Katana'nın yanında yeniden ortaya çıktı. Katana başını sallayarak Valeen'in elini tuttu.

Valeen, ay ve gökyüzündeki yıldızlara odaklandı ve onların enerjisini kanalize etti. Gökyüzü, bulutlardan değil, gece tanrıçasının gücünden güneş tutulmuş gibi kararmaya başladı. Katana'nın parlaklığı daha da arttı.

İçinde onu titretiren bir öfkeyle doluydu. Gücü, setlere çarpan öfkeli denizler gibiydi ve tek yapması gereken kendini bırakmaktı.

"Cehennemi serbest bırak." Işık ve karanlık patladı, görünmez bir dalga savaş alanını kaplayarak her şeyi yıkıp geçirdi, düşman ejderhalar yere çakıldı ve toprağı havaya savurdu. O ejderhaları kendi tarafında korumaya çalıştı ama bazıları da düştü.

Patlama dalgasının arkasında, parlak sarı bir ışık bir tarafı yerle bir etti ve yanında siyah bir duvar ortaya çıkarak yoluna çıkan her şeyi yuttu. Işık ve karanlığın buluştuğı merkez, yağ ve su gibi birbirine çarpıp dönüyordu. Sıcaklık ve ateş havayı yakarak saçlarını geriye savurdu.

Zihninde Hel, Thane ve sevdiği herkesi korudu. Elfler ve şehir onların arkasında güvendeydi.

Güç damarlarında dolaşırken, gökyüzündeki tüm yıldızlar ona güç verirken çığlık attı. Neredeyse dayanılmazdı — şiddetli bir nehre karşı bir baraj gibiydi.

Katana inleyip ağladı, vücudu titriyordu — o hala ölümlüydü. Bu gücü tutmasının imkânı yoktu. Valeen de büyüsunü kanallıze etti, elini yakıp yıldırım gibi içinden geçen ısıyı aldı.

Vücudundaki her hücre kaynıyormuş gibi hissedip uzuvları gevşediğinde, büyüyü kesti.

Derin nefesler aldı ve yaptıklarının etkisinin geçmesini bekledi. Hâlâ el ele tutuşmuş halde, kız kardeşler yere çöktü. Katana dizlerinin üzerine çöktü, göğsü inip kalkıyordu.

Işık ve karanlık kaybolmaya başladı ve duman dağıldı. Bacakları titriyordu ama iradesi onu ayakta tutuyordu. Kararmış ve yanmış savaş alanına baktı. Binlerce cesedin kömürleşmiş kalıntılarından duman yükseliyordu. Düşman ordusunun yarısından fazlası güneş ve ayın etkisiyle yok olmuştu.

Bu korkunç ve görkemli bir manzaraydı.

"Katana, iyi misin?" Valeen aşağıya baktı. "Evet,"

diye nefes nefese cevap verdi. "Ama kusabilirim."

"Herkes ilk savaşında böyle olur."

Hay aksi, dedi Hel zihninde, belki de hayatında ilk kez hayranlıkla. Yere çöktü ve hemen onu inceledi. "Yaralandın mı?"

"Hayır, ama çok yoruludum."

"Öyle olabilir ama daha önce hiç bu kadar olağanüstü bir şey görmedim."

Thane, onlardan yüz metre uzakta dizlerinin üzerine çökmüş duruyordu. Başını kaldırdı ve yavaşça ayağa kalktı. Üç yüz metre çapında etrafında sadece yanmış cesetler vardı.

Onları gördü ve koşmaya başladı. Titrek bacaklarıyla Katana ayağa kalktı ve onu kucakladı. "Hay sıçrayayım! Hay sıçrayayım! İkinizi gökyüzünde süzülürken gördüğümde, bu savaşın gidişatını değiştireceğinizi anladım."

"Henüz bitmedi," dedi Hel.

Pricilla'nın askerlerine bağırdığı sesi, savaş alanında yankılandı. Karşı konulamaz bir ikna gücüyle, birkaç bin kişilik bir grup ileri atıldı. Ejderhaları yerden havalandı ve büyük alevler püskürttü. Korkmuş olsalar da, istemeseler de, yanmış cesetlerin üzerinden geçtiler veya yanmış arazinin üzerinde uçtular.

"Palenor!" diye bağırdı Thane. "İleri!"

Kral Drake'in ejderhaları savaşa geri döndü. Yerden havalanarak ya da Valeen ve Katana'nın güçlerini serbest bıraktıkları yerin arkasından uçarak. Yerdeki savaş korkunçtu, ama onu korkutan ejderhalardı.

Bazıları Kral Drake'in kuvvetlerinin etrafından dolaşarak şehre yöneldi.

"Durdurun onları!" diye bağırdı Thane. "O ejderhaları durdurun!"

Kral Drake bizzat ilk ejderhaya çarptı ve ejderhalar taş duvara çarparak duvardan büyük bir parça kopardı.

"Pricilla'yı öldürün, onun emirlerinin ikna gücü zihinlerinden kaybolacaktır," dedi Thane. "Onu bulun!"

Doğudan derin boynuz sesleri duyuldu. Korku içini kapladı. Tam kazanma şansları varken, umudu kayboldu.

Daha fazla olmaz... Başını çevirip onlara doğru gelen diğer ordunun ne olduğunu görmek için bile güç bulamıyordu.

Elinden gelen *her şeyi* vermişti. *Lütfen, anne. Bunu tek başımıza yapamayız.*

Bir sürü kara kuş başlarının üzerinden uçtu, kuzgunlar ve kargalar cıvıldıyordu.

Kuzgunlar savaş sırasında her zaman Thane'in peşine düşerdi... "O...

Valeen, bak." Hel garip bir şekilde şokta gibi ses çıkarıyordu.

Gözlerini sıkıca kapattı ve savaşmaya devam etmek için derinlere uzandı. *Savaşmalıyım. Bunu bitirmeliyim.* Ama tüm gücüyle tam bir tanrıça olsa bile, günlerce böyle bir güç kullanamazdı.

Hel çenesini tuttu ve yüzünü çevirdi. "Gözlerini aç. O Villhara'nın bayrağı."

Omurgasından bir ürperti geçti. Onu doğru duymamış olmalıydı.

"Val, bu *bizim* bayrağımız. Ve onunla birlikte House of Night ve House of Magic." Sonunda cesaretini toplayıp birkaç kez gözlerini kırparak bakmaya cesaret etti. Yıldız patlamasının etrafında gümüş bir ay döngüsü bulunan siyah

bayrak, havada yüksekte dalgalanıyordu. Hel'in kılıcı saran bir yılan ve runelerden oluşan bir çelenk bulunan kırmızı bayrağı onun yanındaydı ve birleşik topraklarının mor işareti olan Villhara, bir asma bitkisinin etrafını saran bir yılan

bir asma yaprağına sarılmış bir yılan vardı.

Bu bir mucizeydi. Başka hiçbir şey bunu açıklayamazdı... "Ama yok olmuştu. Biz gördük. House of Night yok edildi." House of Magic'in ele geçirildiğini duymuşlardı... ama yine de binlerce savaşçı bayraklarıyla yürüyüş yapıyordu. Ve gökyüzünde en az yüz tane daha ejderha vardı.

Önde, beyaz kanatlı bir atın üzerinde, dalgalanan siyah saçlı bir tanrıça vardı. Bu mesafeden bile o yüzü tanıyordu. Yeraltı dünyasında bıraktıkları güzel yüz... ya da öyle sanıyordu. "Hel, o senin annen mi?" diye inanamadan fısıldadı.

Ve onun yanında bir başkası vardı; ikizi, Thane'in babası Balneir. Onlarla birlikte, en başından beri tanıdığı bir tanrı vardı. Gördüklerine inanamıyordu, ama o Era'ydı, bir ilkel tanrı ve zaman tanrısı. O *asla* savaşımlara karışmazdı.

Dördüncü bir at ise Elora'yı taşıyordu, bilgelik tanrıçası, onları taşın içinden geçiren kişi.

"Annem ve büyükannem." Hel'in çenesi hala kapanmamıştı.

Thane gözlerini ovuşturarak onların önüne geçti. "Olamaz."

"Öyle," diye fısıldadı Hel.

Hel'in annesi parlak bir mızrak kaldırdı ve "Kralınız ve Kraliçeniz için!" dedi.

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Gözlerini gökyüzüne kaldırdı ve gülümsedi. *Teşekkür ederim.*

Starborn ve Night, halkları ileri atılırken aşağıya süzüldü. "Bunu bitirelim." Valeen arabasına atladı ve Hel de onun yanına

Katana arabasının kenarını tuttu. "Pricilla'yı hayatta bırakma, yoksa bunu tekrar yapar. Onu esir almayın."

"Bırakmayacağım."

Katana bıraktı ve bacakları tutamadı. Thane yere düşmeden onu yakaladı. "Onları benim için zafere götür," dedi.

"Öyle yapacağız." Hel parmaklarını şıklattı ve miğferi kayboldu, yerine tacının ağırlığı yerleşti.

"Villhara ve Palenor için!" diye bağırdı Valeen.

Starborn ve Night havaya yükseldi ve Valeen ile Hel yumruklarını havaya kaldırdı. Yankılanan tezahüratlar, Valeen'in tüylerini diken diken etti.

Binlerce kişilik bir ordu, arkalarındaki vadi tepesinden aşağıya doğru koştu. Valeen, Kuzgunlar grubunun yanına atını sürerek yaklaştı. İki ordu, cesaret ve intikam ateşiyle düşmanla çarpıştı.

Yeni ejderha gücü, konseyin hava kuvvetlerini geri çekilmeye veya yer değiştirip yere inmeye zorladı.

Pricilla çığlık attı, "Savaşın! Savaşmaya devam edin!" Ama onun emrine rağmen bazıları kaçmaya başladı.

Palenor ve Villhara, dağ yamacından aşağıya çığ gibi çökerek onları ezip geçti.

Hel arabadan atladı ve yere çarpmadan önce ortadan kayboldu. Valeen dizginleri çekti ve Starborn ile Night savaşın arkasına indi.

Konseyin ordusu kışın kar gibi düştü. Konseyden geriye sadece Pricilla kalmıştı. Hel diğerlerini çoktan öldürmüştü. Birkaç tanrı müttefiki vardı ama onlar bile kaçmaya başladı ve ordularına geri çekilme emri verdi.

"Korkaklar!" diye bağırdı Pricilla. "Geri dönün!"

Hel yeniden ortaya çıktığında, Pricilla'nın önündeydi. Normalde mükemmel bir şekilde düzgün kahverengi saçları kıvrılmıştı. Pembe zırhı kanla lekelenmişti. Çığlık attı ve geriye doğru sendeleyerek bir askere çarptı ve onu önüne attı. "Benden uzak durun!"

Valeen arabasından indi ve yavaşça onun peşinden gitti.

Hel, askeri kılıçla öldürdü ve kenara itti. Geri çekilirken bir tane daha, sonra bir tane daha yakaladı.

"Bunu yapamazsın! Ben konseyim!" Bir cesedin üzerine düşerek yere çarptı. Kendini korumak için kılıcını kaldırarak çığlık attı.

Soulender vurdu ve kılıcını parçaladı. Hel, botunu göğsüne dayadı ve çömelerek Soulender'ın ucunu boğazına dayadı. "Geri gelip seni öldüreceğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Ben sözümü her zaman tutarım. Bu, karım için." Kılıcı nefes borusuna sapladı ve kan, açık ağzından fışkırdı.

Bu, yüzyıllardır beklediği andı ve Pricilla'nın ağzından kırmızı kan fışkırırken gülümsedi. Onların ölümsüzlüklerini ellerinden alan, ölmeleri ve yeniden doğmaları için lanetleyenler artık yoktu.

Ve o anda *onu* gördü. Synick duvar yıkılmışken kaçabilirdi, ama bunun yerine elli metre uzakta durmuş, elinde Gerçeğin Kılıcıyla ona bakıyordu. "Her zaman bu an gelecekti, Valeen! Sen ve ben, ölümsüz kılıçların sahipleri!"

Villhara'nın orduları konseyin kaçan savaşçılarını yenilgiye uğratmış olsa bile, henüz her şey bitmemişti. Synick ölene ve diğer ölümsüz kılıcı eline alana kadar her şey bitmemişti.

Bölüm 58

VALEEN

Elinde tanrıça kılıcıyla ve etrafında gölgeler ve sarmaşıklar şeklinde akan büyüyle Synick'e doğru ilerledi. Askerler düşmanı kovalamak için yanından koşarak geçti, silahlar savaş alanında daha ileride çarpıştı ve duvardaki elf okçular işgalcilerin geri çekilmesini alkışladı.

Synick kaçmak için dönmedi. Bekledi. İkisi de bu anın geleceğini biliyordu ve ikisi de geri adım atmayacaktı.

O, iskelet yaratıklarına sahip değildi ve kadın da kimsenin yardım etmesini beklemiyordu. Bu, teke tek bir mücadeleydi.

"Sonunda istediğin her şeye kavuşman, ölümsüzlüğüne, halkına, eşine kavuşman, sonra da benim bu kılıçla seni öldürmem çok yazık olur," dedi Synick yaklaşırken.

"Olur, ama bu olmayacak." Kılıcını savurdu ve kılıçları çarpışarak kıvılcım saçtı. Sert bir itmeyle onu geriye doğru, ölü bir ejderhanın gövdesine doğru savurdu.

Artık ölümsüz olduğu için fiziksel olarak ondan daha güçlüydü. Aşağı doğru bir darbeye kafasına saldırdı. Adam yana atladı ve kılıcı ejderhanın etinde bir çizik bıraktı.

Bu intikamdı. Bu onun yargı günüydü ve suçlu bulunmuştu.

Tüm yanan yıldızların gücüyle kılıcını savurdu.

Etraflarında bir buz fırtınası dönmeye başladı, kızın saçlarını yırtıyordu. Parçalar kızın cildine çarptı ama sekip gitti. Don, kızın zırhını kapladı ama sıcaklık düşüşü onu etkilemedi. Kız, sarmaşıklarıyla karşılık verdi; sarmaşıklar kalın ve güçlü bir şekilde yerden çıkarak adamın kış öfkesini kırdı.

O savurdu, o savuşturdu, kılıcını yana itti, Hakikat Kılıcı zırhını tereyağı gibi kesti ve sağ alt kaburgasına saplandı. Acı bir an için onu şok etti ve o döndü.

Asması yerden fırlayarak onun göğsüne doğru savruldu. Onu engellemek için bir buz kalkanı oluştu.

Gözünün ucuyla Hel'in yaklaştığını gördü ve başını salladı. *Ben hallederim.*

Sert bir vuruşla buz kalkanını parçaladı ve çürümüş kolunu kesti. Adam geriye doğru sendeledi, kütüğü havaya kaldırdı ve deli gibi gülümsedi. "Acımıyor." Tekrar saldırdı.

Başka bir kesik atlatıp kanayan yanına gelen tekmeyi yana kaçtı. İki taraf da birbirlerine vurarak ileri geri gidip geldiler, etrafta sihirli güçler uçuşuyordu. Adamın siyah maskesi düştü ve çürümüş yüzü ortaya çıktı, gerçek yüzü göründü.

Kılıçlarını çarpıştırdılar ve birbirlerine karşı itişip kakıştılar. Sonra adam, dudaklarını büzerek ve dikkatini ona yöneltmek için odaklanmasını kaybederek bir hata yaptı. Zythara alnını adamın ağzına vurdu. Adam tıslayarak sendeledi ve Zythara, elinden Hakikat Kılıcı'nı tekmeledi. Kılıç, kömürleşmiş çimlerin ve cesetlerin arasına düşene kadar havada takla attı.

Zythara mırıldanarak elini ısıttı. *Onu öldürelim*, diye fısıldadı

Karnına bir tekme daha attı ve geri çekildi. Hızla peşinden kalbine doğru bir bıçak darbesi attı ve Zythara'yı zırhından ve kemiklerinden yavaşça geçirdi. Çıkan ses, onun nefes nefese kalması kadar tatmin ediciydi. Bıçak daha derine batarken kıvranarak bıçağına sarıldı. Ağız açıldı ama hiçbir ses çıkmadı.

"Seni bir daha asla düşünmeyeceğim," dedi kız. "Adını bile unutacağım, ama senin beni asla unutmayacağından eminim. İblis prenslerine selam söyle."

Kılıcını çekip çıkardı ve onun yere yığılmasını izledi. Birkaç saniye sonra cesedi çürüdü ve zırhla sarılmış, kabuklu yaşlı deri ve kemiklerden başka bir şey kalmadı.

Omzunun üzerinden Villhara bayraklarının ormana doğru ilerleyip konseyin son güçlerini kovaladığını izledi. Düşman askerleri ölürken veya teslim olurken savaş sesleri yavaş yavaş azalmaya başladı.

Elinde Hakikat Kılıcıyla Hel, gururla ona doğru yürüdü. "Artık ne sana ne de kız kardeşine musallat olmayacak."

Hayır, yapmayacaktı. Bir hıçkırık vücudunu sarsarken, yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Her şey bitmişti.

Hel onun önüne çöktü ve onu kollarına sardı. "Bitti, aşkım. Bitti."

Sonunda. İki bin yıl, sayısız ölüm ve yeniden doğuşun ardından, her şey sona ermişti.

Daha da ağladı.

Özgürüz, dedi Hel. *Ve intikam bizimdir.*

Keşke intikam bu kadar pahalıya mal olmasaydı. Omzunun üzerinden ölüm ve yıkıma baktı. Yanan cesetlerin ve ölümlerin keskin kokusu midesini bulandırdı. Acı çeken ve ölmek üzere olanların inlemeleri her yeri sarmıştı.

Burnunu çekerek yanaklarını avuçlarıyla sildi, sonra elini tuttu. "Katana, Thane ve diğerlerini bulalım." Ronan onları kargaşada alıp götürdüğünden beri Leif ve Piper'ı görmemişti.

Thane'i ölümlerin enkazı arasında sürünürken bulmak için çok uzağa gitmeleri gerekmedi. Katana, elini ağzına kapatmış, gözleri yaşlarla dolu bir şekilde manzaraya bakıyordu.

Böyle bir olaydan sonra her zaman garip olurdu. Zaferin heyecanı vardı. Surdaki bazı okçular sevinç çığlıkları atıp kutlama yaparken, yerdeki askerler şehri kurtardıkları için övünürken, diğerleri onları kurtarmaya gelen ordunun kim olduğunu merak ediyordu. Çok azı ölümlerin arasında arama yapmaya veya yaralılara yardım etmeye başlamıştı.

Yüz metre kadar uzakta Piper, Leif ve Ronan'ın kendilerine doğru yürüdüğünü gördü ve biraz rahatladı. Her yerleri isle kaplıydı ve Leif'in omuzu hala kanıyordu ama ayaktaydı ve bu, iyi olacağı anlamına geliyordu.

Valeen kız kardeşinin yanında durdu ve koluna dokundu. Katana ona doğru döndü ve ağzının köşesindeki kaşları yukarı doğru kalkmak üzereydi. Katana, Valeen'in kollarına atladı ve sessizce ağladı. "İyi olduğuna çok sevindim," dedi Katana yumuşak bir sesle. "Synick'le savaştığını gördüm ve yardım etmek istedim ama şu anda ayakta zor duruyorum."

"Yeterince yardım ettin. Yaptığın şey bizi kurtardı, Thane'i kurtardın." Valeen geri çekildi ve Katana'nın yanağını nazikçe okşadı. "Sen olağanüstü birisin, Katana. Synick artık sorun olmayacak."

"Yaptığımız şey, Val." Katana gülümsayarak yanaklarından yaşları sildi. "Synick kaledeydi ve Talon'u kılıcı çekmesi için ikna etti. Onu durdurmaya çalıştım ama Thane'in bana ihtiyacı vardı ve ben... Ben gittim. Gittim. Duvarın yıkılmasına izin verdim. Çok üzgünüm."

"Doğru olanı yaptın. Tif iyi mi?"

"Saklandı ve Synick odaya giremedi. Talon, Lightbringer'ı çıkardıktan sonra oradan ayrılmıştır. İkisi de güvende olmalılar." Katana, şaşkınlıkla gözlerini kocaman açarak omzunun üzerinden baktı. "Gece Evi bayrağını gördüm. Nasıl oldu?"

Kurtarmaya gelen tanrı ve tanrıçaları görmek için ufku taradı. "Gerçekten bilmiyorum. Gittiklerini sanmıştım... ama Hel'in annesini ve Thane'in... şey, *Savaş'ın* babasını gördüm." Onları uzaktan, teslim olanları toplarken gördü. Hel, Thane'e cesetleri, silahları ve zırhları kaldırıp taşımaya yardım etmeye başladı. "Ne yapıyorlar?"

Katana kaşlarını çatı. "O... Fennan'ı arıyor."

"Oh." Midesi bir anda boşaldı. Tam o sırada Piper ve Leif yanlarına geldi.

Nefes nefese ve alnını silerek Piper sordu, "Fennan nerede? Thane'le birlikteydi."

O bilmiyor... Valeen'in kalbi biraz daha parçalandı.

"Onu arıyorlar," dedi Katana çabucak ve Valeen'e üzgün bir bakış attı.

"Patlamada yaralandı mı?" diye sordu Leif ve hemen Thane'e yardım etmek için koştu. Thane göğsünden bıçaklandığında arkalarında duruyor olmalılar. Piper, Valeen'in yüzünü inceleyerek ona baktı.

Valeen'in boğazı düğümlenerek üzüntüyle doldu. Dudaklarını sıkıp sesini çıkaramadı.

"Valeen, o iyi mi?" Bir adım öne çıktı ve Valeen'in zırhının yakasını tuttu. Kolunu titriyordu ve çenesi titriyordu. "İyi olduğunu söyle." Katana'ya baktı. "Patlamada onu incitmedin, değil mi?"

Katana hızla başını salladı. "Hayır."

Valeen yavaşça nefes vererek, "O savaştan kurtulamadı, Piper," dedi.

Piper, Valeen ona vurmuş gibi elini geri çekti. "Hayır." Parmaklarını saçlarına geçirip sıkıca tuttu. "Hayır. O hayatta. Hayatta olduğunu biliyorum."

Ronan elini omzuna koydu ama Piper onu itti. Thane, Hel ve Leif'in toplandığı yere doğru koşarken zırhı her adımda çınladı. Piper, Leif ve Thane'i kenara itip dizlerinin üzerine çöktüğü anda Valeen de yetişti. Havayı yırtan dehşetli çığlık Valeen'in kalbini parçaladı.

"Uyan! Lütfen, uyan!" Fennan'ın cansız bedenini sallamaya başladı ve Leif ile Thane onu çekip uzaklaştırmak için ikisi birden uğraştı. "Özür dilerim. Söylediklerimi kastetmedim. Seni hayatımda istiyorum."

Thane onu arkadan tutarken, Leif çırpınan kollarını yakaladı. "O öldü, Piper," dedi Thane yumuşak bir sesle. "O öldü. Onu bırakmalısın."

"Hayır, geri gelmeli. Geri gel, *lütfe*n! Sana ihtiyacımız var, sana ihtiyacım var."

"Piper, o senin onu sevdiğini biliyor." Leif'in yüzü kederle buruştu.

Thane'in kollarında yığıldı ve hıçkırıklar arasında nefes almaya çalıştı. Valeen başka yere bakmak zorunda kaldı ve Hel'i gördü. O bile somurtkandı. Piper'a bakarken gözlerinde bir parıltı vardı.

Fennan'ın yüzü sanki uyuyormuş gibi görünüyordu. Patlama sırasında başkalarının altında kalmış ve yanmaktan kurtulmuş olmalıydı. Ama bıçaklandığı kılıç hala göğsünden çıkıntı yapıyordu.

Raven'ların kaptanı, sadece bugün değil, birçok savaşta gösterdiği cesaretle uzun süre hatırlanacaktı. Raven'ların siyah giysili diğer üyeleri toplanmaya başlamış, Fennan'ın adını fısıldıyorlardı. Yüksek Kralı'nı korurken ölmüştü.

Ronan, Piper'ı Thane'den aldı. Piper kollarını Ronan'ın boynuna doladı ve Ronan onu kollarının arasına aldı. "Hadi, seni kaleye götürelim." Ejderha kanatları ortaya çıktı. "Dax'ın cesedini bulup babamın almasını sağlar mısın? Ejderhalar yanmaz, bu yüzden cesedi kuzeye götürölüp diğerleriyle birlikte gömülmesi gerekiyor."

"Ben hallederim," dedi Thane.

Ronan kaşlarını çatarak teşekkür etti ve Piper'ı kucağına alıp uzaklaştı.

Bir çift elf sedye getirdi. Thane ve Leif cesedi sedyeye koydu. Thane nazik bir hareketle kılıcı Fennan'ın vücudundan çıkardı. Bu, Thane'in savaşta kaybettiği ikinci yakın çocukluk arkadaşıydı. Ama ağlamadı ya da çığlık atmadı, elini Fennan'ın göğsüne koydu. "Seni özleyeceğim, dostum. Sen tanıdığım en cesur elfisin. Çocukluğumuzdan beri benimleydin, en iyi arkadaşım. Keşke böyle olmasaydı, ama Palenor'u kurtarmaya yardım ettin ve seninle gurur duyuyorum. Her zaman gurur duyacağım. Seni asla unutmayacağım."

Leif eğilip alnına bir öpücük kondurdu. "Bugün bir kahraman oldun, Fen. Benim ve kralının hayatını kurtardın. Sen olmadan hayatım çok daha kötü olacak. Huzur içinde git, dostum."

Dredwich Kalesi'nin üzerinde gökyüzünde bir gökkuşağı belirdi. İki kuzgun kaptanlarını eve geri götürürken, Güneş Vadisi'nin üzerinde güzel bir yay çizdi. Güneş, altın çatılardan parlak bir şekilde yansıyarak şehri aydınlattı. Önlerinden geçen tüm elfler diz çöküp başlarını eğdiler. Onu ne kadar saygı ve sevgiyle andıklarını gösteren güzel bir manzaraydı.

Katana, Thane'in yanına gidip onu tekrar kucakladı. Thane, onu göğsüne sıkıca bastırıp gözlerini kapattı. Zor zamanlarda sevip teselli edecek birinin olması, kaybın acısını tamamen ortadan kaldırmasa da, acıyı hafifletmeye yardımcı oluyordu.

Onları kurtarmaya gelen dört tanrı ve tanrıça yanlarına geldi. Arkalarında, elleri arkada bağlı teslim olmuş düşman askerleri ve Villhara'dan gelen savaşçılar, onları isimsiz ormandaki portala doğru yönlendiriyordu.

Hel'in annesi Zaelia ilk atından indi. Diğerleri de onu izledi. Hepsini burada görmek... şok ediciydi.

Öncelikle, Hel'in annesinin yeraltı dünyasında mahsur kaldığını sanıyordu ve diğerlerini bin yıldır görmemişti. Thane'in, daha doğrusu Savaş'ın babası, konsey onları ilk kez ölüme mahkum ettiğinde onlara yardım etmemişti; kimse etmemişti. Era hiçbir çatışmaya karışmamıştı. Elora, daha önce onlara yardım eden tek kişiydi. Hel'in daha güçlü olmasını sağlayan tanrıçaydı ve Valeen'e onu nasıl uyandıracağını söyleyen de oydu.

Zaelia, Hel'e sevgiyle değil, daha çok şaşkınlıkla baktı. Uzun zamandır çocuğunu görmemiş bir anne olarak, bunun gerçek dışı bir durum olduğunu düşündü. "Zaurahel," dedi yumuşak bir sesle, sanki adı bir dua gibi. Bakışları Thane'e kaydı. "Ve War. İkinizi de gördüğüme çok sevindim."

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye patladı Valeen. Hepsi birbirlerine baktılar. "Sonsuza kadar minnettarım, ama anlamıyorum. Halkımız nereden geldi? Gece Evi yok edildi."

"Uzun zaman önce yok edildi." Elora başını salladı. Onun gerçek kimliğini bilmek garipti. Bu, ilk varlıklara yazmayı öğreten ve diğer dünyalara açılan geçitleri açan tanrıçaydı. Başlangıçta Valeen ve Katana ile birlikte oradaydı. "Ve bu bir trajedi

ve buna izin vermemeliydik. Hel ve War da benim kanımdan. Elora'nın kırmızımsı altın rengi bukleleri etrafında dalgalanıyordu. Gri atının boynunu okşadı. "Geçen sefer kenara çekilip bunun olmasına izin verdim. Bir daha yapmayacağıma yemin etmişim. Halkından geriye kalanları bir araya getirmek benim fikrimdi. Birçoğu bizim bakımımızdaydı ve onları asla unutmadık."

"Teşekkür ederim," diye araya girdi Thane. "Bir gün bunun borcunu ödeyeceğiz. Halkımı kurtardın."

"Artık kendini elf mi sayıyorsun?" Balneir şaşkın görünüyordu. İkizlerin yumuşak fildişi tenine aynı siyah saçlar ve mavi-yeşil gözler yakışmıştı.

"Ben buyum, baba."

Balneir gülümsedi. "Sen her zaman benim oğlumsun ve istediğin zaman Runevale'ye gelip evine dönebilirsin. Sana ve Zaurahel'e daha önce yardım edemediğim için üzgünüm. Portallar kapalı olduğu için elim kolum bağlıydı." Şimdi Hel'e gülümsedi. "Yeğenim nasıl?"

"Bittiğine sevindim." Valeen'in yanına yürüdü ve kolunu omzuna doladı. "Halkımızı bulup bugün buraya getirdiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Aksi takdirde onları kaybedecektik."

Era, yanlarına geldiklerinden beri Hel'den gözlerini ayırmamıştı. Onu incelerken yüzünde meraklı bir ifade vardı, ama sonunda gözlerini ondan ayırdı. "Katana, gerçekten sen misin? Seni bir vizyonda görmüştüm, ama bu mümkün görünmüyordu."

Ona gülümsedi. "Benim, Era. Seni görmek çok güzel. Bize yardım ettiğin için teşekkürler."

Hel boğazını temizledi. "Zaelia, senin alt alemde olmadığını görmek çok sevindim."

Zaelia kaşlarını çatarak şaşkın bir ifadeyle baktı. "Alt alemde olduğumu mu biliyordun? Çok uzun zaman önceydi... bunu nasıl bilebilirsin?"

"Kısa bir süre önce oraya gitme şanssızlığını yaşadım. Bu başka bir hikaye. İblis, kendini benim için feda ettiğini söyledi."

Dudaklarını büzdü ve Era'ya baktı. "Bir kez yaptım. Seni özgür bırakmak için yeraltı dünyasında beş yüz yıl geçirmem gerekiyordu, ben de kabul ettim. Ama neyse ki Era beni yarı sürede oradan çıkardı."

Herkes bir an sessiz kaldı. Yaşadığı ve gördüğü şeyler... Hel boynunun arkasını ovuşturdu. "Yeraltı dünyasında iki yüz elli yıl mı geçirdin? Benim aptallığım yüzünden mi oraya gittin?"

Derin bir nefes aldı ve çenesini kaldırdı. "Seni ben büyütmemiş olsam bile, bir anne gibi seviyorum. Evet, yaptım ve senin için yine yapardım. Ama oradan çıktığımda, uzun süre kendimde değildim."

"Aklını toplaması yıllar aldı," diye ekledi Era. "Yoksa senin hayatında daha erken yer almak isterdi. O hazır olduğunda sen çoktan gitmiştin."

"Sana anne olamadığımı biliyorum ve bana hiçbir borcun yok. Kendimi, bir partide sadece bir kez birlikte olduğum birinden hamile ve korkmuş halde buldum. Hiçbir şey olmaması gerekiyordu... Seni kardeşime bıraktığım için bugüne kadar pişmanlık duyuyorum, sana iyi davranmış olsa bile. Umarım bir gün beni affedebilirsin. Ve şu anda bir cevap beklemiyorum. Sadece hayatında olmak istediğimi bilmeni istiyorum."

Hel elini saçlarında gezdirdi, derin bir nefes aldı ve hiçbir şey söylemedi. Ondan gelen tedirginliği hissetti. Sanki minnettar olmak istiyor ama ona güvenmiyor gibiydi.

"Hel'in babası kim?" diye sordu Valeen. Eğer bir partide bir erkekle kısa süreli bir ilişki yaşamışsa ve bu tür şeyleri sık sık yapıyorsa, bilmiyor olması mümkündü.

Era'ya bir kez daha baktı.

"Ben senin babanım, Zaurahel." Era'nın sesi, iri yapılı bir erkeğe göre yumuşaktı. İlk bakışta birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Era'nın kısa, dalgalı kumral saçları ve bronz, çilli bir teni vardı. Geniş bir çenesi ve ince dudakları vardı, ama daha yakından baktığında Valeen benzerliği gördü; burunları ve gözleri aynıydı, ancak renkleri ve diğer özellikleri Hel'in annesine ve amcasına benziyordu. "Annenin dediği gibi, bize hiçbir borcun yok, ama biz sana borçluyduk. Konsey sona erdi. Primordials, uzun zaman önce yapmamız gerektiği gibi Runevale'in yönetimini geri alacak."

Kaşlarını kaldırarak Hel zorlukla yutkundu. Elini tuttu ve sıktı. *Babam sonuçta bir iblis prensi değilmiş.*

Babasının kim olabileceğine dair tüm tartışmalarında Era hiç gündeme gelmemişti. Yeteneğine bakarak onun güçlü biri olduğunu tahmin ediyorlardı, ama Era olamazdı. Valeen onu tanıyordu; yumuşak huylu, sessiz, içine kapanık biriydi ve kavga ve çatışmayı sevmezdi. Kişilikleri o kadar zıt ki, bunu asla tahmin edemezdi. Ayrıca, daha önce onu oğlu olarak kabul etmemiş olması da garipti. Tanrılar, Era da dahil,

güçlü çocukları olmasını severdi ve Hel muhtemelen tüm varisleri arasında en güçlüsüydü. Bu da Valeen'in, Zaelia'nın ona yıllardır söylemediğinden şüphelenmesine neden oldu.

Bir gün onun hikâyesini öğreneceklerdi.

Civar dumanının tatlı kokusu havada yayılıyordu. Ona baktı, yüzü okunamazdı, rahatlama ve üzüntü arasında kalmış gibiydi. Yanağında kurumuş kan izleri vardı. Civar'ı dudakları arasında tuttu ve dumanı dışarı bıraktı.

Uzaktaki ailesini görmek ve babasının Era olduğunu öğrenmek her zaman için zor bir şeydi, ama uzun bir savaştan sonra özellikle zordu.

Bir şey söylemeyecek misin?

Hel omzunu kaldırdı. *Ne diyeceğimi bilmiyorum. Tanıştığımıza memnun oldum baba, şimdiye kadar varlığını umursamamış olsan bile? Anneme bir tohum ekmişsin, hepsi bu.*

All anne, onların zihin okuma yeteneği olmadığı için şükret. Bu tipik bir Hel tepkisiydi, ama yine de haklıydı.

Yüksek sesle söyledim, ama açıkçası yorgunum ve tartışacak havamda değilim.

"Her şey yoluna girince, ikinizi de daha sık göreceğimize eminim." Valeen, Hel'e doğru eğildi. "Evimiz yeniden inşa edildiğinde hepinizi davet edeceğiz."

"Yeniden inşa etmenize yardım etmek isteriz." Zaelia diğerlerine baktı ve hepsi onaylayarak başlarını salladı.

"Teşekkür ederiz."

Elora omzunun üzerinden baktı. "Gece Evi ve Büyü Evi'nin toprakları sizindir. Kimse size karşı çıkmayacak. Halkınızın çoğu eski topraklarına dönmek için sabırsızlanıyor."

"Buradaki Thane'e yardım ettikten sonra onları eve götüreceğim. Temizlik zaman alacak ve oğullarının öldüğünü öğrenmesi gereken aileler var."

Valeen ve Hel el ele ilerlediler. Onları kurtaran insanlarla saatlerce konuştular. Villhara halkının hikayelerini dinlerken, ölüleri toplamaya yardım ettiler. Bazıları, Gece Evi'nde yaşamış olanların torunlarıydı, ama ebeveynleri onlara hikayeler anlatmıştı. Diğerleri, Valeen ve Hel'in hüküm sürdüğü dönemde yaşamışlardı; Runevale'nin ölümsüz suları, ölümlülerin ömrünü uzatmıştı. Geri dönüp topraklarını yeniden inşa etme heyecanı, parlak gözlerinde ve gülümsemelerinde açıkça görülüyordu.

Birçoğu kalıp kuzeydeki elf ve ejderhalara cesetleri temizlemede yardım etmek için gönüllü oldu ve cenaze ateşlerinin alevleri gece gökyüzüne yükseldi.

Kral Drake Drakonan, şehitleri onurlandırmak için kaldı. Savaşta yüzden fazla ejderha kaybetmişti. Valeen, içlerinden birini asla unutmayacaktı. Dax'ın göğsüne bir gece zambağı koymuş ve ellerini sapının üzerine kapatmıştı. Dax, diğerleriyle birlikte sıraya dizilmiş, kuzeye götürülüp toprağa verilmek için bekliyordu.

Hüzün ve sevinç gözyaşları dökülüyordu. Şikâyet ve şükran şarkıları şehirde yankılanıyordu. İnsanlar savaş alanının etrafında toplanmış, ölenler için mumlar yakmıştı. Villhara'dan gelenler bile ölen ejderhalar ve elfler için mumlar tutuyordu. İki dünyanın çarpışmasını görmek muhteşemdi.

ALTı HAFTA SONRA

VALEEN, şehri gören Güneş Vadisi'nin tepesindeki arabasında duruyordu. Starborn ve Night, onun emrini beklerken otuyorlardı. Güneşin doğuşuyla gökyüzü parlak somon rengine bürünmüştü. Dredwich Kalesi'nin arka planında beyaz kabarık bulutlar oluşmuştu. Palenor'un bayrağı zirvede rüzgarda dalgalanıyordu.

Bir zamanlar kararmış ve yanmış, özgürlüğün kazanıldığı savaş alanı, çiçeklerle kaplanmış ve yeniden yeşillenmişti. Yol boyunca insanlar, kaybettiklerini anmak için ağaçlar dikmişti. Kanatlarını açmış, yirmi fit yüksekliğinde görkemli bir ejderha heykeli, duvarın sol girişine yerleştirilmek üzere oyuluyordu. Taş ustaları, ejderha kadar uzun, Raven zırhlı bir elf savaşçı olan Fennan'ın heykelini de yanında oyuyorlardı.

Bu yerin anıları kalbini acıtıyordu. İyi ve kötü anılar. Hep onun bir parçası olacaktı.

Ama burada geçirdiği zaman sona ermişti.

Hel, Midnight'in üzerinde otururken, Thane de Phantom'un üzerinde yanındaydı. İkiz atlarının üzerinde ve ikisi de sıradan siyah kıyafetler giymişlerdi, birbirlerine hiç bu kadar benzememişlerdi. Onları ayıran tek şey, Thane'in daha açık renkli uzun saçlarıydı.

Katana'nın artık kendi atı vardı, akıcı beyaz yeleli, Calipso adını verdiği güzel benekli gri bir kısırak.

"Senin sayende kazandık, Katana," dedi Valeen, bakışlarını eski savaş alanlarından ayırarak.

"Oh, kes şunu. Biz, *sen* ve Runevale'den gelen halkın sayesinde kazandık."

Hel, Midnight'ın boynunu okşadı. "Lütfen, bana övgüler yağdırma, kabul edemeyecek kadar alçakgönüllüyüm."

Valeen güldü. "Evet, Bay Alçakgönüllü."

Piper, Ronan ve Leif'in yanında at sırtında koşarak geldi. "Ee, yapıyoruz mu?" Piper dizginleri çekti ve sırttı. Atı, onun heyecanını hissetmiş gibi kişnedi.

"Siz ikiniz Ryvengaard'a gidiyordunuz sanıyordum." Valeen gülümsemesini saklayamadı. Ronan'ın ailesi ve birçok ejderha birkaç hafta önce oraya gitmişti. Prens Yoren şimdilik malikanelerini korumak için Adalon'da kalmıştı.

"Şu anda babamla aramız pek iyi değil, o yüzden Piper ve ben bir süre sizinle gelmeye karar verdik," dedi Ronan omuz silkerek. "Kaleyi yeniden inşa etmek için ejderhaların gücüne ihtiyacınız olacak."

"Ve en iyi arkadaşına ve korumana ihtiyacın var," dedi Piper. En azından en iyi arkadaş statüsüne geri dönmüştü.

Kanatların şapırtı sesi gözlerini gökyüzüne çekti. Presco, yarı dönüşmüş haliyle omzuna siyah bir çanta asmış olarak yukarıdan indi. Kanatlarını topladı ama uçları başının üstüne kadar uzanıyordu. "Geç mi kaldım?"

"Tam zamanında." Valeen ona gülümsedi. "Ejderha gücü her zaman takdir edilir, Ronan."

Piper, Hel'e baktı. "Bana, ona daha iyi bir koruma olabilmem için sihir vermeyi teklif ettiğin zamanı hatırlıyor musun?"

O güldü. "Evet, Kızıl, ama artık ona gerek yok."

"Kim bilir? Ayrıca sihir öğrenmek istiyorum. Artık savaştacak solgunlar kalmadı, başka ne yapacağım?"

"Eğer elfler'e tekrar sihir vermeyi başlarsan, solgunlar bir kez daha ortaya çıkabilir," dedi Valeen ve bu, kimsenin istediği son şeydi.

"Hayır, olmayacak çünkü o eş büyüsünü yok edeceğim." Hel eyerinde kıpırdadı. "Her şeyi o başlattı."

"İksir yapmayı öğrenmek ister misin, Piper? Bir çırak işime yarayabilir," dedi Presco. "Yeni dükkânımda da yardıma ihtiyacım olacak." Yaklaşırken çantasındaki şişeler tıkırdadı.

Çilli gülümsemesi genişledi. "Aslında çok isterim. Başlamak için sabırsızlanıyorum."

"İş istemiyorum. Sadece güzel tanrıçaları ve perileri görmek için sabırsızlanıyorum," dedi Leif, kaşlarını oynatarak. "Belki en azından yarı tanrıça birine aşık olurum. Fightbringer, benim için kefil olursun, değil mi?"

Herkes güldü.

"Elbette kefilin olurum Leif," diye cevapladı Valeen. "Seni güçlü elf savaşçı, gecenin tanrıçasının en sevdiği Raven, Leif olarak tanıtacağım."

"Oh, bunu sevdim," dedi Leif, bacağına tokatlayarak güldü.

"Hey, en sevdiğin Raven'ı seçemezsin!" Piper somurtarak dedi. "Eğer bir tane seçersen, o ben olmalıyım."

"Sadece kızları etkilemek için, Pipe," diye ekledi Leif.

"Aslında benim en sevdiğim Raven Thane," dedi Valeen göz kırparak. "O sayılmaz," dedi Piper.

Tüm bu favori konuşmaları beni biraz kışkandırıyor, aşkım.

Valeen güldü. *Sen benim bir numaramın, Hel.*

"Tabii ki sayılırım. Raven'ların var olmasının sebebi benim," dedi Thane sırıtarak. "Başka kimse eksik mi?"

"Sadece bir kişi," diye cevapladı Valeen.

Tif, Hel'in deri eyer çantasından çıkarak Midnight'a çantanın kapağını itti. "Çünkü ben buradayım." Elini kaldırdı. "Aksi takdirde iki kişi eksik olurduk. Kraliçem nereye giderse ben de oraya giderim."

"Tabii ki Tif."

Evalyn teyze, kestane rengi bir atın üzerinde, şehirden gelen patikadan tepeye doğru ilerliyordu.

Leif, Thane'e doğru eğilerek, "Umarım o iyi viskiden biraz getirmiştir," dedi.

Düşüncesizce küfrederek, geniş kenarlı hasır şapka ve renkli bir şal takan Evalyn Teyze atını durdurdu. "Ben vahşi doğada ve çadırda yaşamak için yaratılmadım. Kale bittiğinde beni almaya gelemez misin?"

Valeen güldü ve başını salladı. "Hayır, seninle birlikte olmak istiyorum. Ayrıca, arazinin yakınındaki birkaç küçük kulübede kalacağız. Hel'in annesi sayesinde yeniden inşa çalışmaları başladı bile."

Şapkasını düzeltti ve homurdandı. "Peki, madem ısrar ediyorsun, ama bu yeni yerde bir Nerium Oleander açacağım, hem de en kısa zamanda."

"Eski bir kumarbazdan başka bir şey beklemezdim."

Katana boğazını temizledi. "Herkes geldiğine göre, bir duyurum var." Kahverengi eldivenlerini çıkardı ve sol elini kaldırdı. Elinde pembe altın bir elmas yüzük parıltıyordu. "Planlamamız gereken başka bir düğün var!" Kıkırdadı ve herkes görebilsin diye elini çevirdi.

Kalbi heyecandan çarpıyordu. "Ne zaman oldu bu?" "Dün gece!" diye bağırdı.

"Düğünü önümüzdeki bahar Palenor'da yapmayı planlıyoruz," dedi Thane gülümseyerek. "Önce sana ve Hel'e yardım etmek istiyoruz, ona birkaç yere seyahat ettireceğime söz verdim."

"Böyle bir etkinliği planlamak zaman alır. Ben senin gibi değilim Val, alınma." Ona gülümsedi. "Tüm krallığın orada olmasını istiyorum."

Hel uzanıp Thane'in omzunu şakacı bir şekilde salladı. "Tebrikler kardeşim." Diğerleri de onları tebrik etmek için peşinden gitti. Palenor'da bir bahar düğünü çok güzel olurdu. Tüm çiçekler ve ağaçlar çiçek açmış olurdu.

"İkiniz için çok mutluyum." Valeen bunu söylerken Thane'in gözlerine bakmaya özen gösterdi. Kısa bir süre önce, Thane'in yatak odasında, onun bir eş bulması hakkında konuşmuşlardı. Valeen, onun *neredeyse mükemmel olması* gerektiğini söylemişti.

Öyleydi. O zaman ikisinin de hayal edebileceğinden daha mükemmeldi.

PARLAK VE RENKLİ GECE GÖKYÜZÜNÜN ALTINDA, Valeen solunda Katana, sağında Hel ile birlikte at sürüyordu. Thane, Katana'nın diğer tarafından ona gülümsüyordu. Tif, Valeen'in omzuna asılmış, küçük botlarıyla tekmeliyordu.

Evalyn teyzenin yüzünde, Valeen'in çocukluğundan beri görmediği bir hayranlık vardı. Leif, Evalyn teyzeye yuvarlak gümüş bir matara uzattı. Teyze, sinsi bir gülümsemeyle matara aldı ve ikisi de yudumlamadan önce kıkırdadılar.

Presco'nun gözleri, çimenli tepeye tırmanırken yaşlarla doldu. Burası onun da eviydi. Yakında karısını ve çocuklarını da buraya getirecekti.

Yıldızların rehberliğinde yeşil çimlerin üzerinden geçerek, Sargentos adlı aygır takımyıldızının altındaki yere vardılar. Sarp siyah kayalıklar

göründü ve tepenin zirvesinde durup Valeen'in kalesinin eski kalıntılarına baktılar.

Bu sefer onu görmek acı ya da keder getirmedi. Ciğerlerinden havayı çekmedi.

Umut getirdi. Yeni bir başlangıç.

Denize doğru uzanan uzak tepede, bir kasaba kurulmaya başlamıştı. Evlerin iskeletleri ve çatılar inşa ediliyordu. Ahşap çitlerle çevrili küçük çiftlikler bölgeyi süslüyordu. Uzakta koyunlar meliyor, inekler mööliyordu. Her şey mükemmel olacaktı.

"Bahçeleri düzenlemeye yardım etmek için sabırsızlanıyorum!" Katana neredeyse çığlık attı.

"Kendi odam olacak mı?" diye sordu Tif ve Valeen'in sırtından indi. "Küçük bir yatak ve sadece benim girebileceğim küçük bir kapısı olan küçük bir köşe istiyorum. Tommy geldiğinde onun için de küçük bir yatak olabilir."

"Ne istersen yapabilirsin." Valeen gülümsedi. Ufku işaret etti. "Denizin yakınında muhteşem Vesper şehrini yeniden inşa edeceğiz. Presco'nun iksirleri limanlarla birlikte orada çok iyi olacak."

Presco sırtıttı. "Öyle olacak."

İnsanlar, harabeleri kaplamış enkazları ve yabani otları temizlemeye başlamıştı. Eski aytaşının enkazından kurtarılabilenler istiflenip temizleniyordu.

Kalenin uzak tarafında, saman çatılı ve yuvarlak ön kapılı altı kulübe sırası onu güldürdü. Neredeyse Briar Hollow'daki evine benziyorlardı. Hel'in annesi Zaelia'ya bundan bahsetti, ama ona geçici bir kalacak yer hazırlamasını istediğinde bu kadar ciddiye alacağını düşünmemişti.

Eski beyaz panjurlar da hoş bir dokunuş katıyordu.

"Bunlar tanıdık geliyor," dedi Evalyn teyze gülerek. "Şimdiden sevdim."

"Şimdilik bu iş görür, ama kraliçem tahtını hak ediyor." Hel elini sallayınca, ayaklarının yanındaki pürüzlü siyah kayalar yuvarlanmaya başladı ve kolçakları ve düzgün bir oturağı olan yüksek sırtlı bir sandalyeye dönüştü.

Elini tutup onu sandalyeye yönlendirdi. Gözyaşları gözlerini bulanıklaştırırken oturdu ve ülkesine, evine baktı. Gökyüzündeki yıldızlar ve renkli dalgalar hiç olmadığı kadar parlak görünüyordu.

Aniden nefesi kesildi. Kırık gümüş ay Fennor yavaşça yeniden şekillenmeye başladı. Kız kardeş aylar Nuna ve Luna gururla parıldarken

gururla parıldarken.

Arkadaşlarına, ailesine baktığında, Tif ilk eğilen oldu. Ardından Piper ve Leif, sonra Thane ve Katana, Presco ve Ronan. Son olarak Hel başını eğdi.

Neredeyse ağlayarak yıkılacaktı ama burnunu çekip yumuşak bir sesle "Teşekkür ederim" dedi.

Her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu, bir daha asla avlanmayacaklarını bilmek, hayal bile edemeyeceği bir mutluluktu. Sevdği insanlar sonunda güvendeydi.

En güzel yanı ise, ruh ikizini, çok sevdiği kocasını yanında bulmuş olmasıydı. Gözlerinde artık bir ışık vardı. Artık intikam ve nefretle yanıp tutuşması için hiçbir neden yoktu. Mutlulukla gülümsedi ve bu onu daha da yakışıklı yaptı.

Ayağa kalktı, onu tahtına itti ve kucağına oturdu. Burası *onların* toprağı, tahtıydı. Bunu gerçekleştirmek için herkesten daha çok mücadele etmişti.

Elleri kızının saçlarına dolandı ve onu dudaklarından öptü. "Artık seni sonsuza kadar sevebilirim," dedi Hel şefkatle.

"Sonsuza kadar."

Epilog

Ay ışığı balo salonunun ortasındaki cam kubbeye parlak bir şekilde vuruyordu. Gece gökyüzü yıldızlarla ve yeşil, mavi ve mor dalgalarla parıldıyordu. Balo elbiseleri hışırdadı ve yumuşak yaylı müzik çalıyordu. Yasemin sarmaşıkları, yeni taht odasını çevreleyen beyaz sütunları sarmıştı.

Kırmızı kadife perdeler, yüksek kemerli pencerelerin etrafını sarmıştı. Yan tarafta, kenarlarından kırmızı şarap dökülen üç katlı altın bir çeşme bekliyordu. Tif, içmemesi gereken bir şeyi yudumlarken çoktan oradaydı. Küçük kahverengi botları beyaz masa örtüsünün altından çıkmıştı ve kırmızı şapkası, yuvarlak karnı, vahşi bukleleri ve çay boyu elbisesiyle benzersiz gölgesi, içeriden masa örtüsünün üzerine çizilmiş gibiydi.

Valeen kendi kendine sessizce güldü ve her alemden farklı ırklar, her türden şekil değiştirenler, elfler, yarı tanrılar ve hatta insanlar karışımından oluşan dansçı kalabalığı arasında aradı.

Thane ve Katana birlikte dans ediyorlardı. Tabii ki, kız kardeşi en güzel altın balo elbisesini giymişti ve hala tüm tanrıçalar arasında en güzeli olduğunu kanıtlıyordu. Thane kulağına eğildi ve kız kardeşi gülerek başını geriye attı. Birlikte muhteşem görünüyorlardı.

Presco, karısı Ayva'yı daire şeklinde döndürdü ve geriye doğru eğdi. *Presco'nun Potions'ını* Villhara'ya taşımışlardı ve Ryvengaard'da olduğu gibi burada da işleri çok iyi gidiyordu. Konukların birçoğunun saçları parlak renklerdeydi.

İçecek masalarının yanında Leif, Vivielle adında yarı elf, yarı tanrıça bir kadına tatlı sözler söylüyordu. Kızıl saçlı kadınlara karşı bir ilgisi olduğu belliydi ve kadının saçları koyu kırmızı bir gül kadar koyuydu.

Piper köşede Ronan'la bir tür içki oyunu oynuyordu. Son yedi yıldır House of Night'ı evleri yapmıştı, ama Ronan daha fazlasını istiyordu. Ryvengaard'da, hak ettiğini düşündüğü ama bunun için savaşması gereken ejderhaların olduğu bir arazi istiyordu. Piper onu işaret etti ve eline bir shot bardağı tutuşturdu. "Kaybettin, iç!"

"Beni kullanmak istiyorsan, alkol gerekmez." Ona göz kırptı ve bardağı bir dikişte içti.

Hel'in annesi ve babası da bu gece partideydi. Her ne kadar samimi davransalar da, Hel hala onlara yakın değildi. Onları etrafında görmek ve partilere davet etmek için yeterince önemsiyordu, ama bir parçası hala neden onu terk ettiklerini anlayamıyordu.

Yine de onları tanımak ve nereden geldiğini bilmek ona biraz huzur veriyordu. Ancak Zaelia, kaybedilen zamanı telafi etmek için sık sık ziyarete geliyordu. Valeen, kayınvalidesinin arkadaşlığından hoşlanıyordu. Orlandia'nın aksine, o nazikti, elinden geldiğince yardım etmek istiyordu ve komikti.

Ama Hel nerede? Aslında bu onun partisiydi. O bu günü "Hesap Günü" olarak adlandırmıştı. Bu gece, yeniden ölümsüz oldukları ve konseyi yendikleri günün yedinci yıldönümüydü. Kutlama zamanıydı, ama ona daha önce yaşadığı tüm acıları ve ıstırapları hatırlatıyordu.

Şimdi ölümsüz olsalar bile, bazı geceler ter içinde uyanır, onun orada olduğundan emin olmak için ona uzanırdı. Bazen sadece başını onun çıplak göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinlerdi.

Boynunun arkasına serin bir esinti doldu, ardından sıcak eller belini sardı. Onu dansçıların arasına çekince gülümsedi. "Merhaba aşkım. Bu gece nasılsın?" Diğer dansçılarla birlikte ritmi kaçırmadan dansa başladı.

"Şimdi daha iyiyim."

"Bensiz kaybolmuş gibi görünüyordun."

Parmak ucuyla boynundaki runlardan birini izledi ve tüylerinin diken diken olmasına gülümsedi. "Sen olmasan kaybolurdum."

"Bunu dert etme, aşkım. Sana söz verdiğim her şeyi yapmadım mı?" Mavi-yeşil gözleri yıldız ışığında parladı. "Yoksa daha fazlası mı var?"

"Sözlerini tutun, Hel." Her zaman tutmuştu. Ona intikamını, ölümsüzlüğü, sonsuz aşkını vermişti. Pencereden, istediği güzel bahçeye baktı. Katana, oraya geldiğinde en sevdiği yeri.

Ziyaret ettiğinde en sevdiği yerdı. Yeniden inşa edeceğini söylediği şatoda dans etmişlerdi ve tabii ki ona kanatlı atları Starborn ve Night'ı bulmuştu. Tahtı düşmanlarının kemiklerinden yapılmamıştı, ama parlak oniks taşııı çok seviyordu.

"O zaman neden bu gece üzgün görünüyorsun? Hoşuma gitmiyor."

Sırtına dokunan eliyle onu kendine çeken Katana'ya gülümsedi. "Üzgün değilim. İsteddiğim her şeye sahibim. Sadece," yavaşça nefes verdi, "bazen bu barıştan sıkılacağııdan endişeleniyorum. Sonuçta sen yaramazlık tanrısısın."

O güldü ve onu bir daire çizerek döndürdü. Onu tekrar kendine çektiğinde, onu kendine doğru bastırdı. "Yaramazlık savaş gerektirmez, aşkıım." Birkaç hızlı adımla onu ikiz tahtların önüne götürdü. Oturduktan sonra, kucağını okşadı ve o da otururken gülümsedi. Bir kolunu beline doladı ve diğeri eliyle sırtını okşadı.

"Thane savaş tanrısıdır, mutlu olduğunu söylese bile, Yüksek *Elf* Kralı olsa bile, savaşı arzulayacaktır. Ronan'la Ryvengaard'daki ejderhalar arasındaki savaş hakkında konuştuğunu duydum. Prens Ronan, *Kral* Ronan olmak istiyor. Ve Adalon'daki Drakonanlar, Ryvengaard'daki Drakonanlarla geçinemiyor."

"Boşuna endişeleniyorsun Val." Dişlerini göstererek sırıttı. "Yoksa sıkıldın mı? Bir krallığı fethetmek ister misin? Ölümsüz silahlar bizde, kim bize karşı gelebilir ki?"

Gözlerini devirip başını salladı. "Onları bir daha asla kullanmayacağımıza *yemin ettiğimiz* için, ilkel varlıklar onları bize bırakmaya karar verdiler."

"Sen söz verdin." Sırıttı. "Zaten onlara ihtiyacımız yok. Fethedilen bu topraklara senin adını vereceğim."

Kız kıkırdadı ve elini onun saçlarında gezdirdi. "Sen çok kötüsün, Zaurahel."

"Mutluyum. Seni seviyorum ve tek istediğim seninle bir hayat. Thane beni Ryvengaard'da bir savaşa sürükler ise..."

"O ölümsüz *değil*. Eskiden yaptığı şeyleri yapamaz."

"Bunun üzerinde çalışıyoruz." O, odanın diğeri tarafındaki bir şeye başıyla işaret etti. "Ayrıca, şu ikisi şimdilik beni yeterince meşgul ediyor."

Kız onun elinden kurtulup gülümsedi. Evalyn teyze, iki güzel siyah saçlı çocuğun ellerini tutuyordu. Sadira, geniş mavi gözleriyle odanın içinde dolaşıyordu. Aramis, Evalyn'in elinden kurtulmak için kıpır kıpırdı.

"Bir erkek, bir kız, tam istediğin gibi," diye fısıldadı Hel kulağına. "Yoksa daha mı istiyorsun?"

İkizleri beş yaşındaydı. Zamanın bu kadar çabuk geçtiğine inanamıyordu. Sadira yumuşak sesli ve üzülene kadar iyi huylu bir çocuktı, ama üzüldüğünde ateşli mizacı ortaya çıkardı. Oyuncaklarını odasında uçurarak sihirli yeteneklerinin işaretlerini gösteriyordu, ama henüz onun özel yeteneğinin ne olduğunu bilmiyorlardı. Babası gibi fildişi tenli, dolgun pembe dudaklı ve düz siyah saçlıydı ve saçlarını kendisi örmeyi severdi. Ayrıca kardeşine teknik olarak en büyükleri olduğunu hatırlatmayı çok severdi.

Aramis yaramaz, her zaman hareket halindeydi ve çeşitli yerlere saklayacağı kurbağalar ve küçük böcekler bulup herkesi rahatsız etmekten hoşlanıyordu. Sihir gücü henüz ortaya çıkmamıştı, ama yaşının çok üstünde, çoğu çocuğun ergenlik çağına kadar okumadığı kitapları çok iyi okuyabiliyordu. Burnunda çiller ve zeytin rengi tenine kontrast oluşturan parlak mavi-yeşil gözleriyle, anne babasının özelliklerini iyi bir şekilde birleştirmişti. Küçük melek yanakları da öpülmeye can atıyordu.

"İki benim için mükemmel. Neden, sen?"

"Daha fazlasını düşünmek bile beni yoruyor." Hel güldü. "Aramis annesine çok benziyor, yaramaz ve hep belaya bulaşıyor."

Bir kez daha gözlerini devirdi. "Yani, tam sana benziyor demek istiyorsun." Sadira'nın yanında, ikizlerden sadece üç ay küçük kuzenleri Alwyn vardı. Alt sırtına kadar uzanan altın sarısı bukleleri ve parlak zümrüt yeşili gözleri vardı. Elbisesinin eteğini tutup yerinde dönüyordu. Annesi gibi bir dansçı. "Evalyn onları şımartıyor. Şimdiye kadar uyuyor olmaları gerekirdi. Beni hiç şımartmazdı."

"O artık büyüdü. Bırak biraz şımartсын. Bu onu mutlu ediyor." Onlara gelmeleri için eliyle işaret etti.

Aramis önce kurtuldu ve kıkırdayarak ona koştu. Sadira'nın açık mavi elbisesi her adımında hışırdadı. Eteğinin ucuna takıldı, durdu, kaldırdı ve devam etti.

Çabucak kol dayama yerine tırmandılar ve Sadira öne eğilip burnunu Hel'in burnuna sürttü. Bu onların her zamanki selamlaşmasıydı ve Sadira'nın gördüğü en değerli şeydi. Hel baba olarak çok yakışıklıydı. İkizlerin doğduğu gün onu değiştirmişti. Kara kalbinin artık üçe bölündüğünü şaka yapardı. Bazen bu kadar acımasız, pişmanlık duymadan can alabilen, dövmelerle kaplı, ağzı bozuk bir adamın çocuklarına karşı bu kadar nazik ve şefkatli olmasını görmek komik geliyordu.

Aramis, yanındaki kol dayama yerine çıktı ve kucağına atladı. "Anne!" Dalgalı, dağınık saçlarından çıkan küçük sivri kulaklarının ucuna dokundu, sonra da annesinin kulaklarına dokundu. "Alwyn neden bizim gibi kulakları yok? Ama Reed'in kulakları bizim gibi?"

"Çünkü o sadece yarı elf." "Reed de öyle. O onun kardeşi."

Valeen güldü. "O sadece Kat teyze gibi kulakları var, Reed ise Thane amca gibi kulakları var." Konuşmaya ilk başladığında, "Katana"yı heceleri karıştırmadan söyleyemiyordu ve "Kat"ta karar kılmıştı.

"Ama Kat teyze bir tanrıça, sen de öyle."

"Annen bir elf ve tanrıça," dedi Hel. "Bir gün sana hikâyesini anlatırız."

Katana, Alwyn'i kollarının arasına aldı ve Thane'in hemen arkasında onu taşıdı. "Küçük gremlinler yataklarından kaçmışlar," diye alay etti Katana.

"Reed ne zaman kılıç dövüşü oynayacak kadar büyüyecek?" Aramis alt dudağını çıkardı. "Bebeklerle oynamaktan nefret ediyorum ve kızlar sadece bunu yapmak istiyor."

"Hayır, biz sadece bebeklerle oynamıyoruz!" Alwyn sevinçle bağırdı ve dilini çıkardı.

"Yapma, bu kötü bir davranış." Katana burnuna hafifçe vurdu. "Reed birkaç yıl sonra kılıçla oynayacak, tatlı çocuk. Sabırlı ol."

"Darrio ile kılıçla oynamıyor musun? O senin yaşında," dedi Thane, kollarını kavuşturarak. Piper ve Ronan'ın oğlu neredeyse her hafta sonu gelirdi.

Aramis de kollarını kavuşturdu. "Onun kanatları var, bu haksızlık. Babamın bile kanatları var. Ben de kanat istiyorum."

Hel güldü. "Belki doğum gününde."

Sadira gülümsedi ve alkışladı. "O kanatları alırsa ben de istiyorum!" "Ben de!" diye bağırdı Alwyn.

Thane, Hel'in yanına dirsek attı. "O zaman uçuş derslerine başlıyorsun."

"Tiffy nerede? Tiffy'yi istiyorum. O çok yumuşacık. Onu sıkmayı seviyorum." Sadira odanın içinde etrafına baktı. Sanki emir verilmiş gibi Tif, podyumun merdivenlerini tırmandı.

"Cupcakeler muhteşem." Tif'in ağzında hala çikolata lekesi varken sırıttı. Sadira ona doğru uçtu, onu havaya kaldırdı ve o kadar sıkı sıkı ki Tif'in yüzü kıpkırmızı oldu. "Nefes alamıyorum."

"Son kez söylüyorum, o bir oyuncak bebek değil," dedi Valeen. "Nazik ol!"

"Oh, pardon." Sadira onu yere indirdi ve Tif'in şapkasının üstüne hafifçe vurdu.

Evalyn teyze bir kadeh şarapla yaklaştı. Burada daha enerjikti ve saçlarındaki griler bile azalmıştı. Runevale'nin ölümsüz suları ona çok daha uzun bir ömür verecekti. "Üzgünüm, bu gece çocuklara bakmam gerekiyordu, ama Aramis partiyi görmek için o kadar sabırsızdı ki duvarlara tırmanıyordu. Neyse ki Reed ve Darrio uykuya daldı. Darrio'nun dadısı onlarla birlikte."

"Önemli değil. Bu gece onlara baktığın için teşekkürler."

Thane kılıcını çıkardı ve Aramis'in gözleri parladı. "Amcan Thane'den daha iyi kılıç dövüşü yapacak kim var ki?"

Aramis ondan atladı ve küçük tahta kılıcını çıkardı. "Yaşasın!"

Sadira Valeen'in kucağına tırmandı ve annesinin saçlarından bir tutam örmeye başladı. "Hadi dans edelim anne."

"Tamam, canım." Sadira'yı kalçasına kaldırdı ve müziğin ritmine göre döndü. Küçük kahkahası Valeen'i mutlulukla doldurdu. Hayat mükemmeldi.

SAATLER SONRA, Valeen başını Hel'in göğsüne yasladı. Pencerenin dışında cırcır böcekleri öterken, serin bir esinti perdeleri dalgalandırıyordu. Herkes odasında uyurken kale sessizdi. O saçlarıyla oynarken, göğsündeki zambak dövmesini izledi. Dokunuşuyla cildi karıncalandı, bu hiç değişmemişti. Gerçekten istediği her şeye sahipti ve bunu elde etmek için verdikleri zorlu mücadeleden sonra her şey daha da tatlı geliyordu. "Seni seviyorum, Zaurahel."

Çenesini hafifçe tutup yüzünü kendine doğru kaldırdı ve onu öptü. "Seni seviyorum." Gülümsedi ve geri çekildi. Düşük bir homurtuyla saçının bir tutamını çekip onu kendine doğru çekti. "Buraya gel. Daha fazlasını istiyorum. Her zaman daha fazlasını isteyeceğim."

Son

Teşekkür

Özel olarak teşekkür etmek istediğim kişi, hikaye danışmanım, editörüm, asistanım ve hiç tanışmadığım ama sürekli sohbet ettiğim Avustralyalı arkadaşım Jessica Boaden. Bu kitap benim için zorlu bir süreçti (aslında tam bir karmaşa) ama sen bu sonun harika olmasını sağlamak için yanımda oldun! Tüm yeniden yazım süreçlerinde benimle birlikte oldun ve benden hiç vazgeçmedin! Sen en iyisin! Bu seri, her bölümünde sen olmasaydın bu hale gelmezdi! Birçok kitabımda benimle birlikte oldun ve her kitapta seninle çalışmayı çok seviyorum. Hikayeye ve her karaktere ne kadar bağlandığını çok takdir ediyorum! Yorumların beni güldürüyor, özgüvenimi artırıyor ve aynı zamanda çok yapıcı eleştirilerde bulunuyorsun. Teşekkürler!

Bir başka özel teşekkür de kız kardeşim Brittany O'Barr'a! Yıllar önce kitap yazmaya başladığım ilk günden beri benim yanımda oldun ve yazdığım her kitap için saatler harcadın, hatta yeni bir bebeğin olmasına rağmen bu kitap için yardım etmek için elinden geleni yaptın! Her zaman benimle konuşmak için zaman ayırıyor, olay örgüsüyle ilgili sorunları çözmeme ve fikir üretmeme yardımcı oluyorsun. Olağanüstü geri bildirimler veriyorsun ve bunun için minnettarım. Harika bir kız kardeş ve mükemmel bir beta okuyucusun, bu kitabı olabileceğinin en iyi haline getirmeme yardım ettin! İlgin ve yardımların için çok teşekkür ederim!

Teşekkürler Tiffany Boland! Bu seriye olan heyecanın, harika geri bildirimlerin ve detaylara olan dikkatin çok yardımcı oldu! Elf Kraliçesi serisinde seninle çalışmak çok keyifliydi. Bu hikayeyi bu hale getirmede bana çok yardımcı oldun. Kitapları okuman ve benim gibi sevmen benim için çok anlamlı! Elf Kraliçesi serisinin son kitabında bana yardım ettiğin ve sonunu daha da güzel hale getirdiğin için çok mutluyum!

Erken okuyucu olarak ve beta okumaya katıldığın için teşekkürler Kathryn! Geri bildirimlerin ve bu seriye olan ilgin için çok teşekkür ederim!

Harika düzeltmenim ve asistanım Charity Chimni'ye çok teşekkür ederim! Sen olmasan bunu başaramazdım. Her zaman beni şaşırtan hataları buluyorsun ve tüm kitap lansmanlarımda bana çok yardımcı oluyorsun! Benimle birlikte yaptığın tüm çalışmalara minnettarım ve tüm bu yıllar boyunca benimle birlikte olduğun için çok teşekkür ederim!

Sen her zaman bu uzun kitaplarda bile çok hızlısın ve zor durumlarda yardım ediyorsun!

Bana yıllardır inandıkları için aileme teşekkür ederim. Beni desteklediği ve her gün saatlerce çocuklarımızla ilgilendiği için kocama teşekkür ederim. Böylece yazıp sevdiğim şeyi yapabiliyorum.

Kitaplarımı ve karakterlerimi seven ve bu seriyi tanıtmaya yardımcı olan tüm okuyuculara teşekkür ederim. Hayallerimin gerçekleşmesine yardımcı oldunuz! Elf Kraliçesi kalbimde özel bir yere sahip, tıpkı hepiniz gibi!

Yazar Hakkında

J.M. Kearn, fantastik romantizm yazarıdır. Sevilecek cesur kahramanlar ve aşık olunacak yakışıklı kahramanlar yaratır. İki çocuk annesi olan yazar, hayatının aşkıyla mutlu bir evliliği vardır. Idaho'da yaşamaktadır, ancak genellikle tropikal bir yerde hayal kurmaktadır.

J.M. Kearn'ın haber bültenine kaydolun: <http://jmkearl.com/newsletter>

J.M. Kearl'ın diğerk eserleri

Müttefik Krallıklar Akademisi

Kan ve Gölgenin Laneti Fae

Ayının Laneti

Zalim ve Sevimli'nin Laneti

Gecenin Laneti

RISE ÜÇLEMESİ

RISE

ÖFKE RAKİP

YÜKSELİŞ: Tam Üçleme

ALLORA KNIGHTSTAR: GÖK FAELERİ

Gökyüzünden

Doğdu

Gökyüzünün

Tacı

ELF KRALİÇESİ

Elf Kraliçesi'nin önünde

eğilin Elf Kraliçesi çok yaşa

Kader Elf Kraliçesi'ni

çağırıyor Gece ElfKraliçesi

ile buluşuyor

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

